Biz ANONYMOUS'uz

Orduyuz.
Unutmayız.
Affetmeyiz.
Bizi bekleyin.

LulzSec, Anonymous Hacker Dünyasının ve Küresel Siber Ayaklanmanın İçyüzü

PARMY OLSON

Paloma

Parmy Olson

Biz ANONYMOUS'uz

BİZ ORDUYUZ, AFFETMEYİZ, UNUTMAYIZ, BİZİ BEKLEYİN.

Paloma

Yazar Hakkında

PARMY OLSON, Forbes dergisinin Londra bürosu şefidir. Londra'da yaşıyor.

Bilişim Dizisi 5

Biz Anonymous'uz
LulzSec, Anonymous Hacker Dünyasının ve Küresel Siber Ayaklanmanın İçyüzü
Parmy Olson
© Paloma Yayınevi, 2014
Yayın hakları Paloma Yayınevine aittir. İzinsiz çoğaltılamaz.

Orijinal adı: We Are Anonymous
Inside the Hacker World of LulzSec, Anonymous, and the Global Cyber Insurgency
Copyright © 2012 by Parmy Olson
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York.
New York, USA. All rights reserved.

1. Baskı / Mart 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-64628-0-1

İngilizceden çeviren: Suphi Nejat Ağırnaslı
Düzelti: Banu Erol
Yayıma hazırlayan: Sami Ergün
Kapak tasarımı: Dilek Şişli

Baskı: Akad Basın Yayın Matbaa Ltd Şti.
Askeri Fırın Sok. Gül San. Sit. A Blk. No: 12 Topkapı/Zeytinburnu-İstanbul
Matbaa sertifika no: 26541 • tlf. (212) 481 25 05

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır..

Paloma Yayınevi—Paloma Medya Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Yayıncılık sertifika no: 23401
Hocapaşa Mah. Ankara Cad. No: 28 Ankara İşhanı Kat: 2
Büro: 14-15 Cağaloğlu /İstanbul • tlf. (212) 514 27 20
info@palomayayinevi.com • palomakitap@gmail.com
www.palomayayinevi.com

Parmy Olson

BİZ ANONYMOUS'UZ

LulzSec, Anonymous Hacker Dünyasının ve Küresel Siber Ayaklanmanın İçyüzü

Çeviren: Suphi Nejat Ağırnaslı

Paloma

Avó için

İçindekiler

Bu kitabı okumaya geçmeden önce 9

KISIM 1: Biz Anonymous'uz 11

1. Baskın 13
2. William ve Anonymous'un Kökenleri 31
3. Herkes Buraya Gelsin 45
4. Kayla ve Anonymous'un Yükselişi 52
5. Chanology 57
6. İç Savaş 80
7. Ateş Ateş Ateş Ateş 89
8. Geri Tepen Silahlar 107
9. Devrimci 113
10. Ninja'yla Buluşma 124
11. Kötü Sonuç 133

KISIM 2: Şan Şöhret 145

12. Dile Gelmek 147
13. Komplo (Bizi Bir Araya Getirir) 158
14. Backtrace'in Darbesi 170
15. Ayrılma 180
16. Bir Devrimden Bahsetmek 190
17. Lulz Security 200
18. Topiary ve Tupac'ın Dirilişi 206
19. Hacker'ların Savaşı 218
20. Daha Fazla Sony, Daha Fazla Hacker 228
21. Gerginlik ve İhanet 241
22. Ryan'ın Dönüşü, Aklın Sonu 255

23. Beklenmedik Bir Şekilde 267
24. Lulz'un Kaderi 280

KISIM 3: Maske Düşünce 289

25. Gerçek Topiary 291
26. Gerçek Sabu 313
27. Gerçek Kayla, Gerçek Anonymous 325

Teşekkür *334*
Tarihçe *338*
Notlar ve Kaynaklar *347*
Sözlükçe *380*
Dizin *385*

Bu kitabı okumaya geçmeden önce...

İsimler

Bu kitapta geçen gerçek isimler ve çevrimiçi rumuzlar, birkaçı dışında gerçektir. Bu kitapta uydurulmuş olan tüm isimler, Birleşik Krallık'ta yaşayan, geceleyin insanlara muziplik yapmaya ve onları taciz etmeye dönük teşebbüsleriyle 4chan'in en popüler tartışma forumu /b/ dünyasını dikizlememizi sağlayan genç adamla, "William" ile ilgilidir. Onun ve kurbanlarının ismi değiştirilmiştir.

Kaynak

Bu kitaptaki bilgilerin ve anekdotların çoğunun kaynağı doğrudan, Hector "Sabu" Monsegur ve Jake "Topiary" Davis gibi, söz konusu hikâyede kilit rol oynamış kişilerle yapılmış röportajlardır. Ancak hacker'ların kimlikleri konusunda kafa karıştırmak, hatta doğrudan yalan söylemek için ara sıra rumuzlarını paylaştıkları bilinir. Hal böyle olunca, insanların hikâyelerini zamanım elverdiğince doğrulamaya çalıştım. Kişisel anekdotlar —örneğin, Sabu'nun New York Polis Departmanı'yla yaşadığı durdurulup aranma meselesi— söz konusu olduğunda, bunların hacker'ın kendi beyanı olduğunu belirttim. Bu kitap için araştırma yapmak üzere bilgi toplarken, kimi hacker'lar diğerlerinden daha güvenilir çıktı ve sırtımı en güvenilir olduğunu düşündüğüm kaynakların ifadelerine dayadım. Kilit öneme sahip bilgilerin kaynaklarına, medyada çıkan haberler ve istatistiklere dair notlar kitabın arka kısmındadır.

İmla

Hikâyenin akış hızını korumak için chat [sohbet] kayıtlarından aldığım ve karakterler arasında diyaloglar için kullandığım alıntıların imla ve dilbilgisi hatalarını düzelttim. Internet Relay Chat üzerinden insanlarla röportaj yaptığım durumlarda yine imlayı düzelttim ama kaynak kişim bir iki kelime atladığında orada ima edilen kelimeyi köşeli parantezin [ ] içine koyarak belirttim.

İnsanlar

Bu kitapta öne çıkan insanların birkaçı Anonymous'un sembolik liderleri olsa da, bir bütün olarak Anonymous'u temsil etmiyorlar. Bir kere daha altını çizelim: Bir bütün olarak Anonymous'u temsil etmiyorlar. William veya Sabu gibi kilit karakterlerden bazıları uçarı bir kişiliğe sahiptir ve olağanüstü hikâyelerini dinlerken, siz, yani okur, sosyal mühendislik, hack'leme, hesap kırma ve çevrimiçi oyunbozanların yükselişine dair şeyleri, bu teknikler hakkında kuru kuru bir şeyler okumaya kıyasla daha büyülenmiş bir şekilde öğrenebilirsiniz. Anonymous'ta, bu kitapta öne çıkarılanlar gibi, polisin soruşturmadığı bir sürü eleman var ve bunlar yasallık ve siyasi aktivizm konusunda sahici standartları korumaya çalışıyor. Anonymous hakkında başka bakış açılarını görmek için, yıllarca Anonymous'u takip etmiş bir akademisyen olan Gabriella Coleman'in çalışmasına ve Gregg Housh ile Barrett Brown'un 2012'de yayınlanan Anonymous hakkındaki kitabına bakın. Brian Knappenberger'in *We Are Legion* adlı belgeseli Anonymous'un siyasi aktivizmine daha fazla odaklanmıştır.

KISIM 1

Biz Anonymous'uz

1. Bölüm

Baskın

6 Şubat 2011'de Amerika'nın dört bir yanında, milyonlarca insan yılın en büyük spor olayına hazırlanmak için kanepelerinin yolunu tutuyor, açılmış cips poşetlerini bölüştürüyor, plastik bardaklara bira koyuyordu. Green Bay Packers takımının Pittsburgh Steelers'ı yerle bir ettiği o Super Bowl Pazar'ında, Aaron Barr adlı bir dijital güvenlik yöneticisi, hayatında hiç görmediği yedi kişi dünyasını allak bullak ederken, çaresizce bakakaldı. Super Bowl Pazarı, Anonymous'la karşı karşıya kaldığı gündü.

O hafta sonu bittiğinde *Anonymous* kelimesi, kendisine yeni bir sahip bulmuştu. Sözlükteki ismi belirlenemeyen bir şey tanımını genişlettiler; özgür bilginin düşmanlarına saldırmaya can atan belirsiz, kötü bir hacker grubu gibi görünüyordu. Söz konusu düşmanlara, ikiz babası ve bir koca olup, Anonymous'un gerçekte kim olduğunu çıkarmaya çalışma gafletinde bulunmuş Barr gibi bireyler de dahildi.

Asıl dönüm noktası yemek molasıydı, Super Bowl'daki ilk top atışına daha altı saat vardı. Barr, günün anlamına uygun olarak rahat bir tişört ve kot pantolon giymiş halde Washington, D.C.'nin bir dış mahallesindeki evinin salonunda kanepede otururken, iPhone'unun son yarım saattir cebinin içinde vızıldamadığını fark etti. Normalde her on beş dakikada bir e-posta uyarısı verirdi. Telefonu cebinden çıkarıp e-postasını yenilemek üzere bir tuşa bastığında, lacivert bir ekran belirdi. Hayatını değiştirecek şu yazı çıktı: Posta Alamıyorum. Sonra, e-posta istemcisi e-postası için doğru şifreyi doğrulamasını istedi. Barr,

telefonun hesap ayarlarına girip titizlikle "kibafo33" yazdı. Yok, olmuyordu. E-postaları gelmiyordu.

Ekrana boş boş baktı. Bunun ne anlama geldiğini anladıkça, sırtını karıncalayan bir endişe yavaş yavaş yukarı çıkıyordu. Birkaç saat önce Anonymous'tan Topiary isimli hacker ile internette sohbet ettiğinden beri tehlikede olmadığını düşünüyordu. Şimdi, birinin kendisine ait HBGary hesabını hack'leyip, muhtemelen on binlerce iç yazışmaya erişip onu dışarıda bıraktığını biliyordu. Bu, birinin, bir yerlerde, çok uluslu bir bankayı, ABD hükümetinin saygın bir kurumunu ve kendi şirketini kapsayabilecek hassas belgeleri ve gizlilik sözleşmelerini gördüğü anlamına geliyordu.

Özel olarak sınıflandırılmış gizli belge ve mesajlar zihninde tek tek gün yüzüne çıkıyordu ve her biri yeni bir berbat korku dalgasının habercisiydi. Barr, evdeki ofisine çıkan merdivenleri hızla çıktı ve dizüstü bilgisayarının başına geçti. Tanıdığı, ona yardım edebilecek bir hacker ile konuşmak üzere Facebook hesabına girmeye çalıştı. Ama birkaç yüz arkadaşının olduğu o ağ engellenmişti. Birkaç yüz takipçisinin olduğu Twitter hesabını denedi. Tık yok. Sonra Yahoo. Aynı şey. Neredeyse tüm web hesaplarından, hatta çevrimiçi bir rol üstlenme oyunu olan World of Warcraft'tan bile çıkarılmıştı. Barr, tüm hesaplarda aynı şifreyi kullandığı için başını taşlara vuruyordu. WiFi yönlendiricisine göz attı ve deli gibi yanıp sönen ışıkları gördü. Şimdi millet ona trafikle yüklenmeye, ev ağma giden yolu sıkıştırmaya çalışıyordu.

Uzanıp fişi çekti. Yanıp sönen ışıklar söndü.

Aaron Barr asker kökenli bir adamdı. Omuzları genişti, uzak atalarının Akdenizli olduğunu akla getiren kapkara saçları ve kalın kaşları vardı; iki sene üniversiteye gidip bunun ona göre bir şey olmadığı anlamış ve sonra ABD Donanmasına yazılmıştı. Kısa sürede, nadir bir görev olan analiz konusunda uzmanlaşıp SIGINT veya sinyal istihbarat subayı olmuştu. Barr, gerektiğinde yurtdışına gönderildi: dört yıl Japonya, üç yıl İspanya, Ukrayna'dan Portekiz'e ve İtalya'ya varana dek Avrupa'nın dört bir yanında geçici görevler. Amfibi savaş gemilerine yerleştirildi ve Kosova'da karaya çıktığında vuruldu. O tecrübeyle, savaşın askerleri insan hayatı karşısında duyarsızlaştırma biçimine içerledi.

Donanmada geçirdiği on iki yılın ardından bir güvenlik yüklenicisi olan Northrop Grumann'da bir işe girdi, aile kurmak için yerleşti ve bir şirket insanı olmak üzere donanmadan kalma dövmelerini kapattı. Greg Hoglund adlı bir güvenlik danışmanı, 2009 yılının Kasım ayında Barr'a yeni bir şirket kurmasına yardımcı olup olmak istemediğini sorduğunda bir fırsat yakaladı. Hoglund zaten HBGary Inc. adlı bir dijital güvenlik şirketini yönetiyordu ve Barr'ın askeri

geçmişini ve kriptografi konusundaki uzmanlığını bildiği için ABD hükümetine hizmet satma konusunda uzmanlaşacak bir yan şirket kurmasını istiyordu. Şirketin adı HBGary Federal olacak ve HBGary Inc. de yüzde 10'una sahip olacaktı. Barr, kendi patronu olma ve evden çalışarak eşini ve iki ufak çocuğunu daha fazla görme fırsatına hemen atladı.

Önce işi epey bir sevdi. 2009 yılının Aralık ayında yeni sözleşmelere dair fikirler aklında vızır vızır uçuştuğu için peş peşe üç gece uyuyamadı. Sabah 01:30'da kalkıp bazı düşüncelerini Hoglund'a e-posta ile yollamak üzere bilgisayarının başına geçiyordu. Ama bir yıldan az bir zaman sonra, Barr'ın hiçbir düşüncesi para getirmemişti. Barr, sözleşmelerden umutsuzdu ve üç çalışanı olan ufak şirketi tek seferde yirmi beş bin dolar getiren "sosyal medya eğitimleri" vererek döndürüyordu. Bunlar, Facebook'ta arkadaşlıkları sürdürmeye değil Facebook, LinkedIn ve Twitter gibi sosyal ağların, insanlar hakkında bilgi toplamak için —yani casusluk aracı olarak— nasıl kullanılacağına dair derslerdi.

Ekim 2010'da, sonunda kurtuldu. Barr, müvekkilleri hasımlarıyla başa çıkmak için yardıma ihtiyaç duyan —bunların arasında ABD Ticaret Odası ve Bank of America da vardı— hukuk şirketi Hunton & Williams ile görüşmeye başladı. Örneğin, WikiLeaks kısa bir süre önce, Bank of America'nın gizli verilerinden oluşan bir hazineyi elinde tuttuğunu ima etmişti. Barr ve iki güvenlik şirketi daha, başka şeylerin yanı sıra, WikiLeaks'i destekleyen gazetecileri gözden düşürmek üzere dezenformasyon kampanyaları ve WikiLeaks web sitesine yönelik siber saldırılar öneren PowerPoint sunumları yaptı. Kendi sahte Facebook profillerini ortaya döktü ve Hunton & Williams'ın personeliyle "arkadaş olup" kişisel hayatlarına dair istihbarat toplayarak hasımlara yönelik nasıl casusluk yapabileceğini gösterdi. Hukuk şirketi ilgi gösterir gibi oldu ama 2011 Ocak ayına kadar hâlâ sözleşmeden eser yoktu ve HBGary Federal'in paraya ihtiyacı vardı.

Sonra Barr'ın aklına bir fikir geldi. San Francisco'da güvenlik uzmanlarına yönelik B-Sides adlı bir konferansın eli kulağındaydı. Sosyal medya hafiyeliğinin gizemli bir konu hakkında bilgileri nasıl açığa çıkardığını açıklayan bir konuşma yapar, yeni bir güvenilirlik kazanır, hatta bir ihtimal o sözleşmeleri yapardı.

Barr, Anonymous'tan daha iyi bir hedef olmadığına karar verdi. Bir ay önce, 2010 yılının Aralık ayında, medya, büyük ve gizemli bir hacker grubunun, WikiLeaks'in fonlarını kesmelerine misilleme olarak MasterCard, PayPal ve Visa'nın web sitelerine saldırı başlattığı haberleriyle dolup taşıyordu. WikiLeaks binlerce gizli diplomatik belgeyi daha yeni açıklamış, kurucusu ve baş editörü olan Julian Assange görünüşte cinsel taciz suçlamasıyla İngiltere'de tutuklanmıştı.

Hacker'lar çok muğlak bir kelimeydi. Hevesli yazılımcı anlamına da, siber suçlu anlamına da gelebilirdi. Ama Anonymous'taki elemanlar veya Anon'lar sıklıkla *hacktivist* ünvanıyla anıldı —bunlar, aktivist bir mesajı olan hacker'lardı. Herkesin bildiği üzere, tüm bilginin özgür olması gerektiğine inanıyorlardı ve buna katılmıyorsanız web sitenize bir tane geçirebilirlerdi. Bir yapılarının veya liderlerinin olmadığını iddia ediyorlardı. Bir grup değil "her şey ve hiçbir şey" olduklarını ileri sürüyorlardı. En uygun tarif, "yafta" veya "kolektif" gibi görünüyordu. *Dövüş Kulübü* filmini akıllara getiren birkaç kuralları vardı: Anonymous hakkında konuşma, asla hakiki kimliğini ifşa etme, bir mesajın tedarikçisi olabilecekleri için medyaya saldırma. Anonim olmak, doğal olarak, acayip yasadışı şeyler yapmayı, sunuculara girmeyi, bir şirketin müşteri verilerini çalmayı veya bir siteyi çevrimdışı yapıp tahrif etmeyi kolaylaştırıyordu. Bunlar insanı on yıl hapishanede süründürebilecek şeylerdi. Ama Anon'lar bunu pek takmıyor gibiydi. Sonuçta sayısal bakımdan güç ve korunaklı bir durum söz konusuydu ve hayra yorulmayacak sloganlarım bloglara, hack'lenmiş web sitelerine veya becerebildikleri her yere koydular:

We are Anonymous	Biz Anonymous'uz
We are Legion	Orduyuz
We do not forgive	Affetmeyiz
We do not forget	Unutmayız
Expect us.	Bizi bekleyin.

Dijital bildirilerinde ve mesajlarında, tahminen René Magritte tarafından yapılmış melon şapka ve elmalı bir adamın sürrealist resmine dayanan, başsız ve takım elbiseli bir adamın BM-tarzı zeytin dallarıyla çevrili olduğu bir logo vardı. Bir de logoda sık sık, *V for Vendetta* filminde allanıp pullanan ve artık yüzü olmayan bir asiler sürüsünün simgesi haline gelmiş Londralı devrimci Guy Fawkes'un yan yan bakan maskesi bulunuyordu. Anonymous'un kaç kişi olduğu bir muammaydı ama sadece düzinelerce, hatta yüzlerce insan değildi. 2010 yılının Aralık ayında, dünyanın dört bir yanından binlerce insan, PayPal'a yönelik saldırılarına katılmak üzere belli başlı sohbet odalarını ziyaret etmişti ve binlerce insan AnonNews.org gibi Anonymous ile alakalı yeni siteleri ve blogları düzenli olarak ziyaret ediyordu. Siber güvenlik alanındaki herkes Anonymous'u konuşuyordu konuşmasına ama görünüşe göre kimse bu insanların kim olduğunu bilmiyordu.

Bu mesele Barr'ın epey bir ilgisini çekti. Dünyanın bu gizemli gruba dönük ilgisinin arttığını, ABD ve Avrupa'da düzinelerce baskının ve tutuklamanın

haberini görmüştü. Ama yine de kimse hüküm giymemişti ve grubun liderlerinin izi bulunamamıştı. Barr, sosyal medya hafiyeliği uzmanlığıyla Federal Bureau of Investigation'dan (FBI) daha iyisini yapabileceğine —belki FBI'a yardımcı da olabileceğine— inanıyordu. Anonymous'un peşine düşmek riskliydi ama yapabilecekleri en kötü şeyin HBGary'nin web sitesini birkaç saatliğine, hadi bilmedin birkaç günlüğüne çökertmek olduğunu düşündü.

Anonymous destekçilerinin toplaştığı çevrimiçi sohbet odalarında pusuya yatıp kendisine bir rumuz yaratarak işe koyuldu, kendine önce AnonCog sonra CogAnon dedi. Bir iki şirket çökertmeye teşne ve katılım sağlamak isteyen genç biriymiş gibi yapıp grubun dilini kaparak aralarına karıştı. Bir taraftan da sohbet odalarındaki diğer kişilerin isimlerini sessizce bir köşeye yazıyordu. Yüzlerce ziyaretçi vardı ama o, en sık girenler ve en çok ilgi görenlerle ilgileniyordu. Bu elemanların sohbet odasından çıktığı zamanı da not alıyordu. Sonra Facebook'a geçiyordu. Barr, o vakte kadar birkaç sahte Facebook kişisi yaratmıştı ve açıkça Anonymous'u desteklediğini belirten düzinelerce gerçek insanla "arkadaş" olmuştu. O arkadaşlardan biri, bir rumuz Anonymous sohbet odasından çıkış yaptıktan kısa bir süre sonra aniden Facebook'ta aktif olduğunda, Barr, bir eşleşmenin söz konusu olduğunu düşünüyordu.

Ocak ayının sonlarına doğru, şüpheli Anonymous destekçileri ve liderlerine dair isimler, tasvirler ve iletişim bilgileri içeren yirmi sayfalık bir belgeye son dokunuşları yapıyordu. Barr, 22 Ocak 2011'de Hoglund'a ve HBGary Inc.'in eş başkanı (aynı zamanda Hoglund'un eşi) Penny Leavy'ye ve Barr'ın karar alma konusunda vekili olan Ted Vera'ya, B-Sides'ta Anonymous hakkında yakında yapacağı konuşmaya ilişkin bir e-posta yolladı. Konuşmanın en büyük faydası, basının göstereceği ilgiydi. Ayrıca sahte bir kişi olarak Anonymous'tan birkaç insana Aaron Barr adlı bir "sözde siber güvenlik uzmanının" araştırmasından bahsedecekti...

Barr, Hoglund ve Leavy'ye "Bu, basının da girip çıktığı Anonymous'un sohbet kanallarında büyük bir tartışma yaratacak," dedi. Dolayısıyla konuşma basında daha fazla yer alacaktı. "Ama bizi de hedef haline getirecek. Bir fikri olan var mı?"

Hoglund kısaca cevap verdi: "Gerçekten DDoS'lanmak istemiyorum; dolayısıyla DDoS'lanacağımızı farz edecek olursak ne olacak? Bundan nasıl fayda sağlayacağız?" Hoglund burada dağıtık hizmet aksatma [Distributed Denial of Service] saldırısından bahsediyordu; bu, bir siteyi geçici olarak çevrimdışı düşürecek kadar çok veriye boğmak üzere bir yığın bilgisayar koordine edildiğinde olan şeydi. Bu Anonymous'un en popüler saldırı biçimiydi. Birinin gözüne bir tane geçirmeye benziyordu. Façayı bozar ve acıtırdı ama öldürmezdi.

Barr, yapılabilecek en iyi şeyin konuşma yapmadan önce doğrudan basına el atmak olacağına karar verdi. San Francisco'yu mesken tutmuş bir *Financial Times* muhabiri olan Joseph Menn ile iletişime geçti; ona, topladığı verilerin nasıl olup da Anonymous'taki "başlıca oyunculardan" daha fazlasının tutuklanmasına yol açabileceğine dair bir röportaj teklif etti. Menn'e bulgularını ucundan bir tattırdı: Anonymous siber saldırılarının yüzlerce katılımcısının sadece otuzu sürekli faaldi ve kararlarının çoğunu sadece on kıdemli eleman veriyordu. Barr'ın getirdiği yorumlar ve yaptığı araştırmanın hikâyesi, Anonymous'un hiyerarşik olduğunu ve sanıldığı kadar "anonim" olmadığını ilk defa ileri sürüyordu. Gazete bu hikâyeyi, 4 Şubat'ta, yani Cuma günü "Siber-aktivistlere Tutuklama İhtarı" başlığı altında işledi ve Barr'ın söylediklerini aktardı.

Barr, makalenin yayınlandığını görünce biraz heyecanlandı, Hoglund ve Leavy'ye konu satırında "Hikâye gerçekten bir şeye benzemeye başlıyor" yazan bir e-posta yolladı.

Hoglund, "Bunu ön sayfaya koyalım, birkaç tweet atalım," diye bir cevap yazdı. "'HBGary, bir özel istihbarat ajansı olarak yeni bir bar koyuyor.' Bar derkenki kelime oyunu kasıtlı lol."

Cuma günü biterken FBI'ın e-suçlar bölümü makaleyi okumuş ve Barr ile iletişime geçip bir mahsuru yoksa bilgilerini paylaşmak isteyip istemediğini sormuştu. Onlarla Pazartesi, yani SuperBowl'dan sonraki gün buluşmayı kabul etti. Aşağı yukarı aynı saatlerde Anonymous'la küçük bir hacker grubu da hikâyeyi okumuştu.

Üç kişiydiler, dünyanın üç farklı yerindeydiler ve çevrimiçi bir sohbet odasına davet edilmişlerdi. Çevrimiçi rumuzları Topiary, Sabu ve Kayla idi; en azından ikisi, yani Sabu ve Topiary ilk kez karşılaşıyordu. Onları davet eden kişinin rumuzu Tflow idi ve o da odadaydı. Burada bulunan kimse bir başkasının gerçek adını, yaşını, cinsiyetini veya bulunduğu yeri bilmiyordu. İkisi, Topiary ve Sabu, sadece son bir iki aydır rumuzlarını kamuya açık sohbet odalarında kullanmıştı, o kadar. Birbirleri hakkında tek bildikleri, işitmiş oldukları bölük pörçük dedikodular ve her birinin Anonymous'a inandığıydı. İşin özeti buydu.

Sohbet odası kilitliydi, yani kimse davet edilmeden oraya giremezdi. Sohbet, başta resmi bir havadaydı ama birkaç dakika geçmeden herkes konuşmaya başladı. Kişilikler ortaya çıkmaya başladı. Sabu iddialı ve atılgandı, *olm* [oğlum] veya *birader* gibi argo kelimeler kullanıyordu. Odadaki kimse bilmese de, O, Puerto Rico kökenli, doğma büyüme New York'lu biriydi. Buluğ çağında, internete bedava girebilmelerini sağlamak için ailesinin çevirmeli bağlantısını bozup bilgisayarları hack'lemeyi öğrenmiş, 1990'ların sonlarına doğru da

hacker forumlarında daha fazla dalavere öğrenmişti. 2001'de Sabu rumuzu yeraltına çekilmişti; şimdi, yaklaşık bir on yıl sonra, geri dönmüştü. Sabu, grubun kıdemli ağır ağabeyiydi.

Kayla, çocuksu ve dost canlısıydı ama çok parlak bir zekâsı vardı. Kadın ve —sorulduğunda— on altı yaşında olduğunu iddia ediyordu. Birçok insan bunun yalan olduğunu düşünüyordu. Anonymous'ta bayağı bir genç hacker ve Anonymous'un bolca kadın destekçisi olsa da, az sayıda genç kadın hacker vardı. Yine de, yalan bile olsa incelikle işlenmiş bir yalandı. Çenesi düşüktü ve kişisel hayatı hakkında epey renkli bilgiler veriyordu: Bir dükkânda çalışıyordu, ek gelir olsun diye çocuk bakıyordu ve İspanya'ya tatile gidiyordu. Hatta gerçek adının Kayla olduğunu iddia ediyordu; sözde bunu, onu teşhis etmeye cüret edenlere ".iktir git" demek için yapmıştı. Paradoksal bir biçimde bilgisayarının gizliliği konusunda takıntılıydı. Klavyesi casus yazılımla izlenir diye netbook'una asla gerçek adını yazmazdı, fiziki bir sabit diski yoktu ve bilgisayarı, polis kapısına dayandığında hemen yutabileceği ufak bir microSD kartıyla açılıyordu. Hatta söylentiye göre, biri bilgisayarını ele geçirip kendisi farkında olmadan onu kaydeder diye internet kamerasına bıçak saplamıştı.

Topiary, mesele hack'e gelince grubun en az becerikli olanıydı ama onu telafi edecek başka bir yeteneği vardı: nüktedanlığı. Kendinden çok emin ve çoğu zaman fikirlerle dolup taşan Topiary, yavaş yavaş Anonymous sohbet ağındaki gizli planlama odalarına giden basamakları tırmanmak için tatlı dilini ve halka bir şeylerin tanıtımını yapma konusundaki olağandışı yeteneğini kullandı. Başkaları kapıya kulak dayamak için didinirken Topiary doğrudan davet edildi. O kadar güven kazandı ki, ağ operatörleri, PayPal ve MasterCard'a yönelik her saldırı için Anonymous'un resmi açıklamalarını yazmasını istedi. Rumuzunu bir hevesle seçmişti. Zaman yolculuğu konulu düşük bütçeli bir film olan *Kapsül* (Primer) en sevdiklerindendi ve o filmin yönetmeninin *A Topiary* adlı yeni bir film üzerinde çalıştığını öğrenince, bunun ağaç budama sanatı anlamına geldiğinden bihaber, kelimeyi beğendiğine karar verdi.

Herkesi buraya toplamış olan Tflow adlı eleman, becerikli bir yazılımcıydı ve çoğu zaman sessizdi, Anonymous'un asla kendinden bahsetmeme adetine harfiyen uyan biriydi. En az dört aydır Anonymous ile birlikteydi; bu da kültürünü ve içindeki kilit figürleri çözmek için iyi bir süreydi. Hacker'ların iletişim kanallarını ve yardımcı oyuncuları çoğundan iyi bilirdi. Uygun bir biçimde işe koyuldu. Birinin şu Aaron Barr ve "araştırması" ile ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Barr, Anonymous'ta liderlerin olduğunu iddia etmişti ki hakikat bu değildi. Bu da araştırmasının muhtemelen yanlış olduğu anlamına geliyordu. Bir de *Financial Times*'taki makalede Barr'ın "gerçek isimlerinin birçoğu dahil

olmak üzere çekirdek liderler hakkında bilgi topladığı ve kolluk kuvvetleri aynı verilere sahip olsa yakalanabilecekleri" aktarılıyordu.

Şimdi bu başka bir sıkıntı çıkarıyordu: Barr'ın verileri gerçekten doğruysa Anon'ların başı dertte olabilirdi. Grup, planlar yapmaya başladı. Önce, HBGary Federal web sitesinin bulunduğu sunucuyu tarayıp kaynak kodda herhangi bir zayıf nokta olup olmadığına bakmaları gerekiyordu. Şansları yaver giderse, içeriye girebilecekleri bir delik bulup Barr'ın giriş sayfasını ele geçirerek yerine kocaman bir Anonymous amblemi ve kolektiflerine bulaşmamasına dair yazılı bir uyarı koyacaklardı.

O gün, öğleden sonra, biri Google'da "Aaron Barr"ı arattı ve karşısına resmi şirket portresi çıktı: Saçlarını arkaya taramış, takım elbise giymiş ve fotoğraf makinesine doğru keskin bir bakış atmıştı. Grup, fotoğrafı gördüğünde güldü. Çok ... ağırbaşlı ve giderek daha çok taze et gibi görünüyordu. Sonra Sabu, HBGaryFederal.com'u delik bulmak üzere taradı. Barr'ın sitesinin bir üçüncü taraf geliştiricinin yayıncılık sistemi üzerinde çalıştığı ortaya çıktı, bunda da büyük bir yazılım hatası (bug) vardı. Bingo.

İşi, başka şirketlere siber saldırılar karşısında yardımcı olmak olsa da, HBGary Federal'in kendisi, SQL enjeksiyonu denilen ve veritabanlarını hedef alan basit bir saldırı yöntemi karşısında savunmasızdı. Veritabanları, internetin gücüne güç katan kilit teknolojilerden biriydi. Parolalar, kurumsal e-postalar ve bir sürü başka veri tipini muhafaza ederlerdi. Yapılandırılmış Sorgu Dili (Structured Query Language (SQL); sıkça "sequel" diye yanlış telaffuz edilir), veritabanlarında bulunan bilgileri almak ve değişikliğe uğratmak için popüler bir yöntemdi. SQL enjeksiyonu, gizlenmesi gereken bilgileri almak üzere siteye ev sahipliği yapan sunucuya SQL komutları "enjekte" ederek, esasında bu dili kendisine karşı kullanarak işliyordu. Bunun sonucunda, sunucu girilen karakterleri metin olarak değil, yürütülmesi gereken komutlar olarak algılıyordu. Bu bazen, bir sayfanın arama çubuğuna sadece komutlar girerek de yapılabiliyordu. Burada mesele, zayıf bir giriş noktasını temsil eden arama çubuğunu veya metin kutusunu bulmaktı.

Bu bir şirket için yıkıcı olabilirdi. DDoS'lamak beklenmedik bir anda atılan bir yumruksa, SQL enjeksiyonu uyurken birilerinin hayati organlarını çalmaktı. Bunun için icap eden dil, yani bir dizi sembol ve "SELECT", "NULL" ve "UNION" gibi anahtar kelimeler, Topiary gibileri için abuk sabuk olsa da Sabu ve Kayla bunu sullar seller gibi konuşuyordu.

Şimdi içeri dalmışlardı ve sitenin sunucusunun denetimini elinde tutan Barr ve Hoglund gibi elemanların isim ve parolalarını bulmak üzere ortalığın altını üstüne getirmek zorundaydılar. Yine bingo. HBGary çalışanlarına ait kullanıcı adlarını ve parolalarını içeren bir liste buldular. Ama burada bir engelle karşılaştılar. Parolalar, MD5 denen standart bir teknikle şifrelenmiş veya

"*hash*lenmişti." Tüm yönetici parolaları uzun ve karmaşık olsa onları kırmak imkânsız olurdu ve hacker'lar için eğlence biterdi.

Sabu, Aaron Barr, Ted Vera ve Phil Wallisch adlı başka bir idarecinin parolalarına karşılık gelen, uzun gelişigüzel numaralardan oluşan üç özet [hash] dizilim çıkarıp aldı. Bunları çözmenin olağanüstü zor olmasını bekliyordu; bunları ekipteki diğer elemanlara pasladığında kimsenin kıramadığını öğrenmek onun için şaşırtıcı olmamıştı. Son bir hamle olarak bunları, hacker'lar arasında popüler olan bir parola kırma sitesine —Hashkiller.com— yükledi. Birkaç saat içerisinde o üç özet [hash] de rastgele anonim gönüllüler tarafından kırılmıştı. Bunlardan birinin sonucu tam olarak şöyleydi:

4036d5fe575fb46f48ffcd5d7aeeb5af:kibafo33

Aaron Barr'ın parolası, tam burada, harf ve rakam diziliminin sonundaydı. Google Apps'in ev sahipliğini yaptığı HBGary Federal'in e-postalarına kibafo33 yazarak erişmeye çalıştıklarında, girdiler. Grup, bu kadar şanslı olduklarına inanamıyordu. Cuma akşamına gelindiğinde, olup bitenlerden bihaber Barr'ı iş arkadaşlarıyla *Financial Times*'taki yazı hakkında mutlu mesut bir e-posta alışverişinde bulunurken izliyorlardı.

İçlerinden biri bir hevesle, kibafo33'ün Barr'ın e-posta hesabı dışında bir yerlerde işe yarayıp yaramadığına bakmaya karar verdi. Denemeye değerdi. Barr, oldukça uçarı olan Anonymous'u araştıran bir siber güvenlik uzmanı için inanılmaz bir biçimde, kırılması kolay olan aynı parolayı Twitter, Yahoo!, Flickr, Facebook hatta World of Warcraft dahil olmak üzere hemen hemen tüm web hesaplarında kullanıyordu. Bu, artık saf, katıksız "lulz"a fırsat doğduğu anlamına geliyordu.

Lulz, lol —"laugh out loud" yani "çok gülmek"— teriminin değişik bir haliydi ve yıllardır "Bar derkenki kelime oyunu kasıtlı lol" gibi neşeli cümlelerin sonuna konurdu. Web tabirlerine daha yeni bir ilave olan *lulz*, bu hissi daha ileriye taşıyıp, esasında başkası pahasına eğlenmek anlamına geliyordu. FBI'ı telefonda işletmek *lol* idi. FBI'ı başarılı bir biçimde telefonda işletip Aaron Barr'ın evine bir SWAT ekibi yollamak *lulz* idi.

Grup, o gün veya ertesi gün Barr'a çullanmama kararı aldı. Hafta sonunu onun hakkında casusluk yapmak, HBGary Federal'de olduğundan beri aldığı ve yolladığı tüm e-postaları indirmek için kullanacaklardı. Ama bir aciliyet duygusu vardı. Ekip, göz atmaya başladığında Barr'ın FBI ile ertesi Pazartesi buluşmayı düşündüğünü fark etti. Alabilecekleri ne varsa aldılar ve sonra Super Bowl Pazarı'ndaki topa ilk vuruşta kıyameti koparmaya karar verdiler. Daha altmış saat vardı.

Cumartesi günü Barr için her Cumartesi gibi başlamıştı. Rahatlayıp ailesiyle vakit geçirirken, kahvaltı esnasında iPhone'undan birkaç e-postaya bakar ve yollarken, yedi kişilik bir Anonymous ekibinin e-postalarını karıştırdığından veya karşılaştıkları şeyin onları ne kadar heyecanlandırmış olduğundan bihaberdi. Son bulguları: Barr'ın Anonymous hakkındaki araştırması. Bu, Anonymous'un ne olduğuna dair düzgün ve kısa bir açıklamayla başlayan bir PDF belgesiydi. İçinde web siteleri, son siber saldırılara dair bir zaman çizelgesi, gerçek hayattaki isimlerin yanında yer alan bir sürü rumuz ve adres sıralanmıştı. Sabu, Topiary ve Kayla adı hiçbir yerde görünmüyordu. Sonunda "Mmxanon—eyaletler ... getto" gibi acele yazılmış notlar vardı. Daha bitmemiş gibiydi. Barr'ın gerçek insanları teşhis etmek üzere Facebook'u nasıl kullanmış olduğunu yavaş yavaş idrak ettiklerinde, ne yaptığına dair bir fikri yokmuş gibi geldi. Görünüş itibariyle Barr, aslında masum insanlara işaret ediyor olabilirdi.

Bu arada Tflow, Barr'ın e-postalarını sunucusuna indirmiş, bir torrent (bu, başka bir yerde verilere ev sahipliği yapan bir bilgisayarla, bu durumda HBGary'ninkiyle, bağlantılı ufak bir dosyadır) içinde derlenmeleri için yaklaşık on beş saat beklemişti. Bu, dünyanın dört bir yanında milyonlarca insanın korsan yazılım, müzik veya film indirmek için kullandığı bir işlemdi ve Tflow bu torrent dosyasını ortalıktaki en popüler torrent sitesine, The Pirate Bay'e koymayı düşünüyordu. Bu da yakında herkesin, Aaron Barr'ın kırk bini aşkın e-postasını indirip okuyabileceği anlamına geliyordu.

O sabah, yani ilk top vuruşuna yaklaşık otuz saat kala, Barr HBGaryFederal.com üzerinde kimi kontroller yaptı ve tam da beklediği gibi, her zamankinden daha fazla trafik olduğunu gördü. Bu daha çok sayıda meşru ziyaretçi değil, Anonymous'tan gelen bir DDoS saldırısının ilk adımları anlamına geliyordu. Dünyanın sonu değildi ama CommanderX rumuzuyla ortalıkta gezinen ve görünüş itibariyle kıdemli bir figür olan Anon bağlantılarından biriyle konuşmak için Julian Goodspeak adlı sahte profiliyle Facebook'a giriş yaptı. Araştırmaları ve CommanderX ile sohbetleri Barr'ın onun gerçek isminin "Benjamin Spock de Vries" olduğuna inanmasına yol açtı ama bu doğru değildi. Ufak bir hacker grubunun halihazırda Barr'ın e-postalarında olduğundan bihaber CommanderX, Barr'ın anlık mesajına cevap verdi. Barr, CommanderX'e kibarca aldığı fazla trafikle ilgili bir şey yapıp yapmayacağını sordu.

"Araştırmam bitti. Sizi yakalamaya çalışmıyorum," diye bir açıklama getirdi. "Odaklandığım mesele, sosyal medyadaki açıklar." Barr, araştırmasının sadece organizasyonlara üyelerinin Facebook, Twitter ve LinkedIn profillerinde hafiyelik yaparak nasıl sızılabileceğini göstermeyi amaçladığını iddia ediyordu.

CommanderX "Benim işim değil," dedi kibarca. HBGary Federal web sitesine şöyle bir göz atmıştı ve Barr'a zaten açığı varmış gibi göründüğü belirtti. "Umarım sana iyi para veriyorlardır."

Pazar sabahı, ilk top vuruşuna on bir saat kala, Tflow Barr'ın ve diğer iki yöneticinin, Vera ve Wallisch'in e-postalarını derleyip toplamayı bitirmişti. Torrent dosyası yayına hazırdı. Şimdi, Barr'a demin yaptıkları şeyi bildirmenin keyfini sürme vaktiydi. Elbette, kozlarını doğru kullanmak için, hacker'lar ona hemen her şeyi söylemeyecekti. Önce onunla oynamak daha fazla *lulz* getirecekti. Şimdiye kadar, Barr'ın Anonymous sohbet odalarında insanlarla konuşurken CogAnon rumuzunu kullandığını ve Washington D.C.'de yaşadığını anlamışlardı.

Sabu diğerlerine "Sosyal güvenlik numarasından ordudaki kariyerine, erişim yetkilerine, günde kaç kere sıçtığına kadar her şeyi biliyoruz," dedi.

Pazar sabahı, doğu standart saatine göre 08:00 sularında, darbeden önce onu biraz paranoyaklaştırmaya karar verdiler. Barr, CogAnon olarak AnonOps sohbet ağlarına girdiğinde Topiary ona özelden mesaj yazdı.

"Merhaba," dedi Topiary.

CogAnon "Mrb," dedi.

Topiary, başka bir sohbet penceresinde, onun maceralarına gülen diğer Anon'lara canlı yorum yapıyordu. Sabu, "Ona yeni bir görev için adam topladığını söyle," dedi.

Bir diğeri "Dikkatli ol. Hemen şüphelenebilir," dedi.

Topiary, CogAnon'un gerçek bir Anonymous destekçisi olduğuna hâlâ inanıyormuş gibi yaparak, güvenlik görevlisiyle yaptığı sohbete döndü. "Washington bölgesinde yeni bir operasyon için adam topluyoruz. İlgilenir misin?"

Barr, yirmi saniye durdu. "Olabilir, meselenin ne olduğuna bağlı," dedi.

Topiary, bu cevabı diğer sohbet odasına kopyaladı.

Sabu, "Hahahahhaa," dedi.

Topiary, psikolojik savaş tekniklerine atıfta bulunarak "Psikolojik operasyon ayağına benden bilgi sızdırmaya çalışan şu ibneye bi bakın," dedi. İbne [*faggot*] kelimesi, Anonymous'ta artık o kadar rahat kullanılıyordu ki gerçek bir hakaret bile sayılmıyordu.

Topiary Barr'a "Sunucundan hedefimize yakın olduğunu görüyorum," dedi.

Washington D.C.'de, Barr nefesini tutmuştu. "Fiziki mi, sanal mı?" yazdı, aslında sanal olduğunu gayet iyi biliyordu ama bunu ne diyeceğini bilmediği için yazmıştı. "Ah evet ... yakınlarındayım..." D.C.'de yaşadığını tam olarak nasıl çıkarmış olabilirlerdi ki?

"Sanal," dedi Topiary. "Her şey yolunda."

Topiary bunu da yine Anon'lara aktardı. Onlara "Bunun hakkında bir e-posta atarsa katıla katıla gülerim," dedi.

Okuduklarına inanamıyorlardı. Sabu, "BU ELEMAN SİKİK BİR YARRAK," diye haykırdı.

"Onun anüsüne tecavüz etmek istiyorum," diyerek Topiary yanıt yazdı. Sunuculara "tecavüz etmek", onun ağını hack'leyip içeri girmeyi tarif etmenin tipik bir yoluydu. Tflow, Anonymous sohbet ağında #ophbgary adlı yeni bir sohbet odası oluşturup Topiary'yi katılması için davet etti.

Avunit adlı bir hacker "Ey, ahali," diyerek lafa daldı. "Bu gerçek mi? Çünkü bu deli bir olay."

Sohbet tarafında, Barr yardımsever bir intiba uyandırmaya çalışıyordu. "Birkaç saate şehirde olabilirim ... trafiğe bağlı lol."

Topiary onu biraz daha korkutmak istedi: "Hedefimiz bir güvenlik şirketi," dedi. Barr'ın midesi bulandı. Tamam, bu Anonymous'un kesinlikle HBGary'yi hedef aldığı anlamına geliyordu. E-posta istemcisini açtı ve Hoglund ve Penny Leavy dahil olmak üzere diğer HBGary yöneticilerine hemen bir e-posta yazdı.

"Şimdi doğrudan tehdit altındayız," diyordu. "Yarın FBI ile buluştuğumda bunu gündeme getireceğim." Sabu ve diğerleri bu e-postayı yollamasını sessizce izliyordu.

Topiary ile sohbetine geri döndü. "Pekâlâ, haber ver yeter," yazdı. "Ama yine de tam olarak nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum?"

"Duruma bağlı," dedi Topiary. "Maharetin nedir? Ligatt.com güvenlik şirketiyle ilgili bilgi toplama konusunda yardıma ihtiyacımız var."

Barr rahat bir nefes aldı. Ligatt, HBGary ile aynı işleri yapıyordu, dolayısıyla hedef nihayetinde kendi şirketi değilmiş gibi görünüyordu —en azından şimdilik.

Barr, adeta teşekkür edercesine "Ahhh, tamam, onları bir kontrol edeyim," dedi. "Onlara bakalı epey oldu. Özel bir şey var mı?" Sadece uyumlu davranıyor olsa da, bu noktada HBGary'yi hedef olmaktan çıkaracak her şeyi yapmaktan mutluydu.

Yanıt yoktu.

"D.C.'de olduklarını fark etmemişim," diye yazdı.

Bir dakika sonra şunu ekledi: "Kafa patlatıyorum ama bir süre önce neden bu kadar popüler olmuş olduklarını hatırlayamıyorum. Onlara yönelik epey bir saldırganlık olduğunu hatırlıyorum."

Tık yok.

Barr, "Orada mısın?" diye sordu.

Topiary, diğerleriyle plan yapmaya dönmüştü. Çok zaman kalmamıştı ve HBGaryFederal.com ana sayfasının yerine konulacak resmi Anonymous mesajını yazmalıydı.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Topiary sonunda cevap yazdı. "Kusura bakma—izlemeye devam et."

"Tamam," dedi Barr.

Birkaç saat sonra, öğle yemeği zamanı gelip çattı, yani Super Bowl'un ilk top vuruşuna daha altı saat vardı; Barr salonunda oturmuş, e-postalarına girmenin engellendiğini idrak ettikten sonra dehşet dolu bir büyülenmişlikle boş boş telefonuna bakıyordu. CommanderX ile yine Facebook'ta konuşmaya çalışmak için üst kata koşuşturduğunda, ona da girmesi engellenmişti. Twitter hesabının başkasının eline geçtiğini gördüğünde, bunun ne kadar ciddi ve olasılıklar itibariyle epey de utanç verici bir şey olduğu kafasına dank etti.

Telefonu alıp olup bitenlerden haberdar etmek üzere Greg Hoglund ve Penny Leavy'yi aradı. Sonra BT yöneticilerini aradı, HBGaryFederal.com'u yeniden denetim altına almak üzere Google ile iletişime geçeceklerini söylediler. Ama çalınan e-postalar konusunda yapabilecekleri bir şey yoktu.

Öğleden sonra saat 2:45'te, Barr Topiary'den başka bir mesaj aldı: "Doğru, bu gece bir şeyler olacak. Akşam ne kadar müsaitsin?" Birkaç saati daha vardı ve Barr'ın kariyerinin sonunu ön sıralardan izlemesini istiyordu.

Doğu kıyı şeridinde Pazar akşamı çökerken, dünyanın dört bir yanında ve kendi evlerinde kendi zaman dilimlerindeki Anon'lar saldırmaya hazırlanıyordu. Arlington, Teksas'taki Cowboys stadı dolmaya başlamıştı. Birkaç Black Eyed Peas ve Christina Aguilera şarkısı ulusal marşın sözlerine karışıyordu. Sonunda, yazı tura atıldı. Bir Green Bay Packers oyuncusu ayağını geri çekti ve attığı şutla topu sahaya fırlattı.

Atlantik'in öte yanında Topiary, top havada uçarken, dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Siyah deriden yapılmış oyun koltuğuna yaslanmış, saçını mesken tutmuş kocaman kulaklıklarıyla hızlıca başka bir pencere açıp Barr'ın Twitter hesabına girdi. Altı saat önce kibafo33 parolasını kullanarak Barr'ın girmesini engellemişti ve sonunda Super Bowl başlamışken oradan bir şeyler yollamaya başladı. Bir çekingenlik, bu adamdan uzak durma gereği hissetmedi. Barr'a dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecekti: Barr'ın Twitter hesabından "Tamamdır, Anonymous ibneleri arkadaşlarım," diye yazdı, "konuştuğumuz üzere size en güzel lulz'lar getirmek için çalışıyoruz. İzlemeye devam edin!"

Sonra: "N'aber lavuklar, boktan bir şirketin CEO'suyum ve medyaya orospuluk yapan koca bir amcığım. LOL, bizim moruğun, Greg'in sitesine bir bakın:

rootkit.com." Bunlar, Topiary'nin asla yüksek sesle veya Barr'ın yüzüne söylemeyeceği şeylerdi. Gerçek hayatta sessiz, nazik biriydi ve nadiren söverdi.

Rootkit.com, Hoglund'un bir bilgisayar ağına yönetici erişimi sağlayan program yazma araçlarına dair son araştırmaları konu alan web sitesiydi. İronik bir biçimde, Sabu ve Kayla da şimdi rootkit.com'a yönetici erişimine veya "kök dizin"e sahipti. Bunun sebebi, Barr'ın şirketin e-posta sisteminin yöneticisi olması, yani "kibafo33" ile Hoglund'unki dahil olmak üzere tüm gelen kutularını sıfırlayabilmeleriydi.

Sabu, Hoglund'un gelen kutusuna girdikten sonra, HBGary'nin BT yöneticilerinden biri olan Jussi Jaakonaho adlı Finli güvenlik uzmanına Hoglund olarak bir e-posta attı. Sabu, rootkit.com'a yönetici erişimi istiyordu.

Sabu, Jaakonaho'ya "avrupadayım ve sunucuya ssh lazım," diye bir e-posta yazdı ve acelesi varmışçasına küçük harfler kullandı. SSH, "secure shell" [güvenli kabuk] anlamına geliyordu ve uzak bir noktadan sunucuya giriş yapma yöntemiyle alakalıydı. Jaakonaho, Hoglund'a (Sabu'ya) kamuya açık bir bilgisayarın başında olup olmadığını sorduğunda, Hoglund (Sabu), "hayır şu anda public ip yanımda değil çünkü ufak bir toplantıya gireceğim ve acelem var. olmadı parolamı sıfırlayıp changeme123 [değiştirbeni123] yap ve bana genel ip ver ve ben içeri ssh yapar pw [parolamı] sıfırlarım."

Jaakonaho, "Tamam," dedi, "Parolanız changeme123." Gülen yüz koyup "Avrupa'da, Finlandiya'da değil?" diye ekledi.

Sabu, uyumlu davrandı, oyunu oynadı. "bir şekilde zaman ayırabilirsem yetişebiliriz ... biraz almanyada kalacağım. sağol." Parola hemen işe yaramadı ve Sabu, kendi kullanıcı adının "greg mi?" olduğunu sorup Jaakonaho'nun "hoglund" olduğunu söylemesi dahil olmak üzere, Jaakonaho'ya birkaç kez soru göndermek zorunda kaldı. Sabu girdi. Bu, sosyal mühendisliğin, yani birini gizli bilgileri açık etmesi veya normalde yapmayacağı bir şey yapması için maniple etme sanatının çok iyi bir örneğiydi.

Artık Sabu ve Kayla rootkit.com'un denetimini tamamen ele geçirmişti. Önce, siteye kayıt olmuş gelmiş geçmiş herkesin kullanıcı adlarını ve parolalarını aldılar, sonra tüm içeriğini sildiler. Artık sadece "Greg Hoglund = ele geçirildi" yazan boş bir sayfa vardı. Sabu, Kayla'yla çalışmanın hoşuna gittiğini fark etti. Dost canlısıydı ve olağanüstü teknik becerileri vardı. Sabu daha sonra başkalarına, Jussi Jaakonaho'ya sosyal mühendislik yapanın *Kayla* olduğunu söyledi; bunu kısmen on altı yaşındaki bir kız tarafından "ele geçirilme" fikri HBGary'yi daha da utandıracağı için yaptı.

Ardından, Sabu ve Kayla HBGaryFederal.com'la uğraştı, ana sayfayı silip yerine başsız, takım elbiseli Anonymous logosunu koydular. Kafasının yerinde bir soru işareti vardı. Aşağıda "HBGary e-postalarını indir" yazan bir bağlantı

vardı; bu, Tflow'un torrent dosyasıydı. Şimdi, herkes, iTunes'tan şarkı yakalamak kadar kolay bir biçimde ama bedavaya Barr'ın müşterileriyle tüm gizli e-posta yazışmalarını okuyabilecekti. Yeni ana sayfada bir de Topiary'nin yazdığı mesaj vardı:

> Bu alan adı, İnternet Kuralları'nın 14. maddesi gereğince Anonymous tarafından ele geçirilmiştir. Selam HBGary (bir bilgisayar "güvenliği" şirketi olur). Son zamanlardaki Anonymous'a "sızma" iddialarınız ve aynı şekilde basının ilgisini kendi üzerinize çekmek için Anonymous'u kullanma girişiminiz bizi eğlendiriyor. İlgi çekmek için buna ne dersiniz? Anonymous'un elini ısırmaya çalıştınız ve şimdi o el suratınıza tokadı bastı.

Doğu standart saatine göre 6:45'te, yani Super Bowl başlayalı yirmi dört dakika olmuşken, "hack'lemenin" çoğu bitmişti. Çoğu genç aileler olan Barr'ın komşularından tezahurat ve bağrış çağrış sesleri gelmiyordu. Onu çevreleyen dünya garip bir sessizliğe gömülmüş gibiydi. Biraz ürpererek, saldırganlarıyla yüzleşmek üzere yine Anonymous'un sohbet odalarına giriş yaptı. Hazır onu bekliyorlardı. Barr karşısına yeni bir mesajın çıktığını gördü; bu, #ophbgary adlı yeni bir sohbet odası için bir davetti. Hemen çeşitli rumuzlardan oluşan bir grup gördü. Kimilerini araştırmalarından tanıdı, kimilerini tanımıyordu: Topiary, Sabu, Kayla dışında bir de Q, Heyguise, BarrettBrown ve c0s vardı. Son rumuz Gregg Housh idi: Otuzlu yaşların ortasında, Anonymous'un 2008 yılındaki Scientology Kilisesi'ne (COS) ilk büyük DDoS saldırı dalgasının koordinasyonuna yardımı dokunmuş kıdemli bir Anon'du.

Topiary, işleri hızlandırdı. Daha önceki e-postayı alıntılayarak Barr'a "Şimdi bizi doğrudan tehdit ediyorlar," dedi. "Haklı mıyım?"

Barr hiçbir şey demedi.

Q, "Umarım Super Bowl'un keyfini sürüyorsundur?" dedi.

Tflow, "Merhaba Sayın Barr," dedi "sizin ve şirketinizin başına gelecekler için özür dilerim."

Sonunda Barr sesini yükseltti. "Buna benzer bir şey olacağını kestirmiştim," yazdı.

Topiary, "Yo, şimdi olacak şeyler hiç hoşuna gitmeyecek," dedi.

Barr, grubu onların iyiliğini düşündüğüne ikna etmeye çalıştı. "Kanka ... anlamıyorsunuz," diye itiraz etti. "Sosyal medya açıklarına dair bir araştırmaydı. Asla isimleri açıklamayacaktım."

"YALANCI." Bunu diyen Sabu'ydu. "Pazartesi sabahı FBI ile görüşmeyecek misin?"

"Sabu, kesinlikle öyle," dedi Topiary.

Barr, "Eeet ... Ööle," deyip durumu kabul etti. "Onlar beni aradı."

"Ahali, Şimdi nefis bir kek geliyor," dedi Topiary.

Son bombayı patlatmak Tflow'a düşmüştü."Barr'ın, Ted'in ve Phil'in e-postaları bende," dedi. Tüm 68.000'i.

Housh, "O e-postalar çok güzel olacak," dedi.

Barr, açıklanamaz bir biçimde "Lol," diye bir yanıt verdi. İşlemleri hafifletmek ya da kendisini durumun düşündüğü kadar kötü olmadığına ikna etmek ister gibiydi. "Tamam millet," diye ekledi "beni gafil avladınız :)."

Gerçekten de öyleydi. Topiary son taşını attı. "Pekala Aaron, şirketine Anon hakkında 'havadislerle' koşup koşmayacağına bakmak için yapılan bu minik sosyal teste katıldığın için teşekkürler. Sen katıldın, biz içeri sızıp emdik, biz güldük." Durdu. "Ateşlerde yanarak geber. İşin bitti."

Pazartesi sabahın ilk saatleriydi. Barr, evindeki ofisinde dizüstü bilgisayarının önünde oturuyordu, talihinin döneceğine dair umutları ise suya düşmüştü. Karşısındaki duvarda Ekim 2011'de New York'ta almış olduğu bir resim duruyordu. 11 Eylül saldırıları hâlâ tazeydi, Ground Zero'yu ziyaret ettikten sonra, saldırı esnasında amatörce çekilmiş fotoğraflar satan ufak bir galeriye girmişti. Biri göze batıyordu. Arka planda yıkılmış kulelerin keşmekeşi vardı: Kâğıtlar ve tuğlalar her yere saçılmıştı, iş ile ev arasında mekik dokuyan insanlar serseme dönmüş ve toz duman içerisindeydi, ön planda ise John Seward Johnson'un *Double Check* adlı meşhur tunç heykeli vardı; heykel bir park bankında oturmuş açık evrak çantasına bakan takım elbiseli bir adamdı. Buradaki uyumsuzluktaki bir şey hemen resmi beğenmesine neden olmuştu. Şimdi Barr o adamdı, etrafındaki keşmekeşten bihaber olacak denli ihtiraslarına kapılmıştı.

Kamuoyu, müşterileri ve basın karşısında önemli bir itibar aracı olan kamuya açık Twitter beslemesi, artık müstehcen bir karışıklıktı. Topiary, küfürlü sözler ve ırkçı yorumlarla dolu düzinelerce tweet atmıştı. Özgeçmişinde artık şöyle yazıyordu: "CEO HBGary Federal. Siber-güvenlik ve Bilgi Harekatı uzmanı ve AZGIN HOMOGAY." Fotoğrafı, üzerine kalın kırmızı harflerle *NIGGER** yazılarak tahrif edilmişti. Topiary, kendisini ırkçı addetmiyordu —bu gruptaki kimse öyle değildi. Ama bu grafiti, Anonymous'ta çevrilen ve siber sataşma yeraltı kültürüne çok uygundu.

* Siyahlar için kullanılan aşağılayıcı bir ifade.—ç.n.

Topiary, daha sonra Barr'ın ev adresini yayınladığında heyecanlandı. Sonra Barr'ın sosyal güvenlik numarasını, sonra da cep telefonu numarasını tweet'ledi. İnternet bağlantısı olan herkes şunu okuyabilirdi: "N'aber millet, bana sesli posta yollayın!" Sonra numarayı girdi. Sonra "#call me" [arabeni].

Kısa sürede, Anonymous sohbet odalarına, bloglarına ve Twitter beslemelerine göz atan yüzlerce sonra binlerce insan, Aaron Barr'ın başına gelenlerden haberdar oldu. Artık üzerinde Anonymous'un amblemi ve mesajının bulunduğu beyaz bir ekran olan Barr'ın web sitesine giden bağlantılara tıkladılar. Twitter beslemesini izleyip onu numarasından aradılar. Birkaçı kurumsal amaçlarla çekilmiş ağırbaşlı fotoğrafını alıp onu bozmaya koyuldu, casusluk yöntemleriyle dalga geçmek için kafasını kesip onu bir James Bond film afişine yerleştirdi. Başka biri, onu Forever Alone adlı pek bilindik bir internet çizgi romanı veya "rage comics"*teki komik karaktere benzetmek üzere çenesini şişirdi.

Barr, insanların "ibne" Barr ile dalga geçtiğini, kendisini cebinden aramak için birbirlerini teşvik ettiklerini görüp allak bullak olduğu Anonymous sohbet odalarından gözlerini alamıyordu. Telefonu gece boyunca susmak bilmedi. Telefonunu bir keresinde açtı, anlaşılmayan şeyler söyleyen bir kadın sesi duydu ve telefon yüzüne kapandı. Birkaç tane sessiz sesli mesaj vardı. Bir de tınısı itibariyle birinin Rick Astley'in 1987'den kalma "Never Gonna Give You Up" adlı şarkısını andıran bir şeyler söylediği bir sesli mesaj vardı —Anonymous'ta ilgi çekici bir bağlantı koyup, insanları bu şarkının olduğu siteye yönlendirmek (rickroll) popüler bir şakadır.

Barr takviye kuvvet istedi. Penny Leavy, saldırganların ağzına bir parmak bal çalarak şansını denemek üzere çevrimiçi oldu. Başta ona dostça ve nazik davrandılar ama istekleri soğuk cevaplarla savuşturuldu.

"Lütfen HBGary e-postalarını yayınlamayın," diye yalvarmıştı. "Onlarda müşterilerin özel bilgileri var."

Heyguise, "Ananın okumasını istemediğin e-postalar yollamamalısın," dedi. E-postalar torrent olarak The Pirate Bay'de yayınlanmıştı bile.

Sabu, öfkeyle "Bir sürü masum insan hapsi boylayabilirdi," dedi. Birbirlerini Anonymous sohbet ağında yüzlerce başka insan arasından bulan yeni kurulmuş ufak Anon kliği, saldırıdan önce Barr'ın araştırmasının bu kadar sakat olduğundan veya e-postalarının bu kadar kolayca hack'lenebileceğinden bihaberdi. Aslında, Barr'ın hükümetin bir kurumuna ve büyük bir bankaya, sendikalara ve WikiLeaks'e karşı bir üçkâğıt tezgâhlamayı önerdiğini henüz bilmiyorlardı. Grup psikolojisiyle yoğunlaşmış intikam ve görünüşe göre hak eden birine sataşma arzusuyla harekete geçmişlerdi. Yeterince insan Barr'ın e-postalarını tarayıp Hunton & Willams'a yaptıklarını öğrendiğinde, saldırı birden haklı mı

* İnternette yer alan, karakterleri genellikle öfkeli yüzlü olan bir karikatür dizisi.—ed.n.

haklı, hatta onlara kalırsa nerdeyse zaruri görünecekti. Sabu, Kayla, Topiary ve diğerleri Anonymous topluluğunda, yasadışı bir şekilde adalet dağıtan kahramanlar olarak anılacaktı. Barr alay konusu olmuştu. Herkesin başkalarıyla alay edip sataşmasının, yalanlarının ve çalıp çırpmasının yanına kaldığı bir dünyayı teşvik etmişti. Bu, akıbeti itibariyle gerçek dünyada pek bir sonucu olmayan, sevinç sarhoşlukları, eğlence ve tatmini beraberinde getiren bir dünyaydı.

Barr ertesi günü gazetecilerden gelen telefonları yanıtlamaya ve çaresizce işleri düzene sokmaya çalışmakla geçirirken Topiary, Sabu, Kayla ve Tflow yine gizli sohbet odalarında buluştu. Başarılarını kutladılar, olup bitenleri yeniden yaşadılar, güldüler ve kendilerini yenilmez hissettiler. Bir güvenlik şirketini "ele geçirmişlerdi". Bir yandan da Federal Bureau of Investigation'dan (FBI) ajanların onları bulmaya çalışmak için kollarını sıvayacağını biliyorlardı. Ama zamanla, bu ufak ekibin üyeleri Barr üzerinde çok temiz iş çıkardıklarını, bu nedenle lulz aşkına, Anonymous aşkına ve önlerine çıkan herhangi bir başka dava uğruna aynı şeyi başka hedefler üzerinde yeni baştan yapmaları gerektiği sonucuna vardılar. Hiçbir av boylarını aşmazdı: Tarihi önemi olan bir medya kuruluşu, bir eğlence devi, hatta FBI'ın ta kendisi.

2. Bölüm

William ve Anonymous'un Kökenleri

Christopher Poole adında New York'lu sıska, sarışın bir oğlan ve onun internete sunduğu olağanüstü katkılar olmasaydı, Aaron Barr, asla Anonymous ile sanal olarak yüz yüze gelmeyecekti. Yedi yıl önce, 2003 yazında, on dört yaşındaki Poole, Japon animeler hakkında bilgi bulmak için yatak odasında internette geziniyordu. Binlerce Amerikan ergen gibi o da anime hayranıydı. Sonunda animelere ayrılmış, Japon menşeili, 2channel veya 2chan adlı, animeyi forum gibi işleyen bir resim tahtası (image board) buldu. Poole hiç böyle bir şey görmemişti. 1999'da Hiroyuki Nishimura adında (2012'de otuz beş yaşındaydı) bir üniversitesi öğrencisi tarafından kurulmuştu ve ışık hızıyla akan anime tartışma parçaları içeriyordu. Poole otuz saniye bekleyip F5'e basarak sayfayı yenilediğinde ekran, birden binleri bulan yeni bir gönderi akışıyla dolardı. Hemen hemen tüm göndericiler anonimdi. İngilizce web forumlardan farklı olarak, bu site bir isim kutucuğu üzerinden kayıtlı olmayı gerektirmiyordu ve pek kimse de bunu yapmıyordu.

O yaz Japonya'da medya, 2chan'in ülkenin bel altına açılan hayli utandırıcı bir pencere haline geldiğini fark etmişti. Animeye dair tartışmalar kabına sığmayıp öğretmenlerini öldüren, patronlarına saldıran veya yerel bir çocuk yuvasını havaya uçuran çocukların konu edilmesine varmıştı. Ve ülkenin en popüler web sitelerinden biri haline geliyordu.

Poole, insanlarla anime hakkında İngilizce konuşabileceği bir yer istiyordu ve 2chan İngilizce gönderimde bulunanları engellemeye başlamıştı. Böylece, 2chan'in kamuya açık HTML kodunu kopyalayıp İngilizceye çevirmeye, oradan

alıp yürüyerek 2chan'i klonlamaya karar verdi. Tüm bunları yatak odasındaki bilgisayarında derleyip topladı ve 4chan adını verdi. Moot rumuzuyla ortalıkta dolanan çevrimiçi bir arkadaşı Poole'a 4chan ile 2chan arasındaki farkı sorduğunda, biraz küstahça şöyle cevap verdi: "O SİKİK CHAN'İ İKİYE KATLAR." 29 Eylül 2003'te, Poole 4chan.net alan adının kaydını yaptı ve halihazırda müdavimi olduğu web forumu Something Awful'da duyurdu. Şöyle bir başlık attı: "4chan.net—İngilizce 2chan.net!"

4chan'in tasarımı hemen hemen 2chan'in aynısıydı: o basit şeftali rengi arka plan, koyu kırmızı metin rengi, tartışma parçacıklarının bulunduğu gölgeli kutucuklar. Hem 4chan hem de 2chan, birkaç renk grubu eklemek dışında bugüne kadar tasarımlarını pek değiştirmedi. 4chan kamuya açıldıktan sonra, İngilizce yayın yapan Raspberry Heaven adlı anime merkezi, Something Awful gibi ona bağlantı vermeye başladı. İlk birkaç yüz ziyaretçi hemen işe koyuldu. Tartışma üst başlıkları sitenin üst kısmında alfabetik olarak sıralanmıştı: /a/ anime için, /p/ fotoğraf için kullanılıyordu vs. Poole /b/'yi "rastgele" pano olarak ayarlamıştı ve bu ilk iki ay içerisinde 4chan'in en önemli özelliği olacaktı. İlk kullanıcılarla yapılan bir tartışmada, moot, /b/'nin "bu sitenin bum bum atan kalbi" olduğu söyledi ama onun "bir geciktirme bidonu" olduğunu da ekledi. Bu rastgele pano herkese açıktı.

Poole başta, 4chan'i herkesin rumuz kullanarak yorum yapabileceği şekilde ayarlamıştı. Bu durum, Shii rumuzuyla ortalıkta dolanan bir 4chan kullanıcısı ve PHP yazılımcısının zoraki rumuzlara sinir olduğu 2004 yılının başlarına kadar böyle devam etti. O yıl Shii, anonim olmanın gösterişin önüne geçebildiği ve kullanıcıların klikler ve elit statüler oluşturmasının engellendiği bir yer olarak Japonya'daki 2chan'e işaret ederek resim forumlarında anonim olmanın nimetlerine dair bir makale yayınladı. Bir site insanları bir rumuzla kayıt olmaya zorladığında, aynı zamanda yoğun bir hayatı olan ilginç insanları dışlayıp, bunun yerinde çok fazla boş zamanı olup edepsiz veya anlamsız yorumlar yapmaya meyilli insanları çekerdi. Şöyle diyordu: "Anonim bir forumda, mantık gösterişin üstesinden gelecektir."

Poole bu gönderiyi gördü, beğendi ve Shii'yi 4chan'in panolarının moderatörlüğüne ve yöneticiliğine atadı. Başka bir yöneticiden sitenin farklı bölümlerinde "Zoraki_Anon" (Forced_Anon) adlı yeni bir özelliği yürürlüğe koymasını istedi. Birçok kullanıcı, bu panolardan birkaçında Zoraki_Anon yürürlüğe konduğunda epey bir üzülmüştü ve bazıları zoraki anonimliği çiğneyip rumuz kullanabilmek için "tripcodes" [tanımlama kodları] giriyordu. Bu anonim olma özelliğini benimseyen başka kullanıcılar ise bu imzacılarla alay edip onlara "tripfags"* [kayıtsız ibne] dedi.

* İnternette ünlü olmaya çalışanlar için kullanılan bir tabir haline gelmiştir.—ed.n.

Belki de olacakların bir alameti olarak çatışma başladı. Anonimlik ile hata kodu destekçileri ayrı gönderi silsileleri oluşturup kendi görüşlerini destekleyen herkesi destek verdiğini göstermek üzere mesaj yollamaya veya "tripcode vs. anon" zincirleri oluşturmaya çağırıyordu. Tripfag'ler, anonim kullanıcılarla "Anonymous" adlı tek bir kişi olarak alay etmeye veya şakayla onlardan kalabalık akıl diye bahsetmeye başladı. Gelgelelim birkaç yıl içerisinde bu şaka şaka olmaktan çıkacak ve Anonymous'un tek bir varlık olduğu fikri birkaç tartışma zincirini aşacaktı. Anonymous alıp başını kendi kendine canlanırken, Poole geri plana itilecekti. Yıllar içinde, özellikle /b/, hayatları forumun eğlenmek ve bir şeyler öğrenmek için onlara sağladığı olanaklar etrafında dönen kullanıcılara adanmış bir üsse bürünecekti. Bu kullanıcıların çoğu, İngilizce konuşulan yerlerden, yaşları on sekiz ile otuz beş arasında değişen erkeklerdi. Bunlardan biri de William'dı.

* * *

William bir gözünü araladı ve önüne baktı. 2011 Şubat ayının soğuk bir öğleden sonrasıydı, 4chan'in bu kararlı kullanıcısı yataktan kalkmayı düşündü. Dünyanın başka bir ucunda Aaron Barr, Anonymous ile hareket eden bir grup hacker'ın sebep olduğu hasarı düzeltmeye çalışıyordu. William da Anonymous'un bir parçasıydı ve bazen insanlara saldırmayı severdi. Sabu ve Kayla'nın teknik becerilerine sahip olmasa da kullandığı yöntemlerin bir etkisi olabiliyordu.

Yatak odasının duvarına çivilerle tutturulmuş bir kâğıt tavandan yere kadar sarkıyordu. Odanın her yerinde asılı kâğıtlar vardı. Yatağının ayak ucunda, solda bir yığın darmadağınık eşyayla dolu alçak raflar, sağda bir karartma perdesinin arkasına saklanmış bir pencere vardı. Kış aylarında, odası onun kozası, yatağı emniyet ağıydı. Yirmi bir yaşındaydı ve altı yıl evvel okulu bıraktığından beri çoğu gününü, bazen hiç ara vermeden birkaç saat boyunca 4chan'de geçiriyordu. Çeşitli sebeplerden ötürü, tam zamanlı bir işte birkaç aydan uzun hiç çalışmamıştı. Bunu yapmak istiyordu. Ama William derin bir çelişki yaşıyordu. Gerçek dünyada ailesine kibar davranıyordu ve arkadaşlarına sadıktı. 4chan'in /b/'sinin anonim bir kullanıcısı olduğunda ise daha karanlık hatta nefret dolu bir hal alıyordu.

4chan, her gün milyonlarca kişinin ziyaret ettiği, gelişigüzel hevesler için takılacak bir siteden fazlasıydı. William ve kendisini buna vakfetmiş kararlı bir kesim için bir hayat seçimiydi. Porno, şakalar ve şok görüntüler dışında, oynanacak hedefler sunuyordu. 4chan'de biriyle oynamaya veya birini cidden taciz

etmeye "hayatı mahvetmek" denirdi. William, Aaron Barr'ın kullandığı internette iz sürme taktiklerinden birçoğunu kullanarak 4chan tartışma forumlarında alay edilecek veya alay edilmeyi hak eden birilerini bulurdu. Sonra onları "dox"lar [belgelerini bulur] veya hakiki kimliklerini bulur, onlara Facebook'ta tehditler yollar veya ailesinden birilerini bulup onları taciz ederdi. Büyük ikramiye, sadece utanç yaratsın hatta şantaj olsun diye aileye, arkadaşlara ve iş arkadaşlarına yollanabilecek çıplak fotoğraflardı.

İnsanların hayatlarını mahvetmek, William'a heyecan veriyor ve dış dünyada hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir güçlü olma duygusu yaşatıyordu. Buna benzer şeyleri sadece gecenin köründe sessizce evden dışarı sızıp, birkaç eski arkadaş ile buluşup muhitteki duvarlara veya trenlere rengârenk grafitiler yaptığında hissederdi. Grafiti, yaz gecelerinde onun metresiydi. Kışları 4chan ve şimdilerde bazen Anonymous'un daha geniş kapsamlı faaliyetleri metresi oluyordu.

4chan biraz yavan içerik ve olgun tartışma ama bundan çok daha fazla porno, şiddet grafikleri ve kullanıcılar arasında sürekli küfürleşmeler içerir, bu da vurucu bir olumsuzluk yaratırdı. Bazen William'ın intihar hakkında ürkütücü düşüncelere kapılmasına yol açardı. Ama 4chan aynı zamanda onu hayatta tutan şeydi. Bazen bunalıma girdiğini hisseder ve tüm geceyi sitede, sonra günün kalanını uyanık vaziyette geçirirdi. Kendini öldürme düşüncesi aklına geldiğinde, battaniyesinin güvenli limanına sığınıp çarşafla kapladığı duvara dayanarak uykuya kaçıp saklanabilirdi.

William İngiltere'de düşük gelirli bir toplu konut mahallesinde büyümüştü. Güneydoğu Asya göçmeni olan annesi, mutsuz bir evlilikten kaçıp bir süreliğine evsiz kaldığı sırada Genç Hıristiyan Erkekler Birliği'nde babasıyla karşılaşmıştı. Çift, William yedi yaşındayken ayrılmış, o da babasıyla yaşamayı tercih etmişti İstatistiki olarak eyaletin en kötülerinden biri olan okulunda uygunsuz davranışlar sergiliyordu. Öğretmenlere küfür ediyor veya öylece sınıftan dışarı çıkıyordu. Sürekli gözaltına alınıyordu. Toplumun dışına düşmüş bir serseri değildi; William sadece aldığı eğitimin ne işe yarayacağını anlayamıyordu. On dört yaşında okuldan atıldıktan sonra geri dönmesine izin verildi ama sonraki yıl, 2004'ün Ekim ayında, tümden bırakmaya karar verdi.

O vakte kadar William kendisine çoktan yeni bir çevrimiçi hayat kurmuştu. Bu mesele, arkadaşlarıyla birlikte sübyancıların dadandığı web sitelerini ziyaret edip dikkat çekmek için "seksi_bebek_hatun" gibi kullanıcı isimleriyle giriş yapmasıyla başlamıştı. Adamların kamerayı açmasını istiyorlar ve eğer kamera karşısına çıplak çıkarlarsa ki sıklıkla öyle oluyordu, çocuklar kahkayı basıyordu. Çıtayı yükseltmek için, Microsoft'un popüler sohbet istemcisi MSN Messenger'a Çocuk Koruma Hizmetleri'nden resmi bir uyarıyı yapıştırıp, kafadan attıkları

ve adamın bilgisayarına karşılık geldiğini söyledikleri bir dizi rakamdan oluşan IP adresine sahip olduklarını ekliyorlardı. Adam genellikle sadece çıkış yapardı ama muhtemelen dehşete düştüğünü ve bunu hak ettiğini bildikleri için bundan keyif alıyorlardı.

Arkadaşlarını şakayı daha ilerilere götürmeye ve hedefteki erkeği cinsel açıdan daha fazla heyecanlandırmaya iten hep William oluyordu. Sonunda, kaba şakalarını evinde iSketch.com, TeenChat.net ve cinsel sapkınların o dönemde kullandıkları diğer pislik yuvalarında sürdürmeye başladı. Hiçbir resim artık Willam'ı şaşırtmıyordu. İlk pornoyu on bir yaşındayken görmüştü.

Kısa bir süre sonra, her gün saatlerce Google gibi arama motorlarının endeksleyemediği bir trilyonu aşkın sayfadan oluşan, Derin Web denilen şeye gömülür oldu. Dinamik web forumlarında olduğu gibi, çoğunun içeriği yasadışıdır. William her gününü şiddet içeren grafikler, korkunç trafik kazalarının resimleri ve ev yapımı porno fotoğraflarıyla geçirmeye başladı ve bunu hep aileye ait bilgisayardan yapıyordu. William, daha ahlaksız resimlerden bazıları ekranda aniden karşısına çıktığında panikliyor ve hemen tarayıcı penceresini kapatıyordu. Ama yine de o gece bir şekilde onlara yine rastlıyordu. Sonra ertesi gece yine. Sonunda, yaklaşık on beşinde, ileriki birkaç yıl boyunca dünyası olacak web sitesini, 4chan'i buldu.

Anonymous'a bulaşmış birçok kişi, onu 4chan üzerinden ilk bulan kişi olduğunu iddia eder. Siteyi aynı zamanda, yani 2005'te keşfeden William ve Topiary için de durum böyleydi. "We are Legion" [Orduyuz] şeklindeki slogan satırı, o yıl internette dolaşmaya başlamıştı bile. 4chan'de pek *tripcode* [tanımlama kodu] kullanıcısı yoktu. Shii makalesini yazdıktan bir yıl sonra, zoraki anonimlik o resim panosunda yaygın olarak kabul görmüştü. *Tripfag* sayılan herkes, hemen kapatılıyor veya onunla dalga geçiliyordu.

4chan patlama yaşıyordu, ahlaksız resimlerin ve edepsiz şakaların gırla gittiği bir çukur olan bu site aynı zamanda engellenemeyen olağanüstü bir yaratıcılığın membaaydı. İnsanlar internet memleri yaratmaya başlıyordu; bunlar, yeterince arkadaşa ve resim panosuna paslandıktan sonra binlerce çevrimiçi kullanıcının kendi aralarında anladıkları şakalar haline gelen resimler, videolar veya cümlelerdi. Çoğu zaman eğlenceliydiler.

Şiddet içeren çizimler ve istismar videoları, çıplak kadın ve erkek resimleri ve anime karakterlerin yanı sıra, insanların kedilerinin milyonlarca fotoğrafı vardı. 2005'te, /b/ kullanıcıları, Cumartesi günleri (veya daha sonraları Caturday [Kedirtesi] olarak anılacak günde) şirin kedi fotoğraflarının altına komik başlıklar atması için birbirini teşvik etmeye başlamıştı. Üst kısmında

kalın beyaz harflerle bir şeylerin yazıldığı ve altta can alıcı noktanın yer aldığı, resim makroları denilen bu fotoğraflar, sonunda LOLkedileri memine yol açtı. Bu, 4chan'in dışında bir popülerlik kazanacak birçok memin ilkiydi ve sonuçta başka web sitelerine, hatta kitaplara sıçradı.

Her gün, binlerce resim makrosu hazırlanıyor, 4chan ve diğer resim panolarına yollanıyordu. Bunlardan birkaçı, virüs gibi alıp başını gitti ve sonrasında yıllar boyu milyonlarca başka insanın tekrar ettiği cümleler haline geldi. Sonradan ünlenen tanındık bir mem haline gelen resim makrosunu, Andrew "weev" Auerheimer yaptı. Eski bir hacker ve internet "trol"ü* olan bu adam, bir bilgisayarın önünde muzafferce yumruk kaldıran bir adamın hazır bir resmini bulmuş, üstüne "İnternet ciddi bir iştir" yazmıştı. Bu mem, artık klişe olmayı da geçip herkesin dilindeki çevrimiçi bir slogan olmuştur.

Weev, *lulz* kelimesinin doğduğu çevrimiçi tartışmada bulunduğunu iddia ediyor. 2003'te, başka bir sitedeki bir forum moderatörü, komik bir şeye yorum yazarken birden "lulz!" yazmış. Sohbet odasında bulunan diğerleri bunu tekrarlamaya başlamış ve oradan yayılmış. Weev daha sonraları bunun için, "lol'e bin basardı," dedi. Sonunda "lulz olsun diye yaptım" veya "lulz diye" hem internet kültürünün ve bizzat Anonymous'un simgesi hem de 4chan'de daima popüler ve herkesin dilindeki bir slogan olacaktı.

4chan sık sık yüzeysel ve aptalca görünse de tutkulu kullanıcıların bir şekilde takip ettikleri bir yer olmaya başladı. Web'in İngilizce konuşulan en büyük resim panolarından biri haline geldi ve kullanıcıları birbirlerini saldırgan arzuları ve mizah anlayışlarına rağmen değil bundan dolayı kabul ediyordu. /b/'nin çekici yanlarından biri, gizli bir cemiyet gibi, hiçbir yerde reklamının olmamasıydı. İnsanlar, söylentiler veya benzer sitelerdeki linkler üzerinden geliyordu ve bu kültüre uymayacak olanları davet etmemeleri için sıkıştırılıyordu. Bunlara "newfag cancer" [yeni ibne kanseri] deniyordu. Bu yüzden, 2006'da /b/'deki tartışmalardan ve gerçek zamanlı sohbet ağlarından çıktığı düşünülen internetin 47 Kuralı'nın 1. ve 2. kuralı "/b/ hakkında konuşma" ve "/b/ hakkında konuşma" idi.

4chan'i oluşturanlar, intihar etmek anlamına gelen "kahraman" [an hero] gibi sözcüklerle kısa sürede kendi dillerini geliştirdi. Bu sözcük, kimi MySpace kullanıcılarının intihar etmiş arkadaşlarına bir övgü sayfası açmasıyla kullanılır oldu. Bunlardan biri muhtemelen "he was truly a hero" [o hakikaten bir kahramandı] yazmak isterken "he was truly an hero"** yazmıştı. Kısa süre sonra 4chan'de birine "an hero" demek bir trend haline gelmişti; bu, fiil halini almadan, yani "I'm going to an hero" [kahraman olacağım] olmadan önceydi.

---

* İnternet ortamında gönderdiği mesajlarla tartışma yaratan kişi.—ed.n.

** Yazım hatası yaparak "a hero" yerine "an hero" yazılmış.—ed.n.

Ayrıca birinin kıskanç olup olmadığını sormak için "u jelly?"* veya çocuk pornosunu kast eden bir argo deyim olarak "cheese pizza" [peynirli pizza] veya "CP"** vardı. Daha uyanık 4chan kullanıcıları, gerçekten peynirli pizza hakkında tartışma mesaj dizileri açıyor, bunlara pizza fotoğrafları koyuyor ve resmin koduna çocuk pornosu arşivlerinin gizli bağlantılarını ekliyordu; pizza resimlerinin bir resim görüntüleyicisi yerine bir metin programında açılmasıyla bu bağlantılara ulaşılabiliyordu.

/r/ panosu, resimlerden tutun da insanın terkedildiğinde ne yapması gerektiğine dair akıl verilmesine kadar varan talepler içindi. Pr0nz, n00dz ve rule 34 [kural 34], porno demekti. Kural 34, internetin 47 Kuralı'nda geçen bir diğer kuraldı ve şöyleydi: "Eğer varsa, pornosu da vardır." Böylece, ünlü bir kadın için r/ing rule 34, bir şarkıcı veya oyuncunun, bir ihtimal dijital olarak değişime uğratılmış pornosunu talep etmekti. "Moar!" daha fazlası demekti ve "lulz" elbette, genellikle utanç verici bir biçimde, başkasının başına gelen bir kötülük üzerinden eğlenmek demekti.

Her bir mesaj dizisi için ilk göndericiler (original posters) yani OP'ler bunun haricinde anarşik olan toplulukta hiyerarşiye benzeyen tek şeydi. Yine de gönderilerine saygısız yanıtlar ve genellikle de hakaretler almaktan başka pek bir beklentileri olamazdı. "OP bir ibne," genel bir yanıttı ve bunun istisnası yoktu. Irkçı yorumlar, homofobi, sakat insanlar hakkında şakalar normaldi. Kullanıcıların birbirlerine "zenci" (nigger), "faggot" [ibne] veya sadece "fag" demesi adettendi. Yeni 4chan kullanıcıları "newfags" [yeni ibneler], eski kullanıcılar "old fags" [eski ibneler], İngiliz kullanıcılar "britfags" [İngiliz ibneler], homoseksüeller "fagfags" ya da "gayfags"di. Çakıllı bir dünyaydı ama yine de garip bir biçimde kabul görüyordu. Cinsiyetini, ırkını veya yaşını belirtmek tabu haline gelmişti. 4chan kullanıcılarının kendilerini kimliklendiren özelliklerden soyunması, herkesin bir kolektifin parçası olduğunu daha çok hissetmesini ve dolayısıyla birçoğunun geri gelmesini sağlıyordu.

Kullanıcıların bulabilecekleri en nahoş hikâyeler ve resimler için bir kaynak olan /b/'ye, Wikipedia gibi görünüp o hissi veren ama ondan çok daha kaba olan, hicivli çevrimiçi internet memleri havuzu Encyclopedia Dramatica (ED) "internetin kıçdeliği" demişti. Kullanıcıların anonimliği gibi, /b/ de boş bir yazı tahtasıydı, kullanıcılar içeriğini ve gideceği yönü tayin etme konusunda tamamen özgürdü. Kendilerine /b/rothers [brothers-biraderler] veya /b/tards [bastards-serseriler] diyen müdavimler zamanla kendi dünyalarını yarattı. İnsanların /b/'ye daha yaygın olarak yolladığı mesaj dizilerinden birinin (pr0nz'den başka) başlığı

* İngilizcede kıskanç anlamına gelen jealous kelimesine karşılık jelly kullanılmış.—ed.n.

** Çocuk pornosunun İngilizcesi child porn'dur ve baş harfleri aynı olduğundan "cheese pizza", CP kullanılmış.—ed.n.

"bawww" idi. Burada kullanıcılar, üzgün bir surat fotoğrafıyla "gf beni terk etti, bawww, gönderiler lütfen" gibi şeyler yazarak 4chan'in daha sempatik bir yanına sesleniyordu. Bu, /b/ kullanıcılarının samimi öneriler, rahatlatıcı kimi şeyler veya OP'nin neşesini yerine getirmek için eğlenceli resimler sunduğu ender bir durumdu. Kesin olarak söylemesi mümkün olmasa da 4chan'de takılan tipler teknolojiye meraklı, sıkılmış ve sık sık duygusal açıdan sıkıntılı gibi görünüyordu. 2008'de, Anonymous dünyanın dikkatini üzerine çektiğinde, Anonymous'u destekleyenlerin çoğu 4chan'de biraz vakit geçirmişti ve söylendiğine göre 4chan kullanıcılarının yaklaşık yüzde 30'u düzenli olarak /b/'yi ziyaret ediyordu.

William ilk 4chan'e rastladığında zaten myg0t, Rotten ve YNC gibi çok daha feci siteler görmüştü. Ancak /b/ o kadar öngörülmez, o kadar dinamikti ki ondan ayrılamıyordu. Yıllar sonra, artık kendi ana sayfası yaptığı /b/'yi açtığında her gün hâlâ şaşırabiliyor olmasını hayretle anacaktı. Göz atmak piyango gibiydi; müstehcen, köhne veya eğlenceli bir şeyin ne zaman karşına çıkacağını bilemezdin. Mutlak nihilizminde birleştirici bir şey vardı. Medya ve bu meselenin dışında kalanlar, /b/ kullanıcılarının uğraştıkları saçma sapan şeyleri eleştirmeye başlayınca, birçoğu haklılık duygusu da hissetti.

Yine de /b/'de iki büyük asla-olmaz vardı. Birisi çocuk pornosuydu (ancak newfag'leri engelleme biçimini seven kararlı kullanıcıların bazıları bunu tartışıyordu), diğeri "moralfag'ler"di [ahlakçı ibneler]. Birine 4chan'de "moralfag" demek, olabilecek en ağır hakaretti. Bunlar, /b/'yi ziyaret edip de onun ahlaksızlığına itiraz ederek onu değiştirmeye çalışanlar veya, daha da kötüsü, /b/'nin başka tür bir kötülük yapmasını sağlamak isteyenlerdi. Yüzlerce /b/ kullanıcısının, bir tartışma mesaj dizisindeki bir konu hakkında sıklıkla topluca mutabık kaldığını biliyorlardı. Bazen de sadece bir fikir değil, bir eylem konusunda da mutabık kalıyorlardı. /b/ tamamen öngörülmez olsa da, bazen kullanıcıları bir nevi kolektif bilince katkı sağlıyormuş gibiydi. Birlikte şakalar yapıyor, sevmedikleri OP'lere birlikte saldırıyorlardı. İster beğenin ister beğenmeyin, "moralfag'ler" sonunda, /b/'yi protestolara katılmaya ikna ederek bu eşgüdümlü hareket etme kabiliyetinden faydalanacaktı.

Sonunda /b/'nin en meşhur olacak yanı, gönderi yollayan birinin forumdaki diğerlerine kitlesel bir kötü şaka veya "saldırı" amacıyla bir araya gelmeleri için ilham verebilmesiydi. Tipik olarak birisi, /b/'nin bir şeyler yapması gerektiğini ileri sürerek bir konu hakkında bir mesaj dizisi başlatıyordu. Bir saldırıyı koordine etmenin incelikli yöntemi, asla bir saldırıyı doğrudan önermek değil, bir saldırının gerçekleşmek üzere olduğunu ima etmekti. "Millet, şunu yapalım mı?" neredeyse daima "GTFO" [siktir git] ile yanıtlanırdı. Buna karşın "Şimdi şu oluyor. Katılalım," kalabalığa çekici gelirdi. Bir gönderici, nasıl katılım

sağlanacağına dair yönergelerin olduğu dijital bir resim hazırladığında, kalıcı bir güce sahip olma ihtimali daha yüksekti, zira defalarca gönderilebiliyordu.

/b/'nin hızına dair söylenenler abartılı değildi. Dikkat çekmek için en iyi zaman, yani ABD'nin uyanmakta olduğu vakitler, aynı zamanda en kötü saatlerdi, zira yolladığınız gönderi diğer popüler gönderi selinde kaybolup gidebilirdi. Başta bir gönderinin bulunduğu bir mesaj dizisi başlatır, sayfayı on saniye sonra tazeler ve bunun ana sayfadan ikinci sayfaya itilmiş olduğunu görürdünüz. Mesaj dizileri sürekli değişirdi, biri bir yorum girdiğinde, o mesaj dizisi yine ana sayfaya gelirdi. Ne kadar yorumlanmışsa ana sayfada durması ve daha fazla yorum çekmesi vs bir o kadar olasıydı. Bir saldırının gerçekleşmesi, çok sayıda insan katılmaya karar verdiğinde daha olasıydı. Ancak, dört ya da beş kişilik küçük bir grup bir saldırı önerir ve topluluğun aklı bu konuda yeni fikirler üretiyormuş izlenimi bırakmak için sürekli yorum yaparsa, saldırı maniple edilebiliyordu. Bu bazen işe yarardı, bazen yaramazdı: Saniyelerin değerli olduğu bir oyundu; ilk gönderici iki dakika boyunca bir şeyler yollayamazsa şansını kaybedilebilir ve topluluğun aklı ilgisini yitirebilirdi.

Takılmak için bir sebep daha: /b/, ister sübyancıların nasıl işletileceği, ister birinin özel verilerinin nasıl ortaya çıkarılacağına dair olsun, bir şeyler öğrenmek için sonsuz bir kaynaktı. Kısa bir süre içinde, /r/'deki porno talepleri sadece ünlülerle alakalı olmakla kalmayıp, gerçek hayattaki kızların, eski sevgililerin veya /b/tards'ın düşmanlarının n00dz*ları oldu. /b/ kullanıcıları ev yapımı pornoyu ortaya çıkarmak için zorluğu göğüslediklerinde, birbirlerine en iyi pratikleri öğrettiler; örneğin, her bir Facebook fotoğraf URL'inden veya web sitesi adresinden eşi olmayan bir rakam dizilimi bulup birinin profiline ve bilgisine erişmek için onun nasıl kullanılacağım birbirlerine öğretiyorlardı. Yöntemler basit ve kabaydı. Siber suçluların veya HBGary Federal'e saldıran elemanların kullandığı hünerli hack'leme tarzına pek ihtiyaç duyulmuyordu.

William on sekiz yaşından itibaren aile bilgisayarına, ev yapımı porno ve sübyancı olduğundan şüphelenilen kişiler ile çevrimiçi tanıştığı kadınlar dahil olmak üzere insanlar hakkında bilgiler içeren bir gizli dosyalar koleksiyonu doldurmaya başladı. Kısa süre sonra, newfag'leri "daha fazla pusu kurmaya" veya 4chan hakkında daha fazla şey öğrenmeye teşvik eder oldu. Otomatik hack'leme ve bedava Cola almaktan (bunlar "Gerçek Yaşam Hack'leri" mesaj dizilerinde yayınlanırdı) bir web sitesini çökertmeye kadar her şey için yaptığı araştırmaların yeni teknik veya yöntemini (genellikle ekran görüntüleri) kaydedeceği "bilgi" adlı başka bir gizli dosya daha açtı. Popüler dosya paylaşım sitelerine bağlantıların derlendiği /rs/ (rapid share-hızlı paylaşım) panosu, çevrimiçi bir anketi saptırmaya veya bir siteye istenmeyen e-postalar göndermeye yarayabilecek Auto-Clicker gibi faydalı

* Çıplak resimler—ç.n.

ve ücretsiz programlara ulaşılabilen bir kaynak haline geldi. Yeterince uzun bir süre pusu kurarsa insanın her şeye erişebileceğini öğrendi.

William esasen kadınlardan hoşlanıyordu. Ama 4chan'de pusuya yata yata, başka kullanıcıların biseksüel hatta eşcinsel olma yolunda olduklarını söylediğini fark etti. "/b/'de gezindiğinden beri ne kadar gey oldun?" başlığı altında süregiden bir mesaj dizisi vardı. /b/'yi ziyaret eden birçok erkek heteroseksüel, gey pornosuna dönük tepkilerinin olumsuz olmaktan kayıtsızlığa ve olumlu yönde seyrettiğini fark etti. William gey hatta biseksüel olmaya doğru yol aldığı hissine kapılmamıştı ama yıllar içerisinde o kadar çok erkek pornosuna rastlamıştı ki bu keyfini kaçıran ya da dikkati dağıtan bir şey olmaktan çıkmıştı. Buna penis yorgunluğu bile denebilirdi.

Sürekli şiddet içeren çizimler, tecavüz, ırkçılık ve istismar izleyip bunlara güldükçe William'ın ahlakı da gittikçe müphem bir hal alıyordu. Her şey ya "nakit" ya da "kazan" (iyi veya kabul edilebilir) idi. /b/tard'lar doğruyla yanlışı ayırt edebiliyordu, 4chan'de bu ikisinden birini kabul etmeme yönünde bir seçim yapmışlardı. Herkes lulz için orada olduğunu ve lulz'a kavuşma ediminin sıkça birini incitmek anlamına geldiğini kabul ediyordu. İleride Anonymous'un bir sloganının "hiçbirimiz hepimiz kadar acımasız değildir," olması şaşırtıcı değildi. William'ın cinsellik ve ahlak konusundaki artan kararsızlığı, 4chan'de bulunan başkaları için büyük ölçekte bir artış gösteriyordu ve Anonymous'un külte benzeyen kimliğinin temeli olacaktı.

Bu arada çevrimiçi ortamda başıboş eşkıyalık yapmak William'ın tam zamanlı işi haline gelmişti. Tatmin edici ve verimliydi. İnsanların özel verilerini almak için bilgisayarlarını hack'lemesi gerekmiyordu; sadece onlarla konuşup yalan söylemeyi ifade etmek için kullanılan daha havalı bir ifade olan incelikli "sosyal mühendislik" sanatını kullanması gerekiyordu.

William o serin Şubat gününde ikindi vakti yatağından çıkar çıkmaz, bir şeyler atıştırıp yine ailesinin bilgisayarının başına oturdu. Hep olduğu gibi, internet tarayıcısını açtı ve 4chan'in /b/'si giriş sayfası olarak açıldı. Birkaç mesaj dizisinde gezindi ve birkaç saat sonra bir kızın fotoğrafına tosladı. Siyah saçları yeşil gözlerini ve büyüleyici gülümsemesini kısmen kapatıyordu. Fotoğraf yukarıdan çekilmişti, bu yeniyetme kızların kendi çektikleri tipik portre resimlerindendi. İlk gönderici /b/'nin kızın Photobucket hesabını kırıp, birtakım çıplak fotoğraflar bulup, bunları arkadaşları ve ailesine göndererek onu rezil etmesini istiyordu. Bir garez olduğu açıktı. "O zaten bir orospu," deyip kızın Facebook profilinin bağlantısını eklemişti. Bu William'ın her daim birine yapacağı türden bir şeydi ama OP /b/'yi bayağı yanlış anlamıştı.

Bir kere /b/ kullanıcıları, ayırdıkları zamana nazaran, halihazırda 4chan'deki en büyük topluluk olan n00dz'lardan daha fazlasını istiyordu. Daha da önemlisi, bir OP, asla /b/'nin kendi insafına terk edilmiş olduğunu sanmamalıydı. Birkaç dakika içinde, yollamış olduğu gönderi yüzü aşkın yorum —hemen hemen hepsi de "NYAD" (not your personel army–şahsi ordun değil) diyordu— ile birkaç küfür aldı.

Willam da öyle dedi ama ilgisini de çekmişti. Bir kere daha kızın fotoğrafına tıkladı, eğlence ve adalet namına bir gece geçirmekle bir şey kaybetmeyeceğine karar verdi. Günlerden Cumartesi, saat gece 01:00 idi. Komşular civardaki barlardan evlerine gelirken William ailesinin mutfağındaki eski bilgisayarın önünde bacaklarını yaymış bir vaziyette, ara sıra eliyle dağınık saçlarını karıştırarak oturuyordu.

Facebook bağlantısına tıklayıp kızın başka bir fotoğrafını gördü; bunda tuğlalardan örülmüş bir duvarın üstüne oturmuştu, bacaklarında dansçıların giydiği rengârenk tozluklar vardı ve kameraya sert sert bakıyordu. Adı Jen idi ve Tennessee'de yaşıyordu.

William, stoğundaki yirmi sahte profilden biriyle Facebook'a giriş yaptı. Hemen hemen hepsi sahte kadınlardı. Facebook'ta kadın olarak arkadaş toplamak çok daha kolaydı ve arkadaşlara sahip olmak bir profilin gerçek görünmesi için çok önemliydi. Ana sahte Facebook hesabında gerçek kişiler olan yaklaşık 130 arkadaşı vardı. Bunları toplamak için Chicago gibi bir yer seçiyor ve sonra o çevreden elemanlar topluyordu. Kim olduğunu sorduklarında, oralara daha yeni taşınmış olduğunu söylüyordu. Diğer sahte Facebook hesaplarının çoğu kullan-at hesaplarıydı, yani arkadaşlarının çoğu /b/ kullanıcılarının başka sahte profilleriydi. /b/'deki arkadaşları, ara sıra "Birbirinizin troll hesaplarını buraya ekleyin!" başlıklı mesaj dizisi yoluyla topluyordu. Sahte kullanıcılar, Facebook'a bağlanarak profilleri daha gerçekçi görünsün diye birbirlerinin duvarlarına bir şeyler yazardı. William, çevrimiçi fotoğraf havuzlarından veya bizzat 4chan'den tek bir kadının dosyalar dolusu fotoğrafını indirerek veya bir kızı kendisine fotoğraflarını vermeye zorlayarak profil resimleri ve sahte "tatil fotoğrafları" ekliyordu. Facebook, bazen bunun gibi "troll" hesapları, özellikle de I. P. Daily gibi aptalca isimlere sahip olanları siliyordu. (William ayda yaklaşık iki hesabını bu şekilde kaybediyordu.) Ama gerçekçi görünen hesaplar, yıllarca ayakta kalabiliyordu. Bu sefer, Jen ile konuşmak için gerçek insanların doluştuğu ve Kaylie Harmon adı altındaki kilit bir hesabı kullanıyordu.

Kızın fotoğrafının bulunduğu 4chan gönderisinin bir ekran resmini çekti. Sonra Kaylie kılığında Facebook'ta Jen'e özelden mesaj yazdı. Facebook'taki herkes bir başka kullanıcıya arkadaş olarak bağlantılı olmasalar dahi, özelden mesaj yazabilir. 4chan'deki ekran resmini ekleyerek "Bak, birileri sana ne

yapmaya çalışıyor," dedi. Hedefindekileri ürkütmek için sık sık yaptığı üzere, "Anonymous" diye imza attı.

Jen neredeyse anında cevap yazdı. "OMG [Aman tanrım]. Bu da kim? Facebook'umu nasıl buldun??" yazdı.

William yalandan "Ben bir hacker'ım," diye cevap verdi. "Facebook'unu ve Photobucket'taki resimlerini hack'leyeceğim. Çevrimiçi ne kadar fotoğrafın varsa, hepsini cümle aleme sunacağım." Cevaplarını kısa ve iç karartıcı tuttu.

Kız, "Bunu durdurmak için ne yapmalıyım?" diye sordu; görünen o ki, çaresizce fotoğraflarının yayınlanmamasını istiyordu. William kendi kendine gülümsedi. Yıllarca kızların web hesaplarına saldırı düzenleyerek, bunun kızın kesinlikle pazarlığını yapmaya hazır olduğu çıplak resimleri olduğu anlamına geldiğini öğrenmişti.

"Çıplak resimlerini bana ver, ben de seni hack'lemeye çalışan başka herkesi durdurayım," dedi. "Biz burada konuşurken seni hack'lemeye çalışan düzinelerce insan var."

Jen, onun yalan söylediğine inanması için bir sebebi olmadığından buna razı oldu ve giriş yapmak için gereken ayrıntıları yolladı. "Ne istiyorsan al," dedi.

Jen'in Photobucket hesabında belki üç yüz fotoğraf vardı, çoğu arkadaşları ve ailesiyle birlikte, tatilde sahilde çekilmiş, bir Ruby Tuesday restoranına tam not veren bir grup aile mensubunun olduğu resimlerdi. Ve yaklaşık yetmiş tane de çıplak fotoğraf. William bunları, teker teker, kişisel ev yapımı porno koleksiyonuna indirmeye başladı.

William, Jen'e Facebook'un sohbet özelliği üzerinden "Bitti," dedi. "Sıkıntı çıkarmamana sevindim. Çok daha kötüsü olabilirdi." Facebook'taki güvenlik ayarlarını sıkılaştırmasını ve güvenlik sorusundan kurtulmasını öğütledi. Web siteleri, unuttuğunuz bir parolayı hatırlamanıza yardımcı olmak için, "İlk evcil hayvanınızın adı neydi?" gibi güvenlik soruları kullanır. William'ın cevabı bulmak için onunla biraz çene çalması yeterdi, sonra istese parolayı alırdı ama bu sefer onu bu kurnazlık karşısında uyarıyordu.

Jen, bir saat geçmeden William'ın garip hareketlerini affetmişti. Kendisini utandırıcı bir kaderden kurtarmış "hacker"ı tanımak ilgisini daha fazla çekiyordu. İkisi, Facebook ve arkadaşlar gibi ufak tefek şeylerden konuşmaya başladı. Sonra William, aklına gelen bir fikri önerdi. "İstersen, fotoğrafını 4chan'e yollayan elemanın adını bulabilirim," dedi.

Jen kabul etti. "Elemanı bul, sana birkaç resim daha yollarım, özellikle senin için."

William, "Facebook'taki engellenenler listende kimler var?" diye sordu.

"Sanırım altı kişi var."

William her birinin profilini inceledi. Saat sabah 06:00 olmuştu. Sonunda gözü Joshua Dean Scott'un Facebook profil resmine ilişti; bu, alaycı bakışları olan, tıraşsız, yırtıp pırtık bir kot gömlek giymiş, kaşında piercing olan bir adamdı. Hemen, bunun 4chan'deki OP olması gerektiğini düşündü. Baştan aşağı antipatik birine benziyordu. Kimi fotoğraflarda saçı punk tarzı kesilmiş gülen bir kadın, Josh'un nişanlısı olarak görülüyordu.

William, profil fotoğrafı olarak gülen bir kadını koyup 130 arkadaşıyla eksiksiz hale getirdiği sahte Kaylie hesabındaydı hâlâ ve Josh'a bir mesaj yazdı.

"Merhaba, OP." Gönder'e tıkladı.

Sonra Josh'un rastgele seçtiği altı Facebook arkadaşına mesaj yollayıp onunla meselesi olan herhangi birinin Josh'u cezalandırma konusunda kendisine yardımcı olup olamayacağını sordu. Josh'un Anthony adındaki yakın bir arkadaşı cevap yazdı. William 4chan'de olup bitenleri, Josh'un /b/'yi kendi kişisel ordusuna dönüştürmek suretiyle bir kızdan intikam almaya çalıştığını izah etti. Anthony'nin de uzun süredir 4chan kullanıcısı olduğu ortaya çıktı ve Josh'un o resim panosundaki görgüsüzlüğü karşısında hemen dehşete düştü.

Anthony, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Bunu yapmamalıydı." Anthony, William'a Josh'un adını ve soyadını, cep telefonu numarasını ve ikamet ettiği bölgeyi söyledi. Sosyal mühendislikte bazen tek yapmanız gereken, bir şeyi kibarca istemektir.

William, Josh'a birkaç mesaj daha, önce ev adresini sonra cep numarasını yolladı. Josh'un bunun arkasında bir grubun olduğunu düşünmesini sağlamak için mesajlara "Anon" diye imza attı. Kısa süre sonra, Josh merhamet dileyerek cevap yazdı.

"Lütfen beni hack'leme," yazdı. William, talimatlarla cevap verdi. Josh, elinde "Jen götüme sahip" yazılı bir döviz tuttuğu bir fotoğrafını yollayacaktı. Diğer eliyle de kafasının üzerinde bir ayakkabı tutacaktı. Kafa-üstünde-ayakkabı pozu, 4chan'de epey sembolikti ve her tür çevrimiçi tartışma veya saldırıda yenilginin nihai olarak kabul edilmesiydi. (Google'a "shoe on head" yazıp resimlerde aratarak kendiniz görün. Tuhaftır, birçok insan kameraya gülüyor.) William, cilası olsun diye, Josh'tan nişanlısının çıplak, üzerinde sadece /b/ yazan bir döviz kaldırdığı bir fotoğrafını yollamasını istedi. Ailesinin evinde tüm geceyi ayakta geçiren, genç ve işsiz bir eleman olan William'ın aslında bir grup maharetli hacker olduğuna kesinkes inanan Josh, o ne dediyse yaptı. William iki fotoğrafı da Jen'e yönlendirdi. Saat sabah 07:00 olmuştu ve mahallenin geri kalanı işe gitmek için hazırlanıyordu. William yatağına döndü.

/b/'deki herkes William'ın yaptıklarını yapmazdı ama o ve 4chan'de bir sürü başka eleman bu tür gecelik deneyimler için yaşıyordu. William, tek bir işte birkaç aydan uzun bir süre çalışma mücadelesi veren genç bir adam olsa da, bazen

bir saat içerisinde dünyanın öbür ucunda birini ürkütebilir ve çoğumuzun hayal edemeyeceği bir şeyi yapmaya zorlayabilirdi: kıyafetlerini çıkarmak, bir fotoğraf çekmek ve tamamen yabancı birine göndermek. /b/, onun gibi birçok insanı Anonymous'a iten ve müptelası olmalarını sağlayan eşsiz bir güç ve öngörülmezlik hissi sunuyordu. Zamanla insanlar, sürekli akan kalabalıkta kendi rollerini buldu. Topiary olarak bilinen ukala dilli Anon'un rolü ise uygulamaktı.

3. Bölüm

Herkes Buraya Gelsin

Şubat 2011'de Aaron Barr'a yapılan saldırı birkaç sebepten dolayı Anonymous için dönüm noktası olacaktı: Kolektifin sadece bir web sitesini çevrimdışı yaparak değil, veri çalarak da daha büyük bir etki yaratabileceğini gösterdi. Barr'ın e-postaları bir kere çevrimiçi edildi mi, bu durum onun ve ortaklarının itibarını epey etkileyecekti. Bu olay ayrıca, bir saldırının Twitter ile ne kadar daha güçlü olabileceğini gösterdi. Barr'ın Twitter hesabına girme süreci kolay olmuştu.

Topiary, sadece kendisine gösterilen "kibafo33" rumuzunu denemiş ve onunla hemen giriş yapmıştı. Ama hesabı gasp edip bir dizi müstehcen espri tweet'lemek, sonunda diğer Anon'lar ve basın için saldırıyı taçlandıracak en güzide şey olacaktı. Bu tweet'ler, Anonymous'a birdenbire yeni bir ses katmış, sadece bir şeylere saldırmak isteyen belalı bir hacker ağı olmadıklarını göstermişti. Eğlenmek de istiyorlardı.

Topiary, HBGary baskını gibi, heyecan verici yeni deneyimlere gömülmeyi hep sevmişti. Sıkı sıkıya korunan gerçek adı, Jake Davis idi. Erken yaşlarından beri, dünyaya yoğun bir merakla bakmış, İngiliz televizyonunda yayınlanan *Countdown* adlı matematik oyununu çizgi filmlere tercih etmişti. Sayıları o kadar çok seviyordu ki, iki yaşma geldiğinde annesi ona bir hesap makinesi almış, markette el arabasıyla bu ufaklığı sürerken küçük parmaklarıyla neşe içinde tuşlarına basmasına izin vermişti. Bu oğlan, hem yaratıcı hem de analitik, hem sağ hem de sol beyinli o ender insanlardan biri oluverdi. Sayıları seviyor ama müziğe bayılıyordu ve ileride avangard müzik grupları ve müzisyenlerle ilgilenecek, tıpkı dini bir deneyim yaşar gibi çevrimiçi arkadaşlarıyla aynı anda

onları dinleyecekti. Jake rakamlara renkler atadı; mesela, yedi turuncu, altı sarıydı. Bu bir renk vizyonu değil sadece sezisiydi ve bu durum çocukken matematik konusunda zorlukları aşıp ilerlemesine yaradı: Sarı rengini 42 olarak anımsamak, 6x7 çarpımının sonucunu vermeyi kolaylaştırıyordu; 81 mavi bir sayıydı çünkü 9 maviydi vs. Sinestezi (renkleri duyup sesleri görmek) denen bir "durumu" olduğunu idrak edene dek, herkesin bu şekilde düşündüğünden emindi.

İngiltere'nin Canterbury şehrinde doğdu, altı yaşındayken annesiyle birlikte İskoçya'nın üzerinde Shetlands olarak bilinen uzak bir takımadaya yerleşti. Büyükbabası Sam Davis'in girişken bir biçimde bu adalardan birinde satılık köhne bir oteli alması, taşınmalarına vesile olmuştu. Biri bu ihtiyara binadan söz etmiş, o da uçağa atlayıp bakmaya gitmiş ve bir hafta sonra eşi Dot ile oraya taşınmıştı. Sam Davis dayanıklı, sağı solu belli olmayan ve risk alan bir adamdı. Jake'in annesi Jennifer Davis'in ebeveynleriyle irtibatı yıllardır kopuktu ama şans eseri orada olduklarını öğrendiğinde peşlerinden gitmeye karar verdi. O zamana dek, iki oğluyla pansiyondan pansiyona mekik dokumuş ve İngiltere'nin güneyinde sürekli kalabileceği bir ev aramıştı. Jennifer ve Jake'in babası, yaklaşık altı yıldır bir küs bir barışıktı. Adam giderek daha sorumsuz olmuş ve kendisini alkole kaptırmıştı, bir din bulmak için boş boş geziniyor ve başka kadınların peşine düşüyordu. Jennifer, günün birinde, iki ufak oğluna sırt çantalarını verdi, ne bulduysa birkaç bavula tıkıştırdı ve onlarla birlikte İskoçya'daki Aberdeen'e doğru on sekiz saatlik otobüs yolculuğuna çıktı (tren çok pahalıydı) ve oradan Shetland Adaları'na giden vapura bindi.

Yell denen bir adada yaşadılar. Shetlands takımadalarındaki ikinci büyük ada olmasına rağmen yaklaşık dokuz yüz kişilik nüfusuyla yine de ufaktı. Soğuk ve kasvetliydi ve bazılarının anlattığına göre ülkenin geri kalanından yirmi yıl geriydi. Elektrik vardı ama zincir mağazalar, fast-food lokantalar veya hoş restoranlar yoktu. O yerli yeni yetmeler son çare babında uyuşturucuya sarıyordu. Soğuk, gri ve rüzgârlıydı; görünürde neredeyse hiç ağaç yoktu. Dar, tek şeritli yollar kırsalda uzanıyordu ve ufak taş evler dönümlerce çiftlik arazileri arasına serpiştirilmişti.

Burada insanlar izoleydi. Yeni gelen birinin koyu şivelerini anlaması güçtü. Çoğu, tüm ömürlerini burada geçirmiş, asla adadan çıkmaya veya yerel gazete dışında bir şeyler okumaya cüret etmemişti. Çiftliklere rağmen, ada her gün vapurla getirilen gıda kasaları ve yakıta bel bağlamıştı. Ufukta fırtına belirdiğinde, adanın sakinleri aç kalma korkusuyla yerel marketi basardı. Adalılar her iki taraftaki ülkelerin hiçbiriyle, ne Norveç ne de Birleşik Krallık'la ilişki kurmuyordu. Birbirine kenetlenmiş olmanın avantajları vardı: İnsanlar birbirine göz kulak oluyordu. Yerli çiftçiler ve balıkçılar, ellerinde kalan et ve balık

fazlasını sık sık komşularına verirdi. Birkaç yıl geçtikten sonra Jake'in ailesinin taze kuzu eti ve iri somon balığı parçalarıyla tıka basa dolu üç buzdolabı oldu; bu somon balığı parçaları o kadar iriydi ki çatalı batırdığınızda ucu tabağa ulaşmazdı. Ama yerliler dışarıdan gelenlere güvenmezdi; okul, Jake için çekilmez bir hal alacaktı.

Jake'e anneannesi ve dedesi, okul çıkışında da ağabeyi bakarken, annesi faturaları ödemek için çeşitli işlerde çalışıyordu. Jennifer, sonunda kendisine yeni bir partner buldu, Alexander "Allie" Spence. Çocuklarıyla birlikte Spence'in evine taşındılar ve Jake Allie'den üvey baba diye bahsetmeye başladı. Okulda başı derde giriyordu. Feci halde zeki olsa da sol göz kapağını etkileyen göz tembelliği vardı. Okulda sosyalleşmek bir mücadeleydi ve arkadaş edinmeye çalışmamanın çok daha kolay olacağına ilk başta karar verdi. Sessizdi ve diğer çocuklarının çoğuyla arasına mesafe koyuyordu. Biri ona sataştığında çarpıcı bir laf sokar ve diğer çocuklar gülecek olursa alaya katılırdı. Bunun sonucunda okul arkadaşlarından mahrum olmasını çoğu zaman dert edinmezdi.

Öğrenme konusundaki eksiklikleri daha sinir bozucuydu. Yüz öğrencisi olan ufak okulunun adalar dışındaki dünyaya dair pek bir şeyler öğretmediğini seziyordu, çünkü dersler bunun yerine koyun gütmenin ayrıntılarına odaklanıyordu: Nasıl etiketlenirler, böcek ilacına nasıl batırılırlardı. Haftada iki sefer zorunlu dikiş-nakış dersleri vardı ve Jake bu derslerde hayalet ve dinozor suretinde rengârenk oyuncaklar veya şapkalar yapmaya başlamıştı. Dinozorlarından biri, yerel bir dikiş-nakış yarışmasında ödül almıştı; bu kararı yerel bir kahraman olan "dünyanın en hızlı örgü ören kişisi" vermişti. Bu, hem acı, hem tatlı bir tad bırakmıştı; örgü örmeyi değil kendisini zorlayacak şeyler öğrenmek istiyordu.

Okul ve müfredat, ona giderek manasız gelmeye başladı. Mid Yell Ortaokulu'na gitmeye başladığında, küstahlaşıp alenen öğretmenlerin mantığını sorgulamaya başladı ve ancak bir öğretmen ona işini doğru düzgün yapamadığını söylediğinde çaba gösterir oldu. Kötü şakalar yaparak bir şeyleri katlanılır hale getiriyordu. Günün birinde, okulun yangın alarmını çalıştırdı ve kimi sınıf arkadaşlarıyla birlikte birkaç büyük mobilya yığarak öğrencilerin ve öğretmenlerin kullandığı ana toplantı salonuna giden giriş yolunu kapattı. İstediği şey, diğer çocukları etkilemek değildi. Ortalığı karıştırmayı seviyor ve daha önce kimsenin yapmadığı şeyleri yapmaya can atıyordu. Ergenlik çağlarına girdiğinde, öğretmenleri annesine, daha geniş bir arkadaş çevresiyle etkileşim kurması gerektiği yönünde tavsiyelerde bulundu. Onlara göre Jake, duygusuz, soğuk ve küstahtı.

2004 Şubat'ında bir trajedi yaşandı: Üvey babası Allie, adadaki dar yollardan arabayla geçerken bir araba kazası yaptı ve öldü. Jake on üç yaşındaydı. Sanki

bu yetmezmiş gibi, ona ve ailesine üvey babasının evinde artık yaşayamayacakları söylendi. Spence'in eski eşi hâlâ evin hak sahibiydi ve gitmelerini istedi. Jennifer Davis ve iki oğlu sonunda hükümet destekli bir ev bulabildi, bu, Yell'in göbeğinde, dikey tahta çıtaları olan ufak kahverengi bir evdi.

Yaşadıkları Jake'e fazla geldi ve okula geri dönmemeye karar verdi. Onun için en iyisi kendi başına evde olmaktı. İnzivaya çekildi. Annesi, kendi kederini yaşarken kızgındı ve oğluna eğitimini çöpe atamayacağını söylüyordu. Ama o, ders programları, müfredat veya kendi annesi tarafından kısıtlanmak istemiyordu.

Jake, okulu bıraktıktan sonra, çoğunlukla bilgisayar oyunları oynuyor veya yarı zamanlı bir özel hocayla ders çalışıyordu. O vakte kadar, annesi eve çevirmeli bir internet bağlantısı kurdurmuştu, böylece e-posta yollayıp alabiliyordu. Jake, daha hızlı bir geniş bant bağlantısına geçmesi için annesini ikna etmişti ve on bir yaşından beri hemen hemen her gün çevrimiçi oluyor, bir şeyler öğrenebileceği, sosyalleşebileceği, sonra da sosyalleşerek bir şeyler öğrenebileceği tamamen yeni bir dünyayı keşfe çıkıyordu. RuneScape gibi çevrimiçi rol üstlenme oyunları oynamaya başladığında, diğer oyuncular ona web'te gezinme, anlık mesajlar arasında sohbet ederek bilgisayarının IP adresini gizleme ve temel yazılımın püf noktalarını öğretecekti. Çevrimiçi arkadaşlıklar kurmak kolaydı. Kimse onun göz tembelliğini göremiyordu ve insanlar onun kıvrak zekâsına ve yaratıcılığına çok daha fazla değer veriyordu. Daha cüretkâr ve eğlenceli bir hal aldı. Hiç tatmadığı bir eşitlik, sohbet etme rahatlığı ve ortak bir kimlik duygusu vardı. İnternet telefon hizmeti olan Skype ilk çıktığında, onu yeni arkadaşlarıyla ilk defa sesli sohbet etmek için kullandı.

Günün birinde, Skype'ta birisi, herkesin dinleyebileceği bir telefon şakası yapmayı önerdi. Jake, bu fırsata hemen atladı. ABD'de rastgele bir Walmart mağazasının numarasını buldu ve telefonu açan kadına "balık şeklinde bir RC helikopter" aradığını söyledi. Kadına bir tane bulması için yalvardığında, Jake, (sessize alınmış) arkadaşlarının gülmekten öldüğünün gayet farkındaydı. Ertesi gün, bir başka telefon şakası için San Antonio, Teksas'taki bir Applebee's lokantasını aradı. Müdürün sesi o kadar öfkeliydi ki onları bir daha makaraya almaya karar verdi ve tiz bir sesle o lokantanın bodrumunda doğum yaptığını iddia ederek ambulans çağırdı. Lokanta San Antonio Polis Karakolu'ndan yerel bir dedektifi arama tehdidini savurduğunda, Jake ve arkadaşları, o dedektifi arayıp Applebee's lokantasının müdürünün terörist olduğunu söyledi. Jake'in arkadaşları onun telefon şakalarına doyamıyordu. Artık bariton olmuş sesinden gelen o öngörülmezliğe ve ukalalığa mest oluyorlardı. Daha bir yıl önce, bir köy okulunda sıkıştırılan o sessiz, sıska oğlan olduğunu asla bilemeyeceklerdi.

Kısa süre sonra, hemen hemen her gün arkadaşları için telefon şakaları yapar oldu. İşbirliği yapacak bir iki iyi telefon şakacısı daha buldu; bunlardan biri, bir

danışma hattında tartışan baba-kız rolüne büründükleri Londralı bir elemandı. Her şey doğaçlamaydı ve bazen bir şeyi telefon çalarken uyduruyordu. Hedeflerini üzmek, korkutmak veya kafalarını karıştırmak için hep daha cüretkâr yolları zorluyordu. Bu, izleyicilerini yeni fikirler ve numaralarla mutlu eden bir televizyon programı yapmaya benziyordu. Sonunda, düzinelerce kullanıcının Jake'in Skype şakalarını dinleyebildiği Tiny Chat adlı bir web sitesine geçtiler.

O sıralarda, 4chan ve /b/'ye fırsat buldukça giren ve esasen oradaki kötü şakaların ve baskınların cazibesine kapılmış bir ziyaretçiydi. 4chan üzerinden reklam yaparak daha fazla dinleyici yakalayabileceğini fark etti. /b/'de bir mesaj dizisi başlatıp telefon şakalarını yayınladığı sohbet odasının bağlantılarını yapıştıracak ve böylece daha fazla insanı katılıp komik bir şeyler dinlemeye teşvik edecekti. Çok kısa bir süre sonra, aynı anda 250 dinleyicinin tanık olduğu canlı telefon şakaları yapmaya başladı. San Antonio'daki Applebee's en gözde kurbanı olmuştu. Bir yıl içerisinde, tek seferde yirmi pizza ve UPS'den binlerce bedava kutu sipariş etti. Başka bir seferinde, ABD'de ev eşyaları satan bir dükkânın hoşnutsuz bir çalışanından (4chan üzerinden) tüyo aldı. Bu çalışan, dükkânın hoparlör sistemine erişmesi için telefonla giriş kodunu ona gizlice verdi. Orayı aradığında, amirane bir Amerikan aksanı takınıp müşterilere yirmi dakikalığına tüm ürünlerin bedava olduğunu söyledi. Birkaç dakika sonra orayı yine aradığında, arkadan gelen ses sadece kaos kelimesiyle ifade edilebilirdi.

İki yıldır evde olan on dört yaşındaki Jack, yayınlanan telefon şakaları ve 4chan'in /b/tard'larının saldırıları arasında gidip geliyordu. Başarılı saldırılar çevrimiçi olan herhangi bir şeyi öylesine hedef alabilirdi ama bunlar ortak bir şeye, günümüze dek pek değişmemiş bir şeye sahip olma eğilimindeydi: akın etme. İster birinin forumuna yığınla şoke edici fotoğraf göndermek, ister bir web sitesini trafikle mahvetmek, ister *Time* dergisinin Yılın Kişisi veya bir web sitesinin en sevilen bilgisayar oyunu karakteri seçimlerindeki oyları saptırmak olsun, /b/'nin saldırıları, birleşip başka bir şeyi sıkıntı verecek kadar çok yağdırmayı kapsıyordu. Mesele, sayısal üstünlüktü. Ne kadar insan katılırsa, saldırı o kadar büyük oluyordu.

12 Temmuz 2006'da Habbo Hotel'e karşı yapılan saldırı, 4chan'in dönüm noktası addedilir. Habbo, yeniyetmeler için sanal ikinci adres olarak tasarlanmış popüler bir oyun ve gerçek zamanlı sohbet sitesiydi. Siteye giriş yapıldıktan sonra, oteldeki çeşitli odalara kuş bakışı göz atabiliyordunuz ve yaratmış olduğunuz bir karaktere bürünerek diğer insanların avatarlarını keşfedip onlarla sohbet edebiliyordunuz.

Bir gün, 4chan'de biri, orayı toplu halde giriş yaparak gri bir takım elbise giymiş ve Afro saç stili olan siyahi bir adam karakteriyle doldurmayı önerdi. Daha sonra, Afro saçlı adamlar havuzun girişini kapatacak ve diğer avatarlara

"arıza ve AIDS nedeniyle kapalı" olduğunu söyleyecekti. Habbo'nun müdavimi olan sıradan kullanıcılar giriş yaptığında, birden bu alanın ağır giyimli disko dansçıları gibi görünen şeylerle dolup taştığını gördüler. /b/, '06 Büyük Habbo Saldırısı'ndan [Great Habbo Raid of '06] çok keyif aldı ve "havuz kapalı" memi doğdu. Sonraki birkaç yıl boyunca 12 Temmuz'da, 4chan kullanıcılarından oluşan gruplar Afro giyimli avatarlarıyla Habbo Hotel'e geri döndü ve bazen otelde gamalı haç benzeri şekiller yaratacak biçimde karakterlerini hareket ettirdiler.

Jake, on altı yaşına geldiğinde üç yıldır okula gitmiyordu ve 4chan baskınlarına katılmakla kalmıyor onları örgütlüyordu. 2008'de Operation Basement Dad'in [Bodrum Babası Operasyonu] başlatılmasına yardımcı oldu. O bahar aylarında, Avusturyalı mühendis Josef Fritzl'ın son yirmi dört yıl boyunca kırk iki yaşındaki kızını hapsedip ona tecavüz ettiği ve kızının yedi çocuğunun babası olduğu haberi patlamıştı. Fritzl'ın canavarca suçlarının ayrıntıları dünyayı şoke etti ve davası haftalarca haberlerde yer aldı. 4chan elbette meselenin komik yanını gördü. Jake ve bazı 4chan kullanıcıları, ayrı bir sohbet odasında buluşup Fritzl için sahte bir Twitter beslemesi yaratmaya karar verdi. Amaçları, @basementdad'in bir milyon takipçiye ulaşan ilk Twitter hesabı olmasıydı; bu rakam o sıralar oyuncu Ashton Kutcher ile CNN arasındaki yarışın vardığı noktaydı. Hesabı kurup 4chan'de, medya paylaşım sitesi eBaum's World'de ve başka sitelerde duyurmalarının üzerinden yirmi dört saat geçmemişti ki, üç yüz bin takipçiye ulaşmışlardı. Twitter hesabı kapatana dek, @basementdad yaklaşık yarım milyon takipçiye ulaştı; Jake'in hesaplarına göre, yarışı kazanmak üzereydi.

Bunun gibi kötü şakalar 4chan'de kolayca örgütlenemiyordu. Artık forumlarını kullanan milyonlarca insan vardı ve her gün /b/'ye girilen gönderiler iki yüz bini buluyordu. Tartışma mesaj dizileri o kadar hızla değişiyordu ki, ikna edici bir tartışma yürütmek imkânsızdı. Sonunda, iyi bir saldırı örgütlemek için Internet Relay Chat (IRC) kullanmaları gerektiğini anladılar.

IRC, Jarkko "WiZ" Oikarinen adlı bir yazılımcının 1988'de yarattığı basit, gerçek zamanlı bir sohbet sistemiydi. (Bu yazılımcı, şimdi İsveç'te Google'da çalışıyor). 2008'e gelindiğinde, birkaç milyon insan bunu kullanıyordu; MSN veya AOL Instant Messenger'da olduğu gibi bir hesabınız olması gerekmiyordu. Tek ihtiyacınız, sizi sunulan ağlara yönlendirecek bir program veya bir IRC "istemcisiydi." Günümüzde yüzlerde IRC ağı var ve kimileri WikiLeaks gibi çeşitli örgütlenmelerle aynı doğrultuda hareket ediyor. EFnet en eskilerinden ve Sabu gibi kıdemli hacker'ların en sevdiklerinden biridir. Bir ağa bağlanıldığında, "kanal" olarak bilinen ziyaret edilebilecek düzinelerce, hatta yüzlerce veya daha fazla sohbet odası bulunabilirdi. Kimi kanallarda tek bir kişi, kimilerinde ise binlerce kişi vardı. Çoğunda beş ila yirmi kişi bulunurdu. Sadece girecek ve insanlarla tanışmaya başlayacaktınız.

Jake gibi biri IRC'yi ilk kullanmaya başladığında, orası gelişigüzel bir sohbet odasından ibaret değildi. IRC, kanallarda gezinmenizi hatta o ağı maniple etmenizi sağlayan, özel komutlardan oluşan uzun listeleri sayesinde kafası teknik işlere basan insanlara göre ayarlanmıştı. Örneğin /whois komutu, başka birinin bulunduğu kanalları ve bir IP adresi gösteriyordu. Özel bir sohbet başlatmak şöyle bir şeydi: "msg topiary Hey, nasılsın?" Hangi istemciyi kullandığınıza bağlı olarak, her bir kanalda bir kenarda odanın katılımcılarını gösteren bir liste bulunurdu; katılımcılar, "operatör" statüsüne sahip veya BÜYÜK HARFLERLE konuşan ya da genel olarak sinir bozucu insanları dışarı atma gücüne sahip olanlar tarafından sıralanırdı. IRC dili, rofl (rolling on the floor laughing, yani gülmekten yerlere yatmak), lol (laugh out loud, yani yüksek sesle gülmek) ve ttyl (talk to you later, yani sonra konuşuruz) gibi kısaltmalarla karışmıştı. O da 4chan gibi, giderek kendi kültürünü ve dilini yarattı.

Bir ağa bağlandıktan sonra, herkes yeni bir IRC kanalı açabiliyordu. Sadece /join #kanalınadı yazdığınızda karşınıza çıkıyordu. Jake, Operation Basement Dad gibi yeni bir baskın örgütlemek isterse, bir oda açar (örneğin, #opbasementdad) ve seçtiği birkaç kişiyi girmesi için davet ederdi. Bu şekilde, ilgi duyan herkes fikirleriyle katkıda bulunabilir ve bir saldırı veya numaranın planlanmasına yardım edebilirdi.

Planı yapanlar, ne yapılacağına karar verdikten sonra 4chan'e geri dönerdi. Bu sefer /b/'yi birilerini toplamanın aracı olarak kullanır, yeni bir mesaj dizisi açıp şu mesajı gönderirlerdi: "HERKES BURAYA GELSİN." Başka /b/ kullanıcılarını yeni IRC kanallarına götüren bir bağlantıyı da hemen mesajlarının yanına yapıştırırlardı. Kısa sürede, bir sürü insan doluşabilir, hatta bu sohbet odasına birkaç yüz insan katılıp yapılması gereken şeyleri dinler veya ortaya fikirler atardı. Anonymous, ilk olarak 4chan gibi resim forumlarında ortaya çıkmıştı ama Internet Relay Chat ağları üzerinden gelişiyordu. Daha örgütlü bir hal alıyordu. İnsanlar IRC'de rumuz kullanabiliyor olsa da resim panolarında teşvik edilen anonimliği büyük oranda koruyorlardı. Münferit şahsiyetler ortaya çıkabilirdi ama insanların hâlâ gerçek dünyada kimlikleri yoktu.

IRC ağları, Anonymous'un öngörülemeyen, gelgeç resim panosu kullanıcı kitlesinden derli toplu bir biçimde örgütlenmiş, zaman zaman ürkütücü gruplara dönüşmesine yardım ediyordu. Saldırı yeterince ilgi çekici veya yeteri kadar duyurulmuş olduğunda, daha fazla insan katılırdı. Hacker'lar işin içine girmeye başlayınca, işler bir çentik daha yukarı çıktı. Bir IRC kanalına ne kadar çok insan katılırsa, aralarında teknik yetenekleri özellikle kuvvetli olan bireylerin olma ihtimali de bir o kadar yüksek olurdu: Bunlar, bir ağı ihlal edebilecek veya bir saldırıyı otomatikleştirmek için komut dizileri yazabilecek yazılımcılar ve hacker'lar olabilirdi. Bu hacker'lardan biri de Kayla idi.

4. Bölüm

Kayla ve Anonymous'un Yükselişi

Topiary, 4chan'de /b/astard'ları güldürürken, Kayla olarak bilinen internet varlığı kendi kendine sanal gerçeklikte delikler açmayı öğreniyordu. Anlattığı kadarıyla, Anonymous dünyasına yolculuğu soyutlanmayla, internette hacker'ları keşfetmesiyle ve sonra hacktivizmin yükselişinde kendine bir yer bulmasıyla başlamıştı. Ama birçok insanın Kayla hakkında öğrendiği bir şey vardı: Yalan söylüyordu.

Bunu kötü niyetle yapmıyordu. Kayla, kısmen kendini korumak için, kısmen de dostane olmak için yalan söylüyordu. Tflow olarak bilinen hacker gibi bilgi verme konusunda yan çizmek, insanlar bunun Anonymous'un adabı olduğunu bildiğinde dahi itici olabilirdi. Kayla, kişisel sorulara cevap vermemek veya sohbetlere katılmamak yerine, çevrimiçi arkadaşlarına hayatına dair kişisel ayrıntılardan rahat rahat bahsederdi; bunlar, aşağıya yiyecek almaya inerken ayak parmağım bir yere çarpmış olmasına veya gerçek hayattaki arkadaşlarıyla plaja gitmesine dair sıkıcı hikâyelerdi. Çocukluğu ve ebeveynleri hakkında, geçmişte yapmış olduğu hack'lere dair alışılmadık çıplaklıkla ayrıntılar veriyordu. İster bunlardan bazıları, hiçbiri veya tümü hakkında yalan söylemiş olsun, Kayla'nın ardındaki kişi, başkalarına değerini kanıtlamak için hikâyeler anlatma ihtiyacı hissediyordu.

Örneğin Kayla, Şubat 2011'deki HBGary Federal saldırısından sonra, Sabu'nun on altı yaşındaki bir kızın Greg Hoglund'un web sitesi olan rootkit.com'a saldırmış olduğu yönündeki hikâyesini teyit etti. Kayla, Mart 2011'de verdiği bir mülakatta, "Greg'in hesabını yeniden ayarladıktan sonra, o hesabı

rootkit.com'a erişmek üzere Jussi'ye sosyal mühendislik uygulamak için kullandım," dedi. "Bu da cabasıydı." Aslında, yöneticiye sosyal mühendislik uygulayan ve siteyi hack'leyen Sabu'ydu.

Birkaç ay sonra hikâyeyi yeniden anlatması istendiğinde, farklı bir şekilde anlattı: "Mesele şöyle, yani olup bitenler... Sabu, sosyal mühendislik ile topu attı, sonra ben rootkit.com'un sunucusunu uçurarak işi bitirdim." Kayla'nın başarıları konusunda yalan söylemesine gerek yoktu. Becerikli bir hacker'dı ve onu tanıyan çoğu insan, bunu kabul ediyordu. Ama aynı zamanda, Sabu'nun yalanını bozmak ve arkadaşı için durumu zorlaştırmak istememişti. Kayla işe buydu, insanları üzmesine gerek kalmasın diye yalan söylerdi.

Kayla, on altı yaşında bir kız olmasının yanı sıra ebeveynlerinin kendisi on bir yaşındayken ayrılmış olduğunu iddia ediyordu. Hikâye şöyle devam ediyordu: Babası daha kararlı bir ebeveyndi ve velayeti o almıştı, sonra onunla Kayla'nın yaşlarında pek fazla çocuk olmayan uzak bir kasabaya yerleşmişlerdi. Yapacak pek bir şeyi yoktu, o da eski arkadaşlarıyla MSN Messenger üzerinden sohbet etmeye başlamıştı; gerçek ismiyle (bunun da "Kayla" olduğunu söylüyordu) ve başka kimlik bilgileriyle giriş yapıyordu. Babasının evden çalışan bir yazılım mühendisi olduğunu ve evlerinde bilgisayar yazılımcılığı, Linux Kernel, Intel ve ağ kurulumu üzerine yığınla kitap bulunduğunu söylüyordu. Bu kitapları okumaya ve babasına neler yaptığını sormaya başlamıştı. Baba, kızın şevkinden güç alarak onunla bilgisayarın karşısına geçip ona C kaynak kodunda yazılım hatalarının nasıl bulunduğunu, o hatalardan nasıl faydalanılacağını ve onları nasıl atlayacağını göstermişti. Kısa süre sonra Perl, Python ve PHP gibi komut dizisi oluşturma dillerine gömülüp SQL enjeksiyon yöntemini kullanarak web'teki veritabanlarına saldırmayı öğrenmeye başlamıştı. Bunların çoğu zararsızdı ama Kayla on dört yaşma geldiğinde, siber saldırıları otomatiğe bağlayabilen komut dizileri yazdığını iddia ediyordu.

Tüm bunlar zararsızdı, "ta ki ben hack forumu denen yerlere bakınmaya başlayana dek," diyordu. Kayla "Bunların bazılarına kaydoldum ve hepsi 'Küçük kız git buralardan, bu sana göre değil' kabilindendi. Bu gayet makuldü çünkü daha 14 yaşındaydım ama yine de bu beni çok kızdırdı!"

Babasından ve çevrimiçi yaptığı araştırmalardan kaptığı marifetlerden bazılarını kullanarak bir forum sitesini hack'lediğini ve SQL enjeksiyonu yaparak içeriğinin epey bir kısmını sildiğini iddia ediyordu. Bu, oranın müdavimlerinin benzerine rastlamadığı bir saldırıydı.

Oradaki hacker'lardan birinin "Vay be, daha 14'ündesin ve bunları yapıyorsun ha?" dediğini hatırlıyor. O hacker Kayla'yı, en eski Internet Relay Chat ağlarından biri olan EFnet'teki daha seçkin sohbet kanallarına davet etti. Forum

kullanıcısı Kayla'da bir ışık gördü, ona ipuçları verdi ve daha fazla şey öğrenmesi için onu daha çok yazılım kitabı okumaya zorladı.

"Biraz garip bir durumdu, çünkü kimi karanlık tiplerle buluşmaya başlamıştım," diyor ve sadece çevrimiçi yaşanan buluşmaları kastederek "Elemanlardan biri benden çok daha büyüktü, epey büyüktü yani ve bana vurulmuştu. Acaba bir kız hacker, her erkek hacker'ın rüyası mı? Olabilir mi? Tek mesele, o 27, bense sadece 14 yaşındaydım, yani evet, acayipti! Sadece büyük insanların zeki olduğunu düşünen insanlardan bıktım ve sadece ufak olduğum için dediğim hiçbir şeyin önemi yok, öyle mi?"

Kayla, kadın olduğu için çevrimiçi hayatın zor olduğunda ısrarcı olsa da aksinin doğru olması daha olasıydı. Rumuzunun ardındaki gerçek kişinin daha fazla ilgi toplayacağı, dostane ve gizemli bir kız olarak, başkalarını daha çok hack'leme fırsatı olacağı kesindi. Kadınlar, resim panoları ve hack forumlarında nadir görülürdü; meşhur çevrimiçi slogan "İnternette kız yok" ve kız rolü kesmenin yıllarca internet troll'lerinin popüler bir taktiği olması buradan gelir. Ama bu, samimi kadınlara bir üstünlük sağlamıyordu. /b/ gibi bir resim panosunda gerçek cinsiyetlerini ifşa ederlerse "Memeler ya da SKTRGT" (yani, "Memelerini göster ya da siktir git,") gibi kadın düşmanı yorumlarla karşılaşıyorlardı. Resim panolarındaki birçok kız, dikkat çekmek ve kabul görmek için, sık sık bu çağrılara uyar, webcam karşısında soyunarak veya cinsellik içeren hareketler yaparak "camwhore" [kamera orospusu] olma yoluna düşerdi. Diğer seçenek, cinsiyetlerini gizleyip çevrimiçi olduklarında erkek olmaktı. Ortada bu kadar ego ve itibar meselesi varken, /b/ gibi bir panoda birinin cinsiyetini saptamak hemen hemen imkânsızdı ama açık açık genç bir kadın olduğunu söyleyenlerden şüphelenmek mantıklıydı. İnternet Kuralları'nın 29'uncu maddesinin internette "tüm kızlar erkek ve tüm çocuklar gizli FBI ajanıdır," demesi bundandı. Kayla muhtemelen bir FBI ajanı değildi, ancak kesinlikle, özene bezene hazırlanmış ve belki de gerçek hayata kim olduğuna dair ipuçları veren bir özgeçmişe sahipti.

Kayla, büyüdüğü dönemde, yaşıtı diğer çocuklar sokak köşelerinde takılırken kendisinin evde kalıp Windows işlem kodlarını ezberlediğini, kaynak kodlarını denetlediğini ve başka hacker'lardan daha fazla şey öğreneceği özel IRC kanallarına davetleri kabul ettiğini iddia ediyordu. Başkalarını oyuna getirmek için becerilerini kullanmayı seviyordu. Bir kişinin MySQL veritabanını "dökmek" veya yayınlamak yaygın bir kötü şakaydı; bu da aslında, başka hacker'ların bu kişinin e-postalarını veya belgelerini çalmaya çalışması için bir haritaydı. Nihai hedef, birini *dox'lamak* [kimlik bilgilerini açıklamak], gerçek hayattaki kişisel bilgilerinin ayrıntılarını keşfedip yayınlamaktı.

Trollemek ve internette kural tanımamak zaten sağda solda yapılıyordu ama bunlar özellikle 2008'de, daha popüler olmaya başladı ve yaklaşık aynı zamanlarda Virtual Private Networks (VPN'ler) ve Tor gibi anonimleştirici teknolojilerin de popülerleşmesi bir tesadüf değildi. Bunlar, William gibi 4chan kullanıcılarının ve hacker'ların IP adreslerini (tipik olarak birkaç ondalık sayı uzunluğunda, internete bağlı her bilgisayara atanan eşi olmayan numara) gizlemesine olanak tanıyordu. Adresin bir kısmı aygıtın parçası olduğu ağa ve geri kalanı bireye karşılık gelebilirdi. Birinin gerçek IP adresini çıkarabilirseniz, genellikle gerçek adına ve gerçek adresine ulaşabilirdiniz. Ama biri bir VPN kullanıyorsa, onun *kimlik bilgilerini elde etmeye* çalışan (polis veya rakip hacker'lar gibi) insanlar, sahte bir IP adresi bulurdu ve bu da bazen başka bir ülkede başka bir bilgisayara işaret ederdi.

Trollemek eşek şakası yapmaya benziyordu ama asıl amacı sonunda başka birine, çoğu zaman onu utandırarak veya korkutarak, bir tür duygusal sıkıntı vermekti. Trollemek, gerçek dünyada kabul görmeyen kimi insanlar için, iktidara ve sürekli üstünlük taslamaya giden kolay bir çıkış yoluydu. Kayla, taciz ettiği hacker forumuna becerilerini gösterdikten sonra, düzenli olarak insanları keyfine trollemeye başladı. Becerileriyle ilgili en ufak şüpheye kızıyordu ve kendisini kanıtlama konusunda takıntılıydı. Sinirini başka hacker'lardan, (hayvanlarla cinsel ilişkiye girme eğiliminde olan) "furfag"lerden ve çevrimiçi sübyancılardan çıkarıyordu. Kayla ve diğer hacker'lar bunların ayrıntılı kişisel bilgilerini her bulduğunda, Kayla elindeki bilgiyle onları korkutmaya çalışıyor, sonra bunları çevrimiçi bir yerlere yolluyor veya polise göndermekle tehdit ediyordu. 2008'de biri Kayla'yı Partyvan'e davet etti; bu, 4chan gibi resim panolarıyla bağlantılı diğer IRC ağlarını birleştirmek isteyen birkaç kişinin yarattığı, yayılıp büyüyen bir sohbet odaları ağıydı. Ardındaki fikir, saldırılarda daha iyi bir işbirliği sağlamak ve insanların giderek Anonymous diye bahsettikleri çevrimiçi fenomene bir ev yaratmaktı.

Habbo Hotel'e yapılana benzer saldırılar trollemekten bir adım öteye gidiyordu, çünkü fesatlık yapmak üzere birçok insanın birlikte çalışmasını içeriyordu. Sonunda, tek bir varlık olarak Anonymous'un ana akım medyada ilk kez gerçekten dile getirilmesini sağlayan şey saldırılar oldu; bu haberin, Los Angeles'ta Fox TV News'a bağlı çalışanlar tarafından yapılması belki de şaşırtıcı değildi. Temmuz 2007'de yayınlanan haber, konuyu alışılageldik bir şekilde sansasyon olarak ele alıyordu: vınlayan ses efektleri ve beyaz ışık flaşları. Spiker hiç duraklamadan "Kendilerine Anonymous diyorlar, onlar *steroitlerin etkisinde* hacker'lar ve web'e gerçek hayattaki bir bilgisayar oyunu muamelesi yapıyorlar," dedi.

Kamera, silueti görünen ve bir klavyeye bir şeyler yazan eller gösterdi. Bir dış ses "Yık. Öl. Saldır," diyordu. "Kendilerine Anonymous diyen bir bilgisayar hacker'ları çetesinden gelen tehditler." Bu haber fragmanında, Anonymous'tan işkencecinin onun yedi şifresini kırdığını söyleyen "David" adlı bir MySpace kullanıcısıyla yapılan röportaj ön plana çıkarıldı.

Anlatıcı, "Profiline eşcinsel seks resimleri yüklediler," dedi. "Kız arkadaşı onu terk etti... Bir internet nefret makinesi gibi, masum insanlara saldırıyorlar." Anlatıcı, Anonymous'un ölüm tehditleri yayınladığını ve stadyumları bombalama tehdidinde bulunduğunu eklerken "İnternet nefret makinesi" kelimeleri ekranda büyüyordu. Söz konusu tehditler, gerçekten de /b/ ziyaretçilerinin gerçek eşek şakalarıydı.

Silueti görünen bir kadın "Sanırım onlar yerli birer terörist," dedi ve sonra patlayan sarı bir minibüs görüldü. "İsimlerini gizli web sitelerinden alıyorlar," diye devam etti anlatıcı ve bu esnada arkadan kötü bir şeylerin olacağını sezdiren bir müzik çalmaya başladı. "Bu web sitesine gönderi yapan herkesin, anonim kalması icap ediyor."

Silueti görünen bir adam, derin ve bozulmuş bir sesle "Bunu yapmaktan keyif alıyorlar," dedi. Fox onu, Anonymous ile ayrı düşmüş eski bir hacker olarak tanıttı. "Bundan 'lulz' dedikleri bir şey alıyorlar."

Bu kelime büyük harflerle ekranda belirir ve arkadan borazan misali bir ses gelirken, anlatıcı "lulz, yüksek sesle gülmek anlamına gelen L.O.L.'un yozlaşmış bir halidir... Yaptıkları kötü şakalar, çoğu zaman anti-semitik veya ırkçıdır."

Bu haber sunumu medyanın, çoğunlukla genç erkeklerden oluşup da hedeflerine karşı kendiliğinden bir araya gelebilen bu sisli kalabalığın, yani canı sıkılan ve haylaz yeniyetmelerin atılımlarını nasıl fazlasıyla dramatik bir biçimde göstereceğinin habercisiydi. Fox'un tarif ettiği gibi bir "nefret makinesi" olsaydı, çarkları ve dümeni IRC ağları ve resim panoları olurdu. Hiç de Fox'un (ve gelecekteki haber sunumlarının) ileri sürdüğü kadar örgütlü olmasa bile, Anon'lar böyle tasvir edilmekten memnundu.

Kumanda kolunu çeken tek bir lider yoktu ama kimi zaman bir numara planlamaya girişmek için toplaşan birkaç örgütçü kafa vardı. Bu, bir sonraki aşamada, daha büyük ölçekte, Anonymous'un alacağı durumdu. 4chan, ufak web sitelerine ve münferit insanlara yönelik bir sürü saldırı geliştirmişti. Kısa bir süre sonra, bu güruh o denli tartışmalı bir hedef seçecekti ki saldırıları belli ölçüde halktan destek alacak ve etkileyici bir planlama gerektirecekti. Ertesi yıl, yani 2008'de, /b/'nin saldırılarından biri, Scientology Kilisesi'ne karşı tam anlamıyla bir ayaklanmaya dönüştü.

5. Bölüm

Chanology

Topiary, Sabu ve Kayla birbirlerini bulup, HBGary'ye saldırıp LulzSec adıyla bir dizi başka hedefi vurmaya ikna olmadan önce, Anonymous, resim panolarında takılan genç bir insan kitlesinden veya telefon şakaları yapan Topiary gibi bireylerden oluşan bir şey olmaktan çıkıp büyümeliydi. Başka bir deyişle bir baş belasından daha fazlası olmalıydı. Bu, oyuncu Tom Cruise ve Scientology Kilisesi'nin kimsenin görmesini istemediği bir video sayesinde değişti.

Cruise 1990'dan beri Scientology'nin içindeydi ve hızla en meşhur ünlü yandaşı olmuştu. 2004'te, sadece kilisenin üyelerine gösterilecek bir videoda yer alacak bir mülakat için Scientology'nin film yapımcılarıyla oturup konuştu. Videoda tüm propaganda süslemeleri vardı: Dünyanın uzaydan görünen bir resmi, flaş ışıklar, bıçak bileme sesleri ve zumlanan Scientology simgesi. Sonra bir elektrogitar aniden *Görevimiz Tehlike*'nin film müziğini girerken Cruise boğazlı siyah bir kazak ve sert bir bakışla beliriyordu.

"İnsanın kendisine Scientologist demesi bence bir ayrıcalıktır," dedi. Bu esnada *Görevimiz Tehlike*'nin müziği arkadan çalmaya devam ediyor ve videoda Cruise'un giderek tutarsız bir hal alan garip monoloğundan parçalar gösteriliyordu.

Cruise, "Zamanı geldi, tamam mı?" diyerek devam etti. "İnsanlar yüzünü sana dönüp bakıyor, bunu biliyorsun. Gayet iyi biliyorsun. Peki, ya bilmiyorsan?" Güldü. "Git öğren, anladın mı? Ama biliyormuş gibi yapma, biliyorsun, yardım etmek için buradayız." Başka kesit, Cruise'u gözü kapalı sırıtır bir halde ve sonra katıla katıla gülerken gösteriyor. "Ve sonra dediler ki, bir SP [Scientology'nin

baskılayıcı kişi anlamına gelen *Suppressive Person* için kullandığı kısaltma] görmen gerek? Ha ha ha ha! Ben de onlara baktım şöyle bir. Ha ha! Öyle işte, biliyorsunuz ve ne kadar güzel bir şey çünkü belki bir gün öyle olur. Vay be." Cruise'un dediklerinin bir kısmı anlamlı olsa da çoğu anlamsızdı. Kilise, bu videoyu insan içine çıkarmaya tam olarak hevesli değildi. 2007'de, adı verilmeyen bir kilise üyesi, bu videoyu sızdırmaya karar verdi ve DVD'ye kaydedip Scientology karşıtı kampanya yürüten Patty Pieniadz adlı birine postaladı.

Eskiden Scientology'nin yüksek mevkilerinde bulunmuş olan Pieniadz, videoyu yaklaşık bir yıl elinde tutup onu piyasaya sürmek için doğru anı bekledi. 15 Ocak 2008'de, Cruise'un yeni bir biyografisinin yayınlanacağını duyduğunda, kendisi için doğru vaktin gelmiş olduğuna karar verdi. NBC adlı televizyon şebekesine tek başına yayınlaması için teklif götürdü ama Pieniadz için sürpriz bir gelişme yaşandı ve NBC telif hakkı meselelerini dert edindiği için son dakikada çark etti. Pieniadz'ın sadece birkaç günü vardı ve tek bir seçeneği kalmıştı: internet. Videoyu web'e nasıl yükleyeceğini hiç bilmiyordu, dolayısıyla sonunda YouTube'a düşeceğini umarak DVD'yi çeşitli insanlara yolladı. Bunlardan biri, Los Angeles'ta bulunan bir araştırmacı gazeteci Mark Ebner'di. 15 Ocak'ta Batı Yakası zamanıyla gece saat 02:00'da Ebner, Gawker adlı haber sitesinin kurucusu Nick Denton'a, bir mesaj yollayıp sonradan "çılgın Tom Cruise videosu" denilecek şeyi sunucusunda barındırmak isteyip istemeyeceğini sordu. Ebner'in dediğine göre Denton heyecandan "sersemlemişti".

Yaklaşık aynı zamanda, bu video YouTube'a yükleniyor ama bariz telif hakkı ihlallerinden dolayı hemen kaldırılıyordu. Scientology Kilisesi'nin dava kovalamak konusunda kötü bir ünü vardı ve önceki yıl Viacom'un telif hakları ihlalinden dolayı 1 milyar dolarlık bir tazminat davası açmış olduğu YouTube'un ana şirketi Google, şansını zorlamak istemiyordu.

Bu Gawker'ı yolundan döndürmedi. Ayın on beşinde, sitenin kurucusu ve editörü olan Denton, videoyu "Scientology'nin Bastırmaya Çalıştığı Cruise'un Beyin Yıkama Videosu" başlığıyla bir blog gönderisi olarak yayınladı. Buna eşlik eden makalesinde, "Gawker artık sunucusunda bu videonun bir kopyasını barındırıyor; haber değeri taşıyan bir şey ve kaldırmayacağız," diye yazdı. Video, neredeyse anında virüs gibi yayıldı. Şimdiye kadar, Denton'un blog gönderisi 3,2 milyonu aşkın kez görüntülendi, bu arada sonunda YouTube'da kalmayı başaran videonun kopyası da 7,5 milyondan daha fazla kere izlendi.

Ama 4chan ve /b/ sayesinde, meseleler Scientology Kilisesi için daha utandırıcı bir hal almak üzereydi.

Aynı günün daha geç saatlerinde, doğu standart zamanına göre saat akşam 19:37'de, Gawker'in yazdıklarını gören ve rivayete göre bir kadın olan /b/ kullanıcısı, panoda bir mesaj dizisi başlattı. Başlık basitti: "Scientology saldırısı?"

/b/'deki her ilk gönderiye bir resim eklenmesi zorunluydu, o da Scientology'nin altın-beyaz renkli logosunu kullanmıştı. Altındaki metin basmakalıp şeylerle doluydu ve /b/'nin düzenli kullanıcılarını harekete geçmeye çağırıyordu:

> Bence /b/'nin büyük bir şey yapma vakti geldi. İnsanlar /b/ ile sikişmemeyi öğrenmeli.
>
> Scientology'nin resmi sitesini "hack'lemek" veya "indirmek"ten bahsediyorum.
>
> Kaynaklarımızı doğru olduğuna inandığımız bir şeyi yapmak için kullanmanın vakti geldi.
>
> Yine büyük bir şey yapmanın vakti geldi /b/
>
> Aranızda konuşun, planı yapmak için daha iyi bir yer bulun, sonra ne yapılabiliyorsa ve yapılması gerekiyorsa yapın.
>
> Hadi /b/.

Diğer /b/ göndericileri hemen şüphelendi. İlk cevap verenlerden biri "Evet, bu başarısızlıkta sana başarılar dilerim," dedi.

Bir diğeri, "Gelişigüzel bir resim panosu, arkasına zengin tipleri ve bir avukatlar ordusunu almış çakma bir dini bitiremez," dedi. "/b/'ye sadece BİR KERE giren herkes, kitlesel bir istilaya katılsa dahi bir işe yaramaz. Artı ... 'dava' demeden önce kıçlarına 500 avukat takılmış olur," dedi.

"Scientology'ye karşı 4chan = M-M-MUAZZAM BAŞARISIZLIK."

Başka bir Anonymous, alaycı bir üslupla "Sonra da Mormonizm'e el atalım mı? Sonra Hıristiyanlığa? Sonra, yerse İslam'a?" Scientology geçmişi olan birkaç /b/ kullanıcısı da, bu dini grubu savundu: "Scientology, bir inanç sistemi olarak temelde yanlış veya zararlı değil," dedi, biri.

Tartışma uzadı ama kısa süre sonra baştaki kuşkucu yorumlar, OP'yi destekleyenlerin yorumları tarafından bastırıldı. Sanki /b/, Scientology'ye büyük bir darbe vurmaya kafa yordukça, kullanıcılar bu fikri daha fazla beğeniyordu. Biri, "Anlamıyorsunuz, değil mi," dedi. "Biz anti-kahramanız, iyi iş çıkaracağız ve yola kim çıkarsa, iyi olsun kötü olsun, onu düzeceğiz."

Başka biri buna katılarak "Bu daha büyük, epik bir şeye atılan ilk adım olacak," dedi.

Başka biri de "Bu işi kotarırız," dedi. "Biz Anon'larız ve interweb'in süper kahramanlarıyız."

Birden, mesaj dizisinin kanaati, bir saldırıya oybirliğiyle karar vermeye doğru hızla yol alır oldu. Artık hevesli olan kalabalık, /b/'nin "kişisel bir ordu" olmadığı yönündeki baştaki şüpheciliği ve itirazları unutmuştu:

"Bin adam gücündeyiz, hepimize dava açamazlar!"

"Heriflerin meme uçlarına sıçmaktan konuşmayı bırakıp bunun yarısı değerinde bile olsa bir şey yapmanın zamanı geldi diyorum; bu bir avuç sahte artisti uyuz etmek OLSA bile."

"Gelecek /b/stard nesilleri bunu, kaçık ve çıldırmış scientologist'leri düzdüğümüz gün olarak yad edecek."

"Haydi, /b/."

Biri "Üç bilgisayarım var, nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

"Allahım, biri şu newfag'lere DDoS yapmayı anlatan bir şeyler yazacak mı? Sonra bu haltı başlatabiliriz."

Anonymous ortaya çıkmadan önce, DDoS saldırıları çoğunlukla, siber suçluların finansal web siteleri ve şirketlerden para koparmak için kullanmalarıyla sınırlı kalmıştı. Ama 2008'e gelindiğinde, Anonymous saldırıların en popüler biçimlerinden biri olma yolundaydı. İki yıl önce, /b/ kullanıcıları, beyaz bir milliyetçi olan Hal Turner adlı radyo spikerinin sitesini DDoS'layarak geçici olarak çevrimdışı bırakmıştı. Sonra, binlerce dolarlık bant genişliği masrafı çıkarıp bunun üzerinde hak iddia ederek 4chan'i, 7chan denen başka bir resim panosunu ve eBaum's World'ü dava etmeye çalışmış ama bundan bir şey çıkmamıştı.

4chan'in /rs/ panosundan ücretsiz indirilebilen en az bir düzine yazılımdan birini indirerek bir DDoS saldırısına katılım sağlayabilirdiniz. Yeterince insan bunu yapıp hedefi istenmeyen e-posta trafiğiyle dolup taşırdığında, bunun etkisi, güvenlik meseleleri hakkında yazan Graham Cluley'in bir benzetmesine göre, bir döner kapıdan aynı anda on beş şişko adamın geçmeye çalışması gibiydi. Hiçbir şey kımıldayamazdı. Sonuç: Meşru ziyaretçiler, siteyi ziyaret ettiklerinde bir hata sayfası görüyor veya tarayıcıları yüklemeyi sürdürüyordu. Arıza süresi daima geçiciydi; bu, çevrimiçi bir perakendecinin yüzde 75 indirim yapması halinde ziyaretçi akınıyla başa çıkamamasına benziyordu. İnternette gezinen herkes kötü bir bağlantı veya hata sayfalarıyla karşılaştığı için, bu insana önemsiz gibi gelebilir. Ama saatler veya günler süren bir arıza, şirketler için binlerle ifade edilebilecek kazanç kayıplarına veya ilaveten bant genişliği masraflarına mal olabilir. Ayrıca, bir DDoS saldırısına katılmak yasadışıdır, ABD'deki Computer Fraud and Abuse Act [Bilgisayar Dolandırıcılığı ve Suiistimali Kanunu] ile 2006'da Birleşik Krallık'ta yürürlüğe giren Police and Justice Act'ın [Emniyet ve Adalet Kanunu] ihlalidir; iki ülkede de, suçlular maksimum on yıl hapis cezasıyla karşı karşıya kalır.

Bu elbette, /b/'nin gözünü nadiren korkuttu; saldırılar, ortaya konan şeyler itibariyle yüksekten açılan oyunlara benzer bir hal aldı. Scientology mevzusuyla birlikte katılımcılar, bir ordu yaratmak ve haberi "chans" olarak da bilinen internetteki diğer resim panolarına yaymak için newfag'leri de katmaya değeceğine karar verdi. Bu kanallar arasında, eski /b/ kullanıcılarının takıldığı popüler bir

resim panosu olan 7chan, gönderileri büyük oranda şiddet içeren çizimlerden oluşan resim panosu GUROchan ve içeriği sübyancılığa meyilli olan ve artık kullanılmayan Renchan vardı. Bir /b/ kullanıcısı, o gün hâlâ gelişmekte olan Scientology mesaj dizisinde, 4chan'in en azından bin kişi toplaması gerektiğini ve muhtemelen bu davaya baş koyacak en az beş bin kişi bulabileceklerini söyledi.

İnsanlar hızla işe koyuldu. Bir /b/tard "Birinci Aşama" olarak şunu önerdi: Dianetics* yardım hattını işletip onları *rickrollemek*** veya çağrı merkezini arayıp "Dianetik'in kapağında neden bir yanardağ var ... cehennemi çekin oradan," demek.

Bir diğer /b/tard, herkese Scientology'nin bir dizi sitesini DDoS'lamayı öğretti. Bunu kolaylıkla yapabiliyordunuz; Gigaloader.com'a girip Scientology.org'da bulunan sekiz resme işaret eden bir dizi URL giriyordunuz. Gigaloader sitesi (artık devre dışıdır) aslında bir sunucuyu zorlayarak dayanıklılığını test etmek amacını güdüyordu ama daha 2007'de insanlar onu DDoS tarzı saldırılar için istismar edebileceklerini gördü. Bir web sitesine resimler için çeşitli web adresleri girebiliyordunuz ve Gigaloader, bu resimleri sürekli tarayıcınıza yüklüyordu. Bu durum, resmin sunucusunu zorlar ve sitenin bant genişliğinden yerdi ki ne kadar insan katılırsa bir o kadar etkili olurdu.

En güzel yanı, /b/ gönderilen trafiğe bir mesaj yerleştirebiliyordu. Başka bir olayda, 2007'de sitesi Gigaloader'ın gazabına uğramış bir webmaster, trafiğin giderek şöyle bir hal almış olduğunu söyledi:

> 75.185.163.131 - - [27/Sep/2007:05:10:16 -0400] "GET /styles/xanime/top.jpg?2346141190864713656_ANON_DOES_NOT_FORGIVE*** HTTP/1.1" 200 95852 "http://www.gigaloader.com/user-message/ANON_DOES_NOT_FORGIVE" "Mozilla/5.0 (Windows; U; Windows NT 5.1; en-US; rv:1.8.1.7) Gecko/20070914 Firefox/2.0.0.7"

Scientology.org vakasında, 4chan, kilisenin sunucularına "DDOS BY EBAUMSWORLD****" mesajını yolluyordu; burada kısmen, 4chan'in soytarılı-

---

* Zihin aracılığıyla ya da ruh aracılığıyla anlamına gelir ve Scientology tarikatının takipçileri tarafından uygulanır.—ed.n.

** Birine hiç beklemediği bir anda Rick Astley'in Never Gonna Give You Up şarkısını dinletmek.—ed.n.

*** ANON AFFETMEZ.—ed.n.

**** DDOS'LAYAN EBAUMSWORLD—ç.n.

ğını, rakip ve biraz daha uysal bir sitenin üzerine atmak için popüler bir espriyi kullanmışlardı. Mesaj dizisinin katılımcıları Scientology.org'a Gigaloader üzerinden saldırmaya başladıktan sonra, başka bir gönderici "İkinci Aşama"yı anlattı: /b/, bir kabuk site oluşturup, ona "Scientology'nin gerçek yüzü ve iç işleyişi" ifadesinin sürekli yanıp söndüğü bir videoyu yükleyecekti. Sonra, /b/ kullanıcıları, bir içerik paylaşım sitesi olan Digg'e bağlantılar önerecek ve videoyu YouTube ve YouPorn'a yükleyecekti. Üçüncü Aşama, Fox veya CNN gibi ana akım haber kanalları videoyu aldığında ve Scientology'nin avukatları kabuk sitedeki e-posta adresine içinde avukatların isimleri, telefon numaraları, ofis adresleri ve faks numaraları olan bir ihtarname gönderdiğinde devreye girecekti. /b/, avukatları rahatsız edecek, onları telefonda işletecek, bir şok sitesi olan Goatse'den resimler fakslayacak ve "söz konusu kişinin patronuna, onun kafayı kırmış bir orospu/tecavüzcü/zenci veya her neyse o olduğu yönünde şikâyette bulunacaktı."

Scientology hakkındaki /b/ mesaj dizisi devam ederken ona katkıda bulunanlar felsefi olmaya başladı. Biri, bu saldırının kendini korumakla alakalı olduğunu söyledi. /b/ ölüyordu. Bu forum elitist bir hal almıştı, fazla asosyal görünen katılımcılara laf atıyor ve giderek yavan mevzular üzerine muhabbet çevirmeye başlıyordu. "Gaiafag'ler, furfag'ler ve kapı dışarı ettiğiniz tüm fag'ler, binlercemiz bir araya gelmeli ve sonra hamlemizi yapmalıyız," dediler. "Anon'un demin gönderdiği üç aşamalı programı sağlamdır, işbirliği yaptığımız sürece." Siteye inancını yitirmiş kıdemli kullanıcılar, onun bir resim panosu olmaktan daha fazla potansiyele sahip olduğunu ve Fox 11 kuşağındaki ölümsüz "internet nefret makinesi" sözüne yaraşır bir biçimde yaşayacağını biliyordu.

Bir diğer kulağı kesik özlemle "Biz eskiden güçlü bir şeydik," dedi. /b/, artık ne zaman yeni bir saldırı önerilse "dırdır eden" newfag'lerle doluydu. "Uzun zaman önce, insanlar toplu lulz yapma, insanları sonuna kadar bezdirme ve bir ihtimal dünya için iyi bir şey yapma fırsatına atlardı. Ben bir kişiye değil birbirine ait olan bir ordu bulmuştum."

Şimdi de bir Anon, Dördüncü Aşamayı yolladı: Scientology'nin bilgisayar ağına girilecekti. "Bu her şeyin doruk noktası," dedi. "Bunu yapacak kişi, Anonymous'un gözünde bir tanrı olacaktır." Birileri gerçek bir Scientology kilisesine, tercihen herhangi bir ufak kasabadaki ufak bir kiliseye gitmeliydi. Yanlarına bir bilgisayara tuşlanan her şeyin sıralı kaydını tutan tuş kaydedici bir programın yüklü olduğu bir USB bellek almaları gerekiyordu. "Ne yapıp edip resepsiyon masasının arkasında geçmelisiniz," dediler. "Onlar bir şeylerle meşgulken masanın altındaki bilgisayar kasasına sinsice ulaşın, programı yükleyin ve orada kalmasını sağlayın. Dışarı çıkın ve bir iki gün sonra geri gelin."

Bu ilk orduya çağrı gönderisinin yollanmasından yaklaşık bir saat on dakika sonra, biri, gerçekleşmesini umdukları spontane DDoS saldırısının işlediğini fark etti. Gigaloader.com işe yarıyordu. "Scientology'nin sitesi bok gibi yavaş çalışıyor," dediler. Daha önceleri anında açılan sayfaların yüklenmesi iki dakika alıyordu.

Anon'lardan biri "HADİ MİLLET," diye haykırdı. "GIGALOAD'A DEVAM!" Hava o kadar çılgındı ki yüzlerce gönderinin arasından sadece dördü katılan insanların IP'lerini gizlemek için VPN veya başka bir anonimleştirici araç kullanması gerektiğinden bahsetti.

Akşam saat 21:30'a gelindiğinde, saldırı herkes-buraya-girsin moduna girmişti. Biri, insanların girip bir sonraki adımı daha ayrıntılı bir biçimde tartışabilmesi için bir IRC ağı ve kanalı yolladı. Kanalın adı #raids idi ve sonunda mesaj dizisini başlatan asıl gönderici #xenu adlı yeni bir IRC kanalı açtı. Scientology'nin inanç sisteminde, Xenu, yaklaşık yetmiş beş milyon yıl önce insanları ilk kez Dünya'ya getirip kimi yanardağların etrafına yerleştiren ve hidrojen bombalarıyla öldüren, Galaktik Konfederasyon'un diktatörüydü.

Gelinen noktada, binlerce insan #xenu kanalında, sonra da #target (#target kendi kendini görevlendirmiş planlamacıların üste bir başlık atarak hedefler belirleyebildiği kanal) kanalında toplanıyordu. #xenu kanalındaki herkes neler yapılacağını konuşuyordu aynı anda.

4chan'de akşam saat 21:45'te, biri, "HEY /B/" yazdı. Bu Anon, Scientology.org'da "bir yığın" XSS zafiyeti bulduğunu iddia ediyordu. XSS, yani *cross-site scripting* [çapraz site betik saldırısı], SQL enjeksiyondan sonra en yaygın hack'leme tekniği addedilirdi. "BUNDAN FAYDALANMAYA ÇALIŞACAĞIM." IRC kanalının adresine istenmeyen e-postalar gönderilmeye devam ediyordu. İnsanlar mesaj dizisinin sona geldiğini hissetti ve birkaç kişi IRC'deki tartışmaların ana fikrini çıkarıp yolladı: 20 Ocak tarihini unutma. "Bombok olacak."

Tüm o mesaj dizisi yaklaşık üç saatte 514 gönderiye ulaşmıştı. Moraller yüksekti. Sondan üçüncü gönderici tartışmaya yaklaşık iki yüz kişinin katılmış olduğunu tahmin ediyordu. O ana kadar, dünyanın dört bir yanındaki Scientology merkezlerine artık, azar azar Rick Astley'in şarkısını çalan telefonlar, faks aletlerinin kartuşlarını boşaltacak siyah fakslar, istenmemiş pizza siparişleri ve çağrılmamış taksiler geliyordu. Ana sayfaları da ağır yükleniyordu.

Ertesi gün, yani 16 Ocak'ta, Weatherman [hava durumu spikeri] rumuzunu kullanan biri, "Lulz'a güveniriz" sloganıyla hareket eden çevrimiçi bir bilgi havuzu olan Encyclopedia Dramatica'da bir sayfa açtı. Bu sayfada Scientology'ye yönelik bir savaş ilanı vardı. Sonra, doğu standart zamanıyla saat 17:47'de,

Scientology'ye yönelik bir chan saldırısını ilk öneren gönderici /b/'deki ateşlenmiş birlikleri kutladı ve daha dramatik eylemlerde bulunmaya teşvik etti.

OP, "15/1/08 tarihinde savaş başladı. Scientology'nin sitesi şimdiden ağır bir bombardıman altında," dedi. "Bu sadece buzdağının tepesidir, yaşanacak bir sürü saldırının ilkidir. Ama chan'lerin desteği olmadan Scientology bu saldırıyı püskürtür. 4chan, çağrıma yanıt ver!.. Bu canavarı mahvedip yerine daha büyüğünü koymalıyız—Chanology!"

"Chan" ve "Scientology" kelimelerinden oluşan bu yeni sözcük, çeşitli resim panolarını birleştiren, onların sübyancılara, MySpace kullanıcılarına ve birbirlerine karşı bireysel muharebelerini daha büyük bir örgüte karşı daha geniş bir muharebeye çeviren bir olayı ifade ediyordu. Scientology, garip bir hedef seçimi gibi görünüyor olabilirdi; o zamana dek, chan'leri ziyaret edenlerin çoğu, onu muhtemelen birkaç ünlü takipçisi olan acayip bir din olarak biliyordu. Birden, Anonymous'un o zamana kadar saldırdığı en büyük hedef oldu (2008 yılında, Birleşik Devletler'de yaklaşık yirmi beş bin Scientologist olduğu tahmin ediliyordu) ve görünüşe göre en büyük ilgiyi gördü. Kimse, ilk gönderici bile, bunun nereye varacağını, bunun münferit bir hadise mi yoksa internetin yaratıcı anarşisinde ileriye atılmış bir adım mı olacağını bilmiyordu.

Peki neden Scientology? Bir ünlünün tuhaf bir performansı ve Scientology'nin alışılmışın dışındaki inanç sistemi, başta garip, yeni ve heyecanlandıran şeyler bulmak üzere resim panoları ve eBaum's World'de gezinenlere cazip geldi. Sonra, Scientology'nin Cruise'un videosunu örtbas etme çabası, hatalarını düzeltmek için kanundışı infaz tarzı bir saldırıya davetiye çıkardı. Bir diğer etken ise, Scientology'nin nevrotikliğe varan savunmacı tavrıydı. O zamana kadar, bu kilise hem gerçek hayatta hem de web üzerinde kendisini eleştirenlere gözdağı verme taktikleriyle epey nam salmıştı; bu da onu, 4chan taraftarları ve giderek Partyvan'de örgütlenen Anon'lar için mükemmel bir "troll yemi" yapıyordu. Scientology'nin çevrimiçi muhaliflerle daha önceki çekişmeleri o kadar meşhur olmuştu ki Kanada'da çıkan *Globe and Mail* gazetesi, Cruise videosunu YouTube'dan indirme çabalarını "Scientology internete karşı, bölüm XVII" şeklinde verdi. Kilise, on beş yıldır çevrimiçi muhaliflerle savaşıyordu; bu ta Usenet'te alt.religion.scientology gibi haber gruplarının olduğu 1994'te, eski üyelerin gizli belgeleri sızdırarak Kilise'yi kızdırdığı günlere dayanıyordu.

Anonymous'un görünüşte rastgele yaptığı şeyler için sıkça geçerli olan bir diğer şey, bunu yapabiliyor olmalarıydı. Teknoloji, internet bağlantısı olan herkesin Gigaloader gibi ücretsiz web araçlarına ulaşıp bir web sitesini çökertmeye katkı sunabileceği bir noktaya geliyordu. Tom Cruise videosu ve /b/'deki ilk gönderici, tam zamanında gelmişti. Saldırı geliştikçe ona katılma fırsatı da

büyüdü. Scientology.org'a açılan "ateş" bitmek bilmiyordu; biri Gigaloader'dan çıktığında iki-üç kişi saldırıya katılıyordu.

Bu, Anonymous'ta yeni bir dönemin başlangıcıydı. OP, ikinci bir gönderiyle devam etti: "Scientology'yi mahvedebilirsek, istediğimiz her şeyi mahvederiz!" Chan'lerin en büyüğü olarak 4chan'in "ordunun" ihtiyaç duyduğu insan gücüne sahip olduğu için kullanıcılarının "doğru şeyi yapması" gerektiği yönünde bir uyarıda bulundu. Yeni mesaj dizisi, önceki günkü kadar popülerdi; Gigaloader'ın nasıl kullanılacağına dair tekrar tekrar verilen yönergeler ve "GİRDİM" gibi yorumlar dahil olmak üzere 587 cevap almıştı.

Kısa süre sonra Anon'lar, Scientology ile alakalı başka web sitelerini DDoS'lamaya başladı: rtc.org, img2.scientology.org ve volunteerministers.org. Bunun sonucunda, kilise sunucularını 800hosting adlı dışarıda bir şirkete taşımadan önce, Scientology.org yirmi dört saat boyunca kapalı kaldı. Anon'ların, Scientology sitesini çökertmek için kullanabileceği yaklaşık on farklı yazılım vardı ama en popüleri Gigaloader idi.

Gelinen noktada #xenu o kadar çok insanla kaynıyordu ki herhangi bir şeyi örgütlemek gittikçe imkânsızlaşıyordu. Sonra, aynı zamanda Encyclopedia Dramatica'da yönetici olan bir erkek Anon, neredeyse gökten zembille inmişçesine şöyle haykırdı: HERŞEY BÜYÜK HARFLE: "MİLLET, BASINLA KONUŞMANIZ LAZIM. BİR BASIN AÇIKLAMASI YAZIN. BU BÜYÜK BİR MESELE." Şimdiye kadar kimse, tanıtım meseleleriyle uğraşacak bir grup insan örgütlememişti ve kanalda pek kimse de buna yanaşmak istemiyordu. Ama birkaçı yaptı. Biri, birkaç tıkla #press [basın] adlı bir kanal açtı, onu #xenu'ye duyurdu ve beş kişi katıldı. Kanala bir başlık atmışlardı: "Burası, basınla konuşacağımız yer."

#press kanalına giren insanlardan biri, Boston'da yatak odasında oturan yuvarlak yüzlü, gözlüklü bir adamdı. Bu odayı serbest yazılım işleri için ofis olarak da kullanılıyordu. Gregg Housh, daha sonraları Sabu ve Topiary gibi yeni bir göstermelik yöneticiler kuşağı ortaya çıkınca Anonymous'ta yer alan başka insanlar gibi geri planda kalacak olsa da, ilerleyen birkaç ay içerisinde Anon'ları örgütleme konusunda etkili olacaktı. Aslen Dallas'lı (Teksas) olan Housh, trollemeyi ve kötü şakalar yapmayı seviyordu ve Partyvan adlı IRC ağının müdavimiydi. Dışarıdan hiç de bilgisayar delisi gibi görünmeyen buyurgan, konuşkan bir kişiliği vardı. Ergenlik çağının son dönemlerinde yasadışı bir dosya paylaşımında rol aldığı için hapse girmişti; mahkeme belgelerine göre, FBI ile işbirliği yapmayı kabul etmesinin ardından cezası ona yardımcı olacak şekilde kısaltılmış ve hâkim onun çetin büyüme koşullarını göz önünde bulundurmuştu. Housh'un babası o dört yaşındayken evi terk etmişti ve annesi evlere temizliğe giderken bir de serebral palsili yetişkin kızına bakıyordu. Hazır bir

süredir hapishaneden çıkmışken, Housh başını derde sokmamaya bakıyordu, zira genç bir kızı vardı. Ama Scientology'nin başına gelenlere bir türlü ilgisiz kalamıyordu. #press sohbet odasına atladı ve oradaki birkaç insanla birlikte "Anonymous adlı İnternet Grubu, Scientology'ye Savaş İlan Ediyor" başlıklı bir basın açıklaması yazıp şaka olarak "Chan Enterprises*" imzasını attı ve yayınladı.

#press kanalında bulunanlar, basın açıklamasını baştan aşağı okuduğunda, bunun kulağa çok dramatik geldiğini ve insanın keyfini kaçırdığını düşünüp benzer bir şeyin bir videoyla da anlatılması gerektiğine karar verdi. Grubun VSR rumuzlu bir üyesi, ChurchOfScientology [Scientology Kilisesi] adlı bir YouTube hesabı açtı; grup, ilerleyen birkaç saati, telifsiz görüntü ve müzik aramakla, sonrasında da otomatik olarak seslendirilebilecek bir video metni yazmakla geçirdi. Konuşma tanıma teknolojisi o kadar kötüydü ki, metnin kulağa doğal gelmesi için dönüp kelimelerin çoğunu yanlış yazmak zorunda kalıyorlardı; örneğin, mahvetmek "mav etmeg" oluyordu. Sonunda ortaya çıkan metin, saçma sapan bir şey gibi görünse de sese döküldüğünde kulağa normal bir düzyazı gibi geliyordu.

Sonunda kurguyu tamamladıklarında, Steven Hawking tarzında robotumsu bir ses, kara bulutlardan oluşan bir resmin ardından şöyle diyordu: "Merhaba, Scientology liderleri, biz Anonymous'uz." Bu video, "mevcut biçimiyle Scientology Kilisesi'ni sistematik olarak dağıtmaya" ant içip "yandaşlarınızın iyiliği, insanlığın iyiliği ve eğlenmek için sizi internetten aforoz ediyoruz," diyerek abartı konusunda yeni bir eşiğe uzanıyordu. Housh ve tanıtım sorumluları grubu, bunların hiçbirinde ciddi değildi. Ama videoya son dokunuşları koyup birkaç gün sürecek bu "savaşın," nasıl da gelmiş geçmiş en eğlenceli trolleme olaylarından biri olduğu konusunda şakalaşırlarken, grupta bulunan Fransız bir doktora öğrencisi birden ciddileşti.

"Millet, bugün yaptığımız şey dünyayı değiştirecek," dedi.

Housh, daha sonraları, gruptaki diğerlerinin bir an durup sonra güldüğünü anımsıyor.

Biri, "Gtfo**," yazdı. "Saçma sapan konuşma." Ama bu Fransız Anon, bu işin peşini bırakmak bilmiyordu. On binlerce insan hazırladıkları videoyu izleyecekti. Bu büyük bir şeyin başlangıcıydı, "ve henüz bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Housh'un anlattığına göre, kendisi ve diğerleri oralı olmayıp işlerine baktı. Videonun adını *Scientology'ye Mesaj* [*Message to Scientology*] koyup 21 Ocak'ta

* Chan Girişimleri anlamında.—ed.n.

** "Siktir git" anlamında kısaltma.—ed.n.

yayınladılar, chan'lerle ve Digg üzerinden bağlantısını yolladılar. Tüm gece videonun üzerinde çalışmış oldukları için, birçoğu uyumaya gitti.

Ertesi sabah Housh'un o zamanki kız arkadaşı uyanması için onu dürttü. "Bilgisayarının başına geçmelisin," dedi. "Alet çıldırdı."

Housh, yatağından düştü, eliyle gözlüğünü aradı ve ekranına baktı. Binlerce yeni insan #xenu'ye akın etmeye çalıştığı için IRC ağı Partyvan çöküyordu.

Daha sonrasında verdiği bir röportajda, "Kendi kendimizi DDoS'lamıştık," dedi. Gawker ve The Register adlı başka bir teknoloji sitesi, videoyu almış ve binlerce insan onu izlemişti. O günün ilerleyen saatlerinde yaklaşık on bin kişi #xenu'ye girmeye çalışıyordu ve Partyvan'deki IRC ağının ana bilgisayarları herkesi ağdan atıyordu. Housh ve diğerleri, herkesi başka bir IRC ağma taşımaya çalıştı, o da hemen çöktü. Neyse ki Partyvan'in yöneticileri geri döndü ve beş sunucu daha eklediklerini, kalabalığa geri dönebileceğini söyledi. Artık Anonymous için iletişim, ağırlıklı olarak Partyvan IRC sunucuları üzerinden yürüyordu.

Bu, Housh ve diğerleri için bir fırtınaydı. Uyandıklarında binlerce insanın bu kötü şakaya katılmak istediklerini görünce, birden insanların bunu dikkatle izlediği ve öyle akıllarına estiği gibi salakça bir şeyler yapamayacakları akıllarına dank etti.

Bir sonraki kırk sekiz saat boyunca, #press'e gündemi belirlemekten hoşlanan birkaç kişi daha gelmeye başladı. Birkaç gün öncesine kadar birbirlerini tanımayan insanlardan oluşan bu grup, bu sohbet odasının giderek örgütsel bir merkeze dönüşmeye başladığını idrak edince kanalın ismini #marblecake [mermer kek] olarak değiştirdi. Rastgele bir isim seçmeleri, bu odanın özel bir oda olarak kalma olasılığını arttırıyordu, böylece ziyaretçilerin dikkatlerini dağıtmasının önüne geçip örgütleme işlerine odaklanabilirlerdi. İlk birkaç gün boyunca, bir sonraki adım konusunda kafaları karman çormandı ve kitlelerin nasıl ilerlemesi gerektiğini tartıştılar.

Housh o günleri, "Ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrimiz yoktu," diyerek hatırlıyor. Scientology'ye daha fazla DDoS saldırısı mı düzenlenmeliydi? Başka bir şey yaparak mı işletmeliydiler? İlk uğrak limanının #xenu'nün çökmesini engellemek olduğuna karar verdiler. IRC operatörlerinden kanalı yüz kişiyle sınırlı tutmalarını istediler, böylece yüz kişi aşıldığında fazlalık otomatik olarak atılacaktı. Sonra insanları, örneğin #Londra, #LA, #Paris veya #NY gibi, kendilerine en yakın şehri temel alan kanallara katılmaya yönlendirdiler. Bir sonraki altı saat içerisinde, ordu kendi kendine ayrışmıştı.

Scientology'ye yönelik ilk DDoS saldırıları, Gigaloader ve JMeter gibi basit web araçları kullanılarak gerçekleştirilmişti. Ancak, birkaç gün içerisinde,

Anonymous'un cephanesinin en popüler silahı olacak iki şey, akıllarını çeldi: botnetler (büyük zombi bilgisayar ağları) ve Low-Orbit Ion Cannon (LOIC).

Anonymous ilerleyen birkaç yıl içerisinde zombi bilgisayar ağlarını pek kullanmayacaktı ama söz konusu iki silah arasında bunlar şüphesiz daha güçlüydü. Botnetler genellikle özel bir IRC kanalı üzerinden tek bir kişiden komut alan, "zombi" bilgisayarlardan oluşan geniş ağlardı. Rivayete göre Chanology'de ilk Anonymous saldırılarında botnetler bir iki kere kullanılmış ama bu konuda pek bir şey bilinmiyor. Botnetler, birçok durumda, dünyanın dört bir yanında bulunan on bin ila yüz bin bilgisayardan oluşur. En büyük botnetlerde, yani ufak hükümetlerin sunucularını devre dışı bırakma gücüne sahip olanlarda, bir milyonu aşkın bilgisayar bulunur. Bu bilgisayarlar, olup bitenlerden bihaber, sizin ve benim gibi sıradan insanlara aittir; birçok durumda, enfeksiyonlu bir yazılım veya tehlikeli bir siteyi ziyaret ederek kazara bir botnete katılırız. Belki biri bize baskıya hazır ücretsiz fotoğraflar veya nakit bir ödül vaat eden bir bağlantı içeren bir spam e-posta yollamıştır veya kötü niyetli kodu kamufle eden ilginç bir videoya tıklamışızdır.

Böyle yazılımlar indirildikten sonra her şey yolunda görünür. Kendisini hızlıca ve sessizce yükler ve çoğu zaman uykudadır. Botneti denetleyen kişi "botlar"dan oluşan bir ağa komutlar yolladığında, enfekte olmuş bilgisayara bir sinyal yollanır ve indirilmiş olan bu ufak program, kullanıcı fark etmeden arka planda açılır. (Kim bilir; belki de bilgisayarınız şu anda bir DDoS saldırısına katılıyordur.) Binlerce bilgisayardan oluşan bu ağ, tek bir bilgisayarmışçasına birlikte hareket eder. Botnetler tipik olarak botlarını spam yollamak, başka web sitelerinde güvenlik açıkları bulmak veya kurumsal bir web sitesine DDoS saldırısında bulunmak için kullanır ve denetimi elinde bulunduran kişi bunu durdurmak için fidye talebinde bulunur. Yeraltı hacker kültüründe, daha geniş botnetlere sahip olmak, bunları denetleyenler veya botmaster'lar için daha fazla karizma demektir.

Dünyada kaç bilgisayarın botnetlere uydurulduğu belli değil ama bu rakam en azından on milyonları buluyor; botların yuvalandığı bilgisayar sayısının en yüksek olduğu yer de Birleşik Devletler ve Çin'dir. 2009'da Shadowserver Foundation, dünyada teşhis edilmiş üç bin beş yüz botnet bulunduğunu ve bunun 2007 yılındaki rakamın iki katından fazla olduğunu bildirdi. 2010 yılının Mart ayında, İspanyol polisi, İspanyolca "kelebek" anlamına gelen Mariposa adlı bir botnetin ardındaki üç adamı tutukladı. Beyaz şapkalı hacker'ların (siber güvenlik uzmanlarının) ve kolluk kuvveti ajanlarının 2008'de keşfettiği bu dev botnet, on iki milyon zombi bilgisayardan müteşekkildi ve DDoS saldırıları düzenlemek, spam e-postalar göndermek ve kişisel bilgiler çalmak için kullanılmıştı. Elebaşılar onu kiralayarak da para kazanıyordu.

Botnet kiralamak bizzat bir botnet oluşturmaktan daha az riskliydi, doğru beceriler ve ilişkilerle onları edinmek de şaşırtıcı derecede kolaydı. Bir web altyapısı şirketi olan VeriSign'ın 2010'da yaptığı bir araştırma, yeraltı piyasasında bir botneti yirmi dört saatliğine kiralamanın ortalama fiyatının 67 dolar ve bir saatliğine kiralamanın da sadece 9 dolar olduğunu gösterdi. Ufak bir hükümetin sunucularını devre dışı bırakabilecek bir botnet, saati yaklaşık 200 dolara kiralanabilirdi. Anonymous'un hem 2008'deki Chanology saldırılarında hem de 2010-11'de OP Payback*'te kullandığı botnetler, hem kiralanmış hem de kendi kendine oluşmuştu ve kaynaklar botnetlerin çeşitli büyüklükte olduğunu söylüyor. Ama en çok hasar verebilenler, bir avuç insanın denetimindeki süper botnetlerdi.

Anonymous'un cephanesindeki ikinci silah, kısaltması "lo-ik" olarak telaffuz edilen Low Orbit Ion Canon (LOIC) idi. Gücü bakımından bir botnete kıyasla hafif kalırdı —uzun menzilli bir füze ile bir tabanca arasındaki fark gibi— ama yazılımı ücretsizdi ve bilgisayarı olan herkes için ulaşılması kolaydı. LOIC, Chanology'nin başlangıcından itibaren popülerlik bakımından Gigaloader'ın yerini almaya başladı. Bu yazılım programının kökenleri biraz belirsiz olsa da kendi web sitesinde yazdığında göre "ormanlarda koşmayı seven" ve program yazmaktan keyif alan, o zamanlar on sekiz yaşında olan, Norveç'in Oslo kentinde yaşayan, Praetox rumuzlu bir yazılımcı tarafından geliştirilmiş olduğu yaygın olarak kabul görür.

Praetox, çevrimiçi rol üstlenme oyunu Tibia için hileler ve bilgisayarın masaüstündeki pencerelerini şeffaf gösteren bir program dahil olmak üzere bilgisayarıyla her türlü şeyi yapıyordu. Chan kültüründe de tecrübeliydi ve YouTube hesabı için "havuz kapanmıştır" şeklindeki işaret çizimini kullanmıştı. LOIC adı, video oyunu serisi Command & Conquer'de kullanılan bir siahtan alınmıştı.

Görünüşe bakılacak olursa, Praetox LOIC'i aslen açık kaynaklı bir proje olarak yaratmıştı, yani isteyen herhangi biri onu geliştirebilirdi. Sonunda NewEraCracker rumuzlu bir yazılımcı, LOIC'in bir sunucuya lüzumsuz talepler veya "paketler" göndermesini sağlayan bir ince ayar vererek bugünkü halini almasını sağladı. O zamanlar, paketler internette insanların yaptığı her şeyin bir parçasıydı. Bir web sitesini ziyaret etmek, bir e-posta yollamak gibi bir dizi paket almak demekti, tipik bir paket ise 1-1.500 byte içerirdi. Bunlar, posta hizmetlerindeki üzerine adreslerin yazılı olduğu zarflara benzetilebilir. "Paket koklamak," bir zarfın üzerindekilere bakarak bir postanın içinde neler olduğunu

* WikiLeaks'e muhalafet eden şirketlerin ve örgütlerin web sitelerine yapılan saldırılar.— ed.n.

bulmaya çalışmak demekti. Bir dosyanın içindeki şifrelenmiş olabilirdi ama paketin kendisi daima göndericinin ve alıcının kim olduğunu söylerdi.

Bir DDoS saldırısı, bir anlamda bir kişiyi açmaktan başka seçeneği olmadığı binlerce önemsiz postayla boğmak gibi bir şeydi. Buna karşı bir savunma yöntemi "paketleri filtrelemekti": bu da, kapıcıdan belli bir göndericiden herhangi bir posta gelmesini engellemesini istemek gibi bir şeydi. Ama DDoS'a karşı korunmak paralı bir işti ve bir sürü farklı kullanıcıdan geldiği için LOIC'ten yollanan önemsiz paketleri filtrelemek zordu. Nihayetinde, yeterince insan bu programı kullanıp aynı siteyi aynı zamanda "hedef aldığında", onu yeterince gereksiz trafikle haddinden fazla yüklenerek çevrimdışı bırakabilirdi. Etkisi bir botnetinkine benziyordu, ancak burada enfekte olmuş bilgisayarlar yerine ağa gönüllü olarak dahil olan katılımcılar vardı. Kilit fark, etkili olma haliydi. LOIC'in etkisi, geleneksel botnetlerinkinden çok daha öngörülmezdi, zira popülerlik ve insan hatası işin içine giriyordu. Nasıl ufak bir binayı yıkıma uğratmak için tabanca sıkan dört bin insana ihtiyaç duyulursa, büyük bir şirketin web sitesini yerle bir etmek için de dört bin insana ihtiyaç duyulabilirdi. Bir bireye ait, ufak, ev yapımı bir web sitesini yerle bir etmek için, sadece birkaç yüz insan gerekirdi. Meselenin iyi tarafı, LOIC'in ücretsiz ve kolayca indirilebiliyor olmasıydı; onu bir torrent sitesinden veya 4chan'in /rs/ panosundan edinebilirdiniz.

LOIC'i indirip ilk doğaçlama Scientology saldırılarından bazılarına katılan yüzlerce insandan biri, Brian Mettenbrink adlı bir üniversite öğrencisiydi. On sekizindeki Mettenbrink, Ocak 2008'de bir Scientology saldırısı hakkındaki gönderileri ilk gördüğünde, kahverengi paspas saçları ve sakalıyla bir yurt odasında masaüstü bilgisayarının karşısına geçmiş, en sevdiği web sitesi olan 7chan'de geziniyordu. Scientology umrunda değildi ama bilişim teknolojileri güvenliği dünyasını keşfetmeye meraklıydı ve bunun gibi bir saldırıya katılmanın endüstrinin diğer yüzü hakkında bir şeyler öğrenmenin iyi bir yolu olduğunu düşündü. Ayrıca, saldırıya katılan onca insan varken onu yakalamazlardı.

On beş yaşından beri 4chan'i düzenli olarak ziyaret eden Mettenbrink, sitenin /rs/ panosuna girip LOIC'i indirdi. İndirme birkaç saniye sürdü ve içinde nasıl kullanılacağını anlatan bir "beni oku" dosyası vardı. Program, kullanıcıları bir asi savaşçılar ordusuna bağlıyormuş gibi bir intiba uyandırıyordu. Mettenbrink LOIC'i ilk açtığında, karşısına çıkan ana pencere *Yıldız Savaşları* temalı bir tasarıma sahipti: Koyu ve açık yeşil metin kutucukları vardı ve *Star Wars: Klon Savaşları*'nda kullanılan Anti-Orbital İyon Topu'nun Photoshop'lanmış bir maketi bir gezegene doğru kalın, yeşil bir lazer ışını sıkıyordu.

URL eklenen "Select a target" [hedef seç] seçeneği ve "Lock on" [hedefe kilitlen] yazan bir düğme vardı. Bir hedefe kilitlendiğinizde, ortada bulunan büyük bir kutu o hedefin sunucusunun IP adresini gösteriyor ve bu esnada program saldırıya hazırlanıyordu. Sonra, üzerinde "IMMA CHARGIN MAH LAZER" yazan bir başka büyük düğme ve ardından saldırıyı ayarlamak için seçenekler çıkıyordu. Scientology'ye yapılan ilk DDoS saldırıları esnasında, LOIC daima "manüel moddaydı", yani nereye ne zaman ateş açılacağına ve ne tür önemsiz paketler yollanacağına kullanıcılar karar veriyordu.

Bir saldırı başladığında, en altta yer alan durum çubuğu programın Boşta (Idle), Bağlanmakta (Connecting), İstek göndermekte (Requesting), İndirmekte (Downloading) veya Başarısız (Failed) olduğunu gösteriyordu. "İstek göndermekte" ise bir sayı hızla artıyordu. Sayı donarsa, LOIC takılmış veya hedef yerle bir olmuş demekti. Hedef alman web sitesi ziyaret edilerek bu kontrol edilebilirdi; "Ağ Zamanaşımı" (Network Timeout) hata mesajı, görevin başarıyla tamamlanmış olduğunu gösteriyordu.

Mettenbrink, Scientology.org'a ilk ateş açtığında içi ürpermemiş veya bir duygu seline kapılmamıştı, özellikle de açılır açılmaz program donakaldığı için. Ayarlarını gözden geçirdi ve program yeniden çalışmaya başlayınca, pencereyi küçültüp 7chan'de vakit geçirmeye devam etti. Mettenbrink, Gregg Housh'un aksine, Chanology'e öylesine katılmıştı. #xenu gibi bir IRC kanalına girmek veya Anonymous'un bir sonraki adımının ne olacağını öğrenmekle uğraşmadı. Bunun yerine, LOIC'i bilgisayarının arka planında birkaç gün ve gece boyunca çalıştırdı ve sonunda onu çalıştırıyor olduğunu tamamen unuttu. Programı ancak internet bağlantısını yavaşlattığını fark ettiğinde, yani çalıştırmaya başladıktan yaklaşık üç gün sonra kapattı.

LOIC yazılımcısı NewEraCracker, ince ayar verilmiş kendi versiyonunu web'e yüklerken, program için "bu aracı nasıl kullandığınız benim sorumluluğum altında değildir," şeklinde bir feragatname yazmıştı. "Sahibi olmadığınız sunuculara saldırdığınız için yakalanırsanız beni suçlayamazsınız." LOIC'i kullananların IP adreslerini hedeften veya polisten gizlemek için, onu Tor gibi anonimleştirici bir ağ üzerinden çalıştırmaları çok önemliydi. Ama LOIC'i, özel bir yazılım kullanmadan, doğrudan bilgisayarlarında çalıştıran Mettenbrink gibi bir sürü ihmalkâr destekçi vardı. Bu durum, büyük oranda, LOIC'i nasıl kullanacaklarını bilmemelerinden veya LOIC'i kullanmanın yasadışı olduğunu idrak etmemelerinden kaynaklanıyordu.

Üstelik, daha fazla Anon, IRC ağları üzerinden iletişim kuruyordu; bu da ayakta tutmaları gereken rumuzlar ve itibarları olduğu anlamına geliyordu. Şimdi, sadece bir güruhun parçası olmanın çekiciliği yoktu, dönüp başka saldırılara karışma yükümlülüğü de vardı. Örneğin, bir Chanology IRC kanalına

katılanlardan bazıları, ertesi gün bir IRC kanalına geri dönmenin yeni bir çevrimiçi arkadaş kadrosuyla yeniden tanışmak anlamına geleceğini bilirdi; eğer geri dönmezlerse o arkadaşlar haklarında olumsuz düşüncelere sahip olabilirdi. Bu, kimse fark etmeden insanın toz olabileceği /b/ gibi bir şey değildi.

Chanology, yüzlerce insanı kapsayan yeni bir topluluk haline geliyor ve bu da kolektifi, iletişimin yavaş yavaş resim panolarıyla IRC ağları arasında bölündüğü bir noktaya getiriyordu. 4chan gibi resim panoları LOIC'i birkaç yıldır kullanmaktaydı; /b/tard'lar, kendi memleri ve içerikleri için kredi çaldıklarını iddia ettikleri eBaum's World ya da blog sitesi Tumblr gibi sitelere ebedi savaş ilan ediyordu. Ancak artık daha fazla sayıda Anon, DDos saldırılarını koordine etmek ve yönergeleri takip etmek için IRC ağları kullanmaya başlıyordu. 2008 ayının Ocak ayından itibaren, örgütleyiciler Chanology'de duyurular ve Partyvan ağında neyin nasıl yapıldığına dair kılavuzlar da yayınlamaya başlamıştı; böylece, dünyanın dört bir yanından bu yeni çevrimiçi protestoya birdenbire akın eden "newfag'ler" soru sormak zorunda kalmadan LOIC ve IRC kanalları hakkında bir şeyler öğrenebiliyordu.

Scientology'ye yönelik DDoS saldırıları, kilisenin ana web sitesi farklı bilgisayarlardan gelen 488 adet saldırıyla vurulduğunda, yani 19 Ocak'ta, zirveye ulaştı. Aralarında Fox ve Sky News'un da bulunduğu çeşitli medya kuruluşları, bu çevrimiçi kopukluklara "süper hacker'lardan oluşan ufak bir kliğin" neden olduğunu bildiriyordu. Bu korkunç bir yanlış anlamaydı. Sadece birkaç Anonymous destekçisi maharetli hacker'dı. Çok daha fazlasıysa, 4chan veya 7chan'de vakit öldürmekten başka bir şeyler yapmak isteyen genç internet kullanıcılarıydı.

Biri Partyvan'de 24 Ocak'ta üçüncü, daha büyük bir DDoS saldırısı düzenleneceğini duyurduğunda, rivayete göre yaklaşık beş yüz kişi buna katılmıştı. Ama o zamana dek Scientology, DDoS koruması konusunda uzman bir şirket olan Hollywood (Florida) menşeli Prolexic Technologies'i sunucularını koruması için görevlendirmişti. Kısa süre sonra LOIC-tabanlı saldırılar etkili olmamaya başladı ve Scientology'nin siteleri ayağa kalkıp normal şekilde çalıştı.

Sonra Scientology, medya üzerinden misilleme yaparak, Şubat ayının başlarında *Newsweek* dergisine Anonymous'un "Scientology Kiliseleri'ne karşı dini nefret suçları işleyen bir grup siber terörist..." olduğunu söyledi. Bu güçlü ifadeler Scientology'nin peşinde olduğu şeye fayda etmedi, zira internetteki şu meşhur cümle akılda tutulmalıdır: "Troll'ü besleme." Scientology, savunmadaymış gibi bir görünüm arz ederek, farkında olmadan daha fazla Anon'u kışkırtıp saldırılara katılmasına neden oluyordu. Ve Anonymous'a katılmak çok kolay olduğu için —başka hiçbir şey yapmadan sadece bir IRC kanalına veya /b/'ye girip sohbete katılma kafiydi— yüzlerce insan bakınmaya başladı.

Sonra, Anonymous ortalığı karıştırmanın başka bir yolunu buldu. Housh, #marblecake'te son dört gündür suskun olan bir ekip üyesini fark etti. Ondan bu sohbet ağında kaç şehir ve ülkeden insanın bulunduğunu öğrenmesini istedi. Keşif eri geri döndüğünde, 140 ila 145 farklı Chanology kanalı ve toplamda kırk iki ülkeden katılımcı olduğunu bildirdi.

Ekipte yer alan biri "Tüm bu insanlarla ne yapacağız?" diye sordu. Geçmişte Scientology karşıtlarının ne yapmış olduğunu öğrenmek için internette arama yapmaya başladılar ve bir Scientology merkezinin dans edip bağıran Scientology karşıtı kampanya aktivisti Tory "Magoo" Christmam'in bir videosuna denk geldiler.

Ekip üyelerinden biri "Bu eğlenceli," dedi. "İnternetin tamamen dışarıya akmasını sağlamalıyız."

Doktorasını yapan Fransız üye de "Onları sokağa dökmeliyiz," dedi. Housh bunu doğru bulmadı ve ilerleyen üç saat boyunca Fransız ile tartıştı. Sonunda Housh pes etti ve Anon'lar ile kamuoyu arasında gerçek dünyada cereyan edecek bir karşılaşmanın hayli eğlenceli olabileceğinde karar kıldı.

Housh sonra şöyle diyecekti: "Scientology'ye yapabileceğimiz en komik şeyin onların binalarının önünde toplaşmak olduğunu sahiden düşündük."

Grup bir sonraki videoları "orduya çağrı" üzerinde çalışmaya başladı ve bir Greenpeace aktivisti IRC'ye girip protestocuların binalara bir şeyler fırlatmayacağı veya polislere dalmayacağından emin olmaları gerektiğini söyledikten sonra bir de davranış kuralları hazırladılar. Housh, sorumluluk dağıtarak ve tartışmalar molotoflama veya Xbox oyunlarına dair şakalara boğulduğunda bunları toparlayıp gündeme geri dönülmesini sağlayarak, giderek örgütleyici bir rol oynamaya başladı.

26 Ocak'ta, kendisini "Anon Ymous" olarak adlandıran biri Gawker'ın "tüyo" adresine, ileri bir tarihte Harlem'de Scientology Kilisesi'nin önünde bir protesto yapılacağına dair bir e-posta yolladı. "İstediğin maskeyi tak," yazıyordu. "Yanma taşınabilir bir müzik cihazı al. Onlara, diz çökene dek *rickroll* yap. Manşetleri LOL yapacağız." YouTube, bloglar ve forum gönderilerinde görünen bir etiket vardı:

Biz Anonymous'uz
Orduyuz
Affetmeyiz
Unutmayız
Bizi bekleyin.

Artık adı kötüye çıkmış, *Uzay Yolu*'ndaki kötü Borg karakterlerini anımsatan bu imza, internetin 47 Kural'ından alınmıştır. "Asla /b/ hakkında konuşma," diyen kural 1 ve 2'yi şunlar takip ediyordu:

> Kural 3. Anonymous'uz
> Kural 4. Anonymous bir ordudur.
> Kural 5. Anonymous asla affetmez.

Kimileri, kural 4'ün "orduyuz" şeklinde değiştirilmesinin İncil'deki Markos 5:9 pasajından geldiğini söyler; burada İsa iblislerin ele geçirdiği bir adama şöyle der: "Ve O [İsa] adama, adını sordu. Ve adam şöyle cevap verdi: 'Adım Ordu [Legion], çünkü çoğuz." YouTube'daki *Scientology'ye Mesaj* videosunda şöyle denmişti: "Eğer hasmın için başka bir isim istiyorsan, bize Ordu de, çünkü çoğuz."

İlerleyen birkaç ay içerisinde 4chan, 711chan ve IRC'den giderek daha fazla insan gerçek dünyadaki protestolara katılır oldu. 2 Şubat 2008'de yaklaşık 150 kişi ilk kez Orlando'da (Florida) bir Scientology Kilisesi merkezinin önünde buluştu. Bir hafta sonra, *Tampa Bay Tribune* adlı gazete dünya çapında yetmiş üç kentte, yedi bin insanın kilise merkezlerine karşı protestolara katılmış olduğunu bildirdi. Protestocular, genellikle yeniyetme çağlarında ve yirmili yaşlarının başında olan, gruplar halinde toplanmış veya etrafta katlanır sandalyelere oturmuş, üzerinde internet memlerinin bulunduğu dövizler sallayan ve yoldan geçenlere seslenen insanlardı. Katılımcılardan bazıları, bu gösterilerin şaka yollu yapıldığını düşünüyordu; onlara göre bu, bizzat internet tarafından oturmuş bir kuruluşa yönelik özenle hazırlanmış kötü bir şakaydı. Başka birçok insan, protestoları ciddiye alıp "$cientology Öldürür!" yazan dövizler taşıyordu. Kendisini Anonymous ile ilişkilendiren bir YouTube hesabı, YouTube üzerinden AnonyNews adlı düzenli bir haber programı yapıyordu. Dünyanın dört bir yanında, gerçek hayatta gerçekleşen protestolar hakkında haberler veren bir haber sunucusu vardı. Sunucunun, siyah bir takım elbisesi, kırmızı bir kravatı ve geriye taranmış saçları vardı; hızla Anonymous'un simgesi haline gelen 2006 yapımı distopyan film *V for Vendetta*'da başkahraman V'nin taktığı, o sırıtan beyaz yüz maskesini takmıştı. Bunun sebebi, filmde kilit önem taşıyan bir sahneydi; bu sahnede, genel hatlarıyla Britanyalı devrimci Guy Fawkes'a dayandırılarak kurgulanmış ana karaktere destek olmak amacıyla V maskesi takmış binlerce insan görülür.

O V maskesi, protestocuların yüzünü gizlediği için Anonymous protestolarının olduğu her yerde vardı, gerçek dünyada da en azından bir biçimde hâlâ anonim kalabiliyorlardı. Maske zamanla Anonymous'un devrim ve protesto

fikrini ciddiye alan kesimini temsil eder oldu. Anonymous'un eğlence ve kötü şakalarla ilgilenmesi gerektiğine inanan William gibi insanlar, ondan nefret ediyordu. (2011'e gelindiğinde, Time Warner, her yıl yüz bini aşkın V maskesi satarak kâr etti ki diğer filmlerine ilişkin maskeler, bu rakamın yarısı kadar satışa zar zor ulaşıyordu.)

Sokaktan geçen insanlar, göstericilere protestoları, DDoS saldırılarını, kötü şakaları ve siber saldırıları kimin örgütlediğini sorduğunda, kimsenin verecek resmi bir cevabı yoktu. Düzenli katılım sağlayan sıradan gönüllülerin çoğu, arka plandaki kendi kendini görevlendirmiş örgütleyicilerden oluşan, ipleri elinde tutan küçük grupları görmezdi.

Ama fiziksel protestolar yürüyordu ve bunlar ilk yola çıktığında, Housh, farklı ülke ve şehirlerdeki chan'leri sayan o keşif erini hatırladı ve zor işleri sevdiğini varsayarak, her bir büyük şehrin kanalına girip emir veriyor gibi görünen ve genellikle sorumluluk alan birer kişi aramasını istedi. Housh, "Paris'e, Londra'ya, New York'a bir bakın," dedi.

Keşif eri sonraki üç günü, belli bir sıralamayla şehirleri temel alan bir dizi sohbet odası ortamına karışıp örgütçü akıllara, yani davaya özel olarak heves etmiş birilerine bakınarak geçirdi. Sonra her biriyle özelden sohbet etmeye başladı ve ilk *Scientology'ye Mesaj* videosunu izleyip izlemediklerini sordu. Onlara, "Bunu yapan elemanlardan biri seninle görüşmek istiyor," dedi. Biraz meraklanmış biraz da telaşlanmış bir halde #marblecake'e yönlendirildiler ve kimseye bu kanaldan söz etmemeleri istendi.

Housh onlara "Herkesi kontrol etmeye çalışmıyoruz," diye açıkladı. "Ama bir dizi öneri getiriyor ve insanların buna katılmasını umuyoruz." İlerleyen iki hafta içerisinde #marblecake, yirmi beş yetenekli üyeye ulaştı; bunların içinde bir günde bir web sitesi hazırlayabilecek web tasarımcıları ve gösteri izinleri almak için polisi aramak konusunda bilgi sahibi olan örgütçü tipler de vardı.

Mart sonuna gelindiğinde, birkaç kişi Chanology için yeni web siteleri kurmuştu ve bunlarda tartışma forumları da vardı. Bunlar, yeni Chanology topluluğunun takılabileceği yerlerdi ve bunların arasında iki site, Enturbulation.org ve WhyWeProtest.net popülerdi. Chanology artık 4chan'de tartışılmıyordu; kalıcı olarak bu sitelere ve IRC kanallarına kaymıştı. İlerleyen beş ay boyunca, Anonymous dünyanın dört bir yanında, çoğu zaman ufak, fiziki protestolar gerçekleştirmeye devam etti; bu arada Housh, Scientology'ye karşı saldırı stratejilerini tartışmak üzere, #marblecake'te üç günde bir düzenli toplantıların devam etmesini sağlamaya çalışıyordu.

Housh'un hatırladığı kadarıyla, bu toplantılar üç ila altı saat sürüyordu. Gündem maddelerini yolluyor, insanların ne yaptığına dair rapor alıyor ve bir web sitesi yapmaktan, bir sonraki saldırıyı duyuran bir ilan tasarlamaktan bir

sonraki YouTube videosunun fon müziğini bulmaya varana dek çeşitli sorumluluklar dağıtıyordu. Grup, sonraki ay boyunca sürecek Anonymous etkinlikleri planlamaya çalışıyordu. O zamana kadar kimse, bilfiil Anonymous saldırıları veya kötü şakalar programlamamıştı.

İşte size #marblecake kanalında "konu" olarak ele alman şeylere dair bir örnek (6 Haziran Cuma günü yapılan bir sohbet girişinden aktarımdır):

> 03[19:44] * Konu 'basın bültenleri, videolar, fikirler, işbirliği, temelde halletmemiz gereken şeyler. || Perşembe gece saat 21:00'de (doğu standart zamanı) toplantı || /msj srsbsns cosnews.net için writefagaccounts || chanology'nin şimdiki halinde nelerden nefret ettiğinizi ve sizce nelerin değişmesi gerektiğini bir düşünün._'
> 03[19:44] * gregg tarafından konmuştur 06 Haz Cum 19:27:08

"İşi demir yumrukla yürütmeye başladım," diyordu. "Çok az [toplantı] kaçırıldı." Biri bir buluşmaya gelemediğinde, meseleleri takip edebilmeleri için okuyabilecekleri bir Google dokümanı vardı.

Haziran'a kadar motivasyonlar düşmüştü ve #marblecake'teki insanlar Chanology'nin ilk başladığı Ocak dönemini yad ediyordu.

Haziran ayında yapılan bir toplantıda 007 adlı bir kullanıcı "Eski günleri ne sevmiştim ama," diyordu. "Kimse IRL [in real life-gerçek hayatta] ne olup biteceğini bilmiyordu. Herkes baştan aşağı meseleye katılıyordu. Keşke eskisi gibi bir katılım sağlayabilsek."

2008 yazına gelindiğinde, Project Chanology, örgütleyicilerin kendi arasındaki sürtüşmelerinden ve büyük şehirlerde her ay yapılagelen fiziki gösterilerdeki katılımcı sayısının gitgide azalmasından mustaripti. Housh, King Nerd ve Megaphonebitch rumuzlu iki Anon, #marblecake'i ve içinde yer alanları "leaderfags" [lider ibneler] diye etiketleyip bu örgütsel merkezi teşkil eden çoğu insana çıkmasını telkin ettiğinde, bu toy hareketin o yaz bir darbe aldığını ileri sürdü. İlerleyen aylarda Chanology sona ermekten ziyade gösterişsizce sönecekti. Birçok Anon artık Project Chanology'den, yani nereden bakılırsa bakılsın Anonymous'un tek bir hedefe dönük gelmiş geçmiş en uzun ve büyük saldırı dizisinden sıkılmıştı.

Bu arada, Federal Bureau of Investigation (FBI) daha yeni işe koyuluyordu. Yine 2008 yılının yazında, FBI veya Anon'ların deyimiyle "fed'ler," Scientology'ye yönelik saldırılara katılan yüzlerce insan arasından iki kişiyi takip edip yakalamayı becermişti. Onlar, talihsiz birer günah keçisi ve sonraki aylarda gerçekleşecek

daha fazla tutuklamanın ilkleri olacaktı. Anon'lar, o zamana kadar hep tutuklamadan muaf veya otoritelerden iyi bir biçimde saklanmış olduklarını düşünüyordu. Bu acı gerçeği ilk öğrenenlerden biri, 2008 yılının Ocak ayında, LOIC'in bilgisayarının arka planında biraz uzun bir süreliğine çalışmasına müsaade eden o canı sıkılmış üniversite öğrencisi, yani Brian Mettenbrink olacaktı.

"Brian"

"Evet?" Brian Mettenbrink, ev arkadaşının kendisini adını söyleyerek çağırdığını duyduğunda, bodrum katındaki kanepede uyuyordu. 2008 Temmuz ayının ortalarında serin bir sabahtı; LOIC'i indirip Anonymous'un Scientology'ye karşı düzenlemiş olduğu ilk DDoS saldırılarına katılalı altı ay olmuştu. Çoğu zamanını yurt odasında geçirdiği o hafta sonunu hayal meyal hatırlıyordu. O zamandan bu yana Iowa State'deki havacılık ve uzay mühendisliği derslerini bırakmış, birkaç arkadaşıyla birlikte Omaha'da (Nebraska) geniş ve bezelye yeşili renkte bir eve çıkmış ve kiraya katkı sağlamak için iş aramaya başlamıştı.

"Burada seni görmek isteyen birileri var."

Doğruldu. Mettenbrink, mahmur gözlerle merdivenleri çıktı, yatarken giymiş olduğu o basit tişört ve şortla kapıya yöneldi. Kapının önünde takım elbiseli iki adam vardı. İkisi de birer kimlik kartı çıkarıp kendilerini FBI ajanı olarak tanıttı. Mettenbrink'e "dostça bir sohbet" için vaktinin olup olmadığını sordular. Mettenbrink "Evet," deyip onları içeri aldı. Bunun DDoS saldırılarıyla alakalı olduğu hâlâ aklının ucundan bile geçmiyordu.

Ajanlar, Mettenbrink'in evinin kemerli antresinden içeri geçti, yemek odasına girdiklerinde ayakkabıları seramik döşemelerinde ses çıkarıyordu; bir ahşap masanın başına oturdular. Mettenbrink, burnunun üzerine oturmuş tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti. O an telaşlı olmaktan ziyade meselelerden habersizdi. Ajanlar ona geçen Ocak ayında gerçekleşen saldırılar ve bizzat Anonymous hakkında sorular sormaya başladı.

Biri, "Anonymous Scientology hakkında ne düşünüyor," diye sordu. "Tutumları ne?"

Mettenbrink, "Anonymous'un Scientology'yi sevmediğini biliyorum," dedi ve bir Scientology saldırısı hakkında 4chan ve 7chan'de dönen hararetli gönderi selini anlattı. "Web sitelerine saldırmalıyız, diyorlardı." Mettenbrink, saldırılardan sonra Scientology hakkında bir şeyler okuyup bilgilenmişti ve o dinin inançlarının "acayip" olduğunu, insanlardan üyelik için yüzlerce dolar aldığını sözlerine ekledi.

Adamlardan biri "DDoS saldırılarına karıştınız mı?" diye sordu. Mettenbrink sandalyesinde şöyle bir kımıldadı.

"Birazcık karıştım," dedi. LOIC'i çalıştırmış olduğu bilgisayar şimdi aşağıda, bodrum katındaydı.

"Peki ... bu saldırılara katılmak hoşunuza gitti mi?"

Mettenbrink, üniversiteyi ne kadar sıkıcı bulduğunu düşünerek "Evet," dedi. "Eğlenceliydi. Yapılacak yeni ve ilginç bir şey çıkmıştı."

Adamlardan biri "Eylemlerinizin bir yasa ihlali teşkil ettiğini biliyor muydunuz?" diye sordu.

Mettenbrink, "Elbette," dedi, "Sadece FBI'ın kapıma dayanacağını düşünmemiştim." İki adama da bön bön baktı. Mettenbrink, LOIC'i kullanmanın yasadışı olduğunu başından beri biliyordu ama bunun ciddi ve ceza gerektiren bir suç olduğundan bihaberdi. Bu suçun ancak kırmızı ışıkta geçmek kadar kötü olduğunu ve cezasının da aşırı hız cezasına veya yüz dolarlık bir para cezasına benzer bir şey olduğunu sanmıştı. Sonrasında, ajanlarla bu kadar açık konuştuğu için pişman olacaktı.

Bu iki adam Mettenbrink'e, FBI'ın yapmış olduğu bir soruşturmanın bu saldırılarda kullanılmış bir IP adresinin Mettenbrink'in bilgisayarına ait olduğunu gösterdiğini söyledi. "Anlıyor musunuz?" diye sordular.

"Evet," dedi.

Ajanlardan biri "Bu grupta bulunan herhangi birini gerçek hayatta tanıyor musunuz?" diye sordu.

Mettenbrink, "Hayır," dedi.

Bu "dostça sohbet" yaklaşık bir saat sürdü ve FBI'a, sonra da Scientology'yi temsil eden iddia makamı avukatlarına bahtsız Mettenbrink'e karşı kullanılacak deliller sağladı. FBI daha sonra onun internet kayıtlarına ulaşmak için eski üniversitesiyle irtibata geçecekti. Mettenbrink aylarca FBI'dan haber almadı. Suçunun ciddiyetini ancak bir yıl sonra, avukatıyla bir görüşmesi sırasında gerçekten anladı. Avukat, Mettenbrink ile buluşmalarından birinde, "Scientology Kilisesi'nin ne kadar maddi zarara yol açmış olduğunuzu söylediğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Genç adam bir an düşündü. "Herhangi bir maddi zararın söz konusu olduğunu hayal edemiyorum," dedi. Yaptığı şey sadece bir web sitesine bir miktar sahte trafik yollamak ve onu birkaç günlüğüne yavaşlatmaktı.

Avukat, "Yüz bin dolar talep ediyorlar," diyerek yanıt verdi. Mettenbirnk afalladı. Bir hevesle Scientology.org'a saldırmıştı; silahı ise, kendisi resim panosunda gezinirken arka planda üç gün boyunca çalıştırmış olduğu, ücretsiz elde edilebilen bir programdı. Nasıl oluyordu da bu birilerine yüz bin dolara mal olabiliyordu?

Sonunda, Scientology hasarlara dair tahminini yirmi bin dolara düşürdü. Mettenbrink bu meblağı komple ödemek zorundaydı ama en azından tutar artık

yüz bin dolar değildi. Los Angeles'taki Scientology Kilisesi'ni temsil eden davacı taraf, on iki aylık bir hapis cezası talebinde bulundu ve şartlı bir tahliyenin veya mahkûmiyeti kapsamayan bir kararın "başkalarını, interneti nefret suçları işlemek üzere kullanmaya teşvik edebileceğini" ilaveten belirtti.

Hükümet notuna göre Mettenbrink, Nebraska'daki yakın ilgi gösteren, "destekleyici" bir aileden geliyordu ve üniversite giderlerini finanse etmesinde kendisine yardımcı olan ebeveyni sayesinde "hayatta her tür avantaja sahipti." Ayrıca, bilgisayar ve donanım konusunda "özel marifetlere" sahip olduğu söyleniyordu. Mahkemede, Scientology'yi temsil eden bir avukat, Anonymous'u tarif ederken *Naziler* ve *terörizm* gibi kelimeler kullandı.

25 Ocak 2010'da, yani LOIC aracını indirdikten yaklaşık iki yıl sonra Mettenbrink'e korumalı bir bilgisayara erişim sağlamış olmaktan federal bir mahkemede dava açılıp suçlu bulundu, bir yıl hapis cezası aldı. O, bir Anonymous DDoS saldırısında katılmaktan dolayı cezaevine giren ikinci kişiydi. Kasım 2009'da, Veronalı (New Jersey) on dokuz yaşındaki Dmitriy Guzner federal bir cezaevinde bir yıl, bir günlük bir tutukluluğa çarptırılmıştı.

Bu arada bilişim güvenliği uzmanları, gökten zembille inmiş gibi görünen bu yeni hacktivist türü hakkında kafalarını kaşıya kaşıya düşünüyordu. Scientology'yi DDoS saldırılarından korurken deneyim kazanmış olan Prolexic adlı güvenlik şirketi, Anonymous'un gelecekteki hedeflerine dair kimi tavsiyelerde bulunuyordu.

Şirket, "uyuyan köpekleri rahat bırakın," diyor ve bir DDoS saldırısı bittikten sonra onun hakkında konuşulmaması gerektiğini söylüyordu. "Medya üzerinden saldırganlara uyarılar veya tehditlerde bulunmayın; bu sadece meseleyi gündemde tutar, sinirleri gerer ve başka bir saldırının gerçekleşme olasılığını büyük ölçüde artırır. Çoğu DDoS saldırganı şöhret peşindedir, dolayısıyla bunu onlara gümüş tepside sunmayın." Elbette Scientology tam da bunu yapmıştı.

Anonymous, Scientology'nin provokasyonlarına cevap verirken katılımcılarının da iki kampa ayrıldığını çok az insan fark etti. İnsanlar, gamsız şakalarla donatılmış dövizler ile Scientology'ye karşı ciddi itirazlar içeren dövizler arasındaki farklarda bunu zaten görmüştü. Bu, Anonymous'un eğlence ve lulz kökenlerine inananlarla yönünü çevirmekte olduğu yeni, aktivist rotaya inanlar arasındaki temel ayrımın evrilişiydi. İlerleyen yıllarda, nedenler konusundaki bu bölünme, Anonymous'un ne olmaya çalıştığını tanımlamayı güçleştirecekti. Hatta bu, Topiary ile Sabu'nun arasını bozacak ve Chanology dağılmaya başladığında, Sabu'nun gelecekteki en büyük hasımlarından biri sahneye çıkacaktı.

6. Bölüm

İç Savaş

Anonymous katılımcılarının çoğu genç, bekâr erkekler olsa da kadınlar da katılıyordu, bazıları evli ve çocukluydu. Chanology'nin havadisleri Kaliforniya'ya ulaştığında, dört çocuk sahibi Jennifer Emick adlı evli bir kadın, meseleyi araştırmaya karar verdi. Chanology hakkında edindiği bilgi kırıntıları, otuz altı yaşındaki, siyah saçlı ve Keltler'e özgü takılar takan Emick'in ilgisini çekti. Daha genç yaşlarındayken, bir aile ferdi Scientology'ye bulaşmış ve asap bozucu bir deneyim yaşayarak Emick'i bu kilisenin bir kötülük yuvası olduğuna ikna etmişti. Emick, yeni dini hareketler ve dini sembolizm konularında uzmanlaşan bir yazar olmuştu. Chanology ortaya çıktığı zamanlarda, *New York Times* ile bağlantılı bilgilendirici bir web sitesi olan About.com için din ve ezoterik konular hakkında ara sıra yazı yazıyordu.

Yanma bir not defteri alarak, haber yazmak için, 10 Şubat 2008'de San Francisco'da bir Scientology merkezinin önündeki ilk Anonymous protestolarını desteklemeye gitti. Etkinliğe, eskiden Scientology üyesi olan ünlüler ve kurucusu L. Ron Hubbard'ın oğlu dahil olmak üzere iki yüz ila üç yüz kişi katılmıştı. Aynı gün, Avustralya'daki Scientology merkezlerinin önündeki protestolara yaklaşık sekiz yüz Anonymous destekçisi, daha fazla sayıda insan ise Londra, Paris, Berlin, New York, Los Angeles, Chicago, Toronto ve Dublin'dekilere katıldı. Yerel haberlere göre, dünyanın dört bir yanındaki doksan üç şehirde, yedi bin ila sekiz bin insan protestolara katılmıştı. Ama Emick, protestocuların şen tutumunun sonrasını görüyordu. Bu yeni protestolar ona

çok ciddi bir mesele gibi geliyordu ve bundan büyülenmişti. Emick, ertesi ay başka bir protesto için geri geldi ama bu sefer katılımcıydı.

Göstericilerin polis memurlarına düzgün davranması hoşuna gitmişti. Aynı şekilde göstericiler de, Emick'in güçlü kişiliği ve Scientology temsilcilerine göz açtırmayan argümanlar sunma becerisinden etkilenmişti. Onu yerli Scientology uzmanı ilan ettiler. Emick, kilisenin yıldırma taktiklerinin tamamen normal olduğunu söylüyordu. Scientology temsilcileri göstericileri evlerine kadar takip edip onları "dini nefret suçu işlemek" ile itham ediyordu. Mart ayında Los Angeles'ta gerçekleşen etkinlikte, kimi göstericilerin Scientology ile hareket ettiğini düşündüğü bir adam kalabalığa silah çekti. Bir gösterici elinde "Bu adam silahlı," yazan bir dövizle adamı takip etmeye başladı. Emick, Scientology ne kadar aşırı tepki gösterirse göstericilerin de bir o kadar coştuğunu fark etti. Bu örgütlenmenin asabi savunmacı tutumu, onu mükemmel bir troll yemi haline getiriyordu.

Daha fazla Anonymous destekçisi Scientology'ye dair araştırmaları çevrimiçi ortamda yayınladıkça, mücadeleyi sürdürmek için daha fazla sebep buluyorlardı. Birkaç yıl sonra Emick o günleri şöyle hatırlayacaktı: "İnsanlar şöyle düşünüyordu: Vay canına, bunlar sadece eğlenceli çatlaklar olmakla kalmıyor insanlara da zarar veriyorlar." Bir araştırmacı, öldürülmüş eski Scientology üyelerinden oluştuğu iddia edilen bir liste ele geçirdiğinde, kiliseye karşı tepkiler hayli sert bir hal aldı. Scientology, kaçık bir oyun olmaktan çıkmış, protestocuların cezalandırılmayı ve teşhir edilmeyi hakkettiğini düşündüğü kötü bir örgüt olmuştu. Emick, kendisini davaya adadı. Bu artık, tam anlamıyla aktivizmdi.

Elbette herkes, bu işin gittiği yerden hoşlanmıyordu. Kimilerine kalırsa, Anonymous'un ilgi alanı aktivizm değildi ve eğlence ve lulz olan kökenini inkâr ediyordu. Başta Scientology saldırısı için bastırmış /b/tard'ların birçoğu artık süregiden kampanyayı eleştiriyor ve "moralfag'ler" (ahlakçı ibneler) tarafından ele geçirildiğini iddia ediyordu.

Bu eleştiriyi getirenlerden biri, Wesley Bailey idi. Uzun boylu, ince, saçları asker tarzında kazıltılmış olan Bailey, yirmi yedi yaşındaydı ve orduda ağ yöneticisiydi, tozlu bir ortama sahip Kileen'de (Teksas) Fort Hood adlı üste çalışıyordu. On sekiz yaşındayken askere yazılmıştı ve dokuz yıldır askerdi. 2008 yazında evlenmişti, bir oğlu ve bir kızı vardı. Alışılmadık bir aile hayatı vardı: Bailey ve eşi hızlı yaşayan kimselerdi, saatlerce nette gezinip insanlarla çevrimiçi sohbet etmeyi seviyorlardı. 4chan'e ilk rastladığında, zoraki anonimlik kafasını karıştırmış ve oradaki vahşi yaratıcılık ile şoke edici resimlerden rahatsız olmuştu. Oradaki laflara ve acayip pornolara alışması aylar sürdü ama yavaş yavaş bağlandı. Buranın, ne kadar karanlık veya uygunsuz olursa olsun,

insanların istedikleri her şeyi söyleyebildikleri eşsiz bir yer olduğunu fark etti. Birinin /b/'ye bilindik bir sübyancının fotoğrafını gönderip adını ve adresini öğrenmek için başkalarından destek aldığını görünce, adaleti kendi eline alan tarzı da beğenmişti. "Anonymous"tan bir varlık olarak bahsedildiğini görmeye başladı ve bir güce sahip olduğunu fark etti. Enturbulation.org gibi başka web sitelerine de yollanan Scientology hakkındaki uzun makaleler dahil olmak üzere, 4chan'de Project Chanology'ye dair bir dizi gönderi gördüğünde, bunun kolektif bir kötü şaka ve çevrimiçi tacizde yeni bir aşama olduğunu kavradı.

Bailey, Emick gibi, 10 Şubat'ta dünyadaki eş zamanlı gösterilerden birine, Houston'daki (Teksas) gösteriye gitti. Emick gibi o da göstericilerin büyüsüne kapılmıştı ama nedeni düzgün davranmaları veya sergiledikleri işbirliği değildi. Scientology takipçilerine dalaşmak eğlenceliydi. Bir kadının Scientology merkezinin önündeki kaldırıma esrarengiz simgeler çizip, bunların etrafına ayak pudrası serptiğini, sonra da titrek alevli kara mumlar diktiğini gördü. Bunun arkasında yatan düşünce, kara büyü ve okült karşısında epey şüpheci olan Scientology yandaşlarını korkutmaktı. Bailey, protestolara katılmaları için Scientology yandaşlarına kek verme vaadinde bulunan başka Anon'lara katıldı. Bu, "enfes kek" memine çakılan bir selamdı. Ayrıca OT3'ün bir sesli versiyonunu çaldılar. Bu, Scientology yandaşlarının, Operating Thetan olarak bilinen bir ruhsal duruma soktuğuna inandıkları gizli belgelerdi. Yandaşların hazır olana dek bunları dinlemelerine veya okumalarına izin verilmiyordu. Bailey bunu gülünç buldu.

Birkaç yıl sonra, olanları şöyle hatırlıyordu: "İşte o vakit, oyun oynamak için dışarıya çıkmayı bıraktılar." 2008 yılının sonlarına gelindiğinde, Scientology cevap vermemeye başladı, gösteriler ve siber saldırılar da tümden bitti. Bailey ve Emick, bunun ardından gelen iç çatışmaya karıştı.

IRC ağ operatörleri ile Partyvan'deki yöneticiler arasında, Anonymous forumlarını işletenler arasında ve protestoları organize edenler arasında dramatik tartışmalar vardı. Anonymous dalgası gelirken çoktandır Scientology karşıtı kampanyalar düzenleyenlerin kendi içlerinde de ihtilaf boy gösteriyordu. Emick, iki örgütleyici arasında bir atışmayı hatırlıyor; bir destekçi diğerini kocasıyla kendisini aldatıp, sonra aralarında bir anlaşmazlık çıkmaması için ortak tanıdıklarıyla ilişkilerini "kesmekle" suçluyordu. Kelimelerin savaşı maçoluk mertebesine doğru yol alıyordu, ne de olsa burası internetti.

Emick, birinin, "Kiminle sikiştiğinden haberin yok. Bekle de gör," dediğini hatırlıyor.

2008, Anonymous'un iyi örgütlenmiş gösterilerle gerçek dünyaya açıldığı yılsa, 2009, bir elektronik dram keşmekeşi içerisinde çözüldüğü yıldı. En büyük ayrışma

Anonymous'un amacının ne olduğuyla ilgiliydi. Aktivizm mi? Yoksa lulz mu? Ve bu kavga Emick gibi moralfag'ler ile Bailey gibi troll'ler arasında yaşanacaktı.

Bailey, 2008'in sonlarına doğru, orduyla bir yıllığına Güney Kore'ye sevk edilmeden hemen önce, ScientologyExposed.com adlı yeni bir web sitesi kurmuştu. Protestoların gücü azalıyordu ama Anon'lar, daha kaotik bir biçimde de olsa, hâlâ çevrimiçi iletişimlerini sürdürüyordu. Bailey, Gregg Housh'un daha popüler olan Enturbulation.com sitesine (artık çekici bir görüntüye sahip WhyWeProtest.net adlı siteye dönüştü) bir alternatif yaratmayı düşünüyordu. Gelinen noktada Housh, adı teşhir edildikten sonra, gazetelere ve televizyonlara Anonymous hakkında bir sürü demeç vermişti ve Enturbulation.com onun çocuğuydu. Gazetecilere, kesinlikle Anonymous'un bir "sözcüsü" olmadığını, zira kimsenin kolektif adına konuşamayacağını, kendisinin daha ziyade bir gözlemci olduğunu söylüyordu. O zamana kadar mahkemelerde başı ağrımıştı. Scientology Kilisesi Housh'u, izinsiz giriş yapmak, yasalara aykırı tacizde bulunmak, bir ibadet meclisini rahatsız etmek ve huzur bozmaktan dolayı mahkemeye vermişti. Protestolar doruk noktasındayken, bir Scientology sözcüsü CNN'e kilisenin "altı ölüm tehdidi, bomba tehdidi, şiddet eylemleri" ve Anonymous'un vandallığı ile uğraştığını söyledi. Housh, tam olarak klişe bir aktivist tiplemesine uymuyordu ama Bailey ne ondan ne de sitesinden hoşlanıyordu.

Bailey, Enturbulation etrafında toplanan insanların etkili olamayacak denli ağırbaşlı, fazla "moralfaggy" [ahlakçı ibne] olduğuna inanıyordu. Housh'un sitesi fiilen bir buluşma zemini olmuştu ve buna bir alternatif lazımdı. Bailey sitesini kiliseye karşı barışçıl aktivizme ağır basması için kötü şakalar yapmayı ve trollemeyi cesaretlendirecek şekilde tasarlamıştı. Sitede gizli forumlar, Scientology örgütlenmelerinin kullandığı WiFi yönlendiricilerinin şifreleri ve kötü şakalar yapmak için püf noktalar gibi şeylerin bulunduğu bir "eğlenceli şeyler" bölümü vardı. Bunlardan biri, Scientology'nin en üst makamlarında bulunan yöneticilerine, onları çıldırtacak şekilde, resmi görünümlü bir ihtar mektubu yollamaktı.

Bailey, kendisini bu siteyi yürütmeye adamıştı ve Güney Kore'deyken bile akşamları ve hafta sonları dört ila altı saat üzerinde çalışıyordu. Bu sıkı bir programdı. Sabah saat 01:00 ya da 02:00'ye kadar siteyle uğraşıyor, hava kararlıkken diğer askerlerle birlikte sabah 05:00'te kalkıp bir saat koşuyor ve beden eğitimi yapıyordu. Bailey koşmaktan ve bacak kemiklerinde oluşan çıkıntılardan nefret ediyordu ve her akşam koğuşunda dizüstü bilgisayarının başına geçmeyi iple çekiyordu. Kendisini tamamen Scientology'yi mahvetme fikrine kaptırmış ve bu esnada yeni arkadaşlar edinmişti. Bunlardan biri de Jennifer Emick idi.

Bailey ve Emick, önce çevrimiçi bir forumda sohbet etmeye başladı. Bailey, Emick'in cüretkârlığından hoşlandı ve onu sitesinde yönetici olmaya davet etti. Ama zamanla, Anonymous'a dair çok farklı görüşlere sahip olduklarını fark etti.

Emick, chan kültürünün daha karanlık tarafını anlamıyordu ve Anonymous'un barışçıl protestolara odaklanması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Ağır konuşan bu iki kişi, uluorta ateşli tartışmalar yapmaya başladı. Bardağı taşıran damla, bu ikili sitenin anonim forumunda kavga ederken Emick'in birden "Sen olduğunu biliyorum, Raziel" demesi oldu. Emick, Bailey'nin düzenli çevrimiçi rumuzunu teşhir ederek bu tarz forumlardaki önemli bir geleneğe ihanet etmişti: Çevrimiçi kimliği veya rumuzu saklamak, gerçek hayattaki kimliğini saklamak kadar önemli olabilir. Bailey, çileden çıkmış bir vaziyette Emick'in yönetici erişimini kaldırdı ve ikisi birbirleriyle konuşmayı kesti.

Bailey, geriye dönüp baktığında, Emick'in Anonymous'un barışçıl bir protesto grubu olmayıp "hacker'lar ve internette eğlenmek için hoş şeyler yapmayan insanlarla dolu" olduğunu anlamış ve "buna kırılmıştı," diyor. "Bu konuyu kişisel gurur meselesi yapmıştı."

Yıllar sonra Emick de, Anonymous ile kopma sebeplerini konuşmakta zorlanıyordu. "Grup bizzat şeyden uzaklaşıyordu... Tam olarak şudur demek istemiyorum," dedi. "2008 ve 2009'da bir grup tavrı vardı. Toplulukla karşı karşıya gelmez, polisleri azarlamazdın, iyi bir örnek olurdun. Kötü bir kült ile mücadele ediyorsun ve sen kötü olamazsın. Sonra, bir noktaya gelindiğinde 'Peki niye olmasın ki?' dediler."

Emick o dram ve dedikodudan zevk alıyor gibiydi ama tehditlerden ve gerçek hayattaki kötülüklerden nefret ediyordu. İlk protestoların düzgün ruhuna ne olmuştu? Anonymous, sadece Scientology'ye değil yöntemlerini doğru bulmayan başka Anon'lara yönelik olarak da giderek kindar bir hal alıyordu. Anonymous'u 4chan cehennemi üzerinden bulmuş Bailey gibi insanlar için, bu iğrençlik yeni bir şey değildi ama Emick için kırıcı bir ihanetti.

Bailey, "Ona Anonymous'un nazik olmadığını ve onun arkadaşı olmadığını anlatmaya çalıştık," diyordu. "Ona, iyi insanlar olmadıklarını anlatmaya çalıştık. Eğlenceli diye sikik işler yapıyorlar." Sonunda, Emick bizzat hedef tahtasına oturdu. Emick, diğer Anon'lara sorumsuz birer zorba olduklarını anlatmaya çalıştıkça, Emick'e daha çok hakaret ve tehditler yağdırıyorlardı. Gerçek adı ve adresiyle kocasına dair ayrıntıları bulup çevrimiçi ortamda yayınladılar. Anonymous'taki çeşitli hiziplerden insanlar, üvey kızını rahatsız etmeye başladı. Evini SWAT'lamaktan, yani, FBI'ı bir SWAT ekibi yollaması için aramaktan bahsediliyordu ki bu çok şaşırtıcı derecede kolayca yapılabilen kötü bir şakaydı. Kısa süre sonra, Emick ailesini Michigan'a taşınmaya ikna etti ve gerçek IP adresini saklayan sahte bir sunucu üzerinden çevrimiçi olmaya başladı. Emick, şimdilik kaçsa da bir yılı aşkın bir süre sonra sosyal mühendislik ve "dox"lama becerilerini geliştirmiş olarak geri dönecek, Anonymous'un neredeyse parçalanmasına yardım edecekti.

Asker olan Bailey, bu arada kendisini Anonymous'un herkesin katılmak istediği ama az sayıda insanın anlayabildiği bir alt grubuna kaptırmıştı: hacker'lar. Chanology ilk başladığında becerikli hacker'lardan oluşan ufak bir grubun projeye şöyle bir bakıp sonra gittiğini fark etmişti. Anonymous moralfag'ler ile troll'ler arasında kaotik bir iç savaşa sürüklendiği vakit, Bailey hacker'ları aramaya koyuldu. Onların yaptığı her şeyi yapabilmek istiyordu: Bir düşmanı takip etmek, birilerinin botnetini çalmak veya sunucularını hack'lemek. Halihazırda bu becerilere sahip olmamayı dert ediniyordu. Ama önce, 2009'da ordudan ayrıldıktan sonra, kişisel hayatında büyük bir değişiklik yapmalıydı.

Bailey çocukluğundan beri, gerçekte bir kadın olduğuna dair derin ve gizli duygular besliyordu. Eşiyle çok eşli bir ilişki yürütüp eş değiştirme partilerine giderken bile, bu özel duyguları bastırmayı sürdürmüştü. Fakat ordudan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, cinsiyet değiştirmiş bir kadınla çevrimiçi arkadaş oldu ve hemen bir çekim hissetti. Güzel ve kendinden emindi ve Bailey kendisinin de aynı şekilde görünüp hissetmesinin mümkün olabileceğine inanmaya başladı. 26 Mayıs 2009'da, çevrimiçi yollardan bir kutu hormon replasman tedavisi (HRT) hapı satın alıp gizlice kullanmaya başladı. Heyecanlıydı ama ailesine kararından bahsetmeden önce bunun nasıl bir duygu olduğunu görmeye karar verdi. Haplar, beklediğinden daha hızlı etkisini gösterdi; bir ay içerisinde B-beden göğüsleri olmuştu.

Annesi ve erkek kardeşini çağırıp, eşi ve o zamanlar üç ve iki yaşlarında olan iki çocuğuyla birlikte salona oturdu. Sadede gelmesi bir saat sürdü ama sonunda onlara neden orada olduklarını anlattı. Cinsiyet değiştirip kadın olmak istiyordu. Ortalık sus pus oldu. Sonunda biri, Bailey'e bunu yapmak istediğinden emin olup olmadığını sordu. O da östrojen takviyesi almaya başladığını açıkça söyledi. Bunu aklından çıkarması yönünde konuşmalar yapacaklarını biliyordu, dolayısıyla sağlam durma konusunda kararlıydı.

Onlara iki seçenek sundu: Bir kadın olacağını kabul etmek veya hayatından uzak durmak. O buluşmadan kısa bir süre sonra, eşiyle boşanma davası açtılar ve iki çocuklarının velayetini paylaşmayı kabul ettiler. Bailey'in annesi ve erkek kardeşi bunu kabul etti. Bailey, Laurelai adını kullandı; bu, bir kız olarak dünyaya gelseydi annesinin ona koyacağı isimdi.

Laurelai'ın önünde öğrenmesi gereken bir ton şey vardı. Kadın olmayı öğrenmek, sil baştan ergenlik çağını yaşamak gibiydi. Çetin bir işti ama olması gereken kişi haline gelmekte olduğunu hissediyordu. Kısa sürede asker traşlı saçları uzadı ve evin etrafında pembe kolsuzlarla dolaşmaya başladı. Sabahları, bilgisayarının başına oturup bir yudum Cola ile birkaç hormon hapı alıyordu. Eski cinsiyetini geride bırakırken, çevrimiçiyken olduğu şeyi de değiştirmek, basit bir web sitesi yöneticisinden dört başı mamur bir hacker haline gelmek istiyordu.

Web sitesiyle, yani ScientologyExposed ile ilgilenmeye devam ederken, web'in daha karanlık sanatlarını keşfe çıktı. 2009 yılının sonlarına gelindiğinde siteye daha az ziyaretçi girdiği için, Laurelai "Scientology'yi mahvetmenin" muhtemelen çok büyük bir hedef olduğunu idrak etti.

Bir gün, birisi sitesine saldırmaya başladı. Laurelai, sitenin ayarlarını gözden geçirdi ve sitenin önemsiz e-posta trafiğiyle doldurulduğunu ve bu yüzden çevrimdışı olduğunu gördü; bu, klasik bir DDoS saldırısıydı. Bir IRC ağına daldı ve sorunu sitesinin bazı moderatörleriyle tartışırken, yeni bir kişi o sohbet odasına girip sorumluluğu üstlendi. Moderatörler bunun sadece bir troll olduğundan şüpheleniyordu ama Laurelai onunla özelden yazışınca, o kişi birinin sitesine saldırmak için bir botnet kullandığını açıkladı. Bu kişinin onu hasara yol açan kişiyle görüşmesi için botnetin komuta kanalına davet etmesi Laurelai'i şaşırttı. Daveti kabul etti ve başka bir IRC ağında yeni bir kanala girdi. Web sitesini kapatmış olan botneti kontrol eden Kayla oradaydı. Laurelai Kayla'yı daha önce hiç duymamıştı.

Kayla "Siktir, bu da kim?" diye sordu.

Laurelai, biraz şaşırıp çekingen davranarak ScientologyExposed sitesinin, yani Kayla'nm saldırmakta olduğu web sitenin sahibi olduğunu söyledi. Kayla şaşırmış gibiydi. Aslında ScientologyExposed sitesinden ziyade Enturbulation.org sitesine saldırma niyetinde olduğunu söyledi. Laurelai, bunun Gregg Housh'un sitesi olduğunu biliyordu. Önceden yaşanan birkaç teknik karmaşıklık nedeniyle kısa bir süreliğine birlikte çalışmış oldukları zamanlardan beri, Housh ile aynı sunucuyu paylaşıyorlardı. Kayla, Enturbulation sitesine saldırarak Laurelai'ın sitesine ikinci derecede zarar vermişti. Laurelai, sitesinin Housh'unkine alternatif olduğunu, daha ziyade trollemeye yoğunlaştığını izah etti. Kayla'nın havası hemen değişti, neşelendi.

"Ah, pardon," dedi. "Niye bu moralfag'ler ile aynı sunucuyu kullanıyorsun ki?" Laurelai, Kayla'nın moralfag'lerden nefret ettiğini anladı; Enturbulation sitesine saldırmasının başlıca sebebi buydu. Kayla, Chanology örgütleyicilerinin siyah şapka hack'lemeye son vermek için takındıkları tavırdan hoşlanmadığını söyledi. Scientology'yi sert ve hızlı saldırılarla vurmanın uzun bir protestodan daha etkili olduğuna inanıyordu. Laurelai kafalarının hemen uyuştuğunu hissetti ve özellikle de Kayla siyah şapkalı hacker'lardan bahsettiğinde meraklandı. Beyaz şapkalıların rakibi olan siyah şapkalılar, bilgisayar programlama becerilerini, bazen art niyetli amaçlarla bilgisayar ağlarına zorla girmek üzere kullanan insanlardı. İkili yaklaşık bir saat konuştu; sonra Kayla, Laurelai'ın sitesini başka bir sunucuya taşımaya zamanı olsun diye birkaç saatliğine frene basacağını söyledi. Ardından Kayla DDoS saldırısına devam etti.

Sonra Laurelai, kısa bir süre önce tanıştığı bazı siyah şapkalı hacker'lara Kayla adını duyup duymadıklarını sordu. Yeni ahbabının, karşısına çıkılmaması gereken biri olarak nam salmış olduğunu öğrendi. Laurelai sonraları, "Bir sürü insan ondan korkuyordu," diyecekti. Hatta bazıları, Kayla'nın Laurelai ile konuşmasına bile şaşırmıştı çünkü o zamanlar, sadece web sitesi olan herhangi biriydi.

Yine de irtibatı koparmadılar. Birkaç gün sonra, Kayla Laurelai'i IRC'de buldu ve onu normalde takıldığı herkese açık bir sohbet ağma davet etti. Birbirlerini biraz daha yakından tanıdılar. Bir noktada, Laurelai Kayla'ya yaşını sordu. Kayla, on dört yaşında olduğunu söyledi. Gerçek hayattaki cinsiyetini sorduğunda Kayla kadın olduğunu söyledi. Kayla da aynı şeyleri sordu ve Laurelai cinsiyet değiştirip kadın olduğunu söyleyince, Kayla hormon takviyesi gibi konuları açtı. Kayla'nın hormon dozajları ve yan etkileri hakkında kendisinden daha fazla bilgi sahibi gibi görünmesi Laurelai'i şaşırttı. Hatta Kayla, Estrofem adıyla satılan ufak mavi hapların lakabını kullanıyordu: titty skittles [memebaşı kuklaları].

Laurelai, cinsiyet değiştirmiş bir hacker ile mi konuştuğunu merak etti.

Trans olan hacker'lara dair pek araştırma yoktu ama düzenli olarak 4chan'i ziyaret eden veya hacker topluluklarına katılan trans cinsiyetli insanların orantısız derecede yüksek olduğuna dair anekdot tarzı kanıtlar vardı. Bunun bir sebebi, bu topluluklarda daha fazla vakit geçirip çevrimiçi ortamda "karşı cinsin rolünü benimseme" deneyleri yapa yapa, insanların gerçek dünyada oldukları şeyi değiştirmenin daha kolay olduğunu düşünmeleri olabilirdi. Çevrimdışı ve çevrimiçi özbenlikler arasındaki çizgiler muğlaklaşabiliyordu ve donanım ve yazılım hack'lemesinde toplumsal cinsiyet farklarını araştırmış Rutgers Üniversitesinde profesör olan Christina Dunbar-Hester'a göre, bu topluluklardaki bazı insanların toplumsal cinsiyetten "hack'lenecek" herhangi başka bir şeyden bahseder gibi bahsettikleri biliniyordu. İnsanlar bir makine veya bir kodu özelleştirmeye zaten alışkınsa, kendi bedenlerini de bir sonraki cezbedici zorluk olarak görür hale gelmiş olabilirdi, özellikle de içine doğdukları toplumsal cinsiyetten rahatsızlarsa. Yine de, Dunbar-Hester'a göre bir sürü insan, çevrimiçi ortamda başka bir cinsiyete bürünse de gerçek hayatta aynısını yapmıyordu. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, Kayla sadece çevrimiçi ortamda kadın olmaktan keyif alan bir erkek olabilirdi.

Laurelai bir cesaret, "Trans mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kayla. "Sadece trans olan birini tanıyorum:)" Kayla'nın buna hemen cevap vermesi Laurelai'ın şüphesini güçlendirdi.

Laurelai "Trans olup olmaman önemli değil," deyip Kayla kendisinden çevrimiçi ortamda kadın olarak, yani "she" diye bahsedilmesini istiyorsa saygısı gereği bunu yapacağını ekledi. Hack'leme, trolleme ve sosyal mühendislik üzerine sohbeti koyulaştırdılar; Laurelai öğrenci, Kayla ise öğretmendi. İlerleyen

yıllarda, Kayla Laurelai'i kendi gizli dünyasına sokacak ve bu esnada Anonymous gölgeler diyarına düşecekti. Tek gereken şey, yeni bir davanın çıkagelmesiydi ve 2010 yılının sonlarında nihayet böyle bir şey oldu ve tüm dünyada dikkatlerin Anonymous'a çevrilmesini sağladı.

7. Bölüm

Ateş Ateş Ateş Ateş

2010 yılının Eylül ayıydı ve Anonymous fenomeni birkaç yıldır gazetelerin manşetlerinden düşmüştü. Saldırılar, başka sitelere dönük ufak, önemsiz hamlelerdi ve birçoğu da chan'ler veya bizzat /b/ tarafından düzenleniyordu. IRC'de de pek yaprak kımıldamıyordu. Akın akın #xenu'ye gelmiş binler, iç çekişmelerden canları sıkılmış, yeniliğe olan ilgilerini kaybetmiş bir halde yollarına devam etti.

8 Eylül'de, çevrimiçi ortamlarda Aiplex adlı Hindistanlı bir yazılım şirketi hakkında bir makale dolaşmaya başladı. Aiplex'in CEO'su Girish Kumar basma, şirketinin Hindistan'ın patlama yaşayan film endüstrisi Bollywood'a tetikçilik yaptığını söyleyerek böbürlenmişti. Aiplex sadece yazılım satmıyordu. Film stüdyoları lehine işler üstlenip insanların o film stüdyolarının filmlerinin korsanlarını indirmesine olanak tanıyan web sitelerine saldırıyordu.

Örneğin geçenlerde, en ünlüsü yani The Pirate Bay dahil olmak üzere çeşitli torrent sitelerine DDoS saldırıları düzenlemişti. 2003'te kurulan The Pirate Bay, netteki en popüler ve en çok katmana sahip siteydi, herkesin yasadışı bir biçimde film, şarkı, porno ve bilgisayar programları indirebildiği bir hazineydi. Aiplex, The Pirate Bay'i trafiğe boğmak, sunucularını aşırı yüklemek ve geçici olarak kapanmasını sağlamak için bir botnet kullanmıştı. Kumar, torrent siteleri Aiplex'ten gelen bir bildirime cevap vermediğinde, "Web sitesine taleplerle yükleniyoruz, bu da hizmet aksamasına yol açan bir veritabanı hatasıyla sonuçlanıyor," diye açıklamıştı.

Teknoloji blogcuları ve gazeteciler, korsan karşıtı grupların The Pirate Bay gibi torrent sitelerini DDoS'ladığından zaten şüpheleniyordu ama Kumar'ın

itirafı ilk somut kanıttı. Bu, ne olursa olsun şok edici bir itiraftı; DDoS'lamak, ABD'de yasadışı bir şeydi, Brian Mettenbrink'in bir yıl hapsi boylamasına neden olmuştu. Şimdi, bu Hindistanlı şirket, bu yöntemi kullandığını açık açık söyleyerek böbürleniyordu.

Çok kısa bir süre sonra, /b/ kullanıcıları bu haberi tartışmaya başladı. Birçok insanın Aiplex'e misilleme yapmak istediği ortaya çıktı. Birkaçı, daha düzgün planlama yapabilmek için IRC'deki bir kanala herkes-buraya bağlantısı yapıştırmaya başladı. Bu sefer, #xenu'de olduğu gibi binler akın akın gelmiyordu. Telif haklarıyla mücadele etmek, Tom Cruise'un bir videosunu hasır altı eden karanlık bir dini gruba saldırmak kadar seksi değildi. Ama korsanlık, /b/ kullanıcıları arasında popülerdi ve yeterince kısa bir zaman içinde 150 kişi bu yeni IRC kanalına girmişti, Anonymous'un Aiplex ile anladığı dilden konuşacağı oyun başlamaktaydı.

Bir saldırı koordine etmek kolay olmayacaktı. Gelinen noktada, IRC ağlarına ev sahipliği yapanlar Anonymous'un daha çok farkındaydı ve insanların bir sohbet odasını bir DDoS saldırısını tartışmak üzere kullandığını düşündüklerinde onu hemen kapatırlardı. Anon'lar, bununla baş edebilmek için bir IRC ağından bir başka IRC ağına zıplıyor, taşındıkları her seferinde başkalarının da takip edebilmesi için 4chan ve Twitter'a yeni odaların bağlantılarını yapıştırıyorlardı. Kimse yeni yerler bulmakla görevlendirilmemişti; ne zaman grubun taşınması icap etse biri yeni bir ağ bulup yeni bir kanal yaratıyordu. Kanallara, ilgi çekmemek için, tehlike yaratmayacak isimler veriliyordu ama Aiplex'e saldırmak için normalde kullanılan kanalın adı The Pirate Bay'in kısaltması olan #savethepb idi.

Grup, birtakım planlamaların ardından, 17 Eylül'de doğu standart zamanıyla saat 21:00'da Aiplex'e yönelik ilk DDoS saldırısını düzenledi. Tam da umdukları gibi, bu yazılım şirketinin web sitesi karardı ve yirmi dört saat boyunca öyle kaldı. Anon'lar, kendilerinden emin bir halde, başkalarının da LOIC'i korsanlığa son vermek isteyen başka bir kuruluşa karşı kullanması için, /b/'ye dijital bildiriler yapıştırıp saldırılarını hızla genişletti; söz konusu kuruluş, Recording Industry Association of America (Amerika Kayıt Endüstrisi Birliği) ya da RIAA idi. Bir teknoloji blogu olan TorrentFreak.com "4chan'in Bir Sonraki DDoS Hedefi RIAA—Bu Geleceğin Protesto Biçimi Mi?" başlıklı bir makale koydu. Grup, sonra başka bir telif hakkı kuruluşuna, Motion Picture Association of America (MPAA)'ya (Amerikan Sinema Filmleri Derneği) saldırdı.

İki gün sonra, bir mesajı medyada dolaşıma sokmaya başladılar; Anonymous'un telif hakları kuruluşlarına ve "kiralık tabancaları" Aiplex'e saldırarak The Pirate Bay'ın öcünü aldıklarını söylüyorlardı. Saldırılarına

"Operation: Payback Is A Bitch" adını verdiler ve botneti olan "TEK BİR ANON" sayesinde Aiplex'i çökertmiş olduklarını iddia ettiler.

Mektupta "Anonymous, interneti denetleyen ve insanların bilgi yayma hakkını gasp eden şirket çıkarlarından bıktı usandı," yazıyordu ve sonuna "Sevinin /b/iraderler" diye eklemişlerdi.

Utanmadan romantize edilen korsan film ve müziklerde, Aiplex'in The Pirate Bay sitesine yönelik saldırılarını da bir "sansür" durumuna düşürüp direnişlerine daha kapsamlı bir çekicilik katıyorlardı. Anonymous, iki yıldan beri ilk kez Chanology'den sonra büyük bir projeye koyulmuş gibiydi, bunu ateşleyen ise hacker kültüründe her şeyden önemli olan o provokasyondu: Beni DDoS'larsan seni DDoS'larım.

Daha sonraları Sabu, Topiary ve Kayla'yı bir araya getirecek olan sessiz hacker Tflow, TorrentFreak'teki o makaleyi o sıralarda okudu ve ilk Anonymous operasyonuna atladı. Sonradan, Tflow adının ardındaki kişinin Londra'da yaşadığı ve sadece on altı yaşında olduğu ortaya çıkacaktı. Çevrimiçi ortamlarda, yaşından veya geçmişinden asla bahsetmezdi.

Daha sonraları, o zamanları "Peşine düşülmesi gereken iyi ve eşsiz bir dava olduğunu düşünmüştüm," diyerek anacaktı. "Elbette, bundan sonra DDoS saldırıları sıkıcı oldu." Tflow, Anon'ların korsan karşıtı kuruluşları engellemek için kullanabileceği siteleri çevrimdışı bırakmak dışında yollar bulmanın kendisine daha ilgi çekici geldiğini kastediyordu. Diğer destekçilerin neler dediğini gözlemlemek için #savethepb'ye girdi ve memnun olduğu bir sürprizle karşılaştı. Görünüşe göre çok az kişi onun kadar teknik bilgiye sahipti. Tflow birkaçıyla özelden konuştuktan sonra ayrı bir IRC kanalında buluştular; bu ufak ekip, korsan karşıtı gruplarda güvenlik açıkları aramaya başladı ve CopyrightAlliance.org'da bir tane buldu.

Aiplex'e yönelik DDoS saldırısından yaklaşık bir hafta sonra, Tflow'un grubundaki hacker'lar harekatları kapsamındaki ilk SQL enjeksiyon saldırısını gerçekleştirdi; bu, muhtemelen Anonymous adı altında yapılan ilk SQL enjeksiyon saldırılarından biriydi. CopyrightAlliance.org'un web sunucusunu hack'leyip yerine 19 Eylül'de kullanılan "Payback Is A Bitch" mesajını koydular. Bir siteyi tahrif etmek, bir DDoS saldırısı düzenlemekten daha zordu, çünkü bir sunucuya yönetici erişimi sağlanması gerekiyordu ama etkisi daha büyüktü. Sonra CopyrightAlliance.org'u, doğal olarak Rick Astley'in "Never Gonna Give You Up" şarkısı ve klasik sudoku dahil olmak üzere, bir korsan film, oyun ve müzik deposuna dönüştürdüler. Ayrıca, Londra'da bulunan telif hakları şirketi ACS:Law'dan 500 megabyte büyüklüğünde e-posta çalıp tahrif ettikleri sitede yayınladılar.

Bu arada Tflow ve diğerleri, destekçileri koyun misali oradan oraya güdüyordu. Eylül ile Kasım 2010 arasında, işbirliği yapmaya devam edebilsinler diye, kabaca üç yüz düzenli sohbet katılımcısının on farklı IRC ağı arasında hareket etmesine yardım etti.

O günleri "Gerçekten gidebileceğimiz hangi IRC varsa ona gidiyorduk," diye anacaktı. "Çok fazla seçenek yoktu. DDoS saldırılarına izin veren pek fazla IRC bulunmuyordu."

Bu örgütleyiciler grubu, çok önemli bir özel kanal haline gelecek olan #command'i yarattı. Burası, tıpkı #marblecake gibi rahatsız edilemeden planlar yapılacak bir yerdi. İnsanları, telif haklarına karşı bu yeni ve daha geniş muharebeye, hukuk şirketlerini, ticaret kuruluşlarını, hatta Kiss'in başçısı Gene Simmons'un sitesini DDoS'lamaya davet eden dijital bildiriler hazırlamaya başladılar. Kısa süre sonra Anonymous, U. S. Copyright Office [ABD Telif Hakları Bürosu] gibi hayırlı hedefleri vurduğu izlenimi oluştu ve bloglar ile Twitter üzerinden gelen kamuoyu desteği azalır oldu. Kasım 2010'a gelindiğinde, bizzat Anon'lar sıkılmaya başladı ve Operation Payback sohbet odasında konuşan sadece bir düzine insan kaldı. Harekat, mola vermişti.

Odaklanmak için daha çok vakitleri olduğundan, kimi Operation Payback örgütleyicileri, Anonymous için bir ilk olan kendi iletişim altyapıları üzerine çalışmaya başladı. Britanya, Kıta Avrupası ve ABD'ye dağılmış çoğu genç erkeklerden oluşan bu insanlar, dünyanın dört bir yanında on bilgisayar sunucusuna erişimlerini bir havuzda topladı. Kimileri sunucuları kiralamıştı, kimileri ise sunucuların sahibiydi ama bunları kullanarak Anonymous'un sonunda evim diyebileceği bir sohbet ağı oluşturabilirlerdi. Artık bir yerlerden atılana dek yüzlerce insanı oradan oraya sürükleme faslı bitecekti. O ay, AnonOps dedikleri, sadece Anon'lar için hazırlanmış, bazıları kamuya açık bazıları özel olan düzinelerce sohbet odasına sahip yeni bir IRC ağı kurdular. Bunu kolaçan edecek ilk insanlardan biri, Topiary olacaktı.

Artık Topiary neredeyse on sekizine gelmişti ve çevrimdışı dünyada Jake olarak, annesinin Yell adacığındaki evinden çıkmıştı. Anakara Shetland'ın başkenti Lerwick'te ufak, hükümetin finanse ettiği bir evde yaşıyordu ve dört yıldır eğitim sisteminin dışındaydı. Lerwick, Yell'den daha moderndi ama çok da değil. Yine fast-food lokantalar, büyük alışveriş merkezleri yoktu. Soğuk, rüzgârlı bir yerdi, yer yer yeşillikler, sarp kahverengi kayalıkları ve inişli yokuşlu tepelere serpilmiş boz taştan harabeler vardı. Jake, buralarda pek kimseyi tanımıyordu ama zaten kendi başına olmayı tercih ediyordu.

Evi, Lewick'in merkezinden yirmi dakikalık yürüme mesafesinde bulunan Hoofields'de bir yamaçtaki ahşap dağ evlerinden biriydi. Polisin narkotik baskınları bu sokakta alışılagelmiş bir şeydi, zira komşularından bazıları doymak bilmez eroin kullanıcılarıydı. Jake'in evi sarı ve tek katlı ufak bir evdi; bir tarafında büyük bir salon ve mutfak, diğer tarafta banyo ve yatak odası bulunuyordu. Ön bahçede baharda bazen papatyalar açardı ve arkada eski bir buzdolabı koyduğu bir kulübe vardı —bu buzdolabı, bir keresinde elektrik yokken kazara üç hafta boyunca çiğ somonla dolu kaldığı için hâlâ kokuyordu. Tüm mobilyalarını oradaki insanlardan almış, birbiriyle sıkı fıkı olan bir ada ahalisinde olabilecek uygun alışverişlerden sıkça istifade etmişti. Örneğin, ocağının asıl fiyatı beş yüz pound idi (yaklaşık sekiz yüz dolar) ama bir aile dostundan yirmi beş pound (kabaca kırk dolar) vererek almıştı.

Jake bir otomobil galerisinde yarı-zamanlı bir iş bulmuştu ve ancak geçiniyordu. Hâlâ, çoğu arkadaşının bulunduğu çevrimiçi ortamlara girmeyi iple çekiyor ve insanları telefonla işletirken hâlâ içi biraz ürperiyordu.

Bir akşam annesini ziyaret ettiğinde, babasının bir arkadaşı olduğunu iddia eden biri Jake'i aradı. Bu şoke edici bir şeydi. Jake yıllardır babasıyla konuşmamıştı. Zaman zaman doğum günü vesilesiyle aramalar olurdu ama bunlar bile on üçüne girdiğinde son bulmuştu. Birdenbire ondan haber almak garipti. Adam Jake'in ve erkek kardeşinin cep telefonu numaralarını alıp alamayacağını sordu ve babasının ikisiyle de temasa geçmek istediğini sözlerine ekledi. Bir konuda kendisini kötü hissediyordu besbelli. Erkek kardeşi konuşmak istemedi ama Jake, ne olup biteceğini görmek için adama kendi numarasını verdi.

Jake, birkaç hafta boyunca telefonun şarjını daima dolu tuttu ve uyurken yatağının yanına koydu ama arayan yoktu. Sonra Ekim ayının ortalarında, on sekizine basmasından bir hafta sonra, yine babasının o arkadaşından bir telefon geldi, bu sefer sesi kara haber ağırlığındaydı. Adam, söyleyecekleri için peşinen özür diledi ve sonra sadede geldi: Jake'ın babası ölmüştü. Evvelki haftalarda Jake'ın babasının evde oturup saatlerce telefon açmakla cebelleştiğini izah etti.

Adam, "Ama kendine güvenemedi," dedi, "bunun yerine" intihar etmişti. Jake ne düşüneceğinden tam olarak emin olamadı. Önce bir donakaldı. Babası, ailenin bir ferdi değildi, yani Jake bir anlamda bunu umursamak veya buna üzülmek zorunda değildi. Nasıl olduğunu sorduğunda, babasının arkadaşı, kendisini boğduğunu söyledi; gece geç saatlerde bir kilisenin garajının çift kanatlı kapısını açıp arabayla içeri girmiş ve arabayı çalışır halde bırakmıştı.

Bu gerçeküstü bir imgeydi. O aramadan sonraki ilk iki gün boyunca, Jake kızgındı. Babasının, numarasını istemesi ve arayacağını ima etmesi adeta bencilce yapılmış gibiydi, sanki gerçekten olup bitecek olan şeylere Jake'in dikkatini

çekmek istiyordu. Yine de, üzerine düşündükçe, muhtemelen yanılıyor olduğunu ve bir ihtimal babasının niyetinin onu incitmek olmadığını idrak etti.

Jake, çevirmiçi oyunlarına ve 4chan ziyaretlerine devam etti; bir ay sonra Anonymous için kurulmuş olan yeni sohbet ağını keşfetti: AnonOps IRC. Kendisini kaptırmış bir halde, Topiary adıyla giriş yaparak nasıl daha fazla katılım sağlayabileceğini anlamaya çalıştı. Kendisini bir aktivist olarak görmüyordu ama Operation Payback kulağa düzgün örgütlenmiş ve etkili olabilecek bir şey gibi geliyordu. Telif haklarına karşı yürütülen harekat sönmek üzere olsa da, Operation Payback'in WikiLeaks adlı ufak bir örgütlenmenin yardımıyla patlama yaşayacağından bihaberdi.

Artık Topiary ismiyle ortamlara giren Jake, AnonOps sohbet odalarını kolaçan ederken Julian Assange adında, büyük çapta saygı gören Avustralyalı bir hacker, Amerikan hükümetine bir bomba düşürmeye hazırlanıyordu. 2010 yılının başlarında, ABD ordusundan Bradley Manning adlı bir asker, rivayete göre Assange ile irtibata geçip onun ispiyonculuk yapan sitesi WikiLeaks'e, telgraf olarak anılan ve ABD elçiliklerinin birbirlerine yolladığı 250.000 iç yazışmayı ulaştırmıştı. Bu diplomatik telgraflar, Amerika'nın siyasi manevralarını ve gizli diplomatik raporları ifşa etti. Assange, bu belgeleri teşhir ederek, Amerika'nın dış politikasını belirleyenleri hayli sıkıntıya sokacaktı.

WikiLeaks'in kurucusu, *New York Times* ve Büyük Britanya'daki *Guardian* dahil olmak üzere beş büyük gazeteyle anlaştı ve 28 Kasım 2010'da telgraflar bu gazetelerde yayınlanmaya başlandı. Assange, neredeyse dakikasında, hem küresel bir parya hem de bir kahraman oldu. O zamana kadar WikiLeaks, Kenya'da hükümetin yolsuzluklarına veya Iraklı gazetecilerin vakitsiz ölümlerine dikkat çeken sızdırılmış verileri toplayan bir yer olarak az çok biliniyordu. Ama Amerikan hükümetinin hususi verilerini teşhir etmek, tamamen yeni bir tartışma düzeyinin fitilini ateşledi. ABD'li haber spikerleri, Assange'ın iadesi, ihanetten suçlu bulunması hatta öldürülmesi için çağrıda bulunuyordu. Eski Alaska Valisi Sarah Palin, ABD'nin Taliban'ın peşine düştüğü kadar ivedi bir biçimde Assange'ın peşine düşmesi gerektiğini söylerken Fox Haber spikeri Bob Beckel canlı yayında birinin "yasadışı yollardan bu orospu çocuğunu vurması" gerektiğini ileri sürdü. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, bu sızıntıların "ulusal güvenliği tehdit" ettiğini ve ABD Dışişleri Bakanlığı çalışanlarının WikiLeaks web sitesini ziyaret etmekten men edildiğini söyledi.

WikiLeaks.org hemen saldırıya uğradı. Eski bir ordu mensubu olan The Jester rumuzlu hacker, siteyi DDoS'ladı ve yirmi dört saati aşkın bir süreliğine çevrimdışı bıraktı. Jester, İslamcı cihat yanlısı sitelere saldırmasıyla bilinen

kendince vatansever bir hacker idi; daha sonraları Anonymous'un ezeli düşmanlarından biri olacaktı. Twitter üzerinden, "Birliklerimizin hayatını tehlikeye soktuğu için" WikiLeaks'e saldırdığını iddia ediyordu.

WikiLeaks web'te kalabilmek için sitesini Amazon'un sunucularına taşıdı. Amazon, telif haklarına dair hizmet sözleşmesini ihlal ettiği gerekçesiyle, siteyi yine çevrimdışı bıraktı. Yüze çarpılan kapıların ardı arkası kesilmek bilmiyordu: EveryDNS adlı bir hosting şirketi WikiLeaks'e sunduğu hosting hizmetlerini hemen geri çekti. 3 Aralık'ta, çevrimiçi ödeme işlemleri devi olan PayPal, kendi resmi blogunda "PayPal Kabul Edilebilir Kullanım Politikası ihlalinden ötürü WikiLeaks'in kullandığı hesabı daimi olarak kısıtladığım" söyleyerek bu siteye gönderilen bağışları kestiğini ilan etti. Kısa bir süre sonra, MasterCard ve Visa fonlama hizmetlerini kesti.

Bu şirketlerdeki herhangi birinin, restoran yöneticilerini telefonda işletmeleriyle, sübyancıları taciz etmeleriyle ve Scientology Kilisesi'ni protesto etmeleriyle bilinen bir internet kullanıcısı türünün kendi sunucularına saldırmak için birden toplanıp ekip haline geleceğine dair en ufak bir fikir sahibi olduğu şüphe götürür.

AnonOps'u kuranlar, kendilerine ait özel #command kanalında WikiLeaks çekişmesi hakkında konuşuyordu. PayPal'a kızmışlardı ama bunun da ötesinde bir olanak gördüler. Anon'lar telif hakları meselelerine artık o kadar gıcık değildi ve bu onları yine toparlayacak bir dava olabilirdi. Telif hakları şirketleri kötüydü ama WikiLeaks'i hor gören PayPal daha da kötüydü. Bu, teknoloji aktivistlerinin (söz konusu bilgi, gizli diplomatik telgraflar *olsa* bile) "bilgi özgür olmak ister" diye slogan attığı bir dünyada, özgür bilgiye dönük küfür kabilinden bir tecavüzdü. WikiLeaks'in kurban edilmesinin Anonymous'un içinde fırtınalar koparacağını ve birçok kullanıcıyı yeni ağlarına getireceğini düşündüler. Bu, acayip bir tanıtım olacaktı.

Peki, #command'deki bu insanlar kimdi? Yeni sohbet ağının "operatörleri" olarak da bilinen bu insanlar, başlı başına hacker değil, ağın bakımını yapan ve ilerleyen haftalarda öylesine alıp başını giden irili ufaklı grupları örgütlemede çok önemli bir rol oynayacak bilgisayar kurdu bireylerdi. Bunlardan birçoğu, sunucularında yüzlerce insanı ağırlamaktan zevk alıyordu. Nerdo, Owen, Token, Fennic, evilworks ve Jeroenz0r gibi isimleri olan bu operatörlerin, iletişim konusunda sahip olup kullanabilecekleri güçlerinden dolayı, Anonymous'un asıl gizli liderleri olduğu sık sık iddia ediliyordu. Ancak Christopher "moot*" Poole'un 4chan'de olup bitenlerden sorumlu olmadığını söyleyerek kendisine

* Tartışılabilir, polemik üretilebilir anlamına gelen "moot" Christopher Poole'un lakabıdır.—ç.n.

dava açılmasının önüne geçtiği gibi onlar da Anonymous'un işlediği suçları üstlenmekten kaçındı.

Ancak şimdi operatörler sohbet ağının bakımını üstlenmekten fazlasını yapıyordu. PayPal'ın WikiLeaks hakkındaki duyurusunu yayınladığı kendi bloguna yönelik bir saldırı örgütlemekteydiler. 4 Aralık Cumartesi sabahı, yani PayPal'ın fonlamayı keseceğini söylediğinin ertesi günü, AnonOps örgütleyicileri thepaypalblog.com sitesini DDoS'ladı. Blog doğu standart zamanıyla saat 08:00'da çöktü.

Kısa bir süre sonra @AnonyWatcher adlı Twitter hesabı "TANGO DOWN*—thepaypalblog.com," diye yazdı ve "#WikiLeaks'in fonlanmasını kısmen engellemek amacıyla gücünü bariz bir biçimde suiistimal ettiği için, PayPal hesaplarınızı kapatın. İsterseniz #DDoS'a katılın," diye ekledi.

PayPal'ın blogu sekiz saat boyunca kapalı kaldı. Siteyi ziyaret eden herkesin karşısına üzerinde büyük puntolarla "Hata 403", "Erişim Engellendi" yazan beyaz ekran çıktı.

Ertesi gün, yani Pazar günü, biri AnonOps IRC'nin resmi web sitesi Anonops.net'e, Anonymous'un "sansürle ilgili çeşitli hedeflere" saldırmayı planladığını ve Operation Payback'in "WikiLeaks'e destek olmak için ortaya çıktığını" bildiren bir duyuru yolladı.

Yaklaşık aynı zamanlarda, resim panoları ve IRC ağlarında Operation Avenge başlıklı bir bildiri dolaşıyordu, buna "Düşman PayPal'dır. DDoS'lar planlanacak," şeklinde ifadelerin geçtiği uzun bir not düşülmüştü. Altına düşülmüş olan imza ise şöyleydi: "Biz Anonymous'uz, Affetmeyiz, Unutmayız, Bizi bekleyin."

Bu bildiriler AnonOps'taki #opdesign ve #philosoraptors adlı kanallardan gelmişti, bu iki kanal daha sonra birleşip #propaganda oldu. Burada, tanıtıma katkıda bulunmak isteyen herkes, basın bültenleri yazma ve ileriki saldırıları duyurmak için dijital bildiriler tasarlama işlerinin bir ucundan tutabilirdi. Başkaları da sonra bu bildirileri alıp 4chan ve Twitter'a yollayacaktı. Başka bir kanal olan #reporter da, Anon'ların IRC'ye nasıl erişileceğini çözmüş şaşkın gazetecilerin sorularını yanıtlayabildiği bir yerdi. Topiary, silahları ateşlemekten ziyade sözü yaymaya ilgi duyduğu için, tanıtım kanalları arasında geziniyordu.

6 Aralık Pazartesi günü, doğu standart zamanıyla yaklaşık saat 17:00'da, AnonOps'taki örgütleyiciler, WikiLeaks'e bağış yapılmasını engellemiş PostFinance.ch adlı İsviçreli bir e-ödeme sitesini DDoS'lamaya başladı. Site çökecek ve bir günü aşkın bir süreliğine öyle kalacaktı.

Panda Security adlı şirkete çalışan araştırmacı Sean-Paul Correll, o gün bir blogta, saldırının "o şirketle iş yapan müşterilerin ayağına dolandığını"

* DÜŞMAN DÜŞTÜ; NATO fonetik alfabesinden türetilen "tango" özel emniyet güçleri arasında düşman, terörist anlamında kullanılır.—ed.n.

söylüyordu. ABD'nin Batı Yakası'nda bulunan Correll, ardı arkası kesilecekmiş gibi görünmeyen saldırıları gözlemlemek için sabahın erken saatlerine kadar uyumadı.

O gün, aylardır sessiz duran AnonOps IRC'deki kamuya açık ana sohbet odası #operationpayback'e birdenbire dokuz yüz kişi girdi. Bu insanlardan yaklaşık beş yüzü LOIC "ağına" bağlamak suretiyle gönüllü olarak bilgisayarlarını bu meseleye tahsis etmişti. Gelinen noktada LOIC'in otomatik bir fonksiyonu vardı; onu arı kovanı moduna getirmek yetiyordu; #command'deki biri hedefi ve zamanı belirlerdi. Onlar da, ayarları yapılmış IRC kanallarına basit yönergeler girerdi: "lazor başla" ve "lazor dur." Normal kullanıcılar, hedefin kim olduğunu veya ne zaman ateş açılacağını bilmek zorunda değildi. Programı arka planda çalıştırmaları yeterliydi.

Salı günü, doğu standart zamanıyla öğleden sonra saat 14:00'te AnonOps, Assange'a dava açan İsveçli savcıların web sitesine saldırmaya başladı; Assange ise iki kadına cinsel taciz sorgulamasıyla karşı karşıya kaldığı İsviçre'ye iadesini gözden geçiriyordu. Anonymous'ta birçok kişi, davanın bir örtbas etme çabası olduğunu düşünüyordu. Yine, yaklaşık beş yüz kişi LOIC'i kullandı ve bu sefer bini aşkın insan ana sohbet kanalına girdi. AnonOps, akşam saat 18:52'de yeni bir hedef duyurdu: WikiLeaks'in altındaki halıyı aniden çeken EveryDNS.com adlı sunucu sağlayıcı. Bir dakika sonra site çökmüştü. Akşam saat 20:00'de hedef, Amazon'a WikiLeaks'e hosting hizmeti vermemesi için ilk baskı yapan ABD senatosuna bağlı Homeland Security and Governmental Affairs Committee'nin [İç Güvenlik ve Hükümet İşleri Komitesi] başkanı senatör Joseph Lieberman'ın sitesi olmuştu. Tüm bu siteler domino taşları gibi teker teker çöküyor, dakikalar veya bazen saatlerce öyle kalıyorlardı.

Batı Yakası'nda 8 Aralık gününün erken saatlerinde, Correll, 4 Aralık'tan beri tüm bu siteler için toplamda doksan dört saatlik bir arıza süresinin söz konusu olduğunu hesaplamıştı. En ağır darbeyi, PostFinance ve PayPal blogu almıştı. Ama bu daha başlangıçtı.

Ortalıkta bir laf dolaşıyordu: WikiLeaks'e yardım etmek istiyorsan, her şey AnonOps IRC'de olup bitiyor. Çömezler farklı sohbet odalarına hızlıca bakarak olup biteni görebilirdi: #target, o anki veya ileriki saldırıların tartışıldığı bir yer, #lounge ise çene çalınan yerdi. Yeni gelenler, #setup'a girip LOIC'i indirmek için bir bağlantı bulabilir ve deneyimli kullanıcılardan nasıl kullanıldığına dair yardım alabilirdi.

O odada, adım adım talimatların bulunduğu "HOW TO JOIN THE FUCKING HIVE-DDoS LIKE A PRO (BU SİKİK AĞA NASIL BAĞLANILIR—UZMAN GİBİ DDoS'LA)" başlıklı dijital bir bildiri vardı.

1. LOIC'in son versiyonunu github.com/NewEraCracker adresinden indir.
2. KAHROLASI İNTERNETİNE ÇEKİDÜZEN VER. BU SİKİK İŞ ÇOK ÖNEMLİ.

(Geniş bant bağlantınız sürekli kesilirse, LOIC düzgün çalışmazdı.)

Olaylar hızla gelişiyordu. Topiary, tanıtım kanallarında daha yüksek bir mertebe, "operatör" statüsü kazanmıştı; böylece, kendi takdiri doğrultusunda katılımcıları atabiliyordu ve genel olarak odadaki sesi daha baskındı. Şevki, fikirleri ve incelikli yorumları, #command'deki AnonOps operatörlerinden birinin dikkatini çekti; özelden mesaj yazıp onu daha önce hiç duymadığı gizli bir komuta kanalına davet ettiler. Merak etti ve oraya girdi.

Operatörler burada, tüm o yeni gönüllüler ve medyanın birden kendilerine ilgi göstermesi hakkında heyecanla bir şeyler konuşuyordu. Daha büyük bir hedef seçmeye karar verdiler: PayPal'ın asıl sitesi. Hemen tarihi ve zamanı belirleyip bu koordinatları ana IRC kanallarının başına yapıştırdılar, sonra tweet'lediler. Topiary ve #command'deki diğer insanlar, bu orduya çağrının alışılagelenin üstünde bir yankı uyandıracağını bekliyordu ama olup bitecek şeylere hiç de hazır değillerdi.

8 Aralık'ta, AnonOps'un PayPal'ın bloguna yönelik ilk saldırısından sadece dört gün sonra, AnonOps IRC'nin ziyaretçi sayısı üç yüzden yedi bin sekiz yüze fırladı. Aynı anda o kadar çok kişi katılıyordu ki Topiary'nin IRC istemcisi sürekli donuyor ve onu yeniden başlatmak zorunda kalıyordu. Adı hâlâ #operationpayback olan ana kanalda, insanlar arasındaki diyaloglar o kadar hızlı akıyordu ki bir tartışma yürütmek neredeyse imkânsızdı. Topiary o zamanları "Akıllara zarar bir haldi," diyerek anacaktı. "Delice."

MookyMoo adında biri, ana kanaldaki hengamenin ortasında "Sence bu büyük bir olayın başlangıcı mı?" diye sordu.

Shitstorm adlı bir operatör de "Evet," dedi.

Ana akım medyanın saldırı hakkında yaptığı haberler tiye alınıyordu. AmeMira adında biri "Bize hacker diyorlar," dedi.

Lenin adlı başka biri, "Her ne kadar gerçekten hack yapmasak da," diye karşılık verdi.

Bu IRC ağı da kullanıcıların akınına uğradığı için takılıyordu. Katılımcılardan biri "Saldırıya mı uğruyoruz yoksa bu sunucuda çok fazla insan mı var?" diye sordu. Bizzat LOIC ağı çökmeye başladığında, yeni gelenlere, "toplarını" manüel moda ayarlamaları, doğrudan hedefin adresini girip "IMMA CHARGIN MAH LAZAR" yazısına tıklamaları gerektiği söyleniyordu.

O sırada Topiary, çok önemli iki kişinin özel #command odasına girdiğine şahit oldu. Bunlardan birinin rumuzu Civil—{Civil} şeklinde

yazılıyordu— diğerinin ise Switch idi. Bunlar, botmaster'dı (botnet yöneticisi). Her biri kendisine ait bir botnetin denetimine sahipti; Civil'in elli bin, Switch'in ise yaklaşık yetmiş beş bin enfekte olmuş botu vardı. Botnet sahibi Anon'lar, olağanüstü bir hürmetle karşılanmayı bekleyebilirdi, çünkü sadece birkaç tıklama ile bir web sitesini, bir IRC ağını veya istedikleri herhangi bir şeyi çökertecek güçleri vardı. Switch'in egosu daha yüksekti ve zaman zaman konuşurken katlanılmaz bir hal alıyordu.

"Botlar bende, vuruşları da ben yaparım," diyecekti.

Her şey IRC'de kontrol ediliyordu. Hatta Civil ve Switch, kendi botnetlerini, #headquarters ve #thedock gibi isimleri olan özel sohbet odalarından kontrol ediyordu. Şu #thedock (liman) adı tam oturuyordu, zira bu botlar sıkça "Kaç tekne açıldı?" cümlesindeki gibi tekne anlamına gelen "boat"olarak da anılırdı. Kamuya açık kanallarda, kaç kişinin LOIC'i kullanmakta olduğunu görmek için, binlerce yeni kullanıcının sadece "!botnum" yazıp giriş tuşuna basması yeterliydi. Bir önceki gün, yani 7 Aralık'ta, LOIC'in arı kovanı seçeneğine katılan insan sayısı 420 idi. Bu rakam, 8 Aralık'taki PayPal saldırısı için ortalama 4.500'ü buluyordu.

Topiary, Civil ve Switch'in saldırıya destek olmak için botnetlerini hazırlamış olduğunu, ancak LOIC'i kuşanmış kalabalıkların ilk ateşi açmasını beklediğini fark etti. Saldırının başlama saati, Avrupa'da çoğu insanın masalarının başında oturduğu ve Amerika'nın da yeni yeni işyerlerine geldiği öğleden sonra saat 14:00'dı (GMT). Dakikalar kalmıştı ki, destekçiler ve IRC operatörleri, bir yığın tweet, dijital afiş bağlantıları ve 4chan'e gönderiler yollayıp herkese şunu hatırlatıyordu: "14:00 GMT—ATEŞ AÇ." Sonunda saat 14:00 olduğunda, IRC kanallarında, Twitter'da ve 4chan'de bir *ATEŞ ATEŞ ATEŞ ATEŞ* ve ATEEEEEEŞ!!! Patlaması yaşandı. LOIC ağı tüm o önemsiz e-posta trafiğiyle birlikte, PayPal sunucularına bir mesaj yollamaya ayarlandı: "İyi_geceler_PayPal_Tatlı_rüyalar_AnonOps"

Dünyanın dört bir yanında bilgisayarlara yüklenmiş binlerce LOIC programı, PayPal.com'a on binlerce önemsiz e-posta paketiyle ateş açıp sunucularına gökten zembille inmiş gibi görünen ani bir baskı yaptığında, bir heyecan dalgası ortalığı sarıp sarmaladı.

Ana kanalda Pedophelia adlı bir kullanıcı, tekrar tekrar "Manüel olarak ateş açıyorsanız, 'api.paypal.com:443'e ateş edin. Hedefleri değiştirmeyin, birlikten güç doğar!" diyordu.

BillOReilly rumuzlu bir operatör, #loic adlı sohbet odasındaydı. Buradan, dünyanın dört bir yanındaki LOIC kullanıcılarından oluşan arı kovanını, vurulacaklar listesinde yer alan bir sonraki siteye saldırmaları için yönlendirebiliyordu. Kanala bakan herhangi biri, bu saldırıda LOIC'i kullanan her

bir kişinin bulunduğu uzunca bir liste görüyordu. Her katılımcı rastgele altı harf ve bilgisayarının bulunduğu ülke ile tanımlanmıştı (ancak birçok insan bulunmamak için bunun yerine proxy sunucu koymuştu). En fazla katılımcının olduğu ülkeler Almanya, ABD ve Britanya'ydı.

Saldırı başladıktan birkaç dakika sonra, IRC operatörleri PayPal.com'a bir göz attı ve sitenin artık daha yavaş çalıştığını gördü ama teknik olarak hâlâ ayaktaydı. Bunun üzerine kalabalığın kafası epey karıştı. LOIC'te veya AnonOps'ta bir sorun mu vardı, yoksa PayPal'ın çok güçlü bir DDoS koruması mı vardı?

ASPj adlı biri (Topiary henüz bu ismi bilmiyordu) ana sohbet odasında Kayla'ya "Saldırı işe YARAMIYOR," yazdı. "Tekrar ediyorum, PAYPAL ÇÖKMEDİ."

#command dışında kimse bunu bilmiyordu ama Civil ve Switch'e ihtiyaçları vardı.

Biri çıkıp #komuta'da "hadi bakalım, işin içine birkaç bin bot katalım," dedi. Civil ne yapması gerektiğini biliyordu. Tüm botlarının botnetine katılması için komutlar girdi. Evilworks adlı operatör, Topiary'ye mesaj yolladı. "Bu botları kontrol et," dedi ve hava atmaya can atarak onu Civil'in botnet kontrol odasına davet etti.

Topiary, herhangi bir sohbet kanalına benzeyen botnet kontrol odasında, botlar dünyanın dört bir yanında açıldıkça Civil'in bot listesinin alfabetik sırayla birden ekranda aktığını gördü. Birkaç yüz tanesi ABD'de, birkaç yüzü Almanya'daydı; hepsi de görünmez bir biçimde bu IRC kanalına bağlıydı. Her botun şunun gibi bir rumuzu vardı:

[USA | XP] 2025
[ITA | WN7] 1438

Bu, BillOReilly'nin kendi odasında gördüğüne çok benzeyen bir listeydi, tek farkı, bunlar kendilerini Civil'in botnetine bağlayan bir virüsün bulaştığı bilgisayarlardı. Bunlar, gönüllü katılımcılar değildi. Bu odadaki bilgisayarlardan hiçbiri, saldırının bir parçası olmak isteyen insanlara ait değildi. Bunlar, nam-ı diğer zombi bilgisayarlardı.

Bu botlardan biri aniden kapanırsa, sebebi muhtemelen Nebraska veya Berlin'de herhangi birinin o günlüğüne bilgisayarını kapatmış olmasıydı; böylece listede tek tek eksilmeler olurdu. Bu yüzden tüm o elli bin botunu aynı anda kullanmak istemiyordu; bunun yerine on beş dakikada bir birkaç bin adeti devreye sokarak diğerlerini "dinlendiriyordu." Botnet ateş açar açmaz, enfeksiyon bulaşan her bir bilgisayarın başındaki insanlar, internet bağlantılarının hantallaştığını fark edecekti. Yönlendirici ile ilgili bir sorun olduğunu düşünüp

genellikle bağlantılarını kurcalamaya başlar veya tümden kapatırlardı. Sürekli botları tazelemek, o bilgisayarların sahiplerinin kapatma düğmesine basmaması veya daha da kötüsü bilişim teknolojisi elemanlarını çağırmamasını sağlardı. (Bu arada bazıları, botnetlere katılmaları için virüs bulaştırılacak en uygun kişilerin /b/'dekiler olduğuna inananıyordu, zira bunlar bilgisayarlarını tüm gün açık bırakırdı.)

Civil, ateş açma komutunu girdi. Komut, şöyle bir şeydi:

!fire* 30000 SYN 50 296.2.2.8

SYN, bir nevi paketti ve bu da otuz saniye boyunca otuz bin bottan her birinin eli paket yollayarak PayPal.com'a yüklenmesi anlamına geliyordu. Basit bir biçimde bir sunucuya trafikle yüklenmek, onu çevrimdışı bırakmak için her zaman yeterli olmadığından seçilen paket tipi önemliydi. Bir sunucuyu, yüzlerce insanın çalıştığı bir çağrı merkezi gibi hayal edecek olursak, "ping**" paketleri yollamak orayı arayıp, "alo" deyip telefonu kapatmaya benzerdi. Ama bir "SYN" paketi yollamak, tüm çalışanları arayıp, hiçbir şey demeden ve sürekli karşı tarafı "alo?" der bir halde bırakarak hatta kalmaya benzerdi. Bu işlem sunucunun göz ardı edemediği binlerce talep yollayıp onu askıda bırakırdı.

Birkaç saniye içerisinde PayPal'ın sitesi tümden çöktü. Tam bir saat boyunca bu halde kalacaktı. #OpPayback'te bulunan binlerce Anon, dünyanın en büyük e-ödeme web sitesini çökerttikler için mutluluktan dört köşe olmuştu. BBC'den tutun da *New York Times* ve *Guardian*'a varana dek ana akım haber siteleri, Anonymous adlı "küresel hack grubunun" PayPal'ı çökertmiş olduğunu aktardı.

Panda Security'den Correll, muihtil (lithium kelimesinin tersinden yazılışı) rumuzuyla IRC'ye girdi ve Switch'e bizzat bir mesaj yollayarak botnetinin ölçeğini sordu ve bir güvenlik araştırmacısı olduğunu peşinen açıkça söyledi. Şaşırtıcı bir biçimde Switch, (Civil olduğu farz edilen) arkadaşının otuz bin bot tahsis ederek saldırıya yardım etmiş olduğunu, bu esnada LOIC ağında beş yüz katılımcı bulunduğunu ve bizzat kendisinin bin üç yüz bot ile saldırdığını söylemekten mutluydu.

Bu, PayPal.com'a yönelik saldırının tüm ateş gücünün yaklaşık yüzde doksanının Anonymous gönüllülerinden değil zombi bilgisayarlardan gelmiş olduğunu doğruluyordu.

Topiary sessizce ağın gerçek gücüne kafa yoruyordu. İki gün önce #command'e katıldığında, Anonymous'un DDoS saldırılarının esasen LOIC kullanan binlerce insan sayesinde gerçekleştiğini ve bunların esrarengiz

---

* ateş—ed.n.

** İnternet üzerinde bir bilgisayarın bağlı olup olmadığını araştıran paket.—ed.n.

botnetler ile takviye edildiğini düşünmüştü. Şimdi, meselenin tam tersi olduğunu idrak etti. Mesele PayPal.com gibi büyük siteleri vurmak olunca, asıl hasarı, bir iki büyük botnet sağlamıştı. Binlerce LOIC kullanıcısı, Scientology.org gibi daha ufak bir siteyi çökertebiliyordu çökertmesine ama bu durum gezegenin en büyük e-ödeme sağlayıcısı için geçerli değildi. Uygulamada, botnetini paylaşmaya razı olan birini bulmak, binlerce insanın eş zamanlı olarak LOIC ile ateş açmasını sağlamaktan daha faydalıydı.

Computerworld.com Correll'in gözlemlerini aktardı ama ana akım medya bunları büyük oranda göz ardı etti. Skiz rumuzlu biri bu makalenin bir bağlantısını AnonOps'un ana sohbet odasına yapıştırıp, kuşkucu bir edayla şöyle dedi: "Anonymous'un 30.000 kişilik bir botnet kullandığını iddia ediyorlar. :D" Bu hevesli gönüllülerin çoğu, botnetlerin kendi kolektif çabalarından daha büyük bir ateş gücüne sahip olduğuna inanmak istemiyordu.

#command'deki operatörler de bunu afişe etmek istemiyordu. Bu bilgi, sadece başka insanların katılım sağlamasına mani olmakla kalmayıp hem başka hacker'ların hem de polisin kanallarına istenmeyen bir ilgi göstermesini sağlayabilirdi. Ama Civil ve Switch, botnetlerinin ne kadar da büyük ve güçlü olduğunu öve öve bitiremiyordu. Medyadaki haberler ve #command'deki izleyicileri sayesinde yeniden hava atmaya heves ettiler. Operatörler, başka bir saldırı düzenleme gücüne sahip oldukları için, bunu yapmaları gerektiği konusunda anlaştı. 9 Aralık'ta PayPal'a yönelik ikinci bir saldırıyı gerektiği gibi planladılar. Amerika'daki internet kullanıcılarının ve medyanın ilgisini çekmek için, saldırı vakti olarak yine sabahı —doğu standart zamanıyla— seçtiler.

Yalnız bu sefer daha az coşku ve koordinasyon vardı. Yedi bin sekiz yüz insan AnonOps'un ana sohbet odasına gireli bir gün olmuştu ama LOIC'i kullananların sayısı azalmaya başlamıştı. Sonra, PayPal'a ikinci kez ateş açma vakti geldiğinde #operationpayback sohbet odasındaki gönüllülere beklemeleri söylendi. Ama nedeni söylenmemişti. Topiary de #command'deydi ve ilk basın bültenini yazmak üzere saldırının gerçekleşmesini bekliyordu. Sorun şuydu: Dünyanın bilinmeyen bir köşesinde Civil hâlâ uyuyordu.

Topiary, "Yazılacak bir şey var mı elimizde?" diye sordu. "Çünkü hiçbir şey olmuyor."

"Hayır, Civil'in çevrimiçi olmasını beklemek zorundayız," cevabı geldi.

Bir saat sonra, Civil nihayet #command'e girdi ve aksi birkaç bir şey söyledi. Operatörler, arı kovanına (büyük oranda etkisiz olan) toplarını ateşlemelerini söylediğinde, Civil botnetini açtı ve PayPal.com'u çökertti. Sonra çıkış yapıp kahvaltı etmeye gitti.

Topiary'nin gözleri önünde botnetlerin gizli gücü yine doğrulanmıştı. Botnetler, arı kovanı çok büyük olduğu için, ilk PayPal saldırısına ivme

kazandırmıştı ama ikinci sefer tek bir botnet tüm işi halletmişti. Ayrıca, Civil böbürlenmeseydi, ikinci saldırı gerçekleşmeyecekti. Ama operatörler, hâlâ, Anonymous'un ve medyanın binlerce insanın saldırıdan sorumlu olduğunu düşünmesini istiyordu. Topiary, bu rahatsız edici hakikatleri göz ardı ederek "arı kovanının" geri dönüp saldırıda bulunduğuna dair bir basın bülteni kaleme aldı.

İkinci PayPal saldırısının ardından Civil ve Switch daha fazla böbürlenmeye başladı ve AnonOps operatörleri onlara, 12 Aralık'ta MasterCard.com'a saldırılabileceğini söyledi. Botnetlerin işin çoğunu halledeceğini bildikleri halde, bir yığın insanın ateş açmasının önemli değil ama eğlenceli olacağı düşüncesiyle internette saldırının tarihini ve zamanını yayınladılar. Bu sefer, sadece yaklaşık dokuz yüz kişi LOIC'lerini AnonOps sohbet ağına bağlayıp MasterCard.com'a ateş açmıştı. Dert değildi. Civil ve Switch sayesinde, dünyanın en büyük mali şirketlerinden birinin web sitesi tam da planlandığı gibi, on iki saat boyunca çökmüştü.

Zamanla, botneti olan bir avuç başka insan da AnonOps'a yardım eder oldu. Bunlardan biri, Ryan adında genç bir hacker'dı. Anne babasıyla İngiltere'nin Essex bölgesinde yaşayan on dokuz yaşındaki Ryan'ın gerçek adı Ryan Cleary idi. Çevrimdışı dünyada, daha sonraları Asperger Sendromu teşhisi konacak Ryan, nadiren odasından çıkardı ve akşam yemeğinde annesinin yatak odasının önüne bıraktığı tabaktakileri yerdi. Ama çevrimiçi ortamlarda güçlü biri olmaya adanmışlığı meyvelerini veriyordu; yıllar içinde yığınla sunucu biriktirmişti ve iddia ettiğinde göre 1,3 milyon bilgisayarın söz konusu olduğu dehşetengiz bir botnete sahipti. Başka çevrimiçi kaynaklarda bu rakam, yine de devasa olan yüz bin bilgisayar olarak geçiyordu. O botneti kiralamış olsa da, kazançlı çıkacağı bir biçimde onu başkalarına devren kiralıyordu.

Ryan, Civil ve Switch gibi botnetiyle operatörlere hava atmaktan mutlu oluyordu ve yeni gönüllüler karşısında onun gerçek gücünü bir sır gibi saklıyordu. Örneğin, Şubat ayının ilerleyen günlerinde, AnonOps'ta yaklaşık elli kişi İtalya'daki hükümetin web sitelerine saldıracaklarını duyurduğunda, Ryan, botnetini sessiz sedasız onlar için kullandı. Saldırılar gerçekleşirken, ne zaman biri LOIC'i kullananların sayısını öğrenmek için "!botnum" yazacak olsa, yanıt 550 oluyordu.

Topiary, Ryan'a özelden "Demin botnetine 500 bilgisayar mı kattın?" diye soracaktı.

Ryan, "Hayır," diye yanıt verecekti. "Sadece 512 kişinin LOIC'i kullanmakta olduğunu göstereceği şekilde komutlarını değiştirdim." Bu şu anlama geliyordu: Ryan, sadece asıl ateş gücünü ustalıkla yönlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda

diğer Anon'ları hasarı kendilerinin yaratmış olduğuna inandıracak şekilde maniple ediyordu. Bunu yapmak zor değildi. LOIC ağını kontrol eden biri, söz konusu aracı kullanan insanların sayısını, ilgili IRC kanalına +500 hatta +1000 yazarak değiştirebilirdi. Rakamlarla bu şekilde oynanabildiği #command'de herkesin bildiği bir sırdı ama insanlar, bu konu gündeme geldiğinde savuştururlardı. Ne de olsa Anonymous "Orduydu".

Aralık 2010 ve Ocak 2011'de AnonOps'u desteklemek üzere kullanılan botnetlerden haberdar olan bir kaynak, "Hiç de baştan savma bir şeye benzemiyordu. Sanırım bu, eğlencesine yapılmış bir sahtekârlıktı," dedi. Daha üst düzey operatörler ve botnet master'ları da manipülatif olduklarını düşünmüyordu. Bunun sebebi kısmen, LOIC'i kullanan gerçek insan kovanını bir botnette bulunan enfekte olmuş bilgisayar kovanından ayırmamalarıydı. Bahsi geçen kaynak, sonunda onlar için hepsinin birer rakamdan ibaret olduğunu sözlerine ekliyordu. Toplamda yeterince bilgisayar olmadığında, örgütleyiciler, derhal daha fazla bilgisayarı işin içine katıyordu ve bunların zombi bilgisayarlar mı yoksa gerçek gönüllüler mi olduğu önemli değildi.

Anonymous'un başarılı bir biçimde, PayPal'ın sitesini iki kere, sonra 8 Aralık'ta on iki saat boyunca MasterCard.com ve aynı gün on iki saati aşkın bir süreliğine Visa.com sitelerini çökertmesinin ardında yatan asıl neden, gönüllülerden oluşan kitleler değil botnetlerdi. Bir kaynağın dediğine göre, 30 Kasım'dan önce AnonOps'u desteklemeyi âdet edinmiş taş çatlasa iki botnet vardı, Şubat'a kadar bu rakam tavan yapıp kabaca beş botnete ulaştı ve sonra botnet sayısı yine bir iki adete düştü. Sadece bir avuç insan botlar ile ateş açabilecek durumdaydı. Bunların çoğu ateş güçlerini para karşılığında kiralamazdı. Bu kaynağın iddiasına göre, "İnsanlar, aynı fikre inandıkları için kendilerinden bir şeyler veriyordu." Bunun da ötesinde, ellerindeki güçle hava atmaktan hoşlanıyorlardı.

Doğal olarak, Aralık'taki o ilk saldırılarda ego bu kadar önemli bir itici güç olunca, #command'deki tartışmalar kısa sürede çöktü. Civil, Switch ve işe yaramayan bir biçimde LOIC'i kullanan dokuz yüz kişi Mastercard.com sitesine saldırdıktan sonra, #command'deki ufak grup, kibirli bir hevesin peşine takılarak, ertesi gün yani 9 Aralık'ta, doğu standart saatiyle sabah 10:00'da Amazon.com sitesine saldırmaya karar verdi. Operatörler Civil ve Switch'in ortadan kaybolduğunu işte o zaman fark etti.

Operatörler, botmaster'ların geri geleceği umuduyla, saldırıyı 9 Aralık saat 14:00'a erteledi. Saat 13:30'da tüm AnonOps IRC ağı çöktü. Civil ve Switch'in #command'deki operatörlerden bazılarıyla atışıp şimdi de intikam amacıyla botnetlerini AnonOps'a saldırmak için kullandıkları ortaya çıktı. Bu IRC ağı yaklaşık bir saat sonra birkaç yüz katılımcısıyla yeniden çevrimiçi olduğunda,

kimse artık Amazon.com'a saldırmak istemiyordu. Yeterince bot yoktu ve bir anlamı kalmamış gibiydi.

Topiary, 2010 yılının Aralık ayının başlarında PayPal, MasterCard ve Visa'ya yapılan saldırılarda LOIC kullanıcılarının hasardaki payının ortalama yüzde 5 ile 10 arasında seyrettiğini ve ilerleyen aylarda daha az insanın olaylara karışmasıyla bu oranın yüzde 1'in altına düştüğünü tahmin ediyordu. O zamanlar operatörlere yakın olan başka bir kaynak, daha insaflı bir biçimde, bir araç olarak LOIC'in, Aralık ve Ocak aylarındaki AnonOps saldırıları esnasında DDoS gücüne yüzde 20'lik bir katkı sunduğunu tahmin ediyordu. Yedi ay sonra FBI'ın, LOIC'i indirip kullanarak PayPal saldırılarına katılan on dört kişiyi yakalamasıyla, hakikat daha zor kabul edilebilecek bir hal aldı. Bu kullanıcıların arasında, üniversite öğrencileri ve orta yaşlı bir kadın vardı.

Operatörlere yakın olan o kaynak, "İnandıkları şey uğruna mücadele eden insanlara yapmış oldukları şeylerin boşuna olduğu söylenmemeli," diyordu. LOIC'in, ufak çapta da olsa bir yardımı dokunmuştu. İnsanlara bir şeylere katkı sunduklarını hissettiriyor, bu da daha fazla insanı katılmaya teşvik ediyordu. Ayrıca, Civil, Switch ve diğer botmaster'lar, bu destek selini görmeseydi yardım etmeyebilirdi.

Topiary devlet destekli bir televizyon şebekesi olan Russia Today'in bir muhabiri onunla irtibata geçip Skype üzerinden hayatının ilk televizyon röportajı için bir davet aldığında, yani 10 Aralık'ta, benimsenen ortak çizgiye her şeye rağmen sadık kalmaya karar verdi. Röportajı beklerken gerilmişti ama o vakit gelip çattığında, elinden geldiği kadar özgüvenli bir biçimde, arı kovanının PayPal ve diğerlerine yine saldırdığını duyurdu.

Aradan aylar geçtikten sonra, "İnsanlarla dolup taştığımıza dair bir hissiyat vermek için, basma biraz yalan söyledik," dedi. Basın, görünürde kimsenin nicel bir veri verecek durumda olmadığı bu güçlü arı kovanı fenomeni hakkında haberler yapmayı sevmişti. "Fikri beğendiler ve ilgiyi artırdılar."

"Basına yalan söylemek," anlaşılır nedenlerle Anonymous'ta yaygın bir şeydi. Burada, başkalarıyla uğraşma kültüründen doğmuş insanlardan oluşan bir ağ vardı ve sakinlerinin asla birbirlerine kişisel sorular sormadığı ve kendilerini korumak için gerçek hayatları hakkında âdet üzere yalan söylediği paranoyak bir dünya söz konusuydu. Gelişigüzel, acayip şeyler söylemek de Anonymous kültürünün bir parçasıydı. Örneğin, birisi kahve almak için birkaç dakikalığına bilgisayarının başından kalktığında, "Brb*, FBI kapıya dayandı," diyebilirdi. Anonymous'ta sadece, rakamları şişirmek ve medyaya yalan söylemeyi kabul

* Çevrimiçi sohbet dilinde "hemen döneceğim" anlamına gelen "be right back" ifadesinin kısaltması.—ed.n.

edilebilir kılacak bir yüce amaç hissiyatı yoktu; Anon'lar, aynı zamanda, gerçek dünyada zaten kimsenin anlamadığı gizli bir müessesenin bir parçasıydı.

Anon'lar özellikle, #reporter kanalına girip "Peki, şimdi kime saldıracaksınız?" diye soran veya hızlı bir alıntı için direten gazetecilerden haz etmezdi. Birkaç kişi önce, on binlerce kişinin bir siteye saldırmakta olduğunu söyleyerek atıp tutardı. Bir noktada bir Anon çıkıp, bir dergi muhabirine Anonymous'un dünyanın dört bir yanında "kolonileri," fiziki karargâhları olduğunu ve adının Anonymous adlı gerçek bir adamdan geldiğini söyledi.

Bir muhabir "Peki, bu Anonymous kim?" diyerek sözüm ona yaşayan bu adamı sordu.

O Anonymous destekçisi ise, "İşte bu adam," dedi. "Batı Philadelphia'daki karargâhımızda yaşıyor." Bu aslında internette dolaşan bir mem idi: Ayrıntılı bir hikâye anlat, sonra *The Fresh Prince of Bel Air* adlı durum komedisi dizisinin girişindeki rap şarkısından alıntı yaparak söz konusu kişiyi faka bastır.

Topiary, Şubat 2011'de, #over9000 adlı bir IRC kanalı açtı; bu, *Guardian* gazetesinden bir muhabirle dalga geçmek için yalancıktan yapılacak bir hack operasyonunu tartışan çekirdek bir Anon kadrosunun dahil olduğu başka bir ünlü mem'e göndermeydi. Muhabir, "gizli" iç kanallara erişmek istediğini söylemişti.

Topiary diğerlerine, "O kadını şöyle güzelce bir trolleyelim," demişti.

Grup, odaya "Charlie fazladan c85, papatya diziminin köküne gir ve şafak modunu havalandır," gibilerinden şifreli mesajlar yağdırdı.

Anonymous'ta yalan söylemek o kadar yaygındı ki, insanlar olaylara dair farklı anlatımlar duyduğunda veya konuştuklarını sandıkları rumuzun başka biri tarafından ele geçirilmiş olduğunu anladığında nadiren şaşırırdı. Hemen hemen her konuda, inanmama ve şüphecilik sürekli olarak askıya alınırdı. İnsanlar birisine veya PayPal ve MasterCard'a yapılan operasyonlardan birine sahiden hayran kaldıklarını söylese bile düşünceleri sadece birkaç günde değişebilirdi. Bunun nedeni Anonymous'taki insanların sığ veya deneyimlerinin değersiz olması değildi, sadece internet üzerinden yürüyen olaylar ve ilişkilerin gerçek hayattakinden çok daha hızlı ve dramatik bir akışı vardı. Anon'ların maruz kaldığı veri girdisi bunaltıcı olabiliyordu ve bu sık sık duygulardan, ahlaktan ve gerçekten olup biten şeylere dair farkındalıktan bir kopuşla sonuçlanıyordu. Ama özellikle bir gerçek vardı ki en azından bir düzine Anon daha sonraları onu göz ardı etmiş olmaktan pişman olacaktı. Mesele LOIC idi. El üstünde tuttukları o silah sadece PayPal gibi hedefler karşısında etkisiz kalmıyor, polisin dosdoğru kapılarına dayanmasına da yol açabiliyordu.

8. Bölüm

Geri Tepen Silahlar

8 Aralık'ta WikiLeaks'in öcünü almaya hevesli yaklaşık sekiz bin insan, AnonOps'un ana IRC kanalına akın ettiğinde, #command'de bulunan bir düzine civarındaki operatör önce afalladı sonra şaşkına döndü. Yüzlerce insan yaygara koparıp ne yapılacağını soruyordu ve en aşikâr olan seçenek LOIC'i indirip kullanmaktı. Operatörler, ana sohbet kanalların tepesinde, o programı indirmek için bir bağlantı ve bunun yanı sıra nasıl kullanılacağını anlatan bir belgenin bulunması için gerekeni yaptı.

Ama kimse LOIC'in güvenli olup olmadığını tam olarak bilmiyordu. LOIC'in kullanıcıları takip ettiğine, federallerin onu gözetlediğine veya bir virüs taşıdığına dair dedikodular vardı. Daha da kafa karıştıran husus ise, Anon'ların üç yıl önce Operation Chanology esnasında çok sayıda indirdiği LOIC'in şimdi Operation Payback için indirdikleri LOIC'ten çok farklı olmasıydı. Açık kaynak kodlu yazılımların hızlı dünyasında, yazılım geliştirenler bir şeylerin üzerinde sürekli ufak tefek düzeltmeler yapıyordu ve Anonymous'a destek mi köstek mi olacaklarına karar verecek kimse yoktu. LOIC'e daha yakından bakan biri, köstek olduklarını fark etti.

PayPal saldırılarının başlamak üzere olduğu dönemde, çok becerikli bir yazılımcı ilk kez AnonOps IRC'ye girdi. Ne rumuzunu ne de gerçek adını söylemek isteyen bu yazılımcı, geçmişte WikiLeaks ile çalışmıştı ve onun aleyhinde konuşanlara saldırmaya hevesliydi. Ana sohbet kanalların tepesindeki bağlantıdan LOIC'i indirdiğinde, programın kaynak koduna bakmayı düşündü.

"Onu parçalara ayırdım ve bok gibiydi," diyordu.

Buradaki büyük problem şuydu: Uygulama doğrudan kullanıcıların IP adresinden önemsiz e-posta yolluyordu. Ağda bilgisayarlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Bu, anonimleştirici bir yazılım veya bir proxy sunucu olmadan LOIC'i kullananların, direkt olarak "gelin beni tutuklayın" dediği anlamına geliyordu.

O yazılımcı, operatörlerden birkaçına özelden hemen mesaj yazıp onları kaygılarından haberdar etti, kanalın tepesindeki LOIC bağlantısının silinmesini istedi. Yaklaşık yarısı bunu kabul ederken diğer yarısı etmedi. Ona kalırsa, bunu kabul etmemiş olan operatörler LOIC'in arkasındaki tekniği anlamamıştı. İşleri daha da içinden çıkılmaz bir hale getiren husus ise sohbet ağında LOIC'in farklı farklı yorumlarını sunan bir sürü operatörün dolaşmasıydı. AnonOps'un farklı seviyelerde operatörleri vardı: üstte ağ operatörleri ve onların altında kanal operatörleri. Kanal operatörleri, orta düzey yöneticiler gibiydi; birkaç basit komutla insanları kanallardan atabiliyorlardı. No rumuzuyla ortalıkta dolaşan, üniversite öğrencisi genç bir kadın, PayPal saldırılarının olduğu dönemde, kanal operatörlüğüne yükselmeyi becermişti ve başkalarına LOIC'i kullanmamaları gerektiğini söyleyenleri #operationpayback adlı ana kanalından atmasıyla tanınıyordu. (İronik bir şekilde, polis No'nun izini sürüp onu tutukladı, çünkü LOIC'i kullanmıştı.)

Hem gönüllüler hem de operatörler, sayıca çok olmalarının kendilerini koruyacağına inanıyordu. Anonymous, deyim yerindeyse, hem herkes hem de hiç kimseydi.

8 Aralık'ta funoob adlı bir kişi, #setup adlı kanalda, "Bunu yaptığım için tutuklanabilir miyim?" diye sormuştu.

Arayerv denen biri de, "Yo, seni tutuklamazlar," demişti. "Çok fazla insan var. Casus yazılım olduğunu söylersin. Sana ceza veremezler."

whocares denen başka biri, buna katılıp şöyle dedi: "Tutuklanırsan, haberin olmadığını, bunun muhtemelen bir virüs olduğunu söyle."

isuse denen biri de şakayla "Umarım şu veya bu şekilde tutuklanırım," dedi. "Mahkeme matrak olur." (Daha sonraları LOIC'i kullandıklarından dolayı mahkemeye çıkarılanların buna katıldığı pek söylenemez.)

Yazılımcı daha sonraları o günleri şöyle anacaktı: "Orada çok sayıda insan bulunduğu için, münferit olarak herhangi birinin kovuşturulmasının imkânsız olacağına ciddi ciddi inandılar. Kimse kovuşturmalardan bahsetmiyordu. İnsanın IP'sinin teşhir edilmesine veya buna benzer herhangi bir şeye kulaklarını tıkamışlardı." Dolup taşan o yol arkadaşlığı ve başarı duygusu, makul argümanlara baskın gelmişti. Dünya medyası gözlerini, Anonymous ve onun olağandışı arı kovan aklına çevirmişti; istedikleri son şey, güvendikleri teknolojinin ayrıntılarına takılı kalıp işleri yavaşlatmaktı.

Hollanda polisi 8 ve 11 Aralık 2010 tarihlerinde, AnonOps IRC operatörü olan on altı yaşındaki Jeroenz0r ile on dokuz yaşındaki Martijn "Awinee" Gonlag'ı seri bir şekilde tutukladığı zaman, AnonOps'taki insanlar başta buna inanmadı.

Tutuklamaya dair haberlerin bağlantıları ortalıkta dolaşmaya başlandığında, Blue denen bir kullanıcı, "Bok tutuklanmışlar, kimse tutuklanmayacak," dedi. Sonra çevrimiçi ortamlarda tutuklamalara dair daha fazla makale çıkmaya başlandığında, Hollanda'dan yeni bir destekçi seli AnonOps'a akın etti. O kadar çok insan geldi ki, hepsini barındırmak için, #dutch adlı yeni bir kanal açıldı.

13 Aralık'ta, yakın zamanda LOIC'i kullanmış herkesi, tutuklanma konusunda "büyük risk" altında oldukları yönünde uyaran ve tüm sohbet günlüklerini silmelerini tembihleyen ender rastlanan dijital bir bildiri yayınlandı. shitstorm denen kullanıcı "Saçmalık. Apaçık ortada, bu insanların korkup kaçmasını sağlamak için yapılmış bir numara," dedi.

Başka bir örgütleyici, Panda Security'den Correll'e "Bu bir troll," dedi.

Wolfy adıyla ortalıkta dolaşan operatör de dahil olmak üzere operatörler, Corell'in 9 Aralık gibi Panda Security'nin blogunda LOIC'in kullanıcılarının IP adresini maskelemediğini aktarmasının ardından bile, insanları LOIC'i kullanmaya teşvik etmeye devam etti.

O yazılımcı "İnsanlar çok heyecanlıydı," diyordu o günleri anarken. "Noel ruhu onları sarmıştı ve çıldırıyorlardı."

O yazılımcı işin peşini bırakmadı. LOIC'in yerine geçecek yeni bir araç geliştirilmesi için bir katkıda bulunmaya karar verdi. AnonOps üzerinden etrafta yazılımcı olduğunu kanıtlayabilecek ve meseleye ilgi duyan gönüllüler olup olmadığını soruşturmaya başladı. Dünyanın dört bir yanından sekiz kişilik bir ekip toparladıktan sonra, ayrı bir IRC sunucusunda buluştular ve izleyen üç haftayı sadece LOIC'i baştan yazarak geçirdiler. Bu, enerjisini şirketlere ve hükümetlere karşı bir adalet duygusundan ve daha geniş bir kolektife katkı sağlama fikrinden alan, görüp geçirdiği en hızlı program yazım süreciydi. Bu yazılımcı, gündüzleri işyeri dahil olmak üzere tüm gününü bilgisayarın başında geçiriyor, öğünlerini geçiştiriyor ve aynı zamanda alkol alıyordu; dünyanın diğer köşelerindeki yeni iş arkadaşlarının da durumu böyleydi.

Ekip, LOIC'e benzeyen ama kullanıcıların popüler bir anonimleştirme ağı olan Tor üzerinden bir hedefe önemsiz e-posta paketleri ateşlenmesine olanak tanıyan programa yeni özellikler ekledi. Bu araç hem LOIC'ten daha güçlüydü hem de menzili de daha genişti. Bahsi geçen yazılımcı program, 23 Aralık'ta nihayet tamamlandığında AnonOps IRC üzerinden iki yüz bin kere indirilmiş olduğunu iddia ediyordu. Joepie91 denen başka bir AnonOps operatörünün popüler blogunda yayınlandığında, ilaveten 150.000 kere indirildi. Yine de,

bir sürü acemi Anon, çok bilindik bir şey olduğu için LOIC'i indirmeye devam ediyordu. LOIC'i indirme bağlantısı AnonOps IRC'nin dört bir yanında duruyordu hâlâ. Ayrıca, bu yazılımcının yeni aracım kurmak daha karmaşıktı. Hatta LOIC, *New York Times*'tan tutun da BBC News'e kadar anaakım medyada sıkça zikredilerek meşruiyet kazanmış olabilir.

Daha sonra, 2011 yılının Mart ayında, o yazılımcı ve ekibi LOIC'i parçalarına ayırdı ve gerçekten içinde bir Truva atının bulunduğunu veya kötü huylu bir program enfeksiyonu taşıdığını gördü. "İçinde, neyi ne zaman yolladığınızı kaydedip bir sunucuya yollayan bir kod vardı," dedi ve kullanıcıların IP adreslerinin muhtemelen FBI'a yollandığını ekledi.

Aslında FBI, 2011 yılının Ekim ve Kasım aylarında telif hakları şirketlerine düzenlenen saldırılardan beri, Anonymous'u soruşturuyordu ve Aralık ayının başlarından itibaren de PayPal ile yakın çalışma halindeydi. 4 Aralık'ta PayPal'ın bloguna yapılan DDoS saldırısından iki gün sonra, FBI ajanları PayPal'ın siber güvenlik yöneticisi Dave Weisman ile telefonda konuştu. Daha yoğun saldırılar söz konusu olunca, bu iki taraf irtibatlarını sürdürdü ve bu esnada PayPal'ın ana şirketi olan eBay'in bir güvenlik mühendisi LOIC'i didik didik ederek kaynak kodunu inceledi.

15 Aralık'ta PayPal'ın siber güvenlik ekibinin bir mensubu, FBI'a ufak bir USB bellek verdi. Bu ana kaynaktı. USB bellekte, PayPal'a saldırmak için LOIC'i kullanmış insanlara ait bin adet IP adresi vardı; bunlar en çok önemsiz e-posta paketi yollamış olanlardı. FBI, Noel tatili biter bitmez, AT&T Internet Services gibi geniş bant sağlayıcılarına o IP adreslerinin bazılarının ardındaki abonelerin maskesini düşürmeleri için celpler yollamaya başladı. Sonra tutuklamalara başlayacaklardı.

20 Aralık'ta Owen adlı operatör diğer operatörlere "Switch, aslında 'görüldüğü yerde vurulacaklar' listesinde," dedi. Aralık ayının başlarında PayPal saldırılarının gerçekleşmesine yardım eden bu botmaster, ağda ortalığı birbirine katıp #command dahil olmak üzere birkaç tane ana sohbet odasından kovulduktan sonra, FİRARİ olmuştu. Saldırılara sağlamış olduğu katkının daha fazla iktidar elde etmesine yol açmamasına gücenmişti.

Civil'in de benzer bir hoşnutsuzluğu olduğu söyleniyordu. Visa ve MasterCard saldırılarından sonra Owen gibi operatörlere, kullanılmış olduğunu ve botlarından dolayı kendisinden hoşlanıyormuş gibi yaptıklarını söyledi. Topiary'ye kalırsa, AnonOps'u destekleyen tüm botnet masterları için geçerli olmasa da, Civil ve Switch, Anonymous'un ayan beyan öne çıkardığı aktivizmle pek ilgilenmiyordu ve büyük bir web sitesini öylesine çökertebildikleri için bir

"vay be" etkisi yaratarak Anon operatörlerine güç gösterisinde bulunmaya daha fazla hevesliydiler.

Bu arada, eski müttefikleri 13 Aralık'ta AnonOps ağma saldırmaya başladığında, operatörler ağın ilave bakım işlerinden ambale oldu. Civil, Switch, The Jester ve ağa saldıran daha başka birçok insanın içinde bulunduğu insanlarla #command'den merkezi bir strateji dikte etmeye zaman yoktu.

Sonuç olarak, ilk katılımcılardan oluşan kitleler bölünüp parçalanmaya ve kendi operasyonlarını başlatmaya girişti. Bunların çoğu yasal ve tutarlıydı. SnowyCloud adlı eski bir operatör, Operation Leakspin'i başlattı; bu, insanları WikiLeaks telgraflarında ayrıntılı araştırma yapmaya ve sonra koca ağlar atarcasına göz gezdirip, bunların kısa özetlerini YouTube'a yollamaya çağıran bir araştırma operasyonuydu. Bu videolar da Tea Party (Çay Partisi) ve Bieber gibi aldatıcı etiketlerle aranabilecekti. Bir de, Operation Leakflood vardı; burada Anon'lar Amazon'un, Mastercard'ın, PayPal'ın ve başka kuruluşların merkezi faks numaralarının yazılı olduğu, "rastgele WikiLeaks telgrafları, Anonymous'tan mektuplar..." diye fakslar gönderilmesi şeklinde bir yönlendirmede bulunan dijital bir bildiri gönderdiler. İnsanlar bildirileri, Topiary'nin hâlâ vaktinin büyük bir kısmını geçirdiği, #Propaganda'da hazırlıyordu. #Propaganda'dan birkaç kişi, Operation Paperstorm'a ön ayak olup Anon'ları "gerçek hayatta" sokağa dökülmeye çağırdı ama bu sefer bir protesto için değil 18 Aralık Cumartesi günü sokakları Anonymous'un matbu logolarıyla donatmaları için. #BlackFax adlı başka bir kanal, çeşitli kurumsal merkezlerin faks numaralarını listeledi ve Anon'ları, oralara yazıcıların mürekkebini bitirecek kara fakslar yollamaya teşvik etti.

Kısa bir sürede AnonOps, her türden yan operasyona bölündü ve bunların birçoğu, WikiLeaks'ten bambaşka gündemlerle alakalı olsa da her daim "Anonymous" adı altında gerçekleştirilirdi. Aralık ayının ortalarında, birkaç Anon, Sarah Palin'in resmi web sitesine ve Conservatives4Palin'e bir DDoS saldırısı düzenledi; yaklaşık yirmi beş kişilik bir grup da internetin sansürlenmesini protesto etmek için, Venezüella hükümetine ait bir siteye saldırdı. Operation OverLoad adlı başka bir operasyonda, İrlandalı hacker'lar bir ekip oluşturdu ve bunlar becerebildikleri her .gov ve .edu sitesini tahrif etme gayesiyle hükümetlerinin tüm ağının haritasını çıkardı.

Ne zaman biri Anonymous'un bir saldırısına dair bir basın bülteni hazırlasa, medya bunun PayPal ve MasterCard'a saldıran "hacker grubundan" geldiğini ileri sürecekti. Bu insanlar aynı gruptan olmadığı gibi çoğu hacker bile değildi ve SQL enjeksiyonu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çoğunlukla kuşandıkları silah, başka insanları koordine etme becerileri ve 4chan'in /rs/ panosundan edinebilecekleri ücretsiz yazılım araçlarına erişimdi.

Topiary, PayPal ve MasterCard saldırılarından sonra kısa bir süre farklı operasyonlardan bazılarını gözden geçirmişti. Aralık ayının sonlarına doğru #operationpayback'te pusuya yattığında, bir grup insanın 'k adlı bir katılımcıyla konuştuğunu fark etti. Biri, "Yani sen O KAYLA mısın?" diye sordu. Ona 4chan'deki bir hadiseyi sordular; 2008 yılında birisi, /b/ panosunun tüm kontrolünü ele geçirip oraya tekrar eden "Kayla <3" döngüleri göndermişti. 'k, evet deyip gülen yüz ekledi. Başka biri, yani Sabu, sus pus olmuş ve sadece dinler vaziyette, katılımcıların arasında pusuya yatmıştı.

Kısa bir süre sonra Sabu ve Kayla, Anonymous için taktiksel bir merkez olarak yavaş yavaş #command'in yerini alan başka bir gizli kanala geçti: #InternetFeds. Bu kanal, o kadar yüksek bir gizlilik sınıflandırmasına sahipti ki AnonOps ağında bile değildi; iddia edildiğine göre, Anonymous ile birlikte hareket eden çetin ceviz bir hacktivist'in sunucusundaydı. Yaklaşık otuz kişi buraya bir şekilde, asıl olarak davet edilerek girmişti. Bunların arasında Sabu, Kayla ve Tflow, ilk AnonOps operatörlerinden bazıları ve bir iki botmaster vardı. Bunların çoğu becerikli hacker'dı.

Burada, ABD Yeşiller Partisi'nden tutun da Harvard Üniversitesi'ne ve İsviçre'deki CERN laboratuvarına kadar her tür şeyi barındıran sunucularda buldukları açıkları paylaşabiliyorlardı. Hatta Sabu, bazı iPhone'lara yetkisiz erişim sağlama listesi (bir güvenlik hatasından faydalanan bir dizi komut) yolladı; bunları herkes gizlice araştırabilirdi. İlerideki hedefler için fikirler ortaya atıyorlardı: WikiLeaks'in ordudaki köstebeği olan Bradley Manning'i ihbar eden Adrian Lamo isimli hacker veya arızaya bağlamış botmaster, Switch.

Kayla, "Birilerinde dox'u [kimlik bilgileri] varsa, sosyal güvenlik numarasını çıkarırım ve hayatını cehenneme çevirebiliriz," dedi. Kayla'yı tanımayanlar için o, kanunları kendi eline alarak adalet dağıtmaya özel olarak hevesli biri gibiydi.

InternetFeds katılımcıları birbirlerini daha fazla tanıdıkça, Sabu'nun, en gür sesli, en mühim görüşlere ve başkalarını eyleme geçirmek için koordine etmeye dönük en güçlü arzuya sahip kişi olduğunu gördüler. Yeraltı hacker âlemiyle sağlam bağları olan Sabu, Anti-güvenlik adıyla anılan hareketin günlerini yeniden yaşamak istiyordu; sonunda, Kayla, Topiary ve Tflow gibi hacker'lardan oluşan elit bir grupla bunu yapabileceğini anlayacaktı. Yaptıkları giderek ağzından çıkan lafların tersine dönerken, Sabu'nun kendisini yavaş yavaş Anonymous'un en şaşalı devrimci kahramanı olarak konumlandırması olağandışıydı.

9. Bölüm

Devrimci

Sabu'nun Anonymous'a dramatik katılımı, önemli bir başlangıç için olmasaydı hiç gerçekleşmeyebilirdi: Aralık 2011'in ortalarında, Tflow, gerçek hayatta bir dizi yasadışı suç işlemiş yirmi sekiz yaşında bir New York'lu olan Sabu'yu #InternetFeds sohbet odasına davet etti. Sabu, aklında devrim misyonuyla bir sürü hedefe saldırmasında kendisine yardımcı olacak Kayla ve diğer hacker'lar ile işte ilk burada tanıştı. O zamana kadar Anonymous'un saldırıları duruma tepki niteliğindeydi: Chanology, Tom Cruise'dan dolayı; Operation Payback, birkaç şirket WikiLeaks'e kötülük yaptığı için gerçekleştirilmişti. Fakat Sabu, Anonymous'un sadece hacker'cılık oynayan çocuklardan fazlası olmasını istiyordu. Anonymous'un dünyayı değiştirmesini istiyordu.

Sabu, eskilerden kalma bir siber punk'tu. *Moralfag* ve *lulz* gibi kelimeler kullanmaz ve 4chan'e girmezdi. Ağları fetheder ve yaptıklarının keyfini sürerdi. Scientology yandaşlarını makaraya almaktansa internet hizmet sağlayıcılarını (ISP) tümden ele geçirerek fark atmaya daha fazla rağbet ediyordu. William gibi 4chan troll'leri rastgele eğlence peşindeyken Sabu, otorite figürlerinin karizmasına bir iki çizik atarak kahraman olmak istiyordu. Bu hedeflerden veya büyük konuşmaktan çekinmezdi. Yeraltında geçirdiği on yıl içerisinde, Suudi Arabistan, Puerto Rico, Bahama Adaları ve Endonezya hükümetlerinin domain adı sistemlerini ele geçirmiş olduğunu iddia ediyordu.

Sabu, abartılı konuşmasıyla bilinirdi ve onunla işi olan hacker'lar iddia ettiği şeyleri biraz şüpheyle dinlerdi. Sabu, hayli becerikli olsa da gerçek hayatı hakkında yalan söyler, insanlara belki de gerçek olmasını istediği şeyler anlatırdı:

Puerto Rico'luymuş; gerçek annesi bir zamanlar yerel siyaset ahalisine önde gelen bir şahısmış; gerçek hayatta evli ve "alanında oldukça başarılı" imiş. Hakikat şuydu: İşi yoktu, güvencesizdi ve ailesini geçindirmek için didiniyordu.

Sabu'nun gerçek ismi Hector Xavier Monsegur'du. New York'taki Lower East Side'da, düşük bütçelilere göre ayarlanmış bir konut projesinde yaşıyor, sosyal yardımdan eline geçenlerin desteğiyle beş erkek kardeşine, bir kız kardeşine, yasal vasisi olduğu iki kız kuzenine ve China adlı beyaz bir pitbull köpeğe bakıyordu. Monsegur 2012'de, biri yedi diğeri on iki yaşında olan o iki kızdan kendi kızı olarak bahsedecekti. Puerto Rico kökenliydi ve solcu faaliyetler konusunda titizdi. Çocukken El Grito de Lares ayaklanmasının öykülerini dinler ve ailesine günün birinde kendi devrimini başlatacağını söylerdi.

1983'te New York'ta doğan Monsegur, görece yoksul bir ortamda büyüdü. Yine Hector adını taşıyan babası ve Iris adındaki halası sokaklarda eroin satıyordu. Monsegur on dört yaşındayken ikisi de uyuşturucu satmaktan tutuklanıp yedi yıl hapis cezası aldı. Monsegur, büyükannesi Irma ile birlikte New York Lower East Side'daki Jacob Riis konut projesinde altıncı katta bulunan bir dairede yaşamaya gitti.

Yeni evine yerleşirken, ilk olarak 1971'de yayınlanan ve kötü bir üne sahip *The Anarchist Cookbook* adlı kitabı keşfetti; bu kitaptan hem ücretsiz konuşmak için telefon hatlarını hack'lemenin hem de sabundan napalm bombası yapmanın püf noktalarını öğrendi. Büyükannesi hızlı bir internet bağlantısını madden karşılayacak durumda değildi ve böylece delikanlı Monsegur, aile bilgisayarını ücretsiz olarak EarthLink adlı internet hizmetine bağlamak için yönergeleri takip etti. İnterneti keşfederken, bir şekilde, büyük bir internet sohbet ağı olan EFnet'e girdi; burası, yıllar sonra Kayla'nın da aralarına katılacağı hacker'larıyla nam salmıştı. Monsegur sonunda, 1980'lerin Mentor rumuzlu kötü bir ünü olan hacker'ın çevrimiçi bir makalesine rastladı. Adı "Hacker Manifestosu" idi ve Monsegur'a çevrimiçi ortamlarda okumuş olduğu her şeyden daha fazla hitap ediyordu. Gerçek adı Lloyd Blankenship olan Mentor, bu kısa makaleyi öylesine bir hevesle 8 Ocak 1986'da, yani polisin onu bilgisayar hack'lediği için tutuklamasından birkaç saat önce yazmıştı.

"Üç parçalı psikolojinde ve 1950'lerin tekno-beyniyle olaylara bir hacker'ın gözüyle baktın mı hiç? Ben bir hacker'ım, dünyama giriş yap..."

Monsegur yıllar sonra bu olayı bir röportaj esnasında hatırladığında, "Evet, adamım. Bugün beni ben yapan şey işte o," dedi. Manifestonun son satırı onun için özellikle çarpıcıydı: "Suçum seni zekâmla yenmiş olmamdır; bunun için beni asla affetmeyeceksin."

Öğretmenlerden tutun da medyaya varana dek otorite figürlerinin hacker'ların hakiki yeteneklerini yanlış anladığı düşüncesi, Monsegur'un gayet

iyi anladığı bir şeydi. Ailesinin uyuşturucu sattığı o konut projelerinde yaşayan genç bir Latin olarak, ahmak bilgisayar hacker'ı tiplemesine uymuyordu. Daha çok yapabileceği şeylerden şüphe eden insanlarla karşılaşıyordu. Ama öğrenmeye hevesliydi. Monsegur, ailesine başarılı bir biçimde ücretsiz internet bağladıktan sonra, başa çıkılacak yeni bir mücadele istedi.

Çevrimiçi ortamlarda daha fazla şey okudu, bir şeyler denedi ve EFnet gibi IRC ağlarındaki insanlardan yol gösterici birkaç bilgi edindi. Monsegur henüz on dördündeyken, kendi kendine Linux ve Unix ortamında yazılım programlamayı ve açık kaynak kodlu ağ kurulumunu öğrendi.

Monsegur, okulun dışında yetenekleriyle hava atıyordu: Yetenekli genç yazılımcılar için yerelde yürütülen NPowerNY Technology Service Corps adlı bir eğitim programına katılıp sonra Welfare Law Center'da ağ güvenliği üzerine araştırmalar yaparak iş tecrübesi kazandı. On sekiz yaşındayken bir teknoloji stajyeri olarak iMentor adlı rehberlik programına katıldı.

Artık büyümüş, uzun boylu, geniş omuzlu genç bir adam olmuştu ama otoriteyle sağlam olmayan bir ilişkisi vardı. Delikanlı çağlarındaki Monsegur'un Ağustos 2001'de yazdığı bir yazıya göre, bu durum Manhattan'da gittiği Washington Irving High School'da başından geçen bir olaydan kaynaklanıyordu. Ders saatlerinde okulun işlerini yapıyordu, kendi deyimiyle okulun "köhnemiş" bilgisayarlarına Windows yüklüyordu. Bir gün, Hector okulun metal dedektöründen geçerken güvenlik amiri onu durdurmuş ve üzerinde taşıdığı tornavidanın neyin nesi olduğunu sormuştu.

"Hani şu tuhaf .exe dosyalarının çalıştırılmaması gerektiğini unuttuğunuzda sisteminizi tamir eden bilgisayar kurduyum," dediğini hatırlıyor.

Güvenlik amiri ona dik dik bakıp "Bana tavır yapma, oğlum" dedi. Monsegur durumu yine izah etti. "Ders saatlerinde çalışmayan bilgisayarlarla" uğraşan bir öğrenciydi. Güvenlik amiri tornavidayı elinden aldı.

"Teşekkür ettim," dedi. "Bu bende kalıyor." Monsegur, canı sıkkın ve kızgın bir halde, güvenlik amirini "fiziksel ceza" uygulamak ve "saygısızlık ile itham ettiği bir şikâyet dilekçesi yazıp okul yetkililerine teslim etti. Şikâyeti dikkate alınmayınca, öğretmenlerine "tartışmaya yol açan bir yazı" dağıttı. Ders esnasında okulun müdürü yanına gelip bir kenarda konuşmak istediğini söyledi. Kendisi ve diğer okul görevlileri Monsegur'un yazısını tehditkâr bulmuştu.

Monsegur, "Eleman beni bakışlarıyla eziyor. Onlarca öğrencinin karşısına bana fiziken saygısızlık ediyor. Peki, ya şikâyetime ne oldu? Aradığım adalet nerede?" yazmıştı. Monsegur, kendisini reddedilmiş hissediyordu. Birkaç hafta sonra öğretmeni aradı ve anlattığına göre, kendisine "geçici olarak okuldan uzaklaştırıldığını" söyledi.

Monsegur, "Harika, benim gibi birinin yazdıklarından dolayı eğitimden mahrum bırakılması büyük rezalet," diyerek cevap verdi. Öğretmen tam cevap verecekti ki Monsegur telefonu yüzüne kapattı. Sonrasında, New York's Administration for Children Services [New York Çocuk Hizmetleri İdaresi], ruh halinin değerlendirilmesi için bir psikologla görüşmesini istedi. Monsegur, bunu geçtiğini iddia ediyor. Fakat dokuzuncu sınıfı bitirmeden liseden de ayrılmış oldu.

Çevrimiçi ortamlarda istediği şeyleri sonuna kadar yaşayabiliyor ve otorite figürlerinin ona hissettirdiği "saygısızlıktan" kurtulabiliyordu. Bu arada, Japon üniversitelerinden tutun da üçüncü dünya ülkelerinin hükümetlerine varana dek büyük kuruluşların web sunucularına girmeyi öğreniyordu. Monsegur, bir bilgisayar sistemini zapt etmenin heyecanını seviyordu; kısa sürede rüzgâr tersine dönecek, stajları esnasında onları korumaktan boş zamanlarında onları kırıp içlerine girmeye yönelecekti.

Bu arada hacktivizmi keşfetmişti. Monsegur, on altı yaşındayken bir gün televizyonda Puerto Rico açıklarında bir ada olan Vieques'te düzenlenen protestolarla ilgili bir haber gördü. ABD donanması adayı çevreleyen suları bomba testleri yaptığı bir saha olarak kullanıyordu ve bir yıl önce, 1999'da, başıboş bir bomba, bir sivil muhafızı öldürmüştü. Muhafızın cenaze töreni küresel çapta basının ilgisini çekti ve bombalamalara karşı bir protesto dalgasının kıvılcımını çaktı. Televizyonda yayınlanan görüntülerde askerler, Monsegur'un solcu faaliyetlere dönük artan ilgisi sayesinde dikkatini çeken New York'ta bir cemaat lideri ve din adamı olan Al Sharpton dahil olmak üzere protestocuları itip kakıyordu. İçinde bir şeyler kırıldı.

Bilgisayarının başına geçip Puerto Rico'nun tüm IP alanının ağ haritasını çıkardı ve EduPro adlı bir şirketin hükümetin sitelerini işlettiğini gördü. Sunucuları hack'ledi, üst kullanıcı erişimi şifrelerini keşfetti ve yönetici erişimi sağladı. O anın heyecanıyla yazım hatalarını göz ardı ederek Microsoft Word'de öfkeli bir mektup yazdı: "Hak ettiğimiz saygıyı bize gösterin," dedi. "Yoksa bunu zorla mı sağlayalım? Cabron." Puerto Rico hükümetinin sitelerini çökertip hepsine mesajını yerleştirdi ve mesaj birkaç gün orada kaldı. Çıkardığı işi ilk hacktivizm eylemi olarak kabul ederek gülümsedi. ABD ordusu, iki hafta sonra Vieques üssünün kontrolünü yerlilere geri verdiğinde, bunun kısmen kendi sayesinde olduğu yönünde bir duyguya kapıldı.

Monsegur, yolunda devam etmek istiyordu. Kendisini hack'leme işlerine kaptırdı, Amerikalı ve Çinli hacker'lar arasında geçen bir siber savaşın ilk kıpırtılarına katıldı; bu savaşta yer alanların çoğu genç erkeklerdi ve her biri diğer tarafı tahrik edecek şeyler söylüyor ve onun ülkesindeki web sitelerini tahrif ediyordu. Operation China, 2001'de, yani görünüş itibariyle Monsegur'un

liseden ayrıldığı yıl gerçekleşti. O sırada Pekin, ABD başkanı Clinton'ın, bir Çin savaş uçağıyla çarpışıp Hainan adasına zorunlu iniş yapan ABD'ye ait bir casus uçağına ulaşmasını engellemişti. ABD mürettebatından hayatta kalanlar on bir gün alıkonuldu ve o sıralar Monsegur gibi dünden razı birkaç bilgisayar hacker'ı yüzlerce Çinli web sitesine zorla girip "Çin'den sonsuza dek nefret edeceğiz," gibi mesajlar yerleştirerek tahrif etti. Çinli hacker'lar "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi," gibi mesajlarla misilleme yaptı. Bu noktaya gelindiğinde, Monsegur düzenli olarak Sabu rumuzunu kullanıyordu; bu isim, 1990'larda aşırı tarzıyla popülerleşen ve aslında Detroit'ten gelmesine ve Lübnan kökenli olmasına rağmen Suudi Arabistanlı olduğunu iddia ederek azınlık statüsünde olmasıyla hava atan profesyonel bir güreşçiden alınmıştı. Sabu da, benzer bir biçimde, çevrimiçi ortamlarda Puerto Rico'da doğup büyüdüğünü iddia ediyordu.

Monsegur'un grubunun adı Hackweiser idi; 1999'da P4ntera rumuzlu, yetenekli bir Kanadalı hacker tarafından kurulmuştu. Monsegur bunlara katıldığında on ile on beş arasında üyesi vardı. Bu grupta üstlendiği rol, bir on yıl sonrakiyle aynıydı: Elinden geldiği kadar sunucuyu, hack'lemek veya berbat etmek. 2001 yılının ilerleyen vakitlerinde, Sabu'nun birkaç ayı Hackweiser'da işin temellerini öğrenmekle geçirmesinin ardından, P4ntera birden kayıplara karıştı. Monsegur, grubun karizmatik lideri tutuklanabiliyorsa aynı şeyin kendi başına da gelebileceğini fark etti. Egosuyla cebelleşti. Yaptığı atılgan saldırılarla "Sabu"nun kötü bir şöhret ile nam saldığını görmek hoşuna gidiyordu gitmesine ama hapsi boylamak da istemiyordu.

Sabu, "Biz insanlar ne çekiyorsak egomuzdan çekiyoruz," diyerek o günleri yad edecekti. "Çıkardığımız işlerin takdir edilmesine ihtiyaç duyuyoruz." Ama Monsegur, işini sağlama almaya karar verip Sabu ismini hiçbir şekilde uluorta kullanmamaya başladı ve dokuz yıl boyunca yeraltında kaldı. "Sabu"nun çevrimiçi ortamlarda belirdiği tek yer, o da olursa, özel sohbet odalarıydı. Ayrıca, yazılım becerilerini meşru amaçlar için de kullanmaya çalıştı. 2002'de popüler yazılım dili Python'u kullanan yerli yazılımcılar bir grup kurdu. Kendisini Xavier Monsegur olarak tanıttı ve başkalarını da "bilgilerini karman çorman bir bilgi yığınına katmaya" davet edip yaptığı site için "tasarımı, neredeyse bitiyor... Burada her şey bizim etrafımızda dönecek, bizim bilgimiz, bizim fikirlerimiz, sadece eğlenceli vakit geçiren, elindekilerden ve yapabileceklerinden keyif alan 'bizler,'" yazdı.

Sosyal açıdan girişken olan bu yazılımcı, yoluna devam edip Tiger Team adlı İsveçli bir BT güvenlik şirketi için serbest çalışmalar yaptı, sonra bir kişiden kişiye dosya paylaşım şirketi olan LimeWire'da iş buldu. Büyükannesiyle yaşamaya devam etti ve binalarındaki komşulara yardım etmek amacıyla hileyle

kredi notlarını yükseltmek için bilgisayar hack'leme becerilerini kullandı. Dolayısıyla, düzensiz bir biçimde hem yasal hem de yasadışı kaynaklardan para geliyordu: Bazen Monsegur'un meşru işinden, başka zamanlarda sokakta esrar satmak veya kredi kartı numaraları yürütmek üzere bir bilgisayar ağını hack'lemekten.

Fakat 2010'de, yirmi altı yaşındayken, ansızın sorunlar patlak verdi. Monsegur'un babasıyla halası hapisten çıktı ama halası Iris eroin satmaya devam etti ve o yıl yine tutuklandı. İki kızını da bakması için Monsegur'a bıraktı ve velayetleri ona geçti. Yaklaşık aynı dönemde, kayıt endüstrisi grubu RIAA'in şirkete 105 milyon dolarlık bir dava açmasının ve şirketin de işçileri çıkarmak zorunda kalmasının ardından, LimeWire'daki işinden de oldu. Daha da kötüsü, Monsegur'un on dört yaşından beri birlikte yaşadığı büyükannesi öldü.

Aile fertlerinden biri daha sonraları *New York Times*'a büyükannesinin ölümüne atıfta bulunarak "Bu onu altüst etti," diyecekti. Monsegur daha fazla rahatsızlık vermeye başladı, araba şirketlerini hack'leyip araba parçaları sipariş ediyor ve artık büyükannesinin yaşamadığı o evde, çoğu zaman sabah saat dörtlere kadar yüksek sesle müzik dinleyerek komşularını rahatsız ediyordu. Monsegur işsizdi ve kendini koyvermişti.

Sonra, Aralık ayının başlarında, Anonymous aniden ortaya çıkıp WikiLeaks olayıyla birlikte ortalığı kasıp kavurunca, Monsegur'un tutkuyla bağlanabileceği bir dava ortaya çıktı. PayPal'a dönük ilk saldırının gelişimini takip etti; ona kalırsa, burada, Hackweiser ile çıkardığı işler ve Vieques adası içi düzenlediği protesto saldırısı yankılanıyordu ama çok daha büyük bir ölçekte. Daha sonraları, Anonymous'un "yeraltında" geçirdiği onca yıl boyunca beklediği hareket olduğunu söyleyecekti.

AnonOps'un, PayPal'a yönelik ilk büyük saldırı için en çok ziyaretçiyle dolup taştığı 8 Aralık'ta, Monsegur, aradan yaklaşık on yıl geçmesinin ardından ilk kez Sabu rumuzunu kullanarak kamuya açık bir sohbet odasına girdi. AnonOps IRC'de karmaşa hüküm sürüyordu, yüzlerce troll ve *script kiddies* [çömez hacker'lar] birbirleri hakkında konuşup duruyordu.

"Demin cnnde konuşan wired çalışanının adını bulmamız lazım," dedi; *Wired* dergisinin New York City büro amiri John Abell'den bahsediyordu. "john swell miydi? John awell miydi? adını bana özelden yollayın lütfen!!!" Sabu adıyla bu isteği üç kez yineledi. Sonunda, ileri düzeyde yazılım terimleri ortaya atan Tflow'a kitlendi. Sabu ve Tflow, hiçbiri bulunduğu gerçek yeri veya teşhise müsait herhangi bir bilgi ifşa etmeden özelden yazışarak sohbet ettikten sonra, Tflow Sabu'yu hacker'ların gizli kanalı olan #InternetFeds'e soktu.

#InternetFeds güvenli ve sakindi. Açık olan AnonOps sohbet odalarında, yüzlerce insan Microsoft ve Facebook gibi imkânsız hedefler hakkında

yaygara koparıyordu. Bu güruhla tane tane konuşup bu hedeflerin neden işe yaramayacağını, önce bir sunucu açığının bulunması gerektiğini anlatmanın bir manası yoktu. Bu, sayı yapıldığını görmeye can atan gürültülü bir stadda, beyzbol tarihi anlatmaya çalışmak gibi bir şeydi. #marblecake'teki sessiz planlamalar #xenu kanalına arka çıktığında, Chanology'de de aynen böyle olmuştu. #operationpayback'te Anonymous'un gazabına kimin uğratılacağı konusunda ihtilaflar baş gösterdi; WikiLeaks tartışması manşetlerden düşüyordu ve hacker'lar Assange'ı eleştirenlere saldırmaya çalışmaktan usanmıştı. Sabu, Kayla ve #InternetFeds'teki diğerleri çabalarını haberlerde gün geçtikçe daha fazla yer alan bir hikâyeye odaklama konusunu daha fazla konuşur oldu: Ortadoğu'daki devrim.

Sabu, zaten o bölgeyle ilgileniyordu ve daha genç yaşlarındayken Filistin yanlısı bir iki protestoya katılmıştı. Şimdi o ve diğerleri, WikiLeaks'in yayınlamış olduğu belgelerin fitillediği Tunus'taki gösteriler hakkında makaleler görüyordu. Tunus hükümeti, vatandaşlarının internet kullanımını saldırgan bir tutumla sansürlemesiyle bilinirdi. Hükümeti eleştiren web siteleri hack'lenir, içerikleri silinir ve sunucuları kapatılırdı. Demokrasi yanlısı e-bültenleri ve blogları ziyaret eden yerliler, sık sık hata mesajlarıyla karşılaşırdı.

Ocak 2011'in başlarında, hükümetin sansürü daha da kötü bir gidişat tutturmuş gibiydi. El Cezire, Tunus hükümetinin, oltalama denen bir işlemle vatandaşlarının Facebook girişlerini ve şifre ayrıntılarını ele geçirmeye başladığını bildiriyordu. Normalde bu, siber suçluların kullandığı bir taktikti; burada bir hükümet oltalama taktiğini, vatandaşlarının sosyal ağlarda ve Gmail ile Yahoo gibi e-posta hizmetlerinde ne dediğini gizlice gözetlemek için kullanıyordu. Yetkililer muhaliflerin kokusunu alırsa, bazen onları tutukluyordu. Orada yaşayanlar, hükümeti saf dışı bırakmak için sürekli Facebook şifrelerini değiştirmek zorundaydı. On milyonu aşkın insanın yaşadığı bu ülke siyasi bir devrimin eşiğindeyken, hem protestocular hem de sıradan vatandaşlar hükümetin casusluğunu önlemek için mücadele ediyordu.

#InternetFeds'teki hacker'lar, kısmen de Tflow sayesinde, bir fikir ortaya attı. Bu genç yazılımcı, Tunusluların web tarayıcılarına kurabileceği ve hükümetin meraklı gözlerinden sakınmalarına olanak tanıyan bir web betiği yazdı. Bu betik, yaklaşık bir kağıdın iki yüzünü kaplayacak uzunluktaydı ve Tflow bunu, Tunus'ta bulunan Yaz rumuzlu başka bir Anon ile test edip userscripts.org adlı bir web sitesine yükledi. O ve birkaç başka kişi daha, bu bağlantıyı AnonOps'taki #OpTunusia sohbet odasında, Twitter'da ve dijital bildirilerle tanıttı. Birkaç haberde bundan bahsedildi. Bir hacktivist olan Q, #InternetFeds üyelerinden ve aynı zamanda #OpTunusia kanalındaki bir düzine kanal operatöründen biriydi. AnonOps'taki Tunuslularla konuşmaya başladı —bunlar, proxy

sunucular üzerinden erişim sağlayacak kadar web meselelerinden anlıyordu —ve onları sosyal ağları üzerinden bu betiğin haberini yaymaya teşvik etti.

Q, daha sonra bir röportajında "OpTunusia beni büyüledi," diyordu. "Çünkü, Batı medyasını orada olup bitenlere yönlendirerek fiilen bir etkide bulunuyorduk." Birkaç gün içerisinde bu betiğin haberi, teknoloji haberleri sitesi ArsTechnica'da yayınladı ve Tunuslu internet kullanıcıları tarafından üç bini aşkın kez indirildi.

Sabu bundan etkilenmişti ama o başka bir etkide bulunmak, daha yüksek ses getirecek bir şey yapmak istiyordu. Puerto Rico hükümetinin web sitelerini nasıl tahrif ettiğini anımsadı ve Tunus devrimini hükümetini rezil ederek desteklemeye karar verdi. Arap hükümetlerinin web sitelerini hack'lemenin ve tahrif etmenin görece kolay olması da işine geldi.

Sabu ve #InternetFeds'teki birkaç başka kişi daha, Tunus hükümetinin web sitelerini barındıran sadece iki isim sunucusu olduğunu keşfetti. Bu alışılmadık bir durumdu, çünkü web'de varlık gösteren çoğu hükümet ve büyük şirket, çeşitli ad sunucuları üzerinden çalışırdı ve böylece bunlardan birkaçını çökerten bir hacker çok da zarar vermemiş olurdu. Ne var ki, Tunus'un durumda iki isim sunucusunu indirmek hükümeti tamamıyla çevrimdışı yapardı.

#InternetFeds'teki bir hacker o günleri, "çok fazla güvenlik zafiyeti olan bir yapıydı," diye anımsayacaktı. "Onları indirmek kolay oldu."

Sabu, Tunus'taki sunucuları çevrimdışı bırakmak için botnet kullanmadı. Daha sonraları iddia ettiğine göre, bunun yerine Londra'daki bir web hosting şirketinin sunucularını ele geçirdi ve oradan Tunus'taki sunuculara saniyede on gigabaytlık veri gönderdi. Bunlar yayın sunucularıydı ve basit bir sunucunun yollayabileceği istenmeyen e-posta verisi miktarından kat be kat fazlasını yollayabiliyordu; bu, güneş ışınlarının gücünü artırmak için bir büyüteç kullanarak bir grup karıncayı imha etmeye benziyordu. Sabu tek başına, Tunus'taki sunucuları beş saatliğine çökertti. Yine de kısa süre içerisinde, diğer taraftaki yetkililer onun yolladığı sahte paketleri filtreledi; bu, bir konağın sahibinin uşağına belli bir kişiden gelen mektupları getirmemesini söylemesi gibi bir şeydi. Yolladığı trafik etkisini yitiriyordu. Sabu yılmadı, eski bir arkadaşını, siber suçlarla uğraştığı zamanlardan tanıdığı birini, yardıma çağırdı. Sabu, ilk isim sunucusuna saldırırken diğeri ikincisini çökertti.

Tunus, Sabu'nun gerçek anlamda Anonymous'a ilk bulaştığı meseleydi. Sadece hükümetin internetteki yüzünü çökertmekle kalmadı; o ve birkaç başka kişi hükümet çalışanlarının düzinelerce e-postasının arasında güç bela dolaştı.

Ama hükümet yine karşı koydu. Tunus dışından gelen tüm internet istemlerini bloke edip Sabu gibi yabancı internet kullanıcılarından kendisini tecrit etti. Sabu, Tunus başbakanı Muhammed Ganuçi'nin sitesini tahrif etmek

istedi ama bunu yurtiçinden yapması gerekiyordu ve bir uçağa atlayacak hali yoktu. Böylece, 2 Ocak'ta düzinelerce operatörün ve Tunus dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanından yüzlerce başka Anon'un bulunduğu #OpTunusia sohbet odasına girdi. Orada proxy sunucular kullanmaktan ve potansiyel DDoS saldırılarından bahsediliyordu; neler olup bittiğine dair sorular vardı. Sonra Sabu, büyük harf tuşuna bastı ve büyük girişini yaptı.

"TUNUS'TAYSAN VE İNTERNET ERİŞİMİ İÇİN PROXY SUNUCUM OLMAK İSTERSEN LÜTFEN BANA MSJ AT." Oda adeta sus pus oldu. Birkaç dakika geçmemişti ki Sabu Anon8935 gibi otomatik olarak atanmış bir rumuzu (AnonOps'ta eşi olmayan bir rumuz seçilmediğinde, ağ kullanıcıya bunun gibi bir isim veriyordu) olan birinden özelden mesaj aldı. Adam, Tunus'ta olduğunu iddia ediyordu. Sabu adamın gerçek adını bilmiyordu, sormadı da. Anon8935'in bir şehrin bunaltıcı sıcağında mı, yoksa bilmem neredeki sessiz ve ufak bir yerleşimde mi bulunduğunu da bilmiyordu. Adam sadece sokaktaki göstericilerden biri olduğunu ve şimdi de başka bir şey, internet ile ilgili bir şeyler denemek istediğini söylüyordu. Ama bir sıkıntı vardı: Anon8935 hack'lemek konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Sabu onu biraz yönlendirdi ve sonra ona "Kardeşim, hazır mısın?" dedi.

O da "Evet," diye yanıtladı.

"Farkındasın değil mi, pm.gov.tn adresini hack'lemek için senin bilgisayarını kullanacağım?"

Adam "Tamam," dedi. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

Sabu, kendisinin adamın bilgisayarının kontrolünü ele geçirmesine olanak tanıyan bir programı indirip kurması için kısa talimatlar gönderdi. Kısa bir süre sonra Windows'un antika olmuş bir sürümü ve hantal bir internet bağlantısı üzerinden çalışmaya başladı.

Sabu, farenin okunu hareket ettirerek "Beni görüyor musun?" diye sordu.

Adam "Tamam," yazdı.

Tunuslu adam oturup izlerken, Sabu işe koyuldu. Sabu, komut istemini açtı ve yeni arkadaşının daha önce hiç görmediği programlama kodunu girmeye başladı; bunlar, siyah zemin üzerinde uzayıp giden beyaz yazılardı ve web'in arka sokaklarını temsil ediyordu. Sabu, yaklaşık kırk dakika sonra Tunus başkanının resmi web sitesini açtı. Sabu, bu noktada adamın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hayal ediyordu. Dakikalar geçmemişti ki başbakanın resmi web sitesi kayıplara karıştı; onun yerine siyah harflerin bulunduğu basit, beyaz bir sayfa vardı. En üstte, Times New Roman yazı stilinde büyük puntolarla "İntikam kahpedir, değil mi?" yazıyordu. Altında kocaman bir korsan gemisi silüeti ve Operation Payback imzası vardı. *Operation* [Operasyon] kelimesi, bunun sadece bir protesto veya anarşi olmadığını, bunun bir misyon olduğu fikrini vurguluyordu.

Bu arada Tflow Topiary'ye, Tunus'a dönük bir hack'lemenin gerçekleşmek üzere olduğunu ve resmi bir tahrifat açıklaması kaleme alıp alamayacağını sormuştu. Topiary bunu yazdı ve Tflow'a gönderdi, o da açıklamayı Sabu'ya iletti; Sabu da, Tunus Başbakanı Ganuçi'nin resmiweb sitesinin yerine bu açıklamayı yerleştirdi. pm.gov.tn adresindeki ana sayfada artık "Anonymous'tan selamlar," yazıyordu. "Kendi vatandaşlarınıza nasıl muamele ettiğinizi gördük, davranışınızdan ötürü hem çok üzgün hem de öfkeliyiz." Metin, "Biz Anonymous'uz, Orduyuz... Bizi bekleyin," şeklindeki etiket satırıyla bitmeden evvel dramatik bir edayla devam ediyordu.

Sabu, bu yeni sayfaya baktı, arkasına yaslandı ve gülümsedi.

"Başkanın web sitesini hack'lemek için bu elemanın internetini kullanmanın nasıl bir duygu olduğunu bilemezsiniz," diyecekti. "Sikiyim, çok harikaydı." Tunus hükümeti yabancı hacker'ların sunucularına saldırmasını engellemek için bir güvenlik duvarı kurmuştu; kendi hudutları içinden saldırganların geleceğini hiç beklemiyordu.

Sabu "Sağol kardeş," dedi. "Bunun için indirilmiş her şeyi sildiğinden emin ol sonra da bağlantını sıfırla." Birkaç dakika sonra adam çevrimdışı oldu ve birkaç gün sonra Sabu, evine bir Tunus bayrağı astı. Sonra Sabu bu adamın tutuklandığını duydu. Bu gönüllüye üzülse de kendisini suçlu hissetmiyordu. Daha yüce bir amaca hizmet edilmişti. Sabu daha sonraları şöyle bir değerlendirmede bulunacaktı: "OperationTunusia, Anonymous için ciddi bir teknik ilerlemenin başlangıcıydı."

14 Ocak'ta, Tunus Devlet Başkanı Bin Ali düştü. Bu bir dönüm noktasıydı ve ardından bir ay boyunca binlerce Tunuslu işsizlik ve Ali'nin haddi hesabı olmayan iktidarına karşı gösteriler yaptı, birike birike yeni bir çevrimiçi protesto biçimine dönüştü; bu protesto, yerli vatandaşlarla dünyanın öte ucundaki insanların birlikte iş yaptığı bir ittifaktı.

Ali, Tunus'tan kaçıp Suudi Arabistan'a giden bir uçağa atladı, Sabu da Tunus hükümetinin sunucularına yönelik haftalarca süren saldırısına son verdi. Şubat ayma gelindiğinde Ganuçi de istifa edecek ve ilerleyen aylarda ülkede internete uygulanan sansür büyük ölçüde azalacaktı. Bu arada Sabu, #InternetFeds'teki hacker'lar ve AnonOps'taki Anon'lar, diğer Ortadoğu ülkeleriyle ilgilenmeye başladı. Sabu, Cezayir'deki hükümetin web sitelerini çevrimdışı bırakmak konusunda hacker'larla işbirliğine gitti, sonra yolsuzluğa dair kanıtlar bulmak üzere Zimbabve hükümetine ait e-postalara erişim sağladı. Sabu ve Kayla üst düzey erişim sağlamaya devam ediyor, Tflow koordinasyonu üstleniyor, Topiary de tahrifat ardından yerleştirilen mesajları kaleme alıyordu. Anonymous'un yeni Ortadoğu kampanyası ışık hızıyla yol alıyordu, bu kapsamda gönüllülerden oluşan ekipler hemen hemen her gün farklı bir Arap web sitesine saldırılar

düzenliyordu. Keşfettikleri güvenlik zafiyetleri, yeni yeni oluşan silah arkadaşlığı ve bunun sonucunda medyanın ilgisi onları kışkırtıyordu.

Özellikle Kayla hızını almıştı; bunun sebebi sadece devrimi desteklemesi değildi. Bu hacker, WikiLeaks ile birlikte hareket ettiğini iddia eden biriyle gizli bir anlaşma yapmıştı.

10. Bölüm

Ninja'yla Buluşma

Anonymous, 2011 yılı Ocak ayının başlarında, Ortadoğu'yla ilgilenmeye başladığında, Topiary #propaganda'da tahrifat mesajları yazıp bu işleri örgütlemeye ve #reporter'da gazetecilerle konuşmaya devam ediyordu. #command, artık yüzüne bakılacak gibi değildi, çok fazla operatör ve çok fazla atışma vardı. Tanıtım faaliyetleriyle ilgili her kanalda yaklaşık yirmi Anon vardı; bunların çoğu, daha önceleri de Anonymous'un basın bültenlerini kaleme almış yetenekli yazarlardı. Bazen Topiary Tflow ile konuşur, o da bir tahrifat metni almak için #propaganda'ya dalardı; Topiary ise kısa bir süre sonra metnini Zimbabve'yle alakalı resmi bir hükümet web sitesinde görürdü. Fransız bir Anon sayesinde metnin Fransızcası da konmuş olurdu.

Topiary, Anonymous'u muhabirlere izah etmeyi ve web sitelerin sahiplerini ve ziyaretçilerini şoke eden tahrifat metinleri yazmayı seviyordu. Ayrıca basınla ilgilenmeyi, onlara özel bilgiler sunmak suretiyle bir hikâyeye ilgilerinin nasıl çekileceğini öğrenmeyi de seviyordu. Bu kolektifin dışındaki dünyada, kendisi gibi yazarların ve sözcülerin, Anonymous'un daha nüfuzlu üyelerinden biri olup olmadığı sorusu kafasını kurcaladı. Kısa süre sonra insanlar onu, başka kimsenin uluorta sözünü etmediği kanallara davet etmeye başladı. 2 Ocak'ta biri mühim bir meseleden ötürü omzuna hafifçe vurdu; bu sefer bunu yapan kişi Tflow'du.

Sabu, yerli bir gönüllü üzerinden, başbakanın web sitesini ele geçirmeye hazırlanıyordu ve hemen iyi bir tahrifat mesajına ihtiyacı vardı.

Tflow Topiary'ye "Tunus hükümetinin önde gelen siteleri hack'lenecek," dedi. "Bir tahrifat mesajı kurgulayabilir misin?" Topiary'nin içi şöyle bir ürperdi.

İlk kez biri ona güvenerek bir hack'lemenin gerçekleşeceği bilgisini vermişti. Yardım etmeye can atar bir halde, Tflow ile tahrifat dedikleri şeyin zamanlamasını konuştular ve ardından Topiary, baskıcı Tunus hükümetine yönelik alışıldık kötülük habercisi mesajını yazdı.

Hack gerçekleşirken ve tahrifat mesajı yüklenirken, Topiary ve Tflow AnonOps'un belli başlı sohbet odalarına girip birliklere biraz ilham vermek üzere saldırıya dair sıcağı sıcağına yorumlar düştü.

Tüm bunlar bittiğinde, Tflow Topiary'yi #InternetFeds'e davet ederek yine şaşırttı. Sonuç itibariyle, Topiary'ye Anonymous ile çalışan en becerikli hacker'lardan bazılarıyla işbirliği yapma ve fikirlerini paylaşma konusunda cidden güveniyordu. Topiary bu insanlar için bir yabancıydı ama giderek onların dikkatini çekmeye başladı.

İlerleyen aylarda, Sabu'nun yaptığı hack'lerin ve Topiary'nin yazdıklarının çoğu, Anonymous'un Libya, Mısır, Zimbabve, Ürdün ve Bahreyn hükümetlerine yönelik siber saldırıların ön saflarında yerini aldı. Anonymous sadece siteleri tahrif etmekle kalmıyor, hükümetlere ait e-posta adresleri ve şifreler yayınlıyordu. Dünyanın başka yerlerinde de Anonymous adına saldırılar düzenlenmeye devam ediyordu; iki İrlandalı hacker İrlanda'nın ana muhalefet partisi Fine Gael'in web sitesini tahrif etti. Bu coşkun devrimci faaliyet seli, birden Anonymous'u bir yığın canı sıkılan afacan görüntüsünden çıkarıp gerçek birer aktiviste benzetti.

Sonra 5 Şubat'ta, Tflow AnonOps'ta Topiary'ye özelden başka bir mesaj gönderdi ve bu sefer onu #InternetFeds'ten sadece bir avuç çekirdek insanın bulunacağı daha da gizli bir IRC kanalına davet etti. Topiary, bu seçkin sohbet odasına girdiğinde, en az yüzde 80 büyük harf kullanmayanları sohbet odasından atan bir programlama betiğini IRC istemcisine (şaka olsun diye) kurmuş olduğunu unutmuştu. Sabu'yla ilk karşılaşmasında onu sohbet odasından atmış oldu. Topiary, mahcup bir edayla özür diledi ve hemen betiği kapattı. Ama Sabu bunu hoş karşıladı ve bu beşli (Topiary, Sabu, Kayla, Tflow ve Q) hemen konuşmaya başladı. Gündem, HBGary ve Aaron Barr'ın *Financial Times*'taki yazısıydı.

Topiary, Kayla'nın kim veya ne olduğuna akıl sır erdiremiyordu. Kayla adını eski MSN sohbet listesinde, 2008'deki bir 4chan tufanında ve Encyclopedia Dramatica'da hakkında yazılmış yazılarda gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Kayla, bir sürü gülücük ve *lol* kullanarak hack'ten bir bağımlılıkmışçasına söz ediyordu. Bir web sitesi gördüğünde, kaynak kodunda yararlanabileceği, belki bir iki veritabanı çalmasına olanak tanıyacak boşluklar olup olmadığına bakmadan edemezdi. Bir muammaydı: Gruptaki çenesi en düşük, en gamsız kişi gibi görünüyordu ama aynı zamanda paranoyak ve bariz şekilde tehlikeli biriydi. Gerçek kimliğini çok sıkı koruyordu ve hem on altı yaşında olduğuna dair

çarpıcı itiraf hem de haddinden fazla yüz ifadesi simgesi ve kalp (<3) kullanması bir kızmış gibi görünmek için çok uğraştığını akla getiriyordu.

Topiary, kadın hacker'ların çok nadir olduğunu biliyordu; kadın olduğunu iddia eden bir hacker çok büyük bir ihtimalle gerçek hayatta bir kadın değildi ama trans, eşcinsel olması veya en azından benzer anlayışta olması ihtimal dahilindeydi. Topiary'nin Johnny Anonymous rumuzlu çevrimiçi bir arkadaşı, 2010 yılının sonlarında kendince öylesine bir çevrimiçi anket düzenledi. İlk AnonOps ağının yüz elli kullanıcısına bir dizi soru sordu. Bunların yaklaşık altmışı veya üçte biri, kendilerini LGBT (lezbiyen, gey, biseksüel veya trans) olarak tanımlarken geri kalanlar heteroseksüel olduklarını söyledi.

Johnny Anonymous, verdiği bir mülakatta, "aramızda bir sürü travesti olduğu için onlarla ilgili şakalarımız var," diyordu.

Kayla, kimliğini gizleme konusunda takıntılıydı. Bu yüzden Topiary sonraları ona Ninja dedi. Hemen hemen her gün şifresini dönüşümlü olarak değiştirirdi. Tüm verilerini ufacık bir microSD kartına yüklediğini ve netbook'unu başlattığı işletim sistemini tek bir USD belleğinde muhafaza ettiğini iddia ederdi. Çoğu hacker gibi o da, internet üzerindeki tüm o cadılıklarını yapmak için bir VM (sanal makine) kullanıyordu; bu, bilgisayarıyla çevrimiçi hayatı arasında bir tampon vazifesi görüyordu, böylece birisi onu hack'leyecek olsa sadece sanal makineye girmiş olurdu. Topiary ve birçok başka Anon'dan farklı olarak, bir sanal özel ağ (VPN) kullanmaktan kaçınıyordu. Onlara güvenmezdi, zira VPN sunucuları, ellerindeki ona ait bilgileri her zaman polise verebilirdi. Üzerinde kayıtlı olmayan bir SIM kartı bulunan ucuz bir cep telefonu kullanıyordu; bu sahip olduğu en güvenli aletti ve ona tüm şifrelerini not ediyordu. Telefonunda bölümleme yoluyla sys adında ufak bir sürücü yaratmıştı ve bunu kötü niyetli kodlarını saklamak için kullanıyordu.

Kulağa paranoyakça geliyor ama Kayla daha sonraları verdiği bir röportajda, hacker forumlarına saldırmaya başlamasından kısa bir süre sonra, web'i kimliği konusunda tertemiz bir hale getirmesi gerektiğine dair korkunç bir ders aldığını anlattı. Hikâye şöyleydi: Kayla daha ufakken (iddia ettiğine göre on dört yaşındayken) ve eğlencesine başka hacker'ları dox'lamaya çalışırken, bir noktada yanlış hedefi seçmişti. Bu, kendince bir şeyleri deşmeyi beceren erkek bir hacker'dı; başka bir forumda Kayla'nın eski e-posta adreslerinden birini bulmuştu. İsmini, doğum tarihini, ikâmet ettiği yeri öğrenmiş ve ailesine dair bazı bilgiler edinmişti. Kayla'nın evini aramış ve telefonu açtığında, öfkeli bir ses tonuyla Kayla'yı polisi aramakla tehdit etmişti. Kayla, bunları anlatırken, o adamın, o yaşta olduğuna inanmadığını ve kendisinin hüngür hüngür ağlamaya başladığını söylüyordu. Sonunda adam sakinleşince, o civarlardaki bir şehirde bir buluşma ayarlamışlardı. Buluşma yeri olarak kalabalık bir alışveriş

merkezini seçmişler ve sonunda birbirlerini bulup, oturup konuşmuşlardı. Adam, Kayla'nın hayatını ve neden hack'le uğraştığını merak ediyordu. Adam, ona dair ayrıntılı bilgileri eski MSN profillerinden ve hacker forumlarındaki profillerden bulduğunu açıklamış ve Kayla için bu suratına atılmış bir tokat gibi olmuştu: Bilgileri oralarda bir yerlerde dolanıyor ve sadece keşfedilmeyi bekliyordu.

Kayla eve varır varmaz hesaplarındaki her şeyi temizlemiş, her bir e-postasını silmiş ve internette nasıl tamamen görünmez olunduğuna dair daha fazla şey okumuştu. Bir yıl içerisinde adeta orduya yakışır rejimini oturtmuş ve artık daha büyük isimleri hack'leyecek kadar özgüvene sahip hale gelmişti. Kendisini hack'lemenin cazibesinden alamıyordu; başkalarının erişemediği bilgilere erişmede bir şey vardı. Zaten çevrimiçi ortamlarda kullandığı isim de, eski İngilizcede "Keeper of keys," yani "anahtar muhafızı" anlamına geliyordu. #InternetFeds sohbet odasında ve diğer hacker'lar arasındaki konumunu sağalama alacak saldırı, Gawker adlı haber sitesine dönük taarruzuydu.

Gawker, bir zamanlar Anon'un gözüne girmişti. Chanology'nin fitilini ateşlemeye katkı sağlayan o çılgın Tom Cruise videosunu cesurca yayınlayan ilk haber sitesiydi. Ama sonra sitenin meşhur iğneleyici üslubu Anonymous'a yönelip belli başlı 4chan baskınlarını kitlesel bir zorbalık örneği olarak takdim etti. Gawker'ın internet muhabiri Adrian Chen'in Anonymous'un gerçek hack becerilerinden yoksun olması ve 4chan'in Tumblr ile kedi-köpek gibi olmasıyla dalga geçen çeşitli hikâyeler yazmasının ardından, /b/ müdavimleri, bizzat Gawker'a yönelik bir DDoS saldırısı düzenlemeye çalıştı ama başarısız oldular. Bunun üzerine, Gawker'ın yazarlarından Ryan Tate, 19 Temmuz 2010'da başarısız saldırıya ilişkin bir yazı kaleme aldı ve Gawker'ın sinmeyi reddettiğini ekledi. Bir de "bununla bir sorunu olan üzgün 4chanliler varsa, bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz," dedi. Kayla, o zaman bu yoruma kızmış, onu ve şimdi de Anonymous'u hafife alanları cezalandırma yönündeki o alışılagelmiş şevki hissetmişti.

Kayla, daha sonraları bir röportajda, "onlar 'lol bizi hack'leyemezsiniz kimse bizi hack'leyemez' gibilerinden takılmadan önce pek umursamadık," diyecekti. Gawker harfi harfine böyle bir şey dememiş olsa da Kayla'nın aldığı mesaj buydu.

Bu sitenin yakasına yapışmaya karar verdi. O ve daha sonraları iddia ettiğine göre ilaveten beş hacker'dan oluşan bir grup, bizzat kendisinin kurduğu tr011 isimli IRC ağında bulunan #Gnosis adlı bir sohbet kanalında buluştu. Bu ağda her zaman herhangi bir yerden üç ila dokuz kişi oluyordu. Aslında Kayla'nın birkaç IRC ağı vardı ama onları bizzat barındırmak yerine, ABD'den çıkmış bir mahkeme kararını takmayacak ülkelerdeki meşru sunucularda barındıracak

başka hacker'lar biliyordu. Kayla adının veya lakabının çok uzun süreliğine bir yerde gözükmesini istemezdi.

Kayla'ya yakın olan insanlar, tr011'i kurup onu seçtiği veya bizzat eğittiği becerikli hacker'larla doldurduğunu söyler. Kayla hızlı öğrenen biriydi ve başka hacker'lara püf noktaları ve hileler öğretmeyi severdi. Sabırlı ama atılgandı. Bir öğrenci, Kayla'nın önce teoriyi anlatıp sonra hacker'lara farklı yaklaşımlar kullanmak suretiyle tekrar tekrar pratik yapmaları gerektiğini söyleyerek iki gün boyunca SQL enjeksiyonu yapmayı öğrettiğini anımsar.

O öğrenci, "Beynin cehenneme dönüyordu ama işe yarıyordu," diyordu. Kayla, SQL enjeksiyonu gibi yöntemlerin sahip olduğu onca karmaşık katmanı görüyordu; bu, o kadar engin bir bilgiydi ki, güvenlik açıklarından başka hacker'lardan daha fazla faydalanabiliyordu.

Kayla ve arkadaşları, tr011'de, Gawker'ın sunularının girift yanlarını çözmeye çalışıp sitenin kaynak kodunun bir kısmını çalmanın bir yoluna bakıyorlardı. Sonra Ağustos ayında, Gawker'daki "üzgün 4chanliler" hikâyesinden birkaç hafta sonra, Gawker.com'u barındıran sunucularda bir güvenlik açığına rastladılar. Bu, onların makalelere yorum yazmak üzere Gawker sitesine kaydolmuş 1,3 milyon insana ait kullanıcı isimleri, e-postlar ve *hash*'lerle [kriptolu şifreler] dolu veritabanına erişmelerinin önünü açtı. Kayla ne kadar da şanslı olduğuna inanamıyordu. Grubu, Nick Denton'un, Gawker muhabirleri ve yöneticileri için bir iletişim aracı olan Campfire'daki kişisel hesabına giriş yaptı ve Gawker kadrosunun söylediği her şeyi gizlice gözetledi. Bir noktada Gawker'ın editörleri, şakayla birbirlerine "Nick Denton (Gawker'ın kurucusu) Onu 4Chan'e, Doğrudan Evime Getir Diyor," gibi manşetler öneriyordu; bu manşetin altına bir evin adresi bulunuyordu.

Grubun bir üyesi Gawker Media'ya ait teknoloji blogu Gizmodo'nun Twitter hesabını hack'leyene dek iki ay boyunca pusuya yattılar ve Kayla 1,3 milyon Gawker kullanıcısının kişisel hesap bilgilerini basit bir web sayfasında yayınlamaya karar verdi. Grubun bir üyesi bu veritabanını satmayı önerdi ama Kayla onu halka açık hale getirmek istiyordu. Bu kârla değil intikamla ilgili bir meseleydi.

12 Aralık'ta, doğu zamanıyla sabah 11:00 sularında, Kayla #InternetFeds'e girip diğerlerini Gawker'a karşı yürüttüğü yan operasyondan ve bunun kamuoyuna yansımak üzere olduğundan haberdar etti. PayPal ve MasterCard saldırıları halihazırda tavan yapmıştı ve Kayla pek bulaşmamıştı. Genellikle böyle çalışırdı; kişisel olarak kendisini hakarete uğrattığını düşündüğü bir hedeften intikam almak üzere birkaç hacker arkadaşıyla birlikte tek başına yollara düşerdi.

"Millet, yarın çevrimiçi olursanız, haberiniz olsun, ben ve arkadaşlarım elimizde ne var ne yoksa 4chan /b/'de yayınlayacağız," dedi. Ertesi gün, Kayla ve diğerleri, Gawker'daki milyonlarca kullanıcı hesabıyla bizzat o "üzgün

4chanlileri" şereflendirdi, böylece William gibileri bu hesapların sahipleriyle dalga geçebilecekti.

Gawker bu güvenlik ihlaline dair bir duyuru yayınladı: "Bu ihlalden dolayı çok utanıyoruz. Sistemlerimizdeki zaafları tespit eden hacker'ların iyi niyetine teslim edilecek bir duruma düşmemeliydik."

#InternetFeds'te bulunan Pwnsauce adlı İrlandalı bir hacker "Hahahahahahha," dedi. "Çok mu ırzına geçtiler?" Bunu yapan da bir *hacker*'dı, "TEKİL," diye ekledi. "Özbeöz Kayla'mız." Kayla hemen bu işe dört kişinin daha katıldığını ekledi ve #InternetFeds'te biri kalkıp /b/'ye atılan şeylerle ilgili bir duyuru yazmayı teklif ettiğinde, Kayla teşekkür edip "Adım geçmesin," diye ekledi.

Saldırıdan dolayı Anonymous'tan ziyade Gnosis övgü aldı. Kayla 2008'den beri Anonymous'a dahil olduğunu ve o vakte kadar "nispet yapmak ya da eğlenmek" dışında amaçlar için nadiren hack'lediğini söylüyor; ki Gawker getirdiği en büyük kelleydi. Ama #InternetFeds'e dahil olduktan sonra, yabancı hükümetlerin sunucularını daha ciddi bir biçimde hack'lemeye başladı.

Kayla, AnonOps'un PayPal'a ve MasterCard'a yönelik DDoS saldırılarına katılmamıştı, çünkü DDoS'lamak onu pek ilgilendirmiyordu. Ona göre, bu bir zaman kaybıydı. Ama yine de WikiLeaks'e yardım etmek istiyor ve hack'lemenin bu açıdan daha etkili bir yöntem olduğunu düşünüyordu. Gawker saldırısını duyurmasının ardından çok zaman geçmemişti ki Kayla, WikiLeaks ile alakalı başlıca IRC ağına girip gelişigüzel anonim bir rumuzla insanların ana kanallarda neler konuştuğuna bakmak için birkaç hafta pusuya yattı. O kanalda sorumlu gibi duran bir operatör dikkatini çekti. O kişi ortalıkta q (burada, #InternetFeds'teki Q adlı hacktivist ile karıştırılmaması için küçük harfle yazılmıştır) rumuzuyla dolaşıyordu. WikiLeaks ile hareket eden destekçiler ve yöneticiler, Google'da kendilerini aratmak imkânsız olduğu için sık sık, Q ve P gibi, tek harfli rumuzlar kullanırdı. Kanalda, bir örgüt olarak WikiLeaks hakkında sorusu olanlar, çoğu zaman sessiz duran q'ya yönlendirilirdi. Kayla da ona özelden mesaj attı.

Yakın bir kaynağa göre, Kayla q'ya bir hacker olduğunu söylemiş ve WikiLeaks için kendisini neler yaparken tahayyül ettiğine dair ipuçları ortaya atmış: Hükümetlerin web sitelerini hack'leyecek ve WikiLeaks'in yayınlayabileceği veriler bulacaktı. Ne bekleyeceğinden emin değildi ama büyük oranda sadece yardımcı olmak istiyordu. Yeterince emin bir halde q, Kayla'yı ve o zamanlar Kayla'nın haberdar olmadığı birkaç başka hacker'ı işe dahil etti. WikiLeaks, bu hacker'lar ve q açısından sadece ispiyoncular için bir örgütlenme değildi, aynı zamanda hacker'lardan çalınmış bilgiler de istiyordu.

q adlı yönetici, Kayla'nın .gov ve .mil olarak bilinen hükümet ve orduya bağlı web sitelerinde açıklar aramak üzere web'i kolaçan etmesini istedi. Normalde çoğu hacker bu ganimetlere el sürmezdi, zira bunu yapmak ağır hapis cezalarına çarptırılmaya yol açabilirdi ama Kayla, hacker arkadaşlarına ellerinde .mil açıkları olup olmadığını sormakta bir sıkıntı görmedi.

Bir kaynak, Kayla'nın q için yaptığı hack'leme çılgınlığında aşırı hızlandığını ve çoğu zaman güvenlik açıkları kolladığını söylüyor. O kaynağın dediğine göre, Kayla hep dobraydı, açık açık yüzüne söylerdi, "ben-hack'lemeye-gidiyorum-ve-iplemiyorum," diyordu. Ama Kayla, elindeki her şeyi her zaman q'ya vermezdi. Onun için hack'lemeye başladığı sıralarda büyük bir web hosting şirketine üst düzey yönetici erişimi —tüm VPS'lerine (sanal özel sunucular) ve tüm normal sunucular— sağladı ve kök dizin güvenlik açıklarını AnonOps sohbet odasındaki insanlar dahil olmak üzere arkadaşlarına "şeker dağıtır" gibi verdi.

O kaynak, "Elinden gelen en büyük boku hack'ler ve başkalarına verirdi," diyordu; çalınmış kredi kartı numaralarından oluşan bir zulayı veya sistem yöneticisi giriş bilgilerini ortaya atar sonra bir günlüğüne kaybolurmuş. "Hacker'ların Noel Babası gibiydi."

Kayla, daha sonraları bir röportajında "Açık konuşmak gerekirse hack'lemek için hack'lemiyorum," diyordu. "Biri bir site hakkında söylenirse, ona hemen şöyle bir göz atarım ve bir hata bulursam kanaldaki herkese söylerim. Ondan sonrası beni alakadar etmez. :P." Kayla, bir siteyi tahrif edip "bir Ninja gibi" sessizce geri plana çekilmeyi tercih eden kişi olmak istemediğini söylüyordu.

"İz bırakmadan gelip gitmek, işte kilit mesele bu," diyordu. Gawker'inki gibi bir ağda ne kadar zaman geçirirse o kadar içlere doğru ilerleyebiliyor ve yönetici veya yürütücü şifreleri gibi şeyler çıkarabiliyordu. Kayla, Anonymous'u ve oradakileri seviyor ama en nihayetinde kendisini şu veya bu grupla hareket etmeyi umursamayan özgür bir ruh olarak görüyordu. AnonOps veya #InternetFeds'tekilerle iş yaparken bile, bir rolü veya uzmanlık alanı olduğunu düşünmüyordu.

"Giderim ve hack'lerim, erişimlerle geri döner ve milletin çılgınlık yapmasını sağlarım," diyordu. Zaten Kayla çoğu zaman rahat duramazdı. Çevrimiçi ortamlarda bir şeyler okuduğunda, alışkanlığı gereği parametreleri ve giriş betikleriyle oynamaya başlardı. Çoğunlukla da onlarda bir sıkıntı bulurdu.

Hâlâ q için çalışmaya devam ediyor olması Kayla'ya, özellikle de daha gelişmiş ülkelere göre erişimi daha kolay olan Afrika veya Güney Amerika'da bulunan üçüncü dünya ülkelerindeki .gov ve .mil hedeflerine yönelmesi için daha ciddi bir mazeret sunuyordu. Her gün, yeni hedefler ve yeni hack'ler peşinde koşma günüydü. Kayla q için asla, örneğin HBGary e-posta zulası kadar büyük bir şey bulmadı ama mesela Birleşmiş Milletler'in ana sitesinde güvenlik açıkları

buldu. Nisan 2011'de Kayla, Birleşmiş Milletler'e dair "vuln*"lardan oluşan bir liste hazırlamaya başladı. Örneğin;

http://www.un.org.al/subindex.php?faqe=details&id=57

SQL enjeksiyonlarına açık bir Birleşmiş Milletler sunucusuydu, özellikle de subindex.php. Ve o zamanlarki

http://www.un.org.al/subindex.php?faqe=details&id=57%27

sayfası bir SQL hatası veriyordu; bu da, Kayla veya herhangi birinin SQL komutları enjekte ederek veritabanını dışarı çıkarabileceği anlamına geliyordu. Asıl URL'nin sonunda %27 yoktu ama php/asp betiklerinin parametrelerini test ettikten sonra Kayla'nın bunu öylesine eklemesi, hata mesajlarını bulmasını sağladı.

Sonunda Kayla, hükümetin ihale vermiş olduğu şirketler ve bir sürü askeri e-posta adresi için yüzlerce şifreye erişim sağladı. Askeri e-posta adreslerinin bir kıymeti yoktu, zira ordu e-postalar için bireylerin kimlik kartlarında bulunan, bir bilgisayar çipine yerleştirilmiş bir belirteç sistemi kullanır ve herhangi biri herhangi bir şeye ulaşmak istediğinde bir PIN ve kart üzerindeki bir sertifikayı kullanmak durumundadır.

Bu, sıkıcı ve tekrarların bol olduğu bir işti; e-posta adresleri listeleri taranmalı, başka hacker'ların pislikleri aranmalı ve hükümet veya orduyla ilgili bir şeylerin peşine düşülmeliydi. Ama Kayla'nın bunları yaparken mutlu olduğu söyleniyordu. Yaklaşık haftada bir, q ile bir IRC kanalında buluşuyor ve topladığı bilgileri kriptolu e-postalar üzerinden ona paslayıp yeni direktifler bekliyordu. Kayla, Julian Assange'ın yaptıkları hakkında ne düşündüğünü sorduğunda, q onun peşine düştüğü şeyleri onayladığını söyleyecekti.

q'nun yalan söylemek konusunda başarılı olduğu ortaya çıktı.

Kayla'nın WikiLeaks gönüllüsü olmasından yaklaşık bir yıl sonra, q ile çalışan başka hacker'lar onun düzenbaz bir operatör olduğunu, Assange'ın bilgisi olmadan kendilerini işlere koştuğunu ortaya çıkardı. 2011 yılının sonlarına doğru, Assange onun örgütten ayrılmasını istedi. Kayla, WikiLeaks olduğunu düşündüğü şey için bilgi toplamaya çalışan tek gönüllü değildi. Bu düzenbaz operatör, düzmece bahanelerle başka hacker'ları da işe koşmuştu. Üstüne üstlük, bir kaynağın iddia ettiğine göre, WikiLeaks tişört dükkânından 60.000 dolar çalıp kendi kişisel hesabına aktarmıştı. WikiLeaks, q'nun Kayla ve

* Güvenlik açıkları, zafiyetleri anlamına gelen vulnerabilities kelimesinin kısaltması.—ed.n.

diğerlerinin bulduğu güvenlik açıklarıyla ne yaptığını asla öğrenemedi ama bunları yeraltı suç dünyasındaki birilerine satmış olabilir. Nereden bakılırsa bakılsın, q hükümetlerin yolsuzluklarını gün yüzüne çıkarmayı gerçekten umursuyor gibi değildi ve en yakın çevrimiçi arkadaşlarından bile kimliğini saklama konusunda ustalaşmış Kayla, faka basmıştı.

Şubat 2011'de Kayla, Tflow, Topiary ve Sabu ile Super Bowl maçının olduğu Pazar günü yapılacak dönüm noktası niteliğindeki soygun için onları bir araya getirecek o yeni özel sohbet odasında konuşmaya başladığında, bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. O zamanlar Kayla'nın bilmediği daha büyük sır ise, Sabu'nun kendisini, haber olarak baş sayfalara çıkacak hack'leme dünyasının derinliklerine götürmekle kalmayıp bilgilerinin doğrudan FBI'a yollanmasını seyredeceğiydi (HBGary Federal'a yönelik saldırı).

11. Bölüm

Kötü Sonuç

8 Şubat 2011'de, Super Bowl Pazarı'ndan iki gün sonra, Aaron Barr, hızlıca dolabından gömleklerini çıkarıp katlıyor ve önündeki yatağın üzerinde duran orta boy bir valize yerleştiriyordu. Bu çılgınca bir telaş değildi ama Barr taşınmalıydı. On beş yılını orduda geçirmişti ve hem kendisi hem de ailesi gezginlik konusunda ustalaşmıştı. Hızla ve sesiz sakin ama büyük bir verimlilikle hazırlıklarını yaptılar. Eşi ayrı bir çantayı dolduruyordu; sessizlik sadece yeri gelmişken sorulan, seyahate dair kimi işlere ilişkin soruyla delindi. Daha iki saat önce Barr, işyerinde HBGary saldırısı hakkındaki haber selini ve medyanın kendisinin WikiLeaks ve Glenn Greenwald'a karşı Hunton & Williams'a getirdiği teklife dair şekillenen yeni ve feci görüşünü yakalamaya çalışıyordu.

Anonymous'un düzenlediği hack'lemenin haberini almak onu germişti. Ama medyanın kendisine ait tartışmalı e-postalarla bir ziyafet çekmesi, kan basıncı üzerinde kesin bir etki yarattı. Barr, yazılan her haberi düzeltmek istiyordu ama avukatlar şimdilik sessiz kalması gerektiğini söylemişti. Tek yapabileceği şey bunları okuyup dişini sıkmaktı. Bazen, merakı daha iyi muhakeme yapmasını engelliyor, Anon'ların neler dediğine bakmak için bir rumuzla AnonOps IRC odalarına dalıyordu. Barr'ın yeni ve başka biçimlerde aşağılanmasını görmeye aç yüzlerce katılımcı için o hâlâ bir soytarıydı. Washington D.C.'de bulunanlara, arabayla Barr'ın evine uğrayıp resim çekme veya posta kutusuna bir şeyler yollama çağrıları yapılıyordu; körlerin kullandığı bir baston ve bir kamyon dolusu boş kutu yollayan olmuştu. Ayrıca, bir pizza geldi. Birkaç insan rastgele kapısına geldi ve biri evinin içinin fotoğrafını çekmeye çalıştı. Barr rahatsız olmuştu ama

bunlarının çoğunun zararsız olduğunu kavrayarak onları yollamakla yetindi. Bir de, birkaç saat önce, 4chan'i sevmiş ama daha zekice sohbetler çevirmek isteyen insanlar sayesinde giderek popülerleşen forum sitesi Reddit'i ziyaret etmişti. Bir kullanıcı, önceki Pazartesi *Forbes* dergisinde yayınlanan Barr ile yapılmış röportajı yollamıştı; ardından girilen 228 yorumdaki tahliller ve maçoluğun arasında, Barr'ın çocuklarına dair birkaç çirkin öneri vardı. Bunların çoğu, büyük ihtimalle lafta kalırdı ama Barr şansını daha da zorlamak istemiyordu. Ne de olsa, iş bir salağın tetiği çekmesine bakardı. Birkaç dakika sonra eşiyle konuştu ve eşyalarını toplamaya başladılar.

O öğleden sonra, aile her şeyi arabaya yükledi; ikizler ilginç bir yolculuğa koyulduklarını sanıyordu. Barr'ın eşi ve çocukları bir arkadaşlarında kalmak üzere iki haftalığına güneye giderken, Barr Sacramento'ya giden bir uçağa atladı. HBGary Inc.'in merkezi oradaydı ve Barr orada ortalığı temizleyecek ve polise araştırmaları konusunda yardımcı olacaktı.

Bu arada HBGary'deki Greg Hoglund, hasar kontrolü yapıyordu. Bir internet hukuku şirketi olan Zwillinger & Genetski'den Mark Zwillinger ile irtibata geçti. Daha sonra, ünlü bir internet avukatı olan, daha evvel Kevin Poulsen gibi hacker'lara vekalet etmiş ve Electronic Freedom Foundation'daki [Elektronik Özgürlük Vakfı] bilgi özgürlüğünden yana avukatlarla çalışan Jennifer Granick, Mark'a bu davada yardımcı olacaktı. Hoglund, Zwillinger ile konuştuktan sonra HBGary müşterilerine hitaben açık bir mektup kaleme aldı. İşi bittiğinde, bunu artık eski haline getirilmiş olan HBGary web sitesinde yayınladı ve Barr'ın işletmiş olduğu kardeş şirkete değil özellikle HBGary Inc.'e işaret etti.

"Super Bowl Pazar'ında, HBGary Inc. bir siber arıza yaşadı. Hacker'lar, yasadışı yollardan çalınmış şifrelerle, iki HBGary Inc. çalışanının bulut tabanlı hizmet sağlayıcımızda bulunan e-posta hesabına erişmiş ve bu e-postaları internete yüklemiştir."

Hoglund'un mektubu nereye işaret ettiği konusunda net değildi ama bu zamanla değişecekti. Mektup, HBGary'ye saldıranların şirketin e-postalarına erişim sağlamak için hayli meşakkatli bir yol kat etmiş olduğunu ima ediyor gibiydi ama bu süreç fiilen hiç de o kadar da zor olmamıştı. Bir SQL enjeksiyonu, yani en basit saldırı yöntemi söz konusuydu. Ted Vera'nın şifresi olan satcom31 kolay kırılmıştı. Sadece Holglund, web'teki tüm diğer hesaplarıyla alakasız, rastgele numaralar ve harflerden oluşan rastgele bir rakam dizilimi kullanmıştı. Ayrıca, saldırı daha da kötü olabilirdi. Hacker'lar, sosyal güvenlik numaralarından tutun da ev adreslerine varana dek HBGary çalışanlarının akla gelebilecek her türlü bilgisini ve Vera'nın Flickr hesabına erişim sağladıktan sonra çocuklarının fotoğraflarını ele geçirmişti. Topiary daha sonraları "Bu, moralfag modumun etkisini gösterdiği andı," diyecekti. Diğerleri

de çocukların bu işe bulaştırılmayacağı konusunda mutabıktı ve hepsi sosyal güvenlik numaralarının sızdırılmaması gerektiğine karar verdi. "Bunu yapmadığımıza şükrediyorum."

Yine de sosyal medya, bloglar ve yirmi dört saat çevrimiçi ortamlarda ve televizyonda dönen haberler hep birlikte, Aaron Barr ve HBGary'nin Super Bowl Pazarı'nın ardından tüm internete yayıldığı anlamına geliyordu. Topiary'nin düzmece Aaron Barr tweet'leri, on binlerce takipçiye sahip bir besleme olan Anonymous IRC tarafından retweet edilmişti ve artık Barr hakkında binlerce hikâye vardı.

Barr, kısa bir süre sonra saldırıyı büyük ölçüde beş kişinin düzenlendiğini öğrendi. Pazartesi sabahı erken saatlerde Washington D.C.'de telefonla yapılan bir röportajda "Benim için sürpriz oldu, bu düşük bir sayı," dedi. "Örgütün yönünü tayin eden çekirdek bir kadro var. Ve, edindiğim intibaya göre, bu kişiler çok iyi."

Barr'ın sesi yorgun geliyordu. "Şu anda sadece tüm bu olanlardan yorgunum. Şok, öfke, hüsran, esef, bu tür şeyler işte," diyordu. "Biliyor musunuz, belki de ... bu elemanların bu şekilde peşime düşeceklerini bilmeliydim."

O zamanlar kimse Barr'ın e-postalarının içeriğinin bu kadar tartışmalı bir hal alacağını ve saldırı kadar basının ilgisini çekeceğini bilmiyordu ama Barr zaten endişeliydi. "En çok canımı sıkan şey e-postalarımın oralarda bir yerlerde dolaşımda olması, bunu istemezdim ama artık bunu durduramam," dedi ve e-posta yazışmaları yaptığı herkesle iletişime geçip neler olup bittiğini onlara anlatacağını ekledi. "Uzun vadede şirketimize hatırı sayılır bir zarar vermiyor, dolayısıyla endişelenmiyorum." Barr, bu konuda yanılıyordu.

HBGeneral saldırısı gerçekleşirken, Kayla, birkaç yıl önce Wesley Bailey adında bir askerken şimdilerde hack'leme dünyasında tanıdık bir yüz olan trans kadın Laurelai'a bir mesaj yolladı. Kayla, HBGary adındaki federal bir yükleniciyi "ele geçirmek" üzere olduğunu söyledi ve AnonOps'a gelip görmesi için onu davet etti.

Laurelai, AnonOps ağına atladı ve yüzlerce insanın olup bitenler hakkında birbiri arkasına konuştuğunu ve Greg Hoglund'un eşi Penny Leavy'nin AnonOps'taki #reporter kanalında saldırganlara hitaben bir şeyler söylediğini gördü.

Laurelai, o anı "kaotikti," diyerek anımsıyor. Laurelai o aralar, Operation Leakspin'in gelişmiş bir hali olan Crowdleaks adlı bir web sitesi ve blogun gönüllüsüydü. Bu, Operation Payback'ten kopup gelmiş ve Anon'ların WikiLeaks telgraflarını ayrıntılı olarak incelemesini sağlayan projeydi. Laurelai, Operation

Payback'ten hoşlanmamıştı, çünkü o da Kayla gibi bir şeyleri DDoS'lamanın manasız olduğuna inanıyordu. Verileri ayrıntılı olarak incelemeyi seviyor ve kendisini bir bilgi broker'ı gibi görüyordu. Ortak bir arkadaşları, sitenin yöneticisi olan Lexi rumuzlu Anonymous sempatizanı için müthiş bir sunucu yapmasını önerdiğinde Crowdleaks'e girdi.

Laurelai Lexi'ye "Bu HBGary hack'inde kocaman bir hikâye gelişiyor," dedi ve Lexi de Laurelai'ın blog için bunu kaleme alması gerektiğini söyledi. Laurelai, Barr ve Greg'in e-postalarını indirip *FBI, CIA, NASA* ve sonunda *WikiLeaks* gibi kelimeleri arattırdı. Barr'ın Hunton & Williams'a yolladığı e-postaların listesi ekranda belirdi. Laurelai bu e-postalara göz atarken, Barr'ın o hukuk şirketi için hazırlayıp WikiLeaks'in güvenilirliğini sabote etmek için yollar önerdiği PowerPoint sunumuna denk geldi. Laurelai, Hunton & Williams'ı biraz daha didikledi ve bu şirketin Bank of America'yı temsil ettiğini öğrendi. O ana kadar, WikiLeaks'in, kendisine Bank of America'dan sızdırılmış ve yayınlamaya hazırladığı gizli verilerden oluşan bir hazineye sahip olduğu yaygın bir söylentiydi. İşte jeton orada düştü.

"Ha siktir," diye düşündü Laurelai. "Bank of America WikiLeaks'i yok etmeye çalışıyor." İdrak ettiği bir sonraki şey ise daha korkunçtu: Barr, önerisiyle ilgili e-postalarını şifrelemeye bile çalışmamıştı ve bu konuda pek de ketum görünmüyordu. Bu, o tarz önerilerin, ne kadar gayrı ahlaki olsalar da, endüstrideki standart pratiklerin o kadar da uzağına düşmediğini gösteriyordu. HBGary Federal, sahtekâr bir operatör değildi; ortaklarının arasında Palantir ve Berico Technologies gibi endüstrinin güçlü şirketleri vardı. Laurelai, Crowdleaks için bir blog gönderisi kaleme aldı ve HBGary'nin WikiLeaks'e zarar vermek üzere hakkında çok fazla şey yazılmış bir hukuk şirketi ve dolaylı olarak Bank of America ile çalıştığını haber yapması için Tech Herald'dan bir gazeteciyle işbirliği yaptı.

HBGary saldırısının ardından birkaç gün sonra Sabu, Topiary ve Kayla, Barr'ın WikiLeaks ile ilgili garip önerilerinden bihaberdi. Topiary hâlâ çekici bilgiler bulmak için, e-postaları tarıyordu ve ekip AnonLeaks adını vermek istedikleri, kullanımı kolay bir web sitesinde bunları yayınlamak istiyordu. Bu tarz şeyler devam ederse, AnonLeaks'in WikiLeaks'in daha saldırgan, daha kışkırtıcı bir muadili olabileceğini düşünüyorlardı. Lexi, WikiLeaks ile aynı hosting şirketini kullanan Crowdleaks'in kullandığı sunucu alanını teklif etti.

Joepie91 adlı bir Anon e-posta görüntüleyicisini programlamayı bitirmişti ki grup, tüm paketi torrent siteleri üzerinden çoktan indirmiş gazetecilerin HBGary e-postalarının somut içeriğine dair basın için kaleme aldıkları haberler görmeye başladı.

Grup, aranabilir HBGary e-postalarının yeni siteleri AnonLeaks.ru'ya eklenecek ilk şey olduğuna karar verdi. Ama bu sitenin nereye varacağına veya nasıl organize edileceğine veya organize edilip edilmeyeceğine dair hiçbir planları yoktu.

Kayla, "Bence medyanın kafası karışacak ve AnonLeaks'in AnonOps veya PayBack'ten ayrı bir şey olduğunu düşünecekler," diyordu. "Bilmiyorum. Medya Anon olan her şeyi HEP yanlış anlıyor gibi." Yine de ekip, Şubat ayının başında birkaç gününü, HBGary Federal'in binlerce e-postasının derlenmesini beklemekle geçirdi ve Topiary tanıtım amacıyla yeni AnonLeaks web sitesine konabilecek birkaç parça şeyin seçilmesi için bakınmayı önerdi. Böylece, o boş site, ekibin zaman kazanmaya çalıştığı şeklinde bir intiba uyandırmayacaktı. Bu klasik bir halkla ilişkiler stratejisiydi: sözü baştan söylemek, özel bilgileri damla damla akıtarak hikâyeyi geliştirmek. Tanıtım amacıyla yayınlanan şeyler arasında Barr'ın şirket çalışanlarına gönderdiği can sıkıcı bir e-posta vardı; bir konferans çağırısına katılabilmeleri için onlara "kibafo33" şeklindeki şifresini vermişti.

Sonunda, 14 Şubat Pazartesi günü, birkaç haber sitesinin WikiLeaks tarzındaki AnonLeaks sitesinin açılmak üzere olduğunu duyurmasının ardından ekip, HBGary'nin tüm 71.800 e-postasının bulunduğu yeni web görüntüleyicisini açtı. Buna ek olarak, Aaron Barr'a ait 16.906, iki başka HBGary yöneticisine ait 25.000'i aşkın ve HBGary Inc.'in CEO'su olan Greg Hoglund'a ait 27.606 e-posta bulunuyordu. Sonuncusuna eşi Penny'den gelen sevdalı bir e-posta da dahildi: "Pofuduk çoraplarını pijamanla giymeni seviyorum."

Artık daha fazla gazeteci bu hikâyeyi haber yapmaya başlıyordu ve haberler bir ayı aşkın bir süre devam etti. Saldırı, vicdansızca yapılmıştı ama sonuç casusluğun, dezenformasyonun ve bir güvenlik araştırmacısının siber saldırılarının teşhir edilmesi olmuştu. Hemen hemen hiç kimse, Anonymous ile hareket eden insanların tam olarak aynı taktikleri kullandığını vurgulamıyordu.

Şubat 2011'in sonlarında, Barr, HBGary Federal'in CEO'luğundan ayrıldı. Bir hafta sonra, demokrat kongre üyesi Hank Johnson, HBGary Federal ve iş ortağı Palantir ile Berico Technologies ile hükümetin, ordunun ve NSA'in yaptığı sözleşmelerin araştırılması gerektiği yönünde bir çağrıda bulundu. Johnson bu skandala dair raporları okumuş ve çalışanlarından bu meseleyi deşmelerini istemişti.

Johnson, o zamanlar yapılmış bir röportajında, "Daha fazla araştırma yapılması için harekete geçme yükümlülüğü hissettim," demişti. HBGary Federal gibi, hükümete iş yapan şirketlerin, terörle mücadele kapsamında "yurtiçi denetim ve ticari kuruluşlara pazarlanmak" üzere kullanılması maksadıyla yazılım

araçları geliştirmesi fikrinden haz etmiyordu. Kendi vatandaşlarına casusluk yapmanın zaten yeterince kötü bir şey olduğunu sözlerine eklemişti.

Laurelai, HBGary saldırısının yarattığı kaosu dikizledikten sonra Kayla'ya "Bunun gibi şey olursa, hakkında bir şeyler yazabilmemiz için bana haber verebilir misin?"

Kayla "Elbette," dedi. Sözünü tuttu. Birkaç gün sonra Kayla, Laurelai'a biraz aksiyon görmek isteyip istemediğini sordu ve onu yine AnonOps'tan ayrı #HQ adlı yeni bir özel IRC kanalına davet etti. O zamana dek, otuz küsür katılımcısından birinin sohbet kayıtlarını sızdırdığı söylentilerinin ardından, #InternetFeds kapatılmıştı. Bu oda, yani #HQ, daha ufaktı ve aynı anda en fazla altı kişi oluyordu. HBGary Federal saldırısında yardımı dokunmuş herkes vardı.

Kayla, "Burada takıl, bir şeylerin ne zaman pat diye ortaya çıkacağını görürsün," dedi. Laurelai, #HQ'da bulunduğu için heyecanlıydı ve kendi koydukları yasalara göre iş yapıp Anon'ların tutuklanmasına neden olan şeylerin bir benzerini başları derde girmeden serbestçe yapan beyaz şapkalı şirketleri teşhir etme konusunda bir yardımı dokunup dokunamayacağını merak ediyordu. FBI, daha Ocak ayında, PayPal'ın saptadığı bin IP adresinden oluşan bir liste üzerinde çalışarak, şirkete yönelik DDoS saldırılarına katıldığı şüphesiyle kırk kişiye çıkarılan arama emirlerini uygulamıştı.

Başka kimsenin haberi olmasa da Laurelai, içinde olmadığında bile #HQ odasında söylenen her şeyi gizliden gizliye kayda geçiriyordu. Son iki yılını insanları hack'leme ve sosyal mühendislik yapmayı öğrenmekle geçirmişken, etrafındaki insanların neler söylediğini belgelemeyi önemli buluyordu; daha sonraki bir tarihte, gerektiğinde bu kayıtlar bir şeyleri doğrulamak veya yalanlamak için kullanılabilirdi. Sohbetleri kayıt altına almak, Laurelai için standart bir prosedürden ibaretti. Bu arada odadaki tartışmanın düzeyinden ötürü yavaş yavaş hayal kırıklığına uğruyordu. Daha sonra, "Bir tutam lanet velet gibi davranıyorlardı," diyecekti.

Marduk adıyla (ve Q olarak da) bilinen hacker, 8 Şubat'ta, Aaron Barr ve ailesinin evlerinden kaçtığı gün, "BURADAKİ EKİP ÇOK MÜTHİŞ," dedi.

"Skype üzerinden bir Anon partisi düzenlemenin zamanı gelmiş olsa gerek," dedi Topiary. (Bu sonunda yapıldı ama sadece AnonOps'ta olup da seslerini ifşa etmeye razı olanlar katıldı.)

Kısa süreli projeler için rastgele fikirler ortaya attılar. Güçlü siyasi görüşleri olan ve çoğundan yaşça daha büyük gibi görünen Marduk, bir noktada Kayla'dan Cezayir'deki cep telefonu operatörlerinin web sitelerindeki güvenlik

açıklarını taramasını istedi. Aradığı şey, on binlerce Cezayir vatandaşının cep telefonu numaralarıyla dolu veritabanlarıydı; bunları 12 Şubat'ta toplu kısa mesaj çekebilmesi için ülkedeki muhalefet partisine teslim edecekti. Bu, Tunus ve Mısır'a yönelik olarak Ocak ayında gerçekleşen başarılı saldırıların ardından Ortadoğu'daki demokratik ayaklanmayı desteklemeyi amaçlayan başka bir girişim olacaktı.

Kayla, daha çok Greg Hoglund'un e-postalarını yayınlamakla ilgileniyor gibiydi. "Greg'in e-postaları hazır. Çözümlendi ve her şeyi tamam," dedi. "Greg'i sikmenin zamanı geldi. :3."

Bu, kimsenin itiraz etmeyeceği bir şeydi.

Kayla, "Medyayla kim ilgilenecek?" diye sordu.

Topiary, "Housh ve Barrett," dedi; artık medyada bir Anonymous uzmanı olarak konuşan, Chanology'deki Gregg Housh ve ilerleyen haftalarda bizzat daha yakından alakadar olacağı Barett Brown adındaki başka bir adamı kastediyordu.

Sonunda Laurelai kendisini tanıttı.

O sabah ilk defa giriş yaptığında "Merhaba," dedi.

"Selam," dedi Marduk. "Şiddetli olayların başladığı yere hoş geldin." Sonra işe koyuldu. "Laurelai, WikiLeaks'le [HBGary Federal'in] bir alakasını kuramıyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Kurdum bile," dedi. "İçlerini dışlarına çıkaracak kadar malzememiz var." Bu doğrulama Marduk'u mutlu etti.

"Acayip bir şirketmiş," dedi Marduk. "Aslına bakarsan, bunun gizliden gizliye hükümete bağlı bir şey olduğundan eminim."

Laurelai, "Hükümet bu şirketleri kirli işlerini yaptırmak için kullanıyor," diyerek izahat getirdi.

Laurelai'ın bulduğu WikiLeaks bağlantısı, Operation Payback'in çalışma tarzıyla rahat bir geçiş yapmış, sanki her şeyi Anonymous planlamış gibi görünmesini sağlamıştı.

Kayla, alışılageldik şen şakrak haliyle "*Kayla Laurelai'a sarılır :3 hem de çok çok <3," diye yazmıştı.

"Haha," dedi Topiary. "Kadınlar internette."

Kayla, nadir bir durum olsa da #HQ sohbet odasına yeni gelmiş birine havadisi ulaştırmaktan gurur duyarak "WikiLeaks'e saldırması için HBGary'nin Bank of America tarafından görevlendirildiğini duydun mu?" dedi.

O kişi de "Cidden mi?" diye sordu. "Ha siktir, bu derin bir mevzuymuş."

"Atlama tahtasından lönk diye düşüp boğuldu," dedi Topiary. "Derinliği işte o kadar."

Sonunda grup şimdi neler yapacaklarını tartışmak durumdaydı. Sabu, yaklaşık bir haftadır yoktu ve şimdi geri dönmüştü; yeni bir laptop aldığını iddia ediyordu ve yeni vuruşları tartışmaya hevesliydi.

"Şimdi AnonLeaks'e mi odaklanacağız yoksa ben hedefler bakınmaya mı koyulayım?" diye gruba sordu. Son iki gündür uyumamıştı ve yorgundu ama yol almak ve daha fazla sayıda dijital güvenlik şirketini vurmak istiyordu. "HBGary buzdağının görünen kısmıydı."

Yetkililer ve daha da kötüsü The Jester ve ekibi gibi Anonymous karşıtı hacker'lardan gelen casuslar ve muhbirlerden dolayı artan huzursuzluk, her şeye gölge düşürüyordu. HBGary Inc.'den Greg Hoglund'un Topiary ve Marduk'un izini sürmek üzere farklı bir takma adla AnonOps'a girdiğine inanıyorlardı.

Ama Anonymous'u eleştiren en meşhur kişilerden biri, bu işi Twitter üzerinden @FakeGreggHoush kullanıcı adıyla yapıyordu. #HQ'daki hiç kimse 16 Şubat'ta, yani HBGary e-posta görüntüleyicisini yayınlamalarından bir gün sonra açılmış bu hesabın arkasında kim olduğunu bilmiyordu. Bu kişi sürekli laf sokuyor, hatta ileride belli bir tarihte, yani 19 Mart'ta, HBGary saldırganlarının gerçek isimlerini teşhir edeceğine dair tehditler savuruyordu. @FakeGreggHoush aslında gerçek Gregg Housh'tan nefret eden ve Anonymous'tan kopmasının ardından birkaç çevrimiçi arkadaşıyla birlikte ona karşı kendi kampanyasını başlatmış, zamanında Chanology'de yer almış Jennifer Emick adındaki şu eski Anon'du.

Kısa süre sonra beş Twitter hesabı daha peydah oldu, bunların hepsi de kinciydi ve Topiary'nin gerçekte kim olduğunu bildiğini uluorta iddia ediyordu. Bu iddiaları sadece Topiary hakkında değildi, tüm Anon topluluğu ve takipçisi olan herkes için geçerliydi. Bunlardan birkaçı, kimi muhabirlere onun Anonymous'u yönettiğine dair tweet'ler attı. "Anonymous'u yeterince ağır trollerseniz, kendiliklerinden birinin adını verirler. İlk kim olacak?" dedi biri. Bir diğeri "Topiary, senin dairenin önündeyiz, fotoğraf çekiyoruz, sana birkaçını yollarız, böylece bok çuvalı olmadığımızı anlarsın," dedi. Topiary, fotoğrafların yüksek kalitede basılmış hallerini isteyerek cevap verdi. Bu tweet'leri okumak kalın bir kalemle dürtülmek gibi bir şeydi. Acıtmıyordu ama giderek insanın dikkatini dağıtıyordu. HBGary hacker'larını sahiden dox'lamak isteyen biri FBI'dan daha tehlikeli biri haline gelebilirdi, özellikle de bunu kişisel bir kan davası gibi görüyorsa.

Topiary, "Marduk, internetten senin hakkında ne kadar bilgiye ulaşılabiliyor?" diye sordu. "Yani derin şeylerden bahsediyorum, diyelim on yıl öncesinden kalma, birilerinin ilgisini çekebilecek kişisel haberler."

"Her şey var ama Marduk adıyla geçmiyor," dedi. "Ve AnonOps'taki kimse, hiç kimse benim kim olduğumu bilmez."

"Sadece dikkatli ol," dedi Sabu. "Sizden birini kaybetme lüksüm yok."

Sabu kendi güvenliği konusunda da endişeleniyordu. Topiary, gerçek adı olan Jake Davis'in web üzerinde hiçbir yerde kendisiyle ilişkilendirilemeyeceğinden emin olabilirdi ama Sabu, "Hector Monsegur"un nokta nokta internete serpilmiş olduğunu biliyordu. Ayrıca Sabu, ekip mensuplarının birbirleriyle paylaştığı bilgi kırıntılarından hareketle kendisinin ABD'de yaşayan tek HBGary hacker'ı olduğuna inanıyordu (haklı olarak). Bu, FBI'ın neredeyse kesin olarak ensesinde olduğu anlamına gelirdi. Topiary'ye bir Google Voice numarası verip aralıksız her gün aramasını istedi. Topiary ilk aradığında, ağır bir New York aksanı olduğunu ve sesinin kulağa şaşırtıcı derecede genç geldiğini fark etti.

Sabu "Hey," diyerek cevap verdi.

Topiary de "Merhaba," dedi. İlk kez sesli bir biçimde birbirleriyle konuşuyorlardı, başlarda garip gelse de bir süre sonra normal bir şekilde sohbet etmeye başladılar. Daha sonraları Sabu, internette dolanan bir mem'e hürmeten şifreli bir selam vererek açacaktı: "Ben David Davidson." Bazen telefonu arabadayken açar, bazen de evde olur, arkadan televizyon veya oyun oynayan iki kızının sesi gelirdi. Sabu, Google Voice numarasının dünyanın dört bir yanındaki çeşitli sunucular üzerinden seke seke BlackBerry'sine gelmesi konusunda kendisini sağlama almıştı. Yine de sesi berraktı.

Düzenledikleri soygunun büyüklüğü Sabu'nun giderek daha paranoyak olmasına yol açtı ve #HQ'nun en yeni üyesi olan Laurelai'dan daha fazla şüphelenir oldu. Laurelai'ın AnonOps ziyaretçilerine hitaben, HBGary saldırısına benzer saldırılar düzenlemek için ekip çalışması yapmak üzerine bir kılavuz hazırladığını öğrendiğinde daha da işkillendi.

"O boku yok et," dedi. Anonymous'ta hiyerarşi, önderlik veya tanımlanmış roller olmadığına göre bir operasyon kılavuzuna da gerek yoktu. "Böyle boklar Fed'lerin Amerika'da bulunan Anon'ları, Baskıyla Şantaj ve Rüşvet Örgütleri Yasası'na ve organize suçlar kanunlarına dayanarak yakalamasını sağlar."

Laurelai, bu hacker'ların şirketin içinde dönen şeylere dair daha fazla bilgi toplamak için gereken zamanı ayırmış olması gerektiğini iddia ederek, HBGary işinin yapılış tarzı konusunda Sabu'yla tartışmaya başladı. Ama Sabu bunları kabul etmedi. Grubunun itibarı ve imajı konusunda gayet net bir farkındalıkla ve daima yakalanmaktan korkar bir halde, başka web sitelerini vurmaya dair genel bir hat çizen bir operasyon belgesinin, Aaron Barr'ın WikiLeaks'e saldırmak üzere ortaya attığı önerilerden ve ticaret odasının yaklaşımından farklı olmadığını vurguladı.

"Bizi riyakâr birileri gibi gösteriyor," dedi. "Kim, bu sikik Laurelai ve bu adam/kadın/şey HBGary'yi ele geçirmemizi niye sorguluyor?... Hem seni kim davet etti ki?" Sabu, kanalın tehlikeye girdiğini hissetti ve çıktı.

Hâlâ kabaca yarım düzine insandan oluşan bu grup ilerleyen birkaç gün boyunca, düşmanlarına dair teorilerden gittikçe daha fazla rahatsız oldu; bunların, başka bir IRC ağında takılıp onları dox'layıp teşhir etmek üzere komplo kuran bir tayfa olduğuna inanıyorlardı. Şu Twitter'daki @FakeGreggHoush da kimdi? Topiary, IRC'de gerçek Gregg Housh'u yakaladı ve bunun kim olduğunu bilip bilmediğini sordu. Housh, bunun o Chanology günlerinden (üç yıl öncesinden —internet yılları olarak düşünüldüğünde adeta bir ömür) Jennifer Emick adlı bir kadın olduğunu ileri sürdü.

Topiary bu ismi hiç duymamıştı ama Jennifer Emick ve iddialara göre onunla birlikte çalışan birkaç kişiyi dahil ettiği bir belge hazırlayıp #HQ'daki diğer insanlara gösterdi. Laurelai, o belgeye baktığında birden tedirgin oldu. Bunların hepsi, kendisine ScientologyExposed adlı siteyi desteklemiş insanlardı. Emick'le kavga edip ayrı düşmüş olsalar dahi hâlâ zaman zaman konuşuyorlardı. Laurelai, Emick'e başka birinin, muhtemelen de Housh'un çamur attığına inanıyordu. Geçenlerde Emick, Laurelai'a özelden, Housh'un AnonOps'un kukla ustalığına soyunduğunu ve ağda kargaşa yaratmaya çalıştığını söylemişti. Laurelai'ın akıl yürütmesine göre, bu işte olsa olsa AnonOps'u Emick'e karşı kişisel ordusuna dönüştürmeye ve işleri #marblecake'te kotardığı gibi oldu bittiye getirmeye çalışan Housh'un parmağı olabilirdi. Emick'in gerçek planında, Anonymous'un ardındaki insanların izini sürüp onları uluorta ifşa etmek olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Topiary, peşinde oldukları şey bu değil," dedi. "Bundan çok daha fena bir şeyler oluyor." Chanology'ye dair eski defterleri açtı ve ağır bir soru sordu. "Aranızda 'marblecake'in ne demek olduğunu bilen var mı?"

Tık yoktu. Kimse bilmiyordu. Bir kişi bu ismi hayal meyal duymuştu ve bunu forumlarla ilgili ufak bir çekişmeyle, Anonymous'un bir önceki kuşağı gibi şeyle ilişkilendirmişti. Laurelai, devam etti: "Jen biraz gariptir ama zararsızdır."

Diğerleri inanmayan bir edayla sessizce gözlerini devirirken, Laurelai, sonunda kendisinin de tamamen inanacağı bir teori geliştirmeye başladı: Gregg, Jennifer Emick'e bulaşarak Chanology'den kalma eski bir kan davası için ondan öcünü almaya çalışıyordu. Bu, Emick'in Anon tarafından saldırıya uğrama riskiyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu. Laurelai, bu teoriye ikna olmaktan kendini alamıyordu. Barr'ın WikiLeaks'e yönelik komplosunu daha yeni ifşa etmişti, öyle değil mi? Aynı zamanda, annesi iki çocuğuna bakarken günde yaklaşık on iki saatini çevrimiçi ortamlarda geçiriyordu. İnternet onun hayatı haline gelmişti ve onunla başa çıkmak zordu.

Laurelai, Emick ile irtibata geçip ithamları söyleyiverdi, Housh'un neyin peşinde olduğunu anlattı ve #HQ adlı özel bir kanalda HBGary hacker'larıyla

birlikte olduğunu söyledi. Emick, şaşırmış gibi yaparak, herhangi bir komplo kurduğunu reddediyordu.

Emick, Laurelai'a telefonda "AnonOps'ta olup bitenler umurumda değil," dedi. "Olup bitenlere dair en ufak bir fikrim yok." Laurelai, Emick'in bir sabotajcı olmadığını ve tüm söylentilerin Housh'un "kendisinden öç almak" üzere dolaştığını ispatlamak için dönüp bu bilgiyi #HQ'daki diğer insanlara iletti. Marduk ve Topiary söylenenleri dinledi ama komplo teorileri konusunda da temkinliydiler. Bunlar parazitti.

Topiary, "Gerçekten de bu bok bir şeyi etkilemez," sonucuna vardı.

Ama bitmemişti. @FakeGreggHoush hesabı, yine Twitter üzerinden, Laurelai'ı iğnelemeye başlayıp, onu marblecake adlı eski sohbet odasında Housh ile birlikte çalışmış insanlardan biri olmakla suçluyordu (ki bu doğru değildi). Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Laurelai, Twitter üzerinden cevap yazarak elinde Greg Housh ile konuşmadığını kanıtlayan kayıtlar olduğunu, komplonun parçalarını bir araya getirerek mevzuyu anlaması ve Emick'i aklaması için Housh hakkında yeni bilgiler verilmesi karşılığında bu kayıtları özelden iletebileceğini söyledi. Laurelai, "Tek derdim Jen'i ve arkadaşlarını korumak," dedi. @FakeGreggHoush adlı Twitter hesabı bunu kabul etti.

Laurelai, #HQ'da son bir buçuk haftadır (8 Şubat'tan 19 Şubat'a kadar) söylenmiş her şeyin not edilmiş olduğu, özene bezene tuttuğu sohbet kaydını gözden geçirdi. Bunları, @FakeGreggHoush her kimse, ona gösterdiğinde Emick'i aklayacağına ve sohbet kayıtlarını bizzat sızdırdığını kimsenin bilmesine gerek olmadığına safça inanmıştı. Laurelai, tüm sohbet kaydını, yani yaklaşık 245 sayfayı kopyalayıp web üzerinde bir uygulama olan Pastebin'e yolladı. Sonra, Twitter üzerinden @FakeGreggHoush'a doğrudan mesaj yazarak kayıtlara göz atmasını söyledi. Dakikalar içerisinde Emick kayıtları kopyalamış ve Laurelai, hâlâ olup bitenden bihaber, Pastebin dosyasını silmişti.

Emick, ekrana bakarken "Vay canına," dedi. Ona tepsiyle sunulmuş bir ödül olan o dehşet sohbet kaydına hızla göz gezdirmeye başladı. Garip bir şekilde, orada Gregg Housh'ı hakikaten töhmet altında bırakan bir şey yoktu ama Sabu, Kayla ve Topiary'nin HBGary Federal saldırısıyla ilişkili olduğunu gösteren epey bir şey vardı. O devasa kaydı çok daha titizce okumaya başladı.

Emick'in Laurelai'ı kandırması ve @FakeGreggHoush adındaki ikinci şahsiyeti, Anonymous'un ardındaki gerçek insanların ipliğini pazara çıkarmaya dönük taktiklerdi. Emick, HBGary'den sonra, Anonymous'u çökertmenin en iyi yolunun, içindeki insanların hiç de anonim olmadığını göstermek olduğunu fark etti. Tek yapması gereken şey, onların gerçek isimlerini bulmaktı. Ve Laurelai sayesinde Sabu'nunkini bulmak üzereydi.

KISIM 2

Şan Şöhret

12. Bölüm

Dile Gelmek

Şubat 2011'in ortalarında, Jennifer Emick Laurelai'ın kendisine teslim ettiği HQ kayıtlarına dalmışken, Topiary AnonOps sohbet ağında çiçeği burnunda bir popülerliğin tadını çıkarıyordu. Ağdaki insanlar, artık onun HBGary saldırısına katılmış ve Aaron Barr'ın Twitter beslemesini ele geçirmiş olduğunu biliyordu. Anon'lar için bu efsanevi bir saldırıydı ve Topiary, onu şenlendirmeyi veya "lulz'a şayan" hale getirmeyi bilen Anon'du. Artık, Jake ne zaman Topiary adıyla AnonOps'a girecek olsa, onu bir operasyona davet eden, bir Fransız güvenlik şirketinin CEO'sunun kayıtlarını teklif eden, kişisel bir ihtilafa müdahale etmesini isteyen veya tanıtım işleri hakkında ondan bir fikir almak isteyen düzinelerce özel mesaj alıyordu.

Bu bizzat Anonymous'un yaşadığına benzer bir şeydi. Şubat ayında, AnonOps'taki kamuya açık kanallar, bir grup örgütlü hacker olduğunu düşündükleri şeyden belli hedefleri vurmasını isteyen, o ağın dışındaki sıradan insanların talepleriyle dolup taşıyordu. Hedef gösterilen siteler arasında başka güvenlik şirketleri; Libya, Bahreyn ve İran'da bulunan hükümete bağlı siteler; ve tabii ki Facebook vardı. Bunların hiçbirine kulak asılmadı.

Çoğu saldırı, doğrudan AnonOps IRC'deki tartışmalardan, özellikle de Owen ve Ryan gibi operatörlerin tartışmalarından çıkıyordu. Bir plan çizelgesi olmaz, adımlar atılmazdı. Çoğu zaman insanlar bir operasyonu planlamaya başlar, bir duvara toslar ve onu rafa kaldırırdı. Her şey üst üste biniyor gibiydi. Topiary'nin, başka bir projeye geçmeden önce bir projeyi tamamlaması ender

bir durumdu; bir dakika bir tahrifat mesajı yazıyor ve sonraki dakika yine Aaron Barr'ın e-postalarını okumaya başlıyordu.

Son olarak #InternetFeds'e davet edilmesinin ardından, operatörler ona sohbet kanallarında pek alışılmadık düzeyde yüksek bir statü bahşetti. Bazen tüm bir gününü bir sohbet odasından diğerine geçerek, espiriler patlatarak, başarmış olma hissiyle yatağa girmeden önce bir yan operasyon için ciddi tavsiyeler vererek geçiriyordu. Daha 4chan'deyken yaptığı o telefon şakalarındaki iç ürpertisinden daha iyiydi ve okul şöyle dursun gerçek dünyada yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Operatörler ve hacker'lar, onun insanlarda "çekici" ve "eğlenceli" biri izlenimi bıraktığını doğruluyor. Yetenekli bir yazar olmak, metinler üzerinden iletişim kurulan bir dünyada işe yarıyordu ve Topiary'nin üslubu olgun bıkkınlığın ipuçlarını barındırıyor, bu da Anon'lara çekici geliyordu.

Topiary, gerçek dünyada nadiren insanlarla etkileşim kurardı. Bazen ailesini ziyaret eder, markete gider, çevrimiçi oynanan oyunlar vesilesiyle tanıdığı, kasabadaki bazı eski arkadaşlarıyla buluşurdu. Artık tüm sosyal etkileşiminin belki de yüzde doksanı çevrimiçiydi. Bu da hayli işine geliyordu. İnsanları eğlendirmeyi seviyordu ve kısa bir süre sonra hayatının telefon şakasını yapacaktı.

Ocak ayının başlarından itibaren, bir çok Anonymous destekçisi Westboro Baptist Kilisesi'nin peşine düşmeyi önerdi; bu, Kansas'ta bulunan ve asker cenazelerinde TANRI İBNELERDEN NEFRET EDER yazan dev gibi dövizler açmalarıyla bilinen tartışmalı bir dini gruptu. Tanrının, eşcinselliğe "olanak tanıdığı" için ABD'yi cezalandırdığını iddia ediyorlardı. Bu kilise, Anonymous'un uğruna mücadele etmesi icap eden ifade özgürlüğünü kullanıyor olsa da Anonymous için bariz bir hedef gibiydi.

Ancak kısa bir süre sonra, birisi meydan okudu. 18 Şubat'ta, umulmadık bir anda AnonNews.org'da kamuya hitaben bir mektup yayınlandı (bu siteye herkes bir şeyler yapıştırabiliyordu); mektupta gereksiz derecede resmi bir dille bir tehdit savruluyordu. Westboro'ya "Sizi ve sizin gibileri daima kaba sosyopatlar ve manyak şovenistler meclisi olarak gördük," diyordu. "Anonymous bu davranışlara daha fazla katlanamaz." Bu mesaj görmezden gelinecek olursa, Westboro, "Anonymous'un hırçınca misilleme yanlısı olan koluyla karşı karşıya gelecekti." Mektup, "Biz Anonymous'uz, Biz Orduyuz" sloganıyla bitiyordu. İlk gün kimse mektubu fark etmedi. Ancak ertesi gün #Philosonaptors'tan biri, bunun nereden geldiğini bilen olup olmadığını sordu. Kimse bilmiyordu. Devamı getirilmeyen boş bir tehdit medyaya ulaşacak olursa, Anonymous'u zayıf gösterirdi. Operatörlerden biri ağdaki tüm sohbet odalarında bir arama yaptı ve sadece

davet üzerine dahil olunabilen #OpWestboro adlı gizli bir oda buldu. Sanki, canı sıkılmış birkaç troll, medyanın biraz ilgisini çekmek istiyordu.

Herkesin canını sıkacak bir şey oldu ve troll'lerin istediği gerçekleşti. HBGary'ye dönük saldırı muhabirleri çok heyecanlandırmıştı ve Anonymous'tan gelen herhangi bir tehdidin ipucu hemen inandırıcılık kisvesine bürünüyordu. Bir teknoloji sitesi olan Mashable dahil olmak üzere bazı haber yayınları, Anonymous'un son "tehdidini" aktarıp aynı gün hikâyelerini, Westboro'dan gelen ve halka hitaben yazılmış neşeli ve zeki cevapla güncellediler. Westboro Baptist'in kurucusu olan Fred Phelps'in kıvırcık saçlı torunu Megan Phelps-Roper adlı kadın, hemen şöyle bir tweet attı: "Sağol Anonymous! Tanrı'nın kelamını susturma çabanız sadece onun daha fazla yayılmasına yarıyor... Hadi gelin, ödlekler." Ayrıca Kilise, web sitesinde, bangır bangır ve kalın harflerle yazılmış, "Hadi Gelin!" başlıklı resmi bir bildiri yayınladı; burada Anonymous'a "bebek gibi zırlayan ödlek 'hacker'lar'," "sivilce suratlı ahmaklar çukuru," demiş ve sözlerine "bu kelimeleri kimse susturamayacak—asla," ifadesini eklemişlerdi. Bir it dalaşı beklentisiyle mest oluyorlardı, bu gayet açıktı.

#Philosoraptors'ta bulunan yaklaşık beş yazar, ateşi söndürmek üzere resmi bir dile sahip yeni bir basın bülteni yazmak için çırpınıyordu. "Sözde bu sabah size yollamış oluğumuz bir mektup hakkında bir sürü şey duyuyoruz," dediler. "Sorun şu ki, biz biraz sersemiz ve böyle bir şey yolladığımızı hatırlamıyoruz." Kimi haber bültenleri bunu hemen aldı. PCWorld.com "Bu bir aldatmaca," diye bağırdı, "Anonymous, Westboro Baptist Kilisesi'ni Tehdit Etmedi." Şimdi milletin kafası karışıyordu. Anonymous, Westboro Baptist Kilisesi'ne saldıracak mıydı, saldırmayacak mıydı? Bu, Topiary'yi tedirgin etti. Anonymous'un yapmaya planladığı şeylere dair kamuoyunun kafasının karışmasından hoşlanmıyordu. 2010'da, Anonymous Amazon.com'u çökerteceğini söyleyip de botmaster olan Civil ve Switch ile yaşanan ağız dalaşından dolayı bunu yapmadığında böyle bir şeye şahit olmuştu. Anonymous'un yine başarısız olduğu yönünde bir görüntü sergilemek istemiyordu.

Topiary, #InternetFeds'e damladı ve katılımcılardan birinin ilginç havadisleri olduğunu fark etti. Westboro'ya yönelik ilk sahte tehdit, kilisenin bilgisayar ağını karıştırmasını sağlayacak denli meraklandırmıştı ve bir güvenlik açığı buldu. Başka iki hacker da güvenlik açığından faydalanmanın bir yolunu buldu. İsteseler, başlıca sayfaları olan GodHatesFags.com dahil olmak üzere, Westboro'nun kilit önemdeki kimi web sitelerini çökertebilirler ve tahrif edebilirlerdi.

"Şimdi bir şey yapabiliriz," dediler. Tflow ve Evilworks adlı AnonOps operatörü de dahil olmak üzere, #InternetFeds'te bulunan yaklaşık bir düzine insan, Westboro'yu vurmayı tartışıyor, görkemli bir başka saldırının nasıl

olabileceğine dair birbirlerini gaza getiriyordu. Bu, ifade özgürlüğü meselesi bir yana, en azından kafa karışıklığına bir son verecekti.

Biri, "Peki şimdi ne yapmalıyız," diye sordu. #InternetFeds'teki insanlar hack'leme konusunda iyiydi ama tanıtım meselelerinde berbatlardı. İşte Topiary tam da bu noktada lafa girdi. "Bunu, alışılageldik bir tahrifat olarak değil bir olay, bir etkinlik olarak yapmalıyız," dedi. Sonra aklına bir fikir geldi. "Bir şeye bakacağım. Döneceğim."

Topiary, insanları umutlandırmadan önce meseleyi doğrulamak istedi; tüm o Westboro muhabbeti esnasında, Westboro'nun sözcüsü Shirley Phelps'in sözüm ona Anonymous'un savurduğu tehdit hakkında konuştuğu, geçenlerde yayınlanmış bir radyo programının YouTube'daki bir videosundan bahsedildiğini hatırlamıştı. Bizzat o radyo programına çıkıp Shirley ile karşı karşıya gelse nasıl olurdu?

The David Pakman Show güncel konuları işleyen ve Massachusetts'teki Greenfield Community College'ta kayda alınan bir programdı. Tam olarak ışıklandırılmış ve birden çok kameranın bulunduğu bir stüdyodan yayın yapan bu program, aynı anda hem televizyon hem de radyo için kaydediliyordu. Pakman, yirmi yedi yaşındaydı ve Amerika'nın en genç, ulusal çapta farklı yerlerde iş yapan radyo spikerlerinden biriydi; işe, üniversitede kendi talk show'unu yaparak başlamıştı. Bunu takip eden altı yıl içerisinde Pakman, Westboro Baptist Church'ten insanları defalarca programına davet etmişti. Pakman, ister 9 Eylül'de Kuran'ı yakmak isteyen bir papaz, ister lezbiyenlere dönük bir cin çıkarma seansı düzenlediğini iddia eden ve eskiden donanmada olan eşcinsellik karşıtı bir din görevlisi olsun, agresif ve tuhaf insanların dinleyici getirdiğini biliyordu. Pakman, bu insanların telkin ettiklerini teşhir etmeyi doğru bulduğunu gerekçe göstererek onlara yayın süresi tanımayı meşrulaştırıyordu.

Westboro Baptist Kilisesi'nin yaklaşık seksen beş üyesi vardı ve eski bir medeni haklar avukatı olan Fred Phelps tarafından kurulmuştu. Phelps, ailesini yıllarca demir yumrukla yönetmişti. Ondan uzaklaşan tek oğlu Nate, babalarının çocuklarını istismar ettiğini oysa çoğunun onun öğretisinin takipçisi olduğunu iddia ediyordu. Shirley Phelps (Fred'in kızı), Westboro ne zaman bir asker cenazesinde protesto gösterisi veya huzursuz edici benzer bir şey yapsa, Pakman'in programının düzenli misafiri oluyordu. Pakman'e Yahudi olduğu ve halkı İsa'yı öldürdüğü için cehennemi boylayacağını söylerdi. O da bunu eğlenceli bulurdu.

En son şovda Anonymous'un Westboro'ya yönelik "tehdidi" hakkında konuşurken, "Bu ufak ödleklerin başlarına bir şeyler gelecek," demişti; gülümsüyordu ve makyajsızdı. "Ve bu onların kulaklarının çınlamasına neden olacak. Korkunç bir hata yaptılar."

Şovdan sonra Pakman, Topiary'nin Anonymous'tan olduğunu iddia ederek konuşmak istediğini söylediği bir Twitter mesajını aldığında şüpheyle yaklaştı. Sonra aklına başka bir fikir geldi: "Bu çok ilgi uyandıran bir röportaj olabilir." Birbiriyle çelişen iki tartışmalı grubu aynı anda programına çağırmak, kaçırılmayacak bir fırsat gibi göründü.

Topiary, Pakman'e bir e-posta yollayıp, Anonymous'un Westboro'nun sitelerine erişim sağladığını söyledi ve hack'lemenin o programda yapılabileceğini ima etti. Topiary'ye göre, Pakman üstü kapalı bir biçimde cevap vermişti: "Böyle bir şey olursa, ona hemen dikkat çekmek gibi bir yükümlülüğüm olur." Topiary, Pakman'in bu meseleye çok ilgi duyduğunu sezdi, zira Pakman daha sonraları meseleyi yeniden gündeme getirip o "olayın" hâlâ gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sordu. Daha sonraları Anonymous'un Westboro'nun web sitelerini canlı yayında hack'leyeceğini önceden bilmediğini iddia eden Pakman, ertesi gün Topiary'nin şova çıkmasını ayarladı. Reddit ve Digg gibi popüler forumlarda bağlantıların paylaşılmasıyla programın çevrimiçi ortamlarda epey ilgiyle takip edilmesini sağlayacağını sözlerine ekledi.

Topiary, #InternetFeds'e dönüp, grubun Pakman'in programına çıkmak üzere olduğunu ve bunun kendilerine canlı bir hack'lemeyle Westboro'nun sitelerini tahrif etme olanağı tanıyacağını aktardığında, biri "İyi iş çıkarmışsın," dedi. Canlı bağlantıyı yapmak isteyen başka birinin olup olmadığını sordu, çünkü televizyon haber ağı Russia Today'de sesi zaten duyulmuştu. Ama insanlar Shirley ile Topiary'nin karşı karşıya gelmesini istiyordu. Konuşması bazen gevelenmiş cümleler ve kendi deyimiyle ahmak bir Britanya aksanına kaysa da, AnonOps'taki birçok insan, hitabetinin kuvvetli olduğunu düşünüyordu.

Topiary, sözlü hesaplaşmada kendi payına düşen konumu kabullenerek Westboro web sitesi için bir tahrifat mesajı kaleme almaya başladı. Sonra garip bir şey fark etti: Westboro'nun başlıca siteleri zaten çökmüştü. Tahrif edilmemişlerdi, sadece çevrimdışı durumdaydılar. Biri, Anonymous'un sahte tehdidi etrafında dönen fısıltıları fark edip kendi başına bu siteleri çökertmiş gibiydi. Topiary, bunun The Jester olduğunu anladı. Jester'ın sohbet odasına sıçradı, ona yaklaştı ve o siteleri en azından birkaç saatliğine ayağa kaldırıp kaldıramayacağını sordu. O tayfadan biri bunu sabote edebilir diye Jester'a bir süre vermedi veya bunun bir radyo programı için gerekli olduğunu söylemedi. Belirsiz konuştu.

Jester, bunu reddederek bir şeylere bulaşmış olduğunu doğruladı ve esrarengiz bir biçimde "onları o halde tutması yönünde muazzam bir baskı altında" olduğunu ekledi. Topiary, biraz şaşkın ve sinirli bir halde peşini bıraktı ve #InternetFeds'e döndü. Haliyle daha ufak bir web sayfasına dönük bir saldırıyla işi kotarmakla yetineceklerdi.

Yaklaşık son bir aydır kaleme aldığı on tahrifat mesajı gibi bunu da Notepad++ adlı basit programda yazmaya koyuldu. Son halini verdikten sonra, metni Pastehtml'deki bir metin kutusuna yapıştırıp HTML kodunu yazdı. Tüm tahrifat sayfaları beyaz bir zeminin üzerine yazılmış düz yazılardan ibaretti. Topiary daha karmaşık bir şekil çıkarmayı denemişti ama hiçbir şey çırılçıplak bir siyah-beyaz kadar etkili değildi; bu, orada olması beklenen özene bezene tasarlanmış web siteleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Sık sık AnonOps'taki farklı sohbet odalarına girer ve insanların Anonymous veya genel olarak dünyaya dair söyledikleri felsefi şeyleri bir köşeye not alır ve bunları yazdığı mesajlara yedirmeye çalışırdı. Gazeteciler, AnonOps'un sohbet odalarından rastgele yorumlar alıntıladığında, Anon'lar fikirlerinin önemli olduğunu anlamaya başladı.

Topiary bunu kısmen kendi hayrına yapıyordu. Westboro'ya zemin hazırlayınca ve özellikle de Pakman'in programının ardından, rumuzu daha popüler oldu. Daha sonraları "Tüm o ilgiyi istememiştim," diyecekti. Kamuoyu ve otoritelerin, "sesine," hem metin hem de işitsel olarak aşina olmasını istemiyordu. Bir basın bülteni yazdığında, onu Pirate Pad'e atar, diğer destekçilerden ve Philosoraptors'ta onu düzeltmelerini rica ederdi. "Onu on dakika boyunca oraya koyardım ve kimse el sürmezdi," diyor. "İnsanlar sürekli, 'yok gayet güzel olmuş' diyordu. Gerginler miydi, yoksa yazdıklarının biraz yanlış olduğunu bana söylemek mi istemiyorlardı, bilmiyorum."

Ertesi gün, programdan hemen önce Topiary, AnonOps'taki bir arkadaşına Westboro Baptist'in sözcüsü kadına nasıl davranması gerektiğini sordu.

Arkadaşı, "Bırak saçmalasın," dedi. "Onu kötü bir duruma sokmana gerek yok. O kendisini kötü bir duruma sokacak." Sonra Topiary, sinirlerini yatıştırmak için birkaç dakika müzik dinledi; dinlediği şey, yumuşak sesli tekno sanatçısı World's End Girlfried'in bir şarkısıydı. Bunu dinlediğinde daima rahatlardı. Pakman, programın başlamasına otuz saniye kala Topiary'yi aradı, arkadan kamerayla ilgili bir meseleye ağır bir güneyli ağzıyla dırdır eden Shirley Phelps-Roper'in sesi geliyordu.

Pakman, Topiary'nin sesini Russia Today ile yaptığı röportajlardan ve Tom Hartman'in programından hemen tanıdı. Pakman, saat on birde, hakiki bir Anonymous sözcüsüyle konuştuğu için rahat bir nefes aldı.

Çok geçmeden, Phelps-Roper de hattaydı ve video bölmesinde üç resim görülüyordu: Siyah bir ceket giymiş Pakman ve mikrofonu; arka planda bir yazıcı ve kitaplıkla beliren, saçını at kuyruğu yapmış ve gözleri ışıl ışıl parlayan Shirley; ve bir ışın kılıcı sallayan Batman tarafından saldırıya uğrayan devasa bir köpekbalığı—işte bu Topiary idi. Topiary her konuştuğunda kendi resmi mavi bir ışıkla aydınlanıyordu.

"Bugün herkes burada," dedi Pakman ve Topiary'yi "Anonymous'un içinden bir kaynak" olarak tanıtıp ona sonradan sadece "Anonymous" diye hitap etti. "Anonymous, Westboro Baptist Kilisesi'ne yönelik bir tehdit yayınladı mı?" diye sordu.

"Hayır, böyle bir şey söz konusu olmadı, ah..." Topiary'nin derin bariton sesi yayın aracında adeta gürlüyordu. Alışılmadık bir aksağını vardı; bu, İskoç oynaklığıyla karışmış genizden çıkan nordik bir sesti. Laptop'unu bir masaya koymuş ve onunla ilgilenmeyi bırakmıştı. Yaptığı bütün telefon şakaları böyle olurdu, tavan veya bir kitabın sırtı gibi odaklandığı basit noktalara ya da pencereden dışarıya bakardı.

Pakman "Shirley, Anonymous'un Westboro'nun web sitelerine katiyen zarar veremeyeceğine mi inanıyorsun?" diye sordu.

"Kimse, Sion Dağı'ndan GÜRLEYEN kelimeleri susturamaz!" diye bağırdı. "Yani, demem o ki, Yahudi olan ufak bir veletle konuşuyorum." David, yapımcısına bakıp gülümsedi.

"Tamam." Pakman birden ciddileşti. "Peki, Anonymous, buna cevap verebilir misin? Yani, demek istediğim, şu anda Shirley'in tüm web siteleri çökmüş durumda değil mi?" Shirley şaşkın bir gülüş patlattı.

"Evet, tam olarak şu anda," dedi Topiary. "Hmm, GodHatesFags.com çöktü, YourPastorIsAWhore.com çöktü." Şık isimleri olan birkaç site daha sayıp, hayal kırıklığına uğramış bir edayla bunun teknik olarak Anonymous'un değil The Jester'ın hanesine yazılması gerektiğini izah etti.

Phelps-Roper, onu bir an bastırarak "Al birini vur ötekine!" dedi. "Hepiniz bir avuç suçludan, hayduttan ibaretsiniz... Ve HEPİNİZİN mahvolması an meselesi."

David araya girip, "Anonymous, bu sizi eyleme geçirecek denli sinirlendiriyor mu?"

Phelps-Roper ruhsuz bir ifadeyle "Lüften yapın ama," dedi.

"Şey...." dedi Topiary.

Pakman "Hatta kal Shirley," dedi.

Topiary, "Bizim 'bebek gibi zırlayan hacker'lar' mektubuna dönük cevabımız gayet olgundu," dedi. "Cevabımız, sizinle savaşmak istemediğimiz yönündeydi—"

Phelps-Roper'in gözbebekleri fırladı. "Suçlulara ve haydutlara demin... 'OLGUN' mu dedin?"

Topiary duraksadı ve yöntem değiştirmeye karar verdi.

"İnternet sadece Westboro Baptist Kilisesi mesajını yaysın diye icat edildi diyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Aynen," diye cevap geldi.

"Peki, o zaman nasıl oluyor da Tanrı eşcinsellerin flört ettiği web sitelerine izin veriyor?"

Phelps-Roper, "Ha. Saçmalık," deyip güldü. "Buna sınandığın yer denir."

"Cehenneme mi gideceğim?"

Phelps-Roper birden endişelenmiş göründü. "Peki, efendim, ben sadece duyduklarımı bilirim çünkü sen" —kaşlarını kaldırdı— "Anonymous ... ve ... dediğim gibi cehennemi boylayacak bir elemana benziyorsun."

"Ben, ömrümde 9.000'i aşkın günah işledim," dedi Topiary. "Eee..."

"Ah! Bir de hesabını tutuyorsun! Çetelen mi var?"

"Evet, 9.000'i aşkın günah. Hesabını tutuyorum."

Pakman kendi kendine güldü. Topiary, dönüp laptop'una baktı ve otuz saniye boyunca AnonOps'taki bir pencerede toplanıp Pakman'in sitesi üzerinden yapılan canlı yayın akışını izleyen bir avuç insanı gözlemledi. Gülüyorlardı. Pakman, hack konusunda Topiary'ye dönmeden önce, Phelps-Roper'ın sinirlenip kimsenin Westboro'nun sitesini hack'leyemeyeceğini söylemesini bekler gibiydi.

Phelps-Roper, günah işlemekten gurur duymanın neden "tövbe etmekle aynı kefeye konamayacağını" açıklıyor, "Elbette cehenneme gideceksin," diyordu.

Topiary, "hmmm" şeklinde bir iç çekti. "İnternet ciddi bir iştir."

Pakman, "Müsaadenizle konuyu toparlamak istiyorum," dedi. "Atılacak başka bir adım daha var mı? Anonymous, Westboro Baptist Kilisesi'nin web site ağını gerçekten maniple edebileceğini ispatlama niyetinde mi? Şimdi neler yaşamayı bekleyebiliriz, Anonymous?"

Bir şey olacaksa şimdi olmalıydı. Phelps-Roper yine söze girmeye çalıştı ama Topiary konuşmaya devam etti.

Ağzını şapırdatarak "Aslında, tam şu anda onun üzerinde çalışıyorum," dedi. Topiary yine laptop'unun başına geçti, özel bir oda olan #over9000'ine girmek üzere IRC pencerelerinde bir sekmeyi tıkladı ve hızla *marşmarşmarş* yazdı, yani sinyali verdi. Tflow, Topiary'nin HTML dosyasıyla hazırda bekliyordu.

Phelps-Roper'ın iğneleyiciliği tempo kazandı. "Bunun üzerinde TAM DA ŞU ANDA çalışıyormuş! Tabii ya!" diye bağırdı. Sonra yüzü karardı. "Şşt, dinleyin kızlar..."

"Anonymous'u bir dinleyelim Shirley," dedi Pakman.

"Hayır, olmaz," dedi Shirley.

Topiary, "Hayır, ilginç bir şeyle geldim, sana bir sürprizim var Shirley," dedi.

Shirley ise "bir dakika," dedi. "Bir dakika kendine sakla!" Ortalık sus pus oldu. "Bunu mu becerdin şimdi. Tüm dünyanın gözlerini buna mı çevirdin yani. Tek derdimiz bir mesaj vermek...Tanrının kelamının küresel düzeyde KOCAMAN patlaması." Diğerleri sessiz kaldı.

O bölüm, canlı bir hack gerçekleşmeden bitmek üzereydi ve Pakman dümeni Topiary'ye kırmalıydı. "Devam et, Anonymous."

"Diyordum ki, Shirley o dini vaazlarıyla atıp tutarken aslında bir şeyler yaptım ve sanırım downloads nokta Westboro Baptist Kilisesi'ne bir bakacak olursanız Anonymous'tan hoş bir mesaj göreceksiniz."

Phelps-Roper hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Güzel," dedi inanmadığını gözleriyle ifade ederek.

Pakman, "Nokta com değil mi?" diye sordu. Pakman'in ekibi hack'lenecek sitenin tam URL'ini biliyordu, zira Topiary bunu önceden e-postayla yollamıştı. Topiary, daha sonraları "Yapımcısı işte bu yüzden hemen buldu," diyecekti.

Topiary, "Evet, Shirley burada vaaz verirken biz de hoş bir şeyler yayınladık," dedi.

"Bunlar, tam da biz bu röportajı yaparken oldu." Pakman bariz bir şaşkınlıkla kendi kendine güldü. Yapımcısına bakıp ekranın dışındaki bir şeye işaret etti.

"Evet, buramıza kadar geldi! Olgun olgun cevap verdik, savaşmak istemediğimizi söyledik. Sonra Shirley radyoya çıktı, başladı, neymiş ... benim cehenneme gideceğimi düşünüyormuş, biz de ona bakacağı güzel bir şey sunduk."

Pakman "Biraz dur," deyip yine kameranın görmediği bir yere onay verdi, "Anonymous'a ait görünen bir mesajın yayınlanmış olduğu yönünde yapımcımdan teyit aldım." Topiary'nin daha önceden yazmış olduğu mesajın ekran görüntüsü belirdi: Basit, beyaz bir zeminin üstünde Anonymous'un kafası olmayan takım elbiseli adam logosu vardı ve Westboro Baptist Kilisesi'nin bir şeyler indirmek üzere hazırlanmış ana web sayfası olması gereken yeri kaplıyordu.

Pakman tekrar sordu; "Anonymous bunu üstleniyor musun?"

Topiary "Evet," dedi. "Bunu demin, tam da şu saniyede yaptık."

Phelps-Roper araya girip "Aman ne kadar özel, ne kadar özel," dedi.

Topiary izah etmeye çalıştı. "Bize web sitelerinize zarar vermeyeceğimizi söylediniz ve biz de şimdi yaptık," dedi. "Demek istediğim..."

Phelps, "Sana bizi susturamazsın demiştim. Sağol," diyerek karşılık verdi.

Bu da o bölümün sonuydu.

Bu, Topiary'nin Westboro için umduğu hezimet değildi ama hiçbir şeyi berbat etmediği için rahatladı. Elbette, Phelps-Roper o canlı tahrifata şaşırmıştı ama en makul argümanı bile yerle bir etmekle geçen o yıllar, onu iğneleyici yorumlarda bulunma konusunda ustalaştırmıştı. Trollemesi zor biriydi.

Topiary, "Ömrüm boyunca fena troll'ler ve karşı-troll'lerle karşılaştım ama Shirley beni gafil avlayan bir nevi yeni-dalga süper trollemeyle karşıma çıktı," diyordu.

En kuru tenkitlerinde bile bir miktar hakikat vardı. Sonunda, Anonymous'un asıl silahı o kadar da tahrip edici olmamıştı. Kilisenin ağında pek bilinmeyen

bir sayfayı tahrif etmişlerdi —"aman ne özel"— ayrıca, The Jester'ın bir yandan yürüttüğü kafa karıştırıcı kampanyayla yaratılmak istenen düş kırıklığına gölge düşmüştü.

Canlı Westboro hack'i olarak adlandırılacak bu olaydan sonraki ilk günlerde bunlar hiç önemli değildi çünkü Topiary'nin Shirley Phelps-Roper ile yüzleşmesi o hafta YouTube'da en popüler video oldu. Topiary her gün izleyici sayısının artmasına, başta heyecanlı bir büyülenmeyle sonra biraz ürkerek, şahit oluyordu. Önce on bin, sonra iki yüz bin ve beş gün sonra bir milyonu aşkın insan videoyu izlemişti.

Topiary bu noktada, iş Anonymous'un kamusal tarafı olunca başarıyla başarısızlık arasında ince bir çizgi olduğunu öğrenmişti. O günleri hatırladığında "Mizah olacak, bir iki mem olacak, ama kesinlikle çok olmayacak," diyordu. "Açıklanamaz bir şey olmalıydı —bir tür izlediğim-şey-ne-menem-bir-şey. jpg, işte bu yüzden ışın kılıcıyla bir köpek balığına saldıran Batman vardı." Son olarak çok bariz bir biçimde satışılacak bir şey olmalıydı: Shirley. "O, *Simpsonlar*'da kedileri oraya buraya fırlatan o kadına benziyor, aralarındaki tek fark Shirley, Sion Dağı ve ölü askerler hakkında konuşuyor." Onunla konuşurken iyi çocuk gibi görünmemek Topiary açısından zor olmuştu. "O deli gözlerine hiç bakmadığım için o kadar, o kadar mutlu oldum ki," diyordu. "Yüzünü ilk olarak o YouTube videosuna tıkladığımda gördüm. Hassiktir."

O zamanlar onu meşgul eden daha ciddi bir mesele vardı: "Bir milyonu aşkın insan sesimi duydu." Gururla karışık korkunç bir huzursuzluk hissediyordu; onu şahsen tanıyan tek bir kişi bile videoyu izleyecek olsa kimliği açığa çıkardı. Gerçekçi olsun diye sesini dönüştüren bir şey kullanmamış veya aksanını değiştirmemişti. Bu gösteri uçuşunun aptal bir hata mı yoksa şimdiye kadar çektiği en cesur hareket mi olduğuna karar veremiyordu.

Pakman o programdan sonra Anonymous'tan kimseden bir haber almadı ama dinleyicilerden gırla geri bildirim geliyordu; bazılarına göre Westboro Baptist Kilisesi'nin çökertilmesini izlemek harikaydı, bazılarına göreyse hedef ne/kim olursa olsun Anonymous düpedüz suç işlemişti. Pakman daha ziyade hafife alıyordu. "Tüm olup bitenler bana, had safhada bir parodi gibi gelmişti," diyerek o günleri anacaktı.

Topiary, daha sonraları, "Geriye dönüp Anonymous ve LulzSec ile ilgili her şeye baktığımda, bulaştığım için pişman olduğum birçok şey görüyorum," diyecekti. "Ama Westboro Baptist Kilisesi saldırısı, şey ... *gurur*du, sanırım doğru kelime bu. Şeref duydum. Buna katılmış olmaktan şeref duydum."

Westboro ile Anonymous'un ortak kimi yanları var gibiydi. Westboro'nun akıl sır erdirilmez hayata kalma ve kendini idame ettirme kabiliyetinde, kendini tecrit etmesi kilit bir rol oynuyordu. Üyeleri kendi eşsiz gruplarını "dünyaya kafa

tutan bizler" şeklinde algılıyordu. Cenazelerdeki protesto gösterileri gerçekten ruhları korumak veya Tanrı'nın kelamını yaymak için değil, başkalarında öfke ve nefret uyandırmak içindi; bu, doğru yolda olduklarına dair hissiyatlarını kamçılamak üzere kendi hayırlarına yapılan bir egzersizden ibaretti. Bu nefret kültürü, ancak uzun süredir katılımcısı olanların hakikaten anlayabileceği bir şeydi. Derin bir kabul kendi kötü niyetli troll'lerine karşı duyarsızlıklarıyla birleşiyordu. Mesele motivasyon olduğunda, Anonymous da birçok durumda böyleydi.

Chanology ve Operation Payback, bir grup olarak Anonymous'un berbat karakterlerle boy ölçüşebileceğini göstermişti ama Topiary ile canlı yayında yapılan Westboro hack'i Anonymous'un nereye doğru yol alacağını gösteriyordu: daha ufak ve daha aşırı.

Kayla, Gawker'a yönelik kendi kindar saldırısını düzenlemişti; Sabu'nun Tunus'ta devrimci bir dönüşümü vardı; Topiary ise canlı bir performans sergilemenin heyecanını yaşamıştı. Anonymous, dünyayı değiştirebilecek bir hareket olabilirdi ama aynı zamanda her şey kadar kendi üyeleri için de vardı. Onlara yapacak bir şey veriyor, kendilerini işe yarar hissetmelerini sağlıyor ve kimse kabul etmese de, haklı ve gerekli görünen yollardan isteklerini hayata geçirmelerini sağlıyordu. Gawker ve HBGary, Anonymous'un intikam alırken ve operasyonları ufak ama bir şeylere odaklanmış bir grup insan yönettiğinde, en yıkıcı halini alabileceğini göstermişti. Ama ancak Topiary gibi bir joker ve halkla iletişim kuran biri bu karışıma eklendiğinde, o grup daha güçlü bir ekibin özelliklerine sahip oluyordu: Sabu'nun tukusu, Kayla'nın becerileri ve Topiary'nin tatlı dili vardı.

13. Bölüm

Komplo (Bizi Bir Araya Getirir)

Canlı Westboro hack'inden birkaç gün sonra, Topiary, bir milyonu aşkın insanın sesini duymuş olmasından endişe duymaktan kendisini alamıyordu. Kaygıları konusunda kafasını dağıtmak için izlediği bir yol, Aaron Barr'ın e-postalarını daha fazla karıştırmaktı. Dell marka laptop'unun ekranında gördüklerinden büyülenirken birkaç saatte bir kendisi bir tavşan deliğinin derinliklerine, karanlık ve kirli bir komploya benzeyen bir şeye götüren bir dizilim parçasına rastlıyordu. Şubat ayının sonlarında, Jennifer Emick Anonymous'un kim olduğuna dair kendi teorilerini üretirken, Topiary, Anonymous'un dünyasını aşan ve Amerikan ordusuyla alakalı teorilere bakıyordu. Sabu ve Kayla bu konuyu veya e-postaları artık o kadar merak etmiyordu ama bir ihtimal duygusu Topiary'nin meselenin peşini bırakmamasına neden oluyordu; bu da büyük oranda, hükümetin yolsuzluklarını teşhir etme konusunda tutkulu, yirmi dokuz yaşında, Teksas'ta yaşayan ve serbest yazarlık yapan sarışın Barrett Brown sayesindeydi.

Topiary, Brown'ın adını ilk kez HBGary saldırısından bir gün önce duymuştu. Brown, 5 Şubat Cumartesi günü, yani HBGary Federal saldırısından bir gün önce, Anonymous'tan gelen muzip bir açıklamayı sol kanattan bir siyasi blog olan Daily Kos'ta yayınlamıştı. Başlığı "Anonymous Yenilgiyi Kabul Ediyor" idi. Derme çatma ve komik bir biçimde kaleme alınmış bu açıklamada, Barr'ın, Anonymous'un gerçek liderlerinin "Q ve Justin Bieber" olduğunu keşfetmiş olduğu yazılmıştı.

Şunu eklemişti: "Sayın Barr, 9.000'i aşan proxy alanımızdan başarıyla geçerek tamamen kamuya kapalı ve gizli IRC barınağımıza girdi; orada çevik

hamleleriyle ateş labirentimizi aştı, yoldaki tüm altın yüzükleri topladı, Anon'un steroit şifreli efsanevi hacker'larını bulmak üzere elli gümüşlük bir anahtarla bir sandığı açtı." Bu, Topiary'nin IRC'de söylediklerinden harfi harfine yapılmış bir alıntıydı ve Topiary kendisinden bir alıntı yapıldığını görünce gururu okşandı.

Brown saldırının ardından, Daily Kos'ta daha resmi bir dille yazılmış, "Anon, HBGary'nin Hakkından Geldi" başlıklı bir "basın bülteni" yayınladı. Anon basın bültenlerinin çoğu AnonNews.net'te yayınlanıyordu ama gerçekten, kim bunun kaydını tutuyordu ki? Birçok Anon'u kızdıran şey ise Brown'un o basın bültenlerini kendi gerçek adıyla yayınlamış olmasıydı ve ona namefag (isim ibnesi) dediler. Topiary onu hâlâ umursamıyordu; aslında daha başından beri onu epey sevmişti. Saldırının ardından, Topiary o muzip gönderiden dolayı Brown'u kutladı. Brown, o aralar hâlâ torrent sitelerinde parça parça yayınlanan HBGary e-postalarını görmeye can atıyordu.

Brown ona, "Bir şeyleri bir araya getirip toparlamam için o e-postalardan daha fazla görmem lazım," dedi.

Brown'un büyük bir araştırma çılgını olduğu ortaya çıktı. Barr'ın 23.000 e-postasından oluşan ilk partiyi indirip, HBGary'nin WikiLeaks'e karşı dezenformasyon kampanyasından başlayıp ABD ordusunda son bulan daha geniş bir yolsuzluk vakasını ortaya çıkaracak ipuçları arıyordu. Birkaç haftayı böyle tarayarak geçirdikten sonra, telefonu aldı ve Booz Allen Hamilton adında orduya iş yapan bir yüklenicinin başkan yardımcılarından biri olan ve Barr'ın e-postalarında çıkan William Wansley'i aradı.

"Merhaba, sayın Wansley'le mi görüşüyorum?"

Kısık bir ses "Evet," diye yanıtladı.

Brown, gergin olduğunu gizlemeye çalışarak, "Merhaba, Wansley, ben, ah, benim adım Barrett Brown, ben, ah, Anonymous'un bir nevi gayri resmi sözcüsüyüm," dedi. "Sizi aramamın sebebi, şu anda kimi e-postalara bakıyoruz ve şahsınızla HBGary'den Aaron Barr arasında geçen bazı yazışmalara rastladık. Merak ettim, Anonymous'la ilgili üzerinde çalıştığınız proje tam olarak nedir?"

Uzun bir duraklama oldu.

"Ah," dedi Wansley. "Halkla ilişkiler departmanımızı ararsanız, size yardımcı olacaklardır..."

Brown kabaran bir özgüvenle, havlarcasına "Şey, bana sizin kadar yardımcı olabileceklerinden emin değilim," dedi, "çünkü siz fiilen o tartışmalara daha fazla dahil olmuşsunuz. Tecrübelerime göre, halkla ilişkiler gerçek istihbarat verme konusunda, ah bilirsiniz işte, o kadar da iyi değildir."

Wansley duyduklarını hazmetmeye çalışırken yine uzun bir duraklama oldu, sonra Brown'un Houston'daki evinin üzerinden geçen bir uçağın gürültüsü işitildi.

Brown devam etti: "Ah, esasında, örneğin şu anda bir e-postaya bakıyorum da," derken uçağın sesini bastırmak için bağırarak konuşuyordu. "Diyor ki, Booz Allen'ın ofisinde, Aaron Barr ile on buçukta buluşmuşsunuz, bakayım, ha, Ocak ayının sonlarına doğru. Bildiğiniz gibi Aaron Barr elbette Anonymous'u araştırıyordu, önderliğimizi gün yüzüne çıkarmaya yeltenmişti. Benim de adımın geçtiği bir isim listesini FBI'a satmak üzereydi, aslında bu listedeki insanların çoğu bilfiil Anonymous'un İÇİNDE de değildi. Kullandığı yöntem, biraz, nasıl desek... Hmm, o noktada sizin muhtemelen bu mesele üzerinde çalışmadığınızı farz ediyorum."

Wansley bunalmış bir sesle "Benim ... benim o organizasyondan haberim var," dedi. "Her şeyden önce tüm müşterilerimizin gizliliğini korumak üzere müşterilerimizin çalışmaları hakkında hiç yorum yapmayız."

"Peki."

"HBGary'yle artık bir iş ilişkimiz olmadığını söyleyebilirim."

Brown duraksadı.

"Demek, onlarla bir iş anlaşması yapmamıştınız, sadece o konuyu konuşuyordunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Başka birinin benden istedikleri hakkında konuşamam ama HBGary'yle hiçbir anlaşmamız olmadı."

Brown "Ama daha önceleri olmuştu, doğru mu?" diyerek bir daha denedi.

"Hiç olmadı."

"Ama onunla sosyalleşmek için değil, Anonymous'u konuşmak için buluştunuz."

"Bir ilişkim yok ve yorum yapamam."

"Aaron Barr ile bir ilişkiniz yok mu?" Brown bu muhabbetin sonuna geldiğini biliyordu ve bocalıyordu.

"Lütfen, halkla ilişkiler departmanımızı arayın, sizinle konuşmaktan mutlu olacaklardır."

Brown, "Teşekkür ederim," dedi.

"Teşekkür ederim. Hoşça kalın."

Tık.

Brown kapattı, sonra gülümsemeden kahkaha attı. "Ha ha ha!" Hemen "Booz Allen Hamilton'un Başkan Yardımcısı Yalan Söylerken Yakalandı" başlıklı bir blog gönderisi kaleme alıp şöyle dedi: "HBGary ile bir ilişkilerinin olmadığını söyledi, bu garip, zira bu e-posta aksini söylüyor gibi." Brown, "Dün, Booz'da Bill Wansley ile bir görüşmem vardı," ifadelerinin geçtiği Barr'a ait bir e-postanın bağlantısını ekledi.

Brown, ilerleyen birkaç gün boyunca Topiary'ye HBGary hakkında mesaj yollamaya devam etti. Topiary, kısa bir süre içerisinde Brown'un niyetinin ciddi

olduğunu sezip onu e-postaları daha derinlemesine incelemeye odaklanmak üzere Gregg Housh ve birkaç başka kişinin daha bulunduğu özel bir Skype grubuna davet etti. Topiary o Skype grubunu daima açık tutuyordu ve sonraki iki hafta o gruptaki tartışmaların içine daha fazla çekildiğini fark etti; günde en az yedi saatini Barr'ın gerçekten üzerinde çalıştığı şeyi araştırmakla geçiriyordu. Brown buna bir isim verdi: Operation Metal Gear; bu ismi eski bir Nintendo oyunundan almıştı ve operasyonun hedefi, özetlemek gerekirse, istihbarat topluluğunun Amerikan vatandaşlarını gözetlemek üzere internet ile Facebook ve Twitter gibi sosyal medya sitelerine nasıl sızdığını öğrenmekti. Son zamanlarda ortaya çıkıp dillere pelesenk olmuş *çorap kuklalar, sahte dijital kimlik yönetimi uygulaması, veri gözetimi* ve *bilişsel sızma* gibi siber güvenlik kelimeleri sık sık ortaya çıkıyor ve her kol HBGary Federal ve Barr'ın çalışmaları ve araştırmalarından yayılıyordu. Topiary, ne zaman Barr'ın zulasında bu konularda yeni bilgiler edinilmesine yol açabilecek bir e-postaya rastlasa, bağlantısını Brown'a yollayıp ona haber veriyordu.

Bu, sanki hiç uyumayan Brown'dan dolayı, çetin bir projeydi. Topiary, dünyanın kendisinin bulunduğu kısmında uyanıyor ve o Teksaslının tüm gece uyumayıp HBGary e-posta hazinesini okuduğunu görüyordu. Sonra Brown, iki saat boyunca gece neler keşfettiğini anlatıyor ve bazen dakikada yaklaşık yüz elli kilometrelik bir hızla konuşuyordu. Brown ile yaptığı özellikle uzun bir konferans görüşmesi on üç saat, başka bir görüşme alt saat sürmüştü ve Brown sık sık *araştırmamız uyarınca* gibilerinden aşırı resmi bir dil kullanıyordu. Topiary başlarda bunu rahatsız edici buluyordu ama Brown'un iş ahlakına ve aktivizm tutkusuna hayran kalmadan da edemiyordu. Bu, Anonymous'taki en inatçı moralfag'leri bile aşan bir düzeydi.

Zengin bir emlak yatırımcısının oğlu olan Brown, ince çizgili gömlekleri ve kovboy çizmelerini çok seviyordu ve Topiary'nin ilgisini canlı tutma konusunda da bayağı becerikliydi. "Büyük bir şeyi çözmek üzereyiz," diyordu.

Topiary daha sonraları, "Baştan şunu söyleyeyim, onun için üzülüyordum," diyecekti. "Çok zahmetli işlerin altına girip çok emek verdi ama Anon ile yanlış bir yoldan tanıştı." IRC rumuzunun BarrettBrown olması bir şey değiştirmiyordu. "Herkes ondan nefret ediyordu. Özel kanallarda Barett-karşıtı her tür muhabbet dönüyordu, kullandığı yöntemler ve uyuşturucu bağımlılığıyla sık sık dalga geçiliyordu." Brown, Anon camiasında yaygın olarak ağır uyuşturucular kullanmasıyla bilinirdi. Onunla öğle yemeği esnasında röportaj yapmış bir gazeteci, Brown'un bir esrarla başlayıp, alkol alarak devam edip, o öğün boyunca yemekten uzak durduğunu, sonra bir doz bir nevi sentetik eroin alarak devam ettiğini anımsıyor, tüm bunlar olurken de olağandışı bir akıcılıkla konuşuyormuş. Topiary, fırsat buldukça, kimi yönleri göz ardı edilecek olursa Brown'un o

kadar da fena biri olmadığını çıtlatmaya çalışıyordu ama onun ipe sapa gelmez YouTube videoları ve komploları "işleri daha da çetrefilli bir hale sokuyordu."

Chanology ve Operation Payback, Anon'lar doğru bir biçimde maniple edildiğinde, yüzlercesinin birdenbire bir baskına veya bir projeye katılmak isteyeceğini göstermişti. Ama bunun için bir baskını eğlenceli ve ilginç bir hale getirmek olmazsa olmaz bir meseleydi. Brown'un AnonOps ile bağlantısı haline gelen Topiary, Brown'un yolsuzluğu ifşa etme kampanyası başta Anon'lara seksi gelse de onların ilgisini diri tutmak için cebelleşmesi gerektiğini, Anonymous'un spontane, öngörülemez gücünü dizginlemenin çok zor olduğunu anladı. Brown, Anonymous'un kendisine uzun vadeli bir araştırmada yardım etmesini istiyordu ama kaynağı lulz olan bir topluluktaki insanları devamlı olarak, haftalar hatta aylar boyunca bir projeye bağlamak çetin bir işti. Bu, Brown'un Anonymous'un akşam haberlerine çıkmasını sağlamaya çalışmasıyla daha da zorlaştı.

2011'in Ocak ile Mart ayları arasında, Anonymous hakkında yazıp çizen gazeteciler birbirlerine Brown'un adını pasladı, zira kendisi o camiada bulunup da kafa karıştıran bir IRC ağında değil telefonla görüşmeyi kabul edecek nadir ve az sayıda insanlardandı. *Newsweek*, *Rolling Stone* ve CNN onunla görüşmek istedi. Sonra 8 Mart'ta, NBC Nightly News Michael Isikoff'un bir "özel haber"ini yayınladı; Isikoff, Brown'u "yeni türden bir savaşın yeraltındaki komutanı" olarak tarif ediyordu. Röportaj, Brown'un apartman dairesinde yapılmıştı ve dağınık sigara paketleri ve başka eşyalarla kaplı masasında Sony marka beyaz netbook'una bir şeyler yazarken çekimleri yapılmıştı. Sonlara doğru, Brown, yeşil plastik sandalyesinde arkasına yaslanmış elinden bir sigara sarkarken adeta dehşete düşmüş Isikoff'a ahkâm kesiyordu.

Rahat tavırları ve güneyli bariton sesiyle "Bu bir siber savaş," diyordu. "Bu kadar basit." Aslına Brown, dört gündür Suboxone enjekte etmediğinden, o röportaj boyunca acılar içerisinde kıvranıyordu. Kemikleri, birçok insanın hiç yaşayamayacağı denli sızlıyordu. (Nisan ayında New York'a gittiğinde daha kötü olacak, orada eroin alacak ve Teksas'a dönünce yine Suboxone kullanacaktı.)

Röportaj esnasında Brown'un Topiary, Q ve başka birkaç kişiyle yaptığı bir IRC sohbetinden bir parça ifşa etmek için, kamera kısa bir süreliğine Brown'un laptop ekranına döndü; bu esnada Isikoff, televizyon ekibiyle birlikte, kılını kıpırdatmadan izliyordu. Rumuzlar görünür haldeydi.

Barret, "Nbr," dedi. "NBC'den geldiler, buradalar."

&efg adlı biri "Müthişten daha müthiş," dedi. "İnternete hoş geldin."

Bir sonraki karede Brown, "Bir şeyler konuşmak istiyorlar," dedi. "Şeref duyduğunu söylüyor. Peki, Anonymous şimdi neler yapacak?" Bu soru Isikoff tarafından dikte edilmiş gibiydi.

Daha sonra, Isikoff ile Brown gelip geçenin çok olduğu bir yolda yan yana yürürken görülüyordu; Brown konuşurken el kol hareketleri yapıyor, Isikoff pür dikkat onu dinlerken hâki renkli kumaş pantolonu hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Sonra yine apartman dairesindeydiler ve Brown yine sandalyesine kurulmuştu.

Eliyle bir fiske vurup Barr'ın e-postalarına iliştirilmiş bir dosyaya işaret ederek, "Yani bundan Stuxnet çıkardık," dedi; burada bahsettiği şey, en çok 2000'lerin başlarında İran'ın nükleer altyapısına saldırmasıyla tanınan adı kötüye çıkmış bir bilgisayar virüsünün zararsız hale getirilmiş versiyonuydu. "Bunun, on altı yaşındaki bir kız ve arkadaşları tarafından bu federal yükleniciden alınamaması gerekirdi."

Isikoff "Ve Anonymous'un elinin altında olmamalıydık," diye bağırdı.

Brown, yine elini sallayıp kafasını ağırbaşlı bir edayla hareket ettirerek "Ama öyle," dedi. *"C'est la vie."**

Brown, röportaj yayınladığında beğenmedi. HBGary hack'inin ifşa ettiği bilgilerin (sahte dijital kimlik yönetimi uygulamasına dair askeri sözleşmelerin) daha enine boyuna işleneceğini ummuştu ama bunun yerine ona odaklanılmış ve Anonymous'u ciddi bir örgüt gibi göstermişti. Bu, Anonymous'taki itibarını daha da azalttı. Anonymous'un içinden bir gündemi öne çıkarmanın ne denli zor olduğunun bir örneği daha yaşanıyordu; sadece Anonymous'un değil medyanın da bu konunun önemli olduğuna ikna edilmesi gerekiyordu. Giderek daha fazla insan onu AnonOps ve Twitter üzerinden bir nameflag [isim ibnesi], moralfag [ahlakçı ibne] ve leaderfag [lider ibne] olmakla eleştiriyordu. Başka Anon'lar ise adresini, telefon numarasını ve kişisel bilgilerini Pastebin.org'a yolladı. Anonymous'tan iyiyi amaçlayan bir güç, yolsuzluğa ve kötü rejimlere karşı bir savaşçı olarak bahsetmesinden nefret ediyorlardı.

Brown, bunların hepsini görmezden geldi. "ABD'nin yasalarına riayet etmiyorsam Anonymous'un o kural-olmayan şeyleri hakkında neler hissettiğimi siz düşünün," diyecekti. Ne de olsa Anonymous, şakayla karışık bir meseleden doğmuştu. Ancak Topiary ve Brown, Brown'un itibarının Operation Metal Gear için insan toplamayı zorlaştırdığı konusunda hemfikirdi ve başka bir yaklaşıma ihtiyaç duyuyorlardı. Brown, projeyi çıktığı yayınlarda duyurmaya karar verdi. Son aylarda, AnonOps IRC'de bulunan biri, Radio Payback adını taşıyan ve büyük oranda 7/24 tekno müzik çalıp araya bazen anonim DJ'lerin gevezeliklerinin serpiştirildiği dijital bir radyo kurmuştu. Brown, #RadioPayback IRC kanalında, DJ'lerden birini yakaladı ve ondan canlı yayına girip Operation Metal Gear'daki son bulguları duyurmasını istedi ama işe yaramadı. Sonra Topiary bir girişimde bulundu.

* "Hayat böyle işte" anlamına gelen Fransızca deyim.—ed.n.

Topiary, DJ'e "Barret o kadar da fena biri değil," dedi. "Ona bir şans tanımalıyız. Sonunda buna değecek bir şeyler çıkabilir." Sonunda, sunucu pes etti; Brown, Topiary ve ekiplerinden WhiteKidney rumuzlu başka bir adam, 16 Mart akşamı yayına girip kendilerini dinleyen Anon'lara bir saat boyunca araştırmalarını anlattı. Topiary Brown'dan tane tane konuşmasını istedi, *tane tane* ifadesini sürekli tekrar etmişti. "Sesler, sürat treni değildir," diyerek açıklamaya çalıştı. Daha sonraları, "İşe yaradığını sanmıyorum," diyecekti. Canlı yayın esnasında Brown'un sesi bangır bangır geliyordu, sanki mikrofonun dibine yapışmıştı.

Yüksek ve biraz kirli bir sesle "Booz Allen Aaron Barr ile görüştü," dedi. "Onun uzmanlığı sosyal medyayı kullanan o yazılımdı."

Topiary o tartışmalı yazılımı, düzinelerce sahte sosyal medya profilini kontrol eden askerleri, bunun demokrasiyi nasıl ters yüz edebileceğini ve çevrimiçi ortamlardaki umumi kanaatleri nasıl çarpıtabileceğini açıkladı.

Topiary, Booz Allen ile ilgili bilgi veren insanları kastederek "Muhbirlerimiz var," dedi.

Brown hemen "Muhbirler hakkında konuşmayız," dedi. Görünüşe bakılacak olursa iki muhbir vardı. Biri Brown'a ulaşmıştı, diğeri ise Brown'un Barr'ın e-postalarında bulduğu biriydi. Tartışma Brown'un penisiyle ilgili şakaların yapıldığı bir seviyeye düşmeden önce, kendilerine ayrılmış sürenin sonlarına doğru "Bu beş yıldır hazırlandığımız bir şeydi," dedi.

Bu sunum yine de işe yaradı. Birkaç gün içerisinde Metal Gear'in saflarına düzenli katılım sağlayan yirmi araştırmacı dahil oldu. Yüzlerce insan o radyo programı üzerinden ekiplerinin araştırmada geldikleri son noktanın görülebileceği bir bağlantıyı indirmişti, bu da binlerce kişinin o programı dinlemiş olabileceğini akla getiriyordu. Daha önceleri Brown'la dalga geçip Metal Gear'i bir trolleme olarak elinin tersiyle iten bir IRC operatörü, artık IRC'de onu göklere çıkarıyordu. Araştırma ekibi, özel Skype odasına geri çekilip saatlerce e-postaları karış karış aradı, telefon görüşmeleri yaptı ve Brown'u dinledi. Brown bazen insanlara iş veriyordu ama genellikle insanlar bir şeyler yapmak için gönüllü oluyordu.

Daha sonraları Topiary "'Çorap kuklaları' ve 'robotları' anlattığımızda herkes heyecanlandı," diyecekti. O zamanlar bunların bir kanıtı yoktu; sadece spekülasyon söz konusuydu. Örneğin, Azerbaycan hükümeti kısa bir süre önce çevrimiçi ortamları kullanan siyasi muhalifleri tutuklamıştı, Topiary ve Brown da Radio Payback'te Booz Allen'ın casus yazılımının kullanılmış olması gerektiğini söyledi. Booz Allen'ın Azerbaycan'da bir ofisi olduğu şeklinde akıl yürütmüşlerdi.

Bu inandırıcı bir ipucuydu fakat genellikle olduğu gibi grup, bunun peşine düşecek zaman ve konsantrasyon bulmak için uğraşacaktı. Başka Anon'lar Barr'ın e-posta hazinesinden daha da ilginç ipuçları bulacaktı ve bazen biri, tamamen yeni bir ipucuyla karşılarına çıkacaktı.

Dikkatlerini dağıtacak daha büyük bir şey oldu; bu sefer olup bitenler, bir kişinin ana akım medyanın ilgisini sözüm ona Anonymous'a ait bir operasyona ne kadar kolayca çekebileceğini gösteriyordu. OpLeakS rumuzlu genç bir adam sohbet ağında Brown'u yakalayıp bir e-posta hazinesini ele geçirmiş olduğunu ve akıl danışmak istediğini iddia ediyordu. Bu sızıntının Bank of America ile ilgili olduğunu söyledi.

Brown bu meseleyi merak ederek onu, Topiary ve WhiteKidney ile bir toplantı yapmak üzere gizli Skype grubuna davet etti. OpLeakS'in düzgün bir New Jersey aksanı ve monoton bir sesi vardı. Brown ve Topiary, başta duydukları şeylerden dolayı heyecanlandı. Sadık bir Anonymous destekçisi olan OpLeakS, Bank of America'nın, yedi yıl boyunca orada çalışmış ve bu banka Balboa Insurance adlı sigorta şirketini satın aldığında işe girmiş eski bir çalışanının kendisiyle irtibata geçtiğini söylüyordu. OpLeakS ve bu eski çalışan, birkaç gün boyunca birbirlerine e-posta yollayarak görüşmüştü. OpLeakS ne zaman Bank of America ile ilgili bir soru sorsa, bankanın kredi hatalarını nasıl örtbas ettiği veya yöneticilerin nasıl kayırmacılık yaptığına dair giderek daha fazla lanet okuyan cevaplar alıyordu. Skype'ta Brown ve diğerlerine, her şeyin hileli mortgage uygulamalarına, yani Bank of America'yı çökertebilecek şeylere işaret ettiğini söyledi.

Artık şüpheci bir insan olan Brown, "Bir yollayın, göz atalım," dedi. OpLeakS, konuşmasına bakılacak olursa, o konunun üstesinden gelemeyecek biri gibiydi.

Topiary, Bank of America ile ilgili her türlü sızdırmanın WikiLeaks hadisesinin ardından ilgi uyandıracağını düşünerek "Haberi yayma konusunda muhtemelen yardımcı olabilirim," diye bir teklifte bulundu. OpLeakS'in e-posta yazışmalarını yeni AnonLeaks sitesinde barındırabileceklerini sözlerine ekledi.

OpLeakS bu tekliflerden hiçbirine ilgi göstermedi ama bir onay alma umuduyla bir miktar e-postayı onlara yönlendirdi. Brown kesinlikle etkilenmemişti, o eski çalışanın iddiaları kulağa Bank of America açısından utandırıcı şeyler gibi gelse de, OpLeakS'in elinde çokuluslu bir bankayı tümden çökertebilecek hiç bir şey yoktu. Son zamanlarda WikiLeaks'in elinde Bank of America ile ilgili patlamaya hazır bir veri zulası olduğu yönünde dönen söylentilerden dolayı, OpLeakS'in iddia ettikleriyle kafa karışıklığı yaşamak ve bu ikisinin bir biçimde birbirleriyle alakalı olduğunu düşünmek kolaydı. Gelinen noktada, Payback DDoS saldırıları ve o sırada AnonLeaks adının duyurulması sayesinde, Anonymous ile WikiLeaks birbiriyle yakın ilişki içindeydi. Ama OpLeakS'in

elindeki verilerin WikiLeaks ile elbette bir alakası yoktu ve bunlar özünde zarar verici şeyler de değildi.

Brown, daha sonraları bir röportajında "elinde olduğunu düşündüğümüz şeylere sahip değil gibiydi," diyecekti. Topiary de bu adamın daha fazla bilgi sağlayacağını söz verdiğini ama bunları ulaştırmadığını hatırlıyordu. Ayrıca Brown, "Bu konuda açık sözlü değildi," diye ekledi.

Fakat OpLeakS, dayanaksız kanıtları olmasına ve finanstan pek anlamamasına rağmen, hafta sonunda, 12 ve 13 Mart'ta, "Anonymous"un Bank of America'nın "yolsuzluklarını ve sahtekârlığını" teşhir eden e-postalara sahip olduğuna işaret eden birkaç tweet attı.

Şaşırtıcı bir biçimde, medya bu tweet'leri topladı ve ciddiye aldı. Reuters 13 Mart Pazar günü, "WikiLeaks'e sempati duyan bir hacker grubu olan Anonymous'un Bank of America'dan elde edilmiş e-postalar yayınlamayı planladığını" soluk soluğa aktardı. Gawker ve Huffington Post gibi blog siteleri bu haberi yaydı. OpLeakS, kazara hayırlı bir iş yapmış, herkesin beklediği bir meseleyi tesadüfen bulmuştu. *Forbes* dergisi Aralık 2010'da, Julian Assange'ın Bank of America'ya hayli zarar verecek gizli bilgilerden oluşan kallavi bir zulayı sızdıracağına söz verdiğine dair bir haberi kapaktan vermişti. Aaron Barr, bankanın avukatlığını yapan Hunton & Williams'a WikiLeaks'i itibarsızlaştırmaya dönük öneriler sunduğunda, tam da bu tehdidin önüne geçmeye koyulmuştu. Sorun şuydu: Kimse büyük sızdırmanın ne zaman cereyan edeceğini bilmiyordu ve HBGary, PayPal, Visa ve MasterCard'a saldırmış Anonymous'un kendi başına Bank of America'ya saldırmak üzere olduğu görüldüğünde, insanlar büyük beklentilere kapıldı. Haddinden büyük beklentilere.

OpLeakS, söz verdiği üzere, Pazartesi sabahı, eski Bank of America çalışanıyla kendi arasında geçen e-posta yazışmalarını, kendi Wordpress blogundaki web sitesi bankofamericasuck.com'da "Kara Pazartesi Eski Bank of America Çalışanı Mortgage Sahtekârlığı Yapıldığını İspatlayabiliyor 1. Kısım," başlığıyla yayınladı (2. kısım hiç gelmedi).

Gönderdiği yazı şöyle başlıyordu: "Adım OperationLeakS, her bir satırı ve ekran resmini okuyun." Bunu OperationLeakS ile eski banka çalışanı arasındaki yazışmaların ekran görüntüleri takip ediyordu. Sorulan sorulardan bazıları şöyleydi: "Bank of America'da çalışmış olduğunu kanıtlayabilir misin?" "Orası tarikat gibi bir şey mi?" "Peki neden BoA'yı bu kadar kötü bir duruma düşürmek istiyorsun?" "Kovulduğunda fotoğraflar vs. gibi eşyalarını alıp götürdün mü?" Bu son sorunun ardından eski çalışanın yolladığı bir fotoğraf geliyordu: Bir karton kutunun içinde ezik büzük bir bitki, biraz toprak ve ufak bir Amerikan bayrağı vardı.

www.bankofamericasuck.com'un trafiği o sabah çok yüksekti, erişim sağlamaya çalışanların karşısına ya bir hata mesajı çıkıyor ya da sayfa yavaş yükleniyordu. *Forbes*'ta Wall Street yazarı Halah Touryalai, o e-postaları ilk gözden geçirenlerdendi ve Pazartesi sabahı erken saatlerde "Bank of Amerika'nın E-posta Sızıntıları Burada, Ne Kadar Zarar Verecekler?" başlıklı bir blog gönderisi kaleme aldı. Birkaç saat içerisinde otuz bin kişi makalesine göz atmıştı. Bugüne kadar kırk bini aşkın kişi baktı.

Touryalai, yazısında cesur bir biçimde "Bu e-postalarda hakikaten onları ezecek bir şeyler olup olmadığını söylemek zor," diyordu. Julian Assange Aralık'ta *Forbes* dergisine "bir bankayı çökertebilecek" bir veri hazinesine sahip olduğunu söylemesine karşın, Şubat ayında Reuters'ten Assange'ın elindeki nimetlerin hakikaten olumsuz bir etki yaratacağından artık emin olmadığı yönünde bir haber geldiğini belirtiyordu. Bankanın basın işleri departmanı OperationLeakS'ten gelen iddiaları zaten "abartılı" buluyordu. Kararı piyasa verecekti.

Touryalai ve başka finans muhabirleri o sabah Bank of America'nın hisse fiyatlarını izledi. New York Borsası'nın açılış çanı çaldığında, Wall Street'teki tacirler, söz konusu e-postalara göz attı ve hiçbir şey yapmadılar. Bankanın hisse fiyatı Pazartesi günkü işlem sonunda sadece on beş cent düştü, bu da yatırımcıların bunları umursamadığını gösteriyordu.

CNN'den *USA Today* ve BBC'ye varana dek ana akım medya, hararetle söz konusu e-postaları haber yapmıştı ama haftanın sonuna gelindiğinde hepsi bu "çökertmenin" bir fiyasko olduğunda mutabıktı. Annie Lowrey, *Slate*'te "Esnememi bastıramazsam beni affedin," diyordu. O eski çalışanın e-postaları ıvır zıvırdı ve fazla bir anlam taşımayacak denli kafa karıştırıcıydı.

Bu, belki de meydanın Anonymous konusunda hayal kırıklığı yaşadığı, ders aldığı andı. Bu kolektif zarar vermesine bir zarar vermişti, orası kesindi ama başlı başına gizli bir şeyler bulmak konusunda olduğu kadar, açığa çıkardığı sırlara ilişkin yalandan heyecan yaratmak konusunda da başarılıydı. Daha da kötüsü, bu yanıltıcı heyecanı, bir grup hacker'dan değil konuşması itibariyle insana monoton gelen, finans meselelerinden pek anlamayan, doğru zamanda ve doğru konuyla "Anonymous" ismini devreye sokmasıyla küresel çapta sesini duyuran bir adam yaratmıştı. Anonymous, güvenilir bir ilgi yaratmak isteseydi, leaderflag fikrinden nefret etseler de Operation Payback ve Chanology'de olduğu gibi, merkezi bir örgüte benzemeye ihtiyaçları vardı.

Topiary, Operation Metal Gear ile çalışmaya başladıktan yaklaşık iki hafta sonra, kendisini içinde bulunduğu iki farklı grup arasında kalmış gibi hissetti:

Bir yanda HBGary'ye saldırmış hacker'lar, öte yanda Brown'u destekleyen yaklaşık on araştırmacı (Radio Payback'ten bu yana bu sayı hafiften azalıyordu) vardı. Bir tarafa diğer tarafın ne yaptığını anlatamayacağını anladı. Brown'un istihbarat grubu fazla karmaşıktı; Sabu ve Kayla'nınki ise fazlasıyla gizli kapaklı.

Brown'un düşünceleri, özellikle de ordudan birilerinin kendisine suikast düzenleyebileceğini öne sürmesinin ardından giderek garip bir hal alıyordu. Topiary başta şaka yaptığını sandı ama Brown bu konuda gayet ciddiydi.

Bir noktada Brown ona, "Muhaberat dünyasının göbeğindeyim ve güvenliğimden endişe ediyorum. ABD'yle çalışan Ortadoğu'daki yönetimler hakkında çok fazla şey biliyorum," dedi.

Brown, aylar sonra yapılan bir röportajda bunu doğruladı: "Dışişlerindekilerle düzenli denebilecek aralıklarla görüşen ve bu meselelerle gayet içli dışlı olan biri bana böyle bir ihtimal olduğunu söylemişti," deyip hemen şöyle devam etti: "Bunu o kadar da ciddiye almamıştım."

O zamanlar Topiary, Brown'un bir tehlikenin yaklaşmakta olduğu yönündeki sezgilerinden şüphe etmiyordu; Topiary kendisinin de bu meselelere haddinden fazla bulaşmış olduğunu hissediyordu. Brown, bunu onaylarcasına "Çetindi," diyordu. "Bize çok daha acayip şeyler söyleyen muhbirler geliyordu. Bazılarımız, okuduğumuz ve kazara öğrendiğimiz şeylerin, başka her şeyden daha büyük bir mevzu olduğu ve bunları okuduğumuz için başımıza dert açmak üzere olduğumuz izlenimine kapılıyordu."

Kurcaladıkları meseleler onları canevinden vuruyordu çünkü Anon'ların korkması gereken bir şeyi içeriyordu: Kendi ellerinin altında bulunandan daha iyi olan ve onları teşhis edebilecek bir teknoloji. Sonra, Mart ayının sonlarına doğru, Kongre HBGary'nin anlaşmalarına dair ufak bir soruşturma başlattı. Topiary, "Gerçekten bir bok olmaya başladı," diyerek süreci gözlemliyordu.

Topiary, Radio Payback'teki şovda sahte dijital kimlik yönetimi uygulamasının ne olduğunu anlatırken "Anonimliğinizi kaybettiğinizi bir düşünün. Bir takma adla çevrimiçi bir hesap açıp aylar sonra başka bir hesap daha açtığınızı hayal edin... Bu iki hesaba yapılan girişlerin zamanını, kullandığınız her bir dilbilgisi kırıntısını, her bir rumuzu birbiriyle ilişkilendirip ... çevrimiçi ortamlarda kim olduğunuzu otomatik olarak bulan bir yazılım hayal edin." Topiary, insanların, basit bir biçimde bir Anon'un en sevdiği filmin adıyla başlayıp Google üzerinden iz sürerek onun gerçek kimliğini çıkarabileceğini biliyordu. Hükümetin sözleşme yaptığı ve bunu yüz kat daha verimli bir biçimde yapan bir yazılım fikrinden nefret ediyordu.

Ama tüm o gerilim, Skype üzerinden yapılan o bilinçli tartışma akışı, orduya dair komplolar fazla oluyordu. Diğer grubunu (Sabu, Kayla ve #HQ'daki diğerleri) düşünmeye başladı. Westboro Baptist Kilisesi, Tunus hükümeti, Mısır

hükümetine bağlı web siteleri, telif hakları birliği, Tunus'taki gizlice gözetlemeyi önleme betiği, HBGary hack'leri; tüm bunlar o konsantre olmuş ekipteki insanlardan dolayı gerçekleşmişti. Topiary, bu grup havlu atarsa, Anonymous'un, dış dünyanın bildiği haliyle, öleceğini biliyordu. Bu grubun birbirine bağlı kalması Brown'un araştırmasından daha önemliydi.

Nihayetinde Mart ayının ortalarında, "Barett," dedi, "bundan çekilmem gerek. Giderek fazlasıyla tuhaf ve komplocu bir hal alıyor."

Brown, "Tamam," diyerek cevap verdi. "Zaten bulaşmış olduğundan daha fazla bulaşmanı senden bekleyemem." Brown, inceden inceye sinirlenmişti ama Topiary kendisini anladığını hissetti. Operation Metal Gear belgelerini kapatıp, onları, muhtemelen asla dönüp bakmayacağı ve içinde yüz elli megabayt veri bulunan (Brown'un toplantılarına ait metin ve ses belgeleri) bir klasöre yerleştirip düzenledi.

Bir röportajda Topiary'ye bunları yaparken söz konusu "konsantre olmuş ekibin" günün birinde Anonymous'tan kopup kendi işine bakacağını düşünüp düşünmediği soruldu.

"Pek düşünmedim," demişti. "Artık bunu gözümde canlandırabiliyorum. Modası geçmiş bir hacker grubu adı altında web'de kıyameti koparabilir, gırla haberlere çıkabilir, bir şeyler sızdırabilir, tahrif edebilir, imha edebilirdik, bu olası bir şeydi." Bunun sıkıcı bir hal alacağını söylemişti. "Anonymous'un bayrağı altında, bunu yapmanın bir amacı, bir anlamı var ve orada ego yoktur."

Birkaç hafta sonra fikri tamamen değişecekti.

14. Bölüm

Backtrace'in Darbesi

Şubat ayının sonlarıydı ve Michigan buz gibiydi. Yalancı baharı bir kar fırtınası izlemiş ve Jennifer Emick'in evinin önümdeki çimi birkaç fit boyunda karla kaplamıştı. Sincaplar posta kutusunun içini mesken tutup içlerinde kurabiye bulma ümidiyle paketleri aşırıyordu ama Emick kontrol etmek için dışarı çıkmak istemiyordu. Mesele sadece insanı kaskatı kesen soğuklar değildi, o anda Anonymous'a dair başlatmış olduğu araştırmasına gömülmüştü. Laurelai'ın HQ kanalının kayıtlarını teslim etmesinin ardından, araştırma yeni bir aşamaya gelmişti. Emick'in maksadı dünyaya Anonymous'un gerçekte ne olduğunu göstermekti: Kindardı, ahlaksızdı ve aslında o kadar da anonim değildi.

Aralık 2010'da, Operation Payback, PayPal ve MasterCard'a dönük saldırılarıyla gerçekten yükselişe geçtiğinde, Emick zaten Anonymous'tan tamamen çekilmişti. Hedefleri beğenmiyor değildi; mesele, Chanology başlayalı bu ağa yayılan gaddarlıktı. Emick, birkaç Anon ile dostluğunu sürdürmüş, kimi destekçileri evinde ağırlamıştı ve *Treehouse* [Ağaçev] adında bir Skype grubuna arada sırada girip çıkmıştı. Onlardan "sadece takılıp muhabbet eden arkadaşlar" diye bahsediyordu. Anonymous, yeni Anonymous hücreleri veya bazen de sadece arkadaş grupları yaratmıştı. Bu gruplardan bazıları yitip gitti ve birçok Chanology katılımcısı üniversiteye girdi veya Anonymous ile irtibatını temelli kopardı. Laurelai ve Emick gibi, 2010'daki bir sonraki dalgada geri dönen, adanmış birkaç kişi vardı. Ancak bu sefer Emick, Anonymous'u durdurmak isteyen bir azınlığın safına katılmıştı.

Emick, tıpkı Barrett Brown gibi dünyayı teoriler üzerinden algılamaya meyilliydi ve Anonymous hakkındaki büyük teorisi, onun Scientology gibi bir şeye dönüştüğü yönündeydi: Kindardı, tepkiseldi ve sahtekârdı. AnonOps IRC ağının ortaya çıkışına şahit olduğunda, operatörlerin "o eski göz korkutma ruhunu" diriltmeye çalıştıklarına inanıyordu. Emick, okulda kendilerine sataşıldığı için, isimsiz kabadayılardan oluşan bir grubun parçası olmak isteyen genç insanlar görüyordu. Bunların birden insanların korktuğu bir gruba mensup olabildiğini anlatarak meseleyi izah ediyordu.

Emick, yavaş yavaş, kısmen ilkesel kısmen de kişisel bir haçlı seferi düzenliyordu. Dört çocuğu vardı ve bunlardan üçü ergenlik çağındaydı; çevrimiçi ortamlarda kabadayılara has taktikleri romantize eden "gerzekçe bir hikâyeye" aldanabileceklerini düşündükçe bu fikre sinirleniyordu. "Çocuklar aptaldır," diyordu. Bir şeyin yasalara uygun olup olmadığını sorgulamazlar, "Tamam, çok havalı," derlerdi.

Yasalara dair bir farkındalık olmadığı konusunda haklıydı. Binlerce insan PayPal'ı çökertmeye can atıp AnonOps sohbet odalarına katıldığında, çoğu, LOIC'i kullanmalarının hapsi boylamalarına yol açabileceğini idrak etmemişti. Emick, o zamanlar söz konusu sohbet odalarına girip IRC operatörlerinin yeni Anon'lara dijital bir oturma eylemine katılma konusunda korkulacak bir şey olmadığını söylediklerini gördüğünde kızmıştı. Emick, bir rumuzla Wolfy ve Owen adlı operatörlerle çatışıp onları kendilerine kişisel bir ordu kurmakla suçladığında, onu ağdan atmışlardı.

Hollanda ve Britanya'daki otoriteler, Şubat ayının sonlarına doğru, Operation Payback'e bulaşmış beş kişiyi tutuklamıştı; FBI, ABD'de çıkardığı kırk yakalama emri üzerine takip etmeye devam ediyordu. Daha sonraları, Temmuz'da, yetkililer on altı şüpheliyi yakalayacaktı. PayPal'ın FBI'a vermiş olduğu o bin IP adresi işe yarıyordu. Operatörler yanılıyor veya bir ihtimal yalan söylüyordu; yeni gönüllülere nazaran yakalanmayı nasıl önleyeceklerini daha iyi biliyor olmaları, Emick'i daha da sinirlendiriyordu.

Emick, HBGary saldırısından haberdar olmasından kısa bir süre sonra, Anonymous'u kontrol edenlerin birer suçlu olduğuna dair şüphelerle dolduruşa gelip saatlerce bilgisayarının başında oturmaya başladı. Özellikle de Kayla rumuzu ilgisini çekiyordu ve forumlarda arama yaparken, bu isim hacker'lığa talip olanlar arasında popüler olan DigitalGangsters.com'da belirdi.

İnternette YTCracker olarak bilinen yirmi dokuz yaşındaki Bryce Case'in başlattığı DigitalGangsters, siyah şapkalı hacker'lara yönelik bir forum olarak kurulmuştu ve kullanıcılarından birinin adı Kayla'ydı; bu kişi, yirmi üç yaşındaydı ve Seattle'da yaşıyordu. Emick biraz daha kurcaladı. YTCracker bir hacker'dı; dört yaşından beri programlama işinin içindeydi, hükümete ve

NASA'ya bağlı web sitelerini hack'leyip onları tahrif etmesiyle ün yapmıştı. İlerleyen zamanlarda hip-hop tarzı müziği sever oldu, bir plak şirketi kurdu ve DEF Con adlı hacker buluşmasında konserler verdi. DigitalGangsters aslında kulüp geceleri ve çılgın partiler için kurulmuştu ama onu AOL sohbet odalarından IRC'ye taşınmakta olan hacker dostları için bir foruma dönüştürdü. Eski tarzlara bağlı kalan hacker'lar için bir merkez ve yeni hacker'lar için bir kendini kanıtlama yeriydi. 2005'te kullanıcılarından biri, on altı yaşındaki bir Massachusettsli, Paris Hilton'ın T-Mobile hesabını hack'leyip çıplak fotoğraflarına ulaştı. Dört yıl sonra, on sekiz yaşındaki bir hacker, Başkan Obama'nın resmi Twitter hesabına ait şifresini içeren kimlik bilgilerine ulaştı. Bir diğer hacker, Hannah Montana'nın fotoğraflarına erişti. Bu forum, cracker*'ların çok daha tutkulu övünme haklarını pazarlayabildiği, insanların spammer'larla (internet pazarlamacıları olarak da bilinirler) temasa geçip çalıntı bir iki veritabanı satabildiği bir yerdi.

YTCracker, masum insanların çapraz ateşe yakalanması hoşuna gitmediği için Anonymous'u sevmiyordu. Böyle bir şey bizzat başına gelmişti. Mart 2011'de, Xyrix adlı biri dahil olmak üzere, forumundaki birkaç hacker sitesine saldırı düzenlemişti, tek sebep ise düşmanlarından bazılarını barındırmasıydı. Yönetici erişimi elde etmek için AT&T'yi arayıp YTCracker'ın telefonun çalınmış olduğunu bildirdiler, yeni bir telefon ve SIM kart aldılar ve Gmail şifresini ele geçirdiler. Oradan hareketle Digital Gangsters forumunu hack'leyip, sonra da: "Kayla, yani 16 yaşındaki bir kız, tarafından hack'lenmiştir," mesajıyla tahrif ettiler.

İşte bu noktada, Emick bu karmaşa dünyasında hata yaptı. Bu sitede Kayla'nın yirmi üç yaşında olduğu söyleniyordu ama Encyclopedia Dramatica'da 2008'de yazılmış bir yazı okumuştu: "Xyrix, 'Kayla' adını kullanarak Partyvan ağında bir kadın olarak dolandı." Xyrix, yaygın olarak, New Jersey'de yaşayan Corey Barnhill adlı yirmi dört yaşında tıknaz bir adam olarak bilinirdi. Emick, yanlış bir sonuç çıkararak, bunun Kayla'nın Barnhill olduğu anlamına geldiğini düşündü.

Kayla'nın, neden herkesin kendisinin Xyrix olduğuna inandığına dair bir açıklaması vardı: 2008'de Kayla, onun ana hesabını hack'lemiş ve bir Partyvan yöneticisinden bilgi almak için O'ymuş gibi yapmış; sonra bu yönetici yanlış bir sonuç çıkararak Xyrix ile Kayla'nın aynı kişi olduğunu düşünüp onu Encyclopedia Dramatica'daki Xyrix'le ilgili sayfaya eklemişti. YTCracker'ın sitesindeki "Kayla, yani 16 yaşındaki bir kız, tarafından hack'lenmiştir," şeklindeki tahrifat, YTCracker'ı aşağılamak amacıyla Xyrix'in bu yanlış anlamadan faydalanmak için yaptığı bir şey olabilirdi.

* Sistem kırıcısı.—ed.n.

Emick, Kayla konusunda yanlış bir yol tutmuştu ama yine de bir şeyler yakalamak üzere olduğunu hissediyordu. Bu forumlarda daha fazla vakit geçirmeye başladı; rumuzları, sahte kimlikleri ve yanlış bilgileri derleyip topluyor ve yeni izlerin ardına düşüyordu. Birçok hacker rumuzunu çeşitlendirse de güvenilir olma arzusu çoğunu bir isim kullanmaya mecbur bırakıyordu. Birçok durumda Emick'in yapması gereken tek şey, bir rumuzu Google'a girip, onu DG ve Reddit gibi forumlarda aratıp IRC üzerinden o kişinin birkaç arkadaşıyla konuşmaktı. Her şeyi çapraz bir biçimde referanslamak için bir not tutma yazılımı kullanıyordu.

Daha sonraları "Aşırı detaycı olman gerekiyor," diyecekti. Kısa bir süre içerisinde bilgisayarında gigabaytlarca veri birikti ve birkaç Anon'u gerçek isimler ve hatta adreslerle eşleştirmeye yetecek kadar malzemesi vardı.

Emick, araştırmasını Barr'ın hatalı yaklaşımını düzeltecek bir şeye dönüştürmek için bir zorunluluk hissetti. Barr'ı kendi oyununda yenmek, kişisel bir meydan okumaydı. Yardıma ihtiyacı olacağını fark etti ve eski Chanology günlerinden kalma çevrimiçi bir arkadaşıyla Anonymous karşıtı bir tim kurma meselesini konuştu.

Jin Soo Byun, bir zamanlar hava kuvvetlerinde kriptolog olan ama Irak'ta bir yol kenarında el yapımı bombalarla yapılan bir saldırıya maruz kaldığında emekliliğe ayrılmış, yirmi altı yaşında penetrasyon testi uzmanıydı. Bu kaza onda ciddi bir beyin hasarı ve hafıza kaybına yol açmıştı ama 2008'de Chanology protestolarına dahil oldu ve Mudsplatter ve Hubris rumuzları altında sosyal mühendislik konusunda itibar kazanıp isim yaptı. Byun ve Emick, Laurelai'ın web sitesinin yöneticilerindendi ve bu ikili Skype, anlık ileti sohbetleri ve telefon görüşmeleri üzerinden bir dostluk geliştirmişti. Çoğu zaman hack'leme sahnesi hakkında dedikodu yapar, düşmanlarını tahrik edici şeyler söylemekten zevk alırlardı.

Emick, Byun'a planını açtı. Anonymous adeta durdurulamaz bir çeteye dönüşmüştü. Emick ona, "Kötü bir şeyler yaşanmadan, birileri onları durdurmalı," dedi. Byun oyuna katıldı. İkili, birkaç yıldır Byun'un teknoloji konusundaki uzmanlığından ve Emick'in araştırma yapma konusundaki becerilerinden faydalanacakları bir dijital güvenlik şirketi kurmayı konuşuyordu. Şimdi, Emick'in "psikolojik operasyon" diye tabir ettiği, üzerinde çalışacakları bir iş çıkmıştı.

Byun, siber güvenlik endüstrisindeki arkadaşlarına ulaştı ve araştırmalarına destek olmaya istekli altı kişi topladı. Bunlardan biri, Aaron Barr'dı.

Barr, "[FBI'ın yürüttüğü] Soruşturma konusunda yardımcı olmamın hemen ardından o grubu daha çok anlamak istedim," diyecekti. "Özellikle de bize saldıranları."

Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Anonymous sinirlenip Sony'ye saldırmak üzereydi ve daha da kötüsü, HBGary onlara hiçbir şeyin kendilerini durduramayacağı yönünde bir duygu vermişti.

Gruplarına, güvenlik maksadıyla iz sürme anlamına gelen, doğrudan 4chan'in mem makinesinden çıkmış, Backtrace Security adını vermeyi kararlaştırdılar. Bu isim, Jessi [Slaughter] olayına atıfta bulunuyordu; /b/ kullanıcıları YouTube'a kendisini çektiği videolar yollayan genç bir kızı acımasızca trollemişti, bunun sonunda bıyıklı babası kızın webcam'inin karşısına geçip nutuk atmış kız da bunu bir tirat olarak YouTube'a yüklemişti. "Bunu kimden geldiğini biliyorum! Çünkü izini sürdüm" ile "halt ettiniz" ve "siber polis" gibi Jessi'nin babasının sözlerinden yapılan alıntıların hepsi birer mem oldu. *Backtrace* kelimesi Anonymous'u çıldırtmak maksadıyla kullanılmıştı, çünkü kendi aralarında kullandıkları bir şakayı yeniden kullanıyordu.

Emick herkesin üzerinde çalışabileceği bir çizelgeye bağlanmasını sağlamıştı. Gerçek zamanlı olarak yaptıkları işi konuşabilmeleri için, yanında bir sohbet çubuğu vardı. AnonOps'tan elde ettiği ve dox'layacakları uzun bir rumuz listesini önlerine serdi. Herkes gelişigüzel bir biçimde rumuzlar seçip bunların gerçek kimliklerini bulmak için araştırmaya başladı. Bazen biri bir tüyo alıp listeye yeni bir isim ekliyordu. Barr da çevrimiçi ortamda yapılan bu tartışmalara katılıp Anonymous hakkında yapmış olduğu araştırmadan derleyip topladığı genel bilgileri paylaşıyordu. En çok zaman alan iş derlenmiş verileri elemekti. Emick ve diğerleri çok miktarda bilgi indirdi ama bunların arasından dikkatle ilerlemek günlerini aldı.

Emick, çocukları kapıdan çıkıp okul servisine biner binmez, çalışma masasına kuruluyordu, bazen on sekiz saat, bazen de dikkati dağılana dek işini yapıyordu. Öğle yemeği yemiyor ve akşam yemeğini sıklıkla çocuklarına pişirtiyordu. Çok fazla pizza yediler. Emick, çoğu zaman çocuklarının onun neyin peşinde olduğunu bilmesine izin vermese bile kendisine destek olduklarını söylüyordu. Onları kendi başlarının çaresine bakabilecek şekilde yetiştiriyordu. Emick, beş çocuklu bir ailenin en büyük çocuğuydu; babası ve üvey annesi alkolikti, bu nedenle yemek yapmak, çamaşırları yıkamak ve faturaları ödemek çoğunlukla Emick'e kalırdı. Babası bazen yemek yapsa da üvey annesi nadiren kanepeyi terk ederdi.

Emick, bölmeli oturma odasına sokuşturulmuş, sipariş üzerine imal edilmiş, iki küsur metre genişliğinde bir çalışma masasında işlerini görürdü. Bu masanın üzerinde telefonu, not defterleri, dosyalar, lambalar, son tatilden kalma bir kutu

Noel kartı ve iki bilgisayar vardı. Bilgisayarlarından biri, laptop'tu ve üzerinde açık kaynak kodlu bir işletim sistemi olan Linux yüklüydü; bunu IRC üzerinden sohbet etmek için kullanıyordu. Sohbet kanallarında aynı anda iki kişi gibi davrandığında veya birden fazla Twitter hesabından tweet attığında, iki bilgisayar kullanması gerekiyordu. Ana hesabı @FakeGreggHoush idi. AnonOps'ta gizli araştırma yapıp bilgi ayıklamaya çalıştığında, keskin gözlü operatörler rumuzunu fark ediyor ve IP adresini çıkarmaya uğraşıyordu. Bilgisayarlarından her biri, yerlerinin saptanmasını önlemek üzere, onları iki farklı zaman dilimine yerleştiren bir proxy sunucu üzerinden çalışıyordu.

Emick'in listesinde yer alan isimlerin birçoğunun izini sürmek, on ila yirmi dakika sürdü. Kimi Anon'lar rumuzlarını Facebook, Reddit, YouTube ve Yelp gibi sitelerde de kullanıyor, bazıları bulundukları yer hakkında açık açık bir şeyler söylüyor veya IP adreslerini bir VPN'nin ardında saklamadan kamuya açık bir IRC'de konuşuyordu. Bu durumda, IP adresleri "çıplak" ve ev adresleriyle bağlantılı oluyordu. Birkaç vakada, Emick ve tayfası, farklı isimler kullanacak, Anonymous'tan olduklarını iddia edecek ve IRC üzerinden Anon'larla konuşacak hatta bazen onları görüntülü sohbet yapmaya ikna edecekti.

Araştırma, eski dostu Laurelai'ın, Emick'in @FakeGreggHoush üzerinden işlettiği yıldırma taktikleri karşısında tongaya düşmesiyle ivme kazandı. Laurelai, HBGary hacker'larının #HQ kanalında yaptıkları sohbetlerden oluşan 245 sayfalık sohbet kayıtlarını teslim ettiğinde, Emick bu kadar şanslı olabileceğine inanamadı. Bu kayıt, Sabu, Kayla, Tflow ve Topiary rumuzlarını HBGary saldırısıyla ilişkilendirmenin yanı sıra ona çok daha açıklayıcı bir şey vermişti.

Sohbet kaydının ufak bir kesitinde, Sabu diğer hacker'lara, HBGary Federal'ın sunucusunda oluşturduğu bir gizli giriş hesabı üzerinden hâlâ giriş yapabileceklerini anlatıyordu; bu, eğer isterlerse, şirketin e-postalarını yine gizlice araştırmalarına imkân tanıyacaktı. Ama Sabu web adresini tuşlarken, kazara özel sunucusunun adresini vermişti: www.google.com/a/prvt.org.

"Hoppala," demişti. "Yanlış domain." Sonra şöyle yazmıştı: www.google.com/a/hbgary.com. "İşte bu."

Ama Sabu'nun sunucusunun adresi, Laurelai'ın günlüğünde kalmıştı. Emick, hemen üzerini çizdi, bir şey yakalamak üzere olduğunun bilincinde, Google'a yapıştırdı. Sahiden de karşısına ae86.prvt.org adlı bir alt domain çıktı. ae86 ismi önemliydi. Bu alt domain, araba tutkunlarına yönelik bir site olan cardomain.com'du ve Emick'in karşısına elden geçirilmiş bir Toyota AE86 videosu çıktı. O model numarasına sahip olduğuna göre, Sabu'nun arabası olmalıydı. O araba sitesindeki bilgiyle AE86'nın YouTube videosu arasında çaprazlama bağlantılar kurarak, sonunda URL'i facebook.com/lesmujahideen olan bir Facebook sayfası ve Hector Xavier Montsegur adını buldu. Soyadını biraz yanlış yazmıştı,

fakat bu, Sabu'yu dox'lama konusunda çıkarılan gelmiş geçmiş en isabetli şeydi. Emick, Jacob Riis konut kompleksindeki ev adresini çıkaramasa da, New York'a bağlı Lower East Side'da yaşadığını öğrendi.

Emick, Sabu'nun çevrimiçi ortamlardaki serüvenlerini biraz daha araştırdı. Onun yıllar önce, sıradan bir porno sitesi olan ChickenChoker.com'u hack'leyip, garip bir biçimde, Puerto Rico'lu olduğunu söylediği bir mesaj yazarak tahrif ettiğini öğrendi:

"Merhaba, adım 'Sabu,' şimdilik özel biri değilim... son zamanlarda marifetlerini ortaya salan GIRLA Brezilyalı ve asyalı tahrifatçı görüyorum, henüz Puerto Rico'lu bir hacker ya da 'tahrifatçı' daha görmedim, yani sanırım şimdilik Puerto Rico'lu tahrifatçınız benim, hı? Seçkin...."

Emick, daha sonraları "Bu politik bir şey olsa da manasız bir politiklikti," diyecekti. Sabu, Emick'in arananlar listesinin tepesine yerleşti. Emick'e göre "megalomandı" ve "pek de kafası çalışan" biri değildi.

Nihayetinde Emick ve ekibi yetmiş kimliği araştırdı, Twitter'da ve medyada yakında çok sayıda Anon'un teşhir edileceğine dair ipuçları verdi. Sonunda Sabu'ya dair Backtrace Security web sitesinde yayınlanan iğneleyici profil yazısını kaleme aldığında, onun Puerto Rico'lu, otuzlu yaşlarında ve New York'a bağlı Lower East Side'dan olduğu sonucunu çıkardı. "Belalı" bir lise hayatı geçirmiş ve görece zeki olsa da otorite ve "kendisinden daha değersiz insanların başarısına..." kızgın bir hali varmış. "Bir on yıl önce, saçma sapan, tutarsız manifestolarını tahrif edilmiş web sitelerinde yayınlamasını takiben aşağılamalara maruz kalmasının ardından, kendisini Anonymous adlı protesto grupla alenen ilişkilendirene dek karanlığa düştü." Emick, Sabu'nun gerçek adını dünya aleme duyurmaya hazırlanıyordu.

Ulusal domain'lere üst düzey erişim sağlamış, çevre yapmış, nam salmış bir hacker olan Sabu, Michiganlı orta yaşlı bir anne tarafından şak diye yakalanmış oldu.

Emick, Mart ayının ortalarına kadar, yetmiş isimlik listesini Namshub ismini verdiği dört sayfalık bir PDF dosyasında derleyip toparlamıştı. O listede Kayla, Corey "Xyrix" Barnhill, Sabu ise New York'a bağlı Lower East Sideli Hector Xavier Montsegur olarak geçiyordu. Kıdemli Anonymous mensupları kırmızı yazılmıştı. Emick ve Byun birkaç gazeteciyle irtibata geçip onlara listeyi yollamayı teklif etti. #HQ'nun sohbet kayıtlarını tabii ki yazdığı şeylerde Anonymous'tan kuşkuyla bahseden Gawker muhabiri Adrian Chen'e sundular. İsim listesini doğrulamak zor olacağı ve Chen de masum insanları teşhir etmek istemediği için #HQ'nun kayıtlarını benimsedi. Bu kayıtlar,

Anonymous'a bağlı hacker'ların iç işleyişine dair ilginç havadislerle dolup taşıyordu. Chen 18 Mart'ta, "Anonymous'un Gizli Savaş Odasının İçyüzü" başlıklı, #HQ kanalından seçtiği alıntılara yer veren bir makale yayınladı. Makalenin bir yerinde Sabu Laurelai'ı bayağı bir azarlıyor, başka bir yerinde gruptakiler Mısır Cumhurbaşkanının istifa etmesinin ardından kendilerinden çok emin bir şekilde birbirini kutluyordu; bunun Anonymous'a önderlik eden bir grup ve Sabu'nun da oranın en önemli kişisi olduğuna işaret ediliyordu.

Bu arada Sabu köpürüyordu.

Diğerlerine "Arabaya atlayıp evine gideceğim ve onu becereceğim," dedi. Topiary ve Kayla ise onu sakinleştirmeye çalıştı. Sabu, Laurelai'a işaret ediyor ve öfkeli bir halde daima o adamın/kadınm/şeyin güvenlerini boşa çıkaracağından şüphe ettiğini söylüyordu. Sabu için daha fena olup da kimseye söylemediği bir şey vardı: Backtrace kendilerini "Hector Montsegur'a" götüren "hoppala, yanlış domain" lafını cımbızlamıştı. Gerçek ismine yok yakın bir tahminin ve prvt. org şeklindeki sunucu adresinin ortalıkta dolaşmasıyla Sabu'nun başı muhtemelen büyük bir dertteydi. Polis Backtrace'in bulgularının peşine düşerse, her an kapısına dayanabilirdi.

Ama bardağın bir de dolu tarafı vardı. Şimdiye kadar kimse Backtrace'i duymamıştı ve kimsenin bunun arkasındaki *doxer*'ları ciddiye almaması mümkündü. Ayrıca, diye düşündü Sabu, adı yanlış yazılmıştı; gerçek adresi bulunamamıştı ve muhtemelen New York'a bağlı Lower East Side'da birkaç tane Hector Monsegur vardı. (Bu doğruydu.) Sabu, herkes gibi buna gülüp geçerek gayet güzel yol alan bu yeni ekiple hack'lemeye devam edip edemeyeceğini düşündü. Tüm tehlikelere rağmen, hack'lemek onu baştan çıkarıyordu.

Topiary, Backtrace'in belgesindeki o dört sayfalık isim listesini okuduktan sonra, bir IRC kanalında diğerlerine "Hepsi yanlış," dedi. Emick'in listesinde kendisi, İsveçli Daniel Ackerman Sandberg olarak geçiyordu. "Hiç İsveç'e gitmedim ve Daniel Sandberg'in kim olduğuna dair bir fikrim yok," dedi. Topiary, Kayla, Tflow ve AVunit o "teşhir belgesini" tartışıp biraz rahatlamak üzere yeni bir IRC odasında tekrar buluştu.

"Hepsi Xrix olduğumu sanıyor hâlâ," dedi Kayla.

Tflow, "Aaron Barr onlarla çalışıyor gibi bir hava var ;)" diye espri yaptı. Grup, (haklı olarak) uzun bir süredir Barr'ın, kendisine saldırmış olan kişileri indirmek üzere, gizliden gizliye Backtrace ile işbirliği yaptığından şüpheleniyordu.

Emick'in belgesinde, Britanya'daki Ipswich'ten Christopher Ellison adlı bir "kod yazıcı" olarak geçen AVunit "Hakkımda söyledikleri hiçbir şey ama hiçbir şey doğru değil," dedi.

Tflow şakayla "Ben de bir paypal düzenbazıyım," dedi; belgede ona bir isim verilmemişti. "Benim hakkımda buldukları tek doğru şey 'Tflow' ve 'php kodlayıcısı.' Ama, evet, gururum okşandı. Adım kırmızıya boyanmış."

Kayla, "Kimin gelmiş geçmiş en kötü dox belgesini hazırlayabileceğini görmek için başlatılan yeni bir trend mi bu :D?" diye sordu. Grup kendinden emindi. Aaron Barr'ın araştırmasında buldukları yanlıştı; Backtrace de yanılıyor gibiydi. İnsanlar, kendilerini yakalamaya çalışsa da kimse bunu beceremiyordu.

Bilmedikleri şey ise, Backtrace birçok isim konusunda yanılmış olsa da Sabu dahil olmak üzere birkaçı isabetliydi. Gerçek adını listede fark eden bir hacker, Anonymous ile yaptığı her şeyi hemen durdurup birkaç ay doyunca FBI'ın kapısına dayanıp kendisini tutuklayacağından korkarak yaşadı.

Yaklaşık altı ay sonra kendisiyle yapılan yüz yüze bir görüşmede, "Hâlâ kalp çarpıntısı geçiriyorum. O bitmek bilmeyen belirsizlik havası insanı öldürüyor, paçayı kurtaracak mıyım yoksa yirmi beş yıl mı yiyeceğim."

Bu arada, Emick, gerçek dünyadaki eski adı olan Wesley Bailey ile anılıp, "trans" ve "Duncan, Idaholu eski bir asker" olarak geçen köstebeği Laurelai'ın da gözünün yaşma bakmadı. Laurelai hâlâ, Emick'in Backtrace'in arındaki itici güç olduğuna veya Emick'in kendisini aldatmış olduğuna inanmıyordu (veya inanmak istemiyordu). Henüz kimse, bu Anonymous karşıtı grubun arkasında kimlerin olduğunu kanıtlayamamıştı. Bu Emick'in işine geliyordu. İsim listesi ve HQ'nun günlükleri sızdırıldıktan sonra, bu "eski asker" tüm yaşadıklarından dert yanıp Twitter'daki @FakeGreggHoush adlı kişiye o sohbet kayıtlarını vermiş olmaktan ne kadar da pişmanlık duyduğunu söylerken Emick, Laurelai'la dertleşmeye devam etti.

Ancak aylar sonra Emick, Las Vegas'ta, her yıl gerçekleşen DEF Con adlı hacker konferansında bir konuşma yapıp Backtrace'in kurucularından biri olduğunu açıkladı.

Laurelai, Emick'in konuşmasının videosunu YouTube'da izledikten sonra, "[Emick'e] o kadar kızdım ki," diyordu. "İnanın, bunu düşünmediğim tek bir gün geçmiyor."

Aynı yıl Ekim ayında, dijital bilişim teknolojileri devi McAfee'de analist olarak çalışan Francois Paget, Anonymous'a ve Aralık ayının sonlarına doğru Operation Payback'te yer almış kişilerin maskesini düşürmeye koyulmuş The Jester, Aaron Barr ve Backtrace elemanları gibilerinin meselenin peşine düşme girişimlerinin verimliliğine dair bir araştırma yaptı. Çıkardığı sonuç, bu girişimlerin büyük oranda başarısız hatta polis açısından engel teşkil eder mahiyette olduğu yönündeydi. Araştırmasını yaptığı esnada, Backtrace gibi Anonymous karşıtı gruplar takma adlarla eşleştirdikleri yaklaşık 230 isim yayınlarken dünyanın dört bir yanındaki polisler (Türkiye hariç), 130 kişiyi

yakaladı. Bu tutuklamalarda polisin elinde otuz isim vardı ama kanuni yetkisi olmadan kafasına göre iş yapan doxer'ların yayınladıklarıyla yetkililerin ortaya çıkardığı isimler arasında pek bir örtüşme yoktu.

Paget, "Bunların işe yaramaktan ziyade kafa karıştırdığını düşünüyorum," diye yazmıştı.

Ama bazen tek bir sağlam isme ihtiyacınız olur. Backtrace'in ellerindeki şeyleri yayınlamasından birkaç hafta sonra, FBI Emick ile irtibata geçip soruşturmalarında kendilerine yardımcı olmasını istedi. Sabu'yla eşleştirmiş olduğu isimle ilgileniyorlardı ama Hector Monsegur'un kesinkes doğru eleman olup olmadığına bakmak için ellerindeki kanıtları Emick'inkilerle teyit etmeleri gerekiyordu. Emick'in o vakte kadar bulduğu şeyler bir tutuklama yapmak için yeterli değildi ve FBI gerçek Sabu'nun korkup kaçmaması için işini sağlama almak istiyordu. Sabu işlerine yarayabilirdi.

Bu arada, HBGary hacker'ları, Backtrace'in ortaya attığı şeye nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda bazı zor kararlar almak zorundaydı. İleride, tıpkı Emick'in Barr'a yaptığı gibi, Emick'in çalışmasını geride bırakacak başka grupların çıkacağını (doğru biçimde) öngördüler. Topiary ve diğerleri, kelepçelerden uzak durmayı gerçekten istiyorlarsa, atacakları bir sonraki adımı çok dikkatli düşünmek zorundaydı.

15. Bölüm

Ayrılma

Anonymous'ta kimlik bilgilerinin hack'lenerek ifşa edilmesine (dox) karşılık vermenin üç şekli vardı:

(1) Doğrudan inkâr edilebilirdi. Bu yaygın bir taktik olsa da her zaman işe yaramazdı. Söz konusu bilgi doğru olsa bile, çoğu insan yine de bunu yalanlardı. Ayrıca tehlikeliydi. Yapılacak en kötü şey, dürüstçe, söz konusu bilgide neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemekti, zira bu, bir araştırmacıya doğru yönü işaret ederdi.

(2) *Doxer*'lara dönmek ve onlara bir yığın yanlış bilgi ve komplo teorisi göndererek onların tarafına geçtiğini sanmalarını sağlayıp araştırmalarını saptırmak. Sabu'nun yaptıkları böyle bir şeydi. Backtrace'in elindeki bilgileri ortaya saçmasının ardından çok geçmemişti ki Sabu, Emick ve arkadaşlarının bazen takıldığı sohbet ağına girdi, Emick'e HBGary tayfasının özel bir sohbetini teklif ediyormuş gibi yaptı. Sabu, Emick ile yaptığı sohbetin tüm kayıtlarını tayfasına gönderip nasıl arkadaş olduklarını gösterdi. Ekip bayağı bir güldü.

(3) Bir şey deme ve sahneden ayrıl.

Topiary, Backtrace'in ortaya saçtıklarının Anonymous'tan temiz bir biçimde ayrılması için mükemmel bir bahane teşkil ettiğini düşündü. Bir kere daha, yeni bir şeyler öğrenmeye ve deneyim kazanmaya can atıyordu. Aralık'tan Şubat'a kadar Anonymous'la geçirdiği o üç ay boyunca, Anonymous'un her köşesini

görmüştü: Tahrifat mesajları, bildiriler ve basın bültenleri yazmaktan bir botnetin PayPal.com'u indirmesine şahit olmaya kadar; federal düzeyde güvenlik işleri konusunda devlete iş yapan bir şirketin küçük düşürülmesinden ve bunun, önde gelen bir banka ve WikiLeaks'le ilgili uluslararası düzeyde bir teşhire dönüştüğüne şahit olmaktan ve akabinde Westboro Baptist Kilisesi'nin canlı yayında hack'lenmesine önderlik etmeye kadar her şeyini görmüştü.

Topiary bunca şey öğrenip yaşamış olsa da yerine duramıyordu. Anonymous sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Tek bir büyük operasyon olarak yola koyulan şey, bir sürü yan operasyona dönüşmüştü. Sömürülmüş gibiydi. Büyüyor muydu yoksa bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şeyi kırıp döktüğünden dolayı sıkılmış mıydı? Yanıtı bilmiyordu. Ayrıca, insanların Topiary, Sabu veya Kayla'nın bir şeylerin başını çekmesi gibi bir beklentiye girmesinden sıkılmıştı.

Topiary, patronundan usandığı için bir motosiklet ve araba galerisindeki yarı zamanlı işinden daha yeni ayrılmış ve sosyal yardım çeki almak için başvurmuştu. Artık bu şekilde geçiniyordu. Evden daha fazla çıkmaya ve okula geri dönmeye heves etti. Lerwick'teki kolejinde ileride psikoloji derecesiyle mezun olmasını sağlayabilecek bir kursa başvurmayı aklından geçirdi. Bu arada, hükümetin konut meseleleriyle ilgilenen birimi ona İngiltere'de yaşayabileceği yeni bir yer sunmaya hazırdı. Birkaç ay içerisinde, tenha Shetland Adaları'ndan taşınıp yeni bir iş bulmayı, bir ihtimal üniversiteye gitmeyi planladı.

Ayrılmak isteyen tek kişi o değildi. Sabu Topiary'ye, Backtrace'ten sonra kayıplara karışmak ve tüm bu hır gürden kaçmak istediğini söylemişti. Tflow bile, kısa bir süre önce, AnonOps ağından çıkmıştı. Topiary'nin yanına almak istediği tek şey, kurdukları o ufak klikti. Sadece onlarla birlikte olmaktan keyif almamış, onlardan bir şeyler de öğrenmişti. Kayla ona, çevrimiçi ortamlarda nasıl gizleneceğini, Sabu ise (Facebook'un CIA'e hafiyelik yaptığına dair Anonymous'ta dönen söylentilerden Barr gibi beyaz şapkalı siber güvenlik yetkililerin ahlaksız işlerine varana dek) dünyada nelerin yanlış gittiğini öğretmişti. Backtrace'ten gelen baskı onları birbirine yakınlaştırmış ve Anonymous'un geri kalanından gittikçe daha fazla soyutlanmalarına neden olmuştu.

Artık grupları Topiary, Sabu, Kayla, Tflow, AVunit ve yer yer Q adlı hacktivist'ten oluşuyordu; bu, seçkin Anon'lardan müteşekkil sıkı bir gruptu. AnonOps, Anonymous'taki seçkinler; #InternetFeds daha da seçkinlerin topluluğuydu; #HQ ise bunun damıtılmış haliydi. Topiary'ye göre bu grup, seçkinlerin seçkinlerinden müteşekkildi. Sabu, bir keresinde, ana IRC kanallarındaki Anonymous destekçilerinden bahsederken *harici Anon'lar* gibi bir laf sarf etmiş ve bu da Topiary'nin aklına kazınmıştı.

Bu ufak grup, artık kalıcı olarak Sabu'nun kendi sunucusunda bulunan ufak bir IRC ağı üzerinde kuruluydu. Pek AnonOps IRC'ye ayak basmıyorlardı, zira

bu ağ artık huysuz operatörler ve gizli görevde bulunan Fed'ler olduğunu düşündükleri tiplerle dolup taşıyordu. Ayrıca, ekipleri sıkı sıkıya bağlıydı. Büyük hedeflerin peşine düştüklerinde ne kadar başarılı olacakları söz konusu olduğunda, Anon'lar arasındaki ilişkiler onları bir araya getiren durumlardan daha önemli olabiliyordu. Bir hedefin ne kadar popüler olduğu veya ona ne kadar kolayca saldırılabileceği önemli değildi. Bir grup birlikte güzel bir iş çıkarırsa, dışarıdan birilerine iyi bir darbe indirme ihtimalleri daha yüksekti. Yok eğer ağız dalaşına girerlerse, bazen kelimeleri çarpıştırarak veya birbirlerini dox'layarak, hatta bir ihtimal birbirlerinin IRC ağlarını DDoS'lamaya çalışarak birbirlerine boş yere saldırabilirlerdi.

Anonymous'taki insanlar arasında geçen dramların bir çoğu IRC sohbet odalarındaki statü meselesinden çıkıyordu. Ağda bir şeyler örgütlemek, biraz da bir idare binasından bir şirketi organize etmeye benziyordu. Yönetim odası gibi kimi odalar, yöneticilerin önemli meseleleri konuştuğu ve onlara tahsis edilmiş olduğu gayet iyi bilinen yerlerdi. Ama daha da önemlisi, anlaşma bozan olayların tuvalette ya da lokal bir barda fısıldanması da bir o kadar olasıydı. IRC'de de işler böyle yürüyordu fakat burada tüm bina sürekli bir akış halindeydi, bir anda odalar açılabiliyor ve şak diye ortadan kaldırılabiliyordu; kimin buralara gireceğine, kaç kişinin girebileceğine ve her birinin nasıl bir konuşma statüsüne sahip olacağına karar verilebiliyordu. Hiçbir zaman tüm önemli meselelerin konuşulduğu tek bir kanal olmazdı; olursa da uzun süre ayakta kalamazdı. Anon'lar, Laurelai'ın yaptığı gibi sızdırmaların önüne geçmek için sürekli bir ağdan diğerine geçerdi; özellikle de hacker'lar, birileri onları gammazlamasın diye, uzun süre aynı sunucular, ağlar veya kanallarda pek buluşmazdı.

#HQ hacker ekibinin bir üyesi olan AVunit, "Bazen bu kadar çok kanalın olmasına kızıyorum," diyordu. Hacker'lar, güvenlik gerekçesiyle odalarını gizli tutmak zorundaydı ve bazen yüzerce kişi AnonOps'ta ortalıkta dolanırdı. Bu elbette, diğer Anon'ların, bir hiyerarşi olduğu ve operasyonların kapalı kapılar ardından yönetildiği duygusuna kapılmasına yol açardı. (Ki bu, tam olarak yanlış da değildi.) #InternetFeds gibi bir kanalı a+i veya sadece-davetliler moduna getirmek, bir boğanın karşısına geçip kızıl bayrak sallamaya benzerdi. AVunit, "insanların" gerçekten olup bitenler hakkında "tuhaf tuhaf şeyler düşünmesine neden oluyordu," diyordu. #HQ, adı öyle olsa da, tüm Anonymous'un idari merkezi değildi. Bu sadece birinin aklına öyle estiği için konmuş bir isimdi. Bir kanal açmak, grupta bulunan diğer herkese kahve yapmaya benzerdi. İnsanlar bunu dönüşümlü olarak yapardı.

Gizli kanallara girmenin farklı yolları vardı. Bunlardan biri, Aaron Barr'a ait bir fikirdi: Önce LOIC programı enfekte edilecek, sonra da özel kodlama kanallarına girmek için yeni bir rumuz altında bu enfeksiyon devreye sokulacaktı.

Ayrıca, aynı zamanda birden çok kanala girebilirdiniz. Mart ayının ortalarına dek, Topiary, Command, OpMetalGear, (yeni Anon'lara koçluk yapmak için kullanılan) OpNewBlood ve bir AnonOps operatörü olan Ryan'a ait devasa bir botnete ev sahipliği yapan StarFleetHQ dahil olmak üzere yirmi üç farklı AnonOps kanalında geziniyordu. Tflow elliyi aşkın kanaldaydı. İnsanlar karşılıklı olarak başka biriymiş gibi yapmaya çalışıyordu ama rumuzlar bir şifreyle kaydedildiği için, bu birçok durumda işe yaramıyordu.

Her bir kanaldaki her bir kişinin statüsünü ve gücünü göstermek için kullanılan bir dizi simge (~, &, @, %, ve +) vardı. Her simge beş statü seviyesinden birine karşılık geliyordu. Bu statü seviyeleri kanal sahibi, süper op, yönetici op, yarı op ve ses olarak geçerdi. Bu sözde masum ikonları görmek, yapılmasına izin verdikleri şeylerden dolayı, düzenli olarak IRC'de bulunan insanlar için dünyalara bedel olabilirdi. Bir op (% veya üstü) olduğunuzda, çoğunluğu teşkil eden ve simgesi olmayan kullanıcıları +m'ya basarak susturabilirdiniz. % olan biri kendi statüsünün altındaki herkesi kapı dışarı edebilirdi. @ ile bir kanalın başlığını değiştirebilir ve insanları engelleyebilirdiniz, & ise bir kullanıcıyı görür görmez engelleyebilirdi.

Bunun ardında yatan fikir, IRC kanallarının bir ıvır zıvır şenliğine dönmemesini sağlama almaktı. Maalesef iktidar sıkça insanları sarhoş ediyor ve operatörler sevmedikleri insanlarla ağız dalaşına girip onları kapı dışarı ediyordu. Süreklilik arz eden engellemelerle gözdağı verebiliyor olmaları, onları istediklerinde tüm bir operasyonu bozacak denli muktedir kılıyordu.

Yeni Anon'lara LOIC'in yasal ve sıkıntısızca kullanılabilir bir şey olduğunu söylemiş olan No adlı kadın operatör, çok fazla önemsiz mesaj gönderen kullanıcıları gayri resmi bir kanal olan #lounge'tan atmasıyla bilinirdi. Bunu sadece keyfine mi yoksa sahiden huzur sağlamak için mi yaptığı belli değildi. Bir Anonymous IRC operatörü olmak için, bir sunucuya veya teknik maharetlere sahip olmak gerekmezdi. Dedikodulara göre, No diğer erkek operatörlerle flört ederek o statüye kavuşmuştu.

Birçok Anon, IRC operatörlerinden korkar ya da nefret ederdi; bunlar, patron olmayı hak etmeyen patronlar gibiydi. Ayrıca operatörler, Anonymous'a mensup olmadıklarını söyleyerek polisin elinden kurtulabiliyordu. Polis, Şubat ayında bir sabah saat 06:00'da No'nun Las Vegas'taki evinin kapısına dayandı. O zamanlar on dokuz yaşında olan Mercedes Renee Haefer, kapıyı üzerinde pijamalarıyla açtı ve karşısında yelek giymiş silahlı polisler buldu. Evini basıp (biri Mac olmak üzere) iki bilgisayarını, bir iPhone ve bir yönlendiriciyi (router) alıp götürdüler; tüm bunlar FBI'ın Operation Payback ve PayPal saldırısına bulaşmış olanları bulmak üzere yaptığı aramaların bir parçasıydı. Üzerinde devrimci şekillerin bulunduğu, ufak kız kardeşine ait ve aile içi bir şakalaşmayla

ilgili yalancıktan bir bildiri bulduklarında, son derece ciddi bir tavırla bunun Anonymous'un ileride düzenleyeceği bir operasyona ait olup olmadığını sordular. Güldü ve neredeyse evet dedi.

Başka Anon'lar da tutuklandı; çoğu yirmili yaşlarının ortasında erkeklerdi. 27 Ocak'ta, HBGary saldırısından yaklaşık bir hafta önce, Britanya polisi MasterCard, Visa ve PayPal'a dönük Operation Payback saldırılarıyla bağlantısı olan beş adamı tutukladı. Bunlardan ikisinin AnonOps operatörü olduğu iddia ediliyordu: Biri, Christopher "Nerdo" Weatherhead adlı İngiltere'nin Northampton şehrinde yaşayan yirmi yaşındaki şişko bir üniversite öğrencisi, diğeri hukuki sebeplerden dolayı gerçek adı yayınlanamayan, on yedi yaşında, sıska ve uzun saçları olan Güney Londralı "Fennic" idi. 2011 yılının Haziran ayına gelindiğinde, sekiz ülkede en az yetmiş dokuz kişi Anonymous faaliyetleriyle alakalı olarak tutuklanmıştı.

Ocak ayındaki bu ilk tutuklama haberlerinin ardından Emick gibi insanların inatçı *dox*'lamaları sonucunda bu ufak grubun sesi kesildiği takdirde Anonymous'un başına gelecekler Topiary'nin birincil endişesi olmaktan çıkmıştı artık. Başkaları, hareketi daha ileri taşımanın bir yolunu bulurdu. IRC ağı çökerse, resim panolarına geri dönerlerdi. Biri tutuklanırsa, daha fazla insan katılırdı. #savethepiratebay çığ gibi büyüyünce, meseleler birden WikiLeaks etrafında dönmeye başlayıp binlerce yeni katılımcı Anonymous'ta sağlam bir altyapı olduğunu görene dek, iki yıl boyunca Anonymous açısından yaprak kımıldamamıştı. Sonra AnonOps IRC'nin heyecanı, HBGary mucizevi bir biçimde çıkagelene dek, neredeyse yitip gitmişti. Bu genellikle sadece koşullarla ilgiliydi; örneğin, WikiLeaks gibi haberlerde yer alan büyük olaylar veya Scientology'ye savaş açılması için /b/'de savaş borazanının yüksek sesle tek bir çağrı yapılması.

Topiary, Anonymous'tan kopuşunu özene bezene hazırlanmış bir kaçışla taçlandırdı. Topiary'nin nasıl tutuklanmış olduğuna dair iki arkadaş arasında geçen sahte bir sohbet kaydı yazıp birtakım insanlar hikâyeye inanana dek etrafta dolaştırılmasını sağladı.

> **<contact>**konuşmam gereken...biri var....sen Q musun?
> **<marduk>**lol. Durumuna göre. Sen kimsin?
> **<contact>**anonopsa girip ya Q ya da Tflow diye birini bulmam söylendi. senin de tanıdığın biri bana acil durumlar için bir irtibat adresi verdi. sen o elemanı topiary adıyla tanıyor olmalısın
> **<marduk>**top mu? son günlerde onu buralarda görmedim.

<**contact**>ben onu gerçek hayatta tanıyorum. ona yakın oturuyorum. evinin oralarda olaylar oldu. Birtakım insanlar, arabalar sardı oraları. o zamandan beri onu görmedim
<**marduk**>polis değildi, değil mi?
<**marduk**>bilmiyorum ama sanmam.

Bu uzun ve sahte günlüğün tamamı imlâ hataları, "contact"ın ağda yeni biri gibi görünmesi için hazırlanmış AnonOps'a dair saçma sapan soruları ve Marduk'un yerinde şüpheleriyle doluydu. Bunun ardında yatan fikir, o "arkadaşın" korkmuş görünmesi ama Topiary'nin aslında tutuklandığı fikrini hiçbir suretle öne çıkarmamaktı. Yeterince boşluk bırakırsa, başka insanlar bunlardan hareketle söylentiler ortaya atacaktı.

Topiary o günlüğü güvendiği beş kişiye sızdırdı ve gönderdiği her bir versiyonun biraz farklı olmasını sağladı —ilaveten bir noktalama işareti ekledi ya da imlada ufak bir değişikliğe gitti. Ola ki günlük Backtrace gibi bir gruba sızarsa, bunu kimin yaptığını saptayabilecekti. Topiary, rumuzunu Slevin yapıp, içi kan ağlayarak, Skype üzerinden irtibat kurduklarını isimsiz olan üç kişiye indirdi.

Jake bulaşıkları lavaboya koyarken şangır şungur sesler çıkıyordu; bu bulaşıkların arasında henüz yiyip bitirdiği balık turtasının kırıntılarıyla kaplı bir tabak da vardı. 4chan'in "yemek yapma" panosunu hâlâ sık sık ziyaret eden biri olarak, kendi başına yemek pişirmekten, özellikle de balıklı veya etli turta yapmaktan hoşlanıyordu. Musluğu açarken mutfak penceresinden şöyle bir dışarıya baktı ve birkaç ev ötede yolda park etmiş bir polis minibüsü gözüne çarptı. Kalbi küt küt atıyordu. Hemen laptop'unun başına geçip o ufak grubunu olup bitenlerden haberdar etti.

Yeni rumuzu olan Slevin'i kullanarak, AVunit'e "15 dakikaya dönerim," dedi. Bu ismi uzun süre kullanmayı beceremeyecekti; insanlar onu bu isimle tanımıyordu işte.

"Bol şans diliyorum, başını dik tut, Top."

Jake IRC kanallarından çıkış yapıp ceketini giydiğinde, polis minibüsü gitmişti. Güneşli bir gündü, soğuk ve sert bir hava vardı, her zamanki rüzgâr tuzlu denizden taşıdığı kokularla uğulduyordu. Jake, kulaklıklarını takıp kasabaya doğru yirmi dakikalık bir yürüyüşe koyuldu, her daim olduğu gibi başı eğik, omuzları hafiften düşüktü. Polis minibüsünden iz var mı diye bakındı. Yoktu.

Bir tepenin yanıbaşında bulunan bir kafeye gitti. Deri koltukları, ahşap masaları ve loş aydınlatmasıyla bu göz alıcı kafe, muhtemelen kasabanın en modern yeme-içme mekânıydı. Götürmek üzere bir latte istedi, yamacın tepesine çıktı

ve her zamanki düşünme yerinde güzelce biçilmiş çimlerin üzerine oturdu; burası bir şeyler içip manzaraya bakabileceği bir yerdi. Hemen yanında, nesiller önce Shetland'ı istila etmeye çalışan yağmacıların gemilerini delik deşik etmek için kullanılmış birkaç tane kara demir top vardı. Artık bunlar kendi halinde birer kalıntıydı, mermileri onları korumak üzere sürülmüş boyadan parlıyordu. Bunlardan birine oturabilirdi ama bunun biraz saygısızca olacağını düşündü.

Geri döndü. Polis minibüsü görünürde yoktu hâlâ. Büyük ihtimalle oralarda gezinen uyuşturucu bağlımlılarına bakmak için gelmişlerdi. Jake yoksul bir mahallede oturuyordu ve kapı komşusu birkaç eroin kullanıcısı, sık sık yüksek sesle müzik çalardı. Orada oturan adamlardan biri, bir keresinde o kadar uçmuştu ki yağmur yağmasına rağmen dışarıdaki çamaşır ipine kurusun diye ağır bir kilim asmıştı. Ertesi sabah, onu zar zor ipten almış ve iflah olmayacak denli su emmiş olmasına rağmen silkeleyerek kurutmaya çalışmıştı. Bu uyuşturucu bağımlıları çok kaba veya çok rahatsız edici bir hal almaya başlarsa, Topiary, kablosuz internet bağlantılarını, yaptıkları her tıklama Goatse adlı şok sitesine gidecek şekilde yönlendirir ve WiFi bağlantılarının adını evin-altında-eroin-saklı şeklinde değiştirirdi. Geçen yıl, evinin önündeki çimlere çok fazla bira kutusu atmamışlardı.

Jake evine geri dönüp laptop'unun başına oturdu. Çevrimiçi oldu ve Anonymous hakkında bir haber başlığı gözüne çarptı. Görünüşe göre, Anonymous şimdi de devasa bir hedefe, Sony'ye savaş ilan etmişti. Bu sefer, bu saldırıyı kimin yönlendirdiğini bilmiyordu ve bundan da hiç mi hiç rahatsız değildi, hatta tüm bunlardan uzaklaşmış olmaktan dolayı daha da mutluydu.

1 Nisan'dı ve birkaç Anon yeni bir dijital bildiri yayınlamıştı. "Kutlarız, Sony," yazıyordu. "İşte şimdi Anonymous pür dikkat seninle ilgileniyor." Bu sefer, Topiary firariydi ve 4chan'in kafasına göre zorla düzen sağlamaya çalışan üyesi William seve seve o saldırıya atladı; yapacağı asıl işi, SonyRecon yan operasyonu kapsamında Sony yöneticilerini ve ailelerini dox'lama konusunda yardımcı olmaktı. Tüm bunların olup bitmesinin sebebi ise, o yılının bahar aylarının başlarında, Sony'nin George "Geohotz" Hotz adlı bir hacker'a dava açmasıydı; bu hacker, o zamana kadar hack'lenememiş olan PlayStation 2 oyun konsolunu kırmayı becermiş ve blogunda insanların kendi sistemlerine nasıl ücretsiz oyun indirebileceğini açıklamıştı. O zamanlar yirmi bir yaşında olan Geohotz, Apple'ın iPhone'nunu ve iPad'ini kırmasıyla zaten nam salmıştı. Şimdi de Sony onu, ABD Bilgisayar Dolandırıcılığı ve Suistimali Kanunu'nu ihlal etmekle itham ediyordu.

Müteakip birkaç gün boyunca, LOIC'i indirmiş olan Anon'lar, Sony'nin bazı web sitelerine ve oyuncular için geliştirmiş olduğu PlayStation Ağı'na (PSN) bir DDoS saldırısı düzenledi. PlayStation Ağı çevrimdışı oldu ve dünyanın dört bir yanında milyonlarca oyuncu çok sinirlendi.

Geniş çaplı Anonymous baskınlarına genellikle şüpheyle yaklaşan William, bu saldırı üzerinde çalıştığı yan operasyonla heyecanlanmıştı. Ekibi, Sony'nin CEO'su Howard Stringer ve artık yetişkin olan çocukları dahil olmak üzere, bazı Sony yöneticilerinin ve ailelerinin kişisel bilgilerine erişmişti.

O zamanlar yapılmış bir röportajda "Bu, şimdiye kadar olup bitenler arasında hedefine en çok kenetlenmiş saldırıdır," diyerek hayranlığını göstermişti. "Sosyal mühendisler yerlerini biliyor, hacker'lar da öyle. Bu, bir ekibin bir parçası olarak çalışıp o ekipteki yerimi TAM OLARAK bildiğim ilk olaylardan biri." Sony'nin Geohotz'a ("bizden biri") yaptığı muamelenin özgürlük karşıtı, ifade karşıtı, bireycilik karşıtı, dolayısıyla da "Anonymous karşıtı" bir şey olduğunu düşünüyordu.

William, Anonymous'ta, hacker'lar ile yazarların tepede ve sosyal mühendisler ile LOIC kullanıcıların tabana yakın olduğu bariz katmanlar olmasını umursamıyordu. Her bir taraf diğerinin itibarı üzerinden yükseliyordu; William, hacker olduğunu iddia ederek hedefleri korkutuyor, hacker'lar da daha az becerikli olan insanlar Anonymous ismiyle sağda solda atıp tuttuğu için o kötü nama sırtlarını yaslayabiliyordu.

Sony'ye dönük DDoS saldırıları birkaç gün daha sürdü ve artık pek rağbet görmemeye başladı, dolayısıyla daha 7 Nisan olmadan Anonymous bu saldırıları durdurduğunu açıkladı.

"Anonymous PSN'e şimdilik saldırmayacak," deniyordu yeni bir basın bülteninde. "PSN'i hedef almanın iyi bir fikir olmadığını fark ettik. Dolayısıyla, ciddi bir biçimde Sony müşterilerine zarar vermeyen bir yöntem bulunana dek, eylemimizi geçici olarak askıya aldık."

Yine de garip bir biçimde PlayStation Ağı'nın arızalı olduğu süre uzadı ve oyun oynayan insanlar öfkelendi. Anonymous, 22 Nisan'da AnonNews.org'da "Bu Sefer Biz Yapmadık" başlıklı yeni bir basın bülteni yayınladı. Ağ üç haftadır çökmüş haldeydi ve bunun sebebi net olarak süregiden bir DDoS saldırısı değildi.

İşin bir o kadar garip yanı da, Sony'den haftalardır çıt çıkmamasıydı. Sonunda şirket, 2 Mayıs'ta ürkütücü bir açıklamada bulundu. 17 ile 19 Nisan arasında, birileri ağına "izinsiz girmişti." Hacker'lar, PlayStation Ağı'yla birlikte yetmiş beş milyondan fazla hesaptaki kişisel ve finansal bilgiyi tehlikeye atmıştı. Bu, on milyonlarca insanı etkileyen bir hack'lemeydi. Anonymous'ta kimse bunu üstlenmiyordu ve görünüşe göre AnonOps'ta bulunan kimsenin

de tüm o kullanıcı bilgilerini kimin çaldığından haberi yoktu. Ne var ki, o ayın sonuna gelindiğinde, Sony o güvenlik ihlalini yamayabilmek için 171 milyon dolar harcamıştı; birkaç ay sonra haberlerde, Sony'ye bu ihlalden çıkan faturanın 1 milyar doları aşabileceğini aktarılıyordu.

Sony ABD Temsilciler Meclisi'ne meseleyi izah eden bir mektup yazdı. Siber suçluların sisteme, "Anonymous" ve "Orduyuz" yazılı bir dosya bıraktığını söylediler. Bu, bir kartivizit ya da sabıkalı hacker'ların polisin hedefini şaşırtmaya dönük bir girişimi olabilirdi; her ne olursa olsun yayılan haberler Anonymous'un WikiLeaks ile Ortadoğu için düzenlemiş olduğu protestolardan ve HBGary'ye dönük saldırı esnasında ortaya çıkardığı bilgilerden dolayı edindiği kamuoyundaki meşruiyetini hızla yerle bir etti.

Başta, birçok Anon, hacker'ların Sony'ye bu kadar feci bir zarar vermesi fikrini sevmişti —ama bu buruk bir tattı. Kimse, o soygunu kimin yaptığını bilmiyordu ve Anonymous'tan gelen resmi bir açıklama da söz konusu olmamıştı, sadece garip bir dosya bırakılmıştı. Tüm bu işte haysiyetsiz bir şey vardı.

İşin daha da kötüsü, kısa bir süre sonra AnonOps kendi içinde halletmesi gereken sorunlar yaşamaya başladı, çünkü ağdan ciddi bir sızıntının yaşanmış olduğunda dair laflar ortalıkta dolanıyordu. Düzenbaz bir operatör, 653 rumuz ve bunlara ait IP adreslerinin bulunduğu bir liste yayınlamıştı; bu IP adresleri çıplak oldukları takdirde, polisi, internet troll'lerini ve Google'ı kullanmayı bilen herkesi dosdoğru o kişinin kapısına kadar kötürebilecek bir rakam dizilimiydi. Yine en çok risk altında olanlar, gerçek hacker'lar değil yeni katılan çömezlerdi.

Hemen hemen dakikasında, AnonOps IRC hayalet kasabaya döndü. Listede adı bulunan yüzlerce müdavim, geri gelemeyecek denli korkmuştu. Kimileri EFnet ve Freenode gibi başka IRC ağlarına çekilirken bazıları da bloglar ve forumlarda sohbet etmeye devam etti. Anonymous, birdenbire doğal buluşma zemini olmayan bir diasporaya dönüşmüştü.

Owen, Shitstorm, Blergh ve Nerdo dahil olmak üzere eski AnonOps operatörleri, "bu faciadan dolayı çok üzgün" olduklarını belirttikleri resmi bir açıklama yayınlayarak üzerine basa basa ziyaretçilerin AnonOps IRC sunucularından uzak durması gerektiğini söyledi.

İki gün sonra, suçlunun ismi en sonunda ortaya çıktı. Ryan, Anonymous destekçilerine yönelik iki popüler web sitesini sunucularında barındıran bir IRC operatörüydü. Sunucularında binlerce insanı barındırmaktan zevk alan acayip huylu bir web yöneticisiydi ve Ocak ayında Topiary'ye LOIC ağı sahtekârlığım anlatan eleman olarak tanınıyordu. Ayrıca, elinin altında koca bir botnet bulunduran, o bir avuç insandan biriydi. Ryan sorumsuz ve pervasız biri olarak bilinirdi ve ağ operatörleri arasındaki kavgalar daha çetin bir noktaya geldiğinde yoldan çıkmıştı.

Ryan bunun yankılarını bekliyor olmalıydı ve biri onun gerçek hayatına dair bilgileri deştiğinde ortaya çıktılar. Rivayete göre Ryan, Sabu'ya bilgilerinin yayınlanmasını önlemesi için yalvarmıştı. Bununla bir yere varamadığında, AnonOps ağını ve Anon'la ilgili kimi başka web sitelerini DDoS'lamak üzere botnetini devreye soktu. Buna rağmen Ryan'ın gerçek adı, Essex'teki (Büyük Britanya) evinin adresi, yaşı, cep telefonu numarası, Skype'ta kullandığı adı, PayPal hesabıyla bağlantılı e-postası 11 Mayıs'ta yayınlandı; bunların hepsi, sade, siyah bir web sayfasında sunuldu. *Doxer*, onun tam adını doğru bir biçimde Ryan Cleary olarak belirtmişti. Belgenin başında, "Evo tarafından dox'lanmıştır," yazıyordu ve "Kayla, Sabu, Owen, #krack, #tr011 ve AnonOps'un alayına sesleniyorum," diyordu. Evo, Kayla'ya ait bir IRC ağı olan #tr011'e sıksık girip çıkan biriydi. Birkaç haberde Anonymos'ta bir "iç savaş" yaşandığı aktarıldığında, Ryan söz konusu bilgilerin doğru olduğunu inkâr edip bir IRC sohbetinde bunların üç yıl öncesinde bizzat yayınlamış olduğu yanlış bilgiler olduğunu iddia etti.

Anonymous bir şakaya benzemeye başlıyordu. Operation Sony durdurulmuş ve sonradan bunu kendilerine kalkan eden hacker'lar tarafından alenen ele geçirilmişti. Şimdi de eski bir AnonOps operatörü bu ağa sırtını dönüyordu. Artık kimse baskınlar ve operasyonlarla ilgilenmiyor, sadece dedikodular, siyaset ve Anonymous'un varoluş gerekçesini savunmakla uğraşıyordu.

Topiary o zamanlar "Sony ve Ryan, o çılgın hızlı lunapark treni yolculuğuna bir son vermiş olabilir," şeklinde bir gözlemde bulunmuştu. Olup biten bu çalkantılı şeylerden kopmuş olmasına sevinse de Sabu'yla yine görüşmeye başladı. Ne yapsa etse de, geçen kış yaşanan o fırtınalı günleri yeniden yaşamak zorunda hissetmekten kendisini alamıyordu. HBGary hacker'larını yeniden bir araya getirebilirlerse, Anonymous'a yeni bir şey, ilham vermekle kalmayıp ağızlarını açık bırakacak bir şey gösterebilirlerdi.

16. Bölüm

Bir Devrimden Bahsetmek

Anonymous'tan uzaklaşması Jake'in gerçek hayattaki işlerini kotarması anlamına geliyordu. Evi hiç bu kadar temiz olmamıştı. Çalışma masasının solunda kâğıtların bulunduğu koca bir not tahtası ve bir takvim ile laptop'una takviye olsun diye kullandığı otuz sekiz inç bir ekran vardı. Salonundaki kanepe artık temizdi; hemen yanında bir masa vardı ve kablolar masanın altına düzgünce yerleştirilmişti. Psikoloji kitapları ve James Patterson'ın büyücüler hakkında yazılmış *The Gift* (Cadı ve Sihirbaz) adlı romanı üst tarafa yerleştirilmişti. Giysilerini düzgünce ütülemeye zamanı oluyordu; artık, buruşuk bir kâğıt parçası giymiş olduğu duygusu veren kırışıklıklar yoktu. En son yıkadığı kıyafetlerin bazıları, birkaç santimetre uzaklıktaki radyatörün ısısını emecek şekilde bir askılığa asılıydı. Mevsimlerden bahar olsa da dışarısı acayip soğuktu.

O muhitteki üniversite, psikolojiye başlangıç dersi için yapmış olduğu başvuruyu beğenip onu hemen kabul etmişti. Dört yıldır eğitim sisteminin dışında kalmış olan Jake, yeni derslerine gitmek için yapacağı o yirmi beş dakikalık enerjik yürüyüşü iple çekiyordu ve sınıfta birilerinin sesini o Westboro videosundan tanıyabileceğine dair kaygıları bir kenara atmıştı. Anonymous'un gelip geçici bir şey olduğunu her daim biliyordu ve onun üniversitedeki ilk gerçek denemesine gölge düşürmesini istemiyordu. Nadiren dokunduğu banka hesabında birikmiş yaklaşık yedi yüz pound parasıyla, her Perşembe gecesi, adadaki en iyi Hint lokantası olduğunu düşündüğü Ghurka'da kendisine bir ziyafet bile çekiyordu. Körili Madras Tavuğu, yanında patates kızartması, sarımsaklı naan pidesi ve Ghurka birası toplam 13,75 pound (21,80 dolar) tutuyordu ama o her

zaman yirmi pound veriyor ve üstünü almıyordu. Garsonları seviyordu; soğuk Shetland rüzgârı dışarıda eserken onların Hindistan'ın kavurucu güneşi altındaki eski yaşamlarını tatlı bir dille anlatmaları hoşuna gidiyordu. Restoranın içi, Asya tarzı süslemeleri ve fonda çalan dinlendirici sitar müziğiyle bir barınaktı. Jake, çoğu zaman oturup düşüncelere dalardı. İlerleyen aylarda, daha yoğun bir tempoya girdiğinde, Ghurka'yı bir nevi terapi niyetine yirmi küsur kere ziyaret edecekti; bu, evinin kapısının önündeki yokuşu çıktıktan sonra kapıyı açıp laptop'unun ekranından deli gibi akan metne bakmadan kafasını dinlendirmesi için bir fırsattı.

Kayla, Tflow, AVunit ve Q da, sadece Jake'i (Topiary olarak) ve Sabu'yu grubun özel sohbet odasında bırakarak, Anonymous konusunda kendilerine bir mola vermişti. Sabu daha sonraları o günleri hatırladığında, diğerlerinin "korktukları için" oraları terk ettiğini, kendisiyle Topiary'nin "kendi adacıklarında" birbirlerine kenetlendiğini söyleyecekti.

Bu ikisi bazı günler, hayatlarında olup biten şeyler hakkında saatlerce konuşuyordu. Birbirlerini biraz daha yakından tanımaya başladılar. Topiary, Sabu'ya geçmişte neler yaptığını sormaya hiçbir zaman cüret etmese de, yaşça daha büyük olan Sabu yine de anlatıyordu. Puerto Rico hükümetine dönük hack'lere, Çinli hacker'larla yapılan siber savaşa, tahrifat âlemlerine, yeraltına çekilişi ve geçen Aralık ayında Anonymous'u desteklemek üzere neden geri döndüğüne dair hikâyeler anlatıyordu. Topiary, Sabu'nun akıl almaz bir on bir yıl sonra hacktivist olmaya dair dur durak bilmez dürtüsü ve otoriter bir toplumda yerinde oturmayı reddetmeye dair uzun monologları karşısında korkuyla karışık bir saygı duyuyordu. Sabu, iş ve aileyle geçen uzun bir günün ardından yorgun da olsa, laf siyaset ve topluma geldiğinde canlanıyordu.

Sabu, teknolojiyi ve hack'lemeyi sevse de, kalbi toplumsal ve siyasi dönüşüm için atıyor gibiydi. Hector Monsegur, gerçek dünyada New York'luydu, başka adamlarla gerçek kavgalara karışmış, hatta bir süre hapiste yatmıştı. Yetki sahibi makamları istismar eden insanlara karşı derin bir kin güdüyor, beyaz şapkalı bilişim güvenliği şirketlerini ve yozlaşmış polis memurlarını özellikle hor görüyordu. Yetişkinliğe geçerken sürekli polis tarafından durdurulur ve üzeri aranırdı; o esnada hissettikleri, lisesindeki güvenlik amirinin tornavidasını aldığı zamanki duygularından çok da farklı değildi.

Monsegur verdiği bir röportajda, 2011 yılının başlarında, biri Afro-Amerikan diğeri de Dominik Cumhuriyeti'nden gelmiş iki aynasızın, arabasıyla zengin bir muhitten geçerken kendisini durdurduğunu söyledi. Memurlardan biri camına dayanıp Monsegur'un kırmızı ışıkta geçtiğini iddia etmiş. Monsegur, muhtemelen o muhite pek uymadığından dolayı kendisini durdurduklarından

şüpheleniyordu. Memur ehliyetini ve ruhsatını istemiş ve sonra da oralarda ne aradığını sormuş. Monsegur belgelerini göstermiş. Sonra arabadan inmesini istemişler.

"Ne oldu?" diye sormuş.

Memur "Sadece aracın arkasına geç," demiş. Monsegur dolanıp arkaya gitmiş ve diğer polis de oracıkta onu kelepçelemiş.

Onu ekip arabasına koyarlarken "Ne oluyor?" diye bağırıp çağırmış. "Ailem var. Bana niye kelepçe takıyorsun?"

Sonunda polislerden biri "Aradığımız birinin tarifine uyuyorsun," demiş.

Monsegur, "Peki, tamam," deyip sakin olmaya çalışmış. "Tarifi bana ver." Memurlar önce bir duraksamış ama sonunda Monsegur'a hafiften benzese de kilosu, doğum tarihi, saç ve ten rengi farklı olan bir adam tarif etmişler. Nihayetinde de şüphelinin bir resmini göstermişler.

Resme baktıktan sonra, "Hayır, bir dinleyin," demiş. "Bana bir bakın. Her bakımdan farklıyız. Onun boynunda dövmeler var. Benim saçım kısa." Sonradan Dominikli aynasıza dönüp İspanyolca neden tutuklandığını sormuş.

O aynasız da İngilizce "Ona biraz benziyorsun," demiş.

Sabu, ona dik dik bakarak "Peki ... dövmeler nerede?" diye sormuş.

"Onları sildirmiş olabilirsin."

Monsegur inanmadığını gözleriyle belli ederek oturup sırtına yaslanmış, öfkeliymiş. Doğru, dövmeleri varmış ama boynunda değilmiş. Onu götürürlerken memurlardan biri telsizden şüphelinin tarifine uygun bir "oğlan" getirdiklerini karakola haber geçiyormuş. Merkezden hışırtılı, ruhsuz bir ses ayrıntılı bilgi isteyip kesin olarak tarife uyup uymadığını sormuş. Aynasızlardan biri Monsegur'un ağırlığını ve doğum tarihini verir vermez merkez onu neden getirdiklerini sormuş. Aynasızlar birbirine bakmış. Ses "Hemen bırakın gitsin," demiş. Omuzlarını silkip arabayı çevirmişler.

Monsegur rahatladığını hissetmiş. Arabasına yanaştıklarında farlarının ve radyosunun açık kaldığını görmüş. Akü bitmiş ve gecenin saat onunda öylece kalakalmıştı.

Bu deneyim özellikle sinir bozucuydu ama başına gelen tek olay değildi. Monsegur, sokakta yürürken durdurulup üzerinin aranmasının artık adet haline geldiğini iddia ederken *Tarife uyuyorsun* lafı kulaklarında çınlıyordu. 1990'larda Lower East Side'da büyümüş biri olarak, Belediye Başkanı Giuliani'nin New York Polis Departmanına verdiği uyuşturucu kullanımı oranının yüksek olduğu mahallelere yoğunlaşma talimatının etkilerine şahit olmuştu; Belediye Başkanı, yakın zamanda artan vergi gelirlerini, yaklaşık üç bin yeni polis memurunu işe almak için kullanmış ve böylece NYPD'ye bağlı aynasızların sayısını kırk bine çıkarmıştı. Monsegur onlara kentin en büyük çetesi gözüyle bakıyordu;

bunlar, kendisi gibi vatandaşlara hayvan muamelesi yapan haydutlardı. Bunu değiştirmek istiyordu. Becerikli bir hacker olarak takdir edilmeye ve sayılmaya duyduğu açlığın yanı sıra, kendisi gibi toplu konutlarda büyümüş insanların haklarını bilmesini istiyordu.

Monsegur, siyasi aktivistlerin olduğu bir aileden gelmiyordu ama hack'lemek ona dile gelebileceği bir mecra sunmuştu. Fark edilmesini sağlıyordu. Modern dünyanın yozlaşmış güçlerini alaşağı etmenin yolu, veritabanlarına girmek ve sunucuları engellemekti. Büyüdükçe, etrafındaki dünyayı daha küçümser olmuş ve bizzat eleştirilerin hedef tahtasına oturtulduğunda daha huysuz bir hal almış. Örneğin, kendisine muhbir denmesi kadar nefret ettiği başka bir şey olmaması bu durumu açıklıyor.

Fakat 2010 yılının sonlarına doğru Operation Payback çıkageldiğinde, küçümseyiciliği bir süreliğine kırıldı. Operasyonun potansiyeli onu o kadar cezbetmişti ki, Anonymous'un önemini ve daha sonraları onun içindeki kendi önemini yere göğe sığdıramıyordu.

Nisan 2011'de yapılan bir röportajda "ABD'de polis memurlarına bizi vurup sıvışma gücünü veriyoruz. Anonymous artık bu tehdide karşı koyabilir," demişti. "Dünya, on yıllarca diktatörlerin ve tiranların sorgusuz sualsiz hüküm sürmesine izin verdi. Artık Anonymous gibi örgütler bu soruları sorabilir."

Sabu'ya kalırsa Anonymous'un en güçlü yanı hiyerarşisiz olmasıydı. FBI'ın aktivistleri ve siyasi örgütlenmeleri sessizce ters yüz ettiği 1960'lar ve 1970'lerde ABD hükümetinin geliştirmiş olduğu COINTELPRO adlı karşı istihbarat programına işaret ediyordu. Kara Panterler'den tutun da Puerto Rico'daki FLN'den KKK'ye ve Meksikalı çetelere varana dek HBGaryvari dalavere ve yanlış bilgilendirme taktikleriyle çeşitli örgütlerin gücünü eritmeye çalışmış, bunu da birçok durumda o örgütlerin içinden yapmışlardı. Sabu'ya kalırsa, bu örgütlerden birçoğunun yitip gitmesinin sebebi, yapılandırılmış bir hiyerarşiye sahip olmalarıydı.

Anonymous farklıydı. Biri Monsegur'u tutuklayacak olsa, onun yerini alacak ona benzeyen onlarcası vardı. Anonymous, e-postalar sızdırarak veya dünyanın dört bir yanındaki internet kullanıcılarına hükümetlerin koyduğu filtreleri aşma konusunda yardım ederek, Julian Assange ve sözüm ona ispiyoncusu Bradley Manning gibileri tutuklandığında onlara destek olabilirdi. Monsegur, Assange'ın tutuklandığını ilk duyduğunda Sabu olarak çevrimiçi olup, Assange'ın tutuklama emrini veren mahkemeden sonunda onu hapse atanlara kadar, Assange'ın davasıyla ilgili örgütler ağında güvenlik açıkları aradı. Sabu, yapmış olduğu araştırmaların gelecekteki operasyonlar için zengin bilgileri beraberinde getirdiğini iddia etmiş olsa da bunları hiçbir zaman kamuoyuna açmadı.

Bir röportajında "[bunlar] gelecekte kullanmak için," diyordu. "Eminim, er veya geç elde ettiğim sonuçları göreceksiniz. İlginç şeyler." Assange'ı dava edenler hakkında kirli bir şeyler bildiğine dair böyle sözlü sataşmalar, Sabu şahsiyeti için tipik bir davranıştı. Gelecekte büyük bir operasyon veya sızıntı yaşanacağına işaret etmek, daha sonraları Topiary gibi diğer Anon'ların hatta koca koca gazetelerin ilgisini yakalamak için kilit bir rol oynuyordu ve tüm bunları rahat rahat oturduğu yerden, bilgisayarının başındayken yapıyordu. Sabu olarak, sık sık "Büyük bir şeyler çökecek. Bir şeyler buldum. Görmek isteyeceksiniz," gibi şeyler söyleyip birkaç hafta boyunca ayrıntıya girmez ve bazen bunun ne olduğunu hiç söylemezdi.

Sabu, birçok insanın Anonymous'a zalim bir grup troll gözüyle baktığını biliyordu. "Ve eminim bazı insanlar öyle kalmak istiyor," diyordu. Sabu, AnonOps düzensiz bir hal aldığında bile Anon'ların örgütlenip dünyayı değiştirebileceğine inanıyordu. "O yaşıyor, düşünüyor, nefes alıp veriyor," diyordu.

Topiary ile birlikte Nisan ayı boyunca Anonymous'u tartıp biçerken bir yandan terk etmek, bir yandan kalmak istediklerini fark ettiler. Sabu için mesele aktivizm ve takdir görmekti; Topiary içinse eğlence, öğrenme ve karışıklık çıkarmaktı. Topiary, gerçek hayatta sosyal açıdan pek becerikli olmasa da, çevrimiçi ortamlarda nüktedan bir kahraman olmuştu. Anonymous sus pus olmuşken, bu deneyimleri nasıl sürdürebileceklerini düşünüyorlardı.

Nisan ayının ortalarında bir gece, Sabu Topiary'ye, Anonymous'a her ne kadar inanıyor olsa da daha kalıcı bir biçimde saklanmak istediğini söyledi. Birden, Topiary'nin kafasında alarm zilleri çaldı. Bunda ters bir şey vardı, sanki hakikaten harikulade bir şeyi kaçırmanın eşiğindeydiler. Bundan vazgeçirmek için Sabu ile konuşmaya başladı.

Sabu'ya "Şimdi zaten ortalıktasın," dedi. Ekipleri medyada fırtınalar estirmişti, yani hedeflerinin peşine düşmek ve hacktivist hareketi sürdürmek için yeterli ilgi ve momentum yakalanmıştı. "Şimdi olmazsa asla olmayacak," dedi.

Sabu bunları anlıyordu.

Topiary, "Şimdi işe koyulmak için güzel bir fırsat var," dedi. "İlgi üzerimizde, ilişkilerimiz var, AnonOps sunucuları ayakta ve her şey tıkırında. Bu, hedeflerine ulaşmak için son şansın olabilir."

Aslında Topiary, hacktivizme Sabu kadar ilgi duymuyordu. Ekibiyle sohbet etmekten keyif almıştı ve eğlemek istiyordu, o kadar. Seçkin ekipleri ayrı düşmüştü; Kayla, Tflow ve AVunit hâlâ moladaydı. Ama bu ikili, grubun eskiden ne kadar da güzel anlaştığını sıkça anıyordu ve şimdi de Topiary herkesi yine bir araya getirme fikrini açmıştı. Söyledikleri ikna ediciydi ve Sabu, gerçek ismi artık ortalıkla dolansa bile, diğerleriyle birlikte harika bir şeyler yapabilecekleri fikrine katılmaya başlıyordu. Sabu, daha sonraları geri dönüşü olmayan bir

noktaya varmaktan bahsetti ve Topiary ile yaptığı bu sohbetler esnasında geri dönmemek üzere bir sınırı aşmaya karar vermiş olabilir.

Sabu daha sonraları, Topiary ile konuşmalarında laf ilham ve istekler meselesine gelince, aralarında bir "elektrik" olduğunu hatırlayacaktı. Birdenbire gezegeni hack'lemek istemiş değillerdi. "Daha ziyade ikimiz de Anonymous'a inanıyorduk. Hadi beraber çalışalım ve oralardan gidelim. Ve elbette [Topiary] medyanın gösterdiği ilgiden hoşlanıyordu... Sanırım buradaki bariz bağlantı şöyle: Ben hack'lerim sen konuşursun."

Sabu, Topiary'nin kamuoyuna ne kadar açık olabileceği konusunda endişeler taşımakla birlikte hitabet ve tartışma konusundaki becerilerine hayrandı. Bu da girdikleri işbirliğinin alışılmadık tabiatını açıklıyordu; kişilikleri itibariyle neredeyse zıt kutuplar olsalar da ikilinin birbirlerine benzediği durumlar vardı. Sabu, Topiary'nin boş levha misali dünya görüşünden hoşlanmış gibiydi ki bu sisteme söverken kullanabileceği iyi bir tahtaydı. Topiary beyaz şapkalı güvenlik şirketlerinden kişisel olarak şikâyetçi değildi ama Sabu'yla bu konuda yeterince sohbet ettikten sonra, o da kısa sürede onlardan nefret etti.

Sabu'yu bir de Topiary'nin AnonOps IRC dünyasındaki şöhreti cezbetmişti. Rumuzunda tetikleyici bir şey vardı, bir sohbet odasında belirdiğinde sohbetler durur ve insanlar onu konuşmaya davet ederdi. Topiary daha sonraları geriye bakıp neden Sabu'yla işbirliği yaptığını düşündüğünde, bu noktada duraksıyordu. Sabu onu illa kullanıyor diye bir şey yoktu "ama etrafında bulunmamı istemesinin kesinlikle bir sebebi vardı."

Sabu bu konuda açık davranıyordu.

Topiary'ye "Senin bir sohbet odasında bulunman insanları motive ediyor," deyince o da gurunun okşandığını hissetmekten kendisini alamıyordu. Ayrıca, Sabu Topiary'ye "mantığının beyni" olduğunu söyleyecekti. Bu laf kalabalığı, Sabu bir konuda çok heyecanlı veya çok üzgün olduğunda, Topiary'nin onu sakinleştirme biçimine bir göndermeydi. Topiary, daha sonraları "Olaylara izahat getirirdim," diyecekti. "Bir operasyona tam gaz dalmak yerine nasıl belli bir biçimde başlanması gerektiği konusunda ona rehberlik ederdim. Her şeyi tek solukta yayınlama. Ufaktan ufaktan yayınla." HBGary buna örnekti: alaycı e-postalar, basının ilgisini çekmek için yollanan tweet'ler. İlerleyen aylarda daha birçok benzer şey olacaktı.

İki haftalık bir müddet içerisinde, oyunda kalma ve eski HBGary ekibini toparlama konusunda bir şekilde birbirlerini ikna ettiler. Ufak gruplarıyla belki kitleleri yeniden harekete geçirebilirlerdi. Anonymous'u yüzde 100 destekleyebilirlerdi ama isimleri illa Anonymous olmak zorunda değildi.

Topiary, Nisan 2011'de yapılan bir röportajda, hâlâ Sabu'yla o fikri tartışırlarken "Bu, beyaz şapkalı herhangi bir şirkete sataşmak istediğimizde, Anon

imajını yıkmayacağımız anlamına geliyordu," dedi. "Zorlama bir bayrakla kendimize hacker ekibi demenin bize uzak olduğunu kestirdik, dolayısıyla pek bir şeye karar vermedik."

Kayla çevrimiçi ortamlarda uçuşuyordu; bu yüzden #Kayla-if-you-are-here-come-in-this-channel (Kayla_buralardaysan_bu_kanala_gel) adlı bir IRC kanalı açtılar. Kayla döner dönmez ilgilendiğini söyledi ve üçlü ortaya fikirler atmaya başladı. Bu fikirlerden biri, Anonymous için yeni bir IRC ağı kurmaktı, zira Nisan ayında yaşanan Ryan'ın o sızma meseleleri yüzlerce kullanıcının Anonymous'un kanallarından ayrılmasına yol açmıştı. Anonymous'u küçük düşürenler, ağı DDoS saldırılarıyla bombardımana tutmuş ve düzenli ziyaretçiler azalırken operatör olduğunu iddia edenlerin sayısı kırka çıkmıştı. Artık gereğinden fazla yönetici bulunan AnonOps'ta, dokuz farklı "command" [komuta] kanalında, lider-üstüne-lider kanallarında ve diğer operatörler hakkında konuşmak üzere kurulmuş gizli kanallarda bir kaos hüküm sürüyordu. Ağın kendi ağırlığı altında ezilmesine ramak kalmıştı ve Anonymous'un buluşulabilecek güvenlikli ve düzenli bir yere ihtiyacı vardı. Ancak Mayıs ayının başlarında, AnonOps'un operatörleri ona bir çeki düzen verdi. Sunucularını sekizden ikiye, operatörleriniyse kırktan sekize düşürdüler. Artık bir IRC ağına pek ihtiyaç yok gibiydi.

Topiary, aylar sonra, "O kadar konuşup Kayla'yı geri getirmeyi beceremediğimiz olsaydık, herhalde ben de bu işin peşini bırakırdım," diyecekti. "Düşünüyorum da, keşke Sabu bana o kadar güvenmeseydi." Birkaç gün sonra, AVunit de moladan dönüp gruba katıldı. Artık eski ekipte yer almış ve Anonymous'a yeniden ilham verecek büyük işler —tam olarak nasıl bir şey olacağından emin olmasalar da— çevirmeye ilgi duyan dört kişi toplanmıştı. Artık geri dönüşü yoktu.

Hâlâ birlikte neler yapabilecekleri konusunda kafa patlattıkları bir dönemde bir sabah geç bir saatte, Topiary yataktan kalktı, laptop'unun başına geçti ve Sabu'nun çevrimiçi olduğunu gördü, Kayla da öyleydi. New York'ta saat, sabahın beşi filan olmalıydı.

Sabu, "Gençler, tüm gece peşine düşebileceğimiz sitelere bakındım," dedi. "Ve şu kocaman FBI sitesini buldum." Topiary'nin soluğu bir an için hızlandı. "Ona erişim sağladım," diye ekledi.

Sonra Sabu, Infragard adlı bir siteye ait yaklaşık doksan kullanıcı adı ve kriptolanmış özetten (hash) (bu şifrelerine tekabül ediyordu) oluşan bir liste yapıştırdı. O isim listesi, söz konusu sitenin kullanıcı tabanının yarısı demekti. Topiary ve Kayla, "FBI'ı hack'leme" ümidiyle, onları kırmak için hemen çalışmaya koyuldu. Birkaç dakika sonra Topiary, Infragard'ı Google'ladı ve bizzat FBI'la değil ona bağlı olan ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluşla uğraştıklarını

anladı. Sabu'ya güvenlik açığını nasıl bulduğunu sormayı ya da bunun tam olarak "kocaman bir FBI sitesi" olmadığını belirtmeyi aklından geçirdi. Fakat ekibin heyecanını söndürmek istemiyordu.

Tüm kullanıcılar, erişim sağlamaları için FBI tarafından onaylanmıştı ve hepsi de güvenlik alanında çalışıyordu; hatta bazıları FBI ajanıydı. Ancak seçtikleri şifreler, en iyi ihtimalle, soru işaretleri uyandırıyordu. Kullanıcılardan biri, çevrimiçi ortamlardaki her şeyi için "bokkafa" bir diğeri ise "güvenlik1" şifresini kullanmıştı. Kullanıcıların sadece dörtte biri, ekibin kıramadığı şifreler seçmişti. Bilişim güvenliğinde, bir harf, rakam ve simge kombinasyonundan oluşmayan her şifrenin zayıf olduğu yönünde bir kural vardır. "###Crack55##@@" veya "bu bir şifredir 666" gibi şeyleri akılda tutmak çok zor olmasa da, bu ikisini kırmak aşırı derecede zordur. (Çözmesi en zor şifreler, sahipleri açısından akılda tutması da kolay olan cümlelerdir.)

Biri tüm o kullanıcı veritabanını indirip basit bir metin belgesine dönüştürdükten sonra, Sabu, ekibin kıramadığı hash'ten yüzde 25'lik kısmını, HBGary Federal'da da kullanmış olduğu o sorma-söyleme şifre kırma hizmeti veren HashKiller.com'a yükledi. Bazen çocuklar bu siteyi kriptolu mesajlar yollayıp onları kırma konusunda birbirlerine meydan okumak için kullanırdı. Çok kötü hacker'lar bir web sitesinin kullanıcı tabanına girdiğinde, genellikle, tüm o MD5 özetlerini (MD5 hashes) bir veritabanına atar ve önce kolay olanları kırmaya başlar, sonra da HashKiller'ın forum kullanıcılarının gerisini halletmesini sağlardı.

Bir MD5 özeti (MD5 hash) kelimelere veya dosyalara karşılık gelen kriptik bir dildi ve genellikle şöyle bir şeye benzerdi:

11dac30c3ead3482f98ccf70675810c7

Bu özel harf ve rakam dizilimi tercüme edildiğinde "parmy" kelimesi çıkardı; dolayısıyla sitedeki sonuç şöyle görünürdü:

11dac30c3ead3482f98ccf70675810c7: parmy

Sonra, bu bilgi HashKiller'ın veritabanına depolanırdı; böylece biri "parmy" şifresini kırmayı denerse ve MD5 özetine (MD5 hash) sahipse bunu anında yapabilirdi. HashKiller.com'dan gelen sonuç şöyle olurdu:

Özet (hash) kırılıyor: 11dac30c3ead3482f98ccf70675810c7
Özet (hash) aranıyor...
11dac30c3ead3482f98ccf70675810c7'nin düz metni parmy'dir.

Bu kadar basitti. İşte bu nedenle, "Parmy" ya da genel olarak bilinen bir şey olduğu için daha da kötüsü "bokkafa" gibi tek kelimeli şifreler kullanmak kötü bir fikirdi. Her şifrenin MD5 özeti (MD5 hash) daima aynı olurdu. Bir kere HashKiller.com'a düştü mü, herkes bilirdi. Bir bağlamsızlık hali olduğu için meseleler görece gizli kalırdı: Herkes özetleri (hash) ve kırılmış şifreleri düzmetin olarak görebiliyordu, ama hepsi o kadar. Site ücretsizdi, Sabu'nun yapacağı tek şey geriye yaslanıp gönüllülerin şifreleri kırmasını beklemekti.

Biri, yöneticiye ait şaşırtıcı derecede basit olan "st33r!NG" şeklindeki şifreyi kırdıktan sonra, Sabu gizliden gizliye Infragard Atlanta'nın web sitesine yamanan ve kabuk olarak bilinen bir web sayfası kurdu. Bu, o sitenin yöneticilerinin içeriği yönetmek üzere kullandıkları sayfalarla aynı türdendi ve yeni sayfalar eklemesine ya da sayfaları silmesine olanak tanıyordu. Aradaki tek fark, yöneticilerin Sabu'nun sayfasından tamamen bihaber olmasıydı. Orijinal kontrol paneli sayfasının adı xootsmaster olduğu için, Sabu da yeni kabuk sayfasına / xOOPS.php adını verdi. Doğru şifeyi bildiği için ana kontrol panelinde gezinebilirdi, ancak bu, bir dizi seçenek ve uzun bir dizin silsilesinde tıklayarak ilerlemesi gerektiği anlamına geliyordu. Kabuk, o işlere müdahale etmeyi hızlandıran ve kolaylaştıran daha basit tasarımlı bir sayfaydı.

Ekip, sitenin tüm kullanıcı adı ve şifre tabanını sağlama almış bir halde birkaç hafta oralarda pusuya yattı: Güvenlik danışmanlarıyla FBI ajanlarından oluşan sitenin kullanıcılarına ait kişisel hesaplardan yirmi beş bin e-posta vardı. Hepsinin şifreleri, ad-soyadları ve e-postaları Topiary ve arkadaşlarının elinin altındaydı. Topiary'nin canı kötülük yapmak istese, daha kıdemli kullanıcıların PayPal hesaplarına giriş yapıp ortalığa para saçmaya koyulabilirdi.

O zamanlar "Bu kötü olurdu," demişti.

Siteyi anına tahrif edebilecekleri bir erişime sahiplerdi ama biraz bekleyeceklerdi. Tayfa; HBGary, #HQ kayıtlarının sızdırılması ve Backtrace hadisesinin sıcaklığını hâlâ hissediyordu ve nasıl bir şey olacaklarından tam olarak emin değillerdi. Dolayısıyla, o kullanıcıların Gmail hesaplarını gizlice gözetleyip gelip giden e-postalara sadece bakmak konusunda anlaştılar. Özellikle önemli bir şeyler tartışılmıyordu, ancak grup aralarından biri tutuklanacak olursa her şeyi yayınlamaya karar verdi.

Anonymous ile birlikte hareket etmiş ve Sabu ile Topiary'nin ekibini destekleyen bir hacker, aylar sonrasında, "Profesyonel ve üst düzey hack'lerin çoğu asla tespit edilmez," diyecekti. Infragard'a girilmesinden kısa bir süre sonra, bir grup hacker, Japon parlamentosunun bilgisayar ağma girip giriş bilgilerini ve e-postaları çaldı. Birinin olup biteni anlaması üç ay sürmüştü. Bu hack'te, bilgisayarlara virüs bulaştırılmıştı ve bu büyük olasılıkla çalışanlara Truva atı taşıyan e-postalar yollanarak yapılmıştı. Anonymous ile hareket etmiş o

hacker'ın üstten bakarak söylediğine göre, *script kiddies* [çömez hacker'lar] işlerini böyle yapardı. Bu gümbürtü koparan, alelade ve çok da beceri gerektirmeyen bir şeydi.

Hiç kimsenin haberi olmadan pasif bir şekilde havayı koklamak her zaman anlamlı bir işti. Bir veritabanını çalabilir, bunu istenmeyen e-posta gönderen kişilere satabilir ve para için dolandırıcılık yapmanın başka yollarına geçebilirdiniz. Anonymous'ta bir de ortalığı karıştırma yükümlülüğü vardı. Ama bu nerenin hack'lendiğine göre değişirdi. O Anon, bir ağı kırıp içeri girdiğinde, çoğunlukla "pasif" davrandığını iddia ediyordu. Örneğin, bir noktada, o ve başka bir ekip yabancı bir hükümetin sunucusunda çeşitli hastanelere dair verilere uzanan bir açık bulmuştu. Ekibi, verileri ifşa etmeyip bu sorunu yöneticiye bildirmişti. Hatta o verilerin kendi ellerinde bulunan kopyalarını da silmişlerdi, zira o bilgileri yayınlamak "ters tepecek bir şey" olurdu. Fakat aynı hack kapsamında, o yabancı hükümetin, çevrimiçi hizmetlerinin tüm IP yelpazesini kapsayan, yönetici bir sunucusunu bulmuşlar. "Bunu elbette yayınladık," diyordu.

Anonymous'un bir parçası haline gelen hacker'ların paradoksu, önemli bir şeye parmak basmak amacıyla sızdırdıklarını kamuoyuna açmaları için birdenbire bir sebenin ortaya çıkmasıydı. Infragard meselesinde Sabu, Kayla ve Topiary, pasifçe havayı koklama yolundan ilerliyordu. Grubun bu bilgilerle yaptığı şey, onları para, merak veya bir nevi kişisel başarının peşine düşen diğer hacker'lardan ayıracaktı. Doğru anı kolluyorlardı, o kadar.

17. Bölüm

Lulz Security

Kısa bir sürede sonra, Topiary ve Kayla gerçekten neyi tartıştıklarını fark etti: yeni bir hacker ekibi kurmak. Bir anlamda WikiLeaks gibi olacaktı. Sızdırılmış değil çalınmış ve tasnif edilmiş bilgiler yayınlayacaktı. Bu fikir, Topiary'nin birkaç ay önce düşündüğü kadar ahmakça gelmiyordu.

Oy birliğiyle Anonymous'un altında yatan o kapsamlı ilkelerle kendilerini kısıtlamak istemediklerinde karar kıldılar; bu ilkeler şöyleydi:

1. Hedefleri, ifade özgürlüğünü bastırdıkları için seçmek.
2. Medyaya saldırmamak.

Ana fikir, Anonymous'a lulz ile ilham verip canlandırmak için ne gerekiyorsa onu yapmak ve belki de yeniden ilgi odağı olmaktı. Topiary'nin kafasında bu, şimdiye dek yaptığı kötü şakaların hepsinden çok daha büyük şeylere varacaktı. Tüm bu lulz meselesi, bir protesto biçimi olarak hack ile ilgilenen Sabu'nun aklına pek yatmıyordu. Ama Anonymous'un biraz ilhama ihtiyacı olduğunu anladı ve Topiary ile diğerilerini daha ciddi mevzulara da sürükleyebileceğini düşündü. Kayla ise sadece interneti yeniden parça parça etme şansına kavuşmaktan mutluydu ve Infragard'ın web sitesinden daha fazla yeri hedef almaları gerektiği için, WikiLeaks'teki q için gizlice yaptığı gibi internetteki gizli güvenlik açıklarını aramaya başladı.

Kayla, güvenlik açığı olan her türlü web sitesini internette tarayan güçlü bir web betiği kullanıyordu. Birçok farklı web sitesinde eş zamanlı olarak

güvenlik delikleri arama işlemine otomatik tarama ya da sayfa taraması (crawling) denirdi. Kayla, onu kullanmaya hazır olduğunda botu Sabu'nun sohbet sunucusuna taktı ve bir ağda olduğu gibi onu dışarı attı. Onu yönlendirmek için, sohbet kutusuna, *findSQLI* (SQL'i bul) gibi komutlar girmesi yeterliydi. Bu bot güvenlik açıkları olan web sayfalarının web adreslerini seri bir şekilde üretip sonra onları yeniden filtreliyordu. Çeşitli tipteki URL'lerin farklı renklerde belirmesini sağlayacak o betik üzerinde saatlerce ayarlar yapmıştı. Her gün yüzlercesi çıkıyor ve yaklaşık yüzde 20'si güvenlik açıklarına ulaştırıyordu. Yaklaşık yüzde 5'i on bin ve üzeri kullanıcının bulunduğu veritabanlarına işaret ediyordu. Kayla, iki gün içerisinde otellerin, hava alanlarının, golf kulüplerinin, hatta Britanya'nın Ulusal Sağlık Hizmetleri'nin web sitelerini tarayıp ekibin yüz binlerce kullanıcının bilgisine erişmesini sağladı. Bu bilgileri çalmaya (ya da yığmaya) başladılar ve beş binden daha az kullanıcı adının ve şifresinin bulunduğu sekiz, biri beş yüz binlik, diğeri elli binlik olmak üzere iki de büyük veritabanı oluşturdular.

Gelinen noktada, Tflow, AVunit ve #InternetFeds'te yer almış Pwnsauce adlı İrlandalı hacker katılmış, dolayısıyla altı kişi olmuşlardı. Bu sayı ve isimler sonuna kadar değişmeyecekti. Pwnsauce, korsanlık karşıtı gruplara yönelik saldırılara destek verdiği Ekim 2010'dan beri, Anonymous'a dahil olan becerikli ve sevimli bir genç adamdı. Şimdi de internette güvenlik açıkları arama konusunda yardımcı olmaktan mutluydu.

Bir noktada bir şey bulduğunda "Sabu, burada bir ipucu yakalamış olabilirim," dedi. Kendisine o ekiple neden iş yaptığı sorulduğunda, Anonymous'un hedeflerini benimsemiş olmasına rağmen "daha ziyade insanlar için buradayım," dedi.

O sohbete katılan Topiary de, "Hayatımda bu ekipteki kadar saygıdeğer ve çalışkan insanlarla karşılaşmadım. Ve de hoş insanlarla," diye ekledi.

Pwnsauce'a göre, Anonymous bilinçli hacker'ları cezbediyordu. Geçmişte, "ya ne yaptıklarını bilmeyen ya da sadece insanlardan bir şeyler çalmak isteyen," "korkunç bir" hacker "karışımı" ile arkadaşlık ettiğini söylüyordu. Bunlar, ufak perakende dükkânları ve zincir mağazalardan kredi kartı bilgileri çalan insanlardı. Günün sonunda kredi kartı bilgilerini muhafaza eden aile işletmesi dükkânlar ve benzin istasyonları, hack'lemesi en kolay yerlerdi; burada söz konusu olan veriler genellikle insanların kredi kartlarının arkasında bulunan güvenlik kodlarını içerirdi ki bunları kayda geçirmek yasadışıydı. Onlar bu hedefleri kolay lokma olarak görüyordu ama Pwnsauce, AnonOps'ta daha ilginç ve daha çeşitli insanlar bulmuştu; daha geniş bir beceri yelpazesine sahip oldukları için, karanlık hack'leme çevrelerinde yazılım ve bizzat internete dair öğrendiklerinin üç katını Anonymous'tan öğrendiğini iddia ediyordu.

Pwnsauce, biyoloji okuyordu ama İrlanda'dan çıkmaya can atıyordu. Ders çalışmadığı ve sadece "aile meseleleri" deyip geçiştirdiği şeylerle uğraşmadığı zamanlarda, Kayla gibi o da bilgisayarının başına oturur, web'in gizli güvenlik açıklarını ömürlük bir keşfe çıkmak gibi bir hisle web sitelerinin sunucu üzerinde çalışan uygulamalarını kurcalardı.

Topiary, daha sonraları Pwnsauce için "O teknik becerilerle hayal gücünün mükemmel bir karışımıdır," diyecekti. Bu ikili bir keresinde, bir havaalanının güvenlik sistemini nasıl bozabileceklerini uzun uzun konuşmuş, bu sayede uzaktan bir McDonald's menü ekranına girip, çalışanların kafasını karıştırmak için bir yeşil hacker metni yüklemişti. Topiary, daha sonraları o günleri düşündüğünde "şoktan sinir krizi geçirdik," diyecekti. "Bu hoş İrlandalı beyefendiyle gerçekten bir bardak bira içmek istiyorum."

Pwnsauce'un hacker camiasındaki arkadaşlarından biri Palladium adlı, yine İrlandalı bir hacker'dı; bu ikili Şubat'ta İrlanda'daki muhalefet partisi Fine Gael'i hack'lemiş ve Anonymous'un bundan sorumlu olduğunu duyurmuştu. Ekip bir güvenlik açığı bulup içerideki bilgileri almak amacıyla bundan dikkatli ve gizlice istifade etmek için yardıma ihtiyaç duyduğunda, Palladium içeri girmişti.

Nisan ayının ortalarında Tflow, medyanın etkin gücü Fox'un sunucularında bir güvenlik açığı bulmuştu ama onu hiç değerlendirmemişti. Onu Palladium'a gösterdi; Palladium ona bir kabuk bağlayıp içeri girebilirdi. İkisi Fox'a işbirliği yaparak girme konusunda anlaştılar. Sonunda biri, Fox çalışanlarının ve gazetecilerin kişisel bilgileriyle o televizyon şebekesinin ileride yayınlayacağı ve Amerikan televizyonunda bir yetenek şovu olan *X Factor*'un seçmelerine dair güncel bilgiler almayı talep etmiş insanlara ait yetmiş üç bin e-posta adresini ve şifreyi içeren bir satış veritabanı buldu. Bu, grubun ilerideki hareket etme tarzına emsal teşkil edecekti: Stratejik kararları o altı kişilik çekirdek gruba bırakıp saldırılar gerçekleştirmeleri için güvenilir destekçilerden oluşan ikinci bir katmandakilerle çalışmak.

19 Nisan'da Fox'un sunucularına girmelerinin ardından, ekibin üyeleri günlerce orada kalıp kullanıcı girişlerinden radyo kanalı spikerlerinin şifrelerine kadar her tür veriyi emdi. Ekip, Fox'a saldırmak üzere yola çıkmamıştı ama onun güvenlik açığı diğerlerinin hepsinden daha fazla göze batıyordu, zira Fox, Anonymous camiasında çoğu insanın nefret ettiği sağcı bir medya gücüydü. Kişisel bilgiler hazinesinde eğlenceli bir şeyler bulmayı ümit ediyorlardı.

Fox'un bilişim yöneticilerinin ihlali fark etmesi bir hafta sürdü ama o vakte kadar ekip inceleyecek çok miktarda veri elde etmişti; bunları Palladium'dan alan Tflow ekibe aktarmıştı. Topiary, her ikisine, Fox kadrosunda bulunan yaklaşık üç yüz elli kişilik bir listeyi gözden geçirip onların isimlerini ve şifrelerini Twitter ve LinkedIn gibi sosyal medya sitelerinde test edeceğini söyledi. Bu

ağır ve sistemli bir süreçti ama (Aaron Barr'ın yapmış olduğu gibi) aynı şifreyi tekrar kullanan talihsiz birkaç kişiyi bulup, hesaplarını hack'leyerek bir başka felakete yol açmayı umuyordu.

Kayla'nın tarama betiği kabarık bir güvenlik açık listesi oluşturdu ve daha beş ay önce sadece temel hack'leme bilgilerine sahip olan Topiary de, Birleşik Krallık'taki 3.100 ATM'nin işlem kayıtlarını buldu. Normal bir hacker grubu olsaydı, bu bilgilerden hiçbiri gün yüzüne çıkmazdı. Hacker'ların kişisel koleksiyonlarında saklanır veya istenmeyen e-posta gönderen kişilere satılırdı. Ama Topiary, Sabu ve Kayla, sadece veri elde etmek için değil bir nevi toplumsal veya siyasi meseleyi dile getirmek üzere hack'lerin yapıldığı Anonymous dünyasından geliyordu. Manevraları, en azından şimdilik tüm bunları yayınlamanın bir anlam ifade etmiyor olmasıydı. Bunları sadece saçmalık veya gülmek için, lulz için yayınlayacaklardı. Bu, Anonymous açısından olduğu kadar kendi ufak ve giderek daha sıkı bir hal alan çeteleri için de bir kimlik kartıydı ve hack'leyecekleri ve bilgi sızdıracakları daha geniş bir yelpazede potansiyel hedefleri olduğu anlamına geliyordu. Ama her şey sırasıyla: Ekibin bir ismi olmalıydı.

Bu görev, Topiary ve Tflow'a düştü ve onlar da isimde *lulz* kelimesinin geçmesinin harika olacağına karar verdi. Birkaç isim kombinasyonu deneyip sonunda Lulz Leaks'e vardılar. Bu, iş yapma tarzlarına uyuyor gibiydi ve böylece Topiary, 3 Mayıs'ta bu isim altında bir Twitter hesabı açıp ilk tweet'i attı: "Yapılacak çok şey var —kendinizi hazırlayın." Bir süre sonra ikinci bir tweet atması gerekti ama hesaba giriş yapamadı— şifreyi unutmuştu.

Topiary ve Tflow, bu başarısızlığın ardından isim bulma konusuna geri döndü. Lulz4ULeaks ve Lulz Cannon söylenmesi zor isimlerdi ve beğendikleri Lulz Boat adı da Twitter'da başka birileri tarafından alınmıştı. Sonra Backtrace Security üzerinde etkisi olacak bir isim düşündüler: Lulz Security. Topiary kontrol etti, @LulzSec bir Twitter hesabı olarak kimse tarafından alınmamıştı. Yeni bir hesap açtı, bu sefer şifreyi bir yerlere kaydetti ve sonra sadece şunları yazdığı bir özgeçmiş hazırladı: "LulzSecurity® kabağın sizin başınıza patladığı yüksek kaliteli eğilence konusunda bir dünya lideri."

Bir resimleri de olmalıydı; Topiary "tepki suratları" adında, içinde iki bin resmin bulunduğu bir dosyaya bakındı. 4chan kullanan herkesin, bir mesaj dizisindeki cevapları resimlendirmek için böyle bir dosyası olurdu. Silindir bir şapka ve tek camlı bir gözlük takmış, içinde kırmızı şarap bulunan bir kadeh kaldırmış bir bıyıklı adam çizimini seçti. Topiary'nin bunun nereden geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu, hiç de düşünmedi; Topiary'nin tembel gözü düşünüldüğünde o tek lensli adam onu temsil ediyor olabilirdi.

Üzerinde çalıştıkları şeyi Anonymous'a gizlice göstermenin zamanı gelmişti. Topiary, Kayla ve Sabu isimleri AnonOps'ta önemli bir sohbet odasında iki aydan sonra ilk defa belirdiğinde neredeyse gözle görülür bir kıpırdanma yaşandı.

Biri, "Biliyorsunuz değil mi, HBGary hacker'ları buraya geliyorsa bir boklar dönüyordur," dedi.

Bir diğeri "Bunlar O Sabu/Topiary/Kayla mı?" diye sordu.

Topiary ve Kayla Anonymous destekçilerinin o sırada ABD Ticaret Odasına saldırmaya heveslendiğini duyar duymaz, sitede güvenlik açıkları aramaya başladılar; en çok açığı bulmak için yarışıyorlardı. Topiary hemen bozguna uğradı. İkisi, Odanın her bir güvenlik açığının sayfa adreslerini sohbet odasına yapıştırmaya başladı. Sohbet odasının katılımcıları onları alkışlayıp teşekkür etti. Kısa bir süre sonra, HBGary'nin çekirdek üçlüsünün büyük bir şeylerin peşinde olduğu söylentisi ortalıkta dolaşmaya başladı.

LulzSec, bir hacker oluşumu olarak, yepyeni bir alana ayak basmıştı. Veri çalmak bir şeydi ama basının haberleştirmesi için bunları Twitter'dan duyurmak acayipti. Topiary diğerlerine, ufak bir açıklama yazma konusunda gönüllü olduğunu söyledi, aksi takdirde Fox ve *X Factor*'dan alınıp yayınlanan şeyler, uzun veri listelerinden ibaret olacaktı. Herkes kabul etti. Topiary'nin daima grubun sesi rolünü üstleneceği aşikârdı. LulzSec'in Twitter beslemesini kimin idare edeceğini kimse gerçek anlamda düşünmemişti; Topiary'nin bunu yapacağı ortadaydı. Açıklamayı, Pastebin adlı uygulama üzerinden yayınladı.

"Merhaba, iyi günler ve nasılsınız?" diye başlıyordu. "Harika! Biz LulzSec'iz, siber camianın kasvetinin asıl önemli olan şey, yani eğlence üzerinde bir külfet olduğunu hisseden lulz tadında insanlardan oluşan ufak bir ekibiz." Bununla Anonymous için kaleme almış olduğu o ağır ve öğüt verici basın açıklamaları, PayPal'i "WikiLeaks'i sansürlediği" için fırçalayan veya HBGary'ye cengâver bir edayla "Anonymous'a bulaşma" dediği açıklamalar arasında dünyalar vardı. Eğer Anonymous saat altıdaki haber bülteniyse, LulzSec benzer bir içeriği benzer bir süreç işleterek yayınlayan ama işi esas olarak bilgi vermeye ya da teşvik etmeye değil eğlenceye dökmesiyle *The Daily Show*'du. Onlar, serbest ajanlardı.

7 Mayıs'ta, Fox.com'un hack'lenmiş olduğunu duyuran ilk LulzSec tweet'ini yolladı. "Bu gece X-Factor yarışmacılarına ait veritabanını kamuoyuna yayınlıyoruz. Bizi izlemeye devam edin. Göz kırpma, göz kırpma, çifte göz kırpma!" Birkaç dakika sonra gaza bastı.

"İşte, sevgili internet ahalisi, karşınızda X-Factor 2011 yarışmacı veritabanı." Topiary, Tflow'un aylar önce HBGary e-postalarıyla yaptığı gibi, paketleyip

The Pirate Bay adlı web sitesine koyduğu bir torrent dosyasının bağlantısını ekledi. Topiary, Twitter kullanıcılarının veya blogların hemen yanıt vermesini beklemiyordu ama ilerleyen birkaç saniye, dakika, saat boyunca hüküm süren sessizlik insanı sağır ediyordu. Üç gün sonra Topiary, bir başka neşeli giriş yazısı yazarak Fox.com verilerinden dört Pastebin sayfası daha yayınladı, daha fazla tweet attı. Bu noktada, biraz daha uzun bir süreliğine de olsa, pek kimse fark etmemişti.

18. Bölüm

Topiary ve Tupac'ın Dirilişi

Topiary, Google News'ta Lulz Security ya da Fox ve *X Factor*'dan sızdırılan kullanıcı adlarından bahsedilip bahsedilmediğine bakmaya devam ediyordu. Teknolojiyle ilgili haber sitelerindeki birkaç blog gönderisi dışında pek bahsi geçmediğini gördü. Kimse takmıyor gibiydi.

Tek bir kişi veya bir grup binlerce Twitter takipçisine sahip olduğunda, blogcular ve gazeteciler arasında bir kıpırdanmaya yol açmak, hatta sonunda manşetlere çıkma olasılığı daha fazlaydı. Topiary'nin taşlayıcı bir site olan Encyclopedia Dramatica için saatlerce bir şeyler yazmasıyla bilenmiş, hayal gücü yüksek kalemi işte burada devreye girdi. İnternet altkültürünün üslubuna bulanmış bir dizi iğneleyici yorumu hemen bir iki dakikada yazabiliyordu. Bunlar, kaleminden doğal bir biçimde akıyordu.

Topiary, LulzSec'in Twitter hesabını kullandığı ilk günün sonunda, 7 Mayıs'ta, on bir tweet ile elli takipçi toplamıştı. Alaycı bir üslup kullanıyordu, neşeli ve saygısızdı, Rebecca Black'in vıcık vıcık bir pop şarkısı olan "Friday"in sözlerinden alıntılar yapıyor ve *X Factor*'un resmi Twitter beslemesiyle dalga geçerek olup bitenleri onların yüzüne vuruyordu: "Sizin boklarınızı çaldık ve şimdi de onları yayınlamak üzereyiz! Fikriniz nedir?"

Twitter, gönderileri 140 karakterle kısıtlamasına, sosyal medya seçkinleri ve teknoloji kurtları için reklam hilelerini kullanan bir araç statüsüne sahip olmasına karşın, güçlü bir iletişim aracı haline gelebilirdi. Akıllıca ve verimli bir biçimde kullanılırsa binlerce insan LulzSec'i dikkate almaya başlayabilirdi.

@ simgesini kullanarak veya sadece bir isim söyleyerek, Twitter hesabı olan herkesle konuşabilirdi.

Ertesi sabah Sabu'nun taktiğini kullandı ve sızdırılmış şeyleri gösterip vermeme konusuna asıldı: "Beyler ve bayanlar, şu anda çok eğlenceli şeyler üzerinde çalışıyoruz! İşte size Pazar günü sırrı: Fox'la işimiz hiç mi hiç bitmedi."

9 Mayıs Pazar günü, takipçi sayısı bir tık artıp yaklaşık yetmiş beşi bulmuştu ama Topiary, her bir tweet bir sirk eğitmeninin megafonundan çıkıyormuşçasına, o şovmen tarzı coşkuyu korudu. "Pazartesi gününün keyifleri kaçıracak uyarısı: Bugünkü sızdırma nicelik bakımından hatırı sayılır derecede daha ufak ama nitelik bakımından hayli büyük olacak," diye bir duyuru yaptı. "Hey çocuklar, şifreleri sever misiniz? Biz severiz!"

Kısa tanıtımlar atmaya devam etmenin önemli olduğuna inanıyordu ve şu tweet'i attı: "Şov birkaç saat içerisinde başlayacak millet! Bu bayağı interaktif olacak ve sonunu takdir edeceksiniz. Biz, biz, biz o kadar heyecanlıyız ki! :3"

Sabu bu işi kendi bildiği yoldan yapsaydı, ister cuma günü, ister haftasonu herhangi bir vakitte, Fox'un tüm o verilerini hazır olur olmaz ortaya dökerdi. Fakat Topiary, haberlerde bir meselenin yer edinme olasılığının, birçok insanın bir haftanın sonunda yan gelip yattığı cuma günlerinden ziyade pazartesi günleri daha yüksek olduğunu gördü. Bir şeyin pazartesi günü yayınlandığında daha fazla ilgi çekmesi mantıklı görünüyordu.

Kısa tanıtımları pazartesi sabahı yollamaya devam etti: "LulzSec'in günün hashtag'i: #FuckFox—bir saat daha zaman tanıyalım, arkadaşlarınıza haber verin. ^____^"

Sonra: "30 dakika...#FuckFox"

Yirmi sekiz dakika sonra: "Hazır mısınız?! #FuckFox."

O an gelip çattığında, Topiary bilgiler içeren uzun bir belge yayınlamak yerine Fox TV'ye bağlı San Diego'daki (Kaliforniya) bir şirketin çalışanlarının LinkedIn hesaplarına ait bir dizi URL adresi yolladı. İlkinde şöyle denmişti: "İşte karşınızda Karen Poulsen, Fox 5 KSWB'nin pazarlama danışmanı." Bağlantıya tıklandığında Poulsen'ın LinkedIn hesabı görülüyordu ama artık profil resmi olarak LulzSec'in o tekli gözlüklü adamı vardı. Topiary, aynısını Fox'ta müşteri temsilcisi olan Jim Hill'e ve medya şirketinin yönetiminin altı üyesine daha yaptı.

Fox Broacasting'in Başkan Vekili Marian Lai dahil olmak üzere, LinkedIn hesapları hack'lenip tweet'lenen yedi yönetici daha vardı. Bu arada Topiary, hâlâ AnonOps'ta takılan eski camiasına haykırdı: "Hey, AnonOps, zor zamanlar geçirdiğinizi duydum —haydi neşelenelim. Anonymous katılmak mı istiyormuş? Yapabilirsiniz, çok yakında!"

İkinci bir basın açıklamasına daha fazla tweet geldi; hepsi de alışılmadık bir espriyle paketlenmişti bunun için de her tweet'in sonunda bir tür can alıcı nokta olarak hashtag'ler kullanılmıştı. Bu bildiğiniz hack gruplarınızdan değildi, orası kesin. Topiary, üç gün geçtiğinde otuz beş tweet atmış oldu ve kendinden emin bir savurganlıkla yoluna devam etti.

Topiary kısa bir süre sonra, Fox'a daha fazla zarar verecek bir "aşama 2" sızıntısını tweet'lemişti: Bu, sekiz yüzü aşkın Fox.com kullanıcısı ve şirketin sunucularının iç işleyişine dair ayrıntılı bilgiler içeren bir çizelgeydi.

Elini çabuk tutup "LulzSec'in gizli IRC günlükleri"ne giden aldatıcı bir bağlantı yolladı; böylece o #HQ sızıntısı hadisesine ve hacker çevrelerinde başkalarının sohbetlerini gizlice gözetleme hevesine bir selam çaktı. Gönderide günlükler yoktu, sadece asteriks simgesi kullanılarak yapılmış siyah-beyaz korsan gemilerden oluşan bir resmin yanı sıra Bottle of Rum (Tflow için bir rumuz), Kraken (Kayla), Seabed (Sabu) ve Whirlpool (Topiary) arasında geçen düzmece bir diyalog vardı. Topiary diğerleriyle birlikte, korsanların ve gemilerin LulzSec'in teması olacağında karar kılmıştı.

"Hayırdır millet, o geminin banyomdan çıkmışa benzer bir hali var," diyor Whirlpool. Sonra Kraken o sohbet günlüğünün on iki satırını daha büyük bir savaş gemisi yaratmak için kullanıyor, bunu mantar gibi bir bulut izliyor. Sonra Whirlpool "yenildiğini," "yıkıldığını" ve "ebediyen yalnız kaldığını" iddia ediyor. Topiary'nin kısa ve basit şarkısı, LulzSec'in tüm bunları veya kendisini ciddiye almadığını ortaya net bir biçimde koyuyordu. Sayfanın altyazısında "p10x FBI'ı bunlardan haberdar etmeyin," denmişti. "Başımız derde girer ve çakılıp kalabiliriz."

Britanya'da nakit para çekilebilecek ATM'lerin bilgilerini içeren başka bir belge yayınladı; bu bilgilerden hiçbiri pek zararlı değildi ama bu tuttuklarını koparabildiklerine dair bir gövde gösterisiydi. Bu belgeye dair yaptığı yayını *Aşk Gemisi*'nin jenerik müziğinin YouTube videosuna bağladı ve şöyle biten kendi şarkı sözlerini yapıştırdı: "Evet LULZ! Gemiye hoşgeldiniz: Burası LULZ!"

Birkaç gün sonra, @LulzSec'in iki yüz elli takipçisinden çoğu Anonymous camiasındandı. İnsanlar, bir şeylerin olup bittiğini duymuş ve izlemek istemişti. Anonymous'un IRC kanallarının birkaç müdavimi dışında çok az sayıda insan bunların HBGary'yi vuran, Laurelai'ın #HQ'nun günlüklerini pervasızca sızdırmasından mustarip olmuş o hacker'lar olduğundan haberdardı.

Sonra Topiary, LulzSec'in Twitter beslemesinin yeni bir takipçisini fark etti: Aaron Barr. Ne yapsa etse içindeki o kıpırtıyı susturamıyordu ve hemen Twitter'da ona sataşmaya başladı. "Efsanevi Aaron Barr bizi takip ediyor... Duyduklarımıza göre #Anonymous ile harika vakit geçirmiş, işinden ayrılacak

kadar harika. #ah. Artık dikkat etsek iyi olur," dedi. "Aaron Barr, her bir Facebook hesabı giriş yaptığında, ne zaman ne kadar tweet attığımıza bakacak."

Sonra: "0 kişiyi takip ediyoruz. birilerini takip edersek e-dedektifler onların üzerine atlar mı? Aaron Barr'ı takip etsek mi?... Tamam, şimdi Aaron Barr'ı takip ediyoruz ... o bizim liderimiz. Fox veritabanlarını çalan o, 3.000'i aşkın ATM makinesine giren de o. Bir dakika ... ha siktir."

Topiary bir an için Barr'a gösterilen bu alakanın nasıl bir intiba yaratacağını düşündü: HBGary saldırısından haberdar olan herkes, aynı hacker'ların artık LulzSec olduğunu bilecekti. Tedbiri bir yana bıraktı ve öncelikle döküldü: "Hey, e-dedektifler: Sayın Barr'a çok dikkat çektik, bu yüzden bizler HBGary'yi hack'leyenler olmalıyız, öyle değil mi? Elbette öyle."

Ekip, ilerleyen birkaç haftayı bir sonraki numaralarını planlamak üzere veriler üzerinde çalışarak geçirdi. Topiary, Sabu ve Kayla artık iş görebilecekleri ufak bir demet potansiyel ipucu yakalamıştı. Arka planda her daim Infragard vardı, onun yaklaşık üç yüz kullanıcı adından oluşan bilgilerini sızdırabilir ve ana sayfasını tahrif edebilirlerdi.

Bu arada Topiary ile Kayla'nın ilişkisi değişim geçiyordu: Topiary, arkadaşı olmanın ötesine geçip onun öğrencisi oluyordu. Topiary, LulzSec ile ciddi bir faaliyete bulaşacağını bildiği için, Kayla'ya bu kadar gizli kalmak için neler yaptığını sordu. Kayla, Topiary'ye bir sanal makineyi çalıştırmayı öğretip sanal işletim sistemi olarak Linux ve o sanal makine üzerinden X-chat adlı bir sohbet istemcisi kullanmasını önerdi; Topiary bunlara uydu.

Topiary de işletim sistemini, kriptolu MP3 çalarının içindeki bir microSD kartına yükledi: Bu, 8 GB'lık bir SanDisk MP3 çalarının içinde bulunan 32 GB'lık bir SanDisk microSD üzerindeki kriptolu bir bellekti. Artık bunu açmak için, bir şifre ve MP3 çalarındaki binlerce parça arasındaki 5 şarkıdan oluşan çeşitli kilit dosyalar gerekiyordu. Tüm bu kurulumu Kayla'dan öğrenmişti.

Saatlerce sohbet etmiş olmalarına rağmen, hâlâ Kayla'nın gizemli bir havası vardı. Çoğu gece, Birleşik Krallık saatiyle sabah saat dört ya da beş sularında yatacağını söyleyerek çıkardı. Topiary'ye ABD'de ya da Büyük Britanya'da olmadığını söylemişti. Ama sohbet esnasında sık sık, Britanya'daki dükkânlarda bulunan bir grip ilacı olan Lemsip'ten ya da borca batmış üniversite öğrencilerinin tercih ettiği ve Britanya'ya has bir yiyecek olan tost ekmeğinin üzerine boca edilen kuru fasulyeden bahsederdi.

Bir seferinde Kayla, kendisiyle röportaj yapılması için Birleşik Krallık saatine göre ayarlanan bir randevuya gelmeyi kabul etti, kaçırdı ve sonra "zaman dilimlerini karıştırmış" olduğunu söyleyerek özür diledi. Kayla da, Mayıs ayında

@lolspoon kullanıcı adıyla bir Twitter hesabı açtı; bu da nerede bulunduğu konusunda insanların kafasını karıştırmaya hizmet edecekti. Birleşik Krallık zamanıyla saat öğleden sonra 14:00'da, belki de kıs kıs gülerek, "daha yeni kalktım, sabah sabah XD," şeklinde bir tweet atacaktı.

Topiary, onun masaüstünden çekilmiş ekran görüntüleri görmüştü ve orada saat 8:41, GMT-8 saat yazıyordu. Kayla, bunun sanal bir kurulum olduğunu, yani saatin doğru olmadığını iddia etmişti. Topiary'nin sanal işletim sistemi de GMT-8 olarak ayarlanmıştı. Kayla'mn masaüstü çok kızlara has bir tarzdaydı. Host işletim sisteminin arka planlarından biri rengârenk yıldızlardı; sanal işletim sistemininki gökkuşaklarıydı ve bir terminal penceresinin arka planı olarak ise anime tarzı çizilmiş bir kız resmi vardı. Bu bir kıza göre fazla kızca olabilirdi —ama bu durumda Topiary'nin masaüstü de tartışmasız fazlasıyla erkeksiydi: Çizgi roman tarzı köpek balıklarından oluşan bir kolaj ile siyah takım elbiseli ve kırmızı bir kravatı olan koca bir Slenderman karakteri vardı— bu, birkaç yıl öncesinde bir resim panosunda doğmuş bir karakterdi.

Çevrimiçi dünyada bir sürü özenli yalancı vardır. Topiary, eski bir IRC kanalında sahte fotoğraflar servis edip bir deri bir kemik kaldığını iddia ederek çevrimiçi ortamlarda herkesi aptal yerine koyan, söz yeme bozukluklarına gelince savunmacı bir tavır takınan bir kızı hatırlıyordu. Bir keresinde bir IRC kanalındaki insanlara gidip dövme yaptıracağını söylemiş; üç saat sonra yine çevrimiçi olmuş ve baştan aşağıya kanat dövmeleriyle kaplı bir deri bir kemik kalmış bir insan sırtının resmini yüklemişti.

"İşte budur," demişti.

Topiary hemen şüphelenmiş ve o resmin internette başka nerelerde çıktığını görmek için tineye.com adlı bir web sitesine yükleyip ters resim araması yapmıştı. O dövme zaten internetin dört bir yanında vardı, yani gerçek değildi. Sonunda, o kızın Skype hesabı için kullandığı bir başka avatarı (çizimi) içeren bir hesaba ve bir video sitesine ulaşmıştı. Orada bulunan videolardan birinde dört telli gitar çalan obez bir kız vardı. Kızın sesi ve takma ada ilişkin ayrıntılar tutuyordu.

Topiary biraz gülmüştü ama o ayrıntıları ifşa etmedi. Kızın çevrimiçi hayatını mahvetmek istememişti.

* * *

Topiary, tutuklanma olasılığını artırabileceğini bilse de rumuzunu, Twitter ve AnonOps IRC'de kullanarak kamusal Web'e geri getirmeyi aklından geçirdi. Ama biraz iknaya ihtiyacı vardı, Sabu'nun ekibi toparlamak için ihtiyacı olduğu gibi.

Topiary "Bunca zamandır neden 'Kayla' ismini kullanıyorsun?" diye sordu.

"Kimse beni dox'lamadı," diye cevap verdi. "Onu kullanmak mantıklı, o kadar." İnsanların sürekli Topiary rumuzunu dox'lamaya çalıştığını da sözlerine ekledi. "Ama dox'ların bilinmiyorsa sadece Topiary olmalısın ve senden nefret eden herkese 'siktir' çekmelisin." Kayla'nın mantrası, güvende olmak için teknik açıdan elinden geleni yapmak, sonra dünyaya açılmak ve kendisinden şüphe eden herkesi atmaktı.

Topiary, "Kayla'nın söyledikleri o gün gerçekten kafama yattı," diyecekti. "Basit ama ikna edici argümanını sevmiştim: Kimse onun kim olduğunu bilmiyordu, o zaman ismini değiştirmesi için neden baskı hissedecekti ki? Bu, doxer'lar açısından küstah bir tekmeydi. Bir nevi 'Evet, hâlâ burdayım kaltaklar, ne olmuş yani?' idi. Bana ilham verdi."

Topiary, son iki aydır rumuzunu Slevin ve Mainframe gibi şeyler kullanarak sürekli değiştiriyor ve insanların onun aslında Topiary olduğunu düşünmelerini sağlayacak herhangi bir şey yapmaktan kaçınıyordu. Gerilmekten yorulmuştu; çevrimiçi adının olup bitecek şeyler için biraz takdir edilmesi hoş olabilirdi ve insanların Topiary'nin tutuklanıp muhbir olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Böylece @atopiary adlı eski kişisel Twitter hesabını açtı ve tek bir tweet attı. AnonOps IRC'deki #anonleaks sohbet odasında, insanlar çıldırdı. Bazıları, o hesabın arkasındaki kişinin bir casus olduğunu iddia etti. Bu Anonymous için tipik bir şeydi. Topiary, söylentilerin yakında dineceğini biliyordu. Hep öyle olmuştu.

* * *

Mayıs ayının ortasında PBS'te yayınlanan *Frontline* adlı haber programı, WikiLeaks'e dair bir belgesel yayınladı. Sabu hiç beğenmedi. Julian Assange'ı kötü gösteriyordu. Gruptaki diğerleriyle bu mevzuyu konuştuğunda herkes ona katıldı. Kayla, şans eseri birkaç hafta önce otomatik tarama yapan botuyla PBS'in web sitelerinden birinde bir güvenlik açığı bulmuştu. Sabu, ekibe PBS'i bir sonraki büyük hedefleri haline getirme konusunda anlaşıp anlaşmadıklarını sordu. Bunun Amerika'nın kamusal kanalı olması ve *Susam Sokağı*'na ev sahipliği yapması umurlarında değildi. Sorgusuz sualsiz, herkes bu işe hevesliydi.

Sabu alışıldık bir şekilde, Kayla'nın bulduğu bir güvenlik açığından PBS ağına girip kullanıcı bilgilerini çekmeye başladı; bu, orada otuz sekiz çalışanın, şurada yüzlerce basın odası kullanıcısının olduğu bir veritabanıydı. Bazen alınan şeylerin ne olduğunu kestirmek zordu. Bunun bir önemi yoktu. Zaten yayınlayacaklardı. Ekip, kolayca görüntülemek üzere veritabanlarını daha hızlı indirmek için Havij

denen bir araç kullandı. Sabu ve Kayla bir ton zahmete katlandıkları hack'leme işini üstlenirken, Topiary ve AVunit etkileyici kartvizitler, Anonymous'u güldürebilecek bir şeyler üzerine çalışıyordu. Grup, tüm geceyi çalışarak geçirip PBS'in web sitesine www.pbs.org/lulz/ ile başlayan çeşitli yeni sayfalar ekledi; bu adres, üzerinde Nyant Cat'in devasa bir resminin bulunduğu bir sayfayı açıyordu. Nyant Cat, uzayda gaz çıkararak süzülürken gökkuşağı oluşturan bir kedinin çizgi film resmiydi ve internetin gelmiş geçmiş en meşhur memlerindendi.

Bir sayfa daha hazırlayıp www.pbs.org/ShadowDXS adresi üzerinden yayınladılar; sayfada otuz santimetre yüksekliğinde kocaman bir hamburger yiyen şişko bir adam ve altında "LOL MERHABA BEN ÇOCUKLARI YERİM" yazısı vardı. Bu, ShadowDXS rumuzlu, *Lost* dizisindeki Hugo'ya benzeyen iri yarı bir başka Anon'a gönderilen bir selamdı. (Topiary, *Lost*'taki Hugo hakkında bir şeyler tweet'lemeye koyuldu ama sonra bunların çok aptalca olduğunu düşünerek yazdıklarını sildi. The Jester bunun bir şeylerin örtbas edildiğinin alameti ve Sabu'nun da aslında Hugo adında biri olduğuna inanmaya başladı.)

PBS hack'inden önce, Topiary, Shadow, Pwnsauce ve AnonOps'tan tanıdıkları yaklaşık on beş Anon cumartesi gecesi TinyChat'e girdi ve birkaçı sesiyle çok daha azı da webcam üzerinden metin mesajlarıyla sohbet ederken bir yandan da içip içip sarhoş oldu. Sonunda Topiary, kişisel hesabı üzerinden binlerce takipçisine sarhoşken yazılmış bir dizi tweet attı; bunlardan biri de şöyleydi: "ahbap, golgelerin akasındaki zenci yaperkan aynı şeyi ne kadar tkrar etmek grktigi hakkında hiç fikrn yok..." İnsanlar güzel bir şov sergileyeceği ümidiyle ona gırla telefon numarası yolladı, Topiary de bu numaraları arayıp kötü şakalar yaptı.

Ertesi sabah Barrett Brown, Topiary'den gelen birkaç sesli mesajla uyandı; Topiary "uygun olmaya uygun" olduğunu söylüyordu; ayrıca, Brown'un numarası verilip "voliyi vuracakları bir konuşma" yaşayacaklarına söz verilmiş birkaç abazan travesti de mesaj bırakmıştı. Topiary, pazar gününün büyük kısmını uyuyarak geçirdi; sonra merakından, önceki geceden kalma ve arananlar listesinde bulunan ABD'deki gelişigüzel numaralardan birini çaldırdı. Karşısına Güney şivesiyle konuşan kızgın bir adam çıktı ve şöyle dedi: "Seni aptal Hintli puşt, beni bir daha ararsan o sikik kafanı uçururum." Topiary adamı hiç hatırlayamıyordu ama onunla güzel vakit geçirmiş olduğunu tahmin etti. O geceki eğlence bizzat LulzSec'e yakışır görünüyordu. Yaptıkları âlem, telefonla işletirken Topiary'yi uçurmuştu. LulzSec'in küçük izleyici grubu ve ekibin becerileri de PBS'e saldırırken aynı şeyi yaptı.

Sabu'nun daha sonra canını sıkan bir durum yaşandı; Topiary'nin koyduğu o Nyan Cat sayfası, bu hack'in derdinin Assange değil lulz olduğunu ifade ediyor gibiydi. Topiary, ikna edici bir şekilde anlatmak için Britanya saatiyle pazartesi erkenden PBS'in haberleri web sitesine girmek için kullandığı *News Hour*'un

içerik yönetimi sistemine girdi ve doğrudan PBS'in *NewsHour* web sitesinde meşru görünen bir haber yazısı yayınlayabileceğini gördü.

Önce, Obama'nın lokuma benzer bir şekerleme olan marshmallow yerken boğulduğuna dair bir şeyler yazmak istedi. Ama fikrini gruptaki diğerlerine açtığında,1996'da Las Vegas'ta vurulup öldürülen ama ölümünün ardından, tıpkı Elvis'te olduğu gibi, hakkında hâlâ hayatta olduğuna dair söylentiler dolaşan Tupac Shakur adlı rapçiyle ilgili bir hikâyenin daha iyi olacağında karar kıldılar. Topiary, yaklaşık on beş dakikada, IRC sohbet kanalında "Tupac, Yeni Zelanda'da Bulundu—Yaşıyor" başlıklı, özenli bir hikâyeyi paragraflar halinde yazdı:

> Yerel kaynaklardan alınan bilgilere göre, ünlü rapçi Tupac, Yeni Zelanda'da bulunan ufak bir tatil yerinde sağ ve iyi bir halde bulundu. İddialara göre, söz konusu ufak kasaba —güvenlik gerekçesiyle adı verilemiyor— birkaç yıldır Tupac ve Biggie Smalls'a (bir başka rapçi) ev sahipliği yapıyordu. Yakın zamanlarda vefat eden David File adlı bir kasaba sakini, ABD'de yaşayan ailesine gönderilmesini istediği günlüğünde, Tupac'ın ziyaretine dair kanıtlar ve aktarımlar bıraktı.
>
> Kız kardeşlerinden 31 yaşındaki Jasmine, "David'in ardında bıraktığı şeyleri görünce şaşkına döndük," dedi. "Bunun gizli tutulmaması gerektiğini hisettiğimiz için, dünyayı bundan haberdar etmenin en iyisi olacağını düşündük."
>
> 28 yaşındaki David kısa bir süre önce, kasabada tanınan gangsterlerin vurup kaçtığı bir cinayetin kurbanı olmuştu. İşten eve dönerken birkaç kere ateş edilen David'in olay mahallinde öldüğü duyuruldu. Söz konusu günlük ise, polis tarafından yatağının yanındaki komidinin çekmecesinde bulunmuştu.
>
> Polis memurlarından biri, "Tabii günlüğü okumadık," dedi. "Sadece onun ABD'deki bir adrese gönderilmesi yönündeki talebe önem verdik ve David'in anısına hürmeten yolladık."
>
> Yetkililer kasabaya giden yolları kapattı ve Tupac ile Biggie'nin başka bir bölge veya ülkeye nakledilip nakledilmediği konusunda yorum yapmayacak. Yerli kasaba halkı, söz konusu rapçilerin ne kadar bir süreliğine veya neden orada barındırıldığına dair yorum yapmayı reddediyor; bir adam "Biz burada bunan bahsetmeyiz," demekle yetiniyor.
>
> David File'ın ailesi, söz konusu olayın yaşanmasından bu yana, ateş açılmasından sorumlu olanların tutuklanması için daha fazla harekete geçilmesini talep ediyor. Annesi, "David, sevimli ve masum

bir çocuktu," diyor. "Hiç Yeni Zelanda'ya taşındığında olduğu kadar mutlu olmamıştı."

Erkek kardeşi Jason ise, deşifre edilmesi için günlüğün bir kısmının yayınlanmasını talep ediyor. Jason, "Sonlara doğru, '*yank up as a vital obitary*' şeklinde bir ifade var, şimdiye kadar ne demek istediğini kavrayamadık," diyor.

David'in kız arkadaşı Penny ise yorum yapmak istemiyor.

Bu özenli hikâyenin son satırında, HBGary'deki Penny Leavy'ye selam çakıyorlardı ve *yank up as a vital obituary* ifadesi bir nevi kartvizitti: Bu, *Sabu, Kayla, Topiary, AVunit* üzerinden türetilmiş bir anagramdı.

PBS'in bilişim yöneticileri sistemlerine yeniden erişim sağlamak için boşuna çabalıyordu; Sabu ve Kayla onları Hizmeti Engelleme (Denial of Service) saldırısıyla vuruyordu, elleri kolları bağlanmıştı. Topiary, o haber yazısına Tupac Shakur'un bir resmini ekleyip 'yayınla'ya tıkladı. Sonra, PBS'le çalışan hemen hemen tüm gazetecilerin şifrelerinin olduğu, ardından PBS'e bağlı yayın kuruluşlarına giriş yapılan tüm şifreleri içeren birer Pastebin gönderisinin bağlantılarını ve sonra da en azından güvenlik açığı birileri tarafından yamanana dek insanların istedikleri zaman PBS.org'u hack'lemelerini sağlayacak MySQL üst düzey erişim şifrelerinin (veritabanının üst düzey erişim şifresi) bulunduğu Pastebin gönderisinin bağlantısını tweet'ledi. Dahası da vardı: PBS'teki *Frontline* için çalışan herkesin giriş bilgileri ve PBS sunucu ağının haritası. Çoğunlukla, yapmış oldukları hack'in WikiSecrets'ten ilham aldığı veya bu eğlencenin siyasi temelli olduğu izlenimini bırakmak istemiyordu. Ancak, bir kereliğine de olsa Twitter'da bu meseleye parmak bastı. Topiary "Bu arada, WikiSecrets emdi," diye ekledi.

Neredeyse dakikasında, okurlar Tupac'ın hayatta olduğu söylentisini benimseyip Facebook ile Twitter'da sağa sola yollayarak, o Tupac hikâyesini arkadaşlarıyla paylaşmaya başladı. PBS'in içerik yönetim sistemi üzücü bir biçimde korunmasız olabilirdi ama hâlâ itibarlı bir haber kaynağıydı. PBS *NewsHour*'un sosyal meyda ve çevrimiçi sorumluluk çalışanı Teresa Gorman, Twitter'da kendisine bu hikâyenin gerçek olup olmadığını uluorta soran bir düzine okura cevap vermekle cebelleşiyordu: "Hayır, bu bir hack." "Hayır, bu bir hack, teşekkürler." "Bir hack." Sonra dört kişiye birden: "Bir hack, PBS'e ait değil, kusura bakmayın." Aynı saat içerisinde @LulzSec'e yüz elli tweet ve re-tweet geldi.

LulzSec hesabından "Arkadaşlar. Elbette Tupac hayatta," diye bir tweet atıldı. "@PBS'in o resmi makalesini görmediniz mi? 750.000+ takipçilerine neden yalan söylesinler ki?"

"Kızdın mı, Frontline?" diye ekledi.

Üç saat içerisinde, dört bin kişi, Topiary'nin uydurma makalesinin yanındaki Facebook'un 'beğen' butonuna bastı. PBS'in yayın sistemi, bu hacker'ların tek bir sunucunun arayüzünü kullanarak otuz farklı sunucuya kaydedilmiş içerikleri güncellemesine müsaade edecek denli demodeydi. Sonuç olarak, bilişim yöneticileri Tupac yazısını sildiğinde, LulzSec PBS'in *NewsHour* web sitesindeki her bir blogu sildi. PBS'in şansına, yöneticiler blog içeriğini başka bir yere yedeklemişti ve silinen gönderileri birkaç saat içerisinde yerine koyabildiler. O vakte kadar, başka bir makale okumak isteyen herkesin karşısına 403 nolu hata çıkıyordu ama Tupac hikâyesi hâlâ PBS'in ana sayfasındaydı. Hacker'lar, sitenin tüm kullanıcı ve yönetici girişi verilerini silip kendilerini yönetici olarak atamıştı; bu da gerçek yöneticilerin yeniden kontrolü ele geçirmesini başlarda imkânsız hale getirdi. Yöneticiler değişiklikler yaptığında, hacker'lar bir şeyleri yeniden değiştirmek için hep oradaydı. PBS *Frontline*, o hack hakkında web sitesinde resmi bir açıklama yayınladığında, LulzSec, onu silip yerine sadece "FRONTLINE SAKSO ÇEKİYOR LOL" yazılı boş bir sayfa koydu.

1 Mayıs İşçi Bayramı günüydü; haber akışı bakımından işlerin ağır yürüdüğü bir gündü; *New York Times* ve *Wall Street Journal* gibi ana akım haber kaynakları o Tupac düzmecesi ve Lulz Security adlı hacker grubunu ilk kez haberlere taşıdı. Pazartesi sabah saat 10:30'da Londra'dan girildiğinde, Google News, bu hack hakkında elli üç yazıyı kayda geçirdiğini gösteriyordu. Bu noktada gruptan bahsedilirken resmen kullanılan isim net değildi, kimi haberciler ona Lulz Boat diyordu, bu da Rupert Murdoch'a ait Sky News adlı haber kanalında sunucunun prompterde yazanları yanlış okumasıyla Louise Boat oldu. Bir haber programında, bu hacker grubunun Anonymous olduğu söylendiğinde, Topiary " Biz Anonymous değiliz, seni kararsız inek boku" şeklinde bir Tweet attı. Yaklaşık bir saat sonra, itibarlı bir teknoloji haberleri sitesi olan Venture Beat'in "PBS Hack'i Anonymous'tan Gelmedi" başlıklı haberi yayınlamasıyla, o tweet başlı başına haber oldu. Sabu'yu şaşırtacak bir biçimde, basın mensupları sızdırılan kullanıcı bilgileri veya bu hack'in Assange hakkındaki belgesele bir misilleme olarak yapıldığı gerçeğiyle pek ilgilenmiyordu. Onları büyüleyen şey, büyük oranda, o sahte Tupac Shakur hikâyesiydi.

LulzSec, bu saldırının ardından, *Forbes*'a, tek bir röportaj verdi ve iki sebepten dolayı PBS'e musallat olduklarını söyledi: "Lulz ve adalet. Ana hedefimiz eğlenceyi yaymak olsa da, Bradley Manning'in bundan haberdar olmasını ve en azından gülümsemesini çok isteriz."

Forbes, Whirlpool takma adıyla sorulara cevap veren Topiary ile yaptığı röportajda "Kimileri, bir medya şirketine saldırarak fazla ileri gittiğinizi iddia edebilir —ki üstüne üstlük bu kamusal hizmet veren bir yayın kuruluşu," dedi. "Buna ne dersiniz?"

"Sen delisin dostum."

Topiary daha sonra, açık sözlü olduğu bir aralıkta, LulzSec için şöhretin insanları güldürmek kadar önemli olduğunu söyledi.

O şarhoş olduğu gece, TinyChat'te nasıl insanlardan gelişigüzel numaralar aldıysa şimdi de Twitter üzerinden PBS sitesine eklenmesini istedikleri sayfalara ilişkin talepler geliyordu. Twitter kullanıcılarından biri, üzerinde tek boynuzlu atların, ejderhaların ve kılıçlı piliçlerin bulunduğu bir web sayfası istedi. Ekip siteye hâlâ yönetici erişimi sağlayabildiği için, tüm bunlar mümkündü.

LulzSec beslemesinden "Oldu bil," diye bir mesaj düşüldü. "Bir saniye." Topiary ve Tflow sağdan soldan topladıklarıyla bir resim oluşturmakla uğraştı ve yaklaşık yarım saat sonra, o yeni cicili bicili gösterişli sayfanın bağlantısını yolladılar: pbs.org/unicorns-dragons-and-chix-with-swords.

Topiary, gruplarını PBS'e girmek için basit SQL enjeksiyon teknikleri kullanmış olmakla suçlayarak onların aleyhinde konuşanlara bir yanıt vermek istiyordu. Hack'in nasıl yapılmış olduğunu izah eden bir not kaleme alıp Pastebin'e koydu ve "Sevgili troll'ler, PBS.org, mt4 yani MoveableType 4'te keşfettiğimiz bir 0day üzerinden ele geçirilmiştir." Hack'in, bir kabuk site kullanmak suretiyle nasıl gerçekleştirildiğini ve hacker'ların PBS sunucularına nasıl üst düzey erişim sağladığını ayrıntılı olarak anlatmaya devam ediyordu. PBS'in en güvenlikli kısımlarına erişim sağlayabilen birkaç çalışanı şifrelerini birçok yerde kullanmış olduğu için o ağı ele geçirebilmişlerdi. Sonra o elli altı çalışanın sıralandığı bir liste yolladı. Sitenin tüm içeriğini kalıcı olarak yerle bir edip ana sayfasını tahrif edebilirlerdi ama bunu yapmamışlardı.

Topiary çoşmuştu. Yemekten, uykudan kesilmişti; Sabu, Kayla, Tflow, AVunit ve Pwnsauce, yani o güne kadar parçası olduğu herhangi bir şeyden daha elit bir ekiple içinde yaşadığı balonun ötesindeki dünya umrunda değildi. LulzSec, Topiary'nin dış dünyaya hitaben kaleme aldığı müthiş bildiriler sayesinde, bir hacker ekibinden ziyade bir rock grubu gibi görünüyordu. Topiary, IceRocket adlı bir web sitesi üzerinden LulzSec'in Twitter takipçilerini ve basında hakkında çıkanları izlemeye başladı ve PBS'ten sonra her şeyin ivme kazandığını gördü. Ertesi gün LulzSec, belli başlı matbu gazetelerin çoğunda ilk kez yer aldı. *Wall Street Journal*, bir grup hacker'ın "ABD'nin kamusal teleziyon yayıncılığı yapan kuruluşunun web sitesini" ele geçirip "merhum rapçi Tupac Shakur'un Yeni Zelanda'da canlı olarak bulunduğunu iddia eden bir haber" yayınladığını aktardı. "Grup, bu ihlali üstlendiğini belirten bir dizi Twitter mesajı yayınladı."

Topiary, LulzSec için bir bağış kampanyası açtı ve grubun yeni Bitcoin adresi işlevini üstlenen otuz bir haneli bir rakamı vermek için Twitter ve Pastebin'i kullandı. Bağışta bulunmak isteyen herkes, parasını Bitcoin para birimine dönüştürüp transfer yaparak LulzSec'in anonim hesabına anonim bir biçimde

yatırabilirdi. Bitcoin, anonim ödemelerin yapılabilmesi için kişiden kişiye (p2p) iletişimi kullanan dijital bir para birimiydi. LulzSec hack'lerine başladığı dönemlerde giderek daha popüler bir hal alıyordu. Bu para biriminin değeri, o yılın başlarında bir dolarken Mayıs ayma gelindiğinde 8,70 dolar olmuştu. Bağış istedikten birkaç gün sonra Topiary, "Bize 0,02 BitCoin yollayan gizemli hayırsevere" şaka yollu teşekkür etti. "İyilikseverliğiniz çok yüksek kaliteli bir terörü finanse etmek için kullanılacaktır."

Twitter'ı, LulzSec'in bir sonraki hedefine dair ipuçları vermek için kullanıyordu. 17 Mayıs'ta masumane bir edayla "Zavallı Sony," dedi. "Bu günlerde hiçbir işleri rast gitmiyor." Gazeteler bunu hemen yakalayıp grubun bir sonraki hedefinin Sony olacak gibi göründüğünü yazdı.

Backtrace'in kurucusu olan Jeniffer Emick @FakeGreggHoush hesabı üzerinden Twitter'da LulzSec'i uluorta eleştiriyordu; Anonymous'tan ya da ondan koptuğu bariz olan bu gruptan hoşlanmayan başka çevrimiçi arkadaşları sayıları artarak ona katıldı. PBS'e yapılan hack'ten bir gün sonra, aleyhlerinde konuşan birileri o sahte Tupac haberindeki *yank up as a vital obituary* lafını tweet'ledi. Bunun "'Topiary, Kayla, Sabu, AVunit'in bir anagramı" olduğunu sözlerine eklediler. "[Topiary] bununla ne demek istedi? İltifat almak mı? Dikkatleri başka bir yere çekmek mi?" LulzSec ekibi ve en yakın çevrimdışı arkadaşları dışında çok az sayıda insan LulzSec'in o eski HBGary hacker'larından müteşekkil olduğunu biliyordu ve o anagram meselesi hemen örtbas edildi. Twitter'da yüzlerce kişi, heyecanla bu yeni hacker grubunu ve PBS'e ani ve cesur saldırısını konuşuyordu. Çok daha fazla sayıda insan, Topiary'den gelen bildirileri ilk elden okumak için @LulzSec'in Twitter beslemesini takip etmeye başladı. Neredeyse aynı anda on binlerce takipçisi oluyordu.

19. Bölüm

Hacker'ların Savaşı

PBS saldırısının zaferi sonrasında, Topiary yeni elde ettiği şöhret ve kibrin şaşkınlığı içindeydi. Hack'lere önderlik etmediğini, hatta aslında mekanizmaları içinde yer almadığını biliyordu ama LulzSec'in sözcülüğünü yapıyor olması, onun ve bazen de gruptaki diğerlerinin dümenin onun elinde olduğunu düşünmesine yol açtı. Bu, genellikle ateşli düşmanlarla Twitter'da sözlü tartışmalara girdiğinde LulzSec adına konuşması demekti.

PBS saldırısı, medyada bir ilgi patlaması yaratmış ve gruba, birden akın eden bir hayran kitlesi sağlamıştı. Hatta LulzSec'in yağmaladığı şeyleri yayınlamak üzere kullandığı ücretsiz bir metin uygulaması olan Pastebin'in yöneticileri bile hayranları arasında yer alıyordu ve yayınladıkları şeylerden dolayı sitelerinin trafiğinin artıyor olmasına sevindikleri apaçık ortadaydı. Ama boğazına kadar trollemeye, dramlara, iç savaşa batmış bir dünyada, onların aleyhine konuşmaya hevesli birçok insan vardı. Jeniffer Emick, LulzSec'in Twitter beslemesine birkaç sert eleştiri mesajı attı; IP adresini gizlemeden LOIC'i Hollanda hükümetine karşı kullanıp 2010 yılında tutuklanan Martijn "Awinee" Gonlag adlı Hollandalı yeniyetme de böyle şeyler yapıyordu.

Awinee ve başka birçok "Twitter troll'ü," 2010 yılının Aralık ayında WikiLeaks'i DDoS'lamış, sonra da Şubat ayında Westboro Baptist Kilisesi'ni çökertmiş, eskiden orduya bağlı çalışan The Jester adlı hacker'ın safına geçmiş gibiydi. Asla bizzat gerçek polisler kadar tehlikeli biri olmasa da, kesinlikle dram yaratan ve dikkatleri dağıtan biriydi. The Jester, *2600: The Hacker Quarterly* adlı dergiye yakınlığıyla bilinen bir ağ üzerinde bulunan #Jester adlı IRC kanalında takılıyordu.

2600 ismi, 1960'larda ABD'de Cap'n Crunch adlı gevreklerin bazı kutularında bulunan plastikten yapılmış oyuncak bir düdüğün, tam da telefon santralinin bir aramanın bittiğini düşünmesini sağlayan o 2600 hertzlik sesi çıkardığının keşfedilmesine dayanıyordu. Telefonu izinsiz kullanan (phone phreak) 1980'lerdeki o erken dönem hacker'lar, bundan istifade ederek, telefon sistemlerini istedikleri gibi yönlendirmişti. AnonOps IRC'den farklı olarak 2600 IRC'de, yasadışı faaliyetlere dair konuşmalar genellikle hoş karşılanmazdı. Burada insanlar, bir DDoS saldırısı başlatmayı tartıştıklarında, böyle bir saldırının teknolojik açıdan girift yanlarını ele alırdı. 2600, meraklıların kurma ve basma horozlu tetikleri tartıştıkları bir silah dükkânı olsaydı, AnonOps haydutların kimi vuracaklarını konuştukları karanlık bir arka sokaktaki bir bar olurdu.

PBS saldırısından sonra, LulzSec'in kurucuları, kendilerine gösterilen ilginin artmasıyla, sonunda AnonOps ve 2600 gibi kendilerine ait bir IRC ağına ihtiyaç duyacakları konusunda mutabakata vardı. Sabu, çekirdeği oluşturan o altı kişi dışında, kendilerine hack'lerde yardım edebilecek destekçilerden müteşekkil ikinci bir halka, kuvvetli bağları olan bir ağ oluşturmak istiyordu. Ekip, altı kişilik çekirdeğin asla bozulmayacağı veya birilerinin buna katılmayacağı konusunda baştan anlaşmıştı; Topiary, Sabu'nun planlarından haberdar olunca içine bir kurt düştü. Öyle ya, Kayla'nın Laurelai'i davet etmesiyle #HQ'da olup bitenlere bakmak yeterdi. Fakat Sabu, en azından akışkan ikinci bir destekçi halkaya ihtiyaçları olduğunu iddia etti. Bunlar, Sabu'nun hâlihazırda yeraltından tanıdığı ve 100'de yüz güvendiği insanlardı, aksi takdirde zaten onları dahil etmeyeceğini söylüyordu. Sabu, eski tayfasından birkaç kişiyle konuşmaya başladı. Onları, bu yeni destekçiler için açmış oldukları IRC sohbet odasına davet etti. Odanın adını, 1999'da hacker dostları için kurmuş olduğu bir web sitesinden aldı: #pure-elite. Bunlar, dahi yazılımcılar ve güçlü botnetlere sahip insanlardı; Microsoft, NASA ve FBI'ın ağlarına girmiş, 1990'lardan kalma kıdemli hacker'lardı. Bu grubun marifetlerini birleştirmesi adeta dehşet vericiydi. Topiary, tüm bu yeni insanlar meselesinin kendisini rahatsız ettiğini Sabu'ya hatırlattı, riskli görünüyordu. Kim bilir, belki bu insanlardan biri de Laurelai'ın #HQ'da harap edici bir şekilde yaptığı gibi günlük kayıtlarını sızdırabilirdi. Hatta bu, "Sabu ona artık neden ihtiyaç duysun ki?" şeklinde bir soruyu bile gündeme getiriyordu.

Yine de şimdi böyle bir ortamın içinde bulunduğuna güçlükle inanabiliyordu. Diğerlerinden püf noktaları yakalamaya odaklandı. Anlamadığı bir hacker terminolojisi kullandıklarında, söz konusu şeyi Google'a girip aratıyordu: sanal makineler gibi jargonlar, SQL enjeksiyonu gibi hack'leme yöntemleri, çeşitli saldırı vektörü türleri ve yazılım terminolojisine ait ifadeler. Duvara toslarsa, ona kısa bir özet geçebiliyorlardı.

Kısa bir sürede, #pure-elit'e ilk altıya ilaveten bir şeyler öğrenilebilecek on bir kişi eklendi. Sabu, istifade edilebilecek zafiyetler bulma konusunda, Kayla da insanın kendini güvenceye alma konusunda başvurulacak asıl kişiler olmaya devam ediyordu. AVunit ve Tflow hâlâ altyapı konusunun uzmanlarıydı. Sabu'ya kalırsa ilaveten gelen o destekçiler ona herhangi bir şey öğretecek değildi, LulzSec ve kendisinin onları eğittiğine inanıyordu. Sabu, o altgrupta yer alan herkese öğrenci gözüyle bakmaya meyilliydi ve Topiary'ye, özel bir konuşmasında, bunun başka bir güvenlik-karşıtı ya da Anti-sec hareketin başlamasına yol açmasını umduğunu söyledi. Anti-Sec son olarak 2000'lerde manşetlere çıkmıştı ve bugün Anonymous'a binlerce internet kurdu katılırken o zamanlar web'i sekteye uğratanlar birkaç yüz becerikli hacker'dan ibaretti.

Gelinen noktada, Kayla ve büyük isimleri olan web sitelerinde güvenlik zafiyetlerini tarayan diğerleri, üzerinde çalışabilecekleri yüzlerce şey bulmuştu. Ama bunlardan her birinin kontrol edilmesi gerekiyordu; öncelikle, birilerinin o ağa girmesini sağlayacak şekilde o açıktan istifade edilip edilemeyeceğine ve sonra da oradan sızdırılacak ilginç bir şeyler olup olmadığına bakmak lazımdı. Tüm bunlar zaman alıyordu ve çoğu zaman işler roller dağıtılmaksızın gelişigüzel bir biçimde yapılıyordu. İnsanlar, bir güvenlik açığını kontrol etmeye gönüllü oluyordu. Artık LulzSec'in, PBS ve Fox'un ötesinde, potansiyel olarak peşine düşebileceği çok daha büyük bir sürü hedefi vardı ve bunlardan bazıları .mil ve .gov web adresleriydi. Bunlardan hiçbiri, özel bir konu veya ilkeye karşılık gelmiyordu; hacker'lar, ilginç görünen ve kamuoyunca bilinen bir kuruluş bulduğunda, onun peşine düşer ve mantıklarını sonra izah ederdi. Topiary, Sabu'nun hedeflere dair söylemini şişirme eğiliminde olduğunu bildiği için, bu web sitelerinden bazılarına saldırmanın aslında ne anlama geldiğini henüz anlamıyordu.

İşbirliği yapanlar, istifade edilebilecek açıklar kovalama müptelası Neuron; gizemli olsa da hayli becerikli olan Storm; AnonNews.net web sitesinin işlerini yürüten, tanınmış ve fazlasıyla geveze bir Anon olan Joepie91; kendi halinde ama dikkatli bir genç hacker olan M_nerva; kendisini beyaz şapka karşıtlığına adamış bir aktivist olan Trollpoll gibi hacker'lardı. LulzSec'in işlerinin en yoğun olduğu zamanlarda, hem çekirdek kadro hem de ikinci tayfa günün çoğu zamanını, bazen de tüm geceyi #pure-elite'te ya da çevrimiçi geçiriyordu. Bunlardan bazıları, kendi yan projeleri olarak ekip için yeni betikler yazabilecek yetenekli birer kod yazılımcısıydı; mesela Pwnsauce, yeni bir kriptolama tipi geliştirmek için bir proje üzerinde çalışıyordu.

Neticede Topiary, kimseyi #pure-elite'e davet etmedi ve Kayla birkaç arkadaşını tavsiye ettiğinde Sabu bunları almaya yanaşmadı. Topiary'ye kalırsa, sonunda #pure-elite'e giren hacker'ların yüzde 90'ı Sabu'nun yeraltından tanıdıkları ya da arkadaşlarıydı. #pure-elite sohbet odası sadece davetiye üzerine

girilebilen saklı bir komuta merkeziydi ama asıl kurucuları, yeri geldiğinde bundan daha gizli ve çekirdek kadroya tahsis edilmiş bir kanala çekiliyor, burada yeni katılımlar, düşmanlar ve nadiren de olsa strateji üzerine tartışıyordu. #pure-elite'teki hava, tayfa son saldırısını ve bunun sonucunda meydanın göstermiş olduğu alakayı kutladığından genellikle kıpır kıpırdı. M_nerva odaya girdiğinde bunu ilk kez fark ediyormuş gibi bir hali vardı.

31 Mayıs'ta "Haberler bayağı bir işlemiş," dedi.

Topiary ona, *Wall Street Journal*'ın Marketplace adlı kısmının başsayfasının bir resmini gösterdi. Başmakalenin başlığı "Hacker'lar Saldırılarını Genişletiyor" ve altbaşlığı "Hemen Hemen Herkes Hedefte" idi. Altında PBS'in web sitesine yükledikleri o çizgi film karakterine benzeyen Nyan Cat'in büyük bir resmi ve tek camlı gözlüğü olan LulzSec'in o adamı vardı. Nyan Cat'in uzayda süzülürken arkasından çıkan gökkuşağının üzerine şu internet memi yazılmıştı: "Bütün o üsleriniz LulzSec'e ait." Bu, eski medya ile internet altkültürünün hayli sürreal bir karışımıydı.

Topiary, inanmaz bir edayla "Sikik Wall Street Journal, bir Twitter ismi ve uzayda gezinen sikik bir kediyi basmış," dedi.

Grup, çoğu zaman makara yapar, internet tarayıcılarının teknik karışıklıkları hakkında laflarken Topiary, gruba Bitcoin üzerinden gelen bağışlara dair son havadisleri verirdi. Katılımcılar, grubun dışından başka hacker'ların kendilerine teklif ettiği sızıntılardan ve giderek daha çok LulzSec'in düşmanlarının çevirdiği işlerden bahsediyordu. Bu düşmanlar, Backtrace ve The Jester gibi çevrimiçi ortamlardaki meslektaşlarından oluşuyordu; bu iki cephede yer alanlar, sık sık 2600 IRC ağında birbirleriyle konuşuyordu. #pure-elite'e davet edilmek için öne sürülen bir koşul ve orada söylenen her şeyin gizli tutulması yönündeki malum kaidenin dışında kural da yoktu. Sabu'nun kanala attığı başlık her daim şöyleydi: "SIZDIRMAK YOK—BİRBİRİNİZE SAYGI DUYUN—ARAŞTIRIN VE AÇIKLARDAN İSTİFADE EDİN!" #pure-elite'in tek ilkesi, kimsenin kanalın sohbet kayıtlarını saklamaması gerektiği yönündeydi.

İkinci tayfa genellikle kendi yerini bilirdi, yönlendirmelerin Sabu, Topiary ve Kayla'dan geleceğinin ve bunlara uyulması gerektiğinin farkındaydı. Bazıları LulzSec'in aldığı ters tepkilerden şok olsa da, toplamda bu serüvenin parçası oldukları için mutluydular.

Bir akşam Storm, "Bu arada," dedi. "FailSec*? Bu da ne sikim şimdi?" Bahsettiği şey, "Başarısız olma toplarını doldurun!" gibi mesajlar ve ekibin yakında hapsi boylayacağına dair hayra alamet olmayan dokundurmalarla LulzSec'i uluorta sıkıştırmak üzere kurulmuş, birkaç yüz takipçisi olan bir başka Twitter hesabıydı.

---

* Fail: başarısız olmak—ed.n.

Topiary, "Storm, aylardır böyle tacizcilerimiz var zaten," diyordu. "Nereye gidersek gidelim peşimizden geliyorlar. Yaptığımız her şeyi gözetliyorlar. Hesaplarımızı dalga geçerek taklit ediyorlar." Bir an düşündü ve "Biz, biraz bir rock grubuna benziyoruz," dedi. Yıldız oldular, buna kötü şöhret eşlik etti. Aleyhlerine konuşanlardan bazıları, LulzSec'i sıkıştırmaya kafayı o kadar takmıştı ki, Topiary bunlardan birini Twitter'da engellediğinde, o konuşmaya devam etmek için iki üç hesap daha açıyordu.

Kayla, WikiLeaks'in köstebeği olduğu iddia edilen er Bradley Manning'in foyasını ortaya çıkardığını iddia eden Adrian Lamo adlı hacker'ın, ekibin LulzSec.com adresini kullanmasını engellemek için bunun kaydını üzerine aldığını söylüyordu. Otuz yaşındaki, Asperger Sendromu olan Lamo'ya, askeri istihbarata Manning'e dair bilgiler verdiği için "dünyanın en çok nefret edilen hacker'ı" denmişti.

Storm, başka bir URL bulmayı teklif etti ama Topiary bunu kabul etmedi. Topiary ve Tflow, boş zamanlarında zaten LulzSec için sade görünümlü bir resmi site tasarlamaktaydı. Arka planında elbette uzayda süzülen Nyan Cat olacak ve site HBGary.com'un tasarım şablonunu ödünç alacaktı.

Birden M_nerva "İyi geceler millet," dedi.

Orada bulunanlar arasından üç kişi "İyi geceler," dedi. M_nerva çıkış yaptı. ABD'de gece vaktiydi ama LulzSec ve destekçilerinin canı sıkılıyor ve kendilerine yapacak bir şeyler bulmak istiyorlardı.

Topiary, "Saldırılacak bir şey ister misiniz?" diye odadakilere sordu.

Storm, "Elbette," dedi.

Topiary, şakayla "Acayip güzel bir site var, FBI.gov," dedi. Ortalık bir an sus pus oldu.

Storm, "Hapsi boylamaya gerçekten o kadar meraklı mısın?" dedi.

Topiary, daha az riskli bir hedefe işaret ederek "Sanırım lulz olsun diye bir IRC'yi sinirlendirebiliriz," dedi.

Storm, "Olur," dedi. PBS karşısında elde ettikleri zaferin sarhoşluğunu yaşayan Topiary ve Kayla, aleyhlerinde en çok konuşan elemanın, The Jester'ın peşine düşme vakti geldiğine karar verdi. #Jester adlı kanalına istenmeyen e-posta göndermek ve Jesterfag denen elemanlarına tekmeyi basmakla kalmayıp, tüm o 2600 sohbet ağına önemsiz e-posta trafiğiyle yüklenip çevrimdışı düşüreceklerdi. Burası yüzlerce katılımcı barındırıyor olabilirdi ama yine de Jester'ın iniydi ve Topiary neticede 2600 yöneticilerinin LulzSec'e değil LulzSec'i kışkırttığı için The Jester'a kızacağını umuyordu. Topiary, The Jester'ın destekçilerinin arasında Backtrace'den Emick ve Byun gibi tiplerin olduğundan emindi. Neyin peşinde olduklarına bir bakmak, bir ihtimal de üyelerinden bazılarının profilini çıkarmak üzere bir noktada o kanala casuslar yollamayı düşündü.

Jester'ın elemanlarının derdi onları kışkırtmaksa, yaptıkları şeyler işe yarıyordu. Topiary ve diğerleri, son günlerde The Jester'dan dolayı bayağı sinirlenmişti ve şimdi de tayfasına, hem eğlenmek hem de intikam almak üzere saldırmaya koyuluyorlardı.

Kayla, #pure-elite'te "İnsanın canı sıkıldığında yapabileceği en iyi şey, 2600 irc'ye girip ortalığı velveleye vermektir :D," dedi.

Topiary "Şimdi hemen 2600'ye geçip, onları alevlendirip sonra paket yapalım mı?" diye sorarken bir yandan da eylem için zaten hazırlıklarını yapıyordu. 2600 ağına girip çökerilecek ağa ilk elden bir bakmak istedi.

Storm'un işi, 2600 ağına bir hizmet engelleme (DoS) saldırısı düzenlemekti. Bu DDoS gibi bir şeydi ama Storm önemsiz e-posta paketleri birden çok makineden değil de tek bir bilgisayar veya sunucudan yolladığı için "dağıtık" (Distributed) kelimesinin *D*'si yoktu. (Bu her durumda üstünkörü bir terimdi; kullandığınız bilgisayarda bir sanal makine ya da VM çalıştırıp bir DoS saldırısı düzenlediğinizde birden çok bilgisayarın söz konusu olduğu farz edilebilir, dolayısıyla saldırı bir DDoS saldırısı addedilebilirdi.) Peki, tek bir bilgisayar bir IRC ağma karşı nasıl olup da bir DoS saldırısı düzenleyecekti? Veri akarımını artırmak için bir ya da iki sunucudan yardım alması gerekirdi. Sabu, çok daha büyük bir ölçekte olsa da benzer bir yöntemi Tunus hükümetine yönelik saldırısında kullanmıştı; o zamanlar Londra'daki bir hosting şirketinden gizlice ele geçirmiş olduğunu iddia ettiği ve televizyon gibi yayınlar için kullanılan sunucular kullanmıştı. Storm, basit bir sunucu kiraladı, dolayısıyla saldırısı o kadar güçlü olmasa da ufak bir IRC ağını kolayca çökertebilecek mahiyetteydi. Anonymous'ta ve hacker çevrelerinde bulunan birçok insan, özellikle de AnonOps IRC'nin operatörlüğünü üstlenenler, ya kendilerine ait sunuculara sahipti ya da bunları kiralardı. Bir sunucuyu idare ediyor olmak bir bonet'i idare ediyor olmaktan daha yaygın bir şeydi, güzel bir arabaya sahip olmaya benziyordu. Buna epey para öderdiniz ama statü simgesi olduğu kadar işe yarayan bir araç olan bu şeye başkalarını bindirmekten de mutlu olurdunuz.

Storm, sunucusunu, bir hedefe saniyede yüz megabaytlık önemsiz e-posta atmak için kullanabiliyordu. Buradaki işlem, Facebook'a ya da bir dosya paylaşım sitesine bir resim veya film yüklemekten çok da farklı değildi. O durumda, faydalı bir şeyi muhtemelen saniyede dört megabaytlık bir hızla yüklersiniz. Storm'un ilaveten kullandığı sunucu, elektronik gitarlarda kullanılan amfi vazifesi görüyordu ama arttırdığı şey, ses değil veri hızıydı.

Storm sunucusunu, 2600 sohbet ağının kimi bölmelerini, yani uç nokta olarak bilinen sunucu düğüm noktalarını nişan alarak önemsiz e-posta paketleri yollamak için kullanacaktı. Bir sunucuya yararlı veriler yerine önemsiz e-posta paketleri yollamak, onu haddinden fazla yükleme yaparak çevrimdışı bırakabilir.

IRC ağları ağaca benzerdi ve 2600'de üç uç nokta vardı. Storm, bütün ağa saldırmak yerine her bir uç noktaya tek tek yükleniyordu. Bu planı uygulayarak, katılımcıların toptan bağlantıyı kesip ağın yeniden toparlanmasını beklemekten ziyade bir uç noktadan diğer uç noktaya güçlükle ilerlemelerini sağlayarak onları sinirlendirebilirdi. Nihai hedef, onları mümkün mertebe rahatsız etmekti.

LulzSec ekibi, IRC komuta haritası üzerinden düşman ağının her bir uç noktasında kaç kullanıcının bulunduğunu görebiliyordu. Storm'un saldırısından önce tüm uç noktalarda yaklaşık altı yüz kişi vardı sonra bu sayı azalmaya başladı. Sadece on dakikada, uç noktalardan biri çöktü.

Storm, "Sıfırlandı," dedi.

Kayla "Haha," dedi.

Yedi dakika sonra, kullanıcılar bağlantılarını koparmamak için oradan oraya zıplarken Storm diğer bir uç noktayı çökertip yaklaşık on beş dakika boyunca o halde kalmasını sağladı. Katılımcıların her şeyin düzeldiğini sanmasını sağlayacak şekilde yirmi dakika boyunca normal çalışmasına müsaade edip sonra yine çökertti.

"2600'e bile bağlanamıyorum," dedi Kayla. Storm güldü.

Topiary, "Bu elemanları sikmek çok eğlenceli," dedi.

Kayla ise "Bir dakika :D önce trolleye trolleye içlerini dışlarına çıkaralım," dedi, "sonra onlara unutulup gidecekleri şekilde PUSH/SYN/ACK/UDP yapalım hahahahahahaha." Farklı önemsiz e-posta paketi türlerini kastediyordu. Başlarına musallat olmuş bir klikten intikam almak üzere tümden bir ağa saldırmak, grupta bulunan kişi açısından gücün kötüye kullanımı veya bir zorbalık değildi. Bu olmuyordu ama Storm'un ilgi odağı olmasıyla birlikte Kayla, o Chanology günlerinde başarıyla gerçekleştirdiği saldırılardan bahsetmeden edemedi ve 2009'da üç hafta boyunca üç Chanology sitesini nasıl da DDoS'ladığını anlattı —Laurelai ile karşılaştığı hadiseyi kastediyordu.

Topiary, "Ahaha, o sen miydin?" diye sordu.

Kayla da "Evet :D," dedi.

"Gregg Housh bundan şikâyet ediyordu."

"Bir sürü insan bundan şikâyet ediyordu."

Storm, "40 ebatında paketler yollanıyor..." diye bildirdi. Bir diğer uç nokta sıfırlanmıştı. "Arkadaşlar, sohbet edebilecek bir yerleri kalmayacak." Şimdi, 2600 sohbet ağına ev sahipliği yapan başlıca üç sunucu çökmüş durumdaydı. Topiary ile birlikte ağa bağlanmaya çalıştılar ama bağlanamadılar.

Storm, "Lolz," dedi.

Topiary, "Onlar Jester'ı barındırmaktan vazgeçene dek bunu her gün yapmalıyız," dedi. Jester ile Twitter üzerinden haberleşen ufak kliğe ve Hollanda'daki Awinee'nin hayli kindar olduğuna işaret etti. Topiary, "Bunlar Şubat ayında, o

HBGary olayında özel olarak Sabu ve tayfamızın peşindeki elamanlar," dedi. "Bunlar sevimli bir grup puşt."

Topiary, LulzSec beslemesinden birkaç mesaj yolladı: "irc.2600.net'e, yani Jester'ın inine neler oluyor böyle? Hoppala, sanırım onu demin siktik. Awinee ve tayfası, kusurumuza bakmayın. 2600.net yöneticilerine, Jester ahalisinden dolayı tüm ağı demin çökerttiğimizi açıklarken eğlenirsiniz. Uh-oh!"

#pure-elite'te silahlar 2600 sunucularına hâlâ ateş ediyordu. Storm, Topiary'ye "Toparlanmasına izin vereyim mi?" diye sordu.

"Keyfin bilir."

Storm, Jester ahalisinin Twitter'dan daha fazla eleştiri dile getirdiğini görünce, başka bir önemsiz e-posta paketi yollamaya geçti. Awinee söylemine devam ettikçe LulzSec saldırıyordu. LulzSec o kısasa kısas tutumuyla diğer hacker gruplarına benzer bir davranış sergiliyordu, tek fark, daha geleneksel olan hacker'lar Twitter'da söz kesen birkaç görece beceriksize kızmazdı. Belki de bunun nedeni, LulzSec'in çok açık ve kamusal olmasıydı ama görünüşe göre grubu en fazla sinir edenler, sesi en yüksek çıkan eleştirmenlerdi.

Storm, DDoS'lama kabiliyetiyle işe yarar bir destekçiydi. Topiary, tüm tayfanın önünde ona, grubun suikastçısı ve casusu olan Kayla ile birlikte çalışan LulzSec'in "topçubaşı" dedi. "Biz limanlara yanaşırız, Kayla da batırır, yok eder."

"Ben kurabiye de yaparım," dedi.

Herkes gülüyordu. Sonunda Sabu odaya girdiğinde, hepsi daha fazla saldırı düzenlemeye dünden razıydı. Artık, New York zamanıyla sabahın erken saatleriydi.

"Uyandım, bir baktım Storm bir şeyleri paket ediyor, Kayla da coşmuş," dedi. "Zenciler, bensiz ne yapıyorsunuz?" Bir sessizlik çöktü. Rahat bir havası vardı ama tayfa, #HQ'da Laurelai ile arasında geçen şeylerden kolayca kızabilen biri olduğunu ve kendisiyle hemfikir olmayanlara patlamaya meyilli olduğunu biliyorlardı. Varlığı kimilerini biraz tedirgin etti. Bu muhabbet gerçek hayatta geçiyor olsaydı, herkes ya birbirine ya da yere bakıyor olurdu.

"2600.net'i ele geçirdik," dedi Storm. "Budur."

"Lol, sonunda birkaç sunucularından olacaklar," dedi Sabu. "Ben bizzat o 2600 sunucularını ele geçirmek istiyorum."

Topiary, "Bu müthiş olur," dedi

Sabu "Topiary, kardeşim nasılsın?" dedi.

"İyim Sabu, naaber?"

"Bir şey yok. Sadece uyandım, taşşak gibi yorgundum." Sabu, tartışmalara katılmaya ara verdi ve insanlar işlerinin başına dönüp Jester'ın tayfasına sataşmanın yollarını aramaya ya da gelecek hack'ler için yazılım araçları ve betikler ayarlamaya koyuldu.

Grup, hack'ler için yeni ipuçları bulmak ya da casuslar açığa zıplamak üzere hemen çeşit çeşit kanallara dağıldı. Kanaldan kanala, ağdan ağa sekmek bu elemanlar için dert değildi, bunlardan bazıları aynı anda yaklaşık yirmi beş IRC ağında oradan oraya zıplamaya alışkındı.

2600 yine çevrimiçi olduğunda, Topiary, Joepie91 ve diğerleri, katılımcılarını gizlice izlemek için ağa girdi ve sonra dönüp yeni dedikoduları aktardı. Gayet yüzsüzce 2600 ağında kendilerine ait bir #LulzSec kanalı kurdular. Çok kısa sürede önce düzinelerce, sonra yüzü aşkın insan akın etti. Başta tüm bunların kim olduğunu söylemek imkânsızdı ama yeterince gözlem yapıldığında bunların Anon'lar, çömez hacker'lar, LulzSec'i medyadaki haberlerden duymuş olan genel hayranlar ve beyaz şapkalı hacker'lardan oluşan bir karışım olduğu görülebiliyordu. LulzSec tayfası, zamanla herkesin girebildiği o kanalda bulunanların yaklaşık yarısının Jester'ınki gibi düşman grupların casusları ve Fed'lerden oluştuğuna inanmaya başladı. 2600'daki yeni, halka açık #LulzSec sohbet odalarında tayfa, denizcilikle ilgili isimlerini kullanarak kılık değiştirmişti: Topiary'nin adı Whirlpool, Kayla'nınki Kraken ve Sabu'nunki Seabed idi.

Sabu, bu gelişmeleri izlerken, tayfanın, 2600 ağında eğlenmeye çok fazla merak sarmış olduğu yönünde endişelere kapılıyordu —burası, hem saldırdıkları hem de kendi halka açık buluşma odalarını kurdukları bir yerdi. Gerçek hayranlarla bilgi edinmek ve bir yerlere erişim sağlamak üzere tayfayı maniple etmek isteyen casusları birbirinden ayırmak imkânsızdı. Bir noktada Kayla, dönüp yine o Noel Baba moduna girmiş gibiydi; tayfadan olmayan birine Amazon'dan arakladığı çeklerin kodlarını vermeyi teklif ediyordu. Sabu, bu sohbetten haberdar olduğunda, sadece o kuponlardan birkaçını sonunda karaborsada satılmaları için test etmek üzere verdiğini söyledi. Zaten Kayla'nın Laurelai ile bağlantısından dolayı ihtiyatlı olan Sabu endişelenmişti.

Birden "Tamam millet," dedi. "Umarım bunu bir kere söylemem kafi olur. Fakat 2600'deki insanlar arkadaşınız değil. Yüzde 95'i size sosyal mühendislik yapmak için orada. Nasıl konuştuğunuza bakıyor ve bağlantılar kuruyorlar. Gidip herhangi biriyle arkadaş olmak yok."

Attığı fırçanın ortamın neşeli havasını delip geçmesini umursamadı. İkinci tayfadan dört kişi, kimliklerini gizleme konusunda titiz davrandıklarının, bu doğrultuda yabancı görünmek için kırık bir İngilizce konuştuklarının altını çizdi hemen. Fakat Sabu, birileri onlara kişisel bilgiler verecek olursa bunları kayda geçirip ekibe iletmesi gerektiğini sözlerine ekledi. Kendilerine bir bağlantı yollandığında güvenilir bir bağlantı üzerinden ona bakmaları gerekiyordu.

"Her bir boka atlamayın," dedi. "Herhangi biriniz ele geçirilirseniz LOL'lerim."

Kayla, diğerlerine Sabu'yla aynı safta olduğunu göstermek istiyormuşçasına söze girdi. "Bir nasihat daha," dedi. "Amerikalı olsanız bile 'color' [renk] yazmayın, 'colour' deyin, bu dünya çapında daha yaygın bir kullanımdır. Dümdüz 'color' demek Amerikalı olduğunuz anlamına gelir."

Sabu dinlemiyor gibiydi ve Kayla'ya yeni bir emir verdi. #LulzSec sohbet odasının başlığını, 0days'i ve sızıntıları Kayla'nın kanaldaki yeni takma adına mesaj atmasını talep eden yeni bir başlıkla değiştirmesini istedi.

"Bundan avantaj sağladığımızdan emin ol," dedi. "Bakalım zenciler nelere erişmiş." Kayla çıkış yaptı. Sabu, #pure-elite'te organizasyonlarla ilgili tartışmaların arasında şakalaşmayı severdi ancak sürekli olarak gruba, istismar edilebilecek yeni güvenlik açıkları aramaya ve grubun bağlarını mümkün mertebe sıkı tutmaya odaklanmalarını hatırlatırdı. Bu durum ortamı biraz gerse de gerekliydi. Grubun profili beklediklerinden daha hızlı bir yükseliş kaydediyordu. 1 Haziran'da LulzSec adı Google'a girildiğinde, internette yirmi beş bin kere bahsinin geçtiği görüldü. Bu rakam, yirmi dört saatten daha kısa bir sürede iki yüz bine çıkmıştı.

20. Bölüm

Daha Fazla Sony, Daha Fazla Hacker

1 Haziran'a dek, LulzSec ekibi ve onunla ilişkili insanlar, Kayla, Pwnsauce ve Sabu gibi ekip üyeleri tarafından bulunmuş güvenlik zafiyetlerinden oluşan uzun bir liste oluşturmuştu. Bunlardan hiçbiri gruba ait resmi bir belgeye kaydedilmedi, zira bu çok riskli olurdu —bunun yerine kim bir açık bulursa, kendi bilgisayarına yükledi ve yeri geldiğinde bunu grupla paylaştı. LulzSec bu noktada, sadece medya şirketlerini hedef aldığı için değil veri çalmaya odaklandığı için de kendisini Anonymous'tan ayırıyordu. HBGary vakası, veri çalıp bunları seçici bir şekilde sızdırmanın dümdüz bir DDoS saldırısından çok daha fazla hasar verdiğini ve tüm o ilgileri üzerine çekmesiyle de "lulz'a değer olduğunu" göstermişti.

Ekip bir güvenlik zafiyeti bulduğunda, bunun, yayınlayabilecekleri kritik önem taşıyan gizli verilere erişmelerine yol açacağını umardı. Bir ipucunun peşine genellikle spontane olarak düşülürdü. Kayla, PBS'teki güvenlik açığını Mayıs ayının başlarında bulmuştu ama grup ancak WikiSecrets belgeselinden dolayı onun peşine düşmüştü. Bir güvenlik açığı bulmak bir şeydi ama onu istismar etmek daha çok çalışma gerektiriyordu ve bunu bir operasyona dönüştürmeleri için sağlam bir gerekçeleri olması lazımdı. Ancak, son olarak buldukları bir güvenlik zafiyetinde şirketin kendisi zaten bir gerekçeydi.

Anonymous'un DDoS saldırısının neticesinde Sony'nin Nisan ayında George Hotz'u mahkemeye vermesi ve ufak bir siyah şapkalı hacker grubunun tahrif edici veri hırsızlığı, kartopu gibi büyüyerek hacker'lar arasında, Sony'yi herhangi bir şekilde vurmak yönünde yeni bir çılgınlığa yol açmıştı. Sony hacker'ların

gözünde bir nevi pinyataya dönmüştü. Siyah şapkalılar şirkete darbe üstüne darbe indirmeyi kısmen eğlenceli buluyor, kısmen de ilk veri ihlalini duyurmak için, keşfedilmesinden sonra iki hafta beklemesinden dolayı Sony'nin bunu hak ettiğine inanıyorlardı.

PBS soygunu sona ermişti ve 2600 ağı hâlâ o saldırıdan dolayı için için yanıyordu, ancak Sabu ve Kayla, Sony'nin sunucularından çalınmış verileri organize etmekle yoğun biçimde uğraşıyordu: Ellerindeki malzeme, yüzbinlerce kullanıcı, yönetici, Sony'nin içinde dönen ve yakında piyasaya sürülecek albümler ve 3,5 milyon müzik kuponuydu. Bundan üç hafta öncesinde grup, Sony'nin web sitelerindeki güvenlik zafiyetlerine bakınıyor, Sony Japonya'nın web sitesindeki güvenlik zafiyetlerini bulup yayınlıyor ama bu arada Sony'nin Hong Kong sitesine ve diğerlerine de bakıyordu. Biri bir güvenlik zafiyeti bulduğunda, bunun web adresini özel sohbet odasına yapıştırır ve başka biri de bunun nasıl istismar edilebileceğine bakmak için kaynak koda girerdi. Bu siparişle olan bir iş değildi, insanlar o civarlarda bulunduklarında kendilerince katkıda bulunurdu.

Sabu, sırf eğlence olsun diye, Sony'nin 7,2 milyar dolar değerindeki film ve televizyon franchise'ı olan SonyPictures.com'u kontrol etti. Çok şaşırdı: Öylece kendi halinde duran ve Hayalet Avcıları filmi için hazırlanmış olan sayfada, söz konusu ağı yine basit bir SQL enjeksiyonu için ağzına kadar açan koca bir delik vardı.

Heyecanla "Hey millet, bunu şimdi boşaltmalıyız," dedi. Aceleyle, o bölgenin haritasını çıkarıp farklı kısımları üzerinde işe koyulmaları için insanları toparladı. "Burada büyük bir şey ele geçirdik. Sony çökecek ve yanacak."

Grup ağa girdiğinde bir dolu bilgi buldu. Verilere anlam vermek zaman alsa da kısa bir süre içerisinde iki yüz bin kullanıcı olan bir veritabanı buldular.

İşin daha da şok edici yanı, şifreler dahil olmak üzere tüm verilerin düz metin olarak muhafaza edilmiş olmasıydı. Sadece yöneticilerin şifreleri kriptolanmıştı ki ekip bunları bir şekilde kırmayı becerdi.

Bu, büyük PlayStation Ağı veri ihlalinden sadece birkaç hafta sonra, Sony'nin güvenliğini tahrip edecek bir durumdu. Ufak okulların ve hayır kurumlarının kriptolaması Sony'ninkinden daha iyiydi. Aslında, o zamana dek, Sony'deki canı sıkkın bir çalışan hacker'lara istismar edebilecekleri bir açığı servis ettiğinden dolayı PlayStation Ağı'nın hack'lendiği yönünde dedikodular vardı; söz konusu ihlal, Sony'nin ağ güvenliğinden sorumlu birkaç çalışanını kovmasından iki hafta sonra gerçekleşmişti. Ayrıca, o hacker'ların, yüz milyonu aşkın kullanıcının bulunduğu veritabanını 200 bin dolara sattığı söylentisi de ortalıkta dolaşıyordu.

Kayla, istismar edilebilir görünen başka bir Sony veritabanına rastladı ama içine bakma zahmetinde bulunmadı. Adet olduğu üzere onun lokasyonunu,

başka birisi tarasın diye, sohbet odasına yapıştırdı. Sonunda Topiary veritabanını açtığında, sonsuza kadar devam ediyor gibi görünen satırlarca isim ve numaranın bulunduğu bir tablo buldu. Sağma soluna bir baktıktan sonra, yukarıda 3,5 milyon yazan bir sayaç gördü. Bu, bir nevi kupona benziyordu. Bu, olağanüstü güzel bir Noel hediyesi almak gibi bir duyguydu.

Topiary "Sabu, bu çok devasa bir şey," deyip onu yanına çağırdı. Sabu o taraflara geçti ve o yeni, devasa veritabanına bir baktı, sonra da ekibi onu toparlaması için koordine etti.

Ekipten biri "Sony'ye el sallayın, hoşça kal deyin," diye bir yorum yaptı.

Sabu, "Kayla sen kullanıcıları alabilir misin?" diye sordu. Bir kişiyi müzik kodlarıyla bir diğerini ise 3,5 milyon kuponla ilgilenmesi için görevlendirdi ve kendisi yönetici tablolarını aldı. Çekirdek kadrodan dört kişi ve onlara yardım eden iki ikinci tayfa üyesi vardı.

Bu, uğraşıp didinen tek bir hacker'ın gözünü korkutacak türden bir emekti. İşin içinde bir sürü veri indirmek hatta bazen bunu manüel olarak yapmak vardı. Tekdüzeydi ve günlerce sürebilirdi. Ama bir grup çalışması olduğu için, süreç birden hızlandı ve daha ilgi çekici bir hal aldı; ekip üyelerinin motivasyonuysa bir hedefi ele güne rezil etmek üzere olmalarıydı. Veritabanlarını —biri 75.000'lik diğeri 200.000'likti— derleme işlerini halletmek, ilgilendiği bilginin ne kadar ayrıntılı olduğuna bağlı olarak, her birinin bir ila birkaç gününü aldı. Her üye her bir veritabanını indirmek için birer bilgisayarın kurulumunu yaptı. Veriler o kadar büyüktü ki onları indirmek üç hafta sürecekti, bu da genellikle çevrimiçi ortamlarda her ne yapılıyorsa onun arka planında yürüyecek bir işlemdi.

Ekip, sonunda kuponların hiçbirini almamaya karar verdi; bunları almaya çalışmışlardı ama bu işin saniyede bir kupon gibi ağır mı ağır bir hızla ilerlediğini fark ettiklerinde sadece 125.000 kuponları vardı ve herkes bu işin birkaç hafta daha alacağını söylüyordu. Bu kadar devasa bir indirme işine ne zamanları ne de kaynakları yeterdi. Bunu yapmak yerine, erişim sağlamış olduklarını göstermek için bir oradan bir buradan örnekler aldılar. Ayrıca, Sony Pictures'ın verilere giden sitesindeki (Hayalet Avcıları sayfası) sunucu zafiyetinin tam lokasyonunu yayınladılar, böylece canı isteyen herkes, Sony'nin bilişim yöneticileri açığı yamamadan oralara dalıp ikramiyeyi talan edebilirdi.

Sabu tüm veriyi bir araya getirdi ve Topiary her şeyi izleyici kitlesi için hoş bir hale getirmek üzere numaraları ve şifreleri süsleyip püsledi. "Çeşitli Sony sitelerinden gelen bir sürü farklı dosyamız var," dedi. "Basının —kafası pek basmayan basının— kafası karışacak. Özet bir belge hazırlamalı." Çaldıkları şeyleri ortaya döken çeşitli belgeleri tek bir büyük klasörde yayınlayacaktı. Çalıntı yerine *gizliliği ihlal edilmiş* gibi manşetlere taşınabilecek ifadeler kullanarak neler bulduklarını izah eden "Gazeteciler İçin" adlı bir dosya oluşturdu.

Topiary, Sabu'nun saat kuşağını yakalamak için o sabah saat altıya kadar uyumamıştı ama kendisini hiç yorgun hissetmiyordu. Twitter'da bunları resmen yayınlayacakları zaman için geri sayım yapıyor, medya ve takipçiler arasında beklenti yaratıyordu. Gawker'daki Adrian Chen hemen "Dünyanın Kamuoyu Yaratmaya En Aç Hacker'ları, Yaklaşan Sony Sızıntısıyla Alay Ediyor" başlıklı bir yazı yayınladı.

Topiary, .gov veya .mil uzantılı e-postası olan birileri var mı diye bakınmak için Sony Pictures'ın veritabanına göz atmıştı. Birkaç tane buldu ve isimleriyle şifrelerini Twitter'da yayınladı. Doğu zamanıyla akşam saat 17:00'de, Sony'nin nihayet PlayStation Ağı'nı düzelttiği gün, her şeyi yayınladı.

Bir giriş yapmak için, "Selam millet. Biz LulzSec'iz ve Sownage*'e hoş geldiniz," dedi. "Ekte, Sony'nin dahili ağlarından ve web sitelerinden çalınmış çeşitli veri seçkileri bulunuyor, bunların hepsine kolayca ve dışarıdan destek veya para almadan eriştik." LulzSec, Sony'yi tam kendine geldiği anda vuruyordu.

Bundan otuz sekiz dakika sonra, Aaron Barr, LulzSec'in Sony'den çalınan verileri yayınlamış olduğunu tweet'ledi. "Hatırı sayılır miktarda kullanıcı verisi var gibi." Kırk beş dakika içerisinde, mesaja on beş bin insan, yani saniyede on sekiz kişi bakmış ve iki bin kişi, bir dosya paylaşım sitesi olan MediaFire'dan Sony veri paketini indirmişti.

Topiary, geriye yaslanıp yansımaları izleyecek vakit bulamadı. Tflow ile birlikte yeni LulzSec web sitesini hazırlıyorlardı; sitede, retro Nyan Cat tasarımı ve arkadan *Aşk Gemisi*'nin jenerik şarkısını söyleyen cazcı Jack Jones'un yumuşak sesi işitiliyordu. Ana sayfanın ortasında, düz siyah metin olarak Topiary'nin o şarkının sözlerini değiştirerek yazdığı "Lulz Gemisi" şarkı sözleri vardı. Aşağıdaki bir düğme müziği sessize alma seçeneği sunuyordu —o düğmeye basıldığında ses düzeyi yüzde 100'e yükseliyordu. Sabu, başta bu web sitesinden nefret etti, DDoS'lanma potansiyeli taşıyan ve böyle bir durumda ekibi zayıf gösterecek bir şey kurmuş oldukları için Topiary ve Tflow'u fırçaladı. Sonunda Topiary, sitenin kalması gerektiğine onu ikna etti.

Siteyi yerli yerine koymak için hızlıca harekete geçtiler, sonra binlerce ziyaretçinin ağırlığı altında ve düşman hacker'lardan kaçınılmaz olarak gelecek saldırılardan dolayı çökmemesi için tedbirler almaya çalıştılar. Ayrıca, Sony verilerinin bulunduğu torrent dosyasını sağlama aldılar, artık LulzSec'e Bitcoin bağışı yapılmamasını sağladılar (o vakte kadar toplamda 4 dolar bağış yapılmıştı) ve her şeyin kontrol altında olduğundan emin oldular. LulzSec'in Twitter beslemesinin artık 23.657 takipçisi vardı, ayrıca herkese açık #LulzSec sohbet odasına düzinelerce insan akın ediyordu. Topiary yatacaktı ama iki dakikada

* Sony'ye yapılan saldırı için türetilmiş bir kelimedir ve baştan aşağı sahip olunduğunu ifade eder.—ed.n.

bir kendisine yeni tweet atıldığını bildiği için uyuması zordu. Tam bir keşmekeş vardı ama tatmin ediciydi. Her gün daha büyük bir özgüvenle Twitter'a girecekti; aleyhine konuşanları kovuyor, takipçileriyse ayartmaya devam ediyordu. LulzSec yeni bir operasyonunu duyuracak olursa, haberlere çıkacakları artık kesindi.

Birçok durumda, yapacakları şeye dair ayrıntılara girmelerine gerek kalmazdı —medya ve kamuoyu genellikle, LulzSec'in aslında yarattığından daha fazla hasara sebep olduğunu farz ediyordu. Ancak, insanların beklentilerinin artmasıyla çıta da yükseldi.

O zamanlar Topiary, "Sadece haftada bir ufak bir şeyler sızdıran bir hacker grubu olmak istemiyoruz," diyordu. "Artık sadece büyük işler çıkaracağız... Tabii karşımıza sevmediğimiz biri çıkmazsa."

Bu "büyük işlerden" birinin gerçekleşmesi an meselesiydi. LulzSec'in kozunu oynayıp Infragard hack'ini duyurmasının zamanı gelmişti. Topiary, Twitter'da şöyle bir duyuru yaptı: "FuckFBIFriday*'e hoşgeldiniz, oturup FBI'a güleceğiz." "Zaman belirlenmedi ama bu gece için hoş bir şeyler pişireceğiz. <3."

Grup, Infragard'ı düşürmenin hazırlıklarıyla uğraşırken ekipten birkaç kişi, FBI'a bağlı kuruluşun sitesinden aldıkları veritabanında bulunan kullanıcı adları ve şifrelerde adı geçen bir kişiye özellikle dikkat etmeye karar verdi: Karim Hijazi adlı dijital güvenlik girişimcisi. Hijazi, otuz beş yaşındaydı ve Unveillance adlı yeni bir şirket kurmuştu. Ekip, Hijazi'nin Infragard şifresini Gmail üzerinde deneyip iki şifrenin eşleştiğini görünce, Aaron Barr'da yaptıkları gibi kimi kirli çamaşırlar ortaya döküp dökemeyeceklerine bakmak üzere e-postlarını karıştırdılar.

Sabu beyaz şapkalı güvenlik şirketlerinden nefret ederdi. Topiary bu kadarını biliyordu. Şimdi bu konuyu özelden hiç olmadığı kadar çok konuşuyordu, özellikle de güvenlik-karşıtı hareketi yeniden canlandırmaya kafaya takmıştı. Sabu'nun beyaz şapkalılarla kavgası çok eskilere dayanıyordu. Yaygın olarak kullanılan Solaris sunucularında, dünyada sadece birkaç yüz hacker'ın bildiği bir güvenlik zafiyeti, çok geniş bir yelpazedeki şirketlerin ve örgütlerin hack'lenmesine yol açınca, 1999'da güvenlik-karşıtı hareket yola koyulmuştu. Sonra, beyaz şapkalı güvenlik şirketlerinden e-postalar çalmaya başladılar. Bunun sebebi, siber güvenlikte tam ifşa denilen yeni bir hükümdü. Bunun ardında, siber güvenlik uzmanları (beyaz şapkalılar) bir web sitesinin zafiyetlerini ne kadar hızlı ifşa ederse, bunların bir o kadar hızlı düzeltileceği fikri yatıyordu. Ama siyah şapkalılar, kusurların yeraltı camiasında kalmasını ve istismar edilmeye devam edilmesini tercih ediyordu.

* FBI'yı sikme cuması—ed.n.

Antisec'e LulzSec gibi hacktivist gruplar katılmıştı, ilk gruplardan biri de ~el8 adlı kötü nam salmış bir klikti. Bu karanlık hacker'lar, beyaz şapkalı güvenlik araştırmacılarını ve şirketleri hedef alır, şifrelerini ve e-postalarını çalıp bunları düzenli çıkan bir elektronik dergide yayınlardı. Bu, üst kısmında özene bezene simgelerle yazılmış *el8* başlığı yer alan, LulzSec'in Pastebin gönderilerinden o kadar da farklı olmayan, yeni web betikleri, istismar edilebilecek açıklar, çalıntı e-postalar ve alaycı yorumlarla dolu tek bir beyaz sayfaydı. Grup çalışmasına, proje mayhem ya da "pr0j3kt m4yh3m" adını verdi. Bu laf, *Dövüş Kulübü* filminden ödünç alınmıştı ve dergilerinde o filme çokça göndermede bulunuluyordu. Bültenlerde ~el8'in gerekçeleri hiç açık açık dile getirilmezdi ama mayhem projesi Antisec hareketinin sert bir yansıması gibiydi. Beyaz şapkalılar endüstrisindeki birçok insan, ~el8'in gerçek motivasyonunun tam ifşa ile mücadele etmek olduğunu düşünüyordu, böylece siyah ve gri şapkalılar internetin güvenlik zafiyetlerini bilen tek insanlar olacaktı.

Saldırıya uğramış beyaz şapkalı şirketlerden birinin yöneticisi olan Eric Hines, *Wired*'daki bir makalede, "Bir gün bu çocuklar mortgage ödemek ve iş bulmak zorunda kalacak,"diyordu. "Avukat ya da doktor olmayacaklar; iyi oldukları şeyi yapacaklar. Bu da güvenlik endüstrisinde kariyer yapacakları anlamına geliyor."

Sabu, 1999 Antisec hareketi önemini kaybettikten sonra bile beyaz şapkalılara karşı antipati beslemeye devam etmişti. Emick, Sabu'nun bir bilişim güvenliği işi başvurusunun reddedilmesinin ardından içerlediğini düşünüyordu. Ne olursa olsun Sabu ve Topiary yüz yüze konuştukça bu duygu Topiary'ye de geçiyordu. Sabu, beyaz şapkalıların, saldırı testi yapmak için 20.000 dolar aldığını söylüyordu ki bu, LulzSec tayfasının bedavaya yapabileceği bir şeydi. HBGary'nin 10.000 dolar karşılığında yaptığı şeyleri, Topiary'nin bile tek başına yapabileceğini belirtiyordu. Beyaz şapkalıların vicdansız oto tamircileri gibi olduğu, gerçek masraf çok daha düşük olsa da insanları kandırıp binlerce dolar ödemeleri gerektiğine inandırdıkları mesajını veriyordu.

Bu mantık, Antisec'in tam ifşaya dair ilk argümanından çok farklıydı. Bunun sebebi, on yıl sonra, web artık web siteleri, veriler ve açıklarla tıkabasa dolu olduğundan beyaz şapkalıların tam ifşa için bastırmamalarıydı. Söz konusu bakış açısı tersine dönmüştü ve sunucuların kusurlarını tamamıyla ifşa etmek ceza gerektiren bir suça dönüşüyordu. "İnternet ciddi bir iştir" memini ortaya atan, kötü nam salmış internet troll'ü Andrew "weev" Auernheimer, bunu zor yoldan öğrenmişti. 2010'da trolleme grupları olan Goatse Security'den arkadaşlarıyla birlikte, AT&T'nin web sitesini araştırmış ve 114.000 iPad kullanıcısına dair şirket dahilindeki bilgilere ulaşmalarını sağlayacak bir güvenlik açığı bulmuşlardı. Weev, siber güvenlikle ilgili haber bültenleri üzerinden değil de

ana akım medya üzerinden olsa da bunu "tamamen ifşa" etmişti. Ertesi sene Ocak ayında, Gawker'ın muhabirlerinin AT&T'nin iPad kullanıcılarına ilişkin güvenlik kusurunu konu alıp gizli işleri açığa vuran bir makale hazırlamasından altı ay sonra, ABD Adalet Bakanlığı, weev'i yetkisi olmadan bir bilgisayara erişmek üzere sahtekârlık ve komplo düzenlemekle suçladı.

Antisec'in başarılı bir biçimde yeniden canlandırılması, yetkilileri weev gibi daha fazla insanla meşgul edebilirdi. Sabu, o eski günlerde olduğu gibi beyaz şapkalılara odaklanmak istiyordu, dolayısıyla Hijazi'nin Unveillance adlı ufak şirketine dair gerçekten kirli bir şeyler bulmaları elzemdi. Bu şirket, kötü niyetli botnetler avlayarak para kazanıyordu, ancak Sabu ve diğerleri, şirketin e-postalarını kurcalarken Hijazi'nin Libyalı web kullanıcılarını gizlice gözetlediklerine dair kanıtlar bulduklarını düşündü. Farklı kılıklara bürünerek IRC'de onu karşılarına almaya ve ona tüm e-postalarını ele geçirmiş olduklarını ve daha da kötüsünü yapabileceklerini söylemeye karar verdiler. 26 Mayıs'ta, "Hadi konuşalım" konu başlıklı, onun şifresini ve botnetlerle ilgili araştırmasını görmek istediklerini söyledikleri bir e-posta yolladılar.

Hijazi hemen FBI'a telefon açtı. Sonunda birilerine ulaşıp olup bitenleri izah etmeye çalıştığında telefonun diğer ucundaki insanların pek oralı olmadığı ya da bir ihtimal dediklerini anlamadıkları yönünde bir izlenim edindi. Onu yerel ofisteki bir ajana yönlendirdiler. Numarayı arayıp görevliye kötü niyetli hacker'ların kendisinin botnet araştırmasına erişmeye çalıştıklarını söylediğinde, karşısındaki kişi "Botnet nedir?" deyince şaşırdı.

Sonunda bir ajan, Hijazi'ye o grupla yapacağı tüm konuşmaları kayıt altına almasını ve onlar hakkında herhangi bir bilgi alıp alamayacağına bakmak için uyumlu davranmasını tavsiye etti. Çitin öte yanında, Sabu, Topiary ve Tflow, Hijazi'yi rakiplerini hack'lemek için o hacker'lara iş vermek istediğini kabul edecek bir noktaya getirmek istiyordu. İki taraf da bilgi edinmek için birbirlerine yalan söyleyince yanlış anlaşmayla dolu kafa karıştırıcı bir durum yaşandı.

Topiary, Ninetails takma adını kullanarak Hijazi'ye "Mesele çok kaba bir kelimeyle özetlenebilir: haraç," deyip sessiz kalmaları için Hijazi'nin onlara para vereceğini söyledi. "Sende epey para var, biz de daha fazla paramız olsun istiyoruz."

Ekip, rakip şirketlere saldırmak suretiyle Hijazi'ye yardımcı olmayı teklif etmeyi sürdürdü. Yapması gerektiği gibi uyumlu davranarak sonunda "Birini ele geçirmenizi isteyip 'yasal' bir firma olarak kalamam. Anlaştık mı?" dedi. Topiary, bunları okuduğunda Hijazi'nin tuzaklarına düştüğünü ve tam da Sabu'nun öngördüğü gibi, bunun yine bir yozlaşmış beyaz şapkalının kanıtı olduğunu düşündü.

Karim daha sonraları, "Sizin kim olduğunuzu bir tahmin edebilir miyim?" diye bir soruyla geldi.

Topiary, ikinci rumuzu Espeon'u kullanarak "Karim, ilk günden beri gizliden gizliye tahmin yürüttüğün şeklinde bir düşüncemiz vardı," dedi. "Dökül."

"808chan."

Sabu kahkahayı bastı. Hamster_nipples rumuzunu kullanarak "Kardeş, sen ciddi misin yahu?" dedi. "Ne cüretle bize sikik bir chan dersin?"

Oynadıkları oyuna uygun davranarak yanıtlarını mümkün mertebe ölçülü tutan Karim, "Peki, söyle o zaman," dedi.

Sabu, "Kim olduğumuzu söylersek sıçarsın ve çeneni kaparsın," dedi. "Ama, evet, biz çok iyi bilinen birileriyiz." Grup, Hijazi'yi sıkıştırıp e-postlarıyla neler yapabileceklerini söyleyerek onu kışkırtmaya devam ediyordu. Fakat Hijazi bihabermiş gibi davranmak zorundaydı —salak gibi davranmanın birine sosyal mühendislik yapmanın en etkili yollarından biri olduğunu en az Sabu ve diğerleri kadar iyi biliyordu. Bu bazen karşıdakinin kendisine dair kimi gerçekleri açık etmesini sağlayabilirdi.

Hijazi, "Niye düşman olayım ki? Sadece merak ettim," dedi.

Statü derdine düşmüş görünen hamster_nipples "Biz bir chan değiliz," dedi. "Bize chan deme. Biz güvenlik araştırmacılarıyız."

Hijazi, "Dert değil," dedi. "Siz bir chan değilsiniz."

Hamster_nipples "Ha şöyle," dedi. "Sabrımı zorluyorsun."

Sabu, (hem LuzSec hem de bizzat Hijazi tarafından yayınlanan) sohbet kayıtlarında tehditkâr bir imaj çizse de, Hijazi'nin basın sözcüsü daha sonraları yapılan bir röportajda, o zamanlar ekipteki en saldırgan hacker'ın Ninetails olduğunu söyledi, bu da Topiary'nin takma adıydı. Michael Sias, "O çok pervasız ve şantaj konusunda da zorlayıcı biri," dedi. Sözlerine, Hijazi'nin doğru şeyi yapmaya çalıştığını ekledi.

Hijazi, birkaç hafta sonra "Zevkli değil, zor bir şeydi," diyecekti. "Gerekçelerinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Dalga geçmek için isimler takıyorlar, bu da çok çocukça görünüyor. En azından bunun ardında bir inanç sisteminin olduğunu düşünüyordum fakat altı boş gibiydi. Dar görüşlüydü."

Beyaz şapkalıların kötü olduğuna ve siyah şapkalıların onlardan intikam aldığına dair yavaş yavaş kanıt topladıklarını düşünen Topiary ve Sabu, elbette hiç oralı olmadı.

Topiary, Sabu'yla Antisec konusunda yaptığı bir sohbetin ardından verdiği bir röportajda, heyecanla "İnsanların hiçbir şey bilmiyor olduğu gerçeğini istismar eden ve haddinden fazla para alan bir sürü şirket var," diyordu. "Bilgisayarlar bizim aklımız değildir. Git bir iki kitap al ve bir şeyleri kendi başına öğren. Ben böyle düşünüyorum." Topiary'nin Sabu'dan aldığı mesaj aynıydı: Beyaz şapkalı güvenlik endüstrisi, sıradan insanları internette nasıl gezinileceği konusunda bir muammayla baş başa bırakıyordu ve kamuoyu, tıpkı

kendisinin yapmış olduğu gibi, kendi başına bir şeyleri kolayca öğrenebilecekken insanları zayıflatıyordu.

LulzSec'in, görünüşe bakılacak olursa yeni ve o zamana kadar dile getirilmemiş bu yolsuzlukları açığa çıkarmasıyla birlikte, Anonymous önemsiz görünmeye başladı. LulzSec, hızla elli bin Twitter takipçisine erişmişti ve Antisec mesajı yaymak üzere gaza basıyordu. AnonOps IRC karman çormandı; herkes gergindi. Artık heyecanlı bir hava ve mizah yoktu. Vaktiyle #OpLibya gibi bir sohbet odasında sekiz yüz düzenli katılımcı bulunurken artık buralarda en fazla elli ya da yüz insan oluyordu. O hiddetli operatörler, birbirleriyle kavga etmeye ve kafalarına estikçe katılımcıları atmaya başlamıştı yeniden. Fed'ler tüm o ağda cirit atıyordu. Oralar, ne dostça ne de güvenliydi. Topiary ve Sabu, LulzSec ve onun kamusal sohbet ağında çok daha iyi bir dünya yarattıklarını fark etti.

Sabu, beyaz şapkalılara karşı bir mücadeleyi yeniden canlandırma yönünde emeller beslerken, #pure-elite'teki grubu, artık luzco.org adlı yeni bir IRC ağında bulunan kamusal LulzSec sohbet odasındaki siyah şapkalılardan ipuçları almaları için cesaretlendirdi. Tayfa, hâlâ Infragard meselesini ortaya dökmeye hazırlanırken Topiary, Joepie91 ve diğerleri, ziyaretçilerinden bazılarını yoklamak üzere kanallarına geçti. O günün ilerleyen saatlerinde Fox adlı bir hacker odaya girip Topiary'ye yanaştı. Gelecekte yapılabilecek hack'ler için kimi ipuçları yakalamış gibiydi.

"Bir messenger'ın var mı?" diye sordu. "İstismar edilebilecek açıklar ve işler alıp vermek isterim." Topiary o elemanı hiç duymamıştı ama bunun bir yerlere varabileceğini kestirdi.

Topiary, #pure-elite kanalına geri döndüğünde ekibe "Bize istismar edebileceğimiz açıklar teklif eden insanlar var," şeklinde bir duyuru yaptı. "Eleman sağlam ama ona güvenip güvenemeyeceğimizden pek emin değilim." Sabu, *100'de yüz güvenilir* demeden Fox'un kanallarına davet edilmesinin imkânı yoktu. Bunun yerine ekip, Fox'u diğerlerinin onu yoklayabileceği yeni, nötr bir kanala davet etti. Paranoyak olmamak zordu.

Topiary diğerlerine "Muhtemelen casus," dedi. Sabu, bunun bizzat Jester olabileceğini öne sürdü. "Öyleyse elbette bunlardan vazgeçebiliriz. Değilse, elimizde bedavadan açıkları olur işte."

Grup, yeni biriyle konuştuğunda, sık sık bu durumu, şakalaşmak ve biraz da eğlenmek için kullanırdı. Sabu, Fox ile yapılan sohbete katıldığında, Brezilyalı bir LulzSec hacker'ıymış gibi yaptı. Ekibin üyeleri, bir o nötr kanalda sohbet ediyor, bir ana üslerine geçip yaptıkları maskaralıklara, özellikle de Sabu'nun çektiği o Brezilya hareketine kıkır kıkır gülüyordu.

Sabu, hemen tayfaya "Brezilyalı gerçek bir çetinceviz hacker'la konuşmuşluğunuz var mı?" diye sordu. Sabu, konuşmalarını taklit edecek kadar Brezilyalı hacker tanıyordu; hacker ağzıyla karışık basit düzeyde bir İngilizceydi bu ve sesliden ziyade yazıyla sohbet ederlerdi.

UHEAUEHAUHAUEHAHEAUEHUHheuheushHUAHUehuuhuUEUue." Sabu hemen Brezilya'ya has bir çevrimiçi gülüş girdi.

Sabu, hâlâ Brezilyalı rolü yaparak o yeni hacker'a "Fox, bir beyefendinin ağzını bıçak açmaz," dedi.

Fox ise "Ah, o cevabı severim," dedi.

LulzSec tayfası gülmekten kırılıyor gibiydi. Neuron, "Sabu, sen bir tanrısın," dedi.

Sabu "Müteşekkirim, efendim," dedi. "Kimse beni iş üstünde görmez, kendinizi şanslı addedin. Tayfamızın dışındaki kimseye güven olmaz. Bunu unutma Neuron."

Tayfa, halka açık #LulzSec ile olup bitenleri (asla tamamen açık olmasa da) daha açık bir biçimde aktardıkları özel #pure-elite arasında mekik dokumaya devam ediyordu. Yeni katılımcılar, muhatap alma konusunda kimlerin önemli olduğunu hemen söyleyebilirdi, zira LulzSec tayfasının tümü operatör statüsüne sahipti, o uzun listenin tepesinde sallanırlardı ve isimlerinin önlerinde özel simgeler vardı.

Bir noktada, o kalabalık odada Egeste adlı biri Joepie'ye özel olarak yanaştı; bu, Kayla'nın #tr011 adlı IRC kanalında bulunmuş, herkesin aşina olduğu bir isimdi. Egeste, "Sizinle oynamak istiyorum ve bu kanal sanki, geyden daha gey ve newfag'lerle [yeni ibneler] dolu," dedi. Doğruydu, LulzSec'te artık 2600 ağının toplamından daha fazla katılımcı vardı. "Gerçek lulzsec nerede?"

YouAreAPirate adını kullanan Joepie "Oynamak derken?" dedi.

"Anladın sen onu. Biliyorum, beni tanımıyorsunuz ama muhtemelen beni tanıyan birilerini tanıyorsunuzdur. Xero, venuism, e, insidious, nigg vs vs" Sonra da "Kayla," diye ekledi.

Joepie, dönüp tüm bunları harfi harfine #pure-elite'teki tayfaya aktardı. İkinci tayfanın Trollpoll adlı bir üyesi, bu rumuzların gayet bilindik olduğuna işaret etti. Bir başkası güldü.

Sabu, "O sadece ortaya isimler atmış," dedi. Sevecen ve analitik bir Anon olan Neuron, Egeste'den becerilerini kanıtlaması için bir *zero-day* yapmasını istemeyi önerdi. 0day olarak da bilinen bu işlem, o-ana-kadar-bilinmeyen bir sunucu güvenlik zafiyeti demekti; böyle bir şey bulmak, ister beyaz, ister siyah şapkalı olsun, bir hacker için büyük bir şerefti.

Sabu, Kayla'ya Egeste adını duyup duymadığını sordu; o elemanın, Kayla Gawker'a yönelik hack'i koordine ettiğinde, #Gnosis kanalında olduğu ortaya

çıktı; Kayla "Ama bir bok yapmadı," dedi. Egeste, saydığı onca isim için, sadece dikkatleri dağıtan bir başka deliydi. Kısa bir süre sonra, karşılaşma potansiyel destekçiler ve troll'lerle başka düzinelercesinin olduğu okyanustaki bir damla oldu.

Bazen, karizmatik yeni bir grup üzerinden kimi şirket içi bilgileri sızdırmaya heveslenmiş hoşnutsuz bir şirket çalışanı, #LulzSec sohbet odasına teşrif ederdi. LulzSec'in Sony'ye yönelik ilk saldırısının manşetlere çıkmasının ardından henüz bir gün geçmişti ki, #LulzSec sohbet odasının yeni bir ziyaretçisi ikinci tayfadan Neuron'a yanaşıp Sony yazılım geliştiricilerinin resmi web sitesinin kaynak koduna benzeyen bir şey teklif etti. Neuron, bunu ana üsse bildirdi.

"Şu elemanın 'sonydev.net' için verdiği kaynak koda bir bakın," dedi. "Sağlam görünüyor. php dosyasına benziyor. Araştırıyorum."

Sabu, "Neuron, o elindeki kaynak kodunu pastee.org'a koy ki biz de analiz edelim." Neuron, elli beş megabaytlık dosyanın bağlantısını ve ona erişmek için otuz üç basamaklı bir şifre yolladı.

Sabu "İndiriyorum," dedi. "Bu hangi sitenin? Sonydev.net'in mi?"

"Hıhı," dedi Neuron. "Sony'nin oralarda bir yerde geçişi bulabileceğimizden eminim."

Sabu "Şimdi 'scedev' kaynak kodlarını analiz ediyorum," dedi. Neuron, yaklaşık on dakika sonra geri geldi. "O kaynak kodu ne oldu?" diye sordu.

Sabu, bunu onaylamış gibiydi. Topiary ve Neuron'a "Kaynak kodunu sızdırsak mı?" dedi.

Neuron, "Bunu şimdi yapmayı tavsiye etmem," dedi. "Boklarını daha çok kullanabiliriz. O bir Sony yazılım geliştiricisi."

Sabu "Ciddi misin?" dedi.

Bir çömez hacker gibi her şeyi birden ortaya dökmektense pusuda beklemenin daha iyi olacağı görüşünü benimseyen Neuron, "Ses çıkarmazsak daha fazlasını alabiliriz," dedi.

"O zaman ona Sony ağına erişmemizi sağlamasını söyle."

"Bakarım. Eski bir Sony yazılım geliştiricisi olsa da erişimi oluğunu söyledi."

Bunlara kulak kabartmış olan Storm, "O boku yemesi için ona sosyal mühendislik uygula," dedi.

"Pekâlâ," dedi Sabu. "Hadi. Bizimle burada ne oyalanıyorsun? Onun kıçını sosyalle. Haha." Neuron kalkıp o kaynakla yeniden konuşmayı denemeye gitti ama artık çok geçti.

Neuron "çıkış yaptı," dedi.

Sabu, biraz hayal kırıklığına uğramış bir edayla "Gey işte," dedi. "Yani sana mesaj attı, kaynağı verdi ve çıkış yaptı, öyle mi?"

Neuron "Evet," dedi. "Bizi seviyormuş falan işte."

İşler çoğu zaman böyle yürürdü. Sızıntılar ve istismar edilebilecek zafiyetler, gri ve siyah şapkalı hacker'lar ya da teklif etmeye değer bir şeylere sahip birileri tarafından vaat edilirdi. Birçok durumda, söz konusu veriler başta vaat edildiği kadar ilginç değildi; ama sonunda ekip, eski Sony yazılım geliştiricisinin kendilerine pasladığı kaynak kodu kullandı. Zamanla, onların dışındaki bunca insanın istismar edilebilecek zafiyetler paslamasına şaşırmamaya başladılar; daha karanlık geçmişlere sahip beyaz şapkalıların bir karışımı olan bilişim teknolojileri güvenliği alanındaki herkes, LulzSec'ten konuşuyor gibiydi. Bunlardan birkaçı da gizliden gizliye bu eğlencenin bir parçası olmayı diliyordu.

Bir hacker, içeriye alınmayı talep etmek üzere hiç de alışılagelmedik bir yoldan ilerlemişti. Bir öğleden sonra, LulzSec tayfası, kendilerini, kamusal LulzSec sohbet odasından teker teker atılmış bir halde buldu.

Storm, aniden #pure-elite'e girip "Vay be kanka," dedi. "İnsanlar bizim op'ları çökertmeye çalışıyor." Birisi önemsiz e-posta paketleri yolluyor ve LulzSec tayfasının her bir üyesini IRC kanalından fırlatıp atıyordu. Bu, bilgisayarlarını etkilemiyordu ama gerçek yerlerini başka bir yer gibi göstermek üzere kullanılan sanal makineler ya da sanal özel ağlar zarar görüyordu. Birinin IP'sini DDoS'lamak bir süreliğine internetten kaybolmasını sağlayabilirdi, ancak bu yeterince yoğun bir biçimde yapıldığında onu barındıran sunucu onu sisteminden tamamen atardı.

İkinci tayfadan Recursion adında biri "O sunucudan çıkmalıyız," dedi.

Neuron, "Saldırıya uğruyoruz," diye bağırdı. Saldırıya bir yanıt verme konusunda debelenirken ikinci tayfanın içinde bir curcuna koptu.

Sabu, bunun bitmesini bekliyor gibiydi. "Neuron, istiyorsan çık git? Bakın millet." Kimse ona kulak asmıyordu.

Storm, "Tüm oda darbe aldı," diye feryat etti. "Gelişigüzel bir biçimde insanlara saldırıyor." Xxxx rumuzlu tek tabanca gezinen bir çıkarcı, LulzSec'in hayranlarıyla buluşma girişimini baltalamak istiyor gibiydi.

Sonra Joepie'ya özelden bir mesaj geldi: "Merhaba Kayla veya Sabu veya Tflow." Xxxx yollamıştı. Joepie o kullanıcının IP'sini arattırdı ve söz konusu kişinin Ryan, yani AnonOps'taki botnetli o huysuz operatör olduğunu fark etti.

Sonra aynı mesaj, özelden Neuron'a, ardından da ikinci tayfadakilerin tümüne geldi.

Sabu "Herkes bir çenesini kapasın," dedi. İnsanlar hâlâ heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşuyordu. "HERKES. ÇENESİNİ KAPASIN." Bu dikkatlerini çekmiş gibiydi.

"Sakinleşin," dedi. "Ryan'a gelince, onu dikkate almayın. O bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Tanrım."

Joepie, sona bir gülücük kondurarak "Sakinleşin," dedi.

Topiary "Ryan, ha?" dedi.

Trollpoll ise "İşler zıvanadan çıkmaya başlıyor," dedi.

Sabu "Biliyorum, tanrım," dedi. "Bakın. Artık kimse, sosyal mühendisliğe hazırlık yapmak için olmadığı sürece, 2600'e girmeyecek."

Şimdi herkes dinliyordu. "Sosyal mühendislik yapmasını bilmiyorsanız 2600'e girmeyin," dedi. "DDoS koruması olan bir IP'niz yoksa 2600'e girmeyin. Bu kadar."

Neuron "Eyvallah," dedi.

Storm "Aynen," dedi.

Recursion "Evyvallah-eyvallah, Storm," dedi. "Pardon, Sabu. Evyvallah-eyvallah Sabu demek istemiştim, Storm değil."

Sabu da "Tamam," dedi. "Sony'den sızıntı oldu. Daha büyük projelerimiz var." Neuron'un yeni Sony yazılım kaynak kodu üzerindeki çalışmasını kastediyordu. "Çok meşgul olmayanlar, o kaynak kodun denetimini yapsın, hadi." Herkes işinin başına döndü.

21. Bölüm

Gerginlik ve İhanet

LulzSec'in hedefleri büyüdükçe, Kayla ufak operasyonlardan uzaklaşıp Jester ve Backtrace gibi düşmanlardan öç almakla daha fazla ilgilenir oldu. O daima özgür ruhlu biriydi, arkadaşlarına sadıktı ama herhangi bir davaya çok sıkı bir biçimde veya çok uzun süreliğine bağlanmazdı. Bazen sadece canı sıkılırdı. Ayrıca, Sabu veya Topiary kadar Antisec hareketini yeniden canlandırma meraklısı da değildi. Bunun yerine, bir casus olarak #Jester sohbet odasına sürüne sürüne girmek, oraya kendisini gömmek, sohbet odasının üyelerine, klavyede bastıkları her tuşu gözetlemesini sağlayan bir key-logger programı bulaştırmak ve birkaç önemli şifreyi öğrenip onları ele geçirmek için ayrıntılı bir plan geliştirmeye başladı. Buna, hareket halindeyken düzenlenen saldırı denirdi. Bu durumda ayrıntılı bir operasyon söz konusu olmasına karşın bu saldırı, tipik olarak birini bir web sitesini ziyaret etmesi için kandırmak ve bunun sonucunda sistemine kötü niyetli bir yazılım yüklemekten ibaretti. Bu, şimdi Kayla'nın günün birkaç saatini tayfayla konuşarak geçirip bir gün veya daha uzun bir süreliğine ortadan kaybolması anlamına geliyordu.

Bu arada ABD'den kimi şaşırtıcı havadisler geliyordu. Pentagon, başka bir ülkeden gelen siber saldırıların bir savaş eylemi teşkil edebileceğini ve ABD'nin geleneksel askeri güç kullanımıyla bunlara yanıt verebileceğini duyurmuştu. Hemen hemen aynı zamanlarda, NATO'ya ait bir rapor taslağında Anonymous'un "giderek daha ileri bir düzeye" ulaştığı ve "hükümete, orduya ve kurumlara ait kimi hassas dosyaları hack'leyebileceği" yazıyordu. Devamında, Anonymous'un HBGary Federal'i hack'leyerek bunu yapma

becerisini sergilemiş olduğunu söylüyordu. İronik bir biçimde, söz konusu hacker'ların Bank of America'nın WikiLeaks gibi karşıtlarına saldırmak üzere o güvenlik şirketine iş vermesine bir "yanıt" olarak Barr'ın şirketine saldırıp onun Twitter hesabını ele geçirmiş olduğu belirtiliyordu. NATO bile, Anonymous'un becerilerini abartıyor, tesadüflerin söz konusu olduğu yerlerde mantık ve bağlantılar görüyordu. Bu hacker'lar, Barr'ın WikiLeaks ile ilgili planlarından ona saldırana dek haberdar değildi. Buna rağmen, bu havadis herkesin ilgisini çekti.

Trollpoll, #pure-elite merkezinde "NATO'nun anonymous belgesini okudunuz mu?" dedi. Oradaki birinden emin olmak mümkün olmasa da, Trollpoll, ABD'liymiş gibi bir intiba uyandırmıyordu. "Evlerimizin önüne tanklar dikecekler?"

Kayla "Obama, 'Lol demin benim sunucumu mu DDoS'ladınız?' kıvamına gelecek. 'Atom bombası' diyecek," dedi.

Dünyanın dikkati LulzSec'e ve ABD yönetiminin o kavgaya davet eden sözlerine kayarken, FBI'a bağlı bir kuruluş olan Atlanta Infragard'ı düşürmenin tam zamanıydı. Aylardır site onların denetimindeydi ve beyaz şapkalı Hijazi hakkında artık yeterince şey elde etmiş olduklarını düşünüyorlardı, dolayısıyla aynı zamanda onu da teşhir edebilirlerdi. Bu LulzSec'i her zaman olduğundan daha fazla ateşe atacaktı ama grup yola koyulmuştu ve kendisini güvende hissediyordu.

Infragard'a son ani saldırıyı, LulzSec'in kurucu ekibi yapacaktı. Siteyi tahrif etmeye hazırlanırlarken, xOOPS master adlı yönetim sayfasını, yani kabuğu girdi, kaynak koduyla oynamaya başlamak için terminal programını açtı ve bir hevesle *rm—rf /** yazdı. Bu, kötü bir şöhrete sahip, basit görünen bir kod parçasıydı: Bunu, programın sunucu üzerinde çalışan kısmına yazan biri, sistemde olan her şeyi etkili bir biçimde silebilirdi. Karşınıza *Emin misiniz?* diye soran bir pencere çıkmazdı. Sadece olup biterdi. Web troll'leri, kurbanlarını bunu girmeye ya da Windows'taki kritik *system 32* dosyasını silmeye ikna etmeleriyle meşhurdu.

Sabu, diğerlerine "Hoppalaaa," dedi. "Demin her şeyi sildim. rm—rf /*." Kayla utanarak eliyle yüzünü kapattı ve herkes yola devam etti. O zamana kadar yaptıklarına bakılacak olursa, Infragard web sitesinin içeriklerini silmek büyük bir mesele gibi durmuyordu. Sonra /xOOPS.php kabuğunu, ana sayfaya devasa bir resim ve başlık döşemek için kullandılar; bu, onların tahrifat sayfasıydı. Bu FBI'a yönelik ciddi bir uyarı değil, Jester'ın tayfasını hedefleyen kötü bir şakaydı. Ekip, Atlanta Infragard'ın ana sayfasının yerine, bir diskoda dut gibi sarhoş bir adamla röportaj yapan Doğu Avrupalı bir televizyon spikerinin YouTube'daki videosunu koydu. Birisi, onu 2600'de takılan ve LulzSec'in yaptıklarına anlam veremeyen bir hacker özentisi olarak gösteren bir altyazı

döşemişti. "NATO—Ulusal Küçük Origamiler Ajansı LOL" başlıklı bir pencerede, videonun üzerinde şöyle bir yazı vardı: "AKIŞINA BIRAKIN SİZİ GİDİ GERİZEKÂLI FBI SAVAŞ GEMİLERİ."

Topiary'nin resmi açıklaması biraz daha ciddiydi —ama çok da fazla değil. Herkes hazır olduğunda, yayınla tuşuna bastı.

Topiary, resmi açıklamalarında "NATO'nun ve iyi bir arkadaşımız olan Barrack Osama-Llama XXIV. yüzyıl Obama'nın geçenlerde hack konusunda işi ciddiye bindirdiği ne yazık ki dikkatimizi çekti," diye yazmıştı. "Artık hack'lemeyi bir savaş eylemi olarak ele alıyorlar. Biraz önce, FBI'a bağlı bir kuruluşun (Infragard'ın, özellikle de Atlanta ayağının) web sitesini hack'leyip kullanıcı tabanını sızdırdık. Ayrıca, sitenin kontrolünü tamamen ele geçirip onu tahrif ettik." Elbette LulzSec, Pentagon'un duyurduğu şeylere bir yanıt vermek üzere Infragard'ı son bir iki günde hack'lememişti ama haberlerde saldırıdan bir "yanıt" diye bahsediliyordu.

Infragard'ın web içerikleri silinmiş, site tahrif edilmiş ve kullanıcı tabanındaki 180 kişinin bilgileri, düz metin olarak hazırlanmış şifreleri, gerçek isimleri ve e-posta adresleriyle birlikte web'te yayınlanmıştı. Topiary, o resmi yazıyı şöyle bağlamıştı: "Artık hepimiz birer orospu çocuğuyuz."

Topiary geçen gün, FBI'ın yakında hack'leneceğini Twitter üzerinden dünyaya hatırlattığı için, ana akım haber ajansları bu meseleye atladı; bu da, bir yığın yeni insanın Twitter üzerinden grubu takip etmesine yol açtı. Web siteleri şimdi 1,5 milyonu aşkın kere görüntülenmişti. LulzSec'in 2600 ağma verdiği zarara rağmen, gerçek *2600* dergisi etkilenmiş görünüyordu. Resmi twitter beslemesinde, "hack'lenmiş web siteleri, kurumsal bir sızıntı/skandal, IRC savaşları, yeni hacker grupları küresel düzeyde manşetlere çıkıyor," yazıyordu. "1990'lar geri geldi!"

Televizyonların haber merkezleri, olup bitenleri açıklayabilecek ve kolay anlaşılır bazı fikirler sunabilecek güvenlik uzmanları bulmak üzere birbirleriyle yarışa girmişti. FBI'ın siber bölümünün müdür muavini Gordon Snow, Infragard saldırısının hemen ardından Bloomberg'e verdiği bir demeçte "Çok inovatif bir suç ile karşı karşıyayız ve buna inovatif olunarak yanıt verilmelidir," diyordu. "Yeterince para, zaman ve kaynakla, bir düşman herhangi bir sisteme erişebilir."

Fakat LulzSec'in Infragard'ı hack'lemesi, "para, zaman ve kaynak" açısından çok maliyetli olmamıştı. Toplamda, operasyonun maliyeti 0 dolardı, görece kolay bir yöntem olan SQL enjeksiyonu yapılarak gerçekleştirilmişti ve bir yöneticinin kırılmış şifresinin, yani "st33r!NG"in, Infragard sitesinin kendisine yönetici erişimi sağlamak üzere bir kere daha kullanılmış olmasıyla işler daha da beter bir hal almıştı. Zaman meselesine gelecek olursak, yöneticinin şifresini

kırmak ekibin otuz dakikasını, kullanıcı veritabanını indirmek de yirmi beş dakikasını almıştı. LulzSec ekibi, iki saat içerisinde FBI'a bağlı bir siteye yönetici erişimi sağlamıştı ve birkaç hafta boyunca FBI'dan kimsenin ruhu duymamıştı.

Elbette, Infragard meselesini ortaya dökmeleriyle birlikte, LulzSec Hijazi'nin de cezasını kesmişti. Ekip, o beyaz şapkalıyla aralarında geçen sohbetin günlük kayıtlarının bir kısmını muhafaza etmiş, yozlaşmış biri olduğunun kanıtı olsun diye de bunları çevrimiçi ortamda yayınlamıştı. Grubun üyeleri, ona e-postalarını yayınlamayacaklarını söylemiş olmasına rağmen bunları da yayınladılar.

Topiary, "Libya'nın siber ortamını kötü niyetli yollarla kontrol etmek ve değerlendirmek üzere Unveillance ve başkalarının tertip ettiği bir operasyonu açığa çıkardık," şeklinde bir duyuruda bulunuyor ve burada *değerlendirmek* derken Unveillance'ın Libyalı internet kullanıcılarını casus gibi gözetlemek istediğini kastediyordu.

Topiary, Twitter üzerinden bir de "bize birer tetikçi olarak iş vermeyi istediğine dair yeterince kanıt elde ettiğimizden dolayı, Karim'in bilgilerini sızdırdık," dedi. "Böyle bir şey yapmak pek etik sayılmaz, öyle değil mi Sayın Beyazşapka?"

Bunun hemen ardından Hijazi de bir açıklama yayınlayıp "LulzSec'e sus payı vermeyi veya botnetlere dair araştırmasını onlara teslim etmeyi 'reddetmiş' olduğunu" söyledi. Topiary, ikinci bir resmi açıklama yayınlayarak misilleme yaptı, o haraç meselesini asla sonuna kadar götürme niyetinde olmadıklarını, sadece Hijazi'yi hacker'lara sus payı vermeye istekli olacağı bir noktaya sürüklemeyi ve sonra da onu elaleme teşhir etmeyi amaçladıklarını söylüyordu. Bu, yalan ve sosyal mühendislik bataklığının üzerinden işleyen bir kelime savaşıydı.

Topiary, hâlâ gazetecilere ve başka tür yazarlara "Hijazi'nin e-postalarını kurculama" çağrısında bulunuyor ve Aaron Barr'ın e-posta hazinesi etrafında dönen coşkuya benzer bir tepki bekliyordu. Ama böyle bir şey olmadı. Birincisi, Hijazi'nin yeterince kirli çamaşırı yoktu. Dahası, LulzSec'in kötü şöhreti ciddiyete, grubun her saldırıyla birlikte belirsiz bir şekilde daha iç karartıcı sosyopolitik meselelere (Fox'u sevmedikleri, WikiSecrets'ın "baydığı", NATO'nun hacker'lara karşı destekleri artırdığı veya Unveillance'ın Libya'da yapmış olabileceği şeyler) temas etmesini gölgeliyordu. Hedeflerinin yelpazesi çok genişti; LulzSec, elinden geldiği için, saldırabildiği herkese saldırıyor gibiydi.

Bu, ikinci tayfanın bazı mensuplarına kadar geliyordu. Recursion adlı hacker, Infragard etrafında dönen olayların gelişip serpildiğine tanıklık ettikten sonra, 3 Haziran günü geç vakitlerde #pure-elite odasına girdi. O hack'e katılmamıştı, haberleri okuğunda şok oldu.

Recursion, diğerlerine "Vay anasını," dedi. "Bugün neler olmuş öyle?"

Sabu, sonuna bir gülücük kondurarak "Bir ton şey oldu," dedi. "Twitter'a bir bak."

Joepie, alaycı bir edayla "LulzSec, ABD'ye savaş mı ilan etti?" dedi.

Recursion, sesini kesiyor gibi görünmeden önce "Ana fikri kaptım," dedi. O konuda daha fazla bir şey söylemedi ama yirmi dakika sonra, muhtemelen Sabu'yla özelden konuştuktan sonra, kanalı terk etti, hem de temelli.

Muharebe esnasında onu yarı yolda bırakan herkes, Sabu'yu hayal kırıklığına uğratırdı. Ona saygısızca geliyordu. Fakat hemen kalanlara yol göstermeye koyuldu. Sabu, odaya geri dönüp oradaki bir avuç katılımcıya seslendi. "Pekâlâ millet. Bu meselede hâlâ bizimle olanlar, tetikte olun, ne olursa olsun önünüzde VPN'ler olduğundan emin olun. Ve korkmayın. Biz iyiyiz."

Neuron, "Sabu, kaybımız mı var?" diye bir soru sordu.

"Evet."

"Kim?"

"Recursion ve Devurandom saygılı bir biçimde ayrıldı," dedi, "Ateşe hazır olmadıklarını söylediler. Farkında mısın bilmiyorum ama bugün FBI'ı tokatladık. Bu da, buradaki herkesin güvenlik konusunda işleri aşırı derecede sağlama alması gerektiği anlamına geliyor." Bu, ekip üyeleri yakalanacak olursa LulzSec'e yöneltilebilecek suçlamalara ilişkin ciddi bir uyarıydı.

Üyelerden bazıları güvenliklerini güçlendirmek için neler yaptıklarını anlatmaya başladı. Storm, yeni bir netbook alıyor ve eski bilgisayarını toptan siliyordu. Neuron da aynısını yapıyordu. HideMyAss adlı bir sanal özel ağ kullanıyordu. Bu, Topiary'nin kullanıp tavsiye ettiği, Birleşik Krallık'ta bulunan bir şirketti.

Storm, Sabu'ya "PBS [sohbet] günlüklerini sildin mi?" diye sordu.

"Evet. Tüm PBS günlükleri temiz."

Storm "O zaman daha fazlasına varım," dedi. Sabu da bir gülücük yolladı.

"İyiyiz ya," dedi. "Burada güzel bir ekibimiz var."

Ancak ne herkes iyiydi ne de tüm günlükler temizlenmişti. LulzSec'in ikinci tayfasının M_nerva adıyla bilinen kendi halinde takılan üyesi, birkaç gün önce diğerlerine "iyi geceler" deyip sonradan da pek bir sesi çıkmamıştı ama #pure-elite'ten altı günlük sohbet günlüğü derleyip toplamış ve Laurelai'ın Şubat ayındaki o çılgın hareketini tekrar etmişti. Bunları sızdırdı. 6 Haziran'da seclists.org adlı güvenlik web sitesi, Sabu'nun özel IRC sunucusunda tutulan #pure-elite'in sohbet günlüklerinin tamamını yayınladı. Bu sızdırma, utandırıcı bir şekilde, #pure-elite'teki herkese "yüzde 100 güven olmadığını," LulzSec'in, tüm o meydan okumalarına rağmen, zayıf noktaları olduğunu ortaya çıkardı. Rivayete göre M_nerva, Hann adlı başka bir hacker tarafından kayıtları sızdırılmaya ikna edilmiş olsa dahi, ekip muhbirleri kabul etmediklerine dair bir mesaj yollamaları gerektiğinin bilincinde harekete geçti. M_nerva'nın gerçekte kim olduğunu öğrenebileceklerini biliyorlardı, zira LulzSec'i destekleyen diğer

siyah şapkalı hacker'lar arasında varolan hemen hemen bütün AOL Instant Messenger hesaplarına erişimi olan biri vardı. Birçok insan, şu veya bu vakit bir AIM hesabı açmış olduğundan gerçek bir isim ve adrese ulaşmak için rumuzla IP'yi karşılaştırmaları yeterdi. M_nerva'nın, Hamiltonlu (Ohio) on sekiz yaşında ve Marshall Webb adlı biri olduğu ortaya çıktı. Tayfa, bu bilgiyi şimdilik bir köşeye not etmekle yetinmeye karar verdi.

Sabu, güveninin sarsılmasıyla, bu ihanetle eskisinden daha paranoyak oldu. Topiary ise haklı çıktığını hissediyordu. Sabu, insanları #pure-elite'e davet etmeyi sürdürdükçe bir sızıntının yaşanabileceğini biliyordu ve işte yaşanmıştı. Ama o konuda çok üstelemek istemedi. Meseleyi Sabu'ya açtığında, Sabu hemen konuyu geçiştirdi. Bu konuda diyecek bir şeyi yoktu. Buna karşın Sabu, dört farklı sohbet odasına ayırarak daha geniş grubu daha güvenlikli bir hale sokmaya çalıştı. Artık on beş katılımcının davet edilmiş olduğu bir çekirdek kanal, ve #pure-elite, sonra en güvenilir destekçiler için upper_deck, lower_deck, kilten_core ve aile adlı sohbet odaları vardı. Üyeler, ne kadar güvenilir olduklarına bağlı olarak bu tabaka sisteminde yükselebilirdi. Örneğin, Neuron ve Storm sonunda upper_deck'e davet edildi ve böylece LulzSec'in o altı çekirdek üyesinin, yani Sabu, Topiary, Kayla, Tflow, AVunit ve Pwnsauce'un bulunduğu ana kanala aşamalı olarak girebildi.

Ortalık sadece medyanın gösterdiği ilgiden dolayı kızışmıyordu; Topiary, her gün, LulzSec IRC ağının ve kullanıcılarının gizliliğini ihlal etmeye çalışan askeri IP adreslere sahip hacker'lar görüyordu. Zaten LulzSec'in HBGary'ye saldıran tayfa tarafından kurulmuş olduğuna dair dedikodular ortalıkta dolaşıyordu. Düşman hacker'lar, her bir üye hakkında, interneti kurcalayarak buldukları bilgilerle dolu belgeler yolluyordu; burada yazanların çoğu yanlış olsa da bazı şeyler isabetli olmaya çok yakındı. LulzSec üyelerinin, hedef bulmaktan ziyade kendilerini korumaya odaklanması gerekiyordu.

Kayla, kitlesel bir dezenformasyon kampanyası önerdi. Adrian Lamo'nun LulzSec.com'un sahibi olduğunu ifşa eden bir Pastebin belgesi hazırlamak fikrini ortaya attı; sonra buna diğer Jesterfag'lerin bilgileri eklenip LulzSec üyesi olduğu iddia edilecekti; ardından bu belge her yere gönderilecekti. Bu, klasik bir sosyal mühendislik taktiğiydi ve bazen işe yarardı.

Trollpoll, "Ama bu, bir bakıma LulzSec'in CIA olduğunu söylemektir," dedi ki bu da aşırı olacaktı. Ancak CIA'in Iran veya Libya'ya saldırmak için serbest çalışan hacker'lar kullandığı fikri, kimi insanların kafasına yatacak ve onlar da bunun etrafında kendi komplo teorilerini kuracaktı.

Topiary ve Kayla, grubun özel kanalına davet edildiğini iddia eden ve "Sanırım CIA tarafından teşvik ediliyorlar ya da CIA'in hesabına çalışıyorlar," diyen Jux adlı hayali bir sosyal mühendis kisvesi altında, "LulzSec'e Bağlı

Suçlular" başlıklı bir belge kaleme aldı. Jux, o belgede, Lamo'nun, Parr0t adlı Pakistanlı bir hacker, Stephen adlı bir Fransız ve adı verilmemiş Hollandalı bir hacker ile birlikte grubun önemli bir üyesi olduğunu iddia ediyordu. Bu belge 40.000'i aşkın kere görüntülendi, kötü nam salmış Kevin Mitnick adlı hacker tarafından retweet edildi ve birkaç teknoloji blogunda dedikodu mahiyetinde anıldı.

Gawker'daki Adrian Chen, LulzSec'i araştırmak üzere onlarla Twitter üzerinden iletişime geçtiğinde, tayfa #HQ'nun kayıtlarına dair o sızdırma hadisesini ortaya dökmesine hâlâ kızgın olduğu için, doğrudan ona yönelik ayrı bir dezenformasyon kampanyası düzenlemeye karar verdi. Onu, nötr bir IRC kanalına davet ettiler; Sabu, burada eskiden LulzSec'in ikinci tayfasında yer alıp oradan kaçmış ve kimi sırları ortaya dökmek isteyen biriymiş gibi davrandı. Ekip, Chen'i oyuna getirmek için özene bezene hazırlandı: Sahte kayıtlar, o sahte şahsın okuluna yönelik sahte web saldırıları ve bu gazeteciye kanıtlar sunmak üzere sahte arşivler kurguladılar. Ardından Sabu, Chen'i LulzSec'in Çin hükümetiyle ABD arasındaki bir siber savaşta Çin'in bir piyonu olduğu, Kayla'nın Pekin ile işbirliği içerisinde olduğu ve Topiary'nin Çin hükümetinden gelen paraları gruba aktardığına dair bir hikâyeyle beslemeye başladı.

Topiary, "Bunları yayınlarsa, bu bok herif mahvolur," dedi. Beş gün boyunca bu hikâye ortalıkta dolaşırken hiçbir şeye karışmayacak, sonra da bu gazeteciyle yapılmış tüm konuşmanın günlüklerinin bağlantısını yapıştırarak iddiaları Twitter'da inkâr edeceklerdi. Fakat Chen hiçbir şey yayınlamadı. Hijazi gibi o da içinden bir doğruluk payı çıkarma ümidiyle LulzSec'in hikâyesini kabul eder gibi yaptı fakat bunun boşa olduğunu anladı. Bir hikâyenin olmayışı LulzSec üyelerini hayal kırıklığına uğrattı ama dışarıdan gelenlerin fazla yaklaşmasını önleyebiliyorlardı, en azından şimdilik.

Haziran ayının başlarında LulzSec üyeleri, sağa-sola sapmadan doğrudan çeşitli dezenformasyon kampanyaları ve o acayip operasyonla uğraşıp M_nerva'nın yol açmış olduğu potansiyel hasarı düşünmemeye çalıştı. Bu karanlıktaki bir ışık ise, Bitcoin üzerinden beş yüz dolar bağış toplamış olmalarıydı. Topiary, Bitcoin hesabını kontrol ediyordu; destekçilerinden oluşan çevreyi daha iyi gizlemek üzere HideMyAss gibi sanal özel ağlardan hesaplar ve daha fazla sunucu alanı alması için paranın bir kısmını Sabu'ya gönderiyordu. O parayı izi sürülemeyecek nakte dönüştürmek uzun sürse de görece basitti. Bitcoinlar, saniyeler içerisinde fakenamegenerator.com adlı web sitesi üzerinden yaratılan sahte isimler, adresler ve kişisel bilgiler, sahte şirketlerdeki görevler sayesinde Visa'dan sanal hazır kartlar satın alıyordu. İletişim adresi fatura adresini tuttuğu sürece,

hiçbir çevrimiçi mağaza bunların sahiciliğini sorgulamazdı. Visa hesabı, çevrimiçi bir sanal dünya olan Second Life'a girmek ve bu oyunda kullanılan para birimi olan Linden'leri almak için kullanılırdı. Bu para, bir para birimi aktarım sitesi olan (ve Kayla'nın tavsiye ettiği) VirWoX üzerinden ABD dolarına çevrilir, sonra da bu dolarlar bir Moneybookers hesabına yatırılırdı. Son olarak da bu para kişisel bir banka hesabına aktarılırdı. Kullanılan yöntemlerden biri buydu. Topiary'nin sıkça kullandığı ve daha dolaysız olan bir başka yöntem ise, basit bir biçimde parayı farklı Bitcoin hesaplarına aktarmaktı:

Bitcoin adresi 1 → Bitcoin adresi 2 → Bictoin adresi 3 → Liberty Reserve (Costa Rica'da bulunan ve ödemelere aracılık eden bir oluşum) hesabı → Bitcoin adresi 4 → Bitcoin adresi 5 → ikinci Liberty Reserve hesabı → PayPal hesabı → banka hesabı.

Yeterince para transferinde bulunmadığına dair en ufak bir kuşku duyduğunda buna birkaç adım daha eklerdi.

6 Haziran Pazartesi günü, Topiary LulzSec'in Bitcoin hesabına göz attı. "*Ha siktir,*" dedi. İsimsiz ve tek bir kişiden gelmiş dört yüz Bitcoin, yani yaklaşık 7.800 dolar değerinde, bir bağış gördü. Bu, Topiary'nin ömründe görmediği bir meblağ idi. Hemen çekirdek kadronun gizli sohbet odasına girdi.

"NE SİKİM OLUYOR millet!?" deyip Bitcoin bilgilerini yapıştırdı.

AVunit "OLMAZ, OLAMAZ" dedi. "LOL. Bir hata olmalı."

Birden hepsi işini gücünü bırakıp parayı bölüştürme meselesini konuştu: Her biri 1.000 dolar alacak geri kalan meblağ yeni sunucular almak için kullanılacaktı. Her biri Topiary'ye özel mesajlar atıp, kendi paylarına düşeni yatırması için eşi bulunmayan hususi Bitcoin adreslerini yolladı. Topiary, bu para konusunu kendisine saklama ya da bundan daha büyük bir pay kapma peşinde değildi. Herkes, izinin sürülmesini engellemek için parayı muhtelif hesaplara aktara aktara aldı. Kim bilir, belki de para Fed'lerden ya da ordudaki fırsatçı beyaz şapkalılardan gelmişti!

AVunit, "Çocuklar, Bitcoin konusunda dikkatli olun, lütfen," dedi. "Parayı birkaç kanaldan akıtın... Bir kısmını mali durumunuzu düzeltmek için kullanın geri kalanını ise bir kenara koyun."

Topiary, "Tamamdır, yollamaya başlıyorum," dedi. "Hepiniz artık 1.000 dolar zenginleştiniz."

Pwnsauce, "Kusura bakmayın ama bu zaferi bir puro tüttürerek kutlayacağım."

Kayla, "Ona sadece öylesine bakacağım," dedi. "Bırakın, Bitcoin yol aldıkça değeri artsın." Bir kripto para birimi olan Bitcoin o kadar istikrarsız ve popülerdi ki bir gün sonra değeri 26 dolar oldu, yani gelen o koca bağışın değeri 11.000 dolara çıktı. Üç ay önce ise değeri dolarla eşitti.

AVunit "Gerçekten burada olmadığınız için üzgünüm, zira bir büyük viski açacağım. İskoçya'nın dağlık bölgelerinin viskilerinden birini açacağım," dedi. Topiary, onun nerede yaşadığına dair göndermeyi biraz çakmıştı.

Tflow, "Hadi herkes biraz seks yapsın," dedi.

Herkes, düşmanlarını ve tehlikeli ortamı unutarak bu meseleye daldı. Sabu, bu fırsatı tayfasını kutlamak için değerlendirdi. "Sağ olun ekip," dedi. "Büyük bir iş başardık. Bunu hak ettik."

Sabu açısından ise kutlamalar uzun sürmeyecekti. FBI ertesi gün, Hector "Sabu" Monsegur'un kapısına dayandı.

7 Haziran Salı akşamının ilerleyen saatlerinde, Federal Bureau of Investigation'a bağlı iki ajan, Jacob Riis apartmanına girdi ve Hector Monsegur'un yaşadığı ve sık sık ailesi ve arkadaşlarıyla bir arada bulunduğu altıncı kata çıktı. FBI, aylardır Sabu'yu yakalamaya uğraşıyordu; sonunda, birkaç hafta önce, Backtrace'in dediklerini doğrulamayı becermişlerdi: Sabu, dikkatsizce IP adresini gizlemeden bir IRC kanalına girmişti. Bunu bir kere yapmış olması onlar için yeterliydi. Fed'lerin onun işbirliği yaptığından emin olması için yasaları ihlal ettiğine dair bir kanıta ihtiyacı vardı. Mahkeme celbiyle Facebook'tan ona ait hesap bilgilerini istediler ve başka hacker'lara satmış olduğu çalıntı kredi kartı numaraları buldular. Bu bile iki yıl hapis cezasına çarptırılması için yeterliydi. İki kızı ve ailesi olduğunu bildikleri için, artık FBI'ın elinde bir baskı gücü vardı.

FBI, onu sadece izlemiş ve doğru anı kollamıştı. Sonra Salı günü, ajanlara harekete geçmeleri söylendi. Backtrace gibi, LulzSec'i hack'leyip kişisel bilgilerini açığa çıkarmanın peşinde olan ve sayıları giderek artan ufak gruplardan biri, Hector Monsegur adını ve gerçek adresini yayınlamıştı. Sabu, şimdiye kadar umursamadan hack'lemeye devam etmişti, belki de zaten fazla ileri gitmiş olduğunu ve kaçınılmaz olarak hapsi boylayacağını düşünmüştü. Ama FBI işi şansa bırakmak istemiyordu. Sabu, onlara lazımdı.

Ajanlar, Monsegur'un kestane rengindeki kapısını çaldı, kapı açıldı ve geniş omuzlu, beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş genç bir Latin adam çıktı.

"Adım Hector" dedi. Standart bir tedbir olarak çelik yelek giymiş ajanlar kendilerini tanıttı. Monsegur, bariz bir biçimde ayak diredi. Daha sonraları, aralarında geçenlere tanık olmuş kaynakların dediklerini aktaran Fox Haber'e göre, ajanlara Sabu olmadığını söylemişti. "Yanlış elemana geldiniz," dedi. "Bilgisayarım yok." Dairenin içine bakan ajanlar, bir Ethernet kablosu ve bir DSL modemin yanıp sönen yeşil ışıklarını gördü.

Geleneksel iyi polis/kötü polis rutinine bağlayarak, Monsegur'u sıkıştırmaya devam ettiler. İşbirliği yapan bir tanık olarak çalışarak LulzSec'teki diğer

hacker'ların kimliklerinin doğrulanmasına yardım etmesini istediklerini söylediler. Sabu, bunu önce bir reddetti. Kendi tayfasını ispiyonlayacak değildi ya.

Bunun üzerine ona, Facebook'tan elde ettikleri ve çalıntı kredi kartları satmış olduğuna dair kanıtlardan bahsettiler, bunun bile iki yıl hapsi boylaması için yeterli olduğunu söylediler. Cezaevine girerse kızlarının durumu ne olurdu? İyi polis, işbirliğinde bulunduğu takdirde daha düşük bir ceza alabileceğini söyledi; çocuklarını düşünmeliydi. Monsegur hâlâ çekiniyordu. İşte o zaman kötü polis devreye girdi.

Bir hışımla daireden çıkarak "Buraya kadar, anlaşma yok, bu iş bitmiştir," dedi. "Seni içeri tıkıyoruz." Sonunda Sabu pes etti.

Daha sonraları ajanlardan biri Fox'a "bunu çocuklarından dolayı yaptı," dedi. "Çocukları için yapamayacağı bir şey yoktu. Hapsi boylayıp onları öylece bırakmak istemiyordu. Onu buradan yakaladık."

Ertesi sabah saat onda, yeni avukatı Peggy Cross-Goldenberg ile birlikte New York Güney Bölgesi Mahkemesi'ne çıkıp bir hâkim huzurunda FBI'ın tüm hareketlerini —ister çevrimiçi ortamlarda ister gerçek hayatta— gözetlemesini kabul etti. Savcıların, bilgisayar hack'leriyle ilgili bir dizi başka iddialarla onu resmi olarak suçlaması birkaç ay sürdü, ona verilecek ceza bir uyuşmanın sonucunda mutabakata bağlanacaktı. 8 Haziran Çarşamba günü itibariyle Sabu bir FBI muhbiriydi.

Teknik becerileri, cazibesi ve siyasi tutkusu sayesinde uluslararası hacker camiasının zirvesine tırmanmış olan Monsegur, artık FBI'a arkadaşlarına dair bilgiler servis ediyordu.

Hector Monsegur New York'taki gizli apartman dairesinde tutuklandığında binlerce insan onun gözüpek hacker tayfasını konuşuyordu. Infragard'a yönelik hack'in ardından LulzSec'in Twitter beslemesine yirmi beş bin yeni takipçi eklenmişti, artık yetmiş bir bin takipçisi vardı. İsimleri, Google'da 1,2 milyon kere tıklanmıştı. Topiary, salakça bir şeyler tweet'lemek için birkaç saniye durup düşünüyor, tweet'ledikten sonra bunun hemen bir haber manşeti olduğunu görüyordu. Bir pazar akşamı saat altıda gruba ait ve kamuya açık IRC kanalı irc.lulzco.org'un bağlantısını tweet'lediğinde, 460'ı aşkın kişi, gelişigüzel bir gevezelik ve gezegen üzerindeki en meşhur hacker'lar ile sanal mecrada haşır neşir olma şansını değerlendirmek için birden akın etti. "Partiye gelin," diye bir duyuruda bulundu. "Huzurlu bir pazar gününün tadını çıkarıyoruz."

Bir ziyaretçi "LulzSec, siz var ya siz, muhteşemsiniz," dedi.

Bir diğeri, "lulz olsun diye okulumun sudan ucuz sitesini çöktertecek birilerine ihtiyacım var," dedi.

Başka biri "Hey, benim için şu gerzeği hack'leyebilecek biri var mı?" deyip bir IP adresi yapıştırdı. Ne zaman yirmi veya otuz kişilik bir grup daha sohbete katılacak olsa biri, "akın var akın!" diyordu.

Twitter üzerinden başka bir hayranları "Annemin e-postasını yayınladınız," dedi. "Ben de LOL'ladım."

Bu arada gazeteciler, hızla olup bitenleri takip etmekle cebelleşiyordu. LulzSec, Sony'nin geliştirici kodlarını yayınlar yayınlamaz, bir porno sitesi olan Pron.com'un kullanıcı veritabanını yayınladı, "Ülkelerini savunamayacak kadar otuz bir çekmekle meşguller," notunu düşerek .gov ve .mil uzantılı adreslere sahip kullanıcılara dikkat çekti. Amerikalı bir savaş uçağı pilotu, benimeşim01 şeklinde bir şifre kullanırken flag@whitehouse.gov [bayrak@beyazsaray.gov] şeklindeki e-posta adresi karlmarx şifresini kullanıyordu.

Avustralyalı bilişim güvenliği uzmanı ve bir siber güvenlik blogu olan Risky. Biz'in ardındaki blogcu Patrick Gray, "Neden Gizliden Gizliye LulzSec'i Severiz" başlıklı bir yazı yazdı. Yüzlerce retweet aldı; şöyle diyordu: "LulzSec, dünyanın en güçlü kuruluşlarından bazılarını yerin dibine batırmak için sağa sola saldırıyor ... gülmek için! Lulz uğruna! Makara olsun diye! Bu, elbette size bilgisayar güvenliği hakkında bilmeniz gereken bir şeyi gösteriyor: Bilgisayar güvenliği diye bir şey yok." Sondaki vurucu paragraf, siber güvenlik endüstrisinde birçok insanın "Peki o halde LulzSec'ten neden hoşlanıyoruz? 'Ben öyle söyledim.' İşte o yüzden," diye düşündüğünü söyledi.

LulzSec'in sık sık ve pervasızca başvurduğu basit SQL enjeksiyonu yöntemleri, insanların hususi verilerinin saldırıya ne denli açık olduğunu anlamasını sağladı, hatta bunu tüm o bilişim güvenliği pazarlama kampanyalarının yaptığından daha zorlayıcı ve ikna edici bir biçimde yaptı. Hatta Cisco, bu ilgiden istifade ederek, Twitter'da grubun adı aratıldığında çıkan sonuçların tepesinde reklam mahiyetindeki tweet'lerin çıkmasını sağladı.

Ardından beyaz şapkalı bir güvenlik şirketi aynısını yaptı. Ertesi sabah, Topiary kalkıp LulzSec'in yapmış olduğu farz edilen son saldırıya dair haberlere baktı; dijital güvenlik şirketi Black & Berg'ün anasayfası tahrif edilmişti. Ana sayfada "21. Yüzyıl için Siber Güvenlik, Hack'leme Müsabakası: Bu web sitesinin ana sayfasındaki resmi değiştir, 10.000 dolar ve kıdemli siber güvenlik danışmanı Joe Black ile birlikte çalışacağın bir pozisyon kazan" şeklinde büyük bir başlık vardı. Bunun hemen altında şöyle yazıyordu: "HALLEDİLMİŞTİR, KOLAY OLDU. PARANIZ SİZDE KALSIN BİZ BUNU LULZ İÇİN YAPARIZ." Bu başlığın altına ise ABD'deki bir binanın LulzSec'in nezih ve tek camlı gözlüklü adamının siyah-beyaz resmiyle kaplı bir fotoğrafı vardı. *International Business Times* adlı site hemen "LulzSec Hack'leme Yarışmasında Galip Geldi, 10.000 Dolarlık Ödülü Kabul Etmedi" başlıklı bir haber yayınlandı; bizzat

Joe Black'in sözleri aktarılıyordu: "Ne diyebilirim ki? Biz iyiyiz, onlar daha iyi." *Times*, Black'e LulzSec'in bunu nasıl yaptığını sorduğunda şöyle dedi: "Keşfe çıkacağım, tarayıp erişim sağlayacağım, erişimi koruyacağım ve izleri örteceğim."

Fakat Topiary tayfaya bu Black & Berg saldırısına dair ne bildiklerini sorduğunda kimsenin bilgisi olmadığını gördü, ayrıca tahrifat mesajı, diğer saldırılarına damgasını vuran o kaçık yaratıcılığa sahip değildi. Topiary, o zamanlar farkında değildi ancak Black ivedilikle ihtiyaç duydukları müşterileri şirkete çekmek için büyük olasılıkla bizzat kendi sitesini tahrif etmişti. (Bir sene sonra şirket kapandı ve kurucusu Anonymous ve Antisec çizgisine geldi.)

Dünyanın başka bir köşesinde, Brezilya'da bulunan sıkı bir hacker topluluğu kendi LulzSec'lerini, yani LulzSec Brezilya'yı kurmaktaydı. LulzRaft adlı başka bir hacker grubu kısa bir süreliğine ortaya çıktı. Başka siyah şapkalı hacker'lar giderek daha fazla ipucu yolluyordu. Her gün LulzSec üyelerine düzinelerce web sitesinin bağlantısı yollanıyordu, bunlardan bazıları kendilerine virüs bulaştırabilirdi ama birkaçında istismar edilebilecek hakiki güvenlik açıkları ve bir yerlerde 1.000, başka bir yerde 500 bin kullanıcı adı ve şifresi gibi sağda solda bir yığın veri de vardı. Bunların birçoğu oyun şirketlerine aitti; bu şirketler bir biçimde hacker'lar arasında popüler birer hedefti ve bu durum bir paradokstu, zira bunların çoğu bizzat oyun oynardı. Birçok durumda bunları bizzat sızdırmaktan fazlasıyla ürktükleri için ve buldukları veriler veya istismar edilebilecek güvenlik açıkları boşa gitmesin diye, söz konusu bilgileri LulzSec aracılığıyla sızdırmak istiyorlardı. Ekip, sızdırdığı şeyler konusunda seçici olmak durumundaydı —Topiary, AnonOps'ta yaşadıkları sayesinde her talebi kabul etmemeyi öğrenmişti.

Aynı anda bir sürü şey olurken Topiary olaylara hâkim olmakta zorlansa da, LulzSec yapacağı hack'leri duyurma konusunda hızlanıyordu. Ekibin elinin altında, ekseriyetle başka hacker'ların kendilerine vermiş olduğu ve yayınlanması gereken bir yığın kullanılmamış veri vardı. Pentagon sonunda Infragard'ı yayınlamalarına sebebiyet vermişti ama yakında doğru anı kollayacaklardı. Peş peşe gelecek saldırılar ortalığı yangın yerine çevirecekti.

8 Haziran Çarşamba gecesi, bir gerginlik sezen Topiary, Sabu'ya bir mesaj gönderip oralarda olup olmadığını ve konuşmak isteyip istemediğini sordu. Güvenlik ya da genel olarak hayat hakkında ufak bir muhabbet çevireceklerini ümit ediyordu. Fakat Sabu cevap vermedi. Monsegur, daha birkaç saat öncesinde mahkemedeydi ve FBI ile yapılan kimi sözleşmelere imza atıyordu. Sabu birkaç saattir çevrimdışıydı ve Topiary garip bir önseziyle mücadele ediyordu.

Büyük Britanya zamanıyla o günün akşamında, ender rastlanan duygusal bir edayla "Gerçekten bazı tutuklamalar olabileceğine dair bayağı endişelenmeye

başladım," dedi. Derdi, düşman hacker'lar, Jester ya da bir anda gelen Bitcoin bağışları değildi. LulzSec ekibinin üyelerinin kişisel bilgilerini ele geçirdiğini iddia ettiği belgeyi daha yeni yayınlamıştı ama o çalışma arkadaşlarına dair verilen tüm isimlerin doğru olmadığından emindi. "Nedendir bilmiyorum ama garip bir biçimde başımıza kötü şeyler geleceğini hissediyorum."

Birkaç gün önce, M_nerva'nın o bilgileri sızdırmasının ardından Sabu'nun karşısına çıkıp benzer kaygılar dile getirdiğini ve Sabu'nun da birden nasıl kaygılandığını hatırladı. (Tüm bunlar Sabu tutuklanmadan önce yaşanmıştı.) Topiary, her daim gruptaki sakin elemandı. Sabu'nun mantığıydı. Topiary'nin tedirginliğe kapılmaya başlaması belki de Sabu için bu işlere çok fazla battıklarına dair bir alametti. Sohbetlerinin seyri içerisinde, polisi davet ediyor olmalarına rağmen o anda öylesine bırakamayacaklarına ikna oldular. Yakalanan ivme çok güçlüydü, beklentiler çok yüksekti. Yollarına devam edecek ve gizli kalma kabiliyetlerine duydukları inançla devam edeceklerdi. Bir noktada muhtemelen bir tutuklamanın söz konusu olacağını ikisi de bir nebze kabullenmişti.

Peki, Topiary artık Sabu ve Kayla'ya tam olarak güveniyor muydu? Çarşamba gecesi bu soruyu yanıtlarken, onlara, "Gruptaki herkesten daha çok" güvendiğini, özellikle de Sabu'ya güvendiğini söylüyordu.

"Sabu'yu, çevrimiçi ortamlardaki herkesten daha fazla önemsiyorum," dedi. "Tutuklanırsam onları ispiyonlamayacağım."

Ama kafasını kurcalayan duygu, kısmen Sabu'nun on yılı aşkın süredir insanlara sosyal mühendislik uyguladığını bilmesinden ve onu sadece birkaç aydır tanıyor olmasına rağmen bu kadar güveniyor olmasını garip bulmasından kaynaklanıyordu. Mesela, bir ay önce Sabu Topiary'ye adını (Hector) söylemiş, Google Voice numarasını ve birkaç arkadaşının ismini vermiş ve hatta New York City'de yaşadığını söylemişti. Topiary, onun da kendisine dair o kadar çok şey bilip bilmediğini merak ederek, birkaç hafta önce Sabu'ya kendisine dair neler bildiğini sorduğunda Sabu şöyle demişti: "Birleşik Krallık'tan bir elemansın, iyi aksan yapıyorsun ve tam da bu yüzden gerçekten Birleşik Krallık'tan olmadığını düşünüyorum." İskandinavya'dan arkadaşlarla çevrimiçi oyunlar oynamasından dolayı alışılmadık bir İskoçya-Norveç aksam geliştiren Topiary, Sabu'ya hiçbir zaman gerçek adını vermemiş ya da Britanya Adaları'nda yaşadığını doğrulamamış veya herhangi bir arkadaşının ismini söylememişti. Sabu, gerçek kimliğini saklamayı artık pek dert etmiyor gibiydi.

Topiary, bu konuda Sabu'ya nazaran daha az lakayt olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, dünyanın bu kadar ücra bir köşesinde yaşıyor olması kendisini güvende hissetmesini sağlamıştı. Hatta polisin kalkıp da Shetland Adaları'na kadar yol tepeceğinden bile şüpheliydi.

Topiary yattı. Uykuya dalmakta zorlandı. Yatakta dönüp durdu, garip bir kâbus gördü ve sabah saat 05:00'te bağırarak uyandı. Yıllardır başına böyle bir şey gelmemişti. Dışarısı hâlâ karanlık olsa da yatağından kalkıp salona gitti. Oyun oynama maksadıyla kullandığı sandalyesine oturup #pure-elite'e giriş yaptı. Birden mesaj bombardımanına tutuldu.

Tayfadan biri "Sabu kayıplara karıştı," diyordu. LulzSec ekibi sonunda Sabu'nun yirmi dört saati aşkın bir süredir ortalıkta olmadığını fark etmişti.

22. Bölüm

Ryan'ın Dönüşü, Aklın Sonu

Topiary huzursuzdu, kafası karışmıştı. Biri yalan söylüyordu, o kesindi. Önce Kayla, kamuya açık bir IRC kanalında Sabu'nun baskın yediği söylentisinin dolaştığını bildirmişti. Sonra başka biri, iki kızının hastalanıp hastaneye kaldırıldığını söyledi. Daha sonraları, Topiary'nin Sabu'nun gerçek hayattaki bir arkadaşı olarak tanıdığı biri daha baskın yediğini iddia etti. Sonra, yine başka bir kaynaktan o hastane hikâyesini duydu. Olup bitenlere dair söylenen şeyler, yüzde elli-elli oranında bölünmüştü. Topiary, hastane hikâyesine inanmak istiyordu. Paranoyak hacker çevrelerinde veya Anonymous'ta, biri sebepsiz yere bir süreliğine kamuya açık bir IRC kanalından kaybolduğunda, insanlar en kötüsünü (FBI baskını) düşünürdü. Fakat Sabu aniden yine yeraltına çekilme niyetinde olsaydı, güvendiği birkaç arkadaşının farklı şeyler söylemesini isterdi.

Topiary, saat başı Sabu'nun Google Voice numarasını aradı ama açan yoktu. Yarım günü aşkın bir süreliğine çevrimiçi olmaması pek görülmüş şey değildi. Topiary bekledi ve Sabu'nun bir hücrede sorgulanmadığını veya daha da kötüsü muhbirlik yapmadığını ümit etti. Sabu, IRC'de hâlâ çevrimiçi görünüyordu. Rumuzunun yirmi dört saat boyunca hareketsiz olmasının ardından ekip onu öldürdü; bu, Fed'lerin izliyor olması ihtimaline karşı alınan bir tedbirdi.

Topiary o sabah "Epey endişeliyim," dedi.

Sabu bir hafta önce, yakalanacak olursa Topiary'nin kendisine ait Twitter hesabına erişim sağlayıp normal bir biçimde tweet atmasını istemişti, bu esnada da ekip hack'leri duyurmaya devam edecekti. Fed'ler Sabu'yu ele geçirecek olursa, bu onu bazı cezalardan kurtarabilirdi. Topiary, Sabu'nun Twitter hesabına baktığında

duygulandı ve bu hacker'ın onu ne kadar da motive ettiğini hatırladı. Kısa tutulmuş biyografisinde şunlar yazılmıştı: "Tüm Anon'lara: Hepiniz harika ve güçlü bir şeyin parçasısınız. Gayet bariz ve arkaik olan taktiklere pabuç bırakmayın. Özgür kalın." Sabu, fevri biri olabilirdi ama ilham da verebiliyordu.

Kayla'yı bir endişe sarmıştı. Topiary'ye "Sabu'nun kılına dokunulduğunu öğrenirsem internetin altını üstüne getiririm," dedi.

Ekip çıkmaz bir duruma girmişti. Sabu yakalanmış ve bilgi vermeye zorlanmışsa, Fed'lerin onların yaptıkları şeyleri gözetleme olasılığı hayli yüksekti. Hiçbir şey yapmaz veya kaçarlarsa, bu hemen Sabu'nun ilişkisi olduğunu gösterecekti.

Akşam olurken, Topiary yine Sabu'nun numarasını aradı. Birden biri telefonu açtı. Ama ses gelmiyordu. Topiary, "Ah, kim o?" diye sordu.

"David Davidson."

Bu Sabu'ydu. Topiary rahat bir nefes aldı. Sabu'nun sesi üşütmüş veya ağlamış gibi geliyordu. Sabu, büyükannesinin öldüğünü ve cenaze işleriyle uğraşmak zorunda kaldığını söyledi. Sonra ekibin geri kalanının ortalıkta olup olmadığını sordu ve Topiary'nin onlara geri dönmüş olduğunu söylemesini istedi. Topiary, başta Sabu'nun yalan söylüyor olabileceği ihtimalini umursamadı —onunla yine konuşuyor olmaktan mutluydu, o kadar. Aradan çok uzun bir süre geçmeden Sabu, hikâyesini değiştirip aslında büyükannesinin ölüm yıldönümü olduğunu söyledi. İlk konuştuklarında, muhtemelen hikâyesini daha sahici bir hale büründürmek için, Sabu sesini kasten değiştirmişti. O zamana kadar FBI, Sabu'nun hem çevrimiçi ortamlarda LulzSec üyelerine hem de telefonda Topiary'ye söylediği her şeyin günlüğünü tutuyordu.

Sabu, ilerleyen günlerde, FBI ile işbirliği yapmaya başladığından beri normalde olduğundan daha uzun bir süreliğine çevrimdışı kalmaya ve hatta günübirlik FBI'ın ofisinden iş yapmaya başladı. Sabu, zaman zaman grubunu başka gelişmelerden haberdar ediyordu fakat hâlâ durumdan bihaber olan Topiary, ekibe dair daha fazla sorumluluk üstlendi.

Topiary, önlem olarak birçok dosyayı sildi, aşırı bir güvenlik sağlamak üzere tüm şifrelerini ve şifrelemelerini yeniden belirledi. Tüm şifrelerini, kriptolanmış bir SD kart üzerindeki bir dosyaya sakladı, her birinde bir karakter karşılıklı olarak değiştirilmişti. Hangi karakterlerin değiştirilmiş olduğunu bir tek kendisi biliyordu. Yine de sürekli pencereden dışarı bakıp bir minibüs geçtiğinde zıplamadan edemiyordu. İlk kez, polis üniforması giymiş birkaç adamın ertesi sabah şafak söktüğünde kapısını kırıp kırmayacağını cidden merak etmeye başladı.

Birkaç gün önce yiyecek bir şeyler almaya çıktığında, o civardaki uyuşturucu bağımlılarından biri, Topiary evine dönerken yanma gelmiş, "Hey," deyip ona el sallayınca Topiary de kulaklıklarını çıkarmıştı.

Adam, tok bir İskoçya aksanıyla "Geçenlerde polis kapını çaldı," demişti. Topiary'nin kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

"Gerçekten mi? Peki, ne yaptılar?"

Omuzlarını silkerek "Arabalarıyla geldiler, sonra birkaçı inip kapını çaldı ama açan olmadı," demişti. Topiary, umursamaz bir tavır takınmıştı. Bu uyuşturucu bağımlısı yalan söylüyor olabilirdi ama Topiary kafasını toparlamak için deniz manzarasına bakmak üzere çıktığında, polis uğramış da olabilirdi. Ayrıca, o bölgede uyuşturucu temizliği yapıyor olmaları da mümkündü. Yine de dizüstü bilgisayarında Topiary ve Anonymous'a dair ne varsa silmeye, elindekileri kriptolamaya ve hepsini Hushmail üzerinden kendisine göndermeye karar verdi. Sonunda dizüstü bilgisayarındakileri tamamen silecekti.

Polis kapısına dayanacak olursa, nadiren kullanılan bir masaüstü bilgisayarı ve masumane görünen Dell marka bir dizüstü bilgisayar, film izlemek için ilaveten kullanılan birkaç ekran ve klipslerle salonundan geçen bir telefon kablosu bulunan temiz bir ev göreceklerdi. Bodrum katlarını mesken tutmuş hacker'lar ile anılan o boş pizza kutularından eser yoktu. Polisin bilgisayarından birinde bulabileceği Anonymous'a dair herhangi bir belge, Topiary'nin bir kitap hazırlamak üzere yapmış olduğu bir araştırma olarak görmezden gelinebilirdi. Bir miktar korsan müzik ile LulzSec için yaptığı taramalar esnasında ya da eş-dosttan edindiği yüzbinlerce ismin ve şifrenin bulunduğu bir miktar veritabanı bulurlardı. Topiary bunu şahsi koleksiyonu olarak niteliyordu. Bunları bazen bizzat insanların kimliğini açığa çıkarma girişimleri için kullanıyordu ama daha ziyade bunlara sahip olmak bile güzel bir şeydi.

Kullandığı sanal özel ağ sunucusu HideMyAss'in onu yetkililere teslim edebileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Şöyle bir mantıkla hareket ediyordu: HideMyAss'in müşterileri, bu şirketin kullanıcılardan birini ele verdiğini öğrenecek olursa, sürüler halinde oradan ayrılırdı ve HideMyAss iflas ederdi. Kesinlikle kendisini ele vermeyeceklerdi.

Sabu aile meseleleriyle uğraştığı bahanesiyle çevrimdışı kalırken, tanıdık bir yüz LulzSec'in yuvasına geri döndü: Bu, Ryan'dı. Ryan'ın geçmişte sergilediği huysuz davranışlar ve LulzSec'in iletişim kanallarına yönelik siber saldırıları göz önünde bulundurduğunda, buna anlam vermek pek mümkün değildi ama hacker yaşamı böyle bir şeydi işte. Birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda en hararetli tartışmaların bile çaresine bakılabilirdi. Bu sefer, Ryan'ın kimi arkadaşlara ihtiyacı vardı ve LulzSec, Ryan'ın dolandırıcı Facebook uygulaması üzerinden bilgisayarları enfekte edebilen devasa botnetini kullanabilirdi. Ryan'ın yeraltı hacker camiasıyla sıkı bağları vardı ve LulzSec'in sızdırdığı tüm şeyleri yayınlamak

için kullandığı metin uygulaması Pastebin'in ve Encyclopedia Dramatica'nın yöneticiliğini yapıyordu. Ryan, insanların pek hoşlanmadığı ama yepyeni bir Hummer'ı ve havuzlu bir evi olduğundan kendilerini arkadaşlık kurmaya mecbur hissettiği okuldaki o çocuklar gibi biriydi. Ryan gerçek hayatta zengin biri olmasa da çevrimiçi ortamlarda para babası gibi görünüyordu; sunuculardan tutun da botnetine varana dek bir dizi etkileyici varlığa sahip olmak için yıllarını harcamıştı. Sahip olduğu sunucular, Encyclopedia Dramatica'yı ve geçen haftalarda LulzSec tayfasına mensup biriyle yeniden irtibata geçmesinin ardından LulzSec'in yeni IRC ağı olan lulzco.org'u barındırıyordu.

Topiary, IRC üzerinden Ryan ile yeniden irtibata geçtikten sonra, yeni müttefikini daha iyi çözmek için onun sesini duymak istedi, böylece Skype üzerinden arkadaş oldular. Ryan'ın sesi geldiğinde, o kadar tok bir İngilizce aksanı ile konuşuyordu ki insan onun Avustralyalı olduğunu düşünebilirdi. Ryan, makineli tüfek gibi konuşuyor, botnetini, hack'lerini ve yeraltında nasıl para kazandığını alenen anlatarak öve öve bitiremiyordu; sıkıcı sözlerine küfürler serpiştiriyordu. Sonra da, bir keresinde annesinin onun için köy ekmeğine jambon koyarak hazırladığı sandviçi uzun uzadıya anlattı. Ryan, bayağı kaçık ve tekinsiz birine benziyordu ama aylar önce neden AnonOps'tan yüzlerce ismi sızdırmış olduğunu açıkladığında Topiary'nin ona dair fikirleri yumuşadı. Ağ operatörleri onun rahatını kaçırmış ve sonra da başka biri tüm verileri toparlayıp sızdırması için ona teslim etmiş. Köprünün altından çok sular akmış. Şu gerçek adının, adresinin ve telefon numarasının açığa çıkarılması meselesine gelince; bunlar, dört yıl önce uydurulmuş yanlış bilgilere dayanıyordu. Ryan Topiary'yi, gerçek bilgilerinin gizli kalması için sahte belgeler düzenleyip bunları sağa sola yaydığına temin etti.

Topiary, birinin saçmaladığını kestirebildiğini düşünüyordu, özellikle de konuşma sesli bir biçimde yapıldığında. Ryan'ın samimi olduğuna inandı. Aslında Topiary, bu eleman için üzülmeye başladı. AnonOps'taki insanlar Ryan'ı, her şeyi kayıt altına alan ve her şeye saldıran, daima kızgın biri olmakla suçlamıştı. Fakat aslında kızgın biri değildi; sadece heyecanlı bir tipti. Topiary'ye kalırsa, belki kaba biri olarak algılanıyordu ama çalışkan ve elini taşın altına koyan biriydi. Sabu'nun artık ortalıkta olmamasıyla birlikte, Topiary, kendi rahat kişiliğini dengeleyecek, tutkulu ve biraz çatlak birisiyle konuşmayı özlemişti.

Ryan, sohbetlerin hiçbirinin günlüğünü tutmamaya söz verdi ve sahip olduğu günlük tutma becerisinin denetimini tümden LulzSec tayfasına devredeceğini söyledi. Ayrıca, ekibin istediği zaman botnetini kullanabileceğini de söyledi. Geçmişte Botnetini ABD Hava Kuvvetleri'nin sitelerini kötü şakalar yapma niyetiyle DDoS'lamak için kullanmış ve sonradan orayı arayıp onlarla

dalga geçmişti. Ayrıca botnetini, haraç kesmek ve hacker çarpışmaları gibi çirkin amaçlar için kullanmak isteyenlere devren kiralayarak bir günde yüzlerce dolar kazanabiliyordu. Ancak LulzSec onu bedava kullanabilirdi. Bu açlıktan gözü dönmüş bir köpeğin önüne taze et atmak gibi bir şeydi: LulzSec, Ryan'ın botnetini kullanarak istediği hemen hemen her siteyi bir çırpıda çökertebilirdi.

Sabu, IRC'ye damladığı nadir anlardan birinde, Topiary'ye, Ryan'ı bir destekçi olarak görmekten hoşlanmadığını söyledi. LulzSec'in haddinden fazla kişiyle irtibat kurduğunu sözlerine ekledi. (Böyle bir durumun söz konusu olup olmadığı ya da hâlihazırda bir FBI muhbiri olarak çalışırken bunu neden dert edindiği net değildir.) Topiary, kayıtlar sızdıran M_nerva dahil olmak üzere, güvendiği tanıdıklarını #pure-elite'e davet edenin bizzat Sabu olduğunu öne sürdü. Topiary, bu tartışmada galip geldi ve Ryan kaldı. Sabu artık çoğunlukla ortalıkta olmadığı için, Topiary LulzSec'in giderek artan sayıdaki Twitter takipçileriyle yapabileceği şeylerin daha neşeli yönlerinin keyfini çıkarıyordu. Elli beş porno sitesinin yönetici şifresini ve yirmi altı bin porno şifresini yayınlamasının ardından, insanların bu veri yığınını başkalarının e-postalarını hack'lemek ya da —bir durumda— bir elemanın "kız arkadaşını aldattığını" ortaya çıkarmak için kullanmış olduğuna dair Twitter üzerinden geri bildirimler aldı.

Topiary, olayları daha interaktif hale getirmeye başlayabileceğini fark etti. Yüz bin kişiyi bir YouTube videosuna yönlendirip, söz konusu hesabın sahibine bir ton izleyici bahşedebilir ya da ufak bir web sitesi veya IRC ağını çökertmek üzere bir yığın insanı oralara yönlendirebilirdi. Böylece, LulzSec'in saldırıları çok daha neşeli bir hal alırdı. Ryan ile konuşmaya başladı ve onunla birlikte, Ryan'ın arkadaşlarından oluşan bir dinleyici kitlesi karşısında kötü şakalar yapmak için Skype üzerinden sağı solu aramaya başladılar. Sonra Ryan, dünyada istedikleri her yeri arayabilecekleri ortak bir Skype Unlimited hesabı açtı, gözünü kırpmadan seksen doları ödedi.

Topiary'nin aklına bir fikir gelmişti. Telefonda işletmek için bir yerleri arayacaklarına, LulzSec'in Twitter takipçileri *onları* arasa nasıl olurdu? Topiary, dünyanın herhangi bir yerinde birilerinin LulzSec'i (veya en azından kendisini) arayabilmesi için bir Google Voice numarası almayı önerdi. Örneğin 1-800-LULZSEC gibi, grubun harflerini içeren bir numara almak istiyor ama bu numaranın çalışacağı bir alan kodu bulamıyordu. Kendisini kanıtlama hevesine kapılan Ryan, ABD'deki tüm olası numaraları saatlerce gözden geçirip sonunda Columbus'un (Ohio) alan kodu olan 614'ün denk gelen rakamlar için uygun olduğunu gördü. Artık bir telefon hatları vardı: 1-614-LULZSEC.

Bu, sahte IP adreslerine kayıtlı başkaca iki potansiyel numaraya atlayabilecek, yeni edinmiş oldukları Skype Unlimited-World-Extra numaralarına yönlendirilmiş ücretsiz bir Google numarasıydı. İkili, birer kurgu isim olan Pierre

Dubois ve Francois Deluxe tarafından, ses değiştirme ve aşırı bir Fransız aksam kullanarak "İnternetlerinize tecavüz etmekle meşgul" olduklarından telefonu açamadıklarını söyledikleri iki sesli mesaj bıraktı.

Topiary, LulzSec'in kamuya açık sohbet odasında bu yardım hattını duyurur duyurmaz, her dakika birkaç çağrı aldılar; bunlardan bazılarını yanıtlayıp arayanlara takıldılar. Topiary, ipucu vermeksizin, arayıp sihirli kelimeyi —*limonata*— söyleyenlere 1.000 dolar ödül verileceğini duyurdu fakat doğru tahminde bulunan kimse olmadı, yaklaşık kırk kişi ise kelimenin *lütfen* olduğunu tahmin etti. O gün toplam 450 çağrı gelmişti.

Topiary, gırla gelen çağrıların ortasında, grubun ortaya attığı son şeye dair bir duyuru kaleme aldı: Bu, başka bir siyah şapkalı hacker'ın kendilerine yolladığı ABD Senatosu'nun web sunucusundaki bütün dosyaları içeren dizin listesiydi. Burada, karşılığında beş ila yirmi yıl hapis cezası alınabilecek, ciddi bir saldırı söz konusuydu, ancak Topiary daha ziyade dönüp LulzSec yardım hattıyla uğraşmaya hevesliydi.

Topiary, yazdığı metinde "Bu, Senate.gov'dan edinilmiş, sadece eğlence olsun diye yayınlanan ufak bir şey," şeklinde bir ifade kullanmıştı. "Beyler bu, savaş kapsamında değerlendirilmesi gereken bir eylem midir? Bir sorun mu var?"

Bu verilerin yanı sıra, bir oyun şirketi olan Bethesda'nın kaynak kodu ve veritabanı şifrelerini de yayınladılar; bu, Senato'yla tamamen alakasız bir mevzuydu ve sadece ellerinin altındaki sızdırılmış şeyleri değerlendiriyorlardı. Brink adlı oyun şirketinin sunucularında muhafaza edilmiş iki yüz bin kullanıcıya ait bir veritabanı da ellerinin altındaydı ama bunu yayınlamayacaklardı, çünkü "Aslında biz bu şirketi severiz ve Skyrim'in üretimi konusunda ellerini biraz çabuk tutmalarını istiyoruz. Buyrun, başımızın üstünde yeriniz var!" Artık, yayınlanan her şeyin üst kısmında, yardım hattının numarası ve IRC sohbet odası dahil olmak üzere, iletişim bilgilerinin ve bağış yapmak için gerekli olan ayrıntıların kısa bir listesi vardı.

Naked Security adlı sitede çalışan gazeteci Chester Wisniewski, "LulzSec'in hava atmak dışında neden yine video oyunları üreten bir şirketi rezil etme girişiminde bulunmaya karar verdiği pek anlaşılır değil. Gelişigüzel sabotaj ve tahrifat eylemlerini açıklamak zor, dolayısıyla bu saldırıların arkasındaki kişilerin kafasında ne döndüğünü anlamaya çalışmayacağım," dedi. Ancak, bu bir gerekçe meselesi değildi, durum öyle icap ettiği için bu eylem yapılmıştı. Eskiden, Kayla botnetini güvenlik zafiyetleri bulmak amacıyla web'i taramak için kullandığında, onu bir IRC kanalına bağlayıp çalıştırmak için basit sohbet komutları kullanmıştı ve bu esnada Bethesda'nın ağında bir güvenlik zafiyetine rastlamış ve bunun üzerinden sunucularına erişim sağlayabilmişti. Şirket çok büyük olduğundan, ekip veritabanlarının hemen altını üstüne getirmek yerine,

Bethesda'nın bant genişliğinden hack'lenecek başka siteler aramak ve orayı botları saklayacak güvenli bir yer olarak kullanmak için faydalanmayı yeğledi. Bu oyun şirketi, başka siteleri etkin bir biçimde hack'lemek için kullanıldığından bihaberdi. Söz konusu sunucular tepe tepe kullanıldıktan sonra, üzerlerinde kayıtlı verileri ortaya dökmenin vakti geldi.

Artık yapılan hack'ler daha da keyfi bir hal alıyordu. Topiary, Ryan'ın botnetinin her şeyi çökertebileceğini bildiği için, LulzSec'in yardım hattını Twitter'dan duyurdu ve şöyle dedi: "Bir hedef seçin, yerle bir edelim." Yardım hattına birden yığınla çağrı geldi ve bunların arasından sıyrılan üç kişi de oyun şirketlerini hedef seçti: Eve, Minecraft ve League of Legends.

Birkaç dakika içerisinde, Ryan'ın botneti o üç siteyi vurmuştu, ayrıca "Hükümete alenen gözetleme yazılımları veya buna benzer bir bok sattıkları için" FinFisher.com adlı bir siteye de saldırıldı. Siteleri bu şekilde DDos'lamak ya da bir iki saatlik arıza süreleri yeni bir şey olmasa da buna Titanik'i Ele Geçirme Salı'sı adında DDoS partisi demek ya da yüz elli bin Twitter takipçisine böbürlenerek bundan bahsetmek gibi bir durum ilk kez yaşanıyordu.

Topiary, "Minecraft'e deli oluyorsanız, sizinle telefon üzerinden dalga geçmeyi isteriz," şeklinde bir duyuru yayınladı. "614-LULZSEC'i arayın ve Pierre Dubois ile görüşme fırsatını yakalayın!"

Topiary, Insane Clown Posse adlı hip-hop ikilisi sayesinde ün kazanıp internette dolaşan "Mıknatıslar nasıl çalışır?" memi hakkında düşünmeye başlayınca Magnets.com'un ofislerini aradı. Telefonu açan kadına bu soruyu kimin yanıtladığını sordu ve karşılığında sersem bir cevap aldı, telefonu kapattı, sonra da LulzSec hattını Magnets.com'un telefon santraline yönlendirdi.

"Eğlenceli bir sürpriz için herkes 614-LULZSEC'i arasın," şeklinde bir tweet attı. Yaklaşık üç dakika sonra o numarayı tekrar aradı ve aynı anda düzinelerce aramanın "Burası Magnets.com...ah...." şeklinde bir cevapla kahkaha attığını duydu. Bir yöneticiyle görüşmek istedi. Topiary, adamın sesini işitir işitmez, tüm bu garip aramaların sebebini izah etti. Söz konusu yönetici espriden anlıyordu, Topiary bu durumdan hoşlandı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Topiary, "Yeni Lulz Telefon Bombardıman Silahımızı test ediyoruz," dedi. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Biraz nefesim kesildi." Magnets.com'un müşteri hizmetleri merkezi, dakikada iki yüzü aşkın çağrı alıyordu.

Topiary, "Tamam, buna bir son vereceğim," dedi.

"İyi olur, zira ölmek üzereymişim gibi hissediyorum."

Birkaç tıklamayla hattın yönlendirmesini kaldırdı ve arka plandaki telefon seslerinin birdenbire kesildiğini işitti. Bu, telefon üzerinden yapılmış bir DDoS

saldırısı gibiydi. Devam ettirmek mantıklı geldi. Kısa bir süre sonra, LulzSec hattını çevrimiçi bir oyun olan World of Warcraft'a, sonra FBI Detroit'in telefon santraline, sonra da tabii ki HBGary Inc.'e yönlendirdi.

Topiary, şirketin eski yöneticisine şöyle bir tweet attı: "Biz buralarda yokken bu sürüye göz kulak olursun, AaronBarr. Sağol ahbap. Şimdilik hoşçakal." İlerleyen yirmi dört saat içerisinde, LulzSec'teki diğer hacker'larla konuşurken bir twitter beslemesi yaptığı arada, Topiary'nin meşgul santraline 3.500 cevapsız arama ve 1.500 sesli mesaj gelmişti; ertesi gün 5.000 cevapsız arama ve 2.500 sesli mesaj vardı.

Fakat kısa bir süre sonra Ryan huzursuzlandı. Yardım hattını arayanlarla oyalanmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu; web sitelerine, daha büyük olanlara saldırma işine geri dönmek istiyordu. Artık mest olmuş bir izleyici kitlesi ve LulzSec, Antisec ya da Anonymous adı altında büyük isimlerin peşinden gitmek isteyen bir çetesi vardı. Kendi insiyatifiyle botnetini toparladı, botlarının çoğunu çağırdı ve Amerika'nın Merkezi İstihbarat Ajansı'nın (CIA) ana sayfasına nişan aldı ve ateş etti.

Birkaç dakika içerisinde, CIA.gov çökmüştü.

Ryan, Skype'ta "CIA yandı," deyip sonra da ABD'den ne kadar da haz etmediğine dair bir monologa daldı. Topiary afalladı. CIA'in ana sayfasını ziyaret etti ve gerçekten de çökertilmiş olduğunu gördü. Biraz huzursuz hissetmesi işten bile değildi. Bu büyük bir olaydı. Fakat bunu duyurmamazlık edemezdi. Twitter üzerinden adeta kısık bir sesle şöyle dedi:

"Lulz için —cia.gov— hedef vuruldu."

Televizyonlardaki haber bültenleri, basılı ve web üzerindeki haberler bunu hemen fark edip LulzSec'in biraz önce CIA'i vurduğuna dair haykıran başlıklar attı. Birkaçı, yanılarak CIA'in "hack'lenmiş" olduğunu belirtiyordu. Artık LulzSec alenen yetkilileri kışkırtıyor, adeta gelip grubu tutuklamaları için bir davetiye yolluyordu.

Yaklaşık aynı zamanlarda Aaron Barr, Twitter'a girip HBGary'nin yöneticisi olan Greg Hoglund'a herkesin görebileceği yeni bir mesaj attı: "Sizi görmek ne kadar da güzel," diyordu. "Hadi biraz patlamış mısır alalım. Bir gösteri başlayacakmış gibi bir hissim var." Topiary bunu gördü, mesaj durup dururken atılmış gibiydi.

Hoglund, ilk kez Twitter'dan mesaj atıp "Merhaba Aaron," dedi ve bunu LulzSec'e de yönlendirdi. "Neyin çökmek üzere olduğunu görmek için, ön sıralarda bir koltuk kapmak amacıyla bir Twitter hesabı açtım." Topiary içgüdüsel olarak bu üstü örtük tehdidi şüpheyle karşıladı —böylesine tehditler hemen hemen her gün gelirdi— ve bunu iğneleyici bir sözle yanıtladı.

Twitter üzerinden Barr'a "Kibafo33 ne demek?" diye sordu. "Türkçe/Portekizce 'o' ve 'nefes' kelimlerinden oluşturulmuş bir şey mi bu? Aynı zamanda 33'ncü dereceden bir mason musun?"

Topiary'nin dikkatini dağıtan daha büyük mevzular vardı. Yaklaşık üç yüz mil ötede, Londra'da, WikiLeaks'in kurucusu Julian Assange, LulzSec'in CIA'in web sitesini çökerttiğinden haberdar olmuştu ve buna kıkır kırır gülüyordu.

Assange için CIA.gov'a yönelik basit bir DDoS saldırısı, o aralar çok ihtiyaç duyduğu komik bir rahatlama sağladı. Anonymous, Aralık ayında imdadına yetiştiğinden beri, son aylarını ABD'ye iade edilme tehlikesi ve WikiLeaks'in diplomatik telgrafları yayınlamasından kaynaklı ihanet suçlamalarıyla boğuşarak geçirmişti. İsveç'teki otoriteler, onu tecavüz girişiminde bulunmakla suçlayarak sorunlarını ikiye katlamıştı; bu da İsviçre'ye iade edilme sorunuyla da uğraşması gerektiği anlamına geliyordu. Bu arada bir İngiliz gazetecinin kırsal bir bölgede bulunan malikânesinde kalıyor, üzerinde elektronik bir cihaz taşıyarak gözetim altında tutuluyor ve siber güvenlik dünyasındaki gelişmeleri takip etmeye çalışıyordu. LulzSec'i gözden kaçırması pek mümkün değildi. Bu grup, bir yandan korkusuz komedyenlerden oluşan bir şeye benzerken öte yandan, ekipte becerikli hacker'ların bulunduğu aşikârdı.

Assange, bundan etkilendiği ve belki de kendisini tutamadığı için, WikiLeaks'in ana Twitter hesabını açıp yaklaşık bir milyon takipçisine şöyle bir mesaj attı: "WikiLeaks destekçileri, LulzSec WikiLeaks'e karşı bir timi olan CIA'i çökertti," ve "CIA sonunda WTF*'in gerçek anlamını öğrenmiş oldu." Birkaç haber ajansı ve web sitesi WikiLeaks'in LulzSec'i desteklediğini duyurduktan kısa bir süre sonra ilk tweet'i sildi. Bariz bir biçimde siyah şapkalı olan hacker'larla alenen ilişkilendirilmek istemiyordu. Onun yerine, dikkatleri üzerine toplayan bu yeni gözüpek gruba sessiz sedasız bir biçimde ulaşmanın zamanının geldiğini düşündü. 16 Haziran'da, Ryan'ın botnetini CIA.gov'a çevirmesinden bir gün sonra, WikiLeaks'e bağlı biri Topiary ile iletişime geçti.

Söz konusu kişi, "WikiLeaks'te seninle konuşmak isteyen biri var," deyip onu özel bir konuşma yapmak için tarafsız bir zemin işlevi görebilecek yeni bir IRC sunucusuna yönlendirdi. Söz konusu ağın adı irc.shakebaby.net ve kanalın adı da #wikilulz idi. Topiary hemen kuşkulandı ve bu kişinin kendisini trolldiğini düşündü. Sonunda, kanala Dancing_Balls rumuzuyla girmiş, WikiLeaks'e çalışan ve q olarak anılan bir kişiyle konuştuğunda, birinin WikiLeaks'in Twitter hesabı üzerinden bir şeyler yazmasını istedi. Rivayete göre hesaba erişebilen tek kişi olan Assange, eBay hakkında bir mesaj yolladı, sonra da bu gönderiyi sildi.

* WikiLeaks Task Force: WikiLeaks Görev Gücü—ed.n.

Topiary de aynısını LulzSec'in Twitter beslemesi üzerinden yaptı. WikiLeaks beslemesinin hack'lenmiş olabileceği ihtimalini gözeterek başka kanıtlar istedi. q, bunu yapabileceğini söyledi. Beş dakikalık bir süre zarfında söz konusu IRC kanalına bir YouTube bağlantısı yapıştırıp buna hemen göz atmasını istedi.

Topiary, bu bağlantıyı açtı ve aralarında geçen IRC sohbetinin belirdiği, metnin gerçek zamanlı aktığı bir dizüstü bilgisayar ekranının videosunu izledi. Sonra kamera döndü, tam karşıda oturan, beyaz bir dizüstü bilgisayara bakan ak saçlı Julian Assange'ı gösterdi, elini düşünceli bir biçimde çenesine dayanmıştı. Üzerinde buruşuk beyaz bir gömlek vardı ve süslü perdelerin çevrelediği bir pencereden içeri güneş ışığı süzülüyordu. q, aradan biraz vakit geçtikten sonra bu yirmi iki saniyelik videoyu sildi. Söz konusu IRC kanalında Topiary ve q dışında Sabu da vardı ve muhtemelen sohbeti pür dikkat gözetleyerek takip eden FBI ajanlarıyla birlikteydi.

Sabu, q'ya "Assange'a benden selam söyle," dedi.

q, "O da selam söylüyor," dedi.

Topiary ilk başta gerildi. WikiLeaks'in kurucusu Julian Assange'ın ta kendisi ekibine ulaşmak için şu anda karşılarındaydı. Neden kendileriyle konuşmak istediğini kavrayamamıştı. Sonra q ve Assange'ın dediklerine dikkat kesildi. LulzSec'i çıkardığı işlerden dolayı övüyorlardı ve CIA'e yönelik DDoS saldırısına güldüklerini eklediler. Bu kadar kompliman yaptıklarına bakılırsa, sanki daha ziyade *onlar* gergin gibiydi. Bir anda, LulzSec sanki Topiary'nin şimdiye dek düşündüğünden daha büyük bir şey oluvermişti.

O zamana kadar, çekirdek kadrodan birkaç kişi daha olup bitenlerden haberdar olmuş ve o sohbet odasına girmişti. Sabu, onlara olanları kısaca anlattı ve bunun daha büyük hedefler vurabilecekleri anlamına geldiğini söyledi.

Sohbet esnasında Assange ve q'ya "Tayfam, geleneksel hükümet sitelerini devre dışı bırakmaya hazır gibi," dedi. "Ama o videonun kaldırılmasına şahit olmalarıyla bazıları meseleye şüpheyle yaklaşıyor."

q, "Evet, o videoyu sadece sizin için çektiğim için kaldırdım ama isterseniz yeni bir video çekebilirim :)," dedi.

Sabu, "Eğer ilave güvene ihtiyaç duyarsak (özellikle de ekibim) o zaman koyarsın. Ama şu anda iyi gibiyiz," dedi.

Sonra q, Assange ile birlikte neden LulzSec ile iletişime geçtiklerini izah etmeye koyuldu: İzlanda'daki kimi kurumsal ve hükümete bağlı sitelere sızmaları için onlara yardım etmek istiyorlardı. İntikam almak için onca sebepleri vardı. Genç bir WikiLeaks üyesi geçenlerde İzlanda'ya gitmiş ve tutuklanmıştı. Ayrıca, WikiLeaks, bir yeraltı sığınağında bulunan bir veri merkezine girmek için ihaleye katılmış ama hükümetin o alana girmelerini kabul etmemesiyle ihaleyi başka bir kurumsal teklif sahibine kaptırmıştı. WikiLeaks'i destekleyen

bir başka gazeteci de yetkililerin elindeydi. Assange ve q, LulzSec'ten hükümete bağlı sitelerin e-posta hizmetini ele geçirip yolsuzluk yapıldığına dair veya en azından hükümetin haksız yere WikiLeaks'i hedef aldığına dair kanıtlar bulmaya çalışmasını istemek için ortaya çıkmıştı. İzlanda hükümetinin WikiLeaks'in bilgi yayma özgürlüğünü bastırmaya çalıştığı şeklinde bir manzara çizmeye uğraşıyorlardı. Bu tarz kanıtlar sızdırabildikleri takdirde, İzlanda ve ötesinde bir nevi ayaklanma körükleyebilecekleri şeklinde bir açıklama yaptılar.

q ve Assange ertesi gün yine LulzSec ile görüşmek istedi. Belki de Topiary'nin hâlâ kuşkucu olduğunu sezdikleri için, q bir video daha yükleme konusunda ısrarcıydı. Videoda yine ekranında yapmakta oldukları sohbet gerçek zamanlı olarak güncellenen dizüstü bilgisayarı, sonra da bizzat Assange yakın çekim yapılarak gösteriliyordu; kafasını yine eline dayamıştı ama bu sefer göz kırpıp trackpad üzerinde hareketler yaptı, sonra da yanındaki bir kadınla konuştu. Kamera Assange'ın etrafında dolandı ve video sona erdi. Söz konusu video, beş dakikadan az bir süre içerisinde çekilip yüklenmişti. Photoshop ve resimlerle oynama konusunda deneyim sahibi olan Topiary, bu kadar kısa bir zaman aralığı içerisinde, IRC üzerinden yapılan sohbet ile Assange'ı aynı kareye yerleştirmenin çok zor olacağını hesapladı ve yön değiştirip tüm bunların gerçek olduğuna inanmayı seçti.

Fakat q, LulzSec'lerin iyi kalpli oldukları için bir kiralık katil gibi davranmasını istemiyordu. Burada karşılıklı olarak kazançlı çıkma potansiyeli mevcuttu. q, titizce kriptolanmış ve kırılması gereken, hükümete ait sınıflandırılmış veriler içeren bir çizelgeyi, RSA 128 adıyla anılan bir dosyayı yollamayı teklif etti. q, bu dosyayı yollamasa da içeriğini tarif etti.

Sabu, q'ya "Bu, kırılması oldukça güç bir şey," dedi. "Siz hiç kaba kuvvet uygulamayı denediniz mi?" q, MIT'de iki haftadır başarı elde etmeksizin bu dosya üzerinde çalışan bilgisayarları olduğunu söyledi. Topiary sızdırmaları için ekibe diğer malzemeleri de verip vermeyeceğini Assange'a sormak istedi ama sonra vazgeçti. Bir yanı bu sorunun cevabını duymak istemiyordu. Daha şimdiden LulzSec, WikiLeaks'in siyah şapkalı versiyonu olma yoluna koyulmuş gibi bir manzara söz konusuydu. WikiLeaks, sızdırılması çok riskli olan bir yığın sınıflandırılmış veriyi elinin altında tutuyorsa, artık bunları sızdıracak daha karanlık ve sinirli bir kuzeni vardı.

Topiary, LulzSec'in HBGary saldırısını düzenlemiş ekip olduğunu belirtmeye karar verdi. Assange ise HBGary'nin çökertilişinden etkilenmiş olduğunu söyleyip: "Daha iyisini yapabilirdiniz. Önce tüm e-postaları gözden geçirebilirdiniz," dedi.

Topiary, bunu kabul etti: "Yapabilirdik fakat biz sızdırmalar yapan bir grup değiliz. Sadece mümkün mertebe hızlı bir şekilde bunları yaymak istedik."

Assange ise "Evet, ancak bunu daha yapılandırılmış bir halde yayınlayabilirdiniz," dedi.

Topiary, "Yolsuzluğa dair bir şeyler bulmak için 75.000 e-postayı gözden geçirmek istemedik," diyerek yine karşılık verdi. Skandal bulmak değil Penny Leavy'nin Greg Hoglund'a yazdığı aşk mektubu ve Barr'ın World of Warcraft karakterini görmek üzere o e-postaları karıştırışını anımsadı.

Ekip, Assange ve q'yu Sabu'nun sunucusunda bulunan IRC ağlarına davet etmeye karar verdi. Topiary, hepsinin girip konuşabileceği #IceLulz adlı bir kanal oluşturdu. q, WikiLeaks'in, gruba sunucular gibi şeylerle daha fazla yardımcı olmak hatta tavsiyeler vermek istediğini fakat örgütlenmelerini bu kadar aleni bir biçimde LulzSec ile ilişkilendirmek istemediklerini söyledi. Aslında, Topiary, q'dan bir ara RSA 128 adlı dosyayı yollamasını istediğinde q vazgeçer gibi olmuştu.

q, "Evet, belki ileride yollarım, hele bir gidişata bakalım," dedi. O dosyayı hiç yollamadı, en azından Topiary'ye göndermedi.

Topiary'nin daha sonraları anımsadığı kadarıyla, Sabu "hiç olmadığı kadar heyecanlanmıştı." WikiLeaks kendisinden yardım istediği için havalarda uçuyordu. Sabu'nun gerçekte Assange'ı da işin içine katma konusunda bir yardımı dokunduğu için aslında rahatsız olup olmadığı belli değil. Altı ay önce, WikiLeaks'in güttüğü davaya dokuz yıl aradan sonra hacker ismiyle uluorta meydana çıkma riskini göze alacak denli tutkuyla bağlanmıştı. Bir diğer ihtimal ise şuydu: FBI, hükümete ait sınıflandırılmış bilgilere saldırmak konusunda son zamanlarda en çok adı çıkmış kişiye dair kanıtlar toplamaya yardım etmesi için Sabu'nun Assange'a ulaşmasını teşvik ediyordu. Sabu'nun, örneğin Assange'ın ABD'ye iade edilmesi konusunda bir yardımı dokunmuş olsaydı, yaptığı anlaşmadaki konumunu büyük ölçüde iyileştirebilirdi.

Sabu, tayfaya "Bu bizim en muhteşem ânımız," dedi. Sabu ve q, çeşitli web sitelerine dair koyu bir sohbete daldı, sonra Sabu, ekibin geri kalanına hükümete bağlı iki siteye ve bir şirkete ait bağlantılar yollayıp onları bunların ağlarına girip e-postalarını ele geçirmekle görevlendirdi. İlerleyen birkaç gün, Topiary WikiLeaks ile irtibatı sürdürme işini Sabu'ya pasladı ve ilerleyen birkaç hafta içerisinde Assange, LulzSec'in sohbet ağını dört-beş kere daha ziyaret etti.

Topiary, #IceLulz adlı IRC kanalını dizüstü bilgisayarında açık bıraktı. Bu kanal, çok kısa bir sürede, ilgilenmesi gereken diğer otuz kanaldan sadece biri, kırmızıya boyanmış metinlerin aniden parladığı bir başka sayfa oldu.

23. Bölüm

Beklenmedik Bir Şekilde

LulzSec artık o kadar büyümüştü ki Anonymous ve kaynağı olan 4chan zararsız afacanlar gibi görünüyordu. 4chan'de grup hakkında konuşmak isteyen pek yoktu. William o zamanlar, "Kimse ama hiç kimse, LulzSec'i hakkında bir şeyler gönderecek denli umursamıyor," diyordu. "Bu elemanlar, eskiden bizi ünlü yapan şeylerle ünlü oluyorlar." Topiary, /b/'de ahalinin LulzSec hakkında neler düşündüğünü sorduğu bir mesaj dizisi başlattı. Aldığı cevaplar ikiye bölünmüş ve mesaj dizisi kaybolmadan birkaç dakika öncesine kadar 350 gönderi ile kapanmıştı. Topiary, LulzSec'in Twitter beslemesi üzerinden OP olarak ilk gönderinin meşruluğunu doğruladığında, panoda ortalık birbirine girdi.

Fakat newfag'ler [yeni ibneler], yani 4chan üzerinden örgütlenen baskınlara katılmaya her zaman hevesli olan ve şimdi LulzSec'in kendi sitelerinin gümbürtüsünü çalmasına öfkelenen ahali, internetteki karmaşanın bu yeni şampiyonlarının tepesine binmek istiyordu. Topiary ve Ryan, /b/'de, LulzSec'e bağlı hacker'ları "avlamayı" tasarlayan bir mesaj dizisi gördüklerinde, dışarıdan gelenlerden nefret eden pano, bir sonraki taze et gibi görünürdü.

Topiary Twitter'daki takipçilere "Herkes /b/ kanalına gitsin ve Boxxy hakkında mesaj göndersin, sizi LulzSec oraya gönderiyor," diye emretti. Bunun karşılığında birkaç bin muhtelif e-posta adresi ve şifre yayınlamaya söz verdi ama bunların kendi kişisel koleksiyonun bir parçası olduğunu belirtmedi. Birkaç blogun iddia ettiğinin aksine 4chan'in peşine düşmeleri, LulzSec'in Anonymous'u hedef aldığı anlamına gelmiyordu. Topiary, "Bu, bir cheeseburger'a bastık diye Amerika'yla savaşa girdiğimizi söylemek gibi bir şey," dedi.

LulzSec hayranları kısa sürede söz konusu resim panosuna doluştu. Hesap şu tweet'i attı: "Her zaman olduğu gibi, LulzSec sadece sizin için 62.000 e-posta/şifre sunuyor. Tadını çıkarın." On dakika içerisinde Topiary'nin veritabanı 3.200 kere indirildi; insanlar, Facebook'tan tutun da World of Warcraft'a varana dek web hesaplarını gelişigüzel hack'lemek için bunlardan faydalandı. Bir kişi, Xbox, PayPal, Facebook, Twitter, YouTube hesapları için kullanılmış bir e-posta ve şifre kombinasyonu buldu. Twitter üzerinden "Dünya kadar!" diye bağırdı. "BİNGO."

Başka biri ise "Hepiniz oda arkadaşımın iflah olmaz Facebook'una sataşmak için ihtiyacım olan ilhamın kaynağısınız," dedi.

Topiary, artık lulz kertenkeleleri diye hitap ettiği o topluluğa "İnsanı ferahlatan bir katliam görmek ne kadar güzel," dedi; müstakbel kurbanlarına ise amele diyordu. "62.000 olası hesap kombinasyonu yollamak, yaratıcı zihinler için sıkı bir şekilde aranacak bir ganimettir. Eşi benzeri olmayan bir maden kuyusunu kazdığınızı hayal edin." Çok kısa bir süre içerisinde kırk bini aşkın kişi, veritabanını indirdi ve onu her tür sosyal medya hesabını hack'lemek için kullanmaya başladı.

LulzSec'in 220.000 Twitter takipçisi, Topiary için hem bir topluluk hem de bir dinleyici kitlesi haline gelmişti. İlerleyen birkaç gün boyunca, FBIPressOffice [FBI Basın Bürosu] adlı Twitter hesabına "Mısır gevreğinize işedik," dedi; sonra daha ufak başka sitelere saldırıda bulunmak için giderek artan talepleri yönlendirdi ve Twitter takipçilerine komik bir video yollayıp sitenin çöküşünü izleyerek Twitter üzerinden takipçilerle şakalaştı.

Topiary ile karşılaşmış birinin, gerçek hayattaki şahsiyetiyle LulzSec için öne çıkan o paravan kişi olarak takındığı kendinden fazlasıyla emin üslubu arasında herhangi bir benzerlik görmesi çok güçtü. Tüm bunlar bir oyundu, kendisini bir oyun sahneliyormuş gibi hissediyordu. Birkaç kere, beslemenin ardında birden fazla kişi varmış gibi yapmak için Sabu veya Kayla gibi konuşmaya çalışsa da çoğunlukla silindir şapkalı ve tek camlı gözlüklü adam adına konuşuyordu. Ayrıca, düzinelerce insan sürekli nasıl katılabileceğini soruyordu.

Topiary, çekirdek ekibine sessizce "Şimdi bu kadar ilgi topladık ve insanlar bize katılma talebiyle geliyor. Hükümetlere ve bankalara saldıran yeni Antisec hareketi hakkında bir şeyler yazmama ne dersiniz? Herkese uyar mı?" dedi.

Sabu dahil olmak üzere ekibin diğer üyeleri "Evet," dedi. Artık sessiz sedasız bir biçimde WikiLeaks gibi saygın bir adı arkalarına almışken, bir kereliğine de olsa yapıp ettikleri konusunda ciddileşmek anlamlı olurdu. Topiary, hemen yeni bir resmi açıklama kaleme aldı, Antisec "bugün başlıyor" dedi ve LulzSec'in spontane bir biçimde yeniden dirilttiği siber ayaklanmaya daha fazla insanın katılım göstermesi çağrısında bulundu. 19 Haziran Pazar akşamı,

beyaz şapkalıları, siyah şapkalıları, gri şapkalıları ve diğer herkesi başkaldırıya katılmaya davet eden bir açıklama yayınladı. Daha sonraları bu metni kaleme almanın, alışıldığı üzere, kurgusal bir şey yazmaya benzediğini söyleyecekti:

"Selam Lulz Kertenkeleleri," diye başlıyordu. "Farkında olduğumuz üzere, dünya çapındaki beyaz şapkalı güvenlik teröristleri ve hükümet, internet deryamızdaki hâkimiyetlerini ve onun üzerindeki denetimlerini sürdürüyor... Şu anda Anonymous ve bu mevzuya bağlı tüm savaş gemileriyle bir takım oluyoruz... Hükümete bağlı herhangi bir web sitesinin tahrifatı veya fiziki grafiti sanatı üzerinde 'Antisec' kelimesiyle gösteriş yapılmasını tamamen destekliyoruz... En ivedi öncelik, e-posta işlemleri ve dokümantasyonlar dahil olmak üzere, sınıflandırılmış her türlü hükümet verisini çalmak ve sızdırmaktır. Başlıca hedefler, bankalar ve diğer üst düzey kuruluşlardır."

Resmi açıklamayı aslında bankalara ve hükümetlere saldırmaktan ziyade insanların bu seferberlik çağrısına vereceği tepkiyi merak ederek yolladı ve yatağına gitti. Medyayı takip etmek, sürekli şifrelerini değiştirmek, hızlıca düzenlenen operasyonlar, yeni destekçiler, tweetler, tepkiler, curcuna, Notepad'de yazıp Pastebin'e yollamış olduğu bir gönderi hakkında bini aşkın haber ve blog gönderisine ayak uydurarak geçen bir diğer kaotik günün ardından aklı hâlâ çok hızlı çalışıyordu. Sabu ile birlikte ekibi yeniden toparlamayı konuşmaya başladıkları vakit, bunca şeyin olacağını hiç beklememişti. İşler büyüyerek rayından çıkıyor gibi değildi, en azından şimdilik. Aksine, Topiary aklının bir köşesinde o eski, bilindik kıpırtıyı hissetmeye başlıyordu. LulzSec üzerinden interneti altüst etmeye dair son deneyimin vadesini doldurup sıkıcı bir hal aldığını seziyordu. Bu, daha birkaç ay öncesinde AnonOps konusunda duyduğu huzursuzluk hissinin bir yankısıydı.

Bu arada Ryan'ın yanlız ve çaresizce ilgi çekmek istemesi, Topiary'nin giderek sinirlerini bozuyordu. Topiary birkaç gün önce, uyuyakaldığından dolayı on iki saat boyunca bilgisayarının başına geçmediğinde, dizüstü bilgisayarında Ryan'dan gelen ve neden es geçildiğini sorduğu bir düzine mesajla karşılaştı.

Topiary'nin bu işi bırakması elbette mümkün değildi. LulzSec'in esas sözcüsü, ekibi ve destekçilerini harekete geçiren başlıca kişiydi ve terk etmek pratik ve duygusal açıdan acayip bir çaba sarf etmek anlamına gelirdi.

Gözüne kolay kolay uyku girmiyordu. Topiary, bir araba geçtiğinde camdan dışarı bakmayı adet edinmişti. Kendisiyle özel olarak konuşulduğunda, her gün bir baskın olmasını beklediğini söylüyordu. Durumu kabullenmek, böyle şeylerle başa çıkmanın en iyi yolu gibiydi. Duygusal açıdan, yeni bir şeyler sızdırma heyecanlıyla havalara uçmakla kimliğinin ortaya çıkarılacağına ya da daha da kötüsü baskın yiyeceğine dair içini kemiren paranoya arasında

gidip geliyordu. Ryan da aynı şeyi düşünüyordu. Sıklıkla geceleri, sabah baskın yiyeceği beklentisiyle başını yastığına koyduğunu söylüyordu.

Topiary, "Bunu umursamamaya başladım," dedi. Hapisanenin neye benzediğini hayal ediyor muydu acaba? "Bunları düşünmek istemiyorum," dedi. Ayrıca, Greg Hoglund'un birkaç gün önce yolladığı o ikinci, sert sözlerle ifade edilmiş tweet'ini düşünmeden edemiyordu; zamanında bu tweet'i gamsızca yok saymıştı.

Hoglund "Aaron, son iki aydır sarf ettiğimiz emeğin meyvelerini görmek için burada olmak istiyorum. LOL," demişti.

Topiary, 20 Haziran Pazartesi sabahı uyandı ve bir sürprizle karşılaştı. Antisec açıklamasına, beklediğinden daha büyük bir tepki gelmişti. On binlerce insan bu açıklamayı okumuştu (sonunda bu rakam sayfaya erişim sağlayan bir milyon kişinin neredeyse dörtte birine ulaştı) ve medya LulzSec'in, "Anonymous ile takım oluyoruz" ifadesi ile yolsuzluğun kökünü kazımak ümidiyle otorite konumunda olan her şeye savaş açtığını hevesli bir biçimde aktarıyordu. Siber anarşistler her yerde cinnet getiriyor gibiydi. O gün, CBS kanalının San Diego için yayınladığı yerel haber bülteni, Mission Beach boyunca uzanan tahta kaldırımda gizemli ve siyah renkli bir grafiti görüldüğünü bildiriyordu: Kabaca çizilmiş, silindir şapkalı ve bıyıklı bir adamın ağzından "Antisec" yazılı bir konuşma balonu çıkıyordu.

Topiary daha sonraları o günleri hatırladığında "şaşırıp kaldım," diyecekti. "Notepad'de yazdığım Antisec açıklaması AnonOps sunucularına kullanıcıların doluşmasını sağlamıştı. Operation Payback'in ilaçlarla kas yaparak şişmiş hali gibiydi. Bir an nedense kendimi acayip suçlu hissettim. Sarf edilen kelimeler benim için adeta bir kurguydu, yine bir yazıdan ibaretti ama insanlar bu dava uğruna kendilerini tehlikeye atıyordu. Hatta birileri sahildeki duvarlara Antisec ile ilgili şeyler yazmış, bu da haberlerde yer almıştı."

Antisec'e dönük bu yeni kitlesel coşku, Ryan'ı da heyecanlandırıp harekete geçirmişti. Doğal olarak, botnetini hayırlı bir iş için kullanmaya hiç olmadığı kadar heves eder olmuştu. O günün ilerleyen saatlerinde başka büyük hedeflere saldırma girişiminde bulundu: Britanya Maliye Bakanlığı, NSA ve sonra da FBI. Sonunda, Birleşik Krallık'ın Ciddi Organize Suçlar Ajansı'nın (SOCA-Serious Organized Crime Agency) sitesine başarılı bir saldırı düzenledi. Uzantısı .mil ya da .gov olan ne varsa saldırmak istiyordu. Topiary bunları izledi, donakaldı ve bir süre sonra Ryan'ı sakinleştirmenin hayırlı bir iş olacağına kanaat getirdi. İşlerin çığrından çıkmasını istemiyordu. Aynı şekilde LulzSec'in SOCA saldırısı ile övünme fırsatını kaçırmak da istemiyordu ve o alışılageldik parlak zarafet

olmadan bunu Twitter üzerinden duyurdu. "Antisec namına —soca.gov.uk— etkisiz hale getirilmiştir."

CIA'e yönelik saldırıyla kıyaslandığında, bu ufak bir şey gibiydi ve tam olarak işe yaramamıştı, zira SOCA sitesi sadece kimi ziyaretçiler için çökmüştü. Fakat bir süre sonra SOCA'dan biri, Londra Büyükşehir Emniyeti'ne sitenin çökertilmiş olduğu yönünde bir e-posta yolladı. Ryan, aylardır bilgisayarı üzerinden DDoS saldırıları düzenlemekteydi ama şimdi, en sonunda, polis harekete geçmeye teşvik edilmişti.

O pazartesi gününün ilerleyen saatlerinde, saat 22:30 sularında, Ryan Ciddi Organize Suçlar Bürosu'nun web sitesini DDoS'larken, on polis aracı sessiz sedasız evinin önüne geldi. Onlara verilen adres, ebeveynleriyle İngiltere'nin Essex kentinde alelade, yarı müstakil bir evde yaşayan, on dokuz yaşındaki bilgisayar kurdu Ryan Cleary'nin adresiydi. Ryan'ın sahte olduğunu iddia ettiği açığa çıkarılmış kimliğinin gerçek olduğu anlaşıldı. Gerçekten de bu adreste yaşıyordu ve tüm bu süre zarfında gerçek ismini kullanmıştı. Polis dikdörtgen şeklindeki odasına girdiğinde, güneş ışığını engelleyen folyoyla kaplı camlar, tekli bir yatak, patates cipsleriyle dolu dağınık bir çalışma masasıyla karşılaşıp iddia edildiğine göre masanın çekmecesinde 7.000 Pound (o zamanki kur üzerinden hesaplanacak olursa yaklaşık 11.340 dolar) buldu. Ryan, soluk tenli, bıyıkları yeni terlemiş ve yanlardan biraz tombul bir oğlandı. Evden son olarak Noel'de —yani, altı ay önce— çıkmıştı.

Polis, Ryan'ı beş saat sorgulayıp onu tutuklayacaklarını söyledi. Saat sabah 02:00 sularında "çıkıyorum," diye son bir mesaj yazarak MSN'den çıkış yaptı. Bu, kendi aralarında yaptıkları "döneceğim, Fed'ler kapıya dayandı," şakası değildi ama normalde kullandığı vedalaşma mesajı da değildi. Polis, salı sabahı erken saatlerde, onu Londra Merkez'deki Charing Cross karakoluna götürüp orada sorgulamaya devam etti. O aralar FBI ajanları bir uçağa atlayıp Londra'ya geliyordu, Topiary ise olup bitenlerden bihaber yatağında mışıl mışıl uyuyordu.

O sabah, Londra Büyükşehir Emniyeti on sekiz yaşında birinin yakalanıp çeşitli kuruluşlara DDoS saldırıları düzenlemekle suçlandığını duyurdu. Birkaç saat içerisinde Britanya'da çıkan tabloid gazeteler bu haberi almış, arkasından ABD de bu habere genişçe yer ayırmıştı. Polis açıklamasında LulzSec'ten bahsetmemiş olsa da, kimi gazeteler garip bir biçimde LulzSec'in "beyninin" yakalanmış olduğunu duyurdu.

Ertesi sabah Topiary, LulzSec'in özel sohbet odalarına girdiğinde, Sabu kaybolduğunda da söz konusu olan o ürkütücü laf kalabalığı vardı. Topiary, yavaş yavaş olup bitenleri idrak etti. Yine de Tflow ve Sabu rahat bir nefes aldıklarını söyledi. İkisi de o tutuklama haberini duymuş ve bunun Topiary'nin başına gelmiş olduğunu düşünmüştü.

Topiary, "Ryan'ı evire çevire sikecekler," dedi. Hissizleşmişti. Sonunda Ryan'ın ismi duyuruldu ve bir gazete ailesiyle irtibata geçti. Annesiyle röportaj yaptılar; annesi, asla yatak odasını terk etmediğinden dolayı yemeği kapısının önüne bıraktığını ve bir keresinde bilgisayarını elinden almaya çalıştığında intihar etmeye kalkıştığını anlattı. Röportaja, Ryan'ı saf bakışlı bir öğrenci olarak gösteren bir fotoğraf ve odasının bir resmi konmuştu. Fotoğrafa, penceresini kaplayan folyodan tutun da "ekip çalışması" başlığını taşıyan ve duvarındaki iki yarı çıplak kadının göründüğü sözde motive eden postere kadar her şeye işaret eden oklar ve altyazılar yerleştirilmişti. Topiary tüm bunları yapmış oldukları video sohbetlerinden anımsadı. Ryan'ın tuhaflıkları yanında gazetelerin bildikleri neydi ki? Ryan, bir yıl önce penceresinin kenarında esrar yetiştirmişti. Çalışma masasında artık çer-çöp ve patates cipsleri yoktu, muhtemelen annesi masayı silmişti. Ryan, daha bir hafta önce, deri altına giren bir iğne almış ve webcam'in önünde ayak parmağını bununla kurcalamaya başlamıştı. Üstelik, tutuklanmak şimdi çok daha olası bir fikir gibi geliyordu.

Sabu ve Topiary telefonda görüştü. E-posta adreslerini ve uluorta kullandıkları rumuzlarını ve Ryan'ın bildiği her şeyi değiştirmek konusunda anlaştılar, zira Ryan ispiyonculuk yapardı. IRC ağlarını ve LulzSecurity web sitesini barındıracak yeni sunucular bulma meselesini konuştular. Topiary, insanların karşısına çıktığında soğukkanlı davranıyordu. Twitter üzerinden "LulzSec'in muhteşem lideri tutuklanmış görünüyor. Artık her şey bitti ... bir dakika ... biz hâlâ buradayız! Bunlar hangi zavallı serseriyi enseklediler ki?" diye yazdı.

Ayak işleri yapan ve göz kulak olunması gereken biri daha vardı: M_nerva. #pure-elite'in sohbet kayıtlarını sızdırmış bu hacker'ın Ryan ile para getirecek kimi işler çevirdiğini zaten biliyorlardı. Ryan'ın aradan çekilmiş olmasıyla, M_nerva konusunda artık çekinmeye lüzum kalmamıştı. Nihayet, intikam almak için güvenli bir vakit gelip çatmıştı. Topiary, Marshall "M_nerva" Webb'e ilişkin FBI'a hitaben kaleme aldığı ve yeni bilgiler teklif ettiği resmi bir açıklama yazdı. En yakın sırdaşı olan Sabu'nun çok daha tehlikeli bir muhbir olduğundan bihaber, "Muhbirler hançerlenir," yazdı. Kamuoyu, muhbirin kim olduğunu öğrenmeye can atıyordu ve sayfa yirmi saniye içerisinde bini aşkın kez görüntülenmişti. M_nerva'ya dair verilen bilginin peşine düşmek FBI'ın birkaç haftasını aldı fakat Haziran ayının sonlarına doğru, federal yetkililer Webb'in Ohio'daki evine baskın düzenleyecekti.

Bu arada, artık yüz bini aşkın kişi Twitter üzerinden LulzSec'i takip ediyor, LulzSec Brezilya'da 135'i aşkın hevesli insan bulunuyor, İspanya ve İran'daki hacker grupları güçlerini birleştirmek istiyor, sürekli veritabanlarını ortaya dökmeye dair teklifler geliyor, hükümete bağlı birkaç düzine sitenin denetimi ele geçiriliyor ve yayınlanmayı bekleyen bir gigabaytı aşkın miktarda veri toplanmış

bulunuyordu. Bu verilerin arasında NATO'ya ait bir web sitesinden alınmış on iki bin şifre, polisin kendi içinde dönen yüzlerce belge, hükümete ait belgeler, kazara bir cesedi bir uçaktan atan polislerin video görüntüsü, yollara saçılmış insan eti fotoğrafları vardı; Topiary, kendi kendine "/b/ bunlara bayılacak," diye düşündü. Daha fazla iş çevirmesinin hapis cezasını fiilen artıracağına kafa yormamaya çalışıyordu. LulzSec'in WikiLeaks gibi bir şey haline geldiği konusunda kendisini ikna etti —başka insanların kendilerine teslim ettikleri bilgileri sızdırıyorlardı işte.

Bu arada FBI, her şeyin hızlı aktığı bu dünyayla bağlantılı yeni mubirlerini takip edebilmek için acele ediyordu. Hacker'lar, gizli IRC buluşmalarında Sabu'ya güvenlik zafiyetleri sunduğunda, o da bunları onarabilmeleri için yeni gözetmenlerine pasladı. Sabu, sahici bir suç ortağı gibi davranarak LulzSec'in iplerini elinde tutarken bir yandan da o potansiyel saldırılardan birçoğunu boşa çıkarmak üzere gizliden gizliye otoritelere yardım ediyordu. İşlerin bu kadar hızlı gelişmesiyle birlikte Topiary, Kayla, Tflow ve diğerleri, Sabu sayesinde, saldırıların kaçının çıkmaz sokağa yönlendirildiğini takip edecek zaman bulamadı. Daima bir sonraki büyük saldırı için sağa sola bakınıyorlardı.

O zamanlar Topiary, "Daha büyük şeylere saldırmak üzere kendimize meydan okuyoruz," diyordu. "Daha komik, daha büyük hedefler." Artık bu işin geri dönüşü yoktu.

Topiary ve Sabu'ya teklif edilen istismar edilebilecek güvenlik zafiyetleri ve veriler arasında biri göze batıyordu. Sabu'yla konuşmuş ve sonra ona ulaşamamış bir hacker Topiary'ye, Arizona polis departmanının ağını hack'lemesinin ardından yüzlerce gizli dosya ve kullanıcı bilgisine eriştiğini söylediğinde dünyanın Topiary'nin bulunduğu kısmında akşam olmuştu. Söz konusu kişi bir aktivistti, devletin ırkçı bir yaklaşımla kişileri tespit etmesine tutkulu bir biçimde karşı çıkıyor ve bu verileri öç alma maksadıyla yayınlamak istiyordu. Topiary, adını hatırladı, zira Sabu ondan bahsetmişti. Bu hacker verileri gizli bir sunucuya yükledikten sonra, Tflow, Pwnsauce ve Topiary hep birlikte içinde neler olduğunu görmek için verilere dört elle sarıldı. Bu, yedi yüzü aşkın dosya içeren bir klasördü. Geçenlerde yaşanmış bir silahlı çatışma esnasında korkup bir hendeğe saklanan bir memur hakkında şikâyetler içeren utanç verici e-postalar, bir trafik güvenliği kampanyası hakkında zararsız bilgiler, Arizona'daki polis memurlarının ev adresleri ve iletişim bilgileri vardı. Söz konusu hacker, yeterince deşilirse, belge zulasının departmandaki yolsuzlukları gün ışığına çıkarabileceğini umuyordu. Bu hacker, sınır polisinde söz konusu olan sistematik ön yargılara dair ikna edici bir argümanda bulundu; Topiary ise meselelere dair o

alışıldık rahat bakış açısıyla bu hacker'ın kendi basın açıklamasını kaleme alması gerektiğini düşündü — ilk kez Topiary değil de bir başkası LulzSec adına bir açıklama yazacaktı. Tflow bir torrent dosyası oluşturdu.

Basın açıklamasını gözden geçirmeye yetecek kadar zaman yoktu, dolayısıyla düzeltme yapılmadı. Her şey hazır olduğunda Topiary açıklamayı yayınladı. Basın açıklamasının başlığı "Chinga La Migra" idi ve yanına "Domuzları indirin," yazıyordu; bunun yanında ise klavyedeki simgelerle çizilmiş bir AK-74 makineli tüfeğinin resmi vardı. Topiary durumu sonradan kavradı. Artık herkesin görebildiği basın açıklamasını yeniden okuduğunda, orada LulzSec'in büyük, meçhul bir kurumda yaptığı o alışıldık gamsız araştırmayı göremedi; onun yerine polislere karşı, ev adreslerini ifşa eden saldırgan bir polemik vardı. Google'da *Chinga La Migra* ifadesini aradığında bunun İspanyolca "polisi sik" anlamına geldiğini öğrendi. Hemen bu hacker'ın açıklamasını yayınladığına pişman oldu. Adeta insanları aynasızlara saldırmaya teşvik ediyordu. Sonradan Tflow'un da *Chinga La Migra* ifadesini Google'da aradığı ve tam olarak aynı şeyleri hissettiği anlaşıldı.

Topiary'ye bir mesaj yolladı. Bu fazlaydı. Açıklama onda bir "radikalleşmişlik" hissi yaratmıştı.

Topiary, onu onaylayarak "Polis memurlarının öldürülmesini istemiyoruz," dedi. "Bu benim tarzım değil." Tflow'un tarzı da bu değildi.

Topiary, BBC'de yayınlanan *Newsnight* adlı haber programıyla o akşam, yani 24 Haziran için, anlık mesajlaşma üzerinden bir röportaj ayarlamıştı. Bu, LulzSec'in hâlâ faal olduğu dönemlerde verdiği az sayıda röportajdan biriydi. Yine oyunculuğunu takınarak, güvenlik karşıtlığına ve grubunun karşısında durup mücadele ettiği yolsuzluğa ilişkin kocaman laflar etti. BBC'de yapımcı olan Adam Livingstone'a "İnsanlar yüksek mevkilerde bulunanlardan korkuyor, biz de onları birkaç çentik aşağıya çekmek için buradayız," dedi. Fakat bu sözler kursağında kaldı.

LulzSec'in neye dönüşmüş olduğunu düşündüğünde, insanları eğlendirirken dünyayı düzelten bir grup olmaktan hayli uzaklaşmış olduğunu anladı. Bunlardan hiçbirini yapmıyordu. Bir keşmekeş söz konusuydu. Şimdi çekirdek kadro her gün, iç meselelerle uğraşmak, Jester ve Backtrace gibi troll'lere karşı komplo düzenlemek, ispiyoncuların kökünü kazımak ya da Ryan'ın polise neler söyleyebileceğini dert etmekle daha fazla vakit geçiriyordu. Ekip, gerçekten orijinal bir sızdırma özelliği taşıyan bir şeyler üzerinde çalışmak için bir araya geleli bir haftayı geçmişti. Topiary'nin BBC kanalına vereceği röportaja saatler kala, *Guardian* gazetesi, M_nerva'nın haftalar önce sızdırdığı #pure--elite kayıtlarını ele geçirdi ve LulzSec'in "Medyada yer alma takıntısı olan ve diğer hacker'lardan şüphelenen düzensiz bir grup" olduğunu iddia ettiği bir makale yayınladı. LulzSec parıltısını kaybediyor gibiydi.

Topiary, verdiği bir demeçte, "Artık sinir bozucu bir hal aldı," diye feryat etti. "İki ay önce, dışarıdan gelen sorunları olmayan, operasyonlar düzenlemek için çaba sarf eden ufak bir ekiptik. Şimdi ise girip çıkan başka insanlar, bize 'düşman' gruplar, saçma sapan şeyler söyleyen bir basın, politika yapmaya çalışan ve ortalığı sürekli velveleye veren insanlar var. Bir nevi kontrolden çıktı." LulzSec hakkındaki Wikipedia sayfasına bile söylentiler karışmıştı.

Düşman hacker'ların sataşmaları, troll'ler, basın, blog âlemindeki yanlış anlamalar içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Geçenlerde biri Pastebin'deki bir gönderiye LulzSec'in amblemini kopyalayıp yapıştırmış ve (kendine LulzSec süsü vererek) Büyük Britanya'nın yetmiş milyonu aşkın insana dair nüfus sayımı veritabanının tamamını hack'lediklerini iddia etmişti. Ulusal basın bu olayı bir başka meşru LulzSec tehdidi olarak soluk soluğa haber yaptı. LulzSec, giderek Anonymous'a benzer bir hal alıyordu: Herkes bu isim üzerinde hak iddia edip ciddiye alınabiliyordu.

Topiary, "İnsanlar, her yerde bizmiş gibi yapıyor," diyordu. Troll'leri yok saymak yetmiyordu, çünkü Topiary tayfasıyla birlikte özel LulzSec sohbet odalarına giriş yaptığında, odadakilerin son bir saatir muhbirler ve düşmanlar hakkında konuştuğunu görüyordu. Bunu görmezden gelmek birçok durumda imkânsızdı ve Topiary bu muhabbetlerde bir şeyler söylemediğinde, Sabu ona neden konuşmadığını sorar ve muhabbet saçma bir hal alırdı.

Topiary sonunda kafasını topladı. 24 Haziran Cuma günü, Ryan'ın tutuklanmasından dört gün sonra, LulzSec'te yer alan diğer insanlara buradan çıkmak istediğini söylemeye karar verdi. Bu zor olacaktı, zira LulzSec'in sözcüsü olarak Topiary'nin buraları terk etmesi, muhtemelen ekibin faaliyeti sonlandırmak zorunda olduğu anlamına gelecekti. LulzSec'in özel sohbet kanalına giriş yaptığında, Tflow ondan önce davrandı. Tflow, "Millet. Topiary. AVunit, burada mısınız?" diye sordu.

Topiary, "Evet," dedi.

"LulzSec'i/Anon'u/vs bir süreliğine terk etmek durumundayım. Alanlar dahil olmak üzere siteyle ilgili ne varsa size teslim etmem gerek."

Topiary'nin içine birden su serpilmiş oldu. LulzSec'i terk etme fikri, rahatsız edici tüm diğer şeyleri ve kaygıları yok ediyordu. Bunun bir sona bağlanması mümkündü. Grubun bu konuyu bir tartışması için Tflow'un ayrılma sebeplerini açmasını istedi. Belki, başkaları da bu işten çıkmak istediğini söyleyecekti.

"Ayrılmanın bir sebebi var mı?" diye sordu.

Tflow, "Açık konuşacağım," dedi. "Anlamını daha önceden bilmediğim ve son açıklamada geçen 'domuzları indirin' ifadesi, bende radikalleşmiş olma hissi yarattı ve moralimi bozdu, bu yüzden bir molaya ihtiyacım var. Muhtemelen Fed'ler artık karış karış ortalığı arayacak, dolayısıyla sabit diskimi silip sil baştan başlayacağım."

İyimser olmak için işte bir umut ışığı daha. Bu ismi ve hareketi bırakmak zor olacaktı ama sil baştan başlamanın cezbedici bir yanı vardı. Topiary, buna katıldığını söyledi.

Topiary, "Ben de benzer bir şeyler düşünüyordum," dedi. "Dediğin gibi, ortalık yangın yeri... Demem o ki, bizimle alakasız bir arkadaş Ryan'ı boktan bir yerel gazetenin baş sayfasında gördü. Boktan bir yerel gazetenin baş sayfasına çıkmak istemediğimi biliyorum. Siz de bunu istemezsiniz." Sözlerine şunları da ekledi: "Sızdırdığımız tüm şeyler bize başkalarından geliyor."

Tflow, "Yani bir süreliğine öylece sessiz sedasız ayrılmamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Topiary, derin düşüncelere dalarak "Uzaklara yelken açıp hiç yakalanmamak süper olur," dedi. "10 yıl sonra dünya üzerindeki gelmiş geçmiş en harika hacker grubu olacağız. Her zaman." Müzik listelerine yer alırken dağılan rock yıldızları gibi işi zirvedeyken bırakmak, bıyık altından gülerek yapılıyor olsa da, birden LulzSec'e son vermenin iyi bir fikir gibi görünmesini sağlamıştı. Hatta net bir fikir.

Topiary ve Tflow, son olarak haftalardır ellerinin altında bulunan veri yığınını nasıl patlatacaklarını konuşmaya başladı. Amerikalı bir hacker, Tflow'a AT&T'nin sunucularından çalınmış, işletme belgeleri zulası vermişti. NATO'ya bağlı bir kitapçının ve başkaca .gov ve .mil uzantılı yerlerin giriş bilgileri vardı. Tflow, AT&T belgelerinin ayrıca yayınlanmaya değer olduğunu düşünmüş fakat Chinga La Migra bunların ne kadar da boş şeyler olduğu konusunda gözlerini açmıştı.

"Artık umrumda değil," dedi. "Her şeyi yayınlamak gerek." Sonra Tflow takvimine baktı ve tüm bunlar daha da anlamlı göründü. "Pazartesi gün tam olarak 50 günü doldurmuş olacağız," dedi. Yayınlayacakları son şeylere Lulz ile Geçen Elli Gün adını verebilirlerdi. Hatta işler başından beri böyle planlanmış gibi görünebilirdi.

Sabu çevrimiçi olup "N'aber," dedi.

Topiary işkillendi fakat Sabu yapılan muhabbetleri okurken Tflow ile pratik meseleler konuşmaya devam etti. Sabu, sonunda, "Vay be," dedi. "Görüşlerinizi anlıyorum ama artık geri dönüş yok. Dönüşü olmayan bir noktaya geldik."

Topiary, Sabu'nun dönüşü-olmayan-nokta muhabbetinden usanıyordu, kendisinin ve LulzSec'in Sabu'nun düşündüğü kadar güçlü olmadığını ona anımsatmak istedi.

Topiary, "Sabu, LulzSec olarak kendi başımıza bir şeyi son olarak ne zaman sızdırdık?" diye sordu. Fox, Sony, NATO, Senate.gov sızdırmalarını saydı — bunların hepsi, başka hacker'ların kendilerine servis ettiği siber saldırılara hedef olmuştu. Sadece Infragard ve PBS hakikaten LulzSec'e bağlı hacker'lar

tarafından gerçekleştirilmişti. Sonunda LulzSec, Anonymous gibi bir şey, başka siber punk'ların, ister kendilerini olduklarından daha önemli göstermek, ister gizlenmek için, kendi amaçları doğrultusunda istismar edebildiği bir marka olmuştu. Bu durum onlara ün ve saygınlık kazandırmış olsa da, polis nazarındaki suçlarını hayli artırıyordu.

Sonunda Sabu "Arkadaşlar, siz gidebilirsiniz," dedi. "Eninde sonunda beni sikecekler, dolayısıyla devam etmekten başka bir seçeneğim yok." Ortalık yangın yerine dönse de Topiary ve Tflow, LulzSec konusunda kapana kısılmış bir durumda hiç bulunmamış gibiydi. Sonra, Sabu'nun makas değiştirip kalmalarını istediğini, kendisini terk ettiklerini söylemesiyle, birden durum yuvarlanan bir fıçıdan sürüne sürüne çıkmaya çalışmaya benzedi. Kısa bir süre sonra, AVunit ve Pwnsauce sohbet odasına girmiş ve ayrılma vaktinin geldiği konusuna katıldıklarını belirtmişti. Kayla bile gelip kendisi için fark etmese de —"Akışına bırakıyorum," diyordu— meseleye son vermenin ardındaki düşünceyi anladığını söyledi.

Topiary, kendi kendine bir iç çekti. "Biliyorsunuz şu nihilist 'devam etmeliyiz' teorisini can-ı gönülden destekliyorum," dedi. "Ama hayatımı seviyorum, kardeşlerim. Tutuklanmak istemiyorum." Tflow'dan cesaret alarak, onlar olmadan da Antisec hareketinin zaten devam edeceği hakkında konuşmaya başladı; uzaklara yelken açacaklar, geride kargaşanın ve beyaz şapkalılara, hükümetlere ve kuruluşlara karşı bir hareketi diriltmenin izini bırakacaklardı. Fakat IRC'nin elverdiği oranda suçlamalar döşüyor gibi bir hali olan Sabu'yu ne yaparsa yapsın yatıştıramıyordu: "Peki, gidin çocuklar. Geride kalan tek mal ben olacağım," dedi.

Sabu, LulzSec'e dair çeşitli kasıtlar güttüğü aşamalardan geçmiş gibiydi; başta grubu oluşturma ihtimali konusunda heyecanlanmış, sonra diğer hacker'lar ve bizzat Julian Assange'dan destek alınca daha bir coşkuya kapılmıştı. Topiary, Sabu'nun intihara meyilli bir tavır takındığını düşünmeye başladı. Daha olası bir durum ise, Hector Monsegur'un artık kaybedecek bir şeyi olmaması ve FBI'ın LulzSec'teki hacker'lara dair daha fazla kanıta ihtiyaç duyuyor olmasıydı.

Bir de "Sabu, LulzSec'in halka dönük yüzünü, süper bir nokta koyarak geride bırakıyoruz," dedi. "Uğruna çabaladığın hareket sürüyor." Ama nafile. Birkaç dakika sonra Sabu, hacker'ların her biriyle ayrı ayrı konuşmaya başladı. Küplere binmişti.

Topiary, aradan çok zaman geçmeden, ekranında Sabu'nun özelden konuşmak istediğine dair yanıp sönen bir metin gördü. İstemeyerek açtı ve Sabu esip gürledi. Topiary, durmadan, LulzSec'i bitirme kararının artık çoğunluğa mal olduğunu söylüyordu. Sadece kendisiyle ilgili bir durum söz konusu değildi; tüm ekip mola vermek istiyordu. Fakat Sabu'nun gözünde Topiary'nin

manipülasyonu sayesinde kendisine karşı çıkan bir ekip vardı. Konuşma alevlendiğinde, Topiary Sabu'ya, bilgisayarın başından kalkıp sakinleşmek için bir bardak su içmesini söyledi.

Sabu, "Elit biriymiş gibi üste çıkma," diye karşılık verdi. "Sana saygı göstermekten başka bir şey yapmadım fakat senin gibi veletleri anında yok ederim. Bunu sakın unutma. Bana saygı göster."

Topiary ise "Sabu, ne sanıyorsun?" dedi. "Çocukların var ve buna son vermen gerek. En azından Sabu rumuzunu değiştir."

Sabu, öfkesi dinerken "Zaten artık çok geç," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Artık çok geç diyemezsin. Çocuklarının hapse düşmüş bir babayla büyümesini istemezsin. Rumuzunu değiştir, elinde ne varsa sil ve başka bir isimle geri dön. Benim çocuklarım olsaydı senin yaptığını yapmazdım." Sabu yine artık çok geç olduğunu söyleyerek yanıt verdi. Ekip onu terk ediyordu.

Topiary "Seni terk etmiyoruz," diye karşı çıktı. "Sadece LulzSec'e bir son veriyoruz. Hâlâ dostun olarak buradayız." Bu, Sabu'yu yatıştırmak şöyle dursun daha da öfkelendirdi. Topiary, mantık yoluyla onu ikna etmeye çalışmayı bıraktı. LulzSec ya da Anonymous'ta yapılan şeylerin nedenini açıklamak imkânsızdı, sadece bunca şeyin geçici bir hevesle yapılmış olduğu söylenebilirdi: Grubun kurulması, hedeflerin seçimi, birden Antisec hareketini diriltmek. LulzSec'in faaliyetlerini on iki saatten daha kısa bir süre önce planladığı hiç olmamıştı. Meyda ve yetkililer LulzSec'e haddinden fazla itibar edip gerçekte ne olduğunu görmüyordu: Her biri doğru yeteneklere sahip olan ve doğru zamanda bir araya gelmiş, sonradan da yarattıkları şeyin kontrolünü kaybetmiş bir grup insandı. Artık Topiary bile tüm bunlardan sıkılır olmuştu.

Sabu, kendisinin aklına esenleri yapmaktan çok komplo düzenlemek peşinde olduğunu ima etmeye başladı. Tflow ve AVunit ile özelden mesajlaştı, onlar da daha sonra muhabbetlerin ayrıntılarını Topiary'ye gönderdi. Sabu, her biriyle Topiary'nin nasıl da kendisini ve Kayla'yı PBS gibi web sitelerini hack'lemek için kullandığını anlattı. Büyükannesi ölüp bir ara meydanı boş bıraktığında, Topiary'nin etkin bir biçimde LulzSec'in denetimini kendi elinden almaya, sonra da Bitcoin üzerinden gelen bağışlarla çıkıp gitmeye çalıştığını iddia etti. Sabu'nun aklı artık onun şamar oğlanı olmuştu. Adeta ekip temelli dağılmadan elinden geldiğince Topiary'yi töhmet altında bırakmaya çalışıyor gibiydi.

Topiary, Sabu'nun özelden yaptığı mesajlaşmalardan haberdar olunca, ekipten ayrılmak istemesinin diğer nedenini fark etti: Bu, Sabu'nun, onun aklına girmek konusunda olağanüstü becerikli olmasıydı. Sabu iyi bir hacker olmanın yanı sıra daha da iyi bir sosyal mühendisti. Ateşli mizacına rağmen, dil dökerek herhangi birinde sevgi, hayranlık ve suçluluk duyguları uyandırabiliyordu.

Bu, birçok durumda soyut bir şeylere dayandırılmıştı: Ufukta daha büyük bir hack olduğu vaadi veya LulzSec üyelerinin karşılıklı olarak birbirlerine hissettiği bağlılık. Oysa, LulzSec üyelerinin her birinin artık kendi başının çaresine bakması gibi acı bir gerçek söz konusuydu.

Topiary, Sabu'nun protestolarını görmemezlikten gelmeye çalışarak "Lulz ile Geçen Elli Gün" başlıklı son basın açıklamasını yazmaya başladı.

Topiary, Twitter üzerinden 325.000'i aşkın takipçiye "Hepinizi tamamen olumlu anlamda çok sevdiğimizi bilin," dedi. "Troll'leri bile." On dakika sonra açıklamayı yayınladı.

"Geçen 50 gün boyunca şirketleri/kuruluşları, hükümetleri, birçok durumda genel olarak insanları ve aradaki başka her şeyi, sadece elimizden geldiği için altüst ve teşhir ettik," diyordu. "Tümünü cansiperane bir biçimde başkalarını eğlendirmek için yaptık." Bunlar, Sabu'nun değil Topiary'nin kelimeleriydi. Bu, Tflow ile üzerine konuşmuş oldukları o heyecan verici söylev olmasa da, geçen ay boyunca LulzSec'in ne olduğuna dair bir mecazdı: Düzensiz, kendilerinden gayet emin bir halleri vardı ve bir mesele hakkında ciddi bir kanıya sahip olmaya yeltenirken buna hiç de hakikaten bağlıymış gibi görünmüyorlardı. Daha fazla insanın Anonymous IRC'nin Twitter hesabını takip etmesi yönünde bir çağrıda bulunuyordu. İsimleriyle anılmak istemeyen kararlı bazı hacktivist'lerin denetimi altındaki bu hesabın 125.000'i aşkın takipçisi vardı ve yavaş yavaş Anonymous için resmi bir iletişim hattına benziyordu.

Son olarak sızdırılan şey, AOL mühendisleri için teknik belgeleri, AT&T'den şirket içi belgeleri, oyun ve hacker forumlarına ait kullanıcı bilgilerini içeren ufak tefek şeylerdi. Bildiride LulzSec'in "altı kişilik bir tayfa" olduğu ilk kez ifşa edildi. Topiary yüksek ve net bir şekilde söylemişti: LulzSec bitti.

24. Bölüm

Lulz'un Kaderi

LulzSec'in önemi tamamen uydurulmuş bir şey değildi. Çoğu zamanlarını solunabilir hava, trafik ışıkları, iki aylık maaş çekleri dünyasında geçirenler için, LulzSec kendi kişisel verilerini uyduruk veritabanlarında muhafaza eden şirketlerin bu bilgilerin ne denli güvende olduğunu gözden geçirdiği anlamına geliyordu. LulzSec, Sony gibi şirketlerin sarıldığı önemli bir yanılgıya işaret etmişti: Kendi BT uzmanları müşteri verilerini hack'leyemediği için bunların güvende olduğu zannına kapılmıştı. Artık her şirket, birinin heveslerinin rastgele hedefi olabilirdi; bir milyonu aşkın şifre çalmak için bir hacker ordusu gerekmemişti, bunun için altı kişiden oluşan şen-şakrak bir tayfa yeterli olmuştu. LulzSec, tam ifşaatın 90'ların sonunda yaptığı işi görüyordu: Yapılan şey, şirketlerin olduğu gibi bırakmış olabileceği kusurları yaygın bir biçimde yayınlamak ve utanıp yamamamışlarsa siyah şapkalıların bunları çalmasına imkân tanımaktı.

Ekrana bakmaya daha fazla vakit ayıranlar; tarayıcıların, IRC'nin, yeni web betiklerinin dünyasına gömülmüş olanlar için, LulzSec web'i sekteye uğratmaya olan ilgiyi diriltmişti. /b/'de yüzlerce destekçi toplamak için yeterince ilginç veya eğlenceli bir baskını ya da binlerce insanın katıldığı bir siber ayaklanmayı ateşlemek için WikiLeaks gibi bir hadiseyi beklemeye gerek yoktu. Tek gereken şey, siyah şapkalılar camiasıyla birtakım sağlam bağlantıları olan, yetenekli, harekete geçirilmiş bir avuç insandı. LulzSec Anonymous'a, ufak grupların epey gürültü koparabileceğini hatırlatmıştı. Büyük kaynaklara ya da basınla ilişkilere her zaman ihtiyaçları olmuyordu. Her gün Twitter üzerinden Topiary'ye ulaşan gazeteciler oluyordu ama LulzSec adına sadece birkaç röportaj vermişti.

Herhangi bir özel yazılım kullanmamıştı, sadece Twitter, Pastebin gibi anonim web araçlarından, tüm resmi yazılarını kaleme almak için Notepad'den ve HBGary Federal'dan ödünç alınmış bir tasarım şablonuna sahip eski tarzda tasarlanmış bir web sitesinden faydalanmıştı.

Anonymous, bir fikir olarak, binlerce yıldır zaten ortalıkta dolaşıyordu. Topiary, kesinlikle birkaç mağara adamı, gecenin köründe bir rakibe ait kayaların üstüne sığır kanı sürüp kıkırdaya kıkırdaya kaçmış olmalı diye düşünüyordu. İnternetin ve anonim resim panolarının ortaya çıkmasıyla birlikte, bu süreç bir avuç insanı aşıp bir düzine insana, sonra da tepki veren, düşünen ve çok kısa süreler içerisinde kolektif bir düşünme sürecine katkıda bulunan yüzlerce insana yayıldı. Anonymous, müşterek bir psikolojik durum; bir kişinin zihninin, kimliğinin beraberinde getirdiği sorumluluklar ya da suçluluk ve korku gibi yüklerden arınabileceği bir mabet haline gelmişti. Sosyal âdetlerin engellemediği yeni bir yaratıcılık dalgası —memler ve mecazi yazı— yaratmıştı. Bu ağ düşüncesi eyleme geçtiğinde, sınırlanamayacak bir enerji, kitlesel bir kuvvet yarattı. Bazen birkaç kişi buna yön verebiliyordu ama çoğu zaman bu belirsiz kuvvet, Topiary'nin dediği gibi, kendisine ait bir yaşama sahip gibiydi.

Daha fazla denetim ve övgü isteyenler için ufak gruplar vardı. LulzSec'in dağılmasından bir ay sonra, genellikle Antisec ve web aktivizmi namına kendi operasyonlarını düzenlemek üzere çeşitli yeni hacker grupları aniden ortaya çıkmıştı. Temmuz'da Script Kiddies [Çömez Hacker'lar] adlı bir grup, Başkan Obama'nın suikaste uğradığını yazmak üzere Fox Haber'in Twitter beslemesini hack'ledi, ilaç devi Pfizer'ın Facebook sayfasını tahrif etti ve Walmart'tan veriler çaldığını iddia etti. Filipinler, Kolombiya, Brezilya ve Peru'dan gruplar, Antisec namına saldırılar düzenleyerek, çoğunlukla hükümet ve polisler hakkında veriler yayınladı. Daha fazla grup aynı şeyleri yaptı. Topiary, Sabu ve Kayla, kendi başlarına net bir hedefleri olmaksızın, anarşik bir hacktivizm trendine ilham vermiş oldu.

Yine de bunlar, çoğu durumda hacker'ların lehine işlemiyordu. Sabu, LulzSec'in son bulmasıyla hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de, Antisec'in dirilmiş olması, hacker'ların ve çömezlerin, ona hâlâ FBI'a paslayabileceği güvenlik zafiyetleri göndermesi anlamına geliyordu. Değerli bir muhbir olduğunu çabuk ispatlamıştı. LulzSec'in son yayınından günler sonra, AnonOps'un Antisec sohbet odasında altı yüzü aşkın insan, çeşitli hedeflere yönelik hem yasal hem de yasadışı protesto biçimlerini tartışıyordu. Artık onları yönlendirmesi için Sabu'ya bakıyor, onu can kulağıyla dinliyor ve hack'lemeye dair fikirleriyle onu etkilemeye çalışıyorlardı.

Sabu, 1 Temmuz'da, LulzSec ekibinin üyelerini acı bir biçimde uğurlamasından birkaç gün sonra verdiği bir demeçte "Aynı işi daha devrimci bir tarzda

yapıyorum," dedi ve elbette artık gizliden gizliye FBI'a çalışıyordu. "Topiary ve Tflow'un işleri getirdiği noktanın aksine artık 'LULZ İÇİN' demek yok. Gerçek gerekçelerle gerçek işler çıkarıyorum." Topiary'nin aradan çekilmesiyle birlikte Hector Monsegur'un alter egosu olan Sabu, yeniden dirilen küresel bir hareket gibi görünen şeyin sanal dizginlerini rahat rahat ele geçirebilirdi. Sahte beyanlarla da olsa bir devrimci olarak yaşamaya devam edebilirdi. Eski mesai arkadaşlarına sırt çevirmiş olma konusunda belki de kendisini haklı çıkarmak üzere, Topiary ve Tflow'u aşağılamaktan başka bir şey yapmıyordu. "Yasaları çiğnememi ve kendimi ortaya atmamı sağlayıp işler kızışınca yan çizdiler," diyordu. "Onlar sikik birer sahtekâr."

Sabu, Topiary'ye gözdağı vererek onu kontrol etmiş olduğunu reddediyordu. Bu "Saçmalık," diyordu. "Ben asla birilerine kötü davranmadım. Ben ... ben, yakalansalar hep birlikte parmaklarıyla beni gösterirlerdi diye düşünüyorum. Kaldı ki aslında tüm bu saçmalıkları onlar örgütlüyor. Bana aldırmayın. Bu konuda sadece kızgınım. Kendimi kullanılmış hissediyorum."

Sabu, bir nebze suçluluk duygusuna kapıldıysa da bunu göstermiyordu. Sanki dünya hep ona karşıymış yönünde bir algıya sahip gibiydi. Onun anlatımına göre, LulzSec fikri, eski tayfayı toparlamak için bir şaka olarak başlamıştı. Sonra Topiary, bu işe girmesi için kendisini teşvik etmiş ve daha sonra bu, web sitesi, sunucuları ve basın açıklamaları olan daha ciddi bir şeye, bir örgüte dönüşmüştü. Sonra Topiary kendisini LulzSec'in lideri ilan etmiş ve dükkânı kapatmıştı.

"Onlar için hack'lememi istiyorlardı. Ben istediklerini yaptıktan sonra, ödleri patladı. Mesele bu kadar basit." İronik bir biçimde, onu en çok inciten hadise, bir günü aşkın bir süreliğine çevrimdışı olduğu vakit, Topiary'nin Sabu'nun baskın yemiş olmasından endişelenmesiymiş. Geriye dönüp bakıldığında, okyanusun diğer yakasındaki mesai arkadaşının hakikaten olanları doğru bir biçimde tahmin edip böyle bir durumdan şüphelenmiş olabileceği fikrinden nefret ediyor gibi bir hali vardı.

Şimdi de gün gerçekte olup bitenlere dair farklı şeyler anlatıyordu: "Hakikat şudur: Birkaç gün mola verdim çünkü buna ihtiyacım vardı ve ailemin bazı sorunları olmuştu." "Ve [Topiary] baskın yediğim veya başıma daha fena bir şeyler geldiğine dair kafasından bir şeyler uydurdu. Bunu yaparak beni epey incitti. Onunla konuşmayı çok isterdim, özellikle de benden özür dilediğini görmek için."

Sabu, LulzSec üyelerinin "Yetkililer tarafından yakalanmaktan ödlerinin boklarına karıştığı" ve "kaçtıkları" şeklindeki yorumlara cevaben Topiary'nin hacker camiasında ardında bırakmış olduğu itibar pisliğini temizlemek zorunda kaldığı için gücendiğini iddia ediyordu. Birkaç hafta sonra, Sabu nihayet

sakinleşti ve belki de Topiary için talihsiz bir şekilde, Shetland'daki bu gençle barıştı. İkisi IRC üzerinden düzenli olarak görüşmeye başladı. Başlarda garip geliyordu fakat ikisi de o zamanlar çok büyük bir baskı altında olduklarını ve tansiyonun yükseldiğini kabul etti.

Bu arada Topiary, Anonymous'la olan ilişkisine ara vermişti ve çevrimiçi ortamlarda daha az vakit geçirmeye çalışıyordu. Fırınını, buzdolabını, karyola başlığı gibi eşyalarını satıyor, kitaplarım koliliyor, Xbox'ta oyun oynuyordu. Annesi ve erkek kardeşi İngiltere'deki bir kenar mahalleye taşınmıştı; o da yanlarına gidip sonra Kent'in güneydoğu bölgesinde kendine bir yer bulmayı planlıyordu. Bu büyük taşınmaya hazırlanmak için altmış beş litre hacmi olan bir sırt çantası satın almıştı, tüm diğer eşyalarını laptop çantasına ve ufak bir bavula koyacaktı. Hâlâ iyi dost olduğu Kayla ile sık sık çevrimiçi sohbet ediyordu. Kayla, babası ve bir arkadaşıyla birlikte tatile İspanya'ya gittiğini iddia ediyor ve Twitter üzerinden otelde üst kattaki odadan gürültü geldiğine ve havuzda atlayıp zıpladığına dair fazlasıyla ayrıntılı hikâyeler yayıyordu. Kayla, bu anekdotlar arasında, Topiary'ye çevrimiçi ortamlarda gizlenmeye ve "tersten trollemeye" dair daha fazla şey öğretiyordu. Topiary, Topiaryhatemail@gmail.com adına bir e-posta açmıştı ve bunu kişisel Twitter hesabındaki biyografisine koymuştu. Biri o hesaba kötü niyetli bir bağlantı gönderirse, Kayla ile birlikte bunu yakalayacak ve bunu tersten düzenleyip sonra da kendisini enfekte etmek isteyen kişiye rahatsızlık verecekti. Bu, bir nebze de olsa gamsız bir şenlikti.

Bir hafta sonra AnonOps IRC'ye geri döndü ve özelden yazılmış yaklaşık on beş mesaj üzerine yığıldı. İnsanlar ona, LulzSec hakkında bir şeyler soruyordu. Ona web sitelerinde bulunan güvenlik zafiyetlerini gösteriyor ve onu gizli kanallara davet ediyorlardı.

Biri, hiçbir iğneleme emaresi olmaksızın "Ha siktir, bu o Topiary," dedi. Anon'lar, yaptıkları yorumlara ve sorularına cevap vermesi için can atıyor ve bazıları onu kanal kanal takip ediyordu. Bir kişi ona FBI'a giriş yapmak için yedi yüz kayıt bilgisi yolladı. Bir diğeri, birkaç avukatı mahvetmek üzere ona akıl danışmak istedi. Beş farklı operasyona yardım etmesi istenmişti. Oraları terk ettiğinden beri her şey, operatörler bile, biraz daha kaçık bir hal almış gibiydi.

AnonOps'un Evilworks adlı operatörü "Topiary, sen bir kurt, sen bir anarşistsin. Seni seviyorum kanka," dedi. "Sol testisim üzerine bahse girerim ki hükümetin bizi DDoS'luyor... Fakat sana haberlerim var. AnonOps çökmeyecek. ASLA."

Topiary, o günleri hatırladığında "Özel mesaj pencereleri ekranımda uçuşuyordu," diyecekti. "Ocak'ta o yazı yazma kanalından tanıştığım insanlar, bana kim olduklarını hatırlatıyordu, oysa ben onların kim olduğunu gayet iyi hatırlıyordum." Hatta anonim bir kullanıcı, Topiary kendisine yanıt verdiğinde

heyecandan klavyesini ezmiş, çünkü "Topiary gibi birinin" kendisine yanıt vereceğini beklemiyormuş. "En hafif ifadeyle beynim sikildi."

#BananaEchoFortress gibi bir isim altında yeni bir kanal açtığında, birkaç dakika içerisinde düzinelerce insan bu kanala giriyordu, çünkü birçoğu hangi kanallara girdiğini görmek için onun adını girerek /whois sorgulaması yapıyordu.

"Bu kadar övgüyü hak edecek ne yapmış olabileceğime şaşırmadan edemiyordum," diyordu. "En yetenekli hacker veya komedyen, yazar ya da tasarımcı olmaktan uzağım." Topiary, 2011 yılının ilk yarısında, sadece doğru zamanda, doğru yerlerde olduğu ve doğru insanlar tarafından desteklendiği sonucuna vardı.

Sonunda Topiary'nin karşısına "hayır" diyemeyeceği bir operasyon çıktı. İşlere çok fazla bulaşmak istemese de LulzSec ile bağlantıları olan bir hacker, tabloid formatında çıkan ve Birleşik Krallık'taki en popüler gazete olan *Sun*'ın web sitesinde bir güvenlik zafiyeti bulmuştu. Gazete ayrıca, Rupert Murdoch'un sahibi olduğu medya gücü News International bünyesinin başlıca unsurlarından biriydi. O aralar hack'leme meselesi —bilgisayar hack'i değil telefon hack'i— haberlerde boy boy yer alıyordu. Çok kısa bir süre önce, Britanya hükümeti, Murdoch'a ait *News of the World* gazetesine bağlı gazetecilerin, öldürülmüş Britanyalı bir kız öğrencinin telefonunu hack'lediğine ve kimi sesli mesajlarını sildikten sonra davaya engel olduğuna dair aldığı haberler üzerine bir soruşturma başlatmıştı. Britanya basının da telefonları hack'lediği, herkesin bildiği bir sırdı ve çoğu zaman da ünlüler üstünde kullanılırdı. Aslında, başkalarının sesli mesajlarını dinleme yöntemi 4chan ve diğer resim panolarında bilinen bir şeydi: İnsanın, sadece telefondaki çevir sesinin işitilmesini beklemesi, # tuşuna basıp ortak bir şifre olan "0000"ı girmesi yeterliydi. Fakat gazetecilerin, öldürülmüş bir kız öğrencinin telefonunu hack'lediğine dair haberler, kamuoyunun intikam istemesine neden oldu. Kısa bir süre sonra, bizzat Murdoch'ın bir meclis komisyonu tarafından sorgulanmasıyla birlikte, ona haddini bildirmenin zamanı gelip çatmış gibiydi.

AnonOps üzerinden Topiary ile iletişime geçen hacker'lar, PBS'te işletmek için yazdığı o Tupac yazısına benzer bir haber kaleme almasını istiyordu. Bu basit bir işti ve Topiary bunun iyi bir fikir olduğunu düşünerek kabul etti. Söz konusu hacker'lar theSun.co.uk'i hemen hemen tümden ele geçirip 18 Temmuz'da bu tabloid gazetenin ağına girmek suretiyle *Sun*'ın web sitesindeki tüm bağlantıları Topiary'nin yazısına yönlendirdi. Haber, "Medya İmparatoru'nun Cesedi Bulundu" başlığıyla yayınlanmış ve Murdoch'ın

cesedinin bahçesinde bulunduğu anlatılmıştı. Topiary, kendisinin ve bir başka hacker'ın kartvizitini bırakmadan ayrılmak istemediğinden Murdoch'ın "ağaç budama sanatıyla [topiary] bezenmiş bahçesinde yere serilmeden önce büyük miktarda paladyum aldığını" yazdı. News International bu saldırıya dair resmi bir açıklama yayınladığında, söz konusu hacker'lar, sayfanın ayarlarını yeniden düzenleyip onu LulzSec'in Twitter beslemesine yönlendirdi.

Belli başlı haber bültenleri, Google News'ta en üst sıralarda yer almasını sağlayacak şekilde bunu hemen haberleştirip LulzSec'in yine bir saldırı düzenlemiş olduğunu söyledi. Topiary, BBC'den ve ABD'deki, Kanada'daki ve Avustralya'daki gazetecilerden sesli röportaj yapmak istediklerine dair mesajlar aldı fakat hepsini geri çevirdi. Sabu, Twitter üzerinden elinde *Sun*'m e-postalarından oluşan koca bir zula olduğunu ilan ederek ilgi çekti ve sonra da "Elimizdeki bazı *The News of the World* e-postalarına imtiyazlı bir erişim bahşedilmiş kimi medya kuruluşlarıyla birlikte çalışıyoruz," dedi. Bunların hiçbiri doğru olmasa da, kimi anaakım medya kuruluşları kıskançlıkla buna kulak kabartıp söz konusu iddiayı aktardı.

LulzSec, başarılı bir biçimde, dünyanın en güçlü medya adamını milyonlarca insanın güldüğü bir maskaraya çevirmişti. *Sun*'a yönelik hack'in ertesi günü, Murdoch, parlamento komisyonunun karşısına çıktı ve muzip bir komedyen, Murdoch'ın suratına traş kreminden yapma bir pasta fırlatmadan önce "Seni gidi yaramaz milyarder," diye bağırarak olayları bir adım ileri taşıdı.

Sun'ın ve *News of the World*'ün eski editörü Rebekah Brooks da, telefon hack'lemesi konusunda bilgi sahibi olduğu için soruşturuluyordu. Polisin yürüttüğü araştırmaların ortasında, bir polis memuru, kocasının ne olur ne olmaz diye Brooks'un dizüstü bilgisayarını siyah bir çöp torbasına koyarak evlerinin arkasına atmaya çalıştığını ortaya çıkardı. Dizüstü bilgisayarı ele geçirdiler. Topiary, haberi okudu ve bu çiftin dizüstü bilgisayarı eritmesi gerektiğini düşündü. Bunu, kendisinin de yapması gerektiğini aklından geçirdi ama erteleyebileceğini düşündü. Yeni bir sayfa açmaya, yeni bir daire tutmaya, hatta çevrimiçi kız arkadaşıyla ilk kez buluşmaya hazırdı. Kız, Eylül ayında uçakla Kanada'dan gelmeyi planlıyordu. Fakat Topiary, henüz dizüstü bilgisayarını temizlemeyecek veya Anonymous'a "elveda" demeyecekti.

Sonra Topiary, 20 Temmuz'da, *Sun*'a yönelik hack'ten iki gün sonra, haberleri okurken yüreği ağzına geldi. Fox'un haberine göre, Britanya polisi Londra'da LulzSec'in çekirdek kadrosunda yer aldığından şüphelenilen birini, Tflow rumuzuyla anılan bir adamı yakalamıştı. Resmi açıklamada, yakalanan erkek şahsın on altı yaşında olduğu söyleniyordu. Topiary bir daha okudu. Tunus için hafiyeliği önleme web betiğini yazmış, web sitelerinin konfigürasyonunu yapmış, tüm verileri derlemiş o dahiyane yazılımcı daha on altı yaşındaydı. IRC istemcisine

baktı ve Tflow'dan son olarak aldığı mesajın tutuklanmasından dört saat önce yollanmış olduğunu gördü:

"*Sun* işi güzel oldu. Düzgün bir biçimde e-postaları yayınlamak için her şeyiniz tamam mı? Sizi askıda bırakmak istemem." Bu kadardı. Tflow, LulzSec'in en mesafeli üyesiydi. Gizemli, olgun ve sessizdi; ekipteki birçok insan onun yirmili yaşlarında olduğunu düşünüyordu. Aklı başında bir yazılımcıydı, kendisi ve kişisel hayatına dair çoğu soruyu başından savardı; yani, Kayla'nın tam tersiydi. Hal böyleyken, Büyükşehir Polisi'nin açıklamasının yer aldığı "Genç, Bilgisayarı Kötüye Kullanmak Kanunu'ndan Dolayı Tutuklandı," başlıklı bir makalede, tahlil edilmek üzere bilgisayar ekipmanlarına el konduğu söyleniyordu.

Topiary o zaman, "Eğer gerçekten oysa hakikaten endişelenirim," dedi. "Onunla aynı İnternet Servis Sağlayıcısını (ISP) kullanıyorum filan." Topiary, internet servis sağlayıcısıyla on iki aylık sözleşme imzalamıştı ve tüm yılın ücretini ödeyerek sözleşmeyi feshedebilecek maddi durumu yoktu.

Topiary, bu tutuklamalarda düzenli bir örgü gördü: Sabu'ya ulaştı ve Ryan ile Tflow'un aylardır polisin radarına takılmış olabileceğini fakat ancak Birleşik Krallık'taki büyük bir saldırının ardından yakalandıklarını, yani Ryan'ın SOCA saldırısı Tflow'un ise (hack'e bizzat katılmamış olsa dahi) *Sun*'ın ardından tutuklandığı geldi aklına. Birtakım LulzSec üyeleri Britanya'da bulunduğu için, Topiary "Birleşik Krallık'ta bulunan hedeflere saldırmayı bırakmalıyız," dedi.

Sabu umursamadı. "Öyle mi, yani siz salak beceriksizler Birleşik Krallık'tasınız diye oradaki hedefleri vurmayı bırakmak kabul ama ben ABD'deyim diye buradaki hedefleri vurmamaya hayır mı? Teşekkürler." Topiary dişlerini sıktı. Endişelenmekte haklı olduğunu hissediyordu, zira tutuklamalar yaşandığında kendisi de Britanya'daydı fakat Sabu Britanya'daki hedeflerden kaçınmanın bencilce olacağını ileri sürüyordu.

Sabu, Topiary'ye LulzSec'in Twitter beslemesinin şifresini kendisine vermesini istemeden önce "Seni özledim be kardeş," dedi. Topiary, bunu yapmayı reddetti ve sohbet odasını terk etti.

Topiary hiç kabullenmek istemese de lulz giderek sona eriyordu. Müzik kesilmişti; göz kamaştırıcı ışık ufacık kalmıştı. LulzSec Haziran ayının sonlarına doğru resmen sona erdiğinde, ABD, Britanya, İspanya ve Türkiye dahil olmak üzere sekiz ülkenin polisi, Anonymous ve LulzSec adı altında yürütülen faaliyetle bağlantılı yetmiş dokuz kişiyi tutuklamıştı. Tutuklananların çoğu erkekti ve ortalama yaşları yirmi dört civarındaydı. Geniş bir kalabalığın parçası olmak çare olmamıştı. Yirmi yaşındaki Mercedes "No" Haefer dahil olmak üzere on

dördü, PayPal'a yönelik LOIC saldırılarına katılmaktan dolayı tutuklanmıştı ve şimdi de mahkemeye çıkarılıyordu.

İnsanların Anonymous ve Antisec'i giderek bir hareket olarak görmesiyle birlikte, tutuklananlara şehit gözüyle bakılıyordu. Yapılan kötü şakaların abesliği abartılı bir önem kazanır olmuş, hatta bir büyüklük kuruntusuna yol açmış olsa da Ryan gibi insanların sonunda mahkeme salonlarının asık suratıyla karşı karşıya kalmasıyla, sallantılı temelleri olduğu ortaya çıktı. Topiary hatta William gibileri, 4chan'e, Anonymoys'a, Antisec'e veya LulzSec'e lulz uğruna katılmış fakat kelimelere dökemeyecekleri denli büyük bir şeyin parçası oldukları gibi bir durum ortaya çıkınca, oralarda kalmaya devam etmişti.

27 Temmuz'da, Tflow'un tutuklanmasından yedi gün sonra, Büyükşehir Polisi'ne bağlı iki memur, yaklaşık 8.000 pound'a kiraladıkları dört koltuklu özel bir uçağın demir merdivenlerinden aşağıdaki asfalta usulca indi. Güneş parlıyor ve hafif bir meltem esiyordu. Londra'dan meslektaşlarıyla karşılaşma fırsatları olması bir yana, suçlarla pek sık uğraşmak zorunda kalmayan İskoçyalı yerel polis memurları da onları karşıladı. Söz konusu iki memur bir arabaya binip adanın dar, dolambaçlı yollarını katetti.

Topiary, oyun oynadığı sandalyede oturmuştu, dizüstü bilgisayarı dizlerinin üzerinde, aklı başka yerlerdeydi. Evinin önünden bir arabanın geçer gibi olduğunu ve araba durduğunda çıkan fren sesini birazcık duyar gibi oldu. Sonra peşi sıra birkaç araba kapısının açılıp kapandığını duydu. Yaptığı işi bıraktı, elini klavyeden çekti. Ses çıkarmamaya çalışarak ön kapıya baktı. Kalbi atmaya başladı. Arabanın komşuları için gelebileceğine dair sessiz, tatlı ve merhametli uzun bir an yaşandı. Sonra kapıya vuruldu.

KISIM 3

Maske Düşünce

25. Bölüm

Gerçek Topiary

İster içten gelen sezi deyin ister sağduyu, Jake, kapının çalındığını duyar duymaz polisin geldiğini bildi. Bir umut vardı: Onu tutuklamak için gelmemiş olabilirlerdi. Polis, uyuşturucu bağımlıları sayesinde, onun mahallesinde sürekli baskın düzenlerdi. Ortalığı sadece kolaçan etmeleri çok muhtemeldi.

Kapıyı açtığında, altı sade giyimli insan kapısının önünde duruyordu.

Biri "Biz Büyükşehir Polisi'ndeniz," dedi. "Bu adrese arama yapmak için geldik."

Uyuşturucu aradıklarını ümit ederek "Ne için?" diye sordu.

"Bilgisayar ekipmanı."

Jake'in yüreği burkuldu. Aaron Barr, bir seneden kısa bir süre önce bizzat yaşamış olduğu dehşeti karşıtlarından birinin yaşamasını ümit etmişse, işte Jake yaşıyordu.

Rozetlerini gösterip kendilerini tanıttıktan sonra, aralarından biri "Sen Jake Davis misin?" diye sordu. Jake, onaylayarak kafasını salladı. "Evet." Onu tutuklamak için de geldiklerini sözlerine eklediler.

Jake "Niçin?" diye sordu.

"Ciddi Organize Suçlar Bürosu'nu DDoS'lamak için komplo kurmaktan." Jake, başka bir şeyler daha söylemelerini bekledi ama demediler. SOCA'ya yönelik DDoS saldırısı sanki bardağı taşıran son damlaydı ve yetkililerin Shetland Adası'na kadar uçmasına neden olmuştu.

Kelepçeler, silahlar, bağrış-çağrış yoktu; sadece tüm bu karşılaşmayı gerçeküstü kılan nazik bir sohbet vardı. Emniyetin e-suçlar biriminden bir kadın

memur, dosdoğru Jake'in Dell marka dizüstü bilgisayarının yanına gitti ve track pad ile bir şeyler yaptı. Jake daha bir hamle yapmak için kımıldamadan, kadın ona dokunmamasını söyledi.

Jake, tüm olup bitenlere rağmen, niyet ettiği üzere bilgisayarını henüz silmemişti. Kriptolu bir sabit diskte olsa da suç unsuru teşkil edecek belgeler, notlar ve veritabanları hâlâ orada duruyordu. Fakat bu, polise zorluk çıkaracak bir durum değildi. Jake'e sadece şifresini sordular, o da söyledi. Kadın, sabit diskte neler olduğunu görmeye çalıştı ama bulamadı. Jake'i yanma çağırdı ve bilgisayarında son bir kez işlem yapmasına müsaade etti: Gizli sabit diskini gösterecek bir fare tıklaması yaptı ve polis içinde neler olduğuna bakabildi. Bilgisayarında aynı anda kırk program çalışıyordu.

Barr nasıl aynı şifreyi kullanmış olduğundan dolayı başını taşlara vurduysa, Jake de, Kayla'nın kendisini teşvik ettiği ve kendi kendine de söylediği gibi her şeyi silmemiş olduğuna içten içe pişman oldu.

Memurlar, gayet pratik bir biçimde işlerini yapıyordu. Jake'e dört memur ile birlikte evi terk etmesi gerektiğini söylediler, bu arada iki memur da evinde kalacak, dizüstü bilgisayarını kapatacak ve delil olabilecek başka unsurlar arayacaktı. Çanta hazırlayacak veya bir kitap alacak ya da annesini arayacak vakit yoktu. İki parça giysi almasına müsaade edildi. Ön kapısını açtılar ve merasimsiz bir şekilde basamakları inip arabaya binerken ona eşlik ettiler. O muhitin uyuşturucu bağımlıları bunu izleseydi, genç ve anlaşılması zor komşularının dünyanın en kötü nam salmış siber çetesini yönetmeye katkıda bulunduğu için tutuklandığını değil, birkaç aile dostuyla kasabaya gittiğini düşünürlerdi.

Tam o aralar, birkaç mil güneyde, İngiltere'nin kuzeyinde bulunan Spalding adlı kasabada, Jake'in annesi Jennifer evinin karşısındaki sokakta bir komşusuyla laflıyordu. Bir polis komşunun kapısına gelip Jennifer'dan eve gelmesini istedi. Ne olduğunu anlayamadan eve gitti, evinin kapısını açtı, içerisinin ailenin eşyalarını karıştıran ve on yedi yaşındaki diğer oğlu Josh'u sorgulayan e-suçlar dedektifleri ve başkaca polis memurlarıyla kaynadığını gördü. Ailenin tüm bilgisayar ekipmanını alıp götürdüler.

Shetland'da ise dedektifleri kuzeye götürmüş olan o özel uçak pistte hızlanıp Londra'ya doğru havalanırken, Jake, kaçınılmaz olarak çıkacak manşetleri düşündü. O vakte kadar, Shetland Adaları Britanyalı halkın algısında sadece ufacık bir şeydi. Burası, bariz bir aksanları olan ve koyun yetiştirmeye meyilli İskoçların bulunduğu uzak topraklardı. O vakte kadar en önemli yerel haber, tam o hafta kasabasının 2011 Yelkenli Gemiler Yarışları'na ev sahipliği yapmış olmasıydı. Adanın yedi bin sakininden birçoğu, genç insanların içinde bulunduğu düzinelerce büyük yelkenli, Lerwick koyuna yanaştığında yarışa katıldı. Jake, kısa süreliğine münzevi hayatından çıkarak limana gidip çadırların

bulunduğu, yemekli ve canlı müzikli bir ortamda binlerce insanın nasıl da koşuşturduğunu hayretle izlediğini hatırladı.

Uçağın inmesiyle birlikte sarsılarak gerçekliğe geri döndü. Bir keresinde Shetland'daki evine gitmek için on sekiz saatlik bir otobüs yolculuğunun üzerine feribota binmiş olmasına rağmen, uçuş sadece kırk beş dakika sürmüştü. Jake, bir saat içerisinde, Londra'nın merkezinde bulunan, duvarları beyaz sıvalı temiz Charing Cross polis merkezine götürüldü, sonra da ufak bir nezarethaneye kondu. İçeride, spor salonlarındakine benzer mavi bir mat, ince bir battaniye ve köşede bir tuvalet vardı. Bu yaz günü dışarısı sıcaktı fakat hücre soğuktu. Diğer tutukluların söylediği şarkılar ve yumruklama sesleri, koridorda yankılanıyordu. Sonunda, endişeden çılgına dönmüş annesiyle konuşma fırsatı buldu. Ona, bir sıkıntısının olmadığını söyledi ve birkaç parça giysi, kitap ve meyve getirmesini istedi. Nezarette verilen yemeklerin çoğu paketlenmiş hazır yemeklerdi: tavuk veya sosis ve patates kızartması.

Ertesi gün, kahverengi fitilli bir kadife pantolon ve deri sandaletli bir kadın, taştan yapılmış merdivenleri çıkarak Charing Cross polis merkezine girdi. Jake'in annesi Jennifer Davis'in hafif bir kırmızı tonuna boyanmış koyu kahverengi saçları vardı; Spalding'deki evinden trenle getirdiği, içine giysiler ve meyve doldurulmuş mavi havlu kumaştan kocaman bir çanta ile çiçek nakışlı, içinde giysilerin bulunduğu bir sırt çantası taşıyordu. Oğlunu birkaç ay sonra, kendisiyle yeniden yaşamak üzere İngiltere'ye taşındığında görmeyi ümit etmişti; böyle olacağını hiç düşünmemişti. Jake'in annesi onun tüm görüşmelerine katılmak durumundaydı, zira yaşı itibariyle Jake'in yanında bir yetişkinin bulunması gerekiyordu.

Görüşmeler bir oturumda saatlerce sürüyordu ve Jake bu görüşmeleri sabırsızlıkla bekliyordu. Bunlar, hücresinden çıkması için fırsattı. Polisin, Anonymous ve LulzSec hakkında yapmış olduğu ayrıntılı araştırmanın kapsamını gördüğünde şoke oldu. Siber saldırılara dair, tam zamanlarının titizce tutulduğu kronolojiler ve şüphelilerin 2006'ya kadar geriye giden tabloları vardı, bunların birçoğu devasa kâğıt parçalarında yer alıyordu. Hükümetin verdiği bir ek bütçe sayesinde artık, Anonymous'un izini sürmeye atanmış, yaklaşık bir düzine dedektiften müteşekkil bir ekip vardı. Jake'i SOCA saldırısıyla bağlantılı olarak ve kimi başka suçlara katıldığı şüphesiyle tutuklamışlardı. Sonunda polis, görüşmelere ve Jake'in dizüstü bilgisayarında buldukları şeylere istinaden ona beş ayrı suçtan dolayı dava açmayı planladıklarını söyledi. Polis, on dakikalık bir e-posta hizmetinde bulunduğunu gösteren bir tarayıcı penceresinin çıktıları, Nyan Cat'in görüldüğü bir diğer pencere gibi masumane şeyleri delil olarak kullanıyordu. Jake, LulzSec'in Twitter hesabının ve dizüstü bilgisayarındaki her şeyin şifrelerini vererek mümkün mertebe işbirliğine gitti.

Polisin Topiary olduğunu sandıkları bir kişiyi tutukladığı ve bu kişinin Londra'da sorgulandığı lafı yayıldı ve Anon dünyası karıştı. AnonOps sohbet odaları olup bitenlere dair söylentilerle tutuşmuş haldeydi.

Sabu hemen, birkaç bin takipçisi olan Twitter hesabına "Huzur içinde yat Topiary" yazarak tutuklanmayı hacker dünyasında ölmekle bir tuttu. O gün yapılan bir röportajda "Epey bir canım sıkıldı," dedi. Fakat bu, hemen hükümetlere ve —belki de— kendi gözetmenlerine dönük bir öfkeye dönüştü. "Sorun hacker'lar değil. Sorun hükümetlerimizin kafası. Onlar, sivil itaatsizliğe karşılık verebileceklerini illa vatandaşlarına göstermek zorunda."

Polisin, "Topiary"nin izini, Jake Davis'in uzaklarda Shetland Adaları'ndaki sarı ahşap evine kadar nasıl olup da takip etmeyi becerdiği hâlâ net değil. Bir ay öncesinde tutuklanmış olduğu için Sabu'nun yardımı dokunmuş olabilir. Fakat başka olasılıklar da var. Topiary, tıpkı Sabu gibi, olması gerektiği kadar ihtiyatlı değildi. Jake adı birkaç saniye için AnonOps sohbet ağında belirmişti. Bu, Anonymous'un WikiLeaks için saldırılar düzenlemekte olduğu 8 Aralık 2010'dan hemen sonra olmuştu. Jake, bilgisayarının adresini gizlemek için iki-üç katman VPN kullanmış olsa da, geniş bandında geçici bir bağlantı hatası VPN'lerden birinin başarısız bir bağlantısıyla çakışarak onu kısa süreliğine maskesiz bırakmıştı. Böyle bir şeyden haberi yoktu.

Sonra da Jake'in Xbox forumlarına takıldığı günlerden kalma bir arkadaşının, Westboro Baptist Kilisesi videosunda onun sesini tanıyıp Twitter üzerinden Topiary'nin "Shetlandlı Jake" olduğuna dair mesajlar yollamaya başladığı yönünde söylentiler vardı.

Daha olası bir diğer ihtimal ise, Jake'in IP adresini gizlemek üzere aylık bir üyelik ücreti ödediği VPN şirketiyle alakalıdır. Hem Topiary hem de Sabu, çekirdek kadroya ve LulzSec'in ikinci tayfasına bir VPN sağlayıcısı olan HideMyAss'i tavsiye etmiş, hatta Topiary, bağışlarından birkaç yüz doları yedi çevrimiçi hesap için harcamıştı. Biri, ilaveten bir VPN'e ihtiyaç duyacak olduğunda, Topiary ona bir kullanıcı adı ve şifre verip listesinde bunun üzerine bir çizik atıyordu. Dünyaya LulzSec'in HideMyAss'i kullandığını gösteren #pure-elite günlükleri sızdırıldıktan bir süre sonra, Britanya polisi bu VPN şirketine bir mahkeme emri tebliğ etti. HideMyAss, daha sonradan, buna cevaben LulzSec hesaplarından birine dair bilgileri açık ettiğini kabul etti. Şirket, istismarcı kullanıcıları ayıklamak üzere, kullanıcılarının IP adreslerini ve giriş zamanlarını düzenli olarak kayıt altına aldığını açıkladı. Müşterileri ateş püskürdü fakat mahkeme kararı mahkeme kararıydı ve yeni işler lanet olsundu.

Jake, dedektiflerle yaptığı görüşmeler sırasında, polisin Anonymous'u bir suç örgütü olarak gördüğünü fark etti; Sabu'nun Laurelai bir kullanıcı kılavuzu kaleme aldığı için ona söverken endişe ettiği şey de tam olarak buydu.

Dedektifler Jake'i sorguladığında, bu bakış açısına uygun cevaplar almak istiyor gibi bir halleri vardı. Jake, Anonymous'un bir grup olmadığını, örgütlü olmadığını ve bir yapıya sahip olmadığını izah etmeye çalıştı. O, bir gruptan ziyade bir tür kültür veya fikirdi.

Fakat bunları izah ederken, Jake bir anlamıyla polisin haklı olduğunu idrak etti. Anonymous, bir yıldan kısa bir süre içerisinde gerçekten daha örgütlü bir hal almıştı. Kasım ve Aralık 2010'da, yani Operation Payback esnasında, sağlam bir sohbet ağı ve pis bir bürokratik karmaşıklığa bulaşmış iki düzineyi aşkın IRC operatörü yoktu. Temmuz 2011'e kadar, birbirleriyle çok daha eşgüdümlü olan yaklaşık altı operatörün yer aldığı yalın ve sağlam bir sohbet ağı vardı. @AnonymousIRC ve @anonymousSabu adlı Twitter hesaplarının toplamda yüz binden fazla takipçisi vardı ve LulzSec kadar yüksek bir rakama ulaşmasalar da kitlesel düzeyde ilgi çekmeye yetecek bir noktaydılar. Pastebin, çalınmış verileri yayınlamak için hızlı ve basit bir yöntem olarak popülerlik kazandı. Daha çok sayıda insan bir şeylerin yapılması için hangi hacker ile görüşülmesi gerektiğini biliyordu. Dünyanın dört bir yanında sunucular vardı ve Bitcoin üzerinden hâlâ bağışlar gelmekteydi. Gelişigüzel bir biçimde bir sistem yaratılıyordu.

Amerikalı yetkililer, Büyükşehir Emniyeti ile görüş birliği içerisindeydi. 2011 yılının Ağustos ayının başlarında, İç Güvenlik Bakanlığı, ilerleyen yıllarda Anonymous'tan daha ciddi saldırılar beklediklerini söyledi ve "LulzSec ya da Anonymous'a daha ileri kabiliyetler sağlayacak daha üst düzey bir aktörün" ortaya çıkma olasılığı vardı.

Topiary, Sabu ve Kayla ile 4chan'deki William, hem ön saflardan hem de işe karışmadan Anonymous'un sıfırdan belirsiz, bir ihtimal tehlikeli, bir miktar ciddi güç ve nüfuza sahip bir varlık olmaya doğru yol alarak büyüdüğüne şahit oldu. Bazı aksi yeniyetmeler gibi, o da değişken ve yanlış anlaşılmış bir halde kaldı. Operasyonlar, 2010'un Aralık ayındaki WikiLeaks'ten tutun da 2011'in Ocak ayındaki Tunus ve 2011 Şubat'ındaki Aaron Barr meselelerine varana dek, neredeyse gelişigüzel bir biçimde ortaya çıkmıştı. Fon, plan ve liderler yoktu. Kimse kimsenin adını bilmezdi, kimse kimseyle şahsen tanışmamıştı. Anonymous, polisin daha yeni yeni etrafını kuşatmaya başladığı bir suç örgütü illüzyonu yaratmak üzere birdenbire ortaya çıkmıştı.

Artık en azından dünyaya takdim edebilecek bir yüzleri vardı. Polis, Jake'i ellerinden geldiğince uzun bir süreliğine, doksan altı saat boyunca, gözaltında tuttu. Bunun ardından gerçek ismini duyurmanın vakti gelip çattı.

31 Temmuz Pazar günü, Londra Büyükşehir Polisi, Jake Davis adlı Shetlandlı bir yeniyetmeyi, Computer Misuse Act'ı [Bilgisayarı Kötüye Kullanma Kanunu]

ihlal etmek ve Birleşik Krallığa bağlı Ciddi Organize Suçlar Bürosu'na saldırmak için komplo düzenlemek dahil olmak üzere, bilgisayar hack'lemeyle ilgili beş suçlamada bulunduğunu web sitesi üzerinden duyurdu. Şimdi, Jake Davis adı kamuoyunda ilk kez Topiary rumuzuyla ilişkilendirilmişti. O günün ilerleyen saatlerinde, Britanya'da yayınlanan *Daily Mail* gazetesi "Shetland'lı Otistik Genç 'Yatak Odasından İdare Ettiği' Küresel İnternet Hack'leme Cümbüşünü Erteledi" başlığı altında bir haber yayınladı. Bu, Britanya'daki tabloid gazetelerin tipik tarzıydı, şimdi de (Ryan Cleary değil) Jake Davis'in LulzSec'in "beyni" olduğu ileri sürüyor ve Jake'in otistik olduğu bilgisinin kimden edinildiğine dair bir açıklama vermiyordu (Jake otistik değildi). Topiary'nin daha önceleri o kadar başarılı bir biçimde fayda sağladığı, adeta avcunun içinde tuttuğu medya, ona düşman oluyor, hacker'lara dair ruhsal bozukluk ve insan ilişkilerinde kifayetsizlik klişelerini neşeyle devreye sokuyordu.

Jake, ertesi gün ilk duruşması için Westminster Sulh Ceza Mahkemesi'ne, bir ay önce Ryan Cleary'nin bulunduğu o aydınlatmalı odaya götürüldü. Mahkemenin dışında uzun mercekleriyle kameramanlar, gelen her polis minibüsünün camına yapışıp hafif boyalı camların ardından fotoğraflar çekti. Ellerindekileri kontrol edip daha fazlasını alacaklardı. *Guardian*, BBC ve *Financial Times* editörleri dahil olmak üzere, haber yapmak için yaklaşık iki düzine gazeteci oradaydı. LulzSec hikâyesinin nasıl da bir "pembe dizi" olduğunu konuşmak üzere bir araya toplandılar.

#pure-elite günlüklerini yayınlayan *Guardian*'ın teknoloji editörü, "solgun ve dağınık saçlı, zayıf ya da şişman olacağını bekliyorum," dedi. Charles Arthur adlı bu editör, bir noktada Topiary'nin trollemesine hedef olmuştu; cep telefonu numarası tweet'lenmiş, mesaj kutusu anında iki yüz sesli mesaj ile dolmuş ve Jake tweet'i silmişti. Arthur, LulzSec hakkında kafa patlatırken "Sadece kurumsal şirketleri hedef alsalardı 'tamam, sandviç getirin' derdim ama SOCA'ya saldırmak..." demişti. Lafı bölününce "Ne bekliyordun" gibilerinden omzunu silkti.

Jake, üzerinde bir kot gömlek ve elinde bir kitapla, başı öne eğik sekiz köşeli sanık yerine giderken, mahkeme salonundaki insanlar, oturuşlarına bir çeki düzen verdi. Hâkime adını ve adresini teyit ederken etrafına bakındı, sonra oturdu ve başını kaşıdı. Yanındaki kitabı görmeye çabalayan yandaki gazetecilere, sonra yine yere baktı. Büyük oranda sakin ve aklı başında bir görünüm arz ediyordu.

Jake'in dava vekili olan uzun boylu, gözlüklü Gideon Cammerman adlı adam, "Hâkim bey, ortaya çıkan resim becerikli ve ısrarcı bir hacker değil, başkalarının hack'lediği bilgileri depolayan, bunlara sempati duyan ve bunları yayınlayan biridir," dedi.

Koyu renk bir takım elbise giymiş, iri yarı bir kadın olan hükümet savcısı, bu görüşe itiraz etti. Jake'in grubundan "luke sack" diye bahsederek, yeni bir ihtara değin polis nezaretinde kalması konusunda ısrar etti. Sert, kırmızı suratlı, mantar kafa şeklinde kesilmiş kısa kır saçları olan Howard Riddle adlı bölge hâkimi önce Jake'e şöyle bir baktı sonra dönüp yine savcıya baktı. Bu hâkim, o yıl Julian Assange'ın İsveç'e iade edilmesine hükmetmiş olan hâkimdi.

Gözlüklerinin üstünden bakarak "İsterseniz daha açık konuşup, sebebiyet verdiği hasarın tabiatı hakkında bana ayrıntı verin," dedi. Jake'in annesi, izleyici bölümünden o tarafa doğru baktı.

Savcı, hâkime doğru bakarak pes bir sesle "Hâkim bey, yüz binlerce vatandaşın kişisel bilgilerini tehlikeye attı," dedi. "Bunlar, Ulusal Sağlık Hizmet'ini, Sony Entertainment'ın sistemlerindeki kullanıcıların kişisel bilgilerini ve banka hesaplarını kullanmış insanlardır." Jake'in dizüstü bilgisayarında buldukları on dakikalık e-postadan ve bu bilgisayarda, birbirlerinden bağımsız olarak işleyen on altı ayrı "ufak bilgisayarın" —Jake'in sanal makineleri— bulunduğu 100 GB'lık şifrelenmiş bir sabit diskten bahsetti.

Hâkim Riddle, Jake'in avukatına, onun polis nezaretindeki "halini" sordu. Cammerman "Gayet sevimliydi," deyip bu fırsattan istifade ederek Jake'in annesi ve erkek kardeşinin daha yeni İngiltere'de Spalding'e taşınmış olduğuna ve hâlâ geniş bantlı bir internet bağlantısına sahip olmadıklarına işaret etti. Hatta hiç internet bağlantıları yoktu. Avukat, Jake'in elektronik kelepçe takması ve internete erişim sağlamaması koşuluyla kefaletle serbest bırakılmasını ve ailesiyle birlikte yaşamasını önerdi. Bu, on bir yaşından beri hemen hemen her gün internete girmiş Jake gibi biri için, uyuşturucu bağımlılarının uyuşturucuyu birden bırakmasından bile beterdi. Fakat hücreye tıkılmaktan iyiydi.

Hâkim, birkaç dakika geçmeden bir karara vardı; monoton bir sesle "Çok ciddi suçlar işleyen bir gruba dahil olduğuna dair güçlü kanıtların bulunduğu aşikâr," dedi, Jake onaylayarak kafasını salladı. "Kefaletle serbest bırakılma hususundaki itirazları anlıyorum. Ancak, şunları göz önünde bulunduruyorum," dedi, Jake'e daha dikkatlice baktı ve "Henüz on sekiz yaşındasın. Daha önceden başın derde girmemiş," diye devam etti. Hâkim, sert görünümüne karşın, akşam saat 22:00'den sonra sokağa çıkma yasağı dahil olmak üzere bir dizi koşulun bulunduğu bir listeyle birlikte kefaletle serbest bırakılmasını kabul etti. Gardiyan, bir klasörle Jake'in yanına gitti. Jake, ona bir gülücükle karşılık verdi ve imzaladı.

Gardiyan, Jake'i salıp ona eşlik ederken kısık bir sesle "Şanslı bir adamsın," dedi. "Seni kefaletle serbest bırakacaklarını beklemiyordum." Sonra Jake, annesi ve Cammerman'la çalışan bir diğer dava vekili ile bir kez daha buluştuğu ufak bir odaya götürdü. Kendilerini dışarıda bekleyen kameralar olduğunu

bildikleri için, bu ufak grup, adliyeyi terk etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Yanlarındaki dava vekili, medyanın binanın hem ön girişinde hem de arka taraftaki girişte Jake'in çıkmasını beklediğini aktardı. Kameraların çoğunun bulunduğu ön taraftan çıkacak olurlarsa en azından Londra'ya has siyah taksilerden birinin onları beklediği caddeye çıkarlardı. Arkadan çıkacak olurlarsa, etraftan dolanıp bir taksi çevirmeleri gerekecek ve daha fazla medya mensubuyla karşılaşmaları gibi bir risk söz konusu olacaktı. Jake'in annesi, bir aile olarak önden çıkmalarının daha iyi olacağına karar verdi.

Jake, elleri ceplerinde, kitabı kolunun altına sıkıştırmış bir biçimde adliyenin aydınlık giriş yolunu geçip ana kapının önüne geldi. Pencerelerden baktığında, dışarıda mükemmel bir gün olduğunu görebiliyordu, güneş ışığı kaldırımlarda ve yol boyunca yaprak döken koca ağaçların arasında dans ediyordu. Ön girişin basamaklarının bittiği yerde, bir fotoğrafçı ve televizyon kameramanı güruhu yarım daire olmuş, beklenti içinde kımıldamadan bekliyordu. Jake'in annesi binanın içinden onlara ihtiyatlıca göz attı. Jake, annesinin göz tembelliğini gizlemek için getirdiği güneş gözlüğünü taktı.

Annesi, "Gidelim mi?" dedi

"Evet." Camdan kapılar önünde açılırken bir nefes verdi, sonra kapı aralığından dışarı adım attı. Korkutucu fotoğrafçı kitlesi patlayan flaşlara dönüştü ve tekinsiz bir sessizlik bu âna eşlik etti. Bağırış yoktu, neredeyse kimse konuşmuyordu, sadece gelip geçen arabaların sesi ve rüzgârdan dolayı ağaçların hışırtısı işitiliyordu. Hep beraber sokak seviyesine vardıklarında Jake, kalabalık tarafından yutulurken ürktü. Sokağın karşısında kendisini bekleyen taksiye doğru yavaşça ayaklarını sürümeye başladı. Birkaç santimetre mesafedeki fotoğraf makinelerinin flaşları yüzüne patlıyordu. Fotoğrafçılar, taksinin yakınlarda bulunduğunu ve kısa bir süreleri olduğunu bildikleri için, Jake'in dikkatini çekmek için bağırıyordu.

"Jake! Jake!" Bu, Jake'in dikkatini çekmek için fotoğrafçıları itip kakan ve *Guardian*'da çalışan Charles Arthur'un sesiydi. "O kitap nedir?" Jake durdu, ona baktı sonra da herkesin görebileceği şekilde hücresinde okuduğu o karton kapaklı kitabı gösterdi. Fotoğraf makinelerinin flaşları delice patlıyor ve deklanşör sesleri geliyordu. Kitabın adı *Free Radicals: The Secret Anarchy of Science* idi, bilim insanlarının yeni keşiflerin ardına düşmek için neleri nasıl yaptığını —yalan söylemek, çalmak, aldatmak— anlatıyordu. Jake, güneş gözlüklerinin ardından fotoğraf makinelerine bakarken, ilk kez ufak, neredeyse fark edilmez bir gülücük attı.

Jake, mahkemeye çıkmasının ardından erkek kardeşi, annesi ve onun partneriyle birlikte yaşayacağı kuzey İngiltere'deki eve gitmek üzere trene bindi. Polis, sokağa çıkma yasağını delecek olursa, bunu fark etmek için ayak bileğine

elektronik bir kelepçe taktı. Biri telefon üzerinden ona bir YouTube videosu dinletmek istediğinde kefalet ile serbest bırakılmasına dair koşulları ihlal etme konusunda bunu kabul etmeyecek denli paranoyak hale gelerek bunu asla yapmayacaktı. Jake'in yüzünün adliyeden çıkarken çekilmiş fotoğrafları, internette paylaşıldı. Anon'lar gerçek Topiary'yi ilk kez gördüğünde ne gibi tepkiler verdi? Onu bir şehit olarak takdim ettiler, yeni propaganda görselleri hazırlamak üzere yüzünü *Matrix* filminin afişlerine yerleştirdiler. Sabu, Kayla ve başka birçok insan Twitter avatarlarını "Topiary'ye Özgürlük" olarak değiştirdi. Anonymous ile birlikte hareket eden ve hâlâ özgür olan başka hacker'lar, Jake'in mahkeme sürecini takip ediyor ve bunun üstesinden nasıl geleceğini merak ediyordu. Fakat Anonymous'ta gerçek telefon numaraları nadiren açık edildiği için, Topiary'nin AnonOps üzerinden sohbet etmiş olduğu o yüzlerce insandan hiçbiri tutuklanışının ardından ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Bu, eve vardığında Jake'in tam bir sessizlikle karşılacağı anlamına geliyordu.

Mahkemeye çıkmasından üç ay sonra, kapısından birkaç mektup atıldı; bunlardan bazılarını gazeteciler, bir iki tanesini de hayranlar yollamıştı. Jake, çevrimiçi ortamlarda her gün yüzbinlerce insanla iletişime geçtiği bir noktadan ara sıra gelen mektuplara baktığı, çoğu zaman en yakın aile fertleriyle konuştuğu, televizyon izlediği, bilgisayar oyunu oynadığı ve düşüncelerini ifade etmek için daktilo kullandığı bir noktaya geldi.

Sonra, farklı bir şey yapma fırsatı doğdu. Yeni, münzevi hayatının ilk birkaç ayından sonra, Jake'e Anonymous'tan biriyle yüz yüze görüşmek gibi eşi benzeri olmayan bir fırsat sunuldu. Bu, birlikte çalıştığı hatta şahsen karşılaştığı biri değildi. Söz konusu kişi, William'dı.

Jake Davis, tıpkı William gibi, ilkin 4chan'i bulmamış olsaydı Anonymous fenomeninin ileri hatlarına giden yolu asla bulamazdı. Anaakımın hâlâ büyük oranda bihaber olduğu fakat milyonlarca düzenli kullanıcının sevdiği, görünürde zararsız olan bu web sitesi, Anonymous'un dünyanın ilgisini üzerine çekmesini sağlayan şeyin kalbiydi. Hacker'ların manşetleri kapan eylemlerine rağmen, Anonymous'un kökleri ve lulz ruhu resim panolarına hâlâ sıkı sıkıya bağlıydı.

Jake, on dört yaşından beri, 4chan'deki kalabalıkları bir amaca nasıl yönlendireceğini ve onları başka web sitelerinde nasıl eğlendireceğini öğreniyordu. William farklı biriydi. On dört yaşından yirmi bir yaşına dek (2012'de yirmi bir yaşındaydı) 4chan'in her daim popüler olan rastgele mesaj dizisi /b/ alemini nadiren terk etmişti. Onun gibi bir sürü insan vardı; bunlar, asıl Anon'ların kendileri olduğuna inanan oldfag'lerdi [eski ibneler]. Site, ayda yirmi iki milyon

farklı ziyaretçiye ev sahipliği yapıyordu, bunların yüzde 65'i erkekti, yaşları on sekiz ile otuz beş arasındaydı ve Kuzey Amerika ya da Batı Avrupa'da yaşıyordu. 4chan, başka birçok forum gibi, fotoğraf panosunda fotoğraf makinesi lenslerinden tutun da /lit/* panosunda Viktoryan yazarlara varana dek, hem aptalca hem de sofistike bir sürü konunun tartışıldığı bir mecraydı. Fakat her gün binlerce ziyaretçi, 4chan'in gerçek dünyaya damgasını vurduğuna şahit olacakları (bu birinin hayatını mahvetmekten bir web sitesine baskın düzenlemeye, kaçırılmış bir kızı bulmaya dek her şey olabilirdi) "destansı bir mesaj dizisi" keşfetme ümidiyle, hâlâ doğrudan /b/'ye giriyordu.

William hâlâ bütün gecelerini 4chan'de geçiriyor, sevgili /b/'sinin düşmanlarını terörize ediyor ve hack'leme becerilerini geliştirmeye çalışıyordu. Topiary'nin tutuklandığına dair haberler onu hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü Westboro videosundaki o elemanı sevmişti fakat bu sayede bizzat bir hacker olma konusunda daha kararlı olmuştu. William, duyguları bu kadar uçlarda seyrettiği için, cezaevine düşmenin ya insanı usandıracak denli sıkıcı (zaten evde o kadar sıkkın olduğu için bunun bir önemi yoktu) ya da "gülüp geçeceği" bir şey olacağını düşündü. Her ne olursa olsun akıbeti umrunda değildi.

"Yaklanmam, bundan eminim," diyerek durumu izah ediyordu.

William'ın çevrimiçi güvenlik açığı istismarları daha cesur bir hal almıştı ve daha geniş bir kitleye eziyet etmesine yardımcı olması için, bazen /b/ üzerinden başka insanlardan oluşan bir çeteyi bu işlere bulaştırıyordu. Örneğin, 2011 yılının Noel'ine birkaç gün kala William, sevgi dolu bir edayla "benim /b/'m" dediği şeyde gezinirken "Onlardan nefret ediyorsanız, iletişim bilgilerini yollayın" başlıklı bir mesaj dizisi gördü. Bu tür mesaj dizileri, /b/'de yaygındı ve William için eğlence dolu bir gecenin habercisiydi.

Yollanan yanıtlardan birinde, bir kullanıcı, Texas'ta bulunan Selena adlı on altı yaşındaki bir kızın telefon numarasını ve Hotmail adresini yollamış ve "Bu kızın hayatını cehenneme çevirin, o bir sürtük," ifadesini eklemişti. William, Facebook üzerinden kıza baktığında onun bu ağ üzerinde üç bini aşkın arkadaşı olduğunu gördü. Kızın hesabını hack'lemeyi denemeye karar verdi.

Selena'nın e-posta adresini bir kâğıda not etti, Hotmail'e girdi, "Hesabınıza erişemiyor musunuz?" yazan bağlantıyı ve sonra da "Hesabınızı sıfırlayın" yazısını tıkladı. Selena'nın e-posta adresini girip "Babanızın doğduğu yer?" güvenlik sorusunu yanıtladı. Selena'nın Facebook sayfasında Texas'a bağlı Joshua'da yaşadığı belirtilmişti; doğru cevap da buydu.

Sonra başka bir soru çıktı: "Büyükbabanızın mesleği nedir?"

William bir of çekti. Sahte Facebook profillerinden biri olan Chrissie Harman olarak giriş yaptı ve Selena'ya doğrudan bir mesaj yolladı.

* Edebiyat anlamına gelen literature kelimesinin kısaltılmış hali.—ed.n.

Kendisini tanıtma zahmetine girmeden, "Bir grup hacker peşine düşmüş," dedi. Bunu kanıtlamak için, /b/'de iletişim bilgilerinin bulunduğu mesaj dizisinin ekran görüntüsünü yolladı. William bu hayali hacker çetesinin mensubu olduğunu ve tehlikeli olduklarını söyledi. Yardımcı olmak isterdi ama bu ücrete tabiydi.

Selena, endişeli bir tavırla "Sana nasıl ücret verebilirim ki?" diye sordu.

"Kafanın üstüne bir ayakkabı ile üstünde saat bilgisi olan bir fotoğrafını çek." Eskiden olsa çıplak fotoğraflar isterdi, ancak bir sürü böyle fotoğrafı zaten vardı ve bunu sormaktan çekinecek hali yoktu. Selena, birkaç dakika içerisinde resmini çekip yolladı. William ufak bir zafer duygusu yaşadı.

William, "Tamam, şimdi de hesabını güvenli bir hale getirmek için sana birkaç soru soracağım," dedi. Aslında güvenlik sorularını silmesi gerektiğini söylemesi yeterdi. Bunun yerine, ona, "rastgele cevaplar," "sunucular" ve "veritabanı betik girişi" gibi kulağa teknik gelen bir ton abuk sabuk şey söyledi; bu da sosyal mühendislikte kasten uygulanan bir taktikti. Birinin kafasını yanlış bilgilerle yeterince karıştırdığınızda, söz konusu kişi gerçekten elde etmek istediğiniz veya gizlemek istediğiniz şeyi unutur. "1 ile 100 arasında bir rakam seç," dedi. "Annenin ikinci adı nedir? Benim anneminki Deborah." William, kızın verdiği her cevabın ardından, "Tamam, bu bayağı iş görür," diyordu.

Sonra "Büyükbaban ne iş yapıyor?" diye sordu.

Selena "Petrol," dedi. William, diğer penceresini açıp hemen Hotmail'e *petrol* yazdı. *Petrol operatörü, petrol teknisyeni* ve *petrol yöneticisi* kelimelerini denedi. Hiçbiri uymadı. Başka bir şey denemesi gerekecekti.

William, "Pekâlâ, sorularım şimdi biraz daha teknik olacak ama endişelenme," dedi. "Bu gerçekten güvenli olacak. Bu hallolduktan sonra ebediyen hack'lenemez olacaksın." Selena'ya kaç e-posta hesabının olduğunu ve şifresinde ortalama kaç karakter kullandığını sordu. Sonra, Hotmail şifresini ters sıralamayla yazmasını istedi.

Abuk subuk bir şeyler yazarak "İşte benimki de bu," dedi. Selena önce çekindi, sonra William'ın istediği şeyi yazdı. William, birkaç dakika içerisinde Selena'nın e-posta hesabına giriş yapıp Selena'nın Facebook hesabını da sıfırlamasına müsaade eden bir dizi basamağı aktifleştirdi, bu arada şüphelenmesin diye ona sorular sormaya devam ediyordu.

Selena son sorusuna cevap vermeden William onun hesap ayarlarına girip çıkış yapmasını sağladı. IP adresini maskelemek için güvenlikli tarama ayarları yaptı sonra şifresini yine değiştirdi. /b/'ye geri döndü.

Yeni bir mesaj dizisi açarak "Bu kızın hesabına girdim," deyip kızın Facebook profilinin bağlantısını yapıştırdı. "Yapabileceğim şeylere dair bana fikir verin." Biri, Selena'nın erkek arkadaşı, bölgenin yerlisi olan James Martinez adlı oğlanla

konuşmayı önerdi. William bu fikri beğendi. Selena'nın ilişki statüsünü "ilişkisi var"dan "bekâra"a değiştirip doğrudan James'e mesaj attı.

Selena kisvesine bürünerek, ona, "Aman tanrım, yanlışlıkla bizi bekâr yaptım!" dedi. "Facebook hesabına girip ilişki statümüzü yeniden kabul etmem için bana şifreni verebilir misin?" James 'kabul' edip *boobies1* şifresini yolladı ama bu şifre çalışmıyordu.

William usandı ve bu işi /b/'deki başka bir muzip elemana pasladı. İnsanın sırtını /b/'ye yaslamasının böyle avantajları vardı; bir soruna takıldığında başka biri çıkıp sorunu çözme konusunda sana yardımcı olabilirdi. Birkaç /b/ kullanıcısı, kendi sahte Facebook profilleri üzerinden William ile irtibata geçti ve sahte Ben Dover ismini kullanan biri, James'in asıl şifresini almayı teklif etti. James, çok geçmeden on altı yaşındaki kız arkadaşı Selena'yla değil kötü niyetli bir hacker ile konuşuyor olduğunu fark etti. Büyük harf kilidini açtı.

William'a "KAFANI KIRACAĞIM," dedi; Willam güldü.

William, daha sonraları, "Bu, benim açımdan, muhtemelen gecenin en eğlenceli ânıydı," diyecekti. "İnsanların, ne kadar aciz olduklarını idrak etmeden kızması gerçekten hoşuma gidiyor. Bu, bir gece kulübündeki en iriyarı adama gidip 'Seni yere sereceğim,' demeye benziyor. Ama bu olmayacak."

James'in tiradı devam etmişti. "Boğazını keseceğim, ibne," yazdı. Başka bir pencerede Ben Dover, James'in Facebook hesabına neredeyse girmek üzere olduğunu söyledi.

Ben sonunda, "Şimdi yapıyorum," dedi.

William, "Tamam, yap," dedi.

Yaklaşık on dakika boyunca James'ten ses çıkmadı. Sonra, James'in hesabı üzerinden aynı sohbet penceresine yeni bir mesaj geldi: "Girdim." Bu, Ben'di. William gülümsedi. Ben ile konuştukça onun inceden inceye trolleme sanatını çözmüş bir /b/irader olduğunu anladı. Bu, kötü şakalar yapmanın daha kurnazca bir biçmiydi. Örneğin, birinin Facebook profilini hack'leyip duvarına porno yapıştırmak eğlenceli bir şeydi ama bu kişi kazara bizzat bir porno bağlantısı paylaşmış gibi yapmak, daha eğlenceli bir şeydi.

William ve Ben özel bir Facebook grubu kurup /b/'ye bağlantısını yolladı. Yarım saat sonra, /b/ kullanıcılarıyla bağlantısı olan yaklaşık elli sahte Facebook profili katılmıştı. Grup, atılacak bir sonraki adıma dair fikirleri tartıştı.

William, Selena'nın Facebook girişine dair bilgileri şimdilik kendisine saklamak istiyordu. Selena, üç bin Facebook arkadaşının bulunduğu ağıyla, William'ın göz bebeğiydi. Selena'nın hesabına girer girmez, onunla sohbet etmeye çalışan oğlanlardan on mesaj geldi. Bu durum, yeniyetme kızların çevrimiçi ortamlarda ne denli güçlü bir mıknatıs olabileceğini ve bir adamın bir kızla konuştuğunu sandığında ne denli kör olabileceğini tekrar akla getiriyordu.

Bu, Kayla'nın ardındaki kişinin, çevrimiçi ortamlarda on altı yaşında bir kız olmaya dair çıkarıp bulduğu faydaydı. William, Selena'yla sohbet etmeye çalışan oğlanlardan birini seçip cevap yazdı.

William, hâlâ Selena olarak "Naber bebek :)," yazdı. Max, "Senden n'aber?" dedi ve boş boş çene çalmaya başladılar; Max aslında Birleşik Krallık'ta bulunan yirmi bir yaşındaki bir adamla konuştuğundan bihaberdi.

William, "Biraz azgınım :D" yazdı. William, bunu takip eden muhabbetin benzerlerini yüzlerce kez çevirmişti. Haftalar sonra William, sessiz bir kafede bu muhabbeti anlatırken, ellerini sıkı sıkıya birleştirmiş bir halde boşluğa baktı. Olup bitenleri anımsamaya çalışırken, bir trans haline girip yine Selena'ya bürünmüşçesine tuhaf ve ayartıcı bir diyaloğu birden ezbere okudu:

Max Lopez'e "Kusura bakma," demişti. "Bunu söylememeliydim. Korkunç bir şey."

Max, "Dert değil," demişti.

"Erkek arkadaşım bu aralar hiçbir şey yapmıyor, ben de gerçek bir pislik olmak istiyorum."

"Erkek arkadaşın varsa bunu yapmamalısın."

"Biliyorum. Korkunç... Bazen buna razı gelen bir eleman buluyorum."

"Ah. Daha önceleri böyle işler çeviren elemanlar buldun ha?"

"Evet."

"Umarım birini bulursun."

"Ne bileyim, belki sen olursun diye ümit etmiştim." Bir ara verdi. "Kendimi sürtük gibi hissediyorum."

"Yok, dert etme."

"Normalde resim yollar mısın?"

"Pek değil."

"Peki, çok saçma gelmezse sana bir resim yollasam. Beğenmezsen dert değil." Ardından William, indirmiş olduğu porno koleksiyonunu didik didik etti ve Selena'nın profil resminde görebildiği kadarıyla ona uyacak, genç bir kadının göğüslerinin fotoğrafını bulup yolladı.

Hedef, Max Lopez'in kendi cinsel organının fotoğrafını yollamasını sağlamaktı. İşler tıkırında gitmişti. William o göğüs fotoğrafını yollar yollamaz, Lopez, kendi penisinin fotoğrafını yolladı. William, "Hepsi çaresizce penislerinin övülmesini ister," diyordu. "Elemanların, neden kızların bunları görmek istediğini düşündüğünü bilmiyorum ama işe yarıyor."

William, başka bir pencere açıp, /b/iraderleriyle takıldığı özel Facebook grubuna Max'in fotoğrafını yapıştırırken "Aman tanrım, yakıyor," diye cevap yazmıştı. Gruptakilere "Herkes, Max Lopez'i eklesin," dedi.

Kısa bir süre içerisinde, Max'a elli sahte Facebook profilinden arkadaşlık teklifi yağdı. Max, görünüşe bakılacak olursa pek şüphelenmeyerek, bunlardan on beşini kabul etti. William ve /b/'deki suç ortakları, Max'in profil sayfasına girip aynı soyadına (Lopez) sahip Facebook arkadaşlarını aradı.

Grup, Max'in erkek kardeşi olduğunu düşündükleri bir hesap bulduğunda, William, bu bilgiyi doğrudan Max'e teyit ettirdi. Hâlâ Selena kisvesi altındaydı ve "Ah, sanırım erkek kardeşinle aynı okuldaydık," dedi. "Adı neydi ya?" Max, adının Kevin olduğunu söyledi. Artık William ve /b/iraderler Max'in birinci dereceden akrabalarının haritasını çıkarmıştı. Hücüma geçme vaktiydi.

William birden "Beni engelleme," dedi. Selena olarak yaptığı maskaralık sona erdiğinde yazılı metin halinde bile ses tonu değişmişti. "Penisinin resmi elimde ve bana Facebook şifreni vermezsen bunu tüm ailene yollayacağım."

Max Lopez afalladı ve çok geçmeden çılgına döndü. On yedi yaşındaydı. O muhitteki kilisede çalışıyordu. Bu hiç iyi olmayacaktı.

William, o günleri hatırladığında, "Kendimi kötü hissettim ama sadece güldüm," diyecekti. Max, çaresizce şifresini verdi fakat William yaptığı anlaşmadan caymaktan rahatsız olmuyordu. Max'in hesabına girer girmez, penis fotoğrafını alıp Max'in annesinin Facebook duvarına yapıştırdı ve "Naber anne, işte çükümün resmi. Bana ne düşündüğünü söyle, LOL," yazdı. William'ın özel Facebook grubundaki diğer /b/iraderlerin de Max'in hesabına erişmesi sağlanmıştı ve şimdi de Max'in yaklaşık on arkadaşına ve aile üyelerine bu fotoğrafı yolluyorlardı. Farklı hesaplardan bir şeyler yollamanın avantajı, bir kişinin bunların tümünü engellemesinin neredeyse imkânsız olmasıydı. Facebook grubundaki diğer insanlar Max'in sosyal ağını onun cinsel organıyla e-posta yağmuruna tutmaya devam ederken, William Selena'nın sohbet listesindeki diğer oğlanlara geçip aynı şeyi defalarca tekrarladı.

William, aylardır o gece güldüğü kadar gülmemişti. Bu, ertesi sabah saat dokuz sularında son bulan "mükemmel bir akşamdı." Sonuç olarak ekibi, ondan fazla Facebook hesabını hack'ledi; tüm bunlar da Selena'ya erişim sağlamış olması sayesinde oldu.

William, o günleri "Bazı erkek ve kız arkadaşları birbirlerinden ayırdık ve birçok insanın annesini dehşete düşürdük," diyerek anacaktı. "Bu, çok keyif aldığım şeylerden biri. Birinin çükünün resmini annesine yollamak. Bunun benim başıma gelmesi o kadar utanç verici ki beni güldürüyor."

On beş yaşında sübyancıları tuzağa düşürmeye başladığından beri, daha da hoşuna giden şey, çevrimiçi ortamda başka bir adamı bayağı bir tahrik edip sonra birden onu ailesine, arkadaşlarına veya polise teşhir etme tehdidiyle o anı berbat etmekti. Kurbanları, duygu yelpazesinin bir ucundan diğerine savrulurken, William sürekli hissettiği şeyleri bir tatmalarını sağlıyordu. Bu, onun

deyimiyle, "Aynı anda ateş basması ve ürperti, insanın benzini solduran bir duş, tepkisel bir depresyondu." İnsanların Facebook hesaplarını hack'lemek tam olarak hayatı değiştiren bir şey olmasa da bir anlığına bile olsa kurbanlarının etraflarında dönen hayatlarının çatırdadığını hissettiğini bilmek içini heyecanla ürpertiyordu.

Sandalyesine yaslanıp süveterinin koltuk altı kısmında koca bir deliği gösterecek şekilde kollarını uzatırken "Bunu yapmamın ardında yatan önemli bir sebebim var dersem yalan söylemiş olurum," diyordu. "Kendimi suçlu hissetmiyorum, bu beni güldürüyor ve bir geceyi bunlarla geçirmiş oluyorum işte. 4chan'den beklentim bundan ibaret. Beni iç sıkıntısıyla baş başa bırakmayacak ve bana odaklanabileceğim bir mevzu sunan bir şeyler istiyorum. Ayrıca, bunca mesafeden birinin kendisini bu kadar berbat hissetmesini sağlamak eğlenceli bir şey. Bunu asla yüz yüze yapamazdım."

William, ilerleyen birkaç geceyi Selena'nın kişisel bilgilerini elinden bırakmadan, /b/ muziplerinden oluşan yeni Facebook grupuyla takılmakla ve kadın arkadaşlarının fotoğraflarına yorumlar yazıp şişman olduklarım söylemek de dahil olmak üzere Selena'nın sosyal ağındaki insanları korkutmakla geçirdi. Selena'nın Facebook arkadaşlarından birinin annesi bir polis memuruydu ve sonunda gerçek Selena'nın evine taciz tebliğleri yolladı. William'a kalırsa Selena, "Altın yumurtlayan bir tavuktu." William, bir noktada Selena'nın Facebook profiline bir güncelleme yollayıp, arkadaşlarına hesabının hack'lenmiş olduğunu fakat her şeyin artık normale döndüğünü duyurdu; sonra, Selena'nın arkadaşı gibi görünen biri olarak Selena'ya sarhoş bir sürücünün çarptığını ve öldüğünü söyledi. William ortalığı bu şekilde karıştırmaktan hoşlanıyordu. Topiary gibi Twitter üzerinden binlerce takipçiyi eğlendirmeyi değil kendi kendine eğlenmek için başkalarını utandırmayı seviyordu. Yine de William ile Topiary'nın kimi ortak yönleri vardı; özellikle ikisinin de Anonymous'u 4chan üzerinden bulmuş olması.

William, Selena'nın hesabını hack'ledikten iki ay sonra, hâlâ kefaletle serbest olan Jake Davis'le, Anonymous hakkında sohbet etmek üzere düzenlenmiş bir öğle yemeğinde buluşma fırsatını kaçırmadı. Hem çevrimiçi hem çevrimdışı ortamlarda hiç konuşmamışlardı, bu bir ilk olacaktı; ikisi de ilk kez başka bir Anon ile yüz yüze gelip Anonymous'un hayatları üzerindeki etkisini konuşacaktı.

William ve Jake buluşmak için, İngiltere'nin alelade bir kasabasına tren bileti aldı. Jake, William'ın adını öğrenip onunla yüz yüze görüşecek olsa da ona başka

kimlik bilgileri sormayacak ve asla tam adını bilmeyecekti. Buluşacakları o sabah, William'ın treni kırsal bölgelerden, yeşil ve bej renkli tarlalardan, aylak koyunların yanından, parlak kış güneşinde ışıldayan kahverengi ırmakların yanından yılan misali kıvrılarak geçti. Kendisini gergin hissediyordu, elinde değildi. Jake de öyleydi. Onun treni ise güneye doğru yol alıyordu, elektronik kelepçesi saat akşam 10'da eve geri dönmesi gerektiğini güvenli bir şekilde ona hatırlatıyordu. Jake'in treni gara vardığında, indi, ana meydandaki bir duvarın yanına gidip bekledi.

On beş dakika sonra William'ın treni karşı taraftaki peron boyunca uzanan duraklardan birinde gıcırdayarak durdu. Garın girişine gitti, her gün treni kullanan insanlardan oluşan bir kalabalığın arasından güç bela geçti, ince bir güneş ışığı altında bir duvarın yanında duran Jake'i gördü. Jake'in üzerinde siyah bir ceket ve kirli sakalları vardı, ufak tefek biriydi. Ona baktı ve gülümsedi. William ise ifadesizdi. Selamlaşıp tokalaştıktan sonra da hızla yüzlerini başka yöne çevirdiler.

Anon'lar, anonim olmanın doğasına aykırı olduğundan, hemen hemen hiçbir zaman şahsen karşılaşıp buluşmazdı. Dolayısıyla, William ve Jake'in buluşması başta biraz garipti. William'ın o aralar özellikle zihnen karanlık bir evreden geçip son günlerde sürekli intihar fikriyle cebelleşiyor olması, işleri daha da zorlaştırıyordu. En yakın aile fertleri dışında, özellikle de ortak yanları olan birileriyle konuşmak isteyen Jake konuşmaya daha hevesliydi.

Öğlen yemeği yemek üzere o muhitteki bir pizza restoranına oturduklarında, Jake cana yakın bir şekilde mahkemesinden ve son zamanlarda televizyonda Anonymous hakkında gördüğü kimi haberlerden söz etti. William sessiz ve somurtkandı. Jake, karşı tarafı güldürme ümidiyle LulzSec dönemine ilişkin eğlenceli bir hikâye anlattığında, William ağzını bıçak açmayan bir sessizlikle tepki verdi. Buluşma iyi gitmiyordu.

Sonunda, lafın dönüp dolaşıp 4chan'e gelmesiyle William biraz açıldı. O kadar çok ziyaret ettiği bu siteye dair sitemlerini dile getirip oranın kültürü anlamayan veya gerçekten fenalık yapmasını bilmeyen genç ve hevesli katılımcılarla, "newfag kanseriyle" dolu bir topluluk haline geldiğini söyledi.

Tıpkı William gibi Jake de hünerli bir hacker değildi fakat yazılım dilleri hakkında birtakım şeyler biliyordu. William, bu becerilerini geliştirmeye meraklı olduğunu söylediğinde, Jake küçük dizüstü bilgisayarını çıkardı; internete bağlanmasın diye, kablosuz internet ve ethernet kartı çıkarılmıştı. Jake, yine de, birçok dijital baytı her bir harfe paketleyebilen, bir nevi programlanabilir font olan Zalgo betiğiyle oynayabiliyordu. Eğlenceli bir şeyler arayan biri, bunu Skype üzerinden birilerine mesaj yollamak için kullanabilirdi; bu o kişinin programını çökertebilirdi.

Jake, yazmaya başladı. "Bunu Skype'a koyarsan metnini ters çevirir," dedi.

William, alenen etkilenmişti. Başını sallayıp koltuğunda öne eğilerek "Hafızan müthiş," dedi.

Jake devam etti. Deli gibi bir şeyler yazarak "Tek yapman gereken şey, Windows'taki karakter haritasını yüklemek ve bunu bir yerlere atmak; bu, ortalığı karıştırır," dedi.

"Yani, bunu Windows üzerinden yapabilir miyim?"

"Evet, biraz karışık bir iş."

William, çekinerek "yani, sekiz bayt...bir bit mi oluyor?" dedi.

"Sekiz bit, bir bayta eşit." William, yazılımın temellerine dair ufak bir ders alıyordu.

William, biraz gülüp artık daha rahat bir tavırla "Evet, evet," dedi. "Bunları hiç bilmiyordum."

Jake, omuzlarını silkerek "Unicode konusuna biraz merak sardım da," dedi. Bilgisayarı kapatılıp bir kenara konulduktan sonra, Anonymous hakkında ve Anonymous'un kendilerini nasıl değiştirdiğinden konuştular.

William, "Beni kendimin daha uç bir versiyonu haline getirdi," dedi. "Eskiden uykum kötüydü. Şimdi berbat. Eskiden alaycı biriydim; şimdi tam bir puşt olabiliyorum." İnsanlara zulmetmek sadece "beğendiği" bir şey değildi; bunu yapmayı çok seviyordu. Pornoyu "beğenmekle" kalmıyor, her gün bunlara bakıyordu. "Bunların hiçbiri benim için dert değil," diyordu. "Hiçbir şey umrumda değil." William, eskiden ahlak kurallarına sahip olmadığını söylemişti; her şeyi durumuna göre değerlendirir, kararlarını içinden gelen sese kulak vererek alırdı. Ernest Hemingway'in dediği gibi: "Ardından kendini iyi hissettiğin şey ahlaklıdır, ardından kendini kötü hissettiğin şey ise ahlaksızdır."

Jake kafasını sallayarak söylediklerini onaylıyordu. "Tüm dediklerine katılıyorum," dedi. "Benim hassasiyetlerimi azalttı. İkiz Kuleler yıkılırken Japon dubstep müziği çalabilirsin. Dehşet verici görünebilir ama sonra insana her gün gördüğü doğal bir şey gibi geliyor." Anonymous'un dışındaki onca insanın anlayamadığı kültür işte buydu. İnternette yığınla insan ile rol yapmak, gerçeklikten kopuş ve kimi sonuçlara dönük bir kayıtsızlık yaratmıştı. Anonymous kötü şeyler yapıyordu yapmasına ama üyeleri aslında kötü insanlar değildi.

Sanki konuya parmak basarcasına, yan tarafta oturan bir kadın aniden Jake ve William'a dönüp lokantanın WiFi bağlantısına telefon üzerinden nasıl erişim sağlandığını bilip bilmediklerini sordu. İkisi birbirine boş boş bakıp hemen çevrimiçi olabilecek cep telefonlarının olmadığını anlattı. Samimi bir şekilde özür dileyerek, kimi tavsiyelerde bulunarak kadına yardımcı olmaya çalıştılar.

William "Belki aşağıdaki çalışanlara sorabilirsiniz?" dedi. "Kusura bakmayın."

Kadın gülümseyip paninisini yemeye devam etti. Bu iki nazik genç adamın Anonymous'un kötü nam salmış birer üyesi olduğunu asla tahmin edemezdi. /b/ ve Anonymous'taki ahlak noksanlığına dair yaygın bir yanlış kanı vardı. William, "Bu, kötü şeyler yapıyor olduğun anlamına gelmez," dedi. "Sadece kurallar yok. Her fırsatta serseriye dönmüyoruz."

Jake, "Sadece hoş biri olmak da hoş bir şey," dedi.

William gibi /b/'nin etkin kullanıcılarının çoğu, işi, aileyi veya hayattaki tipik önemli olayları umursamazdı. Hem Jake hem William, gerçek insanların hayatlarına etki etmeyen bir hayatı yaşamaktan zevk alıyordu. William, bloglama sayesinde yeterince para koparıp biriktirebilecek olursa —çok fazla bir şey yazması gerekmeden Google Ads'i istismar etmesini sağlayan zekice bir web betiği vardı— o ayın ilerleyen günlerinde Avrupa anakarasına çıkacak ve büyük bir başkentte dışarıda yatacaktı. Babasına ve erkek kardeşine yük olmaktan usanmış, gitarının sesinden rahatsız olduklarını bildiği için bu durumdan bezmişti.

Jake, "Mümkün mertebe hiçbir yere bulaşmamak gerçekten cezbedici bir fikir, bu hiç doğmamış olmak gibi bir şey," diyordu. Resmen kayıtlı bir evin olmadan, hiçbir resmi belgede ismin geçmeden, parmak izin olmadan. İsimsiz olmak, kimliksiz olmak, herhangi bir sistem sayesinde bataklığa saplanmadan "kaygısızca her yerde yaşamak" ikisinin de gerçek hayatta can attığı şeylerdi.

Bu can atma hali Anonymous'ta tattıkları şeyden, yani çoğu durumda ufak tefek sonuçlarla bir şeyleri tahrip etmekten mi kaynaklanıyordu?

Jake, "İşte Anon ve internet kültürü böyle bir şey," diyordu. "Çevrimiçi ortamlarda her şeyi görürsün. Müstehcenlik, iğrenç şeyler ve bunları umursamadığını idrak edersin. Ufak şeyler etrafında yaygara koparmayı bırakalım. Daha büyük veya daha ufak ya da daha kötü veya daha iyi şeyler daima olur. Bizim yaptığımız şeylerin çoğu, insanların daha önceleri zaten yapmış olduğu şeylerdir."

William, /b/'de olup biten hiçbir şeyin ciddiye alınmaması gerektiğini sözlerine ekledi. Bunlar olur ve biterdi. "Hiçbir şeyin bir önemi yok."

Jake, "Aynen," dedi. "Hayatın olayı bu. İnsanlar, hayvanlardan üstün olduğumuzu düşünüyor. Ve bu kayıp halkayı arayıp duruyorlar, peki ya hayvanlarla halkayı teşkil eden şey bizsek ve gerçek insanlar henüz evrimleşip gelişmediyse ne olacak? Birbirimizle iletişim kurabildiğimiz için evrende üstün olduğumuzu düşünmek kendini beğenmişliktir."

William, "Bu çok küstahça," dedi.

Jake, "Arılar dünyanın yuvarlak olduğunu bizden önce keşfetti," dedi. "Öyleyse, arılar bizden daha zekiler."

William, "Kıyamet kopartmıyorlar ama," dedi.

İnsanlar, Anonymous'u fazla mı ciddiye alıyordu?

William hemen, "Anonymous, Anonymous'u fazla ciddiye alıyor," dedi. "Benim daha fazla içli dışlı olmaya başladığımda, mevzunun yüzde 50'si eğlence, yüzde 50'si vakit geçirmekten ibaretti. Artık tüm bu siyasi mesajlar var ve ben bunları hiç umursamıyorum. Bu mesele canımı sıkıyor, birtakım zengin aile çocukları ezilmekten bahsedip mızmızlanıyor. Dünyada, telif hakları yasalarından [son Anonymous saldırılarında bahsi geçen büyük davalardan biri] çok daha kötü şeyler oluyor. Yine de bunun için yaygara koparmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Jake, "Bununla mücadele ediyorum," şeklinde bir itirafta bulundu. "Bazen bir konuyu çok fazla dert ediyorum, bir dakika sonra etmiyorum. Gerçek dünyada bu durumu başka insanlara anlatmaya çalıştığımda, bunu şifozreniye dayandırıyorlar."

William, "Bazen bir şeyler olacaktır ve birden bunları dert edersin," dedi. "Otuz saniyeliğine önemli olur." Başta kulağa garip gelse de, söz konusu durum yirmi dört saatlik haber çevrimi ya da popüler haberler etrafında koparılan aldatıcı heyecandan o kadar da farklı bir şey değildi; bunlar da kamuoyunun kısa süreli hazıfasında bir o kadar hızlı bir biçimde silikleşiyordu.

Jake, "LulzSec için basın açıklamaları yazmak işte böyle bir şeydi," dedi. "'Umursuyorum, umursuyorum, umursuyorum.' Sonra haberlerde yer yerinden oynuyor ve ben sonra da 'Neyse ne' diyorum. İnsanlar tutuklandığı ve ilham aldığı için kendimi kötü hissediyorum, sonra da umursamıyorum. Antisec hareketi de böyle bir şey."

William, "Bu tarz konulara dair düşünceler o kadar akışkan ki," dedi. "Bunun sebebi, belki de bu kadar genç ve etkilenmeye açık olmamızdır. Fikrimizi değiştirirken belki sadece dürüstçe davranıyoruzdur."

Jake, Anonymous'un büyük çaplı saldırıları ve LulzSec'in darbelerine işaret ederek "Zafer duygusu bizi daha çok zenginleştirdiği için birdenbire bir şeyleri umursuyoruz," dedi. "Sonra olup bitiyor ve artık umursamıyorsun."

Aralarında, Anonymous tarafından maniple edildiklerini düşünen var mıydı?

William, "Yok öyle bir şey," dedi.

Jake, bir an yere baktı sonra cevap verdi. "Maniple edilmek demeyelim de, etkilendim," dedi. "İnsan, bir sürü başka insanla bir güruh zihniyetindeyken oluyor. İnsanın kendisine ait 'güruh içerisinde aşırıya kaçan' bir tarafı da oluyor; bu birleşmiş zihniyette var olan hiçbir şeyi umursamıyorsun ve bir şeyleri kırıp dökmek istiyorsun." William, şimdi onaylarcasına kafasını salladı.

"Hayır demiştim ama şu güruh meselesi bana da mantıklı geldi," dedi. Ruh sağlığı meselesini şahsen epey önemsiyordu ama bazen /b/'de bir ilk

göndericinin "Canım çok sıkkın, intihar etmek istiyorum," dediği bir mesaj dizisi görürdü. Mesaj dizisine katılanlar ona intihar etmesi gerektiği yönünde bir eğilim gösterecek olursa, William bir siyanür bidonu resmi yollayıp OP'ye bu işi düzgün yapması gerektiğini söyleyerek onlara katılırdı. "Bu inandığım bir şey bile değil. İnsanların ölmesini istemiyorum ama" —omuzlarını silkti— "bunu yazmak başka bir şey, yapmak başka bir şey."

William ve Jake de kendi paylarınca manipülasyon yapmışlardı. William, 4chan'deki Anonymous'un devrimci *V for Vendetta* simgelerini önemseyen daha genç, "maşa" kullanıcıları ve newfag'leri hor görür ve bazen eğlencesine onları kızdırırdı.

"Dünyanın onlara karşı olduğuna inanmak istiyorlar, bu şekilde tasalarını haklı çıkarabilecekleri bir şey oluyordu," diyordu. Bu yüzden, Anonymous'ta insanları devrime katmak neredeyse çok kolay bir şeydi. "[Hükümette veya kurumsal şirketlerdeki yolsuzluğa dair] bir şeyler ortaya atabilirsin ve onlar da bunu alır." Mesela, /b/'de heyecan uyandıracak bir gönderi kaleme almak için Anon kitlesine çekici gelecek bir şeyler yazmak yeterliydi; bunun yolu da ses yinelemesi, tekrar, konuşmanın önemli bir kısmı gibi araçlar ve şirketler ve hükümetlerden bahsederken *adaletsizlik*, *ezilmek* ve *mazlum* kelimelerini, Anonymous'tan bahsederken *adalet*, *özgürlük* ve *ayaklanma* gibi kelimeleri kullanmaktı.

William, gerçekçi bir şekilde, "On beş yaşında olan ya da on beş yaşında birinin zihniyetine sahip birilerine, istediğin herhangi birilerinden nefret etmeleri için ilham verebiliyordun," diyordu. Anonymous, web'in etkinleştirdiği, kullanıcıların yarattığı, kaynağı kitle olan bir toplumun doğası sayesinde, modern zamanların tüm diğer hareketleri gibi parçalanmıştı. Çay Partisi ya da Wall Street'i İşgal Et gibi hareketlerin de meselesi buydu; birçok durumda hedefleri belirsiz olur ama destekçileri rakip ideolojilerle tutkulu bir mücadeleye tutuşurdu. Anonymous, yeni bir hareketti ve baskıcı olarak algılananlarla mücadele etmeye yönelik yeni bir süreçti. Manipülasyona da açıktı.

"Ezilme biçimlerimize dair örnekler ortaya atmak kolaydır ve on dört veya on beş yaşında siyasi bir uyanış yaşayıp akıllı olduğunu sanan salak, geveze bir öğrenci bunu yer!" Willam, şimdi neredeyse bağırıyordu. Bir özyansıtma anında, sanki düşüncelerinin gücüyle şaşırmış gibi durdu, sonra biraz güldü. "Bu elemanlardan sadece beş yaş büyüğüm ve kendimi babalarımışım gibi hissediyorum."

Fakat Jake yine kafasıyla onayladı. Anon'larla nasıl iletişim kuracağınızı bilirseniz, bazen onları yönlendirebilirdiniz. "Bunu yapmak o kadar kolay ki," dedi.

Jake ve William yüzlerini kırbaçlayan rüzgârı karşılarına alarak tren garına geri dönerken, birbirlerine ayrıntılı bir şekilde hazırlanmış troll'lere dair hikâyeler

anlatıp daha evvelki gerginliği üzerlerinden atmış olduklarını fark ettiler. Jake, en sevdiği olaylardan birini aktarırken, William onu dinledi: Yıllar önce bir arkadaşıyla birlikte, çevrimiçi ortamlardaki bir düşmanlarını, gecenin ortasında webcam'in karşısına geçip cinsellikle ilgili bir şeyler yapmaya ikna etmişler. Bunu filme çekmişler, sonra da oğlana bu videoyu gösterebilmeleri için annesini yataktan kaldırmazsa, söz konusu videoyu o muhitteki polise ve okuluna göstereceklerini söylemişler. Gecenin dördünde bunu yapmış ve annesi bunları dehşetle izlerken çoğu zaman ağlamış, Jake ve arkadaşı da bunlara gülmüş.

Jake, sert rüzgârda duyulmak için sesini yükselterek "Bunu sadece annesine gösterip onu rahat bırakmaya karar verdik," dedi.

William'ın şoke olmuş gibi bir hali vardı. Buna pek inanmamış bir edayla "Buna birini rahat bırakmak mı diyorsun?" diye sordu.

Jake, omuzlarını silkererk "Evet," dedi. William, bundan etkilenmişçesine ıslık çaldı.

William'ın treni yaklaşıyordu ve vedalaşma vakti gelip çattı. Merasimsiz bir vedalaşma yaşandı, sonunda garip bir halde tokalaşırken bu ağır muhabbet ve ruhların ortalığa serilmiş olduğu hızla unutuldu. Jake ve William birbirlerine hızla kafa sallayıp aksi yönlere gözlerini dikti. William, arkasına bakmadan trene bindi. Jake, kendi trenini beklemek üzere geri döndü.

Anonymous'u aynı yerde keşfetmiş ve hayata dair benzer bakış açılarını benimsemiş olsalar da yolları ayrıydı. William, Jake'le buluşup hack'lemek yüzünden tutuklanmış olmanın sonuçlarını gördükten sonra bile, Facebook şifresini vermesi için birine hile yapmaktan daha fazlasını yapabilmeyi öğrenmek istiyordu. Bir bilgisayar ağma girmeyi öğrenmek istiyordu. Bunu takip eden haftalar boyunca, ücretsiz e-kitaplar indirmeye ve Encyclopedia Dramatica'da yazılıma dair bölümleri okumaya devam etti. Yavaş yavaş Cabil and Abel şifre kırıcısı, SQL haritaları, Googledorks ve Backtrack5 gibi popüler hack'leme tekniklerini test etmeye başladı. Sonra, 10 Mart 2012'de bir eşik atladı. Beş saatlik bir kurcalamanın ardından, komşusunun WiFi bağlantısının şifresini kırıp onu kullanmaya başladı.

"Bir sonraki sefer, boklarını çalmayı deneyeceğim," dedi umutla, "ama sanırım yaşlılar, bu yüzden n00dz için nefesimi tutmuş beklemiyorum." William'ın başka insanların hayatını altüst etmekten vazgeçmeyi düşünmüyordu ve kendisinden önce Jake'in, Sabu'nun ve Kayla'nın yaptığı gibi o da asla yakalanmayacağından emindi.

Mart 2012'ye gelindiğinde, Jake sekiz aydır internete girmekten mendi. Mahkemelik bir duruma düşecek olursa, delil mahiyetindeki binlerce sayfalık sohbet kayıtları ve karmaşık bilgisayar konfigürasyonları, bu yasağı kolayca bir yıla uzatılabilirdi. Geleceğini ve cezaevinden çıktığında ne yapacağını

düşünmek ona zor geliyordu. Hâlâ "kaygısızca her yerde yaşama", kimsenin onu tanımadığı bir yerlere seyahat etme fikrinden hoşlanıyordu. Bir gün, dışarılarda çalışabileceği, belki de arabayla oraya buraya gideceği bir iş bulmayı ümit ediyordu. Kesinlikle bilgisayarlı bir iş istemiyordu. Bilgisayarların, geçmişte yol açtığı tüm o gerginlikten bezmişti. İnternet olmasa bile o endişeli, paranoyak anılardan kaçmak zordu. Fakat o ay içerisinde, Sabu'nun neden o kadar uzun bir süreliğine kayıplara karışmış olduğunu öğrendiğinde, bu anılar her zamankinden daha güçlü bir biçimde canlanacaktı.

26. Bölüm

Gerçek Sabu

Hector "Sabu" Monsegur ne âlemdeydi? Topiary ve Tflow tutuklandıktan sonra, "Gerçek Sabu" adıyla açtığı Twitter hesabından sayısı giderek artan on binlerce takipçisine tweet'ler atarak, yeniden dirilmiş Antisec hareketine liderlik etmeye devam etti. Bazen devrimin fitilini ateşliyor —"Sabah siber savaşın kokusunu içime çekmeyi severim #fuckisrael"— bazen de "irc.anonops.li mallar geldi gelecek!" yazarak destekçileri Antisec sohbet odasına yönlendiriyordu. İşleri çekip çevirenler Sabu'nun kontrolü ele almasına ihtiyaç duyduğunda razı oldu ve 21 Eylül 2011'de Anonymous'a ihtiyat çağrısında bulunarak Wallsreet'teki mali şirketleri DDoS'lama girişimlerinin "başarısız" olduğunu söyledi. "Bunun sebebi yeterince insan gücü olmaması değil, daha ziyade yanlış bir yol izlenmesidir; onları ele geçirin, DDoS ile kaynakları boşa harcamayın" şeklinde bir açıklama yaptı.

Polisten nefret etme konusunda bu kadar sesini çıkaran birine göre, Sabu'yu FBI için çalıştırmak o kadar da zor olmamıştı. 8 Haziran 2011'de, LulzSec ortamlarından kaybolup hacker dostlarından oluşan kliğinde o kadar sıkıntıya yol açmasından bir gün sonra, Sabu mahkemeye çıkarıldı; hâkim, kefaletle polis nezaretinden çıkarılmasına hükmetti. Bunun karşılığında, FBI'ın hem çevrimiçi ortamlarda hem de gerçek hayatta attığı her adımı gözetlemesine müsaade etmesi şartı getirildi.

LulzSec'in hack âlemlerine bir son vermesini ve grubun kurucu üyeleri Topiary ve Tflow'un tutuklanmasını takip eden iki ay boyunca, Sabu FBI ile sessizce çalışmaya devam etti. Daha sonraki aktarımlara göre, Sabu özverili bir

muhbirdi. Çoğu gecesini sabahlara kadar uyumayıp diğer hacker'larla konuşarak ve ilerisi için planlanan saldırılar hakkında bilgi edinerek geçirmeyi sürdürdü. Anonymous veya LulzSec'in bir hükümete ya da şirkete saldıracağına dair söylentiler ortalıkta dolaştığında, saldırının gerçekleşmek üzere olduğunu teyit etmek için ilgili hacker'larla konuşmaya çalışıyordu. Belki de Monsegur, bir kereliğine de olsa hak ettiği saygıyı gördüğünü hissediyordu —bu sefer polisten.

15 Ağustos'ta ikinci bir gizli celse vesilesiyle New York Güney Bölgesi Mahkemesi'nde hâkim karşısına çıktı ve ağırlıklı olarak bilgisayar hack'lemesiyle alakalı on iki fiilden dolayı suçunu kabul etti. Sabu, FBI'a yardımcı olmayı ve federal savcılar da hack âlemi dışında işlemiş olduğu birtakım suçlardan dolayı onu mahkemeye vermemeyi kabul etti. Bu suçlar arasında tabanca taşımak, 2010 yılında bir pound [453 gr] marihuana ve 2003 yılında dört pound [1.812 gr] ot satmak, çalıntı mücevherat ve elektronik eşya satın almak ile eski bir işverenin kredi kartından 15.000 dolar nakit para çekmek vardı. Ayrıca, Sabu'nun çevrimiçi ortamlarda işlemiş olduğu başka bir sürü hafif suç vardı; dedektifler, çevrimiçi bir kumarhaneyi hack'lemiş olduğunu ve 2010 yılında araba parçaları satan bir şirketi hack'leyip kendisine 3.450 dolar değerinde dört araba motoru yollamış olduğunu öğrendi. Sabu'nun, "hükümetleri ele geçirdiği" ve "yeraltındaki" on yılı hakkında ne kadar coşkulu bir biçimde atıp tutmuş olduğu göz önünde bulundurulduğunda, muhtemelen polisin gözden kaçırdığı daha bir sürü şey vardı. Ancak Fed'ler, Sabu'nun kendilerine yardımcı olabileceği diğer adli takibatlarla daha fazla ilgiliydi.

ABD bölge savcısı yani iddia makamı James Pastore, Ağustos'taki celsede hâkime, "Davalı, tam olarak tutuklandığı günden beri hükümetle proaktif bir işbirliği içerisindedir," dedi. "Bazen tüm gecesini, suç işlemek üzere gizli ittifak kuran şahıslara karşı davalar oluşturmak için komplocularla sohbet ederek geçiriyor." Pastore, suçlamaları saydı ve bunların toplamda üst sınırdan yüz yirmi iki buçuk yıllık bir mahkûmiyete yol açabileceğini söyledi. Monsegur, federal hükümetle yapmış olduğu "işbirliği anlaşmasına" sadık kalacak olursa, daha kısa süreli bir ceza alabilirdi.

Hâkim, Monsegur'a dönüp suçunu kabul edip etmediğini sordu.

O da "Evet," dedi. Monsegur, artık herhangi bir duruşmaya girmek zorunda değildi. 2010 ile 2011 yılları arasında bir dizi suç işlemiş olduğunu kabul ettiği bir ifade okudu.

"Bilgisayar sistemlerine, PayPal, MasterCard ve Visa'ya yönelik bir DDoS saldırısına şahsen katıldım," dedi. "İşlediğim fiillerin yasadışı olduğunu biliyordum." Fox'tan PBS ve Infragard Atlanta'nın sunucularına erişmeye dek iddianamesinde geçen her şeyi sayarak itirafını tekrarladı.

Hâkim, "pekâlâ," dedi. "Savunma kabul edilmiştir." Hâkim, Monsegur teşhis edilecek olursa "büyük bir şahsi tehlike altında" olabileceği gerekçesiyle mahkeme kararını yayınlamayı ertelemeyi kabul etti. Mahkemeye sunulan aleni riskler arasında, hacker'ların Monsegur'un dairesine yüzlerce pizza sipariş etmesi ya da evine bir SWAT ekibi yollaması vardı (bunlar, William gibi 4chan kullanıcılarının gayet iyi bildiği taktiklerdi).

Bölge savcısı Pastore, "Buna aslında ezmek denir," diye açıklamıştı.

Sabu, bu celsenin ardından, bazen günlük olarak FBI'ın ofisinde çalışarak onlarla işbirliği yapmaya devam etti. Fed'ler, shift, L ve 7 tuşları eksik eski dizüstü bilgisayarını, klavyeye girdiği her şeyi gözetleyen key-log yazılımlı yeni bir dizüstü bilgisayar ile değiştirdi. Fiziksel hareketlerini izlemek için evine güvenlik kameraları yerleştirdiler. Başka insanları, kendisini lideri konumuna soktuğu Antisec hareketine katılmaları yönünde teşvik edip polis ve eleştirmenleriyle dalga geçmesine, kamuoyu nezdinde Amerika'nın en çok aranan hacker'ı olma yönündeki zırvayı sürdürmesine müsaade ettiler.

Ağustos ayında, Twitter üzerinden "İnterpol içindeki kaynaklar ('tostlarına tereyağı sürülmesini sevdiklerini' belirtmeleri bir yana), bana, yakında baskın yiyeceğimi söylüyor," diye duyurdu. "Bu havadis herkeste merak uyandırdı mı?" Daha sonra sözlerine şunu ekledi: "İnterpol'e bir mesaj: ÇÜKÜMÜ EMİN."

Fakat Anonymous'ta bulunan birçok insanın Sabu hakkında şüpheleri vardı. New York'ta yaşadığı ve Puerto Rico kökenli olduğu yaygın olarak bilinen bu ağzı kalabalık elebaşı hâlâ ortalıkta dolaşırken, LulzSec'i kurmuş olan herkes neden yakalanmıştı?

Ona daha kuşkulu yaklaşanlardan biri, Sabu'nun LulzSec döneminde işbirliği yaptığı hacker Mike "Virus" Nieves'ti. Sabu'nun yazılı olarak FBI için çalışmayı kabul ettiği ve ikinci kez mahkemeye çıktığı günün ertesi günü, 16 Ağustos'ta, Virus onu düpedüz ispiyoncu olmakla suçladı. Bu tartışma, ilk olarak Sabu'nun ilk kez Virus'a gidip, onun bir arkadaşının muhbir olduğu yönünde üstü kapalı bir suçlamada bulunmasıyla başladı. Virus, hemen bu kasti taktiği çözdü. Bu, hacker muhbirlerin kullandığı tipik bir stratejiydi: İspiyoncu olduğundan şüphelenen birine gözdağı vermek için *onu* ispiyoncu olmakla suçlarsın. Uzun ve sonunda saldırganlaşan sohbetleri, Jake Davis'in ilk duruşmasından çıkmasından iki hafta sonra gerçekleşti.

Virus ona "Topiary'ye gelecek olursak," dedi. "Sen onu yüzüstü bıraktın. Bu gayet açık, Sabu."

Sabu ona, "Sikik ağzına dikkat etsen iyi olur, çünkü ben kalleş değilim," diye bir cevap yazdı. "Ayrıca kendi oğlumu da yüzüstü bırakmadım." Virus, onu dinlemiyordu.

"Bir kemirgeni bir kilometre öteden tanırım," dedi ve bunu perçinlemek için "'Antisec' ne kadar da sikik bir şaka," dedi.

Sabu, "Sikik bir şaka için on yıl öncesine nazaran daha fazla kargaşa yaratıyor," cevabını yapıştırdı.

Virus, "Antisec'in neyle meşgul olduğunu bile anlamamışsın," dedi. "Beyaz şapkalıları ele geçirmiyorsun, sadece yabancı .gov'larla salakça şeyler yapıyorsun."

Sabu, "Ben aslında bu işlerin içindeydim," dedi. "Aramızdaki kocaman fark bu işte. Oturduğum yerden otomatik betikler çalıştırmıyorum. Geçmişi 90'ların ortalarıyla sonlarına dayanan, kıdemli bir güvenlik araştırmacısıyım."

Virus, "Sen, ele geçirilmiş, düşük seviyeli bir siyah şapkalısın," diye karşılık verdi. "Seninle arkadaşlığımı bitiriyorum. Biraz fazla karanlık birisin ve ben, bu çocuksu zırvalar için fazla yaşlıyım. Senin bitik Antisec hareketin, becerebildiği her şeye saldırıyor." İşin aslına bakılacak olursa, Sabu'nun Antisec takipçileri, "becerebildikleri her şeye saldırmaya" yeltendikleri birçok durumda engelleniyordu. FBI, başlarının okşanması ümidiyle mentoruna güvenlik zafiyetleri sunan her hacker'ın peşine düşerek Sabu'nun kült lider statüsünden faydalanmaktaydı. Sabu'ya bazı günler iki düzineyi aşkın güvenlik zafiyeti iletiliyor, o da her seferinde, FBI'daki denetimcilerini ikaz ediyordu. 2011 yılının Ağustos ayında, diğer hacker'ların hedef aldığı bilgisayar ağlarındaki yüz elli güvenlik zafiyetinin yamanması ya da en azından hasarın hafifletilmesi konusunda FBI'a yardımı dokunmuştu. Rivayete göre, ilerleyen aylarda hükümete ve kurumsal yapılanmalara bağlı yaklaşık üç yüz kuruluşu, Anonymous ile birlikte hareket eden hacker'ların potansiyel saldırıları konusunda uyararak destek olacak ve böylece ağlarındaki kusurları yamamalarına olanak tanıyacaktı.

Virus, Sabu ile arasındaki soğukluğu bitirdi ve Sabu'nun muhtemelen yapmakta olduğu şey hakkında pragmatikleşti. "Açık konuşmak gerekirse, yarattığın karışıklığı temizlemek üzere Fed'lerle çalışman ve 'arkadaş' dediğin insanları tutuklatman umrumda değil," dedi. "İnsanın tabiatı böyle bir şey işte."

Sabu, "Adamım," dedi. "Gerçekten artık böyle şeyler söyleme."

"Yoksa?"

"Manhattan'da buluşup bunu yüz yüze konuşuruz."

Virus, "Taktiklerini biliyorum ve benim hiçbir bokuma erişemeyeceksin," dedi.

Sabu, bir an FBI'la çalışma ilişkisinin ipucunu vererek "Birader, sen beni Fed'ler'in tanıdığından daha az tanıyorsun," dedi. "Şimdi harbi olalım."

İspiyoncu ifadesinin ne kadar da çirkin olduğuna dair gelgitli bir atışmanın ardından Sabu, "Benimle bir derdin varmış gibi bir ton boktan laf ediyorsun ama ben seninle karşılaştığım ilk günden beri seni hep deli gibi sevdim."

Virus, kesin bir şekilde, "Sevgin umrumda değil," dedi. "İnternette 'sevgi' yoktur." Bu son söylediği şey, diğer her şeyin ötesinde doğru gibi görünüyordu. Sabu, ağlardaki güvenlik zafiyetlerini bulup bunları istismar edebilen becerikli bir fanatik olabilirdi ama en büyük becerisi insanların aklını hack'leyebilmesiydi. Bizzat bir araya getirip liderliğini üstlenmiş olduğu ekibin üyelerine yalan söylerken, onlara karşı suçlamalar geliştirilmesi ve kimliklerinin teyit edilmesi için polise de yardım ediyordu. Topiary, Tflow ve Kayla'nın tutuklanmasından sonra, hatta başkaca hacker'lar ona karşı şüpheci bir tavrı sürdürürken bile, diğer hacker'ların onunla çalışmaya devam etmesini sağlayacak denli etkili bir karizmaya sahip olması ve yalanlar söylemesi de bir o kadar etkileyiciydi. Hatta New York City'deki hacker'lar arasında "Sabu'nun" Monsegur olduğunun herkesin bildiği bir sır olduğu söyleniyordu; etrafta dolaşan bir söylentiye göreyse, o muhitteki hacker'lar, onun yaşadığı binanın üzerine grafiti yapmıştı.

Sabu'nun Mike Virus ile karşı karşıya geldiği gün, kendisine Anonymous-karşıtı araştırmacı diyen bir grup, Sabu'nun kimliğini açığa çıkardığını iddia ettikleri bir blog gönderisi yayınladı. Bu sefer, Latin görünümlü, yirmili yaşlarının sonlarında, deri ceketli ve şapkalı kocaman bir adamın fotoğrafı eklenmişti. Bu, Monsegur'un fotoğrafıydı. İstismar ettiği güvenlik zafiyetlerinin ayrıntılı bir dökümü ve Sabu'nun IP adresi verilmişti. Bu, muhtemelen o zamana kadar yapılmış en kapsamlı kimlik ifşasıydı. Ertesi gün, 17 Ağustos'ta, Sabu, *Olağan Şüpheliler* filminde geçen ve filmin gizemli kötü adamı Keyser Söze'ye dair bir alıntı yaparak Twitter üzerinden esrarengiz bir mesaj yolladı: "Şeytanının çevirmiş olduğu gelmiş geçmiş en büyük dolap, dünyayı var olmadığına ikna etmiş olmasıdır. Bu şekilde gitti." Sonraki birkaç hafta boyunca, herkese açık IRC veya Twitter üzerinden kimse Sabu'dan bir çıt duymadı. Çoğu insan, kaçtığını veya yakalanmış olduğunu farz etti. Bunun ardından, tam olarak bir ay sonra, 17 Eylül'de, yine tweet atmaya başladı ve sözlerine şöyle başladı:

"Beni ispiyonlamaya, trollemeye, etrafımdaki herkesin kimlik bilgilerini ifşa etmeye, beni bitmek bilmeyen tartışmalara sürüklemeye çalıştılar ama ellerinden gelmeyecek bir şey var: BENİ DURDURMAK!"

Sabu, birden Anonymous ve Antisec âlemine geri dalıp herkese açık IRC kanallarındaki tartışmalara atladı ve diğer Antisec hacker'ların kendisine aktarımlarda bulunmasını istedi. Çoğunlukla, herhangi bir saldırıya katılmıyordu. O zamanlar Sabu'ya yakın olan diğer hacker'lar, geri dönmesinden sonraki aylarda herhangi bir şeyi hack'lediğini hatırlamıyor. Twitter üzerinden saldırılar gerçekleştirdiği yönünde uluorta atıp tuttuğunu biliyor fakat Anonymous ve Antisec'in sözcüsü olarak, bunun üstlendiği rolün bir parçası olduğunu farz ediyorlardı. Bir kaynağın söylediğine göre, Sabu bunun yerine Anonymous ile

birlikte hareket eden "gençleri" överek öne sürüyor ve saldırıları kolaylaştırmak üzere onlara yardım etmeyi teklif ediyordu.

Örneğin, bir noktada, Brezilya'daki Anonymos hacker'larına hükümet sunucularına yönetici erişimi sağlamaları için yardımcı olmayı teklif etti. (Hacktivizm Brezilya'da çok popülerdir; bu kısmen, Twitter'ın Brezilya'da en büyük kullanıcı oranına sahip olması kısmen de hükümetin yolsuzluklarına dair uzun zamandır süregelen tartışmalardan kaynaklanıyor.) Sabu, aracı işlevi görüyordu; Brezilyalı hacktivist'lerle konuşuyor, sonra kendi hacker tayfasına Brezilyalıların neleri tahrif etmek istediğini söylüyordu. Tayfası, Brezilya'daki sunuculara üst düzey erişim sağladı, giriş bilgilerini Brezilyalı hacker'lara paslaması için Sabu'ya yolladı.

Sabu'yla en azından 2011'in sonlarından beri çalışan bir hacker, "Yakalanmasından evvel bile, yaptığı tek bir [hack'i] hatırlayamıyoruz," diyordu. "Her şeyi kendisinin yapmış olduğunu söylemeyi severdi. Ama o yapmamıştı."

Sabu'nun FBI'a yardımcı olduğu dönemde, ceza almadan hack'lemesine ne denli müsaade edildiği belli değil. Buna dair farklı şeyler söyleniyor. Kimi, Anonymous'un bir şirketin ya da hükümete bağlı bir kuruluşun hack'lenmiş olduğu yönünde kamuoyunda desteklediği iddiaları doğrulamak gibi bir rol oynadığı için, Sabu'nun hedef alman ağa girdiği ve o zafiyetin orada olup olmadığına baktığını söylüyor. Başkalarına kalırsa, özel IRC sohbet odalarında diğer hacker'lar ile konuşarak bu iddiaların doğrulunu kontrol ediyormuş. Herhalde söylenen bu iki şeyde de bir doğruluk payı var. Genellikle tavsiye verir, emirler yağdırır ya da olup bitenin başında olmaya çalışırdı. Örneğin, 2011 yılının Aralık ayında nychiefs.org'dan veri çalmış Sup_g adlı bir hacker'a "Şu nychiefs'i ele geçirme işi ne oldu? Halletin mi?" diye sormuştu.

Sabu o ay FBI'a Anonymous'un yaptığı en büyük saldırılardan birinin içyüzüne göz atması ve bizzat bu hacker'ın tuzağa düşürülmesi konusunda yardımcı oldu. Söz konusu saldırı, ABD İç Güvenlik Bakanlığı dahil olmak üzere çeşitli müşterilere bir haber bülteni satarak para kazanan Austin merkezli Stratfor adlı bir istihbarat servisine yönelikti.

Sup_g, 6 Aralık'ta özel bir sohbet odasında heyecanla Sabu'yla konuştu.

"Alo, buralarda mısın? Şu yeni hedef üzerinde çalışıyorum," dedi.

Sabu "Alo," dedi. "Buradayım." Sup_g, Stratfor.com'un yönetici paneline bir bağlantı yapıştırıp, bunun onu şifresini çözebileceğinden emin olduğu kredi kartı bilgilerine götürebileceğini söyledi.

Sabu, FBI'a haber verdi. İlerleyen günlerde Sup_g ve diğer hacker'lar, Stratfor hack'ine *lulzxmas* adını verip bunu Anonymous ve Antisec için bir kilometre taşı olarak gördü. Bir hafta sonra, Sup_g, sekiz saat boyunca şirketin ağına

girmekle uğraştı ve ertesi gün, yani 14 Aralık'ta bir diğer hacker'a Strafor'un e-postalarına girdiğini söyledi.

"İşi kotardık, bebeğim," dedi. "[E-posta] spool*'larıyla kendimize bir ziyafet çekmenin vakti geldi... Sanırım bu iş bittiğinde havlu atacaklar." FBI olan biteni görünüşe göre çaresizce seyrederken, bu hacker'lar 60.000 kredi kartı numarasını, Stratfor'un 860.000 müşterisinin kaydını, personelin e-postalarını ve mali verilerini ve 2,7 milyon güvenli e-postadan oluşan devasa bir yığını çaldı. Sabu, FBI'ın yönlendirmesiyle, tayfaya tüm bu verileri New York'taki bir sunucuda depolamalarını söyledi.

Noel arifesi, yani 24 Aralık'ta, hacker'lar Stratfor'un sitesini tahrif etti, 30.000 Stratfor müşterisinin kredi kartı bilgilerini yayınlayıp bunlarla hayır amacıyla 1 milyon dolar bağış yaptıklarını iddia ettiler —hatta dekontları bile yayınladılar. Daha sonra FBI, söz konusu kartlardan sahtekârlıkla en az 700.000 dolar para çekildiğini teyit etti. Stratfor, o çok önemli haber bülteni için üyelik ücreti almayı durdurmak zorunda kaldı ve tahminlerine göre ihlal onlara 2 milyon dolarlık bir hasar ve gelir kaybına mal olmuştu.

Sabu, bu ihlali durdurmamış olabilir fakat Stratfor saldırısının ardındaki şahsı, yani Sup_g'yi teşhis etme konusunda FBI'a yardım etti. Bunu, Sup_g'nin başka bir rumuzu, Anarchaos'u da kullandığını teyit ederek yaptı. Sabu, 26 Aralık'ta, çevrimiçi ortamda Sup_g'nin yanma gidip onunla konuştu ve belki de hâlâ kanun kaçağı olan bir hacker rolünü oynarken biraz abarttı.

"Naber," dedi. "Duyduğuma göre tüm gazetelere çıkmışız. Sizi o.ç.'ler, bana baskın yedireceksiniz. HAHAHAHA."

Sup_g, "Adamım, mevzu büyük," dedi.

Sabu, "Eğer baskın yiyecek olursam anarchaos, senin işin benim şerefime, ortalığı birbirine katmak olacak," dedi, sinsice Sup_g'nin diğer rumuzu olan anarchaos'u araya sıkıştırdı ve sonuna da bir kalp işareti —<3— ekledi.

Sup_g, suçla ilişkisi olduğunu gösterdiğinden habersiz, "Öyle olsun," dedi. İlerleyen aylarda Fed'ler, Sabu'nun bilgisayarı üzerinden Sup_g ile yapılan sohbet kayıtlarını incelediğinde, bu hacker'ın gerçekte kim olduğuna dair bir fikir oluşturmak için yeterince kişisel bilgi edinmiş oldu. Bu bilgiler onları, Chicago'da siyasi bir aktivist olan, uzun rasta saçlı ve tüketim çılgınlığına karşı bilinçli bir biçimde doğayı da gözeterek asgari düzeyde tüketimde bulunan bir "freegan" olan, yirmi yedi yaşındaki Jeremy Hammond adlı kişiye götürdü —federal ajanlar, onu fiziksel gözetime almalarının ardından, çöp konteynerlarında yemek ararken gördüklerini bildirdi. Annesi, daha sonraları gazetecilere verdiği demeçlerde, Hammond'ın "Amerika'yı çileden çıkarma" dürtüsünü durduramayan bir bilgisayar dâhisi olduğunu söyledi.

---

* Spool: Simultaneous Peripheral Operations On-Line ifadesinin kısaltması

FBI'ın rasta saçlı Hammond'dan daha büyük bir hedefi olabilirdi: Julian Assange. Hacker'lar, Stratfor'a ait e-postalara girip bunların altını üstüne getirmeye başladıklarında, birçok e-postada WikiLeaks'ten söz edildiğini gördü. Söz konusu hacker'lar, onları bu ispiyoncu örgüte yollamanın mantıklı olacağını ve WikiLeaks'in bunları yayma konusunda zaten daha iyi bir iş çıkaracağını düşündü.

FBI'ın olacakları izlerken Stratfor hack'inden faydalanıp Assange'ın nihayet ABD'ye iade edilmesi için daha fazla kanıt elde etmeyi ummuş olması kesin olmasa da muhtemeldir. Daha sonraları FBI, *New York Times* gazetesine "daha fazla kanıt toplamak üzere [Stratfor] saldırısının gerçekleşmesine müsaade ettiklerini" inkâr edip söz konusu hacker'ların 6 Aralık'ta zaten Stratfor'un gizli dosyalarının dibine kadar girmiş olduğunu iddia etti. O zamana dek, saldırının gerçekleşmesini engellemek için "çok geç" olduğunu sözlerine eklediler. Ancak mahkeme belgeleri, söz konusu hacker'ların 14 Aralık'tan evvel Stratfor'un e-postalarına erişim sağlamamış olduğunu gösteriyor. Sup_g, 6 Aralık'ta tam olarak Stratfor dosyalarının "dibine kadar" girmemişti: Sadece, kırabileceğini düşündüğü şifreli kredi kartı verileri bulmuştu.

Assange'dan öç almaya yardımcı olmak için Anonymous'a atlamış olan Sabu'nun, FBI izlerken, birdenbire WikiLeaks'in kurucusuyla konuşmaya epey bir hevesli görünmüş olması da manidardır. Hacker kaynaklarının söylediğine göre, LulzSec dönemindeki o ilk irtibata geçişi dışında Sabu, Stratfor hack'inin ardından Assange'ın yardımcısını onunla konuşmak için "rahatsız ederek" Assange'la tekrar tekrar görüşmek için çok çaba sarf etmişti.

Bir hacker, "Sabu uzun bir süredir [Assange'la] irtibata geçmeye çalıştı," diyordu. Başka hacker'lar, Anonymous'un Stratfor e-postalarını WikiLeaks'e vermeyi planladığını duyduğunda, Sabu'nun "çılgına dönüp" WikiLeaks'i telefonla arayarak doğrudan Assange'la konuşmak istediğini ekliyor. Bizzat Assange'a mı yoksa sadece yardımcısına mı ulaşmış olduğu belli olmasa da, kimi kaynakların dediğine göre Sabu, Stratfor e-postaları karşılığında para istemişti. Görünüşe bakılacak olursa, Assange bunu kabul etmedi.

Stratfor işini yapan hacker'lar, Sabu'nun, çalmış oldukları o e-postalar karşılığında para istediğini öğrenince şoke oldular ve söz konusu e-postaları ücretsiz olarak WikiLeaks'in sunucusuna hızla aktardılar. WikiLeaks, kamuoyu nezdinde ya da özel bir ortamda, Sabu'nun bu kuruluştan para istemiş olduğunu inkâr etmedi. Fakat WikiLeaks para vermiş olsaydı, Amerikan otoritelerinin elinde Assange'a karşı çok daha güçlü bir koz olurdu. FBI'ın WikiLeaks'i oyalayıp enseleme kararını alacak zamana veya böyle bir eğilime sahip olduğu şüphe götürse de belki bir yerlerdeki bir ajan, ne olacağını görmek için Sabu'yu Assange'dan para istemeye yönlendirmiş olabilir.

WikiLeaks, Stratfor e-postalarını ele geçirir geçirmez, *Rolling Stone* ve *Russian Reporter* dahil olmak üzere yirmi beş medya kuruluşuyla işbirliğine gitti ve gizli bilgileri azar azar yayınladı. WikiLeaks, bunlara Küresel İstihbarat Dosyaları dedi.

Haber yorumcuları, WikiLeaks'in ilk kez Anonymous tarafından hack'lenmiş verilerden dosyalar tedarik ettiği bir durumun söz konusu olduğuna işaret etti. O zamana kadar, Assange'ın Sabu ve diğer Anon'lar ile 2011 yılının Haziran ayından beri iş yaptığını LulzSec hack camiası, WikiLeaks ve FBI dışında pek bilen yoktu. Bu elbette, ortada sıkı bir ortaklık olduğu anlamına gelmiyordu. İki farklı hacker kaynak, Assange'ın uzun bir süre Sabu'ya güvenmediğini söylüyordu. Tam olarak sebebi net olmasa da, bir şeylerin yanlış olduğunu sezen tek kişi, Assange değildi.

Bir başka hacker, Sabu'nun yirmi dört saatliğine kayıplara karışmasının (Haziran 2011'de yediği o gizli FBI baskının) ardından LulzSec'e geri döndüğü zamanlardan bahsederken, "Geri döndükten sonra bana cidden komik gelen bir şey oldu," diyordu. "Birden ailesinden söz etti. Özelden benimle sohbet ederken iki çocuğu olduğunu söyledi." Bu, bayağı rahatsız edici bir durumdu. Anonymous'ta dile getirilmese de bir kural olarak kabul edilen, asla şahsi hayat hakkında konuşmama kaidesine rağmen Sabu, birden "En önemli şey ailem" gibi şeyler söylemeye başladı. O zamana kadar, hiç iki kızından bahsetmemişti. Bir diğer tuhaflık: Anonymous'tan başka insanlar polis tarafından sorgulanıp çevrimiçi ortamlara geri dönmelerine izin verildiğinde, diğer hacker'lara yetkililerin asla Sabu'ya dair bir şeyler sormamış olmasını epey bir garipsediklerini söylüyordu.

Sabu, hacker'lar karşısında ve röportajlarda "Hector Monsegur" olduğunu inkâr etme konusunda gözünü kararttı, durumun inandırıcı olmamasını kendi lehine çevirdi ve 26 Haziran 2011'de "Sahiden, kaçınız şu dandik whois bilgisini tuttu? Haha. Öncelikle, 'hector montsegur' son altı aydır her gün yollanıyor." Özelden konuştuğu başka insanlara da bu satırları tekrar etti.

Yine de Sabu, şaşırtıcı bir biçimde, en yakın hacker arkadaşlarına, onun bazı kimlik bilgilerini ifşa etme eylemlerinin —Hector Monsegur adını ortaya atan Emick'in eylemleri dışında da bir şeyler yapanlar vardı— doğru olduğunu itiraf etti. Bu da yine tuhaf bir şeydi ama birçok insan bunu Sabu'nun alışılageldik nihilizmine verdi, öyle ya bu elemanın şiarı "Geri dönülmez noktayı aştım" idi. Sabu, kendi başına açmak üzere olduğu belanın tadını çıkarıyor gibiydi ve bu mevzuların bir noktasında yakalanacağını düşünüyorlardı.

2011 yılının Kasım ayının sonunda ve sonra yine 2012 yılının Ocak ayında bir hacker, bizzat herhangi bir hedefi hack'lemediği için Sabu'nun üstüne gitti. Söz konusu hacker, hiddetle "Adamım, bir kereliğine de olsa ellerin kire

bulaşsın," dedi ve diğerlerine ispiyoncu olmadığını kanıtlamasının tek yolunun bu olduğunu ekledi. Sabu, yapmacık bir tavırla, zaten dava için bir sürü şey yapmış olduğunu iddia edip "kendisinden nefret edenlerin" peşini bırakmadığını söyledi. Sabu atıp tutarken bu hacker usandığını gösteren bir yüz ifadesi işareti -.- yapıp işine geri döndü.

Sabu'yla birlikte hareket eden insanların çoğu, ondan kendilerince şüphe etseler de, davaya bu kadar tutkuyla bağlanmış bu kıdemli devrimci hacktivist'in gerçekte bir ispiyoncu olabileceğine asla tam olarak inanmadı.

Burada bahsi geçen hacker, "Bunu düşünmek o kadar korkunçtu ki; bir de bunu kiminle konuşacağımızdan emin değildik," diyordu. Sabu'nun tayfası üzerinde o kadar sıkı bir psikolojik hâkimiyeti vardı ki, bu sağı solu belli olmayan adamın birden küplere binip üzerlerine gidebileceği korkusuyla, kimse onun gerçek niyetlerini birilerine soramıyordu.

Muhbir olduğu dönemde, Sabu'nun yalanları sadece hacker'ları değil, aynı zamanda gazetecileri de hedef alıyordu. FBI ile birlikte, çevrimiçi ortamda röportaj yapmayı ümit eden gazetecilere yalan söylüyordu. Bazen muhabirler federal ajanlarla konuşuyor, bazen de Sabu arkasından söylediklerine bakan ajanlar eşliğinde bir şeyler söylüyordu. Nihayetinde bu da bir başka dezenformasyon kampanyasıydı.

Sabu, Anonymous'la ilişkilerinin dengesiz olduğu o yıl içerisinde, yalan söyleme konusunda ne denli ustalıklı biri olduğunu kanıtlamıştı. Fakat görünen o ki, uyduramadığı bir şey vardı: adı. 2011 yılında bir ara, FBI onu tutuklamadan evvel, Hector Monsegur çevrimiçi ortamlarda kullandığı Sabu rumuzunu terk edip özel IRC kanallarında Kage veya Kaz rumuzunu kullanmayı denedi. Maksat, yeni bir başlangıç yapmak, eski Sabu adını çöpe atmak, tutuklanmasının ve kimlik bilgilerinin ifşa edilmesinin önüne geçmekti. Bu yeni isimleri kullanmayı sürdürmüş olsaydı, FBI tarafından asla baskın yemeyebilir ve bugün hâlâ iki çocuğuyla birlikte Lower East Side'daki dairesinde yaşayıp, YouTube'dan videolar izleyip çalıntı kredi kartı numaralarıyla faturlarını ödüyor olabilirdi. Ancak, Monsegur çevrimiçi ortamda bu yeni kimliği yönetemedi. Birkaç hafta sonra yine Sabu adını kullandı.

Anonymous'taki hacker'ların ikilemi işte buydu. Sabu gibi, yeraltındaki hacker'larla sıkı bağları olan birinin yeni bir isim kullanması pratik sorunları da beraberinde getiriyordu. İlişkilerini ve bunlarla tesis etmiş olduğu güveni kaybederdi. Sabu, yeraltında geçirdiği dönemden kalma düzinelerce faydalı ilişkisini LulzSec, Anonymous ve Antisec ile çalışmaları için getirmişti. Hector Monsegur, Sabu adını kullanmadan tüm bu işbirliğini asla kotaramazdı. Sonunda, egosuna ve bir şeyleri kontrol etme arzusuna yenik düştü.

FBI'ın yöneticileri 2012 yılının başlarında, Sabu'nun muhbirleri olduğunu ne zaman duyuracakları konusunda gelgitler yaşadı. O zamana değin, hedef alınan ağlarda bir dizi güvenlik zafiyetinin yamanmasına, Jeremy Hammond'ın teşhis edilmesine ve İrlandalı Donncha "Palladium" O'Cearrbhail'a dair suçlamaların ortaya çıkarılmasına yardım etmişti. Ocak 2012'nin başlarında, O'Cearrbhail (bu, "Carol" olarak teleffuz edilen Galce bir isimdir) İrlanda ulusal polis teşkilatının bir mensubunun gmail hesabını hack'ledi; söz konusu polis memuru, düzenli olarak resmi polis hesabından Gmail hesabına e-posta yolluyordu. E-postalardan biri, LulzSec ve Anonymous soruşturmasını ele almak üzere FBI ajanlarıyla Britanya'nın Büyükşehir Polisi arasında 17 Ocak'ta gerçekleşecek bir konferansın ayrıntılarını içeriyordu. Palladium hemen Sabu'ya, buna kulak misafiri olacağını ve bunları kayıt altına alacağını söyledi.

Heyecanlı bir halde "Bu çağrıyı sadece sana yolluyor olmaktan mutluyum," dedi. "Bu bir destan olacak!"

Palladium, söz konusu on sekiz dakikalık görüşmeyi kaydettikten sonra ses dosyasını Sabu'ya pasladı, o da bunun gerçek olduğunu teyit etmek için FBI'a gönderdi. Gerçekti. Sabu dosyayı çevrimiçi ortamlarda yayınlamadığında, başka birileri, Anon topluluğunu epey sevindirecek ve FBI'ı rezil edecek şekilde bunu YouTube'a yükledi. Perde arkasında, FBI (bir arkadaşın Facebook hesabına dair arama kararı çıkarmış olmaları sayesinde) Palladium'u teşhis etmeye koyuldu ve (Sabu'nun sohbet kayıtları sayesinde) bu hacker'a yönelik önemli bir dava açtı. Sabu, beş kişiye dair kanıt toplanmasına yardım etmişti; hepsini saymak gerekirse bunlar Topiary, Kayla, Tflow, Sup_g (Jeremy Hammond) ve Palladium idi.

2012 yılının başlarında, okyanusun iki yakasındaki polisler, beş Anon aleyhinde dava açmaya hazırlanıyordu. Sabu'yu ifşa etme vakti yakındı ama bir tarih belirlemek zordu.

FBI'ın LulzSec ve Anonymous'a yönelik soruşturması hakkında bilgi sahibi olan bir kişi, "Britanya'daki yetkililerle FBI arasındaki ilişkide sürekli sorunlar yaşanıyordu," diyordu. Sabu, New York'ta bulunsa da LulzSec'e bağlı en az dört hacker, Britanya Adaları'nda yaşıyordu; bu da, Britanya'nın Büyükşehir Polisi'nin Amerika'daki mevkidaşlarına nazaran tetiği çekip onlara dava açmaya daha hevesli olduğu anlamına geliyordu. Amerikalıların elinde kanun kaçağı daha fazla hacker'ı enselemelerine yardımcı olabilecek önemli bir muhbir varken, Britanyalıların hukuk sistemine teslim etmeye hazır oldukları dört hacker vardı.

FBI, Lower East Side'da yaşayan ispiyoncusundan mümkün olduğu kadar çok yararlanmak istiyordu. O kusurların düzeltilmesi konusunda yardımı dokunmuştu; tutuklandığının duyurulması ve ikiyüzlülüğünün ortaya çıkarılması, Anonymous ve Antisec'in toplumsal açıdan kargaşaya yol açan fikirlerini mahvederdi. Fakat FBI, Hector Monsegur'un ne kadar işlerine yaramaya devam

edeceğini tam olarak kestiremiyordu. Zeki ve sağlam bağlantılara sahip biri olsa da sorumsuz ve pervasızdı. Şubat ayının başlarında, bir akşam vakti, New York Polis Departmanı'ndan bir aynasız, Hector ile mahallesindeki başka bir apartman dairesinde karşılaştı. Hector'dan hüviyetini istedi.

Hector, "Adım Boo, bana Boo derler," dedi. "Rahat ol. Ben federal ajanım. Federal hükümete çalışan bir ajanım." Hector, hem Sabu hem de gerçek bir FBI ajanı olduğuna inanıyor gibiydi. O akşam, yanlış kimlik bilgisi vermekle suçlandı.

Bir o kadar karmaşık olan başka bir durum daha vardı: Fed'ler, Sabu'yu izlerken, Anonymous ve Antisec âleminde olayların ne kadar hızlı geliştiğini görüyordu. Sabu, her gün bir sürü saldırı fikriyle karşılaşıyordu, bunlardan bazıları suya düşerken, bazıları FBI bürokrasisinin takip etmeye olanak tanımayacağı denli hızlı bir biçimde gerçekleşiyordu. Hacker'lar, Twitter, internette drama ve lulz üzerinden böbürleniyordu ve tüm bunlar, FBI'ın yabancısı olduğu alanlardı.

Londra'daki Büyükşehir Polisi, sonunda FBI'a Kayla olduğu iddia edilen kişiyi tutuklayıp kamuoyu nezdinde suçlamaya dair 7 Mart gibi bir "son tarih" belirlemiş olduklarını, bu tarihi değiştiremeyeceklerini söylediğinde, Fed'ler, Hector'u o tarihten hemen önce ifşa etmeyi kabul etti. Her şey, aynı anda açığa çıkacaktı: Kayla, Pwnsauce, Palladium ve Stratfor'u hack'leyen Sup_g olduğundan şüphelenilen şahıslar ve Sabu'nun koca bir sekiz ay boyunca FBI için çalışmış olduğu haberi. Bu bir bombaydı ve polis bu bombayı doğrudan Anonymous'un ortasına atmak üzereydi.

27. Bölüm

Gerçek Kayla, Gerçek Anonymous

Sekiz ay önce, 2 Eylül 2011'de, Britanya polisi İngiltere'nin sakin bir kenar mahallesi olan Mexborough'da (Güney Yorkshire) bulunan, bir aileye uygun bir eve yanaştı. Soğuk ve kasvetli bir sabahtı. Memurlardan biri önünde açık bulunan dizüstü bilgisayarda @lolspoon Twitter beslemesini izliyor ve "Kayla" adıyla bilinen hacker'ın bir başka tweet atmasını bekliyordu. Kayla tweet attığında, birkaç kişi arka girişten eve daldı, merdivenlerden Ryan Mark Ackroyd'un odasına çıktı, içeri girdi ve onu tutukladı. Ackroyd, yirmi beş yaşındaydı ve dört yıl boyunca Britanya ordusuna hizmet etmiş, o dönemde bir süreliğine Irak'ta bulunmuştu. Artık işsizdi ve ebeveynlerinin yanında kalıyordu. Görünüş itibariyle kısa boyluydu, uzun kaşları vardı ve saçları askeri tarzda kesilmişti. Derin bir bariton sesi vardı ve kaba bir kuzey İngiltere aksanıyla konuşuyordu. Ackroyd'un minyon ve sarışın kız kardeşinin adı, belki de manidar bir biçimde, Kayleigh idi.

Polisin eş zamanlı olarak Jake Davis'in erkek kardeşini de sorgulamasına benzer bir biçimde, Ackroyd'u tutuklarken Warminster'da (İngiltere'de) orduda hizmet veren erkek kardeşi Kieron'u da yakaladı. Polis, Kieron'u sorguladıktan sonra, bir suçlamada bulunmaksızın onu salıverdi. Kieron ve Kayleigh Ackroyd birbirlerine yakın kardeşlere benziyordu; Kayleigh, düzenli olarak küçük erkek kardeşinin Facebook duvarına bir şeyler yolluyordu ve bir keresinde onu yakındaki ehliyet sınavı için cesaretlendirmişti. Ocak 2011'de "Endişelenme, becereceksin," demişti. Fakat ağabeyleri Ryan kamuya açık sohbetlerinde hiç görünmüyordu.

Ackroyd'u tanıyan biri, "O örnek bir İngiliz piyade eridir," diyordu. "Hazır ol duruşunda bekler ve biri ona zıplaması gerektiğini söylese ne kadar yüksek zıplaması gerektiğini sorar, böyle bir şahsiyettir. Ya bunu becerecek denli aşırı zeki biri ya da gerçekte bu o değil."

Sabu, kendisine Kayla'nın kim olduğu sorulduğu, 5 Kasım'da telefon üzerinden yapılan bir konuşmada, kısık bir sesle "O kız bir asker," dedi. "O kız, aslında bir herif." Fakat sonra pek emin değilmiş gibi, onun "Kayla" kimliğini cinsiyet değiştirmiş bir grup hacker'la paylaştığına dair duyumlar aldığını söyledi. "Ne sikim bir şey olduğunu bilmiyorum. Alayı garip travestiler falan. Bu konuda beynim sikildi."

Şu veya bu şekilde; Eylül 2011'in o soğuk sabahı, Kayla'nın bir zamanlar üretken olan @lolspoon adlı Twitter beslemesinin sesi kesildi. (Hesap, o zamandan beri de aktif değil.) Sonra, Mart 2012'de, FBI Sabu'ya dair gerçekleri kamuoyuna açıklamaya hazırlanırken, Ryan Ackroyd'u bir bilgisayar ağını hack'lemek üzere komplo iddiasıyla suçlamada bulunmaları için Britanyalı yetkililere yeşil ışık yakıldı.

Anonymous ve LulzSec tarafından birkaç kere alay konusu olan ve 2011'de en azından bir hack'e hedef olmuş Fox News, 6 Mart 2012'de Sabu'nun, yani "dünyanın en çok aranan hacker'ının" bir FBI muhbiri olduğunu dünyaya duyurdu.

"ÖZEL HABER: Kötü Şöhretli Uluslararası Hack Grubu LulzSec Bizzat Kendi Lideri Tarafından Çökertildi," şeklinde bir başlık atılmıştı. Fox, aylardır bu haber üzerine çalışmaktaydı ve aldığı bilgilerin birçoğunu FBI yetkilileri ve Sabu'yu tanıyan birkaç hacker'dan edinmişti. Haberde Sabu, Hector Monsegur olarak ifşa edildi ve polisin, büyük oranda Hector "Sabu" Monsegur'un toplamış olduğu kanıtlara dayanarak beş erkeği daha tutuklayıp suçlamada bulunduğu aktarıldı.

Haberde, "Bu, örgüt üzerinde yıkıcı bir etkiye sahip," diyen bir FBI yetkilisinin sözleri aktarılıyordu. "LulzSec'in kellesini uçuruyoruz."

Belli başlı tüm haber bültenleri bu meseleyi ele alıyor ve çoğu da Fox'un haberini kaynak gösteriyordu. Gazeteciler, Jacob Riis konut projesinin oralara üşüşüp Sabu'nun dairesinin kapısının fotoğrafını çekiyordu; kapısını çaldıklarında çıt çıkmıyordu. Bir kısmı komşularıyla konuşuyor, onlar da Monsegur'a dair karışık değerlendirmelerde bulunuyordu. Komşularının söylediklerine göre, sessiz ama nazik biriydi, holde önünden geçtiği insanlara gülümserdi. Alt katta oturan yaşlı bir komşu, genelde saat sabah dörtlere kadar "dairesinden gelen çocuk bağırışları, köpek havlamaları, çığlıklar ve 'vurma' seslerinden" dolayı Manhattan çevre sakinleri kuruluna şikâyette bulunduğunu teyit etti.

İspiyoncunun ifşa edilmesi, Anonymous'u takip eden veya destekleyen binlerce insanın şaşırmasına yol açtı. Daha popüler olan Anonymous'a bağlı kimi Twitter beslemeleri, pek bir yorum yapamadan haberi tweet'lemekle yetindi. Biri, bu tutuklamaların çokbaşlı bir yılanın başını kesmeye benzediğini ileri

sürdü; kafa kesildikçe daha fazla kafa çıkacaktı. Anonymous'un kendini toparlayacağı ima ediliyordu.

Jennifer Emick bayram etti ve Twitter üzerinden Anonymous'un bir ölü kadar iyi olduğuna işaret etti.

Montreal'deki McGill Üniversitesi'nde Bilim ve Teknoloji Okuryazarlığı'nda Wolfe Kürsüsü'nde görevli Gabrielle Coleman, New York'ta yaşadığı dönemde Sabu'yla şahsen karşılaşan ender insanlardan biriydi. Anımsadığı kadarıyla, çevrimiçi ortamlardaki şahsiyetinden çok farklı biri değildi. Coleman, Anonymous'u yıllarca incelemiş olsa da şok geçirmişti. Sabu'nun bir işler çevirdiğinden şüphelenmişti (yoksa niye kendisiyle buluşuyor olsun ki?) fakat haberin yayınlandığı gün, "Bunu deneyimlemekle bilmek bambaşka şeyler," dedi. İfşa edilmeden hemen önce, Sabu'nun ailesini ve arkadaşlarını telefonla arayıp olacakları haber vermesine müsaade edilmişti. Aradığı kişilerden biri de Coleman'di. Coleman, bu son görüşmeyi, "Kısmen bir özür, kısmen de 'göründüğü-gibi-değil' gibilerinden bir şey" olarak tarif etti.

Anonymous ve Antisec'te kilit konumda bulunan insanlar haberi duyduklarında, Sabu'nun işbirliğinin boyutları onları şoke etti. Ayrıca, Stratfor'un güvenlik zafiyetlerinin istismar edilmesi, FBI-konferans görüşmesinin ele geçirilmesi ve diğer saldırılar sırasında FBI'ın sırdaşlığı epey şaşırtıcı olmuştu.

Bir hacker, "Stratfor'un yerinde olsam FBI'a çok sinirlenirdim," diyordu. "Esasında, bir eleman [Jeremy Hammond] yakalansın diye kurban edildiler. Bu ne sikik bir soruşturma?" Sabu'yla arkadaşlık etmiş diğer hacker'lar artık "küplere biniyor," birçoğu bir süreliğine karanlığa karışacağım söylüyordu.

Jake Davis, Sabu'nun LulzSec'i birlikte başlatmış olduğu insanlara ihanetinin boyutlarını öğrenmesinin hemen ardından, "Kaypakça bir şeyler olduğunu biliyordum," dedi. Jake, alışılageldiği üzere, bu haberi soğukkanlılıkla karşıladı. Belki de, kendisini Antisec davasını iş edinmeye itmiş eski dostuna önceden darıldığı için, Sabu'ya o kadar öfkelenmiş gibi görünmüyordu. Jake'i daha fazla şoke eden şey, siber saldırılar gerçekleşmekteyken FBI'ın bunları izleyerek araştırmasını yürütmüş olmasıydı. "FBI'ın bu kadar çılgın olduğunu düşünmemiştim."

Artık netti: Sabu, Topiary, Kayla, Tflow ve Pwnsauce, yani LulzSec'in altı çekirdek üyesinden beşi tutuklanmıştı (AVunit'in akıbeti bilinmiyor). Anonymous'ta kahraman olup da kelepçeden kaçmak adeta imkânsız gibiydi. Peki, bu Anonymous'un sonu anlamına mı geliyordu? Jake'in Topiary olarak attığı son tweet, "Bir fikri tutuklayamazsınız," olmuş ve haklı çıkmıştı. Anonymous'ta gerçek anlamda lider yoktu, sadece semboller ve yeri geldiğinde birlikte iş yapan görece ufak gruplar vardı. Hatta farklı kültürler bile söz konusuydu: Antisec

vizyonunu sahiplenmiş Sabu gibi eski tarzdaki EFnet hacker'ları; "bir geceyi geçirmesi"nde kendisine yardımcı olduğu için Anon'u seven William gibi 4chan kullanıcıları; bir de, Topiary, Kayla ve Tflow gibi bu ikisinin arasında bir yerde olan, Anonymous'u kendilerini tamamlamak, yeni deneyimler edinmek ve bilgisayar ile internetten keyif alma biçimlerine uygun bir biçimde dünyada bir fark yaratmak için geniş bir alan olarak görenler. Anonymous'u bir bütün olarak imha etmek imkânsızdı.

Bu, yeni gelişmekte olan mem, kitle kaynak kullanımı ve sosyal ağlar âleminden ortaya çıkan bir fenomendi; bunlar, öngörülemez, denetlenemez veya durdurulamaz olan, virüs benzeri bir niteliğe sahipti. Kimi üyeler tutuklanırken başkaları katılıyordu. FBI, "LulzSec'in kellesini uçurduğunu" söylüyor olsa da, 2012 yılının Mart ayına kadar, yani LulzSec dokuz ayı aşkın bir süredir dağıtılmışken, başka hacker hücreleri Antisec davasını üstleniyordu; sadece Şubat 2012'de, Anonymous destekçileri, başka hedeflerin yanı sıra CIA, Interpol, Citigroup ve Brezilya'da bir dizi bankanın web sitelerine yönelik saldırıları üstlendi.

Ardından, büyüyen ve "Occupy" adıyla anılan uluslararası hareket 2011 yılının Eylül ayında ortaya çıktı, sıkça "Biz %99'uz" sloganını kullanan on binlerce insanın sosyal ve ekonomik eşitsizlikleri protesto etmek üzere belli başlı kentlerde sokaklara dökülmesini sağladı. Anonymous'un aktivist tarzdaki destekçileri, Occupy hareketini büyük oranda destekleyip Twitter ve bloglar üzerinden onu teşvik etti, protestolarda *V for Vendetta* maskeleri taktı. Polis, hareketin ara verdiği Nisan 2012'den itibaren, Occupy ile ilişkili olarak 6.800 kişiyi tutukladı. Fakat gözlemciler, görünürde lidersiz olan bu küresel kalabalığın çevrimiçi olarak ve fiziksel gösterilerde kendisini bu kadar kapsamlı bir biçimde nasıl örgütleyebildiğine şaşırıp kaldıklarında, bunun daha önceden de yapılmış olduğunu görmeleri için Anonymous'a bakmaları yeterdi.

FBI açısından Sabu'yu bir muhbir olarak kazanmak başarılı bir hareket olmuştu fakat her gün yaşanan aşırı miktarda böbürlenmeyi, gizli tartışmaları, komploları ve tehditleri takip etmek muhtemelen kısa bir süre içerisinde bürokratik bir kâbusa dönüştü. Sabu'nun sekiz aydır kendileri için çalışmasını sağlamış olsalar dahi, 6 Mart'ta suçlanan beş hacker'dan herhangi birini başlarda teşhis etme konusunda ne kadar işlevsel olduğu net değil —en fazla suçlamaların ortaya atılmasında bir yardımı dokunmuş olabilir.

Sabu teşhir edildi fakat Anonymous imha edilmeyi reddediyor gibiydi. O akşamın ilerleyen vakitlerinde, yani 6 Mart günü, bir grup hacker Anonymous'un Panda Security'nin web sitesini hack'leyip tahrif ettiğini duyurdu; söz konusu bilişim şirketi, Aralık 2010'da Anonymous'un PayPal'a yönelik saldırısını gözlemlemişti. Hacker'ların mesajı şuydu: Mevzu bitmedi.

İlerleyen günlerde, Sabu'yla çalışmış hacker'lar birlikte nasıl iş çıkaracaklarına dair bir beyin fırtınası yaptı.

Biri "Sabu'nun yediği bok işleri değiştirdi," dedi. "Çok daha şüpheciyiz." Mart ayının ortalarına gelindiğinde, hacker'lar IRC'nin yanı sıra birbirleriyle konuşmanın başka yöntemlerini ve yeni insanların özel tartışmalara katılma standartlarını nasıl yükseltebileceklerini tartışıyordu. Anonymous, bir aktivist hareketi olarak kamuya açık kalacak fakat hack'leme faaliyetleri daha da yeraltına inecekti. Söz konusu hacker, Anonymous'un gölgeler âleminden geldiğini ve bir süreliğine karanlığa karışacağını söylüyordu. "Ama dert etmeyin. Biz varız."

Anonymous zaten değişim geçirmekteydi. Örneğin, destekçilerinin kullandığı yazılım araçlarını yaymak daha kolay bir hal alıyordu. Ocak 2012'de, Anonymous üyeleri, video akışı sağlayan bir site olan Megaupload'un kapatılmasını protesto etmek üzere birtakım şirketlere DDoS saldırıları düzenlerken geleneksel LOIC programını kullanmadı. Bir şey indirmeye gerek yoktu. O noktaya gelindiğinde, destekçiler LOIC'i doğrudan bir web tarayıcısı üzerinden çalıştırabiliyordu. Bu, örgütleyicilerin Twitter ya da Facebook'a bir bağlantı yollayarak, meselelerden bihaber yüzlerce, belki binlerce web gezgininin saldırıya katılmasını sağlamaları anlamına geliyordu. Dijital güvenlik şirketi Imperva'nın mobil LOIC olarak adlandırdığı bu saldırı yöntemi, Ağustos 2011 gibi erken bir tarihte, Vatikan'a yönelik kimi DDoS saldırılarının ilkinde kullanılmış ve ilerleyen aylarda daha popüler bir hal almıştı.

2012 yılının başlarına gelindiğinde, Anonymous'un saldırıları, WikiLeaks için yapılmış Payback saldırıları gibi, artık binlerce gönüllünün katılımıyla düzenlenmiyordu. Bunlar, Chanology'nin gerçek dünya protestoları gibi, bir defaya mahsuslardı; sanki Anonymous neyin işe yarayıp neyin yaramadığını öğreniyordu. Anonymous, kitlesel topluluk ve DDoS saldırılarından LulzSec gibi veri çalan ufak gruplara doğru bir kayma yaşıyordu. Bu maksatla, daha fazla insan Havij adlı web aracını kullanır oldu. LulzSec'in PBS vurgunu esnasında bu aracı verileri düzenlemek için kullanmasının ardından, CabinCr3w adlı bütünden ayrılmış bir grup, Utah'daki beş yüz polis memurunun kişisel verilerini teşhir etmek üzere Havij'i (ya da benzer bir şeyi) kullanırken, başka Anon'lar, Ağustos 2011'de Vatikan'dan veri çalmayı denemek için bu aracı kullandı. Imperva'nın yaptığı araştırmalar, İranlı yazılımcılar tarafından yaratıldığı düşünülen Havij'in, ortaya çıkışından sadece bir yıl sonra, 2012 yazına kadar, SQL enjeksiyon saldırılarında kullanılan en popüler araç haline gelmiş olduğunu gösteriyordu. Program o kadar basitti ki, Imperva'nın yöneticilerinden biri, on bir yaşındaki çocuğuna on beş dakika içerisinde nasıl kullanıldığını öğretmişti. Ücretsiz olarak indirilebilen bu araç, SQL'i otomatik olarak yapıyor, hatta verileri "şifreler" ve "kredi kartı numaraları" gibi faydalı kategoriler

halinde fitreliyordu. Doğru ücretsiz programlar ve sadece birkaç tıklamayla, hemen hemen herkes hacker olabiliyor gibiydi.

Anonymous fikrini ayakta tutmak, elbette zor olacaktı. Medyanın, polisin hatta bizzat hacker'ların onun ne olduğuna dair kendilerine has anlayışları vardı: Anonymous, başka şeylerin yanı sıra bir fikir, bir hareket, bir suç örgütüydü. Mart 2012'ye dek, kamuoyu ve bir kısım medya, Anonymous'u hâlâ planlar yapıp bunları düzenli bir biçimde uygulayan çok geniş bir grup olarak görüyor gibiydi. Söz konusu nosyon son derece yanlış yönlendirilmiş olsa da, anlaşılabilirdi. Anonymous gibi bizzat internetten doğmuş, yeni türemiş bir fenomen, toplumun başlarda anlam vermek için çaba sarf edeceği bir şeydi. Üstüne üstlük, arı kovanı gibi işleyen bu zihnin içinde gerçekte neler olduğu etrafında dönen gizem, kamuoyunun Anonymous'a dair anlatının farklı versiyonlarını ortaya atmasına yeterince alan açıyordu; bu, Topiary'nin AnonOps'tan ayrılmak istediğinde baskın yediğine dair muğlak bir efsane uydurmasına benziyordu. Anonymous, bir grup ya da süreçten ibaret değildi; aynı zamanda insanların, internetin nasıl misilleme yaptığına dair birbirlerine anlattıkları bir hikâyeydi. Anon'lar, sadece bir tehdit tweet'leyerek manşetlere çıkabiliyordu; bu yüzden Anonymous'un gücü efsanenin gücünü sergiliyordu. Anonymous, kitlesel düzeyde sosyal mühendislik örneklerinden biriydi. Kayla'dan çok farklı bir şey değildi.

Aradan geçen birkaç yıl içerisinde, Kayla denen varlık, gerçek hayatta kim olduğuna dair arkadaşlarına farklı hikâyeler anlatarak, gerçek kimliğine dair yap-boz parçalarını bir araya getirmeleri için davetiye çıkarıyordu. Babasından nefret eden yeniyetme bir kız; onu seven yeniyetme bir kız. Ancak sonunda, birlikte çalıştığı hacker'lar hakikatle ilgilenmeyi bıraktı.

Uzun süre onunla arkadaşlık yapmış biri, "Ona, bize yalan söylemesini tercih ettiğimizi söyledik," diyerek o günleri anacaktı. "Hepimiz hikâye seviyorduk. Doğru olup olmadığını umursadığımızı sanmıyorum." Varlığından şüphe duyar hale gelmesinden bir süre sonra da Noel Baba'nın büyüsünü yitirmemek isteyen çocuklar misali, Kayla'nın hikâyesi hacker dostları açısından hakikatin kendisinden daha önemli olmuştu.

Bu, Anonymous'ta süregiden bir mücadeleyi ifade ediyordu: Bir yanda anonim olma etosu ve bunun beraberinde getirdiği yalanlar, öte yanda güven ve hakikat ihtiyacı. Anon'lar sıkça, sürekli yalan söylemenin kendilerini ne kadar da gerçeklikten kopardığından ve ahlaklarını "çarpıttığından" söz etmektedir. Bir insan, diğer insanlara sürekli yalan söylediğinde, nihai olarak neyin peşinde olduğunu hatırlamakta zorlanırdı. Sabu bile, kendi yalanlarına inanmaya başladı ve bunun sonucunda polise açık açık federal bir ajan olduğunu söyledi.

Operation Payback esnasında, yeni binlerce gönüllü LOIC'i kullanmanın tutuklanmalarına yol açmayacağını iddia eden AnonOps operatörlerine itimat etmişti. Bunu, gönüllülerin saflığına vermek lazım ama burada bir manipülasyon ya da en azından gerekçeler bakımından büyük bir çatlak söz konusuydu. #command'deki operatörler, intikam alan WikiLeaks fikrini sessiz sedasız bir biçimde benimsedi, zira bu mesele yeni sohbet ağları için bir kamuoyu yaratacaktı. Binlerce insanın kanallarını ziyaret edip emirlerini yerine getirmesi gibi bir üne açtılar. Sonra, botmaster'lar güçlerini göstermek için, PayPal, MasterCard ve Visa'ya saldırdı. Binlerce gönüllü bu durumdan bihaberdi ve önemsedikleri bir dava uğruna dijital bir oturma eylemi yaptıklarını sanıyordu. Buna benzer bir biçimde, Gregg Housh ve onun #marblecake ekibi, 2008 yılında, en müthiş kötü şakanın başını çektiklerini sanırken, Chanology, ciddi bir aktivizme dönüştü. Anonymous, birçok şekilde bir sahtekârlık olabiliyordu; insanlar, yoldaşlığın, bir şeyler öğrenmenin ve yeni deneyimlerin cazibesine kapılıyordu fakat dağınıklık, büyük egolar ve tutuklama gibi katı bir gerçekle hayal kırıklığına uğrayarak uzaklaşıyordu. Ancak, Anonymous aynı zamanda bir başka şeydi: Burası, siyasi aktivizme açılan bir kapı, günümüzün gerçek zamanlı toplumunda, genç insanlar arasındaki uyuşukluğa karşı garip ama zorlayıcı iksirdi.

Bunlar, Anonymous'un zamanla ele alacağı konulardı. Nasıl evrileceğine dair nihai kararı tek bir kişi vermezdi; bu, kolektif bir çabaydı. Anonymous'un mevcut kuşağındaki insanlar, Sabu dramından sıkıldığı için oraları terk edecekti. Ancak, bir sürü yeni insan onların yerini alacak ve değişiklikler yapacaktı. Ayrıca, #InternetFeds ve hatta Chanology döneminde yer almış hacker'lar dahil olmak üzere birkaç insan o civarlarda dolanmaya devam edecekti. Birkaçı, bugüne kadar aslında oradan ayrılmadı.

Emick, Sabu'nun teşhir edildiği gün, yani 6 Mart'ta, "hâlâ Kayla'yı yakalamadılar," diyordu. "18 yaşında Kaliforniyalı bir oğlan." Güldü, sonra yine çevrimiçi oldu. Emick, hâlâ araştırmalarına devam ediyor, Kayla'nın gerçekte kim olduğunun izini sürmeye çalışıyordu. Emick, bunun birden fazla kişinin kullanmış olduğu birleşik bir isim olduğundan emindi; Ryan Ackroyd, kimi cürümlerinden dolayı suçlanırken, diğerleri serbestti. Anonymous kolektif bir kimliği paylaşabiliyorsa, neden Kayla da yapamasın?

Jake'e gelince, internete girmekten men edilmesi, ona herkesin hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelen bu yeni varlık yani web'in kendisi üzerine düşünme fırsatı sundu. Şubat 2012'de, bir USB belleği postaya verdi; içinde şu kısa mektup bulunuyordu—bu yazı, internetten bakıldığında nasıl göründüğümüze dair görüşlerini içeriyor:

Merhaba arkadaşım, koşuşturmalı modern dünyamızın yol gösterici ışığı ve ölümcül lazeri olan internete hoş geldiniz. İnternetteki kalabalık, bir süredir sizi yakından izliyor. Yıllardır Facebook ve Twitter'ınıza akın ettiğinizi ve evinin önündeki çimenliğe girip orayı skandallarınız ve "gerçek dünyaya ait" dedikodularınızla doldurduğunuzu görüyor. Siber dünyanın sahibinin daima bir sürü zihniyetin yer aldığı bir ağ olduğunu bilseniz iyi olur. İnternet, sevgili otoritelerinize, ordulara ya da multimilyoner şirket sahiplerine ait değildir. İnternet, troll'lere ve hacker'lara, hevesli kişilere ve aşırılık yapanlara aittir; bu özelliğini asla kaybetmeyecektir.

Görüyorsunuz; internet, zamandaki yerini kaybedeli çok oldu ve gölgeli kuralları ve cezaları ile 2012'nin toplumuna ve ahlak kurallarına uymak zorunda olduğu 2012 gibi spesifik bir yılda yaşadığı gerçeğini dışlamaya devam ediyor. İnternet, bir nebze yamyamlıkla devam eden korkunç kesip biçme ve toplu tecavüz sahneleri karşısında sırıtır ve bunların hepsinde de hoş Japonca müzikler olur. "İş" bulmak, araba almak, ev almak, bir aileyi büyütüp geliştirmek ve insan ırkı kendi sonunu örgütlerken aile fertlerine bu döngüyü tekrar etmeyi öğretmek, onun için önemsizdir. Özel plakalı tabutlar ve kırtasiyeden müteşekkil emeklilik planları... İnternet "niye ki?" der.

İnternetin kendisini kötü hissetmesini sağlayamazsınız, internetin pişmanlık ya da suçluluk ya da sempati duymasını sağlayamazsınız, sadece internetin size vereceği zarara rağmen, lulz'a daha fazla ihtiyaç duymasını sağlayabilirsiniz. Lulz, ikiz kuleler düşerken ekranlarının sol alt köşesinde Hitler'in dönerek dans ettiği yüzü olmayan ordudaki herkesin içinden akar. Lulz, bir gazeteyi açıp dünyanın sözde sorunlarından hiçbirini umursamadıklarında vurur. Bankalar ve işletmeler tepe taklak olurken aşağı giden kırmızı oklara ve bir sorunu daha fazla döviz yatırarak düzeltmeye çalışan şanlı hükümet derebeylerimize gülerler. Onları "hayatı boşa harcamama" yönünde bir ihtiyaç hissetmeye teşvik ettiğinizde gülerler; onlara alçak troll'ler ve kalpsiz web teröristleri dediğinizde ise daha fazla gülerler. Kendinize gülebilecek kapasiteniz olmadığı için size ve kendinizi çevrelediğinizi düşündükleri bütün o saçma duruma gülerler. Ama her şeyden önce gülebildikleri için gülerler.

Bu, internetin düşümanınız olduğu anlamına gelmez. En büyük müttefikiniz ve en sıkı dostunuzdur; dükkânları sayesinde dışarıya adımızı atmanız gerekmez ve kumarhaneleri sayesinde günün istediğiniz saatinde paranızı kaybedebilirsiniz. Sunduğu onlarca sohbet

odası, türünüzün mensuplarıyla artık doğrudan doğruya iletişim kurmak zorunda kalmamızı sağlar ve ayrıntılı sosyal ağ faaliyeti, her hareketinizi ve düşüncenizi pratik bir şekilde haritalandırır. Mahrem ilişkileriniz ve en kuytularda kalmış sırlarınız güruhundur ve asla unutulmayacaklar. Varoluşunuz, bayt büyüklüğünde güzel dizgelerden oluşan sonsuz repertuarda sonsuza dek kodlanacak ve herkes izlesin diye güvenli bir şekilde siber buluta yerleştirilecek.

Peki, internet en pişkin bağımlılarının hayatlarını nasıl değiştirmekte? Bunu, size söyleyecek denli umursamazlar. Toplumun bel altına, anaakım dünyaya —sizin dünyanıza— günbegün daha fazla sızan anarşik düşünce akışı bulutuna hoş geldiniz. Ondan kaçamazsınız ve onu kestiremezsiniz. O, rüyalarınızın kıyısındaki kâbus, kör edici bir sanal güç misali çevrimiçi hayatınızın içinden geçerek yolunu bulan uğursuz bir düşüncedir ve bunu yaparken de sizin felsefelerinizi hiçe sayar, duygularınız üzerinden eğlenir.

Lanet olsun, bir sürü zihniyetin bulunduğu arı kovanına hazır olun.

Anonymous, 2008'den itibaren sunucuları çökertti, e-postaları çaldı ve web sitelerini çevrimdışı bıraktı. Fakat kolektif sosyal mühendislik edimi kapsamında, başardığı en büyük şey, insanların onun "bir sürü zihniyetin bulunduğu arı kovanı" gücüne inanmasını sağlamış olmasıydı. Destekçilere cazip gelen, tutuklanmalarını sağlayan, başkalarına onların tutuklanmasının intikamını almaları için ilham veren şey işte buydu. Anonymous, bilgisayarlardan anlayan bireylerin mensup olduğu yeni bir kuşağın dünyaya bir sesleri olduğunu ve önem taşıdıklarını gösterme biçimiydi.

Bundan sonra yaptıkları şeyler henüz yazılmadı. Dünyanın dört bir yanında bulunan, çoğu erkek, yoksul ve işsiz, çoğunlukla internetteki sohbet odalarında sadece birbirleriyle muhabbet eden genç insanların oluşturduğu bu ufak gruplar, sonunda kamuoyunun bilincinde kendilerine bir yer edinmeyi becerdi. Henüz bunun peşini bırakmış değiller, bırakmayacaklar da.

Teşekkür

Kilit önem taşıyan kimi insanlar olmasaydı, bu kitap asla olmayacaktı. Her şeyden önce, Anonymous'un, LulzSec'in ve genel olarak internet kültürünün şaşırtıcı dünyasının içyüzüne dair faydalı ve net bilgileri hiç durmadan veren Jake Davis'i anmalıyım. Davis'te, bu kitaba koyabildiğimden fazlası var ve bir noktada kendi kitabını yazması gerektiğini düşünüyorum. Anonymous'un tarihindeki rolü 5. kısımda ayrıntılı bir biçimde aktarılan Gregg Housh, e-posta üzerinden çok önemli bir hamle yapıp beni tanıştırmamış olsaydı, Aralık 2010'da Davis'le konuşmaya başlayamazdım. O zamanlar *Forbes* dergisinin yeni blogunda Anonymous'u işlemeye daha yeni başlamıştım fakat Londra'da bulunduğum için Birleşik Krallık'taki bir temsilcisiyle konuşmak istiyordum. Gregg'e bana birilerini tavsiye edip edemeyeceğini sordum ve bana AnonOps'un genel bir e-posta adresini verdi. Sonradan, bu adrese bakanlardan birinin Jake "Topiary" Davis olduğu anlaşıldı. Bu adresle e-posta alışverişinde bulundukça merakım daha da arttı. Söz konusu temsilci, Anonymous'tan bahsederken "biz" diyor fakat "herhangi birinin ve herkesin" işleri yapmasına müsaade eden akışkan bir sisteme sahip oldukları şerhini düşüyordu. Anonymous'u nasıl bulduğunu sordum ve bana resim panolarından bahsetti. Böyle bir şeyden haberim yoktu. "Biliyorum, kulağa biraz salakça geliyor ama bir kere alıştığında bambaşka bir dünyayla karşılaşmış oluyorsun; hayatta olup bitenlere farklı bir gözle bakıyorsun," dedi. Bu bana çok etkileyici gelmişti. Söz konusu kişi rumuzunun Topiary olduğunu açıkladığında, bu kelimeyi Google'a girdim ve karşıma bahçe işleriyle ilgili referanslar çıktı. Bu insanlar kimdi?

HBGary saldırısını işlememin ardından, haberleri nasıl bir noktaya taşıyacağımı bulmak için uğraşırken, buna cevap bulmak üzere *Forbes*'un sorumlu

yazı işleri müdürü Tom Post'u aradım. Ben sosyal medyanın güvenlik zafiyetleri hakkında lafı uzatırken o dinledi ve sonra muhtemelen bütün o yıl aldığım en değerli tavsiyede bulundu: "Anonymous'a dair henüz haberleştirilmemiş her şeyi bir listele, sonra orada odaklanacak bir şeyler bulalım." Bana, Topiary gibi Anonymous'un arkasındaki insanlara dair daha fazla şey öğrenmem gerektiğini söyledi. Tavsiyesini benimsedim ve uyguladım. Kitap yazma fikri, başta *Forbes* çalışanlarının 2011'de beni teşvik etmesi üzerine şekillendi; beni cesaretlendirenlerden biri de derginin siber güvenlik yazarı Andy Greenberg'dü. Andy, daha sonraları, ikimiz de kitabın yazım süreciyle boğuştuğumuzda bana omuz verecekti —Andy, WikiLeaks ve hacktivizm üzerine 2012'de yayınlanan bir kitap yazdı. O noktadan hareketle, bana doğru düzgün bir kitap tasarısı yazma ve bunu yeniden kaleme alma konusunda William Morris'teki Epic Lupfer'den paha biçilmez tavsiyeler aldım; Lupfer bana akıl hocalığı yaptı, ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu arada, kitapta William olarak geçen o olağanüstü genç adamla (e-posta üzerinden) tanışmıştım. Bu, onun önce Facebook üzerinden benimle arkadaş olmaya çalışması, sonra da bana doğrudan üstü kapalı bir mesaj yollamasıyla başladı: "Merhaba. Ne bilmek istersiniz? Sorularınıza cevap vermem karşılığında size birtakım sorular sorabilir miyim? Olumsuz da olsa, cevap verirseniz çok memnum olurum. Sağ ol, Chelsea." Bu "Chelsea"nin neyin nesi olduğunu bilmediğimden bu mesajı görmezden geldim. Bir hafta sonra başka bir mesaj geldi: "Lütfen beni görmezden gelme, bu kabalık olur." Sonra: "Basit bir diyaloğa girmeyi istemek gerçekten çok mu?" Bugün bunu yapmış olduğum için şükrediyorum; sadece bunu yapmasaydım en nihayetinde onun "yıktığı hayatlardan" biri olabileceğimden dolayı değil, sonunda William'ın ilk mesajının uyandırdığı izlenimin çok ötesinde, tane tane konuşan, yardımsever ve cana yakın birini keşfettiğim için. William'a birçok insan kindar biri gözüyle bakacak olsa da, 4chan, Anonymous, hayatı ve hatta zihninin daha karanlık köşelerine dair hemen hemen her sorumu cevapladı. Bu yüzden ve mevcut kitap için 4chan kültürünün içyüzüne dair önemli bilgiler verdiği için, kocaman bir teşekkürü hak ediyor.

Teşekküre şayan bir diğer kişi de *Forbes*'un baş ürün müdürü Lewis D'Vorkin. *Forbes*'a katkı sağlayanlar için platformu kurduğu 2010 yazında şüpheyle karşılanmıştı çünkü bu platform *Forbes*'taki gazetecilerin çevrimiçi haber yollama tarzını tamamen değiştirmişti. Fakat D'Vorkin bu cüretkâr ve ziyadesiyle parlak hamlede bulunmamış olsaydı, bu kitap asla ortaya çıkmazdı. Söz konusu platform, benim gibi gazetecilere, hakikaten merak ettiğimiz hikâyelerin peşine düşme özgürlüğü ve okurlarımızın da bunları ne kadar merak ettiğini sonradan ölçme olanağı verdi. D'Vorkin'in *Forbes*'un mimarisini tamamen yenilemesi sayesinde, Anonymous'un dünyasına dair hikâyelere karşı sağlıklı bir

iştahın söz konusu olduğunu görebilmiş ve şimdi de bu hikâyeleri kovalamak için eşi benzeri olmayan bir fırsat yakalamıştım. Aynı zamanda patronum olan *Forbes*'un teknoloji editörü Eric Savitz, bu kitap için beni epey cesaretlendirdi. *Forbes*'un ürün geliştirmesinden sorumlu baş yapımcısı Coates Bateman, bu kitabın yayıncısı olan Little, Brown ile paha biçilmez bir işbirliği yaptı; *Forbes*'un hukuk danışmanı Kai Falkenberg ise yasal mevzulara dair bana sağlam tavsiyelerde bulundu.

LulzSec'in çekirdek üyeleri olan Hector "Sabu" Monsegur, Tflow, AVunit ve Pwnsauce gibi Anonymous'la bağlantılı insanların yanı sıra Barrett Brown, Laurelai Bailey, Jennifer Emick ve duruma gayet uygun bir biçimde bana anonim kalmak istediklerini söyleyen bir dizi başka insan dahil olmak olmak üzere birçok insana müteşekkirim. Bu kişilerden bazıları, özellikle de hacker'lar, benimle konuşurken her daim açık sözlü ya da dürüst olmasa da, bir gazeteci olarak benimle konuşmuş olmalarından dolayı bile kendimi şanslı sayıyorum. Birçok kişi, web'in ulaşılması bu kadar zor olan köşelerinin müdavimi bu insanlara erişim sağlamayı nasıl becerdiğimi sordu bana; cevabım şu: Beni birileriyle tanıştıran ve bana kefil olan kaynaklardan büyük destek gördüm. Ayrıca, ne kadar sosyopat, narsist ya da ikiyüzlü görünseler de, insanların hikâyelerini anlatma ve bir nevi miras bırakma yönünde sahici bir dürtüye sahip olduklarına inanıyorum. HBGary'ye saldıran ve sonra LulzSec'i kuran hacker'larla 2011 yılının Mart ayında ilk konuşmaya başladığımda, yaptığım röportajların Anonymous üzerine yazmakta olduğum bir kitaba katkı sağlayacağını söylemiş olmam, sanırım bu yüzden işe yaradı.

Ayrıca, şu anda Montreal'deki (Kanada) McGill Üniversitesi'nde Bilim ve Teknoloji Okuryazarlığı bölümünde Wolfe Kürsüsü'nde çalışan Gabriella Coleman, bana düzenli bir biçimde Anonymous'un bir kolektif olarak kim olduğuna ve nasıl işlediğine dair tazeleyici dozajlarda bilgi verdi. Coleman, Anonymous fenomenini araştırma konusunda olağanüstü bir adanmışlık sergiliyor. Daha geniş bir Anon tabanıyla IRC'ler üzerinden konuşarak, bu kitap için benim yaptığıma nazaran muhtemelen daha uzun vakitler geçirmiştir ve haklı olarak ona Anonymous'un ve Anonymous'un gelişiminin uzmanı gözüyle bakılıyor. Mutlaka bir gözünüz gelecek yıl gibi çıkacak kitabında olsun.

Kitabın tasarıma dair kimi zekice tavsiyelerde bulunan Anita Raghavan ve beni Launch Books'tan David Fugate'la da tanıştıran Stephane Fitch'e can-ı gönülden müteşekkirim; ikisi de eskiden *Forbes*'ta mesai arkadaşımdı. David, mümkün mertebe en iyi yayınevini, yani Little, Brown'u bulmam konusunda bana yardımcı oldu, parlak ve sürekli destekleyici bir tavır sergileyen bir ajans olduğunu gösterdi. Little, Brown ile ilişkimin başlarından beri, şirketin bu kitabı sahici ve sağlam bir biçimde savunmasından ve kitabı yayma hazırlayan John

Parsley'in net ve isabetli müdahalelerinden etkilendim. Konunun çetrefilli ve karmaşık olduğu, çoklu kimliği ve bazen güvenilmez olan hikâye anlatıcıları göz önünde bulundurulduğunda, kitabın kimi editörler için sıkıntılı bir metin olabileceğini hayal edebiliyorum fakat John, odağı gözden kaçırmamam konusunda ustaca bir iş çıkardı. Hikâyeyi mümkün olduğunca net bir şekilde anlatmama tam da gerektiği kadar editoryal müdahalede bulunarak yardımcı oldu.

Son olarak, 2011 yılının büyük bölümünü ve 2012'nin başlarını vakfettiğim, bu kitabın bazen insanı ülser eden araştırma ve yazım sürecinde bana daima destek olarak ve beni cesaretlendirerek işin altından kalkmamı sağlayan muhteşem arkadaş ve aile çevreme teşekkür etmeliyim. Bu arkadaşlarım, Miriam Zaccarelli, Natalie West, Luciana ve Elgen Strait, Victor Zaccarelli, Nancy Jubb, Il-Sung Sato, Anthea Dixon, Leila Makki ve etik bir hacker olan Magnus Webster'dır. Babam, bu kitabı yazmam konusunda bir numaralı amigom iken eşim, fikirden tasarıya ve el yazmasına doğru yol alışım esnasında inanılmaz bir destek ve sabır gösterdi. Kitaptan haberdar olmayan ve buna rağmen yolumu aydınlatan, el yazmasının son taslağını gözden geçirmeyi tamamladığım gün ölen ve kitabı adadığım bir diğer aile ferdim büyükannemdir. Doksan altı yaşında ve Azorlar'da bulunan uzak bir volkanik adanın bir çiftlik köyünden gelmiş olsa da, Anonymous ve yandaşlarının altında yatan hikâyelerde bilindik bir şeyler bulabileceğine inanıyorum. Jargonla ve teknolojik boş lafla dolu modern, gizemli dünyalarına rağmen, büyükannemin de tıpkı benim gibi, burada gayet insani bir hikâye görebileceğini düşünüyorum.

Tarihçe

5 Kasım 1994— Bilinen ilk hacktivizm ve siber itaatsizlik eyleminde, Zippies adlı bir grup, Birleşik Krallık hükümetine bağlı web sitelerine bir DDoS saldırısı düzenleyerek söz konusu sitelerin Guy Fawkes Günü'nden itibaren bir hafta boyunca çökmüş durumda kalmasını sağlıyor.

1999— anti.security.is web sitesindeki bir gönderinin bilinen web sitesi açıklarının ve istismar edilebilecek güvenlik zafiyetlerinin tamamen ifşa edilmesine bir son verilmesi çağrısında bulunmasıyla, Güvenlik Karşıtı hareket ortaya çıkıyor.

29 Eylül 2003— Christopher "moot" Poole, 4chan.net'in kaydını yapıyor. (Şu anda 4chan.org'dur.)

15 Mart 2006— Yirmi yaşındaki Jake Brahm, 4chan'e Ulusal Futbol Ligi stadyumlarında bombalar patlayacağına dair sahte tehditler yolluyor; iki yıl sonra altı aylık bir hapis cezasına çarptırılıyor.

12 Temmuz 2006— 4chan'deki /b/, yeniyetmelerin takıldığı sanal bir mekân olan Habbo Hotel'e baskın düzenliyor. Kitlesel bir biçimde, bu çevrimiçi oyuna girip hepsi gri takım elbiseli ve Afro tarzı saçları olan siyahi bir adam avatarıyla oraya doluşuyor, sanal havuzun girişini kapatıyor ve gamalı haç şeklinde diziliyorlar. Bu, "havuz kapalı" meminin ortaya çıkmasına yol açıyor.

Ocak 2007— Tartışmalı bir blogcu ve radyo programı sunucusu olan Hal Turner, /b/ kullanıcılarının web sitesine bir DDoS saldırısı düzenlemesi üzerine 4chan'e dava açmaya kalkışıyor fakat başarısız oluyor.

7 Haziran 2007— Partyvan'a bağlı /i/nsurgency sitesi, baskınlara dair bir bilgi merkezi olarak kuruluyor, sonra da Partyvan IRC ağının tesis edilmesiyle bir iletişim merkezi oluyor.

Temmuz 2007— Los Angeles'ta Fox News'a bağlı bir kuruluş, Anonymous'u "steroitli hacker'lar" ve bir "İnternet nefret makinesi" olarak tarif ediyor.

15 Ocak 2008— Gawker, Scientology Kilisesi'nin sümenaltı etmeye çalıştığı ve Tom Cruise'un yer aldığı bir video yayınlıyor. Kilise, YouTube'a, telif haklarını ihlal davası açıyor. Buna karşılık olarak, /b/'deki bir ilk gönderici, 4chan'i "büyük bir iş çevirip" Scientology'nin resmi web sitesini çökertmeye çağırıyor. /b/ kullanıcıları, Gigaloader adlı bir web aracını kullanarak, Scientology.org'u çökertmeyi ve bu siteyi 25 Ocak 2008'e dek belli aralıklarla devre dışı bırakmayı başarıyor.

21 Ocak 2008— Bir avuç Chanology katılımcısı, robotvari bir sesle Scientology'ye savaş açıldığını duyuran bir videoyu YouTube üzerinden yayınlıyor. Ertesi gün, binlerce yeni insan, Chanology saldırılarının tartışıldığı IRC kanalına katılıyor.

24 Ocak 2008— Anonymous, Scientology.org sitesini çevrimdışı düşürecek şekilde daha büyük bir saldırı düzenliyor.

10 Şubat 2008— Anonymous destekçileri, *V for Vendetta* filmindeki maskelerden takarak New York, Londra ve Dallas (Texas) gibi, dünyanın dört bir yanındaki önemli şehirlerde bulunan Scientology merkezlerinin önünde protesto eylemleri düzenliyor.

2008 yılının sonları— Destekçilerin konuya rağbet göstermez bir hal almasıyla birlikte, Scientology Kilisesi'ne yönelik protestolar ve siber saldırılar düşüşe geçiyor.

25 Ocak 2010— Anonymous destekçisi ve mühendislik öğrencisi Brian Mettenbrink, Project Chanology kapsamında LOIC adlı web aracını indirip kullandığı gerekçesiyle suçlu bulunup bir yıl hapis cezasına çarptırılıyor.

17 Eylül 2010— Hindistan menşeili Aiplex adlı yazılım şirketinin bir BitTorrent sitesi olan The Pirate Bay'e bizzat DDoS saldırıları düzenlemiş olduğunu itiraf etmesinin ardından, Anonymous destekçileri söz konusu şirkete bir DDoS saldırısı düzenliyor. Anonymous, Operation Payback adı altında telif hakları şirketlerine birkaç saldırı daha düzenliyor. Destekçiler, bir dizi IRC ağı üzerinden işbirliğine gidiyor.

Ekim 2010— FBI, Anonymous'un telif hakları şirketlerine yönelik saldırılarını incelemeye başlıyor; daha sonraları, bu, tam anlamıyla uluslararası bir soruşturmaya dönüşecek.

3 Kasım 2010— Sunucuları olan Anonymous destekçileri, Operation Payback ve diğer Anonymous operasyonlarına dair tartışmaları barındırmak için daha sağlam bir sohbet ağı olan AnonOps IRC'yi kuruyor.

28 Kasım 2010— Beş gazete, gizli bilgileri ifşa eden bir örgüt olan WikiLeaks tarafından sadece kendilerine servis edilmiş, ABD'ye ait diplomatik telgrafları yayınlamaya başlıyor. İlerleyen birkaç gün içerisinde, The Jester olarak bilinen bir hacktivist, WikiLeaks.org'a bir DDoS saldırısı düzenliyor ve siteyi çevrimdışı bırakıyor.

3 Aralık 2010— Çevrimiçi ödeme hizmetleri devi PayPal, bağışlarla kendisini idame ettiren WikiLeaks'e verdiği fonlama hizmetlerini kestiğini blogunda duyuruyor. Kısa bir süre sonra, AnonOps IRC'deki #command kanalında bulunan birkaç örgütleyici, PayPal'ın bloguna yönelik bir DDoS saldırısını koordine ediyor.

4 Aralık 2010— Anonops.net'te yayınlanan bir duyuruda, Anonymous'un "sansürle ilgili çeşitli hedeflere" saldırmayı planladığı ve Operation Payback'in "WikiLeaks'e destek olmak amacıyla" ortaya çıktığı söyleniyor.

6 Aralık 2010— AnonOps'taki örgütleyiciler, yine WikiLeaks'e verdiği fonlama hizmetlerini kesen İsviçre menşeili bir e-ödeme şirketi olan postFinance.ch'ye bir DDoS saldırısı düzenliyor. AnonOps'taki #operationpayback sohbet odasına kabaca 900 kişi giriyor ve 500 civarında insan da LOIC'i kullanarak saldırıya katılıyor.

8 Aralık 2010— AnonOps, LOIC kullanan 4.500 gönüllünün katılımıyla PayPal.com'a bir DDoS saldırısı düzenliyor fakat ancak botneti olan tek bir kişinin katılmasıyla siteyi tamamen çökertiyor. Şu anda 7.800 civarında insan, #operationpayback sohbet odasına katılmış durumdadır. O günün ilerleyen saatlerinde, yine WikiLeaks'e verdiği fonlama hizmetlerini iptal etmiş MasterCard.com ve Visa.com'a saldırıp ikisini de yaklaşık on iki saat boyunca devre dışı bırakıyorlar.

9 Aralık 2010— Paypal.com, MasterCard.com ve Visa.com'un çökertilmesine destek veren botnet sahipleri, AnonOps operatörlerine ve IRC ağına saldırarak, o gün için planlanmış Amazon'a yönelik bir saldırıyı hüsrana uğratıyorlar.

11 Aralık 2010— Hollanda polisi, Anonymous'un bir DDoS saldırısına katılmak üzere LOIC'i kullandığı gerekçesiyle on dokuz yaşındaki Marijn "Awinee" Gonlag'ı tutukluyor; bu, Avrupa ve ABD'de sonraki yıl yapılacak daha fazla tutuklamanın başını çekiyor.

15 Aralık 2010— PayPal'ın siber güvenlik ekibinde yer alan biri, PayPal'a saldırmak için LOIC'i kullanmış 1.000 kişinin IP adresini içeren bir USB belleği FBI'a veriyor.

Aralık 2010'un ortaları— AnonOps yöneticileri, ağları sürekli saldırıya uğrayıp bir strateji izleyemez hale geldiklerinde, bakım işleriyle uğraşmak zorunda kalıyor. Bunun sonucunda, Operation Payback; Operation Leakspin, Operation Overload ve Sarah Palin'in resmi web sitesine saldırı gibi birkaç yan operasyona bölünüyor.

Aralık 2010'un ortaları— Teknik beceriye sahip birkaç AnonOps destekçisi, ağın dışında, yaklaşık otuz siyah şapkalı hacker'ın —Sabu, Tflow ve Kayla'nın yanı sıra kanala davet edilen konuyla ilgili başka Anon'lar— gelecekteki operasyonları tartışabileceği, özel bir IRC kanalı kuruyor.

Ocak 2011'in başları— #InternetFeds'teki hacker'lar, o aralar demokratik halk ayaklanmalarının gerçekleşmekte olduğu Tunus gibi baskıcı Ortadoğu rejimlerinin web sitelerine baskınlar düzenlemeyi tartışıyor. Tflow adlı hacker, Tunusluların, hükümetin web trafiğini gözetlemesini engellemelerine imkân tanıyan bir web betiği yazarken Sabu, Tunus Başbakanının web sitesini tahrif ederek oraya Anonymous'a ait bir mesaj yerleştiriyor.

Ocak 2011'in ortalarıyla sonları arasında— #InternetFeds'in üyeleri, Cezayir ve Mısır dahil olmak üzere, başka Ortadoğu hükümetlerinin web sitelerini hack'leme ve tahrif etme konusundaki işbirliklerini sürdürüyor.

27 Ocak 2011— Britanya polisi, Nerdo ve Fennic rumuzlu AnonOps operatörleri dahil olmak üzere, Operation Payback kapsamındaki PayPal, MasterCard ve Visa'ya yönelik saldırılarla bağlantılı olarak beş adamı tutukluyor.

4 Şubat 2011— *Financial Times* gazetesinin, HBGary Federal adlı bilişim güvenliği şirketinin CEO'sunun bizzat Anonymous'u araştırmış olduğu ve çekirdek lider kadrosunun gerçek kimliklerini tespit ettiği yönündeki sözlerini aktardığı gün, #InternetFeds'te yer alan ufak bir hacker grubu, söz konusu

şirkete yönelik bir saldırıyı konuşmak üzere, başka bir özel IRC kanalında buluşuyor.

6 Şubat 2011— "Anonymous'un," hem Aaron Barr'a hem de kardeş şirket HBGary Inc.'in iki yöneticisine ait on binlerce kurumsal e-postayı çalmış olduğu haberleri çıkıyor; onun Twitter beslemesini de ele geçiriyor ve sitesini DDoS'luyorlar.

Şubat ayı içinde— #InternetFeds'den aynı grup, bir e-posta görüntüleyicisi üzerinden Aaron Barr'ın özel e-postalarını yayınlıyor. Gazeteciler ve destekçiler, Barr'ın WikiLeaks'e ve ABD Ticaret Odasının karşıtlarına yönelik tartışmalı siber saldırılar önerdiğini keşfediyor. Barr, istifa ediyor.

24 Şubat 2011— Anonymous'un bir destekçisi olan Topiary, bir radyo programında tartışmalı Westboro Baptist Kilisesi'nin bir temsilcisiyle karşı karşıya gelirken, Anonymous söz konusu kiliseye ait bir web sitesini radyo yayını esnasında canlı olarak hack'leyip tahrif ediyor. Bunun sonucunda ortaya çıkan YouTube videosu, bir milyonu aşkın tıklama alıyor.

2011 Şubat'ının ortalarıyla sonları arasında— Chanology'nin eski bir destekçisiyken daha sonra Anonymous karşıtı kampanya yürüten Jennifer Emick, Anonymous'ta kilit rol oynayan hacker'ların ve destekçilerin gerçek kimliklerini araştırmaya karar veriyor ve Sabu, nam-ı diğer Hector Monsegur hakkındaki ayrıntıları ortaya çıkarıyor.

2011 Mart'ının ortaları— Emick ve bir avuç dolusu mesai arkadaşı, Backtrace adındaki bir siber güvenlik şirketi kisvesine bürünerek, Monsegur'un adı dahil olmak üzere yetmiş isimden oluşan bir liste yayınlıyor. Bundan kısa bir süre sonra FBI, Emick ile irtibata geçiyor.

1 Nisan 2011— Sony'nin George "Geohotz" Hotz adlı bir hacker'a dava açmasının ardından, Anonymous destekçileri, söz konusu şirkete savaş açtıklarını duyuran dijital bir bildiri yayınlıyor. Ardından Sony'nin web sitelerine ve PlayStation Ağı'na yönelik bir DDoS saldırısı düzenleyip, oyun oynayan insanları hayli sinirlendiriyorlar.

7 Nisan 2011— Anonymous'la hareket eden örgütleyiciler, PlayStation Ağı'nı engellemek istemedikleri gerekçesiyle Sony'ye yönelik DDoS saldırılarını iptal ediyor fakat ağ, o ay boyunca çevrimdışı kalıyor.

Nisan 2011— Topiary ve Sabu, Anonymous'tan ayrılmayı tartışmalarının ardından, daha fazla baskın düzenlemek için beraber hareket etmek üzere HBGary saldırısını düzenleyen ekibi yeniden toparlamaya karar veriyor. Tflow ve Kayla adlı hacker'lar yine Topiary ve Sabu'yla birlik oluyor; AVunit adlı bir diğer Anonymous destekçisi ve daha sonraları Pwnsauce rumuzlu İrlandalı bir hacker onlara katılıyor. Bu altılı, Anonymous'un —medya kuruluşlarına saldırmamak gibi— en gevşek ilkeleriyle dahi kendilerini kısıtlamayan ufak bir hacker fraksiyonu kuruyor. Gruba LulzSec adını veriyorlar. Sabu ve Kayla gibi üst düzey kullanıcı bilgilerine ulaşabilen hacker'lar, verileri çalıp yayınlamak için istismar edebileceği güvenlik zafiyetleri bulmak üzere kamuoyunca bilinen web sitelerini taramaya başlıyorlar.

2 Mayıs 2011— Sony, Nisan ayının ortalarında ağına izinsiz bir biçimde girildiğini duyuruyor. Bu 75 milyonu aşkın PlayStation Ağı hesabına ait kişisel ve finansal bilgileri tehlikeye atıyor, Anonymous bunun sorumluluğunu üstlenmemiş olsa da, Sony daha sonra, söz konusu hacker'ların "Anonymous" ve "Orduyuz" kelimeleriyle işaretli bir dosya bıraktığım iddia ediyor.

9 Mayıs 2011— AnonOps'ta yer almış eski bir operatör sahtekârlık yapıyor ve VPN'ler ve başka vekil sunucularla korunmadıkları takdirde ardındaki kişilerin teşhis edilmesini sağlayabilecek, 653 kullanıcı adı ve IP adresinden oluşan bir liste yayınlıyor.

7 Mayıs 2011— LulzSec, yeni oluşturulmuş @lulzsec adlı Twitter hesabı üzerinden Fox.com'u hack'leyip televizyonda yayınlanan *The X Factor* adlı yetenek programının potansiyel yarışmacılarından oluşan gizli bir veritabanını yayınladığını duyuruyor.

30 Mayıs 2011— *PBS NewHour* adlı haber programı, WikiLeaks hakkında grubun hoşlanmadıklarını söylediği bir belgesel yayınladıktan sonra, LulzSec, PBS'in bilgisayar ağını hack'liyor. LulzSec, PBS çalışanlarının e-posta adresleri ve şifrelerinden oluşan bir listeyi yayınlarken, Topiary öldürülen rapçi Tupac Shakur'un yaşadığına ve bulunduğuna dair kandırma amaçlı bir haber yazıp bunu *PBS NewsHour*'un web sitesi üzerinden yayınlıyor. Grubun kurucuları, güvenilir destekçilerden oluşan ikinci bir ağ katmanı kurmayı tartışıyor; söz konusu kişilerin birçoğu Sabu'nun hacker'lık yapan arkadaşlarıdır.

2 Haziran 2011— LulzSec, SonyPictures.com'a düzenlemiş olduğu saldırıyı duyuruyor ve sitenin bir milyonu aşkın kullanıcısının kişisel bilgilerini tehlikeye attıklarını söylüyor.

3 Haziran 2011— LulzSec, FBI'a bağlı bir kuruluş olan Atlanta InfraGard'ın web sitesini tahrif ediyor ve sitenin aralarında FBI ajanlarının da bulunduğu 180 kullanıcısına ait e-posta adresleri ve şifrelerinden oluşan bir liste yayınlıyor.

6 Haziran 2011— LulzSec, o zamanın parasıyla 7.800 dolar değerinde 400 Bitcoinluk bir bağış alıyor.

7 Haziran 2011— İki FBI ajanı, Hector "Sabu" Monsegur'u New York'taki evinde ziyaret ediyor; onu, işbirliğine gitmediği takdirde kredi kartı bilgileri çaldığı gerekçesiyle iki yıllık bir hapis cezasına çarptırmakla tehdit ediyor. Monsegur, LulzSec'e liderlik etmeyi sürdürürken muhbir olmayı kabul ediyor.

8 Haziran 2011— LulzSec'e bağlı hacker'lar, Sabu'nun yirmi dört saat boyunca çevrimdışı olduğunu fark ediyor ve FBI "baskını yediğinden" endişeleniyor. Birleşik Krallık saatiyle o gecenin ilerleyen saatlerinde, Topiary Sabu'yla irtibata geçiyor; Sabu, büyükannesinin öldüğünü ve birkaç gün boyunca LulzSec'in faaliyetlerine katılmayacağını söylüyor.

15 Haziran 2011— LulzSec, CIA'in resmi web sitesine düzenlenen bir DDoS saldırısını üstleniyor. Söz konusu saldırı, bir botnete sahip olan ve artık Anonymous'u destekleyen eski AnonOps operatörü Ryan tarafından gerçekleştiriliyor.

16 Haziran 2011— WikiLeaks'in bir temsilcisi Topiary ile irtibata geçiyor ve örgütleyici çekirdek kadrodan birilerinin LulzSec ile görüşmek istediğini söylüyor. Sonunda Topiary ve Sabu, bir WikiLeaks temsilcisi ve Julian Assange gibi görünen biriyle IRC üzerinden konuşuyor. Söz konusu temsilci, bir bilgisayar ekranında IRC sohbetlerini gerçek zamanlı olarak gösteren sonra da kameranın dönüp dizüstü bilgisayarı başına oturmuş Assange'ı gösterdiği bir videoyu geçici olarak YouTube'a yükleyerek Assange'ın orada olduğunu "doğruluyor." Bu grup, nasıl bir işbirliğine gidebileceklerini tartışıyor.

19 Haziran 2011— LulzSec, Güvenlik Karşıtı (ya da Antisec) hareketin diriltilmesini teşvik eden, hükümetlerin ve devlet dairelerinin web sitelerine yönelik siber saldırıların düzenlenmesi gerektiğini savunan bir basın açıklaması yayınlıyor.

20 Haziran 2011— Ryan, Antisec duyurusunun şaşırtıcı düzeyde geniş bir yankı uyandırmasından dolayı heyecanlanarak botnetiyle, Britanya'nın Ciddi Organize Suçlar Ajansı'nın web sitesi dahil olmak üzere kimi bilindik sitelere DDoS saldırıları düzenliyor. O akşam daha sonra, Britanya saatiyle 22:30'da, Britanya'daki evinde tutuklanıyor.

23 Haziran 2011— LulzSec, polis memurlarının isimleri ve adresleri dahil olmak üzere Arizona emniyetinden çalınmış hassas belgeleri yayınlıyor. Topiary ve Tflow'un da aralarında yer aldığı LulzSec üyeleri, fazla ileri gitmiş oldukları yönünde bir hisse kapılarak grubu sonlandırmayı tartışıyor.

24 Haziran 2011— Topiary ve Tflow, AVunit ve Sabu'ya LulzSec'e bir son vermek istediklerini söylüyor; ateşli bir tartışma fitilleniyor.

26 Haziran 2011— LulzSec, "Lulzla Geçen 50 günün" ardından dağıldığını ilan ediyor.

18 Temmuz 2011— LulzSec, News International'ın sahibi Rupert Murdoch'ın ölümüne dair uydurma bir haberi, Britanya'da tabloid formatında çıkan, Murdoch'a ait *The Sun* gazetesinin web sitesine yüklemek üzere bir hack daha yapmak için geri dönüyor.

19 Temmuz 2011— Britanya polisi, Tflow adlı LulzSec hacker'ı olduğunu iddia ettikleri on altı yaşındaki bir erkeği tutukladıklarını açıklıyor.

27 Temmuz 2011— Polis, LulzSec'teki Topiary olduğundan şüphelendikleri Shetland Adası sakini Jake Davis'i tutukluyor.

2 Eylül 2011— Britanya polisi, Kayla olduğunu düşündükleri yirmi dört yaşındaki Ryan Ackroyd'u tutukluyor.

24 Aralık 2011— Anonymous, "Lulz Noeli" şiarı altında, ABD güvenlik istihbaratı şirketi Stratfor'dan binlerce e-posta ve gizli veri çaldığını duyuruyor. Diğer LulzSec mensupları tutuklanmışken hâlâ ortalıkta dolaştığını iddia eden Sabu, özel sohbet odaları üzerinden söz konusu operasyonu gözetliyor ve FBI'a saldırıyı örgütleyenlere dair bilgi veriyor.

6 Mart 2012— Hector Monsegur'un son sekiz aydır bir FBI muhbiri olarak çalıştığı, Chicagolu Jeremy Hammond'a ve LulzSec ile içli dışlı olmuş beş kişiye dair suçlamalarda bulunmaları için FBI'a yardım ettiği haberi yayınlanıyor.

Notlar ve Kaynaklar

KISIM 1

1. Bölüm: Baskın

Aaron Barr'ın kariyeri, evi ve aile yaşantısına dair betimlemeleri içeren ilk sayfalar, Barr ile hem telefon üzerinden hem de Londra'da yüz yüze yapılmış bir toplantı kapsamındaki röportajlara dayanıyor. HBGary Federal'daki çalışmalarına dair başkaca ayrıntılar, yayınlanmış e-postalarını deşen ve şirkete ilişkin planlarının yanı sıra Hunton & Williams'a getirdiği önerilerin parçalarını bir araya getirerek mevzuya dair bir manzara çizen, *Wired*'ın ThreatLevel adlı blogunda yayınlanmış bir özel araştırma haberine dayanıyor. Nate Anderson'un katkısıyla hazırlanan bu habere "Spy Games: Inside the Convoluted Plot to Bring Down WikiLeaks" [Casusluk Oyunları: WikiLeaks'i Çökertmeye Yönelik Karmaşık Komplonun İçyüzü] başlığı atılmıştı. Aaron Barr'ın, yakında yapacağı araştırmayı açıkladığı *Financial Times*'taki yazının başlığı ise "Cyberactivists Warned of Arrest" [Siberaktivistlere Tutuklanma Uyarısı] idi; söz konusu yazı, San Francisco muhabiri Joseph Menn tarafından kaleme alınıp ilk olarak 4 Şubat 2011'de yayınlandı ve ertesi gün güncellendi. Barr ile HBGary Inc.'deki Greg Hoglund'ın saldırıdan önceki e-posta yazışmalarına dair başkaca ayrıntılar, söz konusu hacker'ların Şubat ayı ortalarında yayınladığı HBGary e-posta görüntüleyicisine dayanıyor.

Sabu'nun ergenlik döneminde bilgisayarları hack'lemesine dair bilgiler, Nisan 2011'de, yani tutuklanıp FBI muhbiri olmasından iki ay önce, onunla Internet Relay Chat üzerinden yapılan röportajlara dayanıyor. New York'ta doğup büyüdüğüne dair diğer bilgiler, aynı yıl daha sonraki bir tarihte tutuklanmasının ardından düzenlenen mahkeme belgelerine dayanıyor.

Kitap boyunca işlenen ve Kayla'nın öne sürdüğü kişisel bilgiler, onunla 2011 yılının Mart ile Eylül ayları arasında e-posta ve Internet Relay Chat üzerinden yapılan röportajlardan edinildi. Onun, bir webcam'i bıçakla deldiğine dair bilgi, Topiary ile çevrimiçi ortamda

yapılan bir röportajdan edinildi. Yine kitap boyunca Topiary'ye dair verilen bilgiler, onunla (Jake Davis'le) Aralık 2010 ila 2012 yılın yazı arasında çevrimiçi ortamda, telefon üzerinden ve yüz yüze yapılmış röportajlara dayanıyor. Tflow'a dair bilgiler Topiary ve bizzat Tflow ile yapılmış görüşmelerde toplandı; Tflow'un Sabu ve Topiary'yi gizli IRC kanalına davet ettiği bilgisi, Topiary'den, anonim kalmak isteyen bir başka hacker ve bizzat Sabu'dan alındı. Söz konusu hacker'ların şirketin şifrelerini kırmak için HashKiller adlı web sitesini nasıl kullandıkları sorusu dahil olmak üzere HBGary saldırısını nasıl planladıklarına dair ayrıntılar, Topiary'yle IRC ve Skype (sadece ses ile) üzerinden yapılan görüşmeler sırasında alındı.

Barr'ın Anonymous üzerinde yaptığı araştırmasının ayrıntıları ("Mmxanon—states... ghetto," dahil olmak üzere), söz konusu hacker'ların çevrimiçi ortama yükledikleri araştırma notlarından alınmıştır.

CommanderX'in de aralarında olduğu hacker'lar ile Barr arasında geçen diyalog, —kısmen Pastebin adlı web aracına konan, kısmen de "(Virtually) Face to Face: How Aaron Barr Revealed Himself to Anonymous [(Sanal alemde) Yüz yüze: Aaron Barr kendisini Anonymous'a nasıl ifşa etti?] başlıklı ve Nate Anderson'ın ArsTechnica'da yayınladığı makalede geçen— sohbet kayıtlarından alındı. Barr ile Topiary arasında geçen, sonunda "Ateşlerde yanarak geber. İşin bitti," ifadesinin kullanıldığı diyalog, saldırıdan birkaç gün sonra, Topiary ile Skype üzerinden yaptığım bir sohbete kesilip yapıştırılan, sohbet günlüğünden alınma bir parçadandır. Saldırıya dair diğer ayrıntılar, hem Jake Davis ile yapılan görüşmeler hem de çevrimiçi ortamda Sabu, Kayla ve başka hacker kaynaklarla yapılan görüşmeler sırasında alındı. Şubat 2011'deki SuperBowl'a dair ayrıntıları, çeşitli spor haberlerinden ve HBGary saldırısına ilişkin çevrimiçi ortamlardaki gelişmeleri takip ederken bizzat müsabakayı izleyerek edindim. Topiary ile zaten düzenli olarak görüşüyor olmama rağmen, bu saldırı gruptaki diğer insanlarla —önce Kayla, sonra Sabu, sonra Tflow ile— tanıştırılmama yol açtı.

SQL, bir formül akışı gibidir. Bir örnek vermek gerekirse: "isim=SMITH olduğunda kişinin kredi kartını seç." ["Select creditcard from person where name=SMITH"]. Birileri, bir SQL enjeksiyonu saldırısı düzenleyecek olursa şöyle bir kod enjekte edebilirler: "a=SMITH olduğunda b'den a'yı seç" ["Select a from b where a=SMITH"]

Bu hacker'lar, Barr'ın CogAnon olduğunu nereden bildi? Daha sonraları Topiary, *Financial Times*'taki yazıyı görüp HBGary Federal ağına girmelerinin neredeyse hemen ardından, aralarından birinin Barr'ın şirket içi e-postalarının başlığındaki bağlantılarda, kullandığı VPN'in (Sanal Özel Ağ'ın) geçtiğini gördüğü yönünde bir izahat getirdi. Barr, Anonymous'un kullandığı ve AnonOps olarak bilinen Internet Relay Chat'e giriş yaparken aynı VPN bağlantısını kullanmıştı. Hacker'ların yapması gereken, bu IP adresini sohbet ağının operatörlerinden birine paslamaktı; o operatör de hızlıca bir arama yaptı. Beklendiği üzere, operatörün karşısına CogAnon ismi çıktı.

2. Bölüm: William ve Anonymous'un Kökenleri

Christopher Poole'un 4chan'i nasıl oluşturduğuna dair bilgiler, Poole'un *New York Times*'ın Bits adlı bloguna vermiş olduğu bir röportajdan edinildi. "One on One: Christopher Poole, Founder of 4chan" [4chan'in kurucusu Christopher Poole ile Başbaşa] başlıklı makale, 19 Mart 2010 tarihinde yayınlandı.

2004 yılında *New York Times*'ta yayınlanan "Japanese Find a Forum to Vent Most-Secret Feelings" başlıklı makale ve 2008 yılının Mayıs ayında *Wired*'da yayınlanan "Meet Hiroyuki Nishimura, the Bad Boy of the Japanese Internet" başlıklı makale, Japonya'daki 2chan'e dair edindiğim bilgilerin kaynağıdır.

4chan'in Something Awful'daki "TWO TIMES THE CHAN" duyurusu gibi 4chan'in gelişimine dair diğer ayrıntılar, bir web geliştiricisi olan Jonathan Drain'in 4chan'in tarihi üzerine jonnydigital.com'da yayınlanmış bir makalesinden alındı. Moot'un "bir geciktirme bidonu" olarak bahsettiği bilgisi, 4chan'in "haber" sayfası olan 4chan.org/news?all'daki 2 Ekim 2003 tarihli bir duyurudan edinildi.

Resim panosu kullanıcıları, Shii'nin 4chan'deki anonimliği teşvik ettiği yönündeki hikâyeyi gayet iyi biliyor olsa da, burada verilen bilgiler Shii'nin web sitesi olan shii.org'daki tanıklıktan alındı.

Burada William adıyla anılan genç adamın hayatına, görüşlerine ve güvenlik zafiyeti istismarlarına dair ayrıntılar, Şubat 2011 ile 2012 yılının yazı arasında yapılan birçok e-posta yazışması ve birtakım yüz yüze görüşmelerden elde edildi. William, bana —2011 Temmuz'unda gerçekleşmiş bir görüşme esnasında— "Jen'in" (gerçek adı değil) PhotoBucket hesabını hack'leme hikâyesini anlattıktan sonra Jen'in ve "Joshua Dean Scott'ın" fotoğraflarını e-postayla yolladı. Bu resimleri dosyaladım. Örneğin, Scott bir fotoğrafta, "Jen götümün sahibidir 3/2/11" yazılı bir kâğıt tutuyor. Bir beyzbol şapkası takmış, dudağında halka şeklinde bir küpe, kafasının üstüne Converse marka siyah bir ayakkabı ve yüzünde hafif bir gülümseme var. William, anlattığı hikâyeleri doğrulamak üzere, kimi vesilelerle bana hem Facebook üzerinden trolllediği insanlarla yaptığı sohbetlerin hem de /b/'de katıldığı saldırıların mesaj dizilerinin ekran görüntülerini yolladı. Bu kitapta anlatılan, çevrimiçi ortamlarda bireylere yapılan kötü şakalar ve verilen gözdağları, William'ın beni haberdar ettiği, geceleri yapılan güvenlik zafiyeti istismarlarının sadece ufak bir kısmını teşkil ediyor.

/b/ ve 4chan'e dair diğer bilgilerin kaynağı, mem havuzu Encyclopedia Dramatica (artık ohinternet.com'a yönlendiriliyor), KnowYourMeme.com ve Jake Davis'le yapılmış görüşmelerdir.

3. Bölüm: Herkes Buraya Gelsin

Topiary'nin çocukluğunun erken dönemlerine ve Shetland'daki hayatına dair ayrıntıların büyük çoğunluğu, bizzat Topiary (Jake Davis) ile çevrimiçi ortamlarda ve yüz yüze yapılan görüşmelerden ve tutuklanmasının ardından annesi Jennifer Davis'le yapılan konuşmalarda geçen başka bilgilerden ve teyitlerden alındı. Nisan ayının ortaları itibariyle kefaletle serbest bırakıldı ve annesinin evinde yaşıyordu, 11 Mayıs 2012'de Britanya'nın bir ceza mahkemesinde yapılacak olan suçlamaya ilişkin beyan ve dava idaresi oturumunu bekliyordu. Üvey babası Alexander "Allie" Spence'in ölümü gibi kilit önem arz eden birkaç ayrıntı, gazete haberleriyle teyit edilmiş oldu. Shetland'daki manzaraya dair ve modern dükkânların olmadığı yönündeki betimlemeler, Haziran 2011'de Davis'le ilk kez buluşmak üzere günübirlik olarak Lerwick'e yaptığım ziyarete dayanıyor.

Davis'in San Antonio'daki (Teksas) Applebbe's lokantasını işletmek için sık sık telefonla aramasına ilişkin ayrıntılar, bizzat Davis'le yapılan görüşmelerden elde edildi. Applebee's

aramalarının kayıtlarını sunamamış olsa da, benzer aramaların ses dosyalarını tedarik etti.

/b/ baskınlarının alışıldık özelliklerinden biri, kullanıcıların çevrimiçi bir hedefe "akın etmesiydi," bunun ardında yatan fikir ise söz konusu hedefi ezip geçmekti. Bir foruma şoke edici resimlerin olduğu gereksiz e-postalar göndermek gibi örnekler verildi; bu, /b/ kullanıcılarının alışıldık bir taktiğidir ve son olarak bir komedi sitesi olan 9gag'in başına gelmiştir. /b/'nin *Time* dergisinin "Yılın Kişisi" oylamasını çarpıttığı baskın, 2009'da gerçekleşmişti; 4chan kullanıcıları, mükemmel bir ekip oluşturup Christopher "moot" Poole'u *Time*'ın oylamasının zirvesine çıkaran çok sayıda sahte oylar gönderen bir bot programlamıştı. Ona imkânsız bir miktar olan on altı milyon oy vermiş, sisteme hile katarak sıralamayı yirmi ismin baş harfleri okunduğunda "Marblecake aslo the game" ["oyunu da mermer-kekleyin"] ifadesi çıkacak şekilde ayarlamışlardı. 2008'de Project Chanology'nin (bkz. Bölüm 5) ekseriyetle örgütlendiği IRC kanalına gönderme yaptığı düşünülüyor. *Time* dergisi, hack'lemeye dair ayrıntıları içeren bir video koyup, moot'un bu oylamanın ardında kimlerin olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı yönündeki bir ifadesini alıntıladı.

Habbo Hotel baskını ve Operation Basement Dad'in hikâyeleri, esasında Davis'in tanıklığına dayansa da, ReadWriteWeb'te çıkan 16 Nisan 2009 tarihli "Operation Basement Dad: How 4Chan Could Beat CNN & Ashton Kutcher" başlıklı makalede ve Habbo Hotel'i olayında 8 Nisan 2009'da Fox News'ta çıkan "4Chan: The Rude, Raunchy Underbelly of the Internet" başlıklı çevrimiçi makale tarafından teyit edilmiştir.

Internet Relay Chat'in kökenine dair ayrıntılar, bir bilgisayar danışmanı ve hacker olan Daniel Stenberg'in kaleme aldığı ve kendi web sitesinde (http://daniel.haxx.se/) yayınlanmış "History of IRC" başlıklı çevrimiçi makaleden alınmıştır. IRC kanallarının sayısı ve kanallardaki kullanıcı sayısı gibi kimi ilave ayrıntılar, IRC'ye ilişkin bizzat yaptığım araştırmaya dayanıyor. Yaygın olarak kullanılan "Everyone get in here" [Herkes buraya] ifadesinin kaynağı, Jake "Topiary" Davis'tir ve bu cümlenin sıkça kullanıldığını chanarchive.org gibi resim panosu içeriği depoları üzerinden doğruladım.

4. Bölüm: Kayla ve Anonymous'un Yükselişi

Kayla'nın, çocukluğu ve ebeveynlerine dair ileri sürdüğü özgeçmişin ana kaynağı, bizzat Kayla'yla çevrimiçi ortamda yapılmış görüşmelerdir.

Kayla'nın on altı yaşındaki bir kız olduğunu iddia ederken yalan söylediği görüşünün kaynağı, kendi gözlemlerim ve başka hacker'larla yapılan sohbetler olmakla birlikte Büyükşehir Polisi'nin Ryan Ackroyd'u Eyül 2011'de tutuklaması buna dair bir kanıt teşkil ediyor. 2012 yılının Nisan ayının ortaları itibariyle, Mart ile Eylül 2011 arasında Internet Relay Chat üzerinden görüştüğüm kişinin Ackroyd olduğunu doğrulayamam. Söylentilere göre, Kayla "cinsiyet değiştirmiş bir hacker"dı ancak Ackroyd, ilk kez Westminster Sulh Ceza Mahkemesi'ne çıkarıldığında cinsiyet değiştirmiş gibi bir görünüm sergilemiyordu; o zamanlar, yani 16 Mart 2012'de yirmi beş yaşındaydı.

"Başkalarına değerini kanıtlamak için, derin bir hikâyeler anlatma dair ihtiyacı hissediyordu," ifadesi, onun LulzSec günlerinden kalma, #HQ ve #pure-elite'ten sızdırılmış sohbet kayıtlarındaki yorumlarından geliyor; okuduğum şeylere, Project Chanology esnasında fitillemiş olmakla övündüğü saldırılar hakkındaki yorumları da dahildir. Kayla, çevrimiçi ortamlarda çözmesi o kadar güç biriydi ki Hector Monsegur, Jake

Davis, Aaron Barr, Gregg Housh, Jennifer Emick, Laurelai Bailey ve anonim başka kaynaklarla telefon üzerinden ve yüz yüze yapılan görüşmeler, onun gerçekte kim olduğuna dair spekülasyondan çok daha fazla bilgi veriyordu.

Kimi erkeklerin çevrimiçi ortamlarda kadın olduklarını iddia etmeye meyilli olduklarına dair arka plan bilgisi, hacker'larla yapılmış sohbetlerle memler âlemine ve internet kültürüne dair genel bilgilerden elde edildi. "İnternette kız yok" cümlesi, bu bağlamda aktarılan bazı şeylere kaynaklık etmiş KnowYourMeme.com'da başlı başına bir giriştir; /b/'ye düşülen popüler "Memeler ya da SKTGT" yorumu, /b/'de bizzat yaptığım gezintiler ve Willam ile yaptığım sohbetlerden edinildi. Bu arada, internetin 47 Kuralı çevrimiçi ortamlarda yaygın bir biçimde yayınlanmıştır.

IP adreslerini izah ederken, (artık tükenmiş olan) IPv4 adreslerinden bahsediyorum. Son IPv6 adresleri, iki nokta üst üste işaretiyle bölümlenmiş bir rakam ve harf kombinasyonudur.

Partyvan konusundaki ayrıntıların kaynağı, adının geçmesini istemeyen ve Chanology zamanlarından kalma bir örgütleyici ile yapılan görüşmeler, Kayla'yla yapılmış görüşmeler ve /i/nsurgency W/i/ki olarak da bilinen partyvan.info sitesinin içeriğinden alındı.

Fox L.A. televizyonunda Temmuz 2007'de çıkan habere dair bilgiler, o haberin YouTube'daki videosundan elde edildi.

5. Bölüm: Chanology

Tom Cruise'un videosunun yayınlanmasına dair bilgiler, Scientology'ye karşı bir kampanya yürüten Barbara Graham ile yapılan görüşmeler ve bir gazeteci olan Mark Ebner ile e-posta yazışmalarımızdan edinildi. Patty Pieniadz, "pooks" rumuzuyla 4 Eyül 2011'de WhyWeProtest.net sitesinde "The Story Behind the Tom Cruise Video Leak" başlığı altında ve kendince ayrıntılı bir aktarımda bulundu; bu bölümün başlarındaki bazı yerlerin kaynağı da bu aktarımdır. Videoya dair betimlemeler bizzat bu videoyu YouTube'da izlemem sayesinde oluştu. Ebner'e kalırsa, eski bir Scientology mensubu ve bir televizyon muhabiri olan Mark Bunker, kendi YouTube hesabı üzerinden videoyu ilk yükleyen kişidir. Bunker, bunun ardından medyada ilişkide bulunduğu kimi insanlara haber vermiş, birkaç saat sonra da videoyu silmiştir.

Viacom'un YouTube'un sahibi olan Google'a karşı 1 milyar dolarlık bir telif hakları ihlali davası açmasına dair bilgilerin kaynağı, 14 Mart 2007'de *New York Times*'ta "WhoseTube? Viacom Sues YouTube Over Video Clips" başlığı altında yayınlanan yazı dahil olmak üzere, çeşitli haberlerden alındı.

15 Ocak'ta Scientology baskınına dair /b/'deki orijinal mesaj dizisinin metni 4chanarchive.org'dan alındı. /b/'deki Scientology karşıtı mesaj dizisinin ilk göndericisinin bir kadın olduğuna dair söylentinin kaynağı Gregg Housh ile yapılan bir görüşmedir.

DDoS saldırılarına dair ayrıntılar, bu tarz siber saldırıların nasıl işlediğine dair web'te yayınlanan çok sayıda makalenin yanı sıra bilişim güvenliği uzmanları ve Anonymous'a bağlı hacker'larla arka planda yapılan görüşmelerden edinildi. Graham Cluley'nin "on beş şişko adam" benzetmesinin ilk kaynağı, Cluley'nin 6 Ağustos 2009 tarihinde bir araştırma şirketi olan Sophos'un Naked Security adlı blogunda yayınladığı bir yazıdır. Hal Turner'a yönelik 4chan saldırısının arka planına dair bilgiler, hem sayısız blog gönderisi hem de arşivlenmiş 4chan mesaj dizilerine dayanıyor. İnsanların bir DDoS saldırısına katılım sağlamak üzere 4chan'in /rs/ panosundan "en az bir düzine ücretsiz

yazılım aracı" indirebileceği bilgisi, Housh ile yapılan bir görüşmeden edinildi. 1., 2., 3., vs. aşamalara ve /b/'nin özellikle de Gigaloader üzerinden Scientology.org'a nasıl darbe indirdiğine dair bilgiler, gerçek mesaj dizisinin arşivlenmiş halinden alındı. Gigaloader'a dair ayrıntılar, çeşitli internet forumlarında bu web aracı hakkında yapılan tartışmaların parçalarının bir araya getirilip bilgilerin teyit edilmesi üzerine aktarıldı.

Bu bölümün daha ileriki kısımlarında yer alan, yüzlerce insanın IRC'deki #xenu kanalına akın etmesine, sonra da fiziki protestolara geçişin ve #marblecake organizasyon merkezinin kuruluşuna dair bilgiler, Gregg Housh ile telefon üzerinden yapılan bir görüşme ve isminin verilmesini istemeyen bir diğer Chanology örgütleyicisiyle yapılan e-posta yazışmaları sayesinde elde edildi. Chanology'nin başlıca olaylarına dair bir tarih cetveli, gayet isabetli bir ismi olan chanologytimeline.com adlı sitede mevcuttur.

Housh, kendisiyle yapılan bir görüşme esnasında telif haklarını ihlal ettiği için tutuklandığını doğruladı. Diğer ayrıntıların kaynağı, New Hampshire ABD Bölge Mahkemesi tarafından 23 Kasım 2005'te verilen "Booker değişikliği talebi"dir. Talep, Housh'ın 2001'de otomatik olarak yeni yazılım arayan bir bilgisayar programı yazmasıyla ilgili olarak, telif yasasını ihlal etmek suretiyle bir komplo maddesine göre suçlu olduğunu itiraf ettiğini gösteriyordu. Housh'ın ailesinin geçmişine dair ayrıntılar, mahkeme talebinden ve "Savunma Makamının Geçmişi ve Özellikleri" başlıklı bölümden alındı. Talepte ayrıca FBI'ın 2001 yılında Housh ile dava hakkında görüştüğü ve kendisinin suçlarını hafifletmek için FBI ile "dört yıl boyunca" işbirliği yapmaya çalıştığı ifade ediliyor. Housh'un üç ay boyunca federal cezaevinde kaldığına dair bilgiler, 30 Ocak 2012'de *Huffington Post*'ta "Anonymous and the War Over the Internet" başlığı altında yayınlanan yazıdaki röportajından alındı. Housh'un otuz beş yaşında olduğu bilgisi de bu röportajda geçiyor.

Amerika'da 2008 yılında 25.000 Scientology mensubunun bulunduğuna dair yanlış olmasına rağmen genel kabul gören bilgi, esasında Associated Press tarafından bir haberde belirtilen American Religion Identification Survey'den alınmıştır.

Kilisenin içinde dönen belgelerin bir haber grubu olan alt.religion.scientology tarafından yayınladığı bilgisinin kaynağı, Ocak 2008'de "Scientology vs. the Internet, part XVII" başlığı altında *Globe and Mail*'de yayınlanan makaledir.

XSS'in, SQL enjeksiyonundan sonra ikinci en yaygın hack'leme tekniği olduğu bilgisinin kaynağı, medyaya yansıyan güvenlik hadiselerini takip eden çevrimiçi veritabanı Trustwave'in SpiderLabs Araştırma Ekibi'nde üst düzey bir güvenlik araştırmacısı olan Ryan Barnett'in yönetimindeki 2011 Web Hacking Incident Database'dir (WHID).

Anonymous'un Scientology'nin web sitesine saldırılarının teknik etkisine dair ayrıntılar, Arbor Networks'un araştırmalarından ve Brian Mettenbrink'in davasına ilişkin mahkeme belgelerinden edinildi; söz konusu belgeler, başka şeylerin yanı sıra Scientology'nin Prolexic Technologies'i görevlendirdiği tarihi de içeriyor.

LOIC'e dair bilgiler, söz konusu web uygulamasına dair çevrimiçi ortamlardaki sayısız yazıdan, arayüzün ekran görüntülerinden, bir teknoloji sitesi olan Gizmodo'da çıkmış haberlerden ve bir bilişim güvenliği şirketi olan Imperva'nın yaptığı araştırmalardan edinildi. Praetox'a dair bilgiler, 2007'de kurulmuş gibi görünen fakat 2009 ya da 2010 gibi terk edilen, söz konusu yazılımcıya ait http://ptech.50webs.com/ sitesinden alındı. LOIC'i geliştirecek bir diğer yazılımcı olan NewEraCracker'ın ortaya çıkışına dair bilgiler, yazılım projeleri için web tabanlı hosting hizmeti veren GitHub'dan alınmıştır.

Time Warner'ın *V for Vendetta* maskelerinden kârlı çıkacağına dair anekdot, 2011 Ağustos'unda *New York Times*'ın Bits adlı blogunda yayınlanmış bir yazıdan alındı.

#marblecake'teki bir kanal başlığına dair verilen örnek, Chanology örgütleyicileri arasından sızdırılan ve Jennifer Emick'e ait Backrace Security'nin tedarik ettiği sohbet günlüklerinden alındı.

Brian Mettenbrink'e dair ayrıntıların büyük çoğunluğu, hem onunla 16 Aralık 2011'de telefon üzerinden yapılan bir görüşme hem de mahkeme belgeleri ve FBI'a ait bir dökümden alındı; bu ikisi Partyvan web sitesinde yayınlandı. Başkaca bazı ayrıntılar, hem Mettenbrink'in ehliyetini ve fotoğrafını tarayıp kendisini ziyaret eden FBI ajanlarından birinin kartvizitiyle birlikte WhyWeProtest.net'e yüklemesiyle başlayan bir arşiv üzerinden, hem de o mesaj dizisinde Mettenbrink'in ve başkalarının yorumlarından elde edildi. Mettenbrink, hapis cezasının ardından bir yıl boyunca interneti kullanmaktan men edilmişti; bu kitap yazılırken e-postalarını hâlâ bir arkadaşı üzerinden almak durumundaydı.

6. Bölüm: İç Savaş

Jennifer Emick'in deneyimlerine dair ayrıntıların büyük çoğunluğu, bizzat onunla hem telefon görüşmelerinden hem de Skype üzerinden metin şeklinde yapılmış sohbetlerden edinildi. Scientology temsilcilerinin Anonymous ile hareket eden protestoculara gözdağı verme biçimlerine dair aktarılan ilave bilgiler, Emick ile Laurelai Bailey'nin tanıklıklarına, web'te çıkmış çeşitli haberlere ve YouTube'daki kimi videolara dayanıyor.

Laurelai Bailey'nin (eski adıyla Wesley Bailey'nin) hayatı ve deneyimlerine dair bilgiler, bizzat onunla hem telefon üzerinden yapılan görüşmelerden hem de Internet Relay Chat ve Skype üzerinden yapılan yazılı sohbetlerden edinildi.

"10 Şubat'ta dünya çapında eş zamanlı olarak yapılan protestolara" dair ayrıntılar, hem Bailey ve Emick'in tanıklıklarına hem de sonrasında bu protestolara dair aktarımlarda bulunan çeşitli blog gönderilerine dayanıyor. Protestolar esnasında OT3'ün sesli versiyonunun çalındığına dair ayrıntılar, hem Laurelai Bailey'in tanıklığına hem de 28 Haziran 2005 tarihinde *Der Spiegel* dergisinde "Tom Cruise and the Church of Scientology" başlığı altında yayınlanan yazıya dayanıyor.

Var olduğu iddia edilen "öldürülmüş Scientolgy döneklerinin" listesi meselesi, ilk olarak Jennifer Emick ile yapılan sohbetlerden edinildi; ayrıca, Emick beni Operation Clambake olarak da bilinen, Scientology karşıtı bir mesaj panosu olan ocmb.xenu.net'teki tartışmalara yönlendirdi. Örneğin, bu panodaki kampanyacılardan bazıları, 29 Mayıs 2007'de kendi yüzme havuzunda ölü bulunan, eski bir Scientology üyesi Ken Ogger'ın suikaste uğramış olduğuna inanıyor.

Chanology'ye dair yapılan "dört dörtlük bir aktivizm" betimlemesi, Emick, Laurelai Bailey ve anonim bir Chanology örgütleyicisi dahil olmak üzere saldırılara ve protestolara katılmış birçok insanla yapılan görüşmelere dayanıyor; bu insanların aktivizme doğru yol almış olmanın iyi mi kötü olduğu konusundaki görüşleri ayrışıyor. Scientology'nin "oyunbozanlık" yaptığı, yani Anonymous'un maskaralıklarına savunmacı yanıtlar vermeyi kestiği yönündeki ifadenin kaynağı, hem Bailey ile Emick'in tanıklığı hem de Chanology'nin tartışıldığı WhyWeProtest.net gibi çeşitli çevrimiçi forumlardır.

"Kiminle sikiştiğinden haberin yok," ifadesi dahil olmak üzere IRC ağ operatörleri arasında dönen lafların kaynağı, Emick'in tanıklığıdır; ayrıca Partyvan web sitesinde bu ağız

dalaşları ayrıntılı bir şekilde tutulmuştur. Scientology'nin Gregg Housh'a karşı açtığı davanın ayrıntılarının kaynağı, Ekim 2008'de "Anti Scientology Activist Off the Hook. Sort of" başlığı altında *The Inquirer*'da yayınlanan yazı dahil olmak üzere basında çıkan çeşitli haberlerdir. Scientology'nin "ölüm tehditleri" aldığı yönündeki görüşünün kaynağı, Mayıs 2008'den kalma ve CNN'e ait bir videodur; bu videoda, söz konusu haber kanalında çalışan John Roberts, Anonymous'un "kiliseyi korkuttuğunu" iddia eden bir Scientology sözcüsüyle konuşuyor.

Emick'in Bailey'nin çevrimiçi ortamlarda kullandığı Raziel rumuzunu "açığa çıkarmasına" dair ayrıntılar, hem Emick hem de Bailey'in aktarımlarından edinildi.

Bir evi SWAT'lamaya dair bilgiler hem Emick'in tanıklığı hem de birini "SWAT"lamak için yapılması gereken adımları gösteren web sitelerine beni yönlendiren William ile yapılan görüşmelerden edinildi.

Laurelai'ın çevrimiçi ortamda Kayla'yla ilk buluşmasına dair ayrıntılar, öncelikle Bailey'le yapılan görüşmelere dayanıyor. Trans hacker'lara dair ilave içerik, Rutgers'te (State University of New Jersey) Kadın ve Toplumsal Cinsiyet Araştırmaları bölümünde doktora yapan Christina Dunbar-Hester ile e-posta yazışmalarından edinildi.

7. Bölüm: Ateş Ateş Ateş Ateş

2008'deki Chanology ile 2010'un sonlarına doğru WikiLeaks olayları arasında Anonymous'tan ses çıkmadığını ileri süren giriş paragrafı, Jake Davis, Jennifer Emick, Laurelai Bailey gibi kilit noktada duran insanlarla yapılan görüşmelere, başka Anon'larla yapılan sohbetlere ve o tarihler arasında Anonymous'un haberlerde işlenişinde bir düşüş olduğuna dair şahsi gözlemlerime dayanıyor.

Bu bölümün başında bahsi geçen, Aiplex'te çalışan Girish Kumar ile yapılmış röportajın kaynağı, 8 Eylül 2010 tarihinde "Film Industry Hires Cyber Hitmen to Take Down Internet Pirates" başlığı altında *Sydney Morning Herald*'da yayınlanan bir yazıdır. 5 Eylül 2010 tarihinde TorrentFreak.com'da yayınlanan "Anti-Piracy Outfit Threatens To DoS Uncooperative Torrent Sites" başlıklı yazıda Kumar'dan yapılmış, benzer içerikte alıntılar var. Kumar'a ya da Aiplex'e DDoS saldırıları düzenledikleri gerekçesiyle hiç dava açılıp açılmadığı net değildir; o zamandan beri şirkete dava açıldığını ileri süren haber yok.

/b/'de Aiplex tartışmasına ve bir baskını koordine etmek üzere bir IRC kanalının oluşturulmasına dair ayrıntıların kaynağı, Nisan 2011'de çevrimiçi ortamda Tflow adlı hacker ile yapılan bir görüşme ve TorrentFreak.com'da yayınlanan "4chan DDoS Takes Down MPAA and Anti-Piracy Websites" başlıklı yazıdır. Saldırıların bağlamına dair birtakım bilgileri, Partyvan.info web sitesine konmuş olay tarih çizelgesinden derledim. Hem Anonymous destekçilerinin IRC'de ağlar arasında gidip geldiği hikâyesi hem de başlıca IRC kanallarının isimlerinin kaynağı, yine Tflow ile yapılan o görüşmedir. Aiplex ve MPAA'ye dair sunulan ilave ayrıntılar, Eylül 2010 tarihinde TechCrunch'ta "RIAA Goes Offline, Joins MPAA As Latest Victim of Successful DDoS Attacks" başlığı altında yayınlanan yazı ve bir bilişim güvenliği şirketi olan Panda Labs'ın "4chan Users Organize Surgical Strike Against MPAA" başlığı altında yayınlanan 17 Eylül 2010 tarihli blog gönderisi gibi çevrimiçi ortamlarda bulunan yazılara dayanıyor.

Tflow'un gerçek yaşı ve bulunduğu yer olarak öne sürülen bilgiler, Birleşik Krallık Büyükşehir Polisi'nin daha sonraları (Temmuz 2011) onun tutuklanmasına dair yaptığı duyurudan

alındı. Konuşkan biri olmadığı ve "yaşı veya geçmişi hakkında asla konuşmadığı" şeklindeki betimleme, görüşmelerde, başkalarıyla sohbet odalarında ve sızdırılan sohbet günlüklerinde Tflow'a dair yaptığım gözlemlerle dayanıyor. Tflow'un IRC kanallarında kendisinden daha fazla teknik bilgiye sahip insanlara karşı yaklaşımına ve söz konusu grubun Telif Hakları Bürosu'nu korsan malzemeler için bir depoya dönüştürmesine dair ayrıntılar, hem Tflow ile yapılan bir görüşmeden hem de Eylül 2010'da Skyck.com'da "Wave of Website Attacks Continues—Copyright Alliance Targeted" başlıklı haberden alındı. Gene Simmons'a yönelik saldırılara ve diğer DDoS saldırılarına dair ayrıntılar, çevrimiçi ortamlardaki çeşitli haberlerden edinilirken söz konusu kampanyanın "mola verdiği" yönündeki ifade Tflow ve Topiary'nin tanıklığına dayanıyor. Tflow, copyrightalliance.org'a yapılan SQL enjeksiyonu saldırısının Anonymous adı altında yapılan bu tarz bir saldırının ilk örneği olduğunu iddia etti ki Chanology döneminde benzer saldırıların düzenlenmiş olması muhtemeldir.

Tflow'un #savethepb kanalında gördüğü ve teknik açıdan daha maharetli insanlarla birlikte çalışmasını sağlayan teknik yorumlardan biri, harfi harfine şöyleydi: "LOIC, hedeflerini paketlerle alt etmiyor. Mesele port 80'de tufan koparmaktır. Çoğu sunucu, büyük miktarlardaki açık bağlantılarla başa çıkamaz."

AnonOps IRC ağının oluşumuna dair aktarım, hem Jake Davis, Tflow ve AnonOps'un örgütlenmesinde kilit rol oynamış başka biriyle yapılan görüşmelere hem de AnonOps'un web sitesindeki "Tarihçe" sayfasına (AnonOps.pro/network/history.html) dayanıyor. Örgütleyiciler orada, 2010 sonlarındaki asıl "kurnaz planı" anlatıyor ve "Anon'lar, Anon'lar için bir gemi yapsa nasıl olur?" diye merak ettiklerini sözlerine ekliyor.

Topiary'nin önce Operation Payback'i "incelediği" ve sonra babasının intihar ettiği haberini aldığına dair beyan, bizzat Topiary'yle yapılan görüşmelere dayanıyor.

WikiLeaks'e ve 250.000 diplomatik telgrafın sızdırılmasına dair referanslar, 2010 yılının Kasım ve Aralık aylarında anaakım medyada yayınlanan haberlerden alındı. Bu haberlerden ikisi, 28 Kasım'da "How 25,000 U.S. Embassy Cables Were Leaked" başlığı altında *Guardian*'da yayınlanan yazı ve 3 Temmuz 2011'de "Bradley Manning's Army of One" başlığı altında *New York Magazine*'de çıkan yazıdır. Dışişleri Bakanlığı çalışanlarına WikiLeaks web sitesine ziyaret yasağı konduğu iddiası, Dışişleri Bakanlığından isimsiz bir kaynakla yaptığım konuşmalara dayanıyor. The Jester'ın WikiLeaks'e yönelik saldırısına dair betimleme, hem 29 Kasım 2010'da "The Jester Hits WikiLeaks Site with XerXeS DoS Attack" başlığı altında Infosec Island'da yayınlanan yazı gibi çeşitli haberlere, hem de Topiary'nin tanıklığına ve sızdırılmış sohbet günlüklerindeki referanslara dayanıyor. Müteakiben PayPal'ın, MasterCard'ın ve Visa'nın WikiLeaks'e verdiği fonlama hizmetlerini kesmesine dair aktarım, anaakım medyada yer alan bir dizi haberden alındı.

Bu bölüm boyunca, AnonOps'taki #command kanalında yapılan tartışmalara dair verilen ayrıntıların —yani, önce kamuoyu oluşturmak üzere PayPal'ın peşine düşmek; Nerdo, Owen ve Token gibi operatör isimleri; Civil ve Switch adlı botmaster'larla işbirliğine gidilmesi gibi mevzular— asıl kaynağı, o kanala davet edilen ve birkaç AnonOps operatörüyle arkadaş olan Topiary'dir. Bu bilgilerin birçoğu, hem çıkan haberler hem de PayPal saldırılarını yakından takip etmiş Panda Securities'den Sean-Paul Correll adlı araştırmacının blog gönderileri üzerinden teyit edildi. Corell, 2011 yılının büyük bir kısmında Panda Securities'den hastalık izni almış ve röportaj yapmak

üzere kendisine ulaşılamamış olsa da, mesai arkadaşlarından biri bana bir botmaster olan Switch ile IRC üzerinden yaptığı sohbetlerinden daha önce hiç yayınlanmamış ayrıntıları yolladı. 7 Eylül 2011 tarihinde siber suçlar işlemekle itham edilen dört genç adamın Westminster Sulh Ceza Mahkemesi'ne çıkarılmasıyla birlikte birer operatör ismi olan Nerdo, Token ve Fennic rumuzları gerçek isimler ve yüzlerle ilişkilendirildi: Bunlar, Peter David Gibson (Peter rumuzuyla bilgisayar suçları işlemekle itham edildi), Christopher Weatherhead (Nerdo rumuzuyla cürümler işlemekle suçlandı), Ashley Rhodes (Nikon_elite) idi. Fennic olarak bilinen on yedi yaşındaki gencin gerçek ismi, reşit olmaması hasebiyle ve yasal sebeplerden ötürü açıklanamadı. BillOReilly rumuzu gibi diğer ayrıntılar, Encyclopedia Dramatica'da yayınlanan ve AnonOps IRC'den çekilmiş ekran görüntülerinden edinildi.

PayPal ve MasterCard saldırıları esnasında AnonOps'a yığılan insan sayısına dair ayrıntıların kaynağı, Sean-Paul Corell'in araştırması ve Topiary'nin saldırılardan bir iki ay sonraki tanıklığıdır.

#OperationPayback adlı kamuya açık IRC kanalında geçen "Sence bu büyük bir olayın başlangıcı mı?" gibi diyaloglar, 8 Aralık 2010 tarihli AnonOps sohbet günlükleri çevrimiçi bir veritabanı üzerinden edinildi; şurada arama yapılabilir: http://blyon.com/Irc/.

Hâlâ çevrimiçi ortamda ulaşılabilir olan, LOIC'in nasıl kullanacağına dair yönergeler içeren dijital bildirinin içinde geçenler doğrudan o bildiriden alındı. PayPal sunucularına yönelik LOIC mesajı, "FBI Raids Texas Colocation Facility in 4chan DDoS Probe" başlığı altında, 2010 yılının sonlarına doğru Ars Technica makalesinde geçiyordu; kesin tarih çevrimiçi makalede yer almıyor, FBI'ın arama talebindeki günlük kayıtları veriliyor.

Operatörlerin, otoriteleri kızdırabileceği için kamuoyunun dikkatinin botnetlere odaklanmasını muhtemelen istemediği yönündeki düşünce, bir akademisyen ve Anonymous uzmanı olan Gabriella Coleman ile yapılan bir sohbetten alındı.

Ryan'a, OpItaly esnasında onun botnetinin kullanılmış olduğuna ve rakamların manipüle edilmesine dair ayrıntılar, Topiary'nin tanıklığından alındı. On dört kişinin PayPal'a karşı LOIC'i kullandıkları gerekçesiyle tutuklandığına dair bilgiler, 20 Temmuz 2011 tarihinde "FBI Arrests 14 Suspects in PayPal Attack" başlığı altında *Financial Times*'ta yayınlanan yazı dahil olmak üzere çok çeşitli haberlerden alındı. Ryan'ın ruhsal sağlığına dair ayrıntının kaynağı, 25 Haziran 2011'de gerçekleşen bir mahkeme celsesi esnasında, tutuklandıktan sonra müvekkilinde Asperger Sendorumu teşhis edildiğini belirten Ryan'ın avukatı Ben Cooper'ın beyanıdır.

Basına yalan söylemeye dair bir not: Anonymous destekçileri, görüşmeler esnasında bana yalan söyledi mi? Bazen evet. Bunun böyle olduğunun farkında mıydım? Her zaman olmadığımı kabul etmek kaydıyla, evet. Zamanla, kilit önem taşıyan bir mevzudan emin olmadığımda onu başkalarına teyit ettirmeye çalışacaktım. Bu durum, kitapta gerçek birer olgu olarak sunulan ifadeler açısından geçerlidir. Bana yalan söyleyen Anon'lara yaklaşımım, sonraları doğrulatabileceğim daha fazla bilgi çıkarmak ümidiyle, etkilenmiş gibi yaparak anlattıkları hikâyeleri dinlemek yönünde oldu. Bu kitaptaki kimi anekdotları "iddia etti" kelimesiyle işaretledim —bir kişi bir hikâyenin doğru olduğunu "iddia etti" gibi. Anonymous ve LulzSec'te herkes sürekli yalan söylemese de diğerlerinden daha güvenilir olan önemli bazı kaynaklar vardı ve onların tanıklıklarına daha fazla kulak kabartmaya meyilliydim; bunların başında Jake Davis gelir.

Topiary'nin dediğine göre, #reporter kanalını Tflow oluşturmuştu. #over9000 kanalına atıfta bulunan bazı diyaloglar, sızdırılan #HQ günlüklerinden alındı.

8. Bölüm: Geri Tepen Silahlar

Bu bölümde, LOIC'in yapısında olan bozuklukların ayrıntılarına dair belirtilen şeylerin birçoğu, kimliğinin belirtilmesini istemeyen eski bir Anonymous destekçisi ve yazılımcıyla çevrimiçi ortamda ve yüz yüze yapılan görüşmelerden edinildi. Kanalların üstündeki başlıklar gibi IRC'ye dair ilave betimlemeler, o sohbet ağını bizzat ziyaret ettiğimde yaptığım gözlemler ile o ağda "Fed'lerin" gezindiğine dair Topiary'nin ve bazen sohbet ettiğim Anon'ların bahsettiği söylentilerden ve irchelp.org'daki "The IRC Operators Guide" gibi IRC'nin genel kullanımı ve operatörlerin rolüne dair çevrimiçi yazılardan edinildi. LOIC'i kullanmanın yasal durumuna dair bazı diyaloglar, AnonOps sohbet günlüklerinin yer aldığı çevrimiçi veritabanı http://blyon.com/Irc/ sitesinden edinildi. LOIC kullanımına ilişkin rakamlar ve AnonOps IRC'ye dair ekstra istatistikler, Pastebin'de (http://pastebin.com/qQgxtKaj) ve opensecuritylab.org adlı web sitesinin Operation Payback'e ilişkin kısmında bulunabilir. Başkaca ayrıntılar, 2010'un sonlarına doğru (yazıda tam yayınlanma tarihi belirtilmemiş) TorrentFreak'te yayınlanan "Behind the Scenes at Anonymous' Operation Payback" başlıklı yazıdan alındı.

Martijn "Awinee" Gonlag'ın tutuklandığı haberi 23 Eylül 2010'da *Financial Times*'ta "They're Watching And They Can Bring You Down" başlığı altında yayınlanan yazı dahil olmak üzere yaygın bir biçimde işlendi.

LOIC'i "anonimleştirici yazılımların" arkasında kullanmaya dair cümleye bir not: Kullanıcılar, bu aracı bir http proxy sunucusunun ardından ateşleyemezdi, zira bu durumda "paketleri" kendi proxy sunucularını da vurur ve çevrimdışı olurlardı; yani, VPN'den başka bir seçenek yoktu.

FBI'ın Operation Payback'e dönük ilk araştırmasına dair ayrıntıların kaynağı, kısmen 26 Temmuz 2011'de *Wired*'ın TheatLevel adlı blogunda "In 'Anonymous' Raids, Feds Work from List of Top 1,000 Protesters" başlığı altında yayınlanan bir yazıdır. Ayrıca, PayPal ile FBI ajanları arasındaki ilk irtibata ve bir USB bellek üzerinden bin IP adresinin teslim edilişine dair ayrıntıların kaynağı, çevrimiçi ortamda erişilebilen, FBI'a ait 15 Temmuz 2011 tarihli dosyalanmış bir tutuklama emridir.

Owen'ın "Switch, aslında 'görüldüğü yerde vurulacak'lar listesinde," şeklindeki ifadesi, serbest gazetecilik yapan Matthew Keys'in #InternetFeds sohbet odasından çekip 2011 yılının başlarında bana e-postayla yolladığı ekran görüntülerinden alındı. Keys, Aralık 2010 ile Ocak 2011 arasında InternetFeds'te olup bitenleri izlemek üzere davet edilmişti. AESCracked rumuzunu kullanıyordu.

AnonOps IRC'ye yönelik DDoS saldırısına, Operation Leakspin ve Operation Leakflood'a dair ayrıntılar, Topiary dahil olmak üzere Anonymous destekçilerinin ifadeleri ile çeşitli blog gönderileri ve haberlerden alındı. Sarah Palin'in web sitesine ve Venezüela hükümetinin sitelerine yönelik DDoS'lar gibi operasyonlara ayrılmaya ilişkin anlatım, Panda Security'nin blogu, ABCNews.go.com ve KnowYourMeme.com gibi web sitelerindeki çeşitli haberlerden alındı.

#InternetFeds'in, #command'i Anonymous hacker'larıyla popülerleşen bir örgütleme merkezi olarak aşama aşama ele geçirmesine dair ayrıntılar, Topiary, Kayla ve o kanalda

bulunan iki hacker'a dayanıyor. O kanaldaki diyaloglara ve tartışma içeriklerine dair diğer betimlemeler, Matthew Keys'in tedarik ettiği bir sürü ekran görüntüsünden alındı.

9. Bölüm: Devrimci

En az iki kişi, Sabu'yu ilk olarak #InternetFeds'e davet edenin Tflow olduğunu teyit etti; Sabu'nun da iddiası bu yöndeydi. Sabu'nun görüşlerine dair ayrıntılar, 7 Haziran 2011'de FBI tarafından tutuklanmasından hem önce hem de sonra onunla çevrimiçi ortamda yaptığım düzinelerce görüşmeye dayanıyor. Monsegur ile telefon üzerinden yaptığım görüşmeler, aksanının, konuşma tarzının, onunla konuşurken arkadan gelen seslerin, yalan söyleme ve manipülasyonda bulunma becerilerinin içyüzünü görmemi sağladı. Bu görüşmeler, bazen meselelerin içyüzüne dair güvenilir bilgiler sağlamıyordu, zira telefon görüşmeleri, onun FBI'a çalışmasından ve gazetecilere dezenformasyonda bulunmaya teşvik edilmesinden sonra gerçekleşti. Hayatına, yetişme tarzına, adresine dair diğer ayrıntılar, FBI'ın onun 7 Haziran 2011'den kısa bir süre sonra kendilerine muhbirlik yapmaya başladığını ifşa etmesini takiben açılan bir dizi mahkeme belgesinden alındı. Ayrıca, kimi ayrıntıların kaynağı Mart 2012'de Fox News'ta üç bölüm halinde yayınlanan Monsegur hakkındaki bir haber dizisidir; bunlardan birinin adı "Inside LulzSec, a Mastermind Turns on His Minions" idi. Monsegur'a dair kişisel bilgileri teyit etme konusunda faydalı olan bir diğer kaynak, 8 Mart 2012 tarihinde *New York Times*'ta "Hacker, Informant and Party Boy of the Projects" başlıklı haberdi; söz konusu haber kapsamında, gazeteciler, parçaları birleştirerek bu adama dair bir profil çizmek için Monsegur'un komşularıyla konuşmuştu. Hector Monsegur'a yakın kaynaklarla yapılan görüşmeler ve FBI'ın soruşturması da bu bölümde verilen bilgilere katkı sağladı.

Monsegur'un lisede güvenlik amiriyle yaşadığı hadisenin ayrıntılarının kaynağı, 14 Ağustos 2001'de Sabu tarafından yazılmış gibi görünen ve onun tüm alışıldık biçimsel ve sözel özelliklerini taşıyan bir denemedir. Söz konusu metin, 7 Haziran 2011 tarihinde (yani tutuklandığı gün) Pastebin üzerinden yayınlandı ve bir kaynak üzerinden bana e-posta yoluyla ulaştırıldı. Denemenin tam metni http://pastebin.com/TVnGwSmG adresinde yer alıyor.

Monsegur'un delikanlılık çağlarında yaptığı stajlara dair ayrıntıların kaynağı, Monsegur'u çalışan kadrosunda gösteren ve onun NPowerNY Technology Sevice Corp ile Welfare Law Center'daki Düşük Bütçeli Ağ ve İletişim Projesi'nde (Low-Income Networking and Communications Project - LINC) bulunduğu sürelerin belirtildiği kısa bir biyografiye yer veren, iMentor web sitesinin Ağustos 2002 tarihli web arşividir.

The Mentor'un kaleme aldığı *Hacker Manifestosu*'nun metni şuradadır: http://www.mithral.com/~beberg/manifesto.html*. 1986 tarihli denemeyi kaleme alışına dair ayrıntıları teyit etmek üzere Lloyd "the Mentor" Blankenship ile e-posta üzerinden yazıştım.

Sabu/Monsegur bana, Puerto Rico hükümetinin web sitelerinde yayınlamış olduğu tahrifat mesajlarını hâlâ göstermekte olan bağlantılar verdi. Sabu'nun bulaştığı ABD-Çin siber savaşına dair diğer ayrıntılar, Nisan 2001'de *Wired*'da "It's (Cyber) War: China vs. U.S." başlığı altında ve 1 Mayıs 2001'de CNN'de China-U.S. Cyber War Escalates"

---

* Türkçesi için: http://tr.wikipedia.org/wiki/Hacker_manifestosu.—ç.n.

başlığı altında yayınlanan haberlerle teyit edildi. Monsegur'a ve onun 2002 yılında yerel bir yazılımcı grubu kurma girişimlerine dair bilgiler de, http://ceaxx.wordpress.com/uncovered/ adresine e-postalara, tahrifat mesajlarına ve forum gönderilerine dair bir dizi ekran görüntüsü yapıştırmış Le Researcher rumuzlu bir güvenlik araştırmacısının koyduğu "açığa çıkarılmış kimlik bilgileri" belgesinden alındı. Sabu'nun, *Wired*'da çalışan John Abell'e nasıl ulaşacağını sorduğu AnonOps'taki mesajı, http://blyon.com/Irc/ adresindeki çevrimiçi veritabanından alındı.

Tunus'ta yolsuzluğa karşı yapılan protestoların ayrıntıları, Aralık 2010'un sonlarında ve 2011 yılının Ocak ayı başlarında haberlerde yaygın olarak işlendi; hükümetin potansiyel muhalifleri hedef alan kimlik avı kampanyasının ayrıntıları da El Cezire ve Ars Technica'da yayınlandı. Sansürlenmiş sitelerde tipik olarak şu mesaj çıkacaktır: "404 Hatası: sayfa bulunamadı." Resmi olarak engellenmiş bir sitede genellikle "403 Hatası" çıkar, yani 404'ün kullanılmış olması resmi olmayan bir sansürün söz konusu olduğunu gösterir. Söylendiğine göre, bir gazeteci ve blogcu olan Sofiene Chourabi'nin Facebook hesabına erişimi engellenmişti; 4.200 arkadaşı da hack'lenmişti. Başka gazeteciler de, bloglarının tüm içeriğinin silindiğini iddia ettiler, bunun arkasında Tunusian Internet Agency'nin [Tunus İnternet Ajansı] olduğundan şüpheleniyorlardı. Birçok Tunuslu, Facebook şifrelerini değiştiremediklerini de iddia ediyordu. "Çeşitli kaynaklardan" aktarımlarda bulunan El Cezire'ye göre, söz konusu kimlik avı, sofistike bir biçimde yapılmıştı, bir günde çokça bilinen kimi hedefleri vuruyordu ve kötü amaçlı bir yazılım üzerinden işliyordu. TechHerald'a çalışan Steve Ragan, Gmail, Yahoo ve Facebook'a gömülü betiğin ve enjekte edilmiş yeni kaynak kodun örneklerini gördüğünü aktardı; dört farklı uzmanla birlikte gömülü kodun "giriş yapmak için kullanılan kimlik bilgilerini hortumladığını" ve "bu çapta bir kod ekiminin ancak bir ISP'den (Internet Servis Sağlayıcısı) yapılabileceğini" doğruladı.

Tflow'un geliştirdiği kimlik avına karşı koyma betiğinin ayrıntılarına bir betik paylaşım sitesi olan http://userscripts.org adresinde "internetfeds" kullanıcı adı altında erişilebilir. Sabu, Topiary ve Anonymous'taki başka bir kıdemli kişi, söz konusu betiğin aslen Tflow tarafından yazıldığını söyledi. Tflow, etkisi itibariyle hükümetin eklediği Java kodunu bertaraf edip Tunuslu internet kullanıcılarını Tunus'un kimlik avı yapan sunucularından (bunlar esasında sahte Gmail, Yahoo ve Facebook siteleriydi) uzaklaştırıp asıl sunuculara yönlendiren bir tarayıcı JavaScript eklentisi yazmıştı. Tunuslu internet kullanıcılarının yapması gereken ilk iş, Firefox için Greasemonkey eklentisini yüklemekti. Ardından sadece Firefox'u açıp Araçlar'a girip sonra da kodu yapıştırmak üzere Greasemonkey ve New User Script'e girmek gerekiyordu. Tunuslular "Tamam" düğmesine bastıktan bir iki dakika sonra giriş bilgilerini teşhir etmeksizin Facebook, Blogger, Gmail ve Yahoo'ya erişebiliyordu.

Sabu'nun Tunus Başbakanının sitesini tahrif etmek üzere Tunuslu bir adamın bilgisayarını uzaktan kontrol ettiği hikâyenin kaynağı, bizzat Sabu'yla 2011 Nisan'ında gerçekleştirdiğim röportajlardır. Sabu'nun Tunus DNS'ini nasıl vurduğu hâlâ tam olarak net değil, ancak onu tanıyan bir uzman, Tunus hükümetinin domain sunucularını çökertmek üzere smurf saldırı denen bir yöntem kullanmış olabileceğini ileri sürüyor. Bu, tek bir bilgisayar üzerinden gerçekleştirilebilen eşsiz bir hizmet aksatma (buna DoS denir yani distributed/dağıtık için kullanılan bir *d* harfi eksiktir) saldırısıdır. Bir botnet kullanmak yerine, önemsiz veriler aktarmak için hatırı sayılır bir hafıza alanı ve hızı

olan sunucuları kullanır. Özel olarak smurf saldırılardan bahsedecek olursak, bunları düzenlemek için yayın yapmak üzere kullanılan sunucular gereklidir. Bu kapsamda, sunuculardan birine veya birkaçına ping talebi yollar, geri dönüş IP adresinin hedef olduğunu (yanlış bir biçimde) iletir. Hacker diliyle konuşmak gerekirse, "aldatıcı paketler" yollarlar. Ardından yayın sunucusu tüm ağa, hedef makineye yanıt vermelerini söyler. Bir bilgisayar, kendi başına en fazla 500 megabayt yükünde paketler yollayabilir, ancak smurf saldırısı Sabu'nun bunu 40 gigabayta çıkarmasına olanak tanıdı. Başbakan Ganuçi'nin sitesine yüklenen tahrifat mesajının bir ekran görüntüsü, çevrimiçi ortamda mevcuttur.

10. Bölüm: Ninja'yla Buluşma

Bu bölümün ilk paragraflarının kaynağı, Topiary ile çevrimiçi ortamlarda yapılmış görüşmelerdir. Tunus hükümetindeki tahrifat mesajı, http://pastehtml.com/view/1cw69sc.html. adresinde hâlâ görülebilir. Libya, Mısır, Zimbabve, Ürdün ve Bahreyn hükümetlerine yapılan siber saldırılar meselesi, Topiary'nin beyanına dayanıyor ve çevrimiçi ortamdaki çeşitli haberler bunun doğruluğunu destekler mahiyettedir. Fine Gael web sitesindeki tahrifatı bizzat kendi gözlerimle gördüm ve İrlanda'da bulunan söz konusu siyasi partinin bir basın sözcüsüyle telefon üzerinden görüşerek bunu teyit ettirdim.

"Lol" ifadesinin ve gülücüklerin kullanıldığı Kayla'nın yazım tarzına ilişkin betimleme, benim ve Anonymous üyelerinin gözlemlerine dayanıyor. Hack'lemeyi bir bağımlılık olarak değerlendirmesi, daha sonraları çevrimiçi ortamda yapılan bir görüşmedendir.

Johnny, Anonymous'un çevrimiçi anketini bizzat kendisi 7 Mart 2011'de Skype üzerinden onunla yaptığım bir görüşmede bana anlattı.

Kayla'nın kimliğini gizli tutmaya dönük saplantılı girişimlerine dair betimlemelerin kaynağı, 2011 yılının Mart ayında Kayla ile büyük oranda e-posta yoluyla yapılan görüşmelerdir. Beni Kayla (ve Sabu, Tflow ve daha sonraları LulzSec'i oluşturacak olan diğer insanlarla) ilk tanıştıran kişi Topiary'dir. Kayla'nın yaşamdaki deneyimlerine dair ayrıntılar ve telefonda ona "avaz avaz bağıran" bir adam tarafından hack'lenişi meselesi, yine 2011'in Mart ayında onunla gerçekleştirilmiş görüşmelere dayanıyor. Kayla'nın, bizzat Gawker tarafından aktarılmış, Gawker hack'indeki konumundan onunla 23 Mayıs 2011 tarihinde Internet Relay Chat üzerinden yapılan bir görüşmede bahsedildi; bu görüşmede, #gnosis adlı IRC kanalındaki bir grup çevrimiçi arkadaşıyla birlikte bu saldırıyı birkaç ay boyunca nasıl gerçekleştirdiklerini ayrıntılı olarak anlattı. Kayla'nın "tr011" adlı IRC ağının varlığı, bu ağın bahsinin geçtiği Pastebin gönderileri ve arşivlenmiş web sayfaları ile adının verilmesini istemeyen bir kaynak tarafından tasdik edildi. Kayla, bana "Gawker.com'a ev sahipliği yapan sunuculardaki güvenlik zafiyetlerinin" yanında, diğer hacker'larla birlikte sitenin kök dizini MySQL için kullanıcı ve şifre bilgilerini nasıl elde ettiklerini anlattı. Bunlar, web sitesinin veritabanına sınırsızca erişmelerini sağlayan kilit önemdeki özelliklerdir.

Kayla, Birleşmiş Milletler'in web sitesinde bulduğu güvenlik zafiyetini 2011 yazında IRC üzerinden yaptığımız bir sohbet esnasında bana gösterdi. #InternetFeds'te geçen diyalog, Matthew Keys'in bana e-posta ile yolladığı ve o özel IRC kanalından çekilmiş ekran görüntülerinden alındı.

Kayla'nın q ile ilk kez karşılaştığı WikiLeaks IRC ağına gelecek olursak, burası chat.wikileaks.org üzerinden herkesin erişimine açıktı. WikiLeaks'e yakın kimi kaynaklar, q'nun

(gerçek ismi biliniyor olsa da burada açıklanmamıştır) destekçilere yalan söylemeyi adet edinmiş olduğunu doğruluyor; bir kaynağa göreyse, Assange ile arasında sanki "Assange'ın üvey evladı" gibi yakın bir ilişki olduğunu söylüyor.

11. Bölüm: Kötü Sonuç

Bu bölümün ilk paragraflarının başlıca kaynağı, Aaron Barr ile yapılan telefon konuşmalarıdır. Barr'ı ve eşini geçici olarak evlerinden kaçmaya sevk eden Barr'ın çocuklarına ilişkin o yorumu Reddit'te gördüm.

HBGary Inc.'in bir hukuk şirketi olan Zwillinger & Genetski'ye iş vermesine dair ayrıntıların kaynağı, birer hukukçu olan Marc Zwillinger ve Jennifer Granick ile yapılan telefon görüşmeleridir. Ted Vera ve Greg Hoglund'un şifrelerine dair bilgi, Topiary ile yapılan görüşmeler sayesinde elde edildi.

Aaron Barr'dan yapılan sonraki alıntıların kaynağı, o Pazartesi sabahının erken saatlerinde, yani Super Bowl Pazar'ında düzenlenen saldırıdan sadece birkaç saat sonra, Barr ile telefonda yapılan bir görüşmedir. HBGary'nin açık mektubu, http://www.hbgary.com/open-letter-from-hbgary adresinde hâlâ görülebilir.

Hacker'lar, HBGary çalışanlarının sosyal güvenlik numalarını ve başka verileri, gruptan herhangi birinin bunları düzenleyebileceği Pirate Pad adlı özel bir Web metin uygulamasına kaydetti. Söz konusu çevrimiçi belge daha sonra silindi. Bu gibi çalıntı veriler, birçok durumda, bulutta veya birinin bilgisayarında bir yerlerde tozlanır —bir tutuklama olayı bunları birer delile dönüştürene dek unutulurlardı.

Kayla'nın Laurelai Bailey'i HBGary saldırısından haberdar edişine ve sonra da onu şirkete saldıranların özel IRC kanalı olan #HQ'ya davet edişine dair anlatının kaynağı, Bailey ile yapılan görüşmelerdir. Ayrıca, bu görüşmeler, Barr'ın Hunton & Williams'a getirdiği o tartışmalı önerilerin ayrıntılarının da kaynağıdır. Laurelai'ın, Barr'ın WikiLeaks ile o çok önemli bağlantısına rastlaması için önce Barr'ın yayınlanmış e-postalarını Thunderbird adlı bir e-posta istemcisine geçirip, sonra Gmail'e aktarması gerekiyordu. Bu, "WikiLeaks" gibi anahtar sözcükler kullanarak o e-postalarda arama yapmasına olanak tanıdı.

Saldırıyı takip eden günlerde, Topiary, Sabu ve Kayla'nın WikiLeaks aleyhine getirilen önerilerden haberdar olmadığı görüşü, bana o sırada görüşmekte olduğum Topiary tarafından aktarılmıştı. Ayrıca, saldırıdan sonraki gelişmeleri izliyor ve Laurelai ana damarı bulmadan önce küçük grubunun Barr'ın e-postalarında kapsamlı bir arama yaptıklarını, tartışmalı bir şey aradıklarını fark ediyordum.

#HQ odasındaki grubun içinde dönen diyaloglar, sonunda Laurelai tarafından Jennifer Emick'e sızdırılan (bkz. Bölüm 14) günlüklerden alındı. HBGary'nin e-postalarının yayınlanmasına dair ayrıntıların ve içeriklerine dair kimi parçaların kaynağı, http://hbgary.anonleaks.ru adresinde (artık çevrimdışı) bulunan HBGary görüntüleyicisidir.

ABD kongre üyesi Hank Johnson'ın HBGary'ye, onun iş ortaklarına ve orduyla yaptıkları sözleşmelere ilişkin soruşturmasının ayrıntıları, 23 Mart 2011'de Johnson ile yapılan bir telefon görüşmesinde doğrulandı. Topiary bu soruşturmadan ilk kez, 17 Mart akşamının ilerleyen saatlerinde, bir Kongre üyesi olan Johnson'ın ABD ordusunun HBGary Federal, Palantir Technologies ve Berico Technologies ile sözleşmelerini incelediğinin söylendiği *Wired*'da çıkan bir yazıyı gördüğünde haberdar oldum. Bundan kısa bir süre

sonra, Temsilciler Meclisi'nde yer alan en az on Demokrat, Hunton & Williams'a ve üç güvenlik şirketine yönelik bir inceleme başlatılmasını talep eden bir dilekçeye imza attı.

Hacker'lar arasında "artan huzursuzluk hissi", hem #HQ'daki zaman zaman paranoyaklığa varan sohbetlerine ilişkin gözlemlere hem de Topiary'nin ifadesine dayanıyor; Topiary, Sabu'yla düzenli telefon görüşmelerinin ve "Ben David Davidson" şeklindeki şifreli selamın bilgisini veren kişidir. Sabu'nun Laurelai'a karşı güvensizliği, #HQ'daki yorumlarından belli oluyor ve Topiary'nin ifadesi böyle bir şeyin söz konusu olduğunu doğruluyor.

Jennifer Emick, @FakeGreggHoush'ın arkasındaki kişinin kendisi olduğunu doğruladı; Backtrace'in kimlik bilgilerinin 2011 yazının başlarında ifşa edilmesinden beri, bu konu Anonymous'ta herkesin bildiği bir sırdı. Bailey'nin #HQ'nun kayıtlarını neden ve nasıl Emick'e paslayacak bir noktaya geldiğini parça parça toparlamak için Emick ve Bailey ile yaptığım görüşmeleri esas aldım.

KISIM 2

12. Bölüm: Dile Gelmek

Topiary'ye düzenli olarak özelden gelen mesaj sayısı gibi ayrıntılar dahil olmak üzere onun AnonOps'taki popülerliğini betimleyen ilk paragrafların kaynağı, Topiary ile yapılan görüşmeler ve sohbet günlükleri, IRC sohbetlerinden ve Twitter üzerinden insanların kaç kere onunla irtibata geçtiğini gösteren istatistiklere ilişkin gözlemlerdir. Facebook gibi çeşitli hedefleri vurma yönünde talepler geldiği ayrıntısı da, o görüşmelere dayanıyor. Topiary'nin dediğine göre, insanlar bazen AnonOps'taki destekçilere doğrudan e-posta atıyor ya da bazı temsilci bloglara mesaj yolluyormuş. Anonymous'un hedeflerini nasıl seçtiğini takip etmek zordu, zira bu, birçok durumda, kaotik, spontane ve gizli kapaklı bir biçimde yapılıyordu. Ancak, Anonymous'un dışından birilerinden gelen hedef talepleri nadiren yerine getiriliyordu.

Westboro Baptist Kilisesi'ne dair ayrıntıların kaynağı, çeşitli haberler ve ilk olarak 2007 yılında yayınlanan ve Louis Theroux'un BBC için hazırladığı *The Most Hated Family in America* adlı sürükleyici belgeseldir. Nate Phelps'in babası Fred'i istismarcı olmakla suçladığı yönündeki ayrıntının kaynağı, "biyografi" sayfasında babasının "Kalvinizm'in aşırı yorumundan" ve "aşırı fiziksel cezaları ve istismarlarından" bahseden Nate Phelps'in kendi resmi web sitesi dahil olmak üzere basında çıkmış bir dizi haberdir.

Anonymous'un Westboro'ya saldıracağını duyuran 18 Şubat tarihli basın açıklaması — bu tür duyuruların ilki— AnonNews.org'da yayınlandı. Ağın sohbet kanallarında örgütleyicileri bulmak üzere arama yapan bir IRC operatörüne dair belirtilen ayrıntının kaynağı, Topiary ile yapılan görüşmelerdir. Hem AnonOps'taki hem de diğer ağlardaki IRC operatörleri, ağı çökertmeyi amaçlayan komplolar ya da çocuk pornosu hakkında yersiz tartışmalar gibi kimsenin haberdar olmadığı garip operasyonları takip etmek üzere düzenli olarak aramalar yapıyordu. Bazen troll'ler, AnonOps'a yasadışı bir görünüm verme çabasıyla bir çocuk pornosu kanalı açardı. Bu, AnonOps'ta yasaklı olan tek tartışma konusuydu; diğer her şey adil bir oyundu. Benzer bir biçimde başka ağlarda hack'lerden söz etmek de yasaklanmıştı; Tflow ve Operation Payback'in diğer

destekçileri işte bu yüzden 2010 yılının sonlarına doğru EFnet, Freenode ve Quakenode gibi ağlardan göç etmişti—bu IRC operatörleri ortamın kızışmasını sevmiyordu.

#philosoraptors'taki beş kişi tarafından Westboro'ya saldırılacağına dair yazılan tamamlayıcı basın açıklaması, aslen bilgisiyarında bir kişinin yazmaya başlayıp başkalarının düzenleyebilmesi için onu Pirate Pad'e yüklemesine dayanır. "Dear Fhred Phelps and WBC Phriends*," diye başlıyordu. Bu açıklama Anonymous'un saygısız, kaba saba ve komik üslubuna daha uygundu. Devamında "Bizi izlemeye devam edin; başka bir gün oynamaya geleceğiz, söz," deniliyordu. Sonra da azarlıyordu: "Medyaya: AnonNews'ta yayınlanmış olması, her bir Anon'un böyle düşündüğü anlamına gelmez."

David Pakman Show'a, Pakman'in kendisine ve Westboro hack'ine dair ayrıntıların kaynağı, 18 Kasım 2011'de Pakman ile yapılan telefon konuşması ve Topiary ile yapılan görüşmelerdir. Shirley Phelps-Roper'in Pakman'in programında yaptığı yorumların kaynağı, YouTube'a yüklenmiş videolardır. Westboro'ya yönelik canlı hack'e dair programda geçen tüm diyalogların kaynağı, programın YouTube'daki ana videosudur. Pakman'in program esnasında Westboro'nun web sitesinin başına geleceklerden ne denli haberdar olduğu konusunda Pakman ile Topiary'nin aktardıkları farklılık arz ediyor. Pakman, Topiary ya da Anonymous'tan herhangi birinin, kendi programının ortasında Westboro'nun sitesini vuracağından hiç haberi olmadığını belirtiyor. Olaydan yaklaşık sekiz ay sonra Pakman, bir telefon görüşmesinde "Hayır, kesinlikle hayır," dedi. "Aslında 'Programına katılıp bu konu hakkında konuşacağız,' dediler. Çok muğlaktı. Ben de 'İsterim, Shirley'le anlaşabilecek misiniz?' diye sordum ve bana evet dediler. Westboro'ya ulaştım... İkisi de tamam dedi. Zamanlama konusunda da bir sıkıntı olmadı." Westboro'ya yönelik canlı hack'in videosu bugüne dek 2 milyon civarlarında tıklama aldı ve *The David Pakman Show*'un yayınlanan gelmiş geçmiş en popüler videosudur.

Topiary'nin tahrifat mesajlarına gelecek olursak, tüm bunları Notepad++ adlı oldukça basit bir metin düzenleme programında yazdı. Her PC'nin Donatılar klasöründe Notepad vardır fakat Notepad++ orijinal Notpad'den bir adım önde olup belgelerini sekmeler şeklinde düzeneyerek kullanıcıların birden fazla dosyanın açık tutmasına olanak tanır. Farklı metin formatlarına, güvenlik zafiyeti olan sitelerin bağlantılarından oluşan bir listeye ya da henüz okumamış olduğu Anonymous'a ait basın açıklamalarına ulaşmak için Topiary'nin yapması gereken tek şey, dizüstü bilgisayarındaki sol oka basmaktı. Tüm tahrifat mesajlarını Pastehtml.com adlı bir web sitesi üzerinden dönüştürerek HTML web diliyle uyumlu hale getiriyordu. Topiary, iki yüz kelimelik bir mesajı doğrudan Microsoft Word'den kopyalayıp yapıştıracak olsa, büyük ihtimalle, Pastehtml.com'da Anonymous amblemi çok solda kalır veya metnin içinde garip boşluklar oluşurdu, bunu da metnin ardındaki karmaşık yazılım komutlarından oluşan ve kaynak kodu denen şeyde düzeltmeye çalışması gerekirdi. Öte yandan, mesajı Notepad++'da yazması metnin otomatik olarak "temizlenmesi" anlamına gelirdi; böylece, mesaj bir HTML dosyasına dönüştürüldüğünde, çevrimdışı olarak bilgisayarında nasıl görünüyorsa çevrimiçi ortamda öyle görünürdü. İnce ayar yapmaya gerek kalmazdı. Topiary, bu yöntemi kullanarak Anonymous için toplamda yaklaşık on tahrifat mesajı yazdı ve on tanesinin de yazılması konusunda başkalarına yardım etti. Topiary'nin temel HTML

---

* Doğru yazılışı "Dear Fred Phelps and WBC Friends"tir ve "Sevgili Fred Phelps ve WBC Dostları" anlamını taşır.—ed.n.

bilgisiyle birlikte, basit bir programın kullanılmış olması, 2011 baharında haberlerde geçen tahrifatların çoğunluğunu teşkil eden tüm o mesajlarının beyaz bir zemin üzerinde düz bir metin olarak görünmesinin sebebidir.

13. Bölüm: Komplo (Bizi Bir Araya Getirir)

Bu bölümün ilk paragraflarının kaynağı, o zamanlar (ve aylar sonra yine) Topiary ile yapılan görüşmelerdir. Sabu ve Kayla, HBGary saldırısından uzaklaşıp işlerine bakmış ve Barr'ın e-postalarının okunması meselesine girmemişti. Ayrıca ikisi de, Anonymous ve internet dışında yoğun bir hayatları olduğunu iddia ediyordu. Örneğin, Sabu'yla telefonda yaptığım görüşmeler esnasında, evindeki insanlar ve gelen başka aramalardan dolayı sürekli sözü kesiliyordu.

Barett Brown'un HBGary e-postalarını derinlemesine araştırmasına, araştırmacılardan oluşan bir gup kurmasına ve özel hayatına dair ayrıntıları, 24 Kasım 2011'de onunla telefonda yaptığım bir görüşmede edindim. Topiary ve diğer Anon'larla ilişkilerine dair diğer bilgiler, Topiary ile yapılan görüşmelerden edinildi. Ayrıca, Brown'un William Wansley ile yaptığı bir telefon görüşmesinin ses kaydı da kaynaklarımdan biridir; bu kaydı bir medya paylaşım sitesi olan MediaFire.com'a yüklemişti. Brown, Topiary ve WhiteKidney'in Radio Payback'e çıkacağı haberini önceden almıştım, dolayısıyla programın ses dosyasını indirmeden önce, mesele olup biterken notlar alıyordum. Michael Isikoff'un çıktığı *NBC Nightly News* programına dair betimleme, o videoyu çevrimiçi ortamda izlemiş olmama dayanıyor. Suboxone'dan mahrum kaldığı için Brown'un "kemiklerinin sızladığı" ve 2011 Nisan'ında New York'ta durumunun kötüleştiği yönündeki ayrıntıların kaynağı, Brown ile telefonda yaptığım görüşmedir. Operation Metal Gear ve araştırmasına ilişkin bazı ilave ayrıntıların kaynakları, kısmen Brown'a ait Project PM wiki (http://wiki.echelon2.org/); kısmen henüz kullanılmaya devam ederken Metal Gear web sitesi (http://opmetalgear.zxq.net/) ve kısmen de Booz Allen Hamilton web sitesidir.

Anon'ların Brown'a dair genel kanaatleri hakkındaki betimlemelerin kaynağı, William dahil olmak üzere bir avuç dolusu Anon ile yapılan konuşmalar ve AnonOps IRC'de konuyla alakalı yorumlara dair gözlemlerimdir. Brown, HBGary'nin ABD ordusuna personel yönetimi yazılımı satmak için ihaleye girmesinde bir çıkarı olduğunu düşünüyordu; bu, esasında kullanıcının internet ve sosyal medya vasıtasıyla başkalarına yönelik casusluk yapmasına olanak tanıyan bir teknolojiydi.

OpLeakS rumuzlu genç adama ve onun Bank of America'ya patlamaya hazır bilgiler teklif etmesine dair ayrıntıların kaynağı, Brown ve Topiary ile yapılan görüşmelerdir; bankofamericasuck.com adlı web sitesinden, OpLeakS'in Twitter beslemesinden ve çeşitli haberlerden de bazı ayrıntılar alındı. OpLeakS'in web sitesine konulan e-postalar, bilgileri "sızdıran" Bank of America çalışanının adını net bir biçimde gösteriyordu: Brian Penny.

Topiary, "modası geçmiş hacker grubu" ifadesini kullanırken seksenler ve doksanlardaki hacker gruplarını kastediyordu; bunlardan bazıları kuru kafa ve çapraz kemikli imgeler kullanır ve genellikle kendilerini çok ciddiye alırdı.

Anonymous'ta bir operasyondan diğerine zıplamak alışılagelmişin dışında bir şey değildi; bu da içindeki grupların ve destekçilerin ilgi süresinin bazen ne denli sınırlı olduğunu yansıtıyordu. Operation Metal Gear dışında Operation Wisconsin, Operation Eternal

Ruin ve Libya ile İtalya'ya odaklanan operasyonlar vardı; bunların her birine iki ile bir düzine arasında insan katılıyordu. Telif hakları şirketlerine karşı başlatılmış olan orijinal Operation Payback, 2011'in başlarında, ikinci raund için geri dönüp telif haklarıyla alakalı başka siteleri hedef aldı. Ne var ki Topiary, söz konusu operasyonun yandaşlarının diğer insanların başka şeylere yönelmeleri için bir gerekçe göstererek, sürekli hedef değiştirdiğini gözlemledi; örneğin, agcom.it'i hedef belleyip birkaç kişinin kovulmasına yol açtılar ama siteyi çökertecek denli bir ivme yakalamayı beceremediler. Sık sık hedef değiştirmek —şans eseri WikiLeaks meselesinin ortaya çıkmasıyla binlerce insanın aniden ona katılmasına dek— Operation Payback'e katılımın Ekim 2010'da yaklaşık elli kişiye düşüp neredeyse bitmesinin ardına yatan en önemli sebeplerden biridir.

14. Bölüm: Backtrace'in Darbesi

Bu bölümün ilk paragraflarının kaynağı, Jennifer Emick'le yapılan görüşmelerdir; ayrıca onun Skype'daki Treehouse adlı grubunun ismi dahil olmak üzere kimi ayrıntılar, Anonymous ile ilişkili bloglardan alındı.

Hollanda ve Britanya'daki tutuklamalara dair ayrıntıların kaynağı, anaakım medyada çıkan çeşitli haberlerdir. Birleşik Krallık'taki Büyükşehir Polisi, 27 Ocak'ta, ülke çapında şafak baskınları düzenleyerek beş kişiyi tutukladıklarını açıkladı. O sırada TechHerald'da çıkan bir habere göre, sözde "sunucu kayıtları ve ISP'lerinden gelen doğrulamalardan biraz daha fazlasıyla" iz sürmüşlerdi.

Emick'in DigitalGangsters.com'da bulduğu şeylere dair betimlemelerin ilk kaynağı, Emick'tir; bunları web sitesinde, özellikle de "Hakkımızda" kısmında yaptığım gözlemlerle doğruladım. Ayrıca, o forum sitesinin Jess rumuzlu üyesiyle görüştüm; bu kişi, Kayla adıyla sitede takılan, gerçek adı Kayla Anderson olan yirmi üç yaşındaki Seattle'lı kadının yakın bir arkadaşıydı. Jess, bu kadının LulzSec'teki Kayla'yla aynı kişi olmadığını doğruladı ama hem kendisi hem de arkadaşı, Xyrix adıyla bilinen hacker'ın bir tanıdık olduğunu belirtiyordu. Xyrix'in hem DigitalGangsters.com'daki hem de LulzSec'teki Kayla ile bağlantısının olmasının çok büyük bir ihtimalle bir rastlantı olduğunu sözlerine ekledi. Bunu Kasım 2011'de Emick'e söylediğimde, aktardıklarımdan şüphe etti, söz konusu iki Kayla arasında bir bağlantı olduğuna inanıyordu.

Bu arada, Corey "Xyrix" Barnhill, hem Kayla ile ilgili çevrimiçi ortamlarda çıkan haberlere yorumlar düşerek hem de bana doğrudan e-posta yollayarak Kayla olduğunu inkâr etti. AnonOps'taki Kayla, bana ve Anonymous'un diğer mensuplarına, kendi gerçek kimliğini bulanıklaştırma konusunda işe yaradığı için Xyrix olduğu yönündeki söylentilerine ses etmediğini söyledi.

YTCracker'a ilişkin betimlemeler ve DigitalGangsters.com'un hack'lenmesine dair hikâyesinin kaynağı, bizzat Bryce "YTCracker" Case ile yaptığım telefon görüşmeleri ve onun sitesindeki tahrifat mesajına ilişkin gözlemimdir; Case'in dediğine göre, Corey "Xyrix" Barnhill, Mike "Virus" Nieves ve Justin "Null" Perras, DigitalGangsters.com domain'lerini kendi sunucularına yönlendirmişti.

DigitalGangsters.com'da SQL enjeksiyonu vasıtasıyla web sitelerini hack'leme, isimler ve e-posta adreslerinden oluşan veritabanlarını çalma veya sadece adresler çalıp bunları istenmeyen e-postalar gönderen kişilere yollamayı şart koşan iş ilanları olduğunu gözlemledim. Şifrelerden oluşan bir veritabanının değeri daha yüksekti, zira bu durumda istenmeyen e-postalar meşru adresler üzerinden yollanabilirdi. Bazen, bir mesaj dizisi

C, Objective-C, C#, VB, Java ve JavaScript kullanabilen "bağımsız çalışanların" arandığına dair bir gönderiyle başlıyordu. Haziran 2010 tarihli bir gönderinin başlığında "Washington'da DG'ler [Digital Gangsters] var mı? Benim aracı posta elemanım olun," deniyor ve gönderi şöyle devam ediyordu: "İş şöyle. Senin adresine bir şey yollanacak, paketi açıp içindeki şeyi alacaksın, sonra o şeyi sahte bir iade adresi ve yeni bir kutu içerisinde bana göndereceksin. O şey gelirse ödemeni alacaksın. Ne dersin?"

Jin-Soo Byun'a dair betimlemenin kaynağı, Jennifer Emick ve Laurelai Bailey ile yapılan görüşmelerdir; Aaron Barr'ın ona yaptığı araştırmada yardımcı olduğu bilgisinin kaynağı, Barr ile yapılan bir görüşmedir. Emick'in Anonymous'a yönelik ilk Backtrace soruşturmasını düzenlediği ve sonra da "Hector Montsegur'un" [*metinde aynen*] izini sürdüğü yönündeki ayrıntının kaynağı, Emick ile yapılan görüşmelerdir. Sabu'nun yaptığı kimi tahrifatların betimlemeleri, hem bizzat Sabu'nun tedarik ettiği ekran görüntülerine hem de Emick ile çalışan ve Anonymous'a karşı kampanya yürüten Le Researcher'in bir blog gönderisine dayanıyor. Kıdemli bir EFnet kullanıcısı olan Kelley'in de dahil olduğu başka bir grup, Aralık 2010'da Sabu'nun kimlik bilgilerini hack'leyerek bunları Şubat 2011'de Backtrace'e pasladığını iddia ediyor. Emick, bunu inkâr ediyor.

Sabu'nun "arabaya atlayıp [Laurelai'in] evine gideceğim ve onu becereceğim" sözünün kaynağı, Topiary'nin tanıklığıdır.

Backtrace kelimesinin aslı, gelmiş geçmiş en kötü nam salmış 4chan ve Anonymous operasyonuna işaret eder. Bu, 4chan'deki /b/ kullanıcılarının, Jessica Leonhardt adlı on bir yaşındaki bir kızı Temmuz 2010'da trollemesiyle başladı. Kız, çevrimiçi ortamlarda Jessi Slaughter olarak biliniyordu ve StickyDrama adlı bir siteye kendi videolarını yüklemesinin ardından ufak bir e-şöhrete sahip oldu. Başka StickyDrama kullanıcıları Slaughter'a sataşmaya başladığında hemen karşı atağa geçip ağlamaklı bir dizi cevap çekti; bunlardan birinde, bıyıklı babası onun omuzlarının arkasından webcam'e parmak sallayarak "Sizi gidi yalancı, aşağılık punklar! Bunun kimden geldiğini de biliyorum! Çünkü İZİNİ SÜRDÜM (Backtraced it!) diye bağırıyordu. Adamın sözle saldırısı, "Backtrace" [İzini sürdüm], "You done goofed" [Hata ettin], "Consequences will never be the same" [Sonuçlar asla aynı olmayacak!] gibi internette ün kazanan bir dizi laf ve mem üretti. Jessi Slaughter, Şubat 2011'de polis tarafından himaye altına alındı ve bir akıl hastanesine kabul edildi. O yılın Ağustos ayında, babası elli üç yaşında kalp krizinden öldü.

"Herkes benim Xyrix olduğumu sanıyor!" alıntısıyla başlayan ve Topiary, Kayla, Tflow ve AVunit arasında dönen diyaloğun kaynağı, Seduce [ayartma] adlı özel bir IRC kanalında 21 Mart 2011'de yaptıkları bir sohbettir. Ondan önce, Topiary beni (e-posta üzerinden yazışmakta olduğum) Kayla ile tanıştırmıştı ve AVunit, Tflow ve Sabu'yla ilk konuştuğum yer bu odaydı. Onların her biriyle ayrı ayrı yapacağım görüşmeleri burada organize ettim. Grup, zaten kendilerine ait ayrı bir kanal üzerinden haberleşiyordu, #seduce, benimle konuşmak ve bu kitap için ifadeler vermek amacıyla kuruldu. Seduce ismi, Kayla'nın benimle konuşacağının Şubat ayının sonlarına doğru #HQ sohbet günlüklerinde açığa vurulmasından geliyor; Kayla şöyle bir iğneleme yapmıştı: "Şimdiye kadar hakkımızda iyi şeyler yazdı... Topiary ile konuştu. Sanırım onu ayarttı." Grup, daha sonraları başka bir IRC sunucusuna geçtiğinde, yine sadece benimle konuşmak için #charmy [cazibeli] adlı başka bir kanal açtı. Daha sonraları, Sabu'nun Mart ayında,

benimle #seduce kanalında konuşma konusunda aşırı ihtiyatlı bir tavır takındığı bana söylendi; ayrıca, onun nadiren bu odaya geldiğini veya çıkarken mazeret bildirdiğini gözlemledim. Ne var ki, 13 Nisan 2011'de, IRC üzerinden ilk gerçek görüşmemizi yaptık ve daha cana yakın bir noktaya geldi.

Backtrace'in son belgesinde AVunit ile ilişkilendirilen "Christopher Ellison" adının doğru olup olmadığı net değildir. Bu rumuzla bağlantılı birinin yakalandığına dair ne haber çıktı ne de polisten açıklama geldi; 2012 yılının Nisan ayının ortalarına gelindiğinde, gerçek AVunit'in nerelerde olduğuna dair bir bilgi de yoktu.

Francois Paget'nin araştırması, 21 Ekim 2011'de "The Rise and Fall of Anonymous" başlıklı bir McAfee blog gönderisi kapsamında yayınlandı.

FBI'ın Jennifer Emick ile irtibata geçtiği yönündeki ayrıntı, Emick'le yapılan görüşmelere dayanıyor. Ayrıca, FBI'ın Sabu'nun kimliğini doğrulamak ve yeterince delil toplayıp onu uzun süreli bir cezayla tehdit etmek için beklemek durumunda kaldığı bilgisinin kaynağı, FoxNews.com'da 6 Mart 2012'de "Infamous International Hacking Group LulzSec Brought Down by Own Leader" başlığı altında yayınlanan bir haberdir.

Günlükleri sızdıran tek kişi Laurelai Bailey değildi. Aralık 2010 ile 6 Ocak 2011 arasında #InternetFeds'e erişmesine müsaade edilen ve sonra da kanal üyelerinin onun *Guardian* gazetesine bilgi sızdırdığından şüphelenmesiyle kovulan, bağımsız bir televizyon ve web muhabiri olan Matthew Keys'in sızdırdığı bir şey, daha az zararlı ama yine de utanç vericiydi. Daha sonraları Sabu, Keys'in, "bizim kanalda takılmasına şans tanınması" karşılığında eski işvereni olan Tribune'nun çevrimiçi yayın sistemine yönetici erişimini verdiğini iddia etti. Keys bunu inkâr ediyor.

IRC kanalları oluşturmaya ilişkin bir not: Genellikle bir kanal kurma fikrini ortaya atan kişi o kanalı oluşturan kişidir. Yaratıcılar, kimin girdiğini daha fazla denetlemek üzere +isPu ve +k gibi komutlar ekleyerek kanalları daha güvenli bir hale getirebilir. Fakat bazen bir kanalı güvenli kılmanın en iyi yolu, hiçbir davet ilkesi ortaya koymadan o kanalı tamamen açık tutup her gün veya iki günde bir kanal değiştirmektir. AVunit'e göre, bir kanalı "sadece davetiyeli" yapmak "bir boğaya kızıl bayrak sallmaya benzerdi," bu yüzden kendisi ve ekibi, sadece davetiyeli kurallarından kaçınmış. Ekibin üyeleri birbirlerini bulmak için normal IRC sorguları kullanır, hangi kanalın aktif olduğuna bakar veya sadece IRC'ye ilgili kanalı girip tartışmaya yeniden katılırdı.

Bizzat Backtace'in birkaç kere hack'lenerek kimlik bilgilerinin ifşa edilmesine maruz kaldığını belirtmekte fayda var. En azından 2011 baharından itibaren, bir dizi Anonymous destekçisi, Backtrace mensuplarını Jennifer Emick, Jin-Soo Byun ve John Rubenstein adıyla açığa çıkarıp ev adreslerini, telefon numaralarını, ailelerine dair kimi bilgileri ve başkaca çevrimiçi profilleri bir web aracı olan Pastebin'de yayınladı.

15. Bölüm: Ayrılma

"Kimlik bilgilerinin hack'lenerek ifşa edilmesine (dox'lamak) karşılık vermenin üç yoluna" dair betimleme, Topiary ile yaptığım sohbetlere ve Ryan Cleary gibi Anonymous destekçilerinin gerçek kimlikleri açığa çıkarıldıktan sonra gösterdiği tepkiye dair gözlemlerime dayanıyor. Anonymous'taki "drama" ve IRC'deki kanalların keşmekeşiyle beslenen kültüre ilişkin diğer ayrıntıların kaynağı, Anonymous yandaşlarıyla yaptığım konuşmalar ve kendi gözlemlerimdir. Hem Aaron Barr'ın özel kodlama kanallarına girme fikri hem de bu kısmında "hayır"a dair betimleme, Topiary'nin tanıklığına

dayanıyor. Renee Haefer'ın FBI baskının ayrıntılarının kaynağı, Haefer'ın "An Interview with a Target of the FBI's Anonymous Probe" başlığı altında Gawker'da 11 Şubat 2011'de yayınlanan çevrimiçi bir hikâye için verdiği röportajdır. Beş Britanyalının 27 Ocak'taki tutuklanışına dair ayrıntıların kaynağı, Büyükşehir Polisi'nin duyurusu ve çıkan haberlerdir.

Topiary'nin özenle hazırlanmış kaçışını ayrıntılı olarak aktaran paragrafların kaynağı, bizzat Topiary ile yapılan görüşmelerdir. Sahte günlüğü, kısa ve öz olsun diye değiştirdim; söz konusu günlükte Topiary'nin kablosuz yönlendiricisinin açık kaldığı belirtilmişti. Bu, yüzlerce AnonOps müdaviminin kafalarını daha da karışmak için yapılmıştı, zira bir baskın düzenlendiğinde ilk bakılan şey yönlendiricilerdi. Bu kurnazlık çok fazla karmaşık bir hal almıştı. Çevrimiçi ortamlardaki bir kadın arkadaş, o zamanlar Topiary'nin kız arkadaşı olan, Topiary'nin yaklaşık üç yıl önce çevrimiçi ortamlarda tanıştığı Kanadalı bir kızla irtibata geçmeye çalışacak kadar çıldırmak üzereydi. Bu arkadaşın, Topiary'nin bir kız arkadaşı olduğunu başkalarına iletmesi sıkıntılı bir durum yarattı. Topiary, o zamana kadar, kendisi tutuklanacak olursa kız arkadaşının bir komplo işbirlikçisi olarak suça ortak edilmemesi için onu Anonymous ile birlikte yürüttüğü faaliyetlerden uzak tutmaya çalışmıştı. Topiary, bu sorunu çözmek için, bu sefer kız arkadaşından gelen, sözde endişelenen bu kadın arkadaşı birdenbire kıskandığı yönünde sahte bir mesaj yazdı. Bu ima kızın hakikati öğrenme konusundaki dikkatini yeterince dağıtmıştı: Hakikat, Topiary'nin tutuklanmış olmayıp Anonymous'tan ayrılmış olmasıydı.

Anonymous'un Sony'ye yönelik olarak kaleme aldığı basın açıklamasından yapılan alıntıların kaynağı, hâlâ AnonNews.org üzerinden ulaşılabilen o basın açıklamasının kendisidir. William'ın OpSony'ye katılmasına dair ayrıntıların kaynağı, onunla yapılan görüşmelerdir. Ayrıca, Wiliam bana, SonyRecon'un işlerinden bazılarının bağlantısını yolladı; burada, Sony'nin CEO'su Howard Stringer'in New York'taki eski ve mevcut ev adresleri, eşinin adı, çocuklarının adı ve oğlunun eski okulunun adı geçiyordu. Bu gönderi JustPaste üzerinde hâlâ çevrimiçidir.

Sony'nin George Hotz'a karşı açtığı davanın ayrıntıları, anaakım medyada çıkan haberlere dayanıyor.

"Dünyanın dört bir yanında milyonlarca oyuncuyu kızdırdı," hem oyuncu forumlarında hem de resmi PlayStation Ağı web sitesinde geçen sayısız kızgın yoruma dair kendi görüşümdür; bu web sitesinde PSN'in on milyonlarca insan tarafından kullanıldığına dair ifadeler geçiyor.

Sony'nin ABD Temsilciler Meclisi'ne hitaben kaleme aldığı 3 Mayıs 2011 tarihli sekiz sayfalık mektup Flickr'da görülebilir.

AnonOps'taki 653 rumuz ve IP adresi, bizzat gördüğüm ve *Forbes*'ta çalışan Andy Greenberg dahil olmak üzere çeşitli muhabirlerin gün yüzüne çıkardığı, herkese açık bir belge halinde çevrimiçi ortamda yayınlandı. Andy Greenberg'ün "Mutiny Within Anonymous May Have Exposed Hackers' IP Addresses" başlıklı yazısı 9 Mayıs 2011'de yayınlandı. "AnonOps IRC hayalet kasabaya döndü," ifadesini, söz konusu ağa dair hem kendi gözlemlerim hem de Topiary'nin gözlemleri sonucunda kullandım. Çeşitli AnonOps operatörlerinin "bu faciadan dolayı çok üzgün oldukları" yönündeki ifadesi, çeşitli bloglara tekrar tekrar yollandı. Asıl gönderide AnonOps'un "geri dönüp sonunda eski gücüne erişeceği" belirtiliyordu. IP sızıntısının arkasındaki kişi olan Ryan Cleary,

bir tekonoloji blogu olan thinq_'e bir röportaj verdi ve AnonOps'un arkasındaki operatörlerin "kamuoyu yaratmaya aç" olduğunu, "sadece manşetlere çıkmak için operasyonlara giriştiğini" ve "kendi egolarını tatmin ettiklerini" söyledi. thinq_, Ryan'ın "Onlar sadece bir şeylerin yerle bir olduğunu görmek istiyorlar," dediğini aktardı.

Ryan'ın kimlik bilgilerini çevrimiçi ortama ilk konduğunda gördüm. İçinde Wickford'daki (Essex) gerçek adresi, cep telefonu numarası, ebeveynlerinin ismi ve yaşı geçiyordu. Sayfada, Ryan'ın Evo tarafından "ele geçirildiği" yazılmış ve "Şimdi 'evcil hayvan' kimmiş bakalım, orospu?" denmişti. Belgede Sabu'ya, Kayla'ya, Owen'e, #krack'e ve tüm AnonOps'a "sesleniliyor" ya da teşekkür ediliyordu.

Anonymous'un "şaka gibi bir şeye benzemeye başladığı" iddiası, kendi gözlemlerime ve destekçilerle yapılan konuşmacılara dayanıyor.

16. Bölüm: Bir Devrimden Bahsetmek

Bu bölümdeki ayrıntıların ve betimlemelerin çoğu, Internet Relay Chat röportajları, telefonda ve yüz yüze görüşmeler dahil olmak üzere, birkaç ay boyunca Topiary ve Sabu'yla yapılan görüşmelerden alındı.

New York belediye başkanı Rudy Giuliani'nin şehrin polis gücünü 40.000'e çıkarması meselesi, 11 Nisan 2000 tarihli Temsilciler Meclisi Kongre Kayıtları ve basında çıkan haberler üzerinden doğrulandı.

COINTELPRO'ya ilişkin ayrıntılar FBI'ın kendi sitesindeki bilgilerle doğrulandı; burada, projenin "birinci anayasa değişikliği haklarını kısıtladığından ve başka sebeplerden dolayı Kongre ve Amerikan halkı tarafından haklı olarak eleştirildiği" yazıyor. Bkz. http://vault.fbi.gov/cointel-pro

Kayla, Tflow ve AVunit'in LulzSec kurulmadan önce "mola vermiş" olduğu, Sabu ve en azından bir başka LulzSec destekçisi tarafından doğrulandı.

"Profesyonel ve üst düzey hack'lerin çoğu asla teşhis edilmez," sözü, adının verilmesini istemeyen, Anonymous destekçisi bir hacker ile yapılan görüşmeden alıntıdır.

17. Bölüm: Lulz Security

Bu bölümdeki ayrıntıların çoğunun kaynağı, Topiary, Sabu ve Kayla ile yapılan görüşmelerdir. Pwnsauce'tan alınan diyalog dahil olmak üzere diğer ilave ayrıntılar, #charmy adlı IRC kanalında Topiary, Kayla, Tflow, AVunit ve Pwnsauce arasında geçen tartışmalara dair kendi gözlemlerime dayanıyor; söz konusu kanal, bu kitapta aktarabileceğim tartışmalar yapmak üzere kurulmuştu. Pwnsauce gibi bu grupta yer alan kimi insanlarla da bu kanalda görüşmeler yaptım.

"Fox'un bilişim yöneticilerinin ihlali fark etmesi bir hafta sürdü," iddiası #charmy'de yapılan görüşmelere dayanıyor.

LulzSec'in asıl Twitter beslemesi olan @LulzLeaks'e gelince, o ilk tweet'in bulunduğu asıl hesap hâlâ çevrimiçidir.

LulzSec'in *The X Factor*'un potansiyel yarışmacılarının veritabanını bilfiil yayınladığını, hack'in ilk olarak duyurulmasından yaklaşık yirmi dört saat sonra bir Fox sözcüsüyle görüşerek doğruladım. Ayrıca, yayınlanmış veritabanını Pastebin'de gördüm.

18. Bölüm: Topiary ve Tupac'ın Dirilişi

PBS hack'ine ilişkin ayrıntıların kaynağı, hem bu işe katılmış hacker'larla yapılan görüşmeler hem de Topiary'nin Pastebin'e koyduğu bir gönderidir; bu gönderide grubun hangi araçları —örneğin, Havij— kullanıldığına dair ayrıntılı bilgiler veriliyordu. Mart 2012'de darkreading.com'da yayınlanan bir makaleye göre, "hacktivist'lerin gözdesi olan" bu araç İranlı hacker'lar tarafından yaratılmış ve adı Farsça "havuç" anlamına geliyormuş ve erkeğin cinsel organı için kullanılan bir lakapmış.

Topiary, kendi kişisel hesabı üzerinden Twitter'a bir şeyler yolladığında "AnonOps IRC'deki #anonleaks sohbet odasında, insanlar çıldırdı" yönündeki ifadenin kaynağı, Topiary'nin o sohbet ağını ziyaretinin ardından onunla yapılan görüşmelerdir.

19. Bölüm: Hacker'ların Savaşı

Pastebin'in trafiğindeki patlamaya gelecek olursak; bu web sitesini kontrol eden insanlar, daha sonradan, @LulzSec'in 13 Temmuz 2011'deki "@pastebin 75.000 takipçiye ulaşacak olursa, kargaşa yaratacak gizemli bir operasyon düzenleyeceğiz," duyusunu retweet'leyerek LulzSec'e memnuniyetini gösterdi. (Bu, grubun resmen dağılmasının ardından @LulzSec'ten gelen ender tweet'lerden biriydi.) Pastebin, birkaç saat sonra, "@lulzsec sevgi mesajı yolladığı için @pastebin'in takipçi #'i epey hızlı bir biçimde artıyor," sonra da "@lulzsec sayesinde twitter çılgınlığı devam ediyor," yazdı. O gün Topiary, yirmi sekiz yaşındaki Hollandalı bir girişimci olan Pastebin'in sahibi Jeroen Vader ile e-posta üzerinden yazıştı; Topiary, Pastebin'deki kişisel "Topiary" hesabının yanına "eşsiz bir yeşil taç" ikonu istedi, fareyle üzerine gidildiğinde "turta tüketiminin CEO'su" yazısı belirecekti. Vader, "sana çok özel bir taç ayarlayabileceğimden eminim. 'Özel' yayınlarınızla Pastebin'e güvendiğiniz için çok teşekkür ederim," diyerek Topiary'nin isteğini kabul etti. LulzSec ve Anonymous'a ait sözler, Pastebin'de en çok trafik alan gönderiler arasında yer alır; bunlardan biri LulzSec'in son olarak 25 Haziran 2011'de yayınladığı "Lulz ile Geçen 50 Gün" yazısıdır; 3 Nisan 2012'ye gelindiğinde bu sayfa 411.354 kere görüntülenmişti. (Pastebin sitesinde reklamlara ev sahipliği yapıyor, dolayısıyla ilaveten gelen bu trafiğin Pastebin'in bilançosuna faydası dokunmuş olsa gerek.) BBC News'un aktardığına göre Vader, 2012 yılının Nisan ayının başlarında ironik bir biçimde, siteye yapıştırılan "hassas bilgileri" denetlemek üzere daha fazla insan istihdam edeceğini söylemişti.

The Jester'ın 2600'de takılmasına ve oraya sık sık gelen insanlara dair ayrıntıların kaynağı, LulzSec'in sızdırılan #pure-elite sohbet günlükleri, Topiary ile yapılan görüşmeler ve 2600 adlı IRC ağına dair kendi gözlemlerimdir. *2600: The Hacker Quarterly* adlı yayına ilişkin söylenenlerin kaynağı, *PCWorld*'de 10 Nisan 2001'de çıkan "Hacking's History" başlıklı özel bir yazı dahil olmak üzere, web'te çıkan çeşitli makalelerdir.

LulzSec destekçilerinden oluşan ikinci bir halkanın oluşturulmasına ilişkin bilginin kaynağı, Topiary ve Sabu'yla yapılan görüşmelerdir. Antisec ve "yüzlerce maharetli hacker'dan" oluşan ilk yandaşlarına ilişkin ayrıntının kaynağı, Antisec'in ilk zamanlarında bir hacker olan Andrew "weev" Auernheimer ile yaptığım konuşmalar ve 2002'de *Wired*'da çıkan "White-Hat Hate Crimes on the Rise" dahil olmak üzere web'teki çeşitli makalelerdir.

Neuron ve M_nerva gibi LulzSec'in "ikinci tayfasının mensuplarına" ait rumuzların kaynağı, "LulzSec Private Log" başlığı altında ilk olarak 5 Haziran 2011'de Pastebin üzerinden çevrimiçi ortama sızdırılan #pure-elite'ten alınma sohbet günlükleridir. Bunlar, üç hafta sonra, 25 Haziran'da *Guardian* tarafından yayınlandı; böylece, anaakım medya bunlarla daha fazla ilgilendi. Odaya, üyelerine ve tartışmalarının bağlamına dair diğer betimlemelerin kaynağı, Topiary ve adının verilmesini istemeyen başka bir hacker ile yapılan görüşmelerdir.

Adrian Lamo'ya Asperger teşhisi konulduğuna dair bilginin kaynağı, *Wired*'da 20 Mayıs 2010'da "Ex-Hacker Adrian Lamo Institutionalized, Diagnosed with Asperger's" başlıklı yazıdır.

20. Bölüm: Daha Fazla Sony, Daha Fazla Hacker

LulzSec ve Sony'ye gelecek olursak: LulzSec, PBS saldırısından birkaç gün önce, Sony Japonya'nın iç yazışmalarındaki bilgilerden oluşan iki veritabanını zaten yayınlamıştı. Topiary, basit bir SQL enjeksiyonu üzerinden hack'lenmeye müsait kimi özel web adresleri yapıştırmakla yetindiği için, bu mevzu ortalığı karıştırmadı. Örneğin bunlardan biri şöyleydi: http://www.sonymusic.co.jp/bv/cromagnons/track.php?item=7419. Topiary, bir basın açıklamasıyla bulguları duyurup diğer hacker'lara "bu kutumsu kutu, diğer iki veritabanını barındırıyor, isterseniz peşine bir düşün," dedi. "İç kısmın leziz ama çok da ilginç olmadığını" sözlerine ekledi. LulSec'in çekirdek kadrosunun ve ikinci tayfa üyelerinin nasıl buluşup Sony ağındaki ve başka yerlerdeki web sitelerinin güvenlik zafiyetlerini keşfe çıktıklarına dair ayrıntıların kaynağı, Topiary, Sabu ve Kayla ile yapılan konuşmalardır. Hacker'lar arasındaki diyaloğun kaynağı da yine o üçlüyle yapılan görüşmelerdir. LulzSec'in Sony'den çaldığı verilerin çoğunun kaynağı, SonyPictures.com, SonyBMG.nl ve SonyBMG.bg'dir fakat söz konusu hazinenin yüzde 95'i SonyPictures'tan alınmıştır.

Topiary'nin yazım tarzına dair betimlemeler, onun kaleme aldığı basın açıklamaları ve başını çektiği Twitter beslemesine dair gözlemlerime dayanıyor.

Sony'ye dönük siber saldırıların bağlamı ve kapsamına dair bilgilerin kaynağı, bir siber güvenlik web sitesi olan attrition.org ve orada "Absolute Sownage: A Concise History of Recent Sony Attacks" başlığı altında yayınlanan yazıdır. Bu yazıda, Nisan ile Temmuz 2011 arasında söz konusu şirkete yapılan siber saldırıları gösteren, bu konudaki muhtemelen en kapsamlı çizelge mevcuttur.

Hoşnutsuz bir çalışanı ve bir veritabanın 200.000 dolara satılışını kapsayan PlayStation Ağı hack'ine dair söylentiler, basında çıkan haberlere ve Anonymous'un içinde yer alan fakat adının anılmasını istemeyen bir kaynağa dayanıyor. PSN hacker'larının bunu bir kredi kartçılar pazarında toptan mı yoksa parça parça mı sattığı net değildir. Fakat kimi çevrimiçi pazarlarda 300.000 kullanıcının adını içeren altı yıllık bir veritabanını 1.000 dollara satmak mümkündü; konuya aşina olan insanların dediklerine göre, piyasa fiyatı büyük oranda veritabanının yaşma bağlıymış. Bu, Sony'deki 100 milyonu aşkın canlı kaydın rahatlıkla on milyonlarca dolar değerinde olduğu anlamına geliyor. 23 Haziran 2011'de Reuters'te çıkan bir yazı, o veri ihlalinden iki hafta önce, Sony'nin ağ güvenliğinden sorumlu birimde çalışanları işten çıkardığını ve şirket kendi kurumsal verilerini korumak üzere "bol keseden para harcarken" bunu müşteri verileri için yapmak konusunda sınıfta kaldığını iddia eden Sony'ye açılmış bir davayı aktarıyordu.

ABD'de bir bölge mahkemesinde dosyalanmış bu dava, bir "gizli tanığın" ifadelerine atıfta bulunuyordu.

LulzSec'in Karim Hijazi'yi nasıl hack'lediğine dair ayrıntılar, hem Topiary ve Kayla ile yapılan görüşmelere hem de LulzSec ve Hijazi tarafından ayrı ayrı yayınlanan sohbet günlüklerine dayanıyor. Diğer bilgiler, saldırının duyurulmasından sonraki günlerde Hijazi ile yapılan telefon konuşmalarına ve onun basın sözcüsüyle yapılan görüşmelere dayanıyor.

~el8 adlı hacker grubuna dair ayrıntıların kaynağı, hâlâ çevrimiçi ortamda bulunan ve onlara ait dört e-zine ile 2002'de *Wired*'da "White-Hat Hate Crimes on the Rise" başlığı altında yayınlanan yazıdır.

Andrew "weev" Auernheimer'in AT&T'nin web sitesi üzerinden iPad kullanıcıları için bir güvenlik açığını ifşa edişine dair ayrıntıların kaynağı, Auernheimer ile yapılan görüşmeler, "Apple's Worst Security Breach: 114,000 iPad Owners Exposed" başlığı altında 9 Haziran 2010'da Gawker'da yayınlanan yazı ile "AT&T-iPad Site Hacker to Fight on in Court" başlığı altında 12 Eylül 2011'de CNET'te yayınlanan yazıdır. Temmuz 2011'de Newark'taki (New Jersey) bir soruşturma kurulu, Auernheimer'i bilgisayarlara erişim sağlamak üzere komplo düzenlemekle ilgili bir suç ve kimlik hırsızlığına dair bir başka suç işlemiş olmakla itham etti. Eylül 2011 ile 2012 yılı Nisan ayının ortası arasında kefaletle serbest bırakılmış ve söylendiğine göre, IRC kullanmak ya da hack grubundaki arkadaşlarıyla içli dışlı olmaktan resmen men edilmişti.

AnonOps IRC "karman çormandı, herkes gergindi" ifadesinin kaynağı, o sohbet ağına ilişkin kendi gözlemlerim ve Topiary ile yapılan görüşmelerdir.

Birkaç beyaz şapkalının "gizliden gizliye bu eğlencenin bir parçası olmayı dilediği" iddiasının kaynağı, sıkça LulzSec'e hayran olduklarını itiraf eden ve internet güvenliği mesleğine ihtiyaç duyulduğunu gösterdiği için bu gruba minnettar olduğunu dile getiren beyaz şapkalı güvenlik uzmanlarının bloglar ve Twitter üzerinden yaptıkları yorumlara ilişkin gözlemlerimdir. Avustralyalı bir güvenlik uzmanı olan Patrick Gray'in risky.biz adlı bloguna 8 Haziran 2011 tarihinde koyduğu "Why We Secretly Love LulzSec?" başlıklı yazısı, buna hoş bir örnektir. Bu gönderi Twitter üzerinden hızla virüs gibi yayıldı.

Ryan'ın LulzSec'in kamuya açık IRC kanalına saldırısına gelecek olursak; o, IRC kanalında operatör olan herkese aynı mesajı gönderiyordu.

21. Bölüm: Gerginlik ve İhanet

Kayla'nın yan operasyonuna ilişkin ayrıntıların kaynağı, Topiary ve Kayla ile yapılan görüşmelerken bu kısımdaki diyaloğun kaynağı sızdırılan #pure-elite günlükleridir. InfraGard hack'ine, #pure-elite'e ve Bitcoin üzerinden gelen bağışlara ilişkin diğer içerik, LulzSec'in kurucu üyeleriyle yapılan görüşmelerden alındı. 7.800 dolarlık BitCoin bağışına gösterilen tepki gibi kimi diyalogların kaynağı da yapılan görüşmelerdir.

NATO'nun Anonymous'a ilişkin rapor taslağı, söz konusu kuruluşun web sitesinde bulunabilir: http://www.nato-pa.int/default.asp?SHORTCUT=2443. İlk olarak, Haziran ayının başlarında, thinq gibi teknoloji bloglarında bahsi geçti.

rm –rf/* kodunu silmek web troll'leri arasında bilinen bir mevzudur; bu troll'ler bir keresinde Mac ve Linux kullanıcılarına, söz konusu kodu kendi Terminal kopyalarına girmelerini söyledi; Terminal, kullanıcıların bir komut satırı arayüzü kullanarak, bilgisayarların bağlanmalarını sağlayan bir uygulamadır. Bu, kullanıcıların sabit disklerini geri dönüşü

olmayan bir biçimde silmelerine yol açabilir. KnowYourMeme.com'a göre, PC kullanıcılarına dönük bu trolleme şeması, 2000'lerin başlarından beri ortalıkta dolanıyormuş fakat 2006 civarında 4chan'de duyurulmasıyla popüler bir hal almış. /b/ kullanıcıları, dijital bildiriler ya da tartışma mesaj dizileri açarak, örneğin Microsoft'un tüm PC'lere system32 adlı bir dosya yerleştirmiş olduğunu ve bu dosyanın 32 gigabayt dolusu "gereksiz çerçöp içerdiğini" yazıyordu. Sözlerine, bu şirketin daha fazla sistem temizleme yazılımı satmak için bunu yapmış olduğunu ekliyor ve paragöz Microsoft'tan öç almanın yolunun bu dosyayı silmekten geçtiğini ekliyorlardı.

İşte size rm –rf/* şeklindeki UNIX kodunun tercümesi: "rm" remove, yani "sil" komutunun kısaltmasıdır; ardından gelen boşluk komutun sona erdiği anlamına gelir. "-" seçenekleri başlatırken, "r" "tüm dizinleri yinelemeli olarak sil" anlamına gelir; "f" ise "dosya izinlerini geçersiz kıl" demektir. "/*" ise ağacın kökünden ("/") sonra gelen her şeyin bundan etkilenmesi anlamına gelir. Komutun tamamı da "her şeyi zorla sil" anlamına gelir.

"Birçok haber bülteni bu satırı yedi," iddiasının LulzSec'in Pentagon duyurusuna bir cevap olarak InfraGard'ı hack'lediğine dair satır kaynağı, çıkan bir dizi haberdir. Bunlardan biri digitaltrends.com'da "LulzSec, Hacks FBA Affiliate, Infragard" başlığıyla çıkan yazıdır.

Sabu'nun tutuklanmasına ilişkin ayrıntıların kaynağı, kısmen "Infamous International Hacking Group LulzSec Brought Down by Own Leader" başlığı altında çıkan haber dahil olmak üzere Fox News'ta çıkan haberler ve kısmen de tutuklamadan ve FBI'ın soruşturmasından haberdar olan Anonymous'taki bir kaynaktır. Sabu'nun tutuklanışına ve gizli bir mahkeme duruşmasına çıkışına dair ayrıntılar Bölüm 26'da ortaya kondu.

Twitter'da LulzSec arandığında çıkan Cisco'nun promosyon tweet'ine dair ayrıntıların kaynağı kendi gözlemlerimdir ve LulzSec'in güvenlik endüstrisinde bir "fayda ifadesi" olduğunu söyleyen Cisco'nun sözcüsü John Earnhardt tarafından doğrulanmıştır. *Forbes*'un blogunda, bu promosyona dair "How Cisco Is Capitalizing on LulzSec Hackers' Popularity" başlıklı yazımın 15 Haziran 2011'de yayınlanmasından bir gün sonra, söz konusu promosyon kayboldu.

Black & Berg adlı bilişim güvenliği şirketinin kurucusu Joseph K. Black, çok büyük bir olasılıkla kendi web sitesini düzmece bir şekilde hack'ledi. Bu iddia, gruptan herhangi birinin Black & Berg'e saldırmadığını veya böyle bir saldırı planlamadığını söyleyen Topiary ile ve Black'i bir süre araştıran Jennifer Emick ile yapılan görüşmelere dayanıyor. Bu sonucu ayrıca Black'in güvenilir bir kaynak olmadığı yönündeki kanaatime dayandırıyorum. Siber güvenlik ve antivirüs uzmanı Rob Rosenberger, 15 Şubat 2011'de, SecurityCritics.org'a bir köşe yazısı yazdı ve burada Black'in o zamana kadarki faaliyetlerinin halihazırda "arsızca kendi reklamını yapmak için icra edilen 'etik dışı davranışlar' niteliği" taşıdığını söyleyerek ona "şarlatan" dedi. Daha sonra, bir siber güvenlik sitesi olan attrition.org, 28 Şubat 2011'de Black aleyhine bir itham yazısı kaleme aldı; söz konusu yazı "Joseph K. Black: Social Media Experiment Gone Horribly Wrong" başlığı altında yayınlandı; bu yazıda Black'in hayalindeki iş olarak dile getirdiği "Ulusal Siber Güvenlik Danışmanı" pozisyonuna asla gelemeyeceği öngörülüyordu. Söz konusu yazıya, Black'in Ocak 2011'deki twitter beslemesinden ekran görüntüleri konmuştu; bunlardan biri "Demin ikinci kokaini çektim ve saat daha 4:15; Vay be!"

şeklindeydi. Bizzat Attrition'a yazılmış bir diğer tweet "Sadece Fed'ler henüz fişinizi çekmediğinden dolayı kıskançsınız. Enayiler. Bana kimse dokunamaz. Fed'ler çantamda keklik. Rahatım," şeklindeydi. Black, Ekim 2011'de, ABD'nin dört ilçesi boyunca polisle otuz beş dakikalık bir kovalamaca yaşadı; sonra arabasından indi, elinde ufak bir köpek vardı, parmağını polise doğrultup silah sesi çıkardı. Hemen elektroşokla üzerine gidildi (kaynak: "Omaha Man Caught after Early Morning Pursuit," *North Platte Bulletin*, 31 Ekim 2011). 2012 yılının başlarında Black & Berg iflas etmişti ve Black about.me'deki bir web sayfasına resmini yükleyip orada kendisini "Anonymous ve #Antisec operasyonları danışmanı" olarak tanıtıyordu. Söz konusu fotoğrafta Black, bir aynanın önünde duruyordu, üzerinde kapşonlu bir bluz, gözünde güneş gözlüğü ve boynunda altın bir zincir vardı. Black, web sitesinin tahrif edilişine dair kendisine e-posta yoluyla gönderilen hiçbir soruyu ya da röportaj talebini yanıtlamadı. İronik bir biçimde, Joseph K. Black'in web sitesine yönelik tahrifatın kamuoyu yaratmak maksadıyla bizzat kendisi tarafından yapılmış olduğuna dair çok kuvvetli kanıtlar söz konusu olmasına rağmen, daha sonraları Britanyah savcılar, Jake Davis ve LulzSec ile bağlantısı kurulan başka üç genç adama yönelik suçlamalar arasında Black & Berg'e yapılan bir saldırıyı da sayacaktı.

LulzSec Brezilya ve LulzRaft gibi taklitçi diğer hacker gruplarına dair ayrıntıların kaynağı, bu grupların kendi Twitter beslemeleri, duyurular, basında çıkan haberler ve LulzSec üyeleriyle yapılan görüşmelerdir.

Topiary "Gerçekten bazı tutuklamalar olabileceğine dair bayağı endişelenmeye başladım," sözünü, benimle yaptığı bir görüşmede söyledi.

22. Bölüm: Ryan'ın Dönüşü, Aklın Sonu

Bu bölümde, LulzSec dahilindeki faaliyetlere ve Sabu'nun ortadan kaybolması hakkındaki diyaloglara dair verilen ayrıntılar ve Ryan hakkında yapılan betimlemelerin kaynağı, LulzSec'in kurucu üyeleriyle yapılan görüşmelerdir. Topiary'nin Sabu ile yaptığı ilk sesli konuşmaya dair ayrıntıların kaynağı, Topiary ile yapılan görüşmelerdir.

David Davidson ismi, 2000'lerde çıkan ve çokça eleştirilen *Freddy Got Fingered* adlı komedi filminden alınmıştır; filmin başrol oyuncusu Tom Green'dir. Bu isim, çevrimiçi ortamlarda sıkça şaka olsun diye kullanıldı ama bu durum tam bir internet memine dönüşmesi için yeterli olmayabilir.

Ryan önce, LulzSec'in IRC ağını kendi sunucusunda barındırarak grubun üyeleriyle ilişkisini yeniden canlandırdı. Sonunda bu tayfa AnonOps'un sahip olduğu sunucular ile EFnet, Rizon ve 2600'ün sunduğu kamuya açık IRC ağları arasında gidip gelecek olsa da, bu teklif hoş karşılandı.

Topiary, o yılın başlarında Evo'nun ifşa ettiği Ryan'ın kimlik bilgilerinin gerçek olduğuna inanmıyordu. Ayrıca, gerçek Ryan'ın görece güvende olduğuna inanıyordu, zira Ryan, örneğin gerçek adresini asla ele vermesini gerektirmeyecek bir biçimde zaten sahte isimlere yollanan paketlerin kendi eline geçmeden önce komşusu tarafından teslim alınmasını sağladığını iddia ediyordu.

1-614-LULZSEC şeklindeki Skype numarası hep kapalıydı ve yine çevrimdışı olan bir başka Google numarasına yönlendirilmişti; bu numara ise anında Topiary ve Ryan'ın kullanmakta olduğu ana Skype hesabına yönlendiriliyordu. Söz konusu hesap, gelişigüzel bir IP adresi üzerinden sahte bir Gmail hesabı vasıtasıyla açılmıştı.

Assange'ın "kendi kendine güldüğü" yönündeki aktarımın kaynağı, Topiary ile yapılan görüşmelerdir; Topiary, Assange ile ilk kez IRC'de konuştuğunda, Assange'ın, CIA'e yapılan DDoS saldırısını ilk duyduklarında "güldüklerini" iddia ettiğini söylüyor.

İade edilmesine karşı yaptığı savunma ve elektronik bir kelepçe takması dahil olmak üzere, Julian Assange'ın Haziran 2011'deki durumuna dair ayrıntıların kaynağı çeşitli haberlerdir; "Julian Assange Awaits High Court Ruling on Extradition" başlığı altında, 2 Kasım 2011'de *Guardian*'da yayınlanmıştır.

LulzSec içinde IRC'de (önce Topiary ile Sabu sonra ekibin diğer üyeleri arasında) dönen tartışmalara ilişkin ayrıntıların kaynağı, Topiary ile adının verilmesini istemeyen ve LulzSec ile bağlantısı olan bir diğer hacker ile yapılan görüşmelerdir. Kısa bir süreliğine YouTube'a yüklenmiş ve q'nun çektiği Assange videosunu ben de gördüm ve ekran görüntüleri çektim. Söz konusu videoda LulzSec'in IRC üzerinden yaptığı tartışma görülüyordu; kamera, dizüstü bilgisayarına bakan Assange'ı çekiyordu. Sabu'yla q arasındaki diyalog da bu videodan alındı; videoda ikisinin de o vakit içinde bulunduğu IRC kanalında akan metin de vardı. WikiLeaks'e yakın kaynaklar, q'nun geçmişte Assange ile üçüncü taraflar arasında IRC üzerinden görüşmeler ayarladığını ve q'nun İzlandalı olduğunu doğruluyor. Bir dosya adı olan RSA 128'e gelecek olursak; RSA, kriptografik bir algoritmadır (Rivest, Shamir ve Adleman tarafından hazırlanmıştır). 128 ise anahtar uzunluğu ya da bitler üzerinden ölçülen kriptolama gücü anlamına geliyor.

23. Bölüm: Beklenmedik Bir Şekilde

4chan'in LulzSec'e tepkisine dair ayrıntıların kaynağı, Willam ve Topiary ile yapılan görüşmelerdir. Gayet ironik bir biçimde, Topiary'nin dediğine göre, LulzSecurity.com bir noktada 4chan ile aynı veri merkezinde barınıyormuş.

62.000 e-posta ve şifrenin yayınlanmasına gelecek olursak; Topiary bu veritabanını MediaFire.com adlı dosya barındırma sitesine ikinci bir kere yükledi. Ne var ki, söz konusu site yine çökertilmeden önce, gelişigüzel kullanıcılar onu neredeyse 40.000 kere indirmişti.

LulzSec'in dirilen bir Antisec hareketini ateşlemesi ve Topiary ile Ryan'ın ilişkisine dair diğer ayrıntıların kaynağı, Topiary ile yapılan görüşmelerdir; bu ayrıntıların içeriği, Sabu ile yapılan görüşmelerden alındı.

SOCA'dan birinin Büyükşehir Polisi'ne bir DDoS saldırısına dair bir e-posta atmasına dair ayrıntıların kaynağı, tutuklanan LulzSec üyelerine ulaştırılan savcıya ait notlardır.

Ryan'ın tutuklanmasına dair ayrıntıların kaynağı, LulzSec üyeleriyle yapılan görüşmeler ve basında çıkan haberlerdir. Söz konusu haberlerden biri, 22 Haziran 2011'de *Daily Mail*'de "British Teenager Charged over Cyber Attack on CIA as Pirate Group Takes Revenge on 'Snitches Who Framed Him' başlığı altında yayınlanan haberdi. Ryan'ın tutuklanmasından kısa bir süre sonra, Ryan Cleary ile bağlantılı bir Anon, IRC üzerinden Topiary'ye ulaştı ve ona son derece ciddi bir biçimde *Sun*'dan bir gazetecinin "gerçek Topiary"nin fotoğrafını çekmeye yeltenmek üzere Hollanda'ya gelmeyi planladığını söyledi.

Arizona polisinden yapılan sızdırma ve LulzSec'in kurucu üyelerinin dağılmaya dair yaptığı tartışmalar kapsamındaki diyalogların ayrıntıları, Topiary ile yapılan görüşmelere dayanıyor; ayrıca Sabu, daha sonraları yapılan görüşmelerde ilave birtakım içerikler sağladı.

24. Bölüm: Lulz'un Kaderi

Kayalara "sığır kanı süren mağara adamı" analojisi, Topiary ile yapılan bir konuşmadan alındı.

Çömez hacker'ların Fox News'un Twitter beslemesini hack'lemesine dair ayrıntılar çeşitli haberlerden alındı. Bunlardan biri, çevrimiçi ortamda 4 Temmuz 2011'de BBC News tarafından "Fox News Hacker Tweets Obama Dead" başlığı altında yayınlandı. Grubun Pfizer'ın Facebook sayfasını tahrif ettiği yönündeki bilgi, Twitter üzerinden yayınladıkları şeylere ve müteakiben tahrif edilmiş Facebook sayfasını bizzat görmüş olmama dayanıyor. Filipinler, Kolombiya ve Brezilya gibi ülkelerdeki başka hacker gruplarına dair ayrıntıların kaynağı, TheHackerNews.com'da çıkan çeşitli yazılardır.

LulzSec dağıldıktan sonra AnonOps'a ait #Antisec sohbet odasında altı yüzü aşkın insanın bulunduğuna dair ifade, o IRC ağında bulunduğum zamanlar yaptığım gözlemlere dayanıyor.

Sabu'nun "Aynı işi daha devrimci bir tarzda yapıyorum" şeklindeki ifadesinin kaynağı, Sabu ile IRC üzerinden yaptığım bir görüşmedir.

LulzSec dağıldıktan sonra Topiary'nin Anonymous'tan "kopmasına" dair ayrıntıların kaynağı, Topiary ile yapılan görüşmelerdir.

Sabu'nun bazı *News of the World* e-postalarına imtiyazlı bir erişim bahşedildiği iddiasına ilişkin geçen "kimi anaakım medya kuruluşları kıskançlıkla buna kulak kabarttı" şeklindeki iddianın kaynağı çeşitli haberlerdir ve bunlardan biri de "LulzSec Claims to Have News International E-mails" başlığı altında 21 Temmuz 2011'de *Guardian*'da yayınlanmıştır.

Rebekah Brooks'un kocasının onun dizüstü bilgisayarını siyah bir çöp torbasına atmasına ilişkin ayrıntının kaynağı, "Police Examine Bag Found in Bin Near Rebekah Brooks's Home" başlığı altında, 18 Temmuz 2011'de *Guardian*'da yayınlanan haberdir.

Polisin, sekiz ülkede Anonymous ve LulzSec adı altında yürütülen faaliyetlerle bağlantılı olarak yetmiş dokuz kişiyi tutukladığı yönündeki iddianın kaynağı, bu tutuklamalara dair çıkan çeşitli haberler ve Pastebin'de bulunan bir çeteledir. Topiary'nin büyük önem kazanan tutuklanışına dair ayrıntıların kaynağı, Topiary'dir; ayrıca, özel bir uçağın tutulması gibi kimi olgular çıkan haberler tarafından doğrulandı. Söz konusu haberlerden biri, 31 Temmuz 2011'de *Daily Mail*'de "Autistic Shetland Teen Held over Global Internet Hacking Spree 'Masterminded from His Bedroom'" başlığıyla yayınlanmıştır.

3. KISIM

25. Bölüm: Gerçek Topiary

Polisle karşılaşması dahil olmak üzere, Topiary'nin yakalanışına dair ayrıntıların kaynağı, daha sonraları Jake Davis ile yapılan görüşmelerdir. Polis'in Jake'in annesinin Spalding'de bulunan evine yaptığı ziyarete dair ayrıntıların kaynağı, Jennifer Davis ile yapılan konuşmalardır. Jennifer Davis'in Charing Cross polis karakoluna gidişine dair yapılan betimlemeler, o gün polis merkezini ziyaret ettiğimde edindiğim gözlemlere dayanıyor.

AnonOps'un sohbet odalarının "söylentilerle tutuşmuş halde" olduğu iddiası, söz konusu IRC ağını ziyaret ettiğimde edindiğim izlenime dayanıyor; Sabu'nun "epey bir canının sıkıldığı" yönündeki ifadesi onunla yaptığım bir görüşmeye dayanıyor.

VNP bağlantısıyla alakalı bir hatadan sonra Jake'in adının AnonOps sohbet odasında aniden ortaya çıktığı yönündeki ifade, http://blyon.com/Irc/ adresinde bulunan, 8 Aralık tarihli kamuya açık AnonOps sohbet günlüğü veritabanından edindiğim izlenime dayanıyor. "Shetlandlı Jake" şeklinde gönderiler yayan Xbox forumlarından bir arkadaşa dair söylentinin kaynağı, Sabu'nun Mike "Virus" Nieves ile yaptığı sohbetin günlüğü (bkz. 26. Bölüm) ve 16 Ağustos 2011'de "How a Hacker Mastermind Was Brought Down by His Love of Xbox" başlığı altında Gawker'da yayınlanan yazıdır.

Bir VPN sağlayıcısı olan HideMyAss'in, bir LulzSec mensubunun teşhis edilmesine yardım etmesi yönündeki Britanya menşeili bir mahkeme kararına verdiği tepkiye dair ayrıntıların kaynağı, 23 Eylül 2011'de "LulzSec Fiasco" başlığı altında HideMyAss'in web sitesinde yayınlanan bir blog gönerisidir. HideMyAss defalarca röportaj talep edilmesine rağmen yanıt vermedi ve web sitesinde bir telefon numarası da bulunmuyordu.

ABD İç Güvenlik Bakanlığı'nın Anonymous'tan daha hatırı sayılır saldırıların geleceğini beklediği yönündeki ifadenin kaynağı, bakanlığa bağlı Ulusal Siber Güvenlik ve İletişim Entegrasyonu Merkezi'nin 1 Ağustos 2011'de yayınladığı bültendir.

Jake Davis'in mahkemedeki görünümüne dair betimlemeler, o duruşmaya katıldığımda edindiğim izlenimlerdir; daha sonra Davis ile yapılan görüşmeler ilave bir içerik sağladı.

Free Radicals: The Secret Anarchy of Science kitabının yazarı Michael Brooks'un bir röportajında dediğine göre, Jake Davis'in söz konusu kitabın kapağını kameralara ve fotoğraf makinelerine göstermesinin ardından kitap, Amazon'un sıralamasında hatırı sayılır bir ivme kazanmış.

Mahkemeye çıkmasının ardından, Jake Davis için yapılan propaganda resimlerine dair betimlemeler, AnonOps'taki kimi Anonymous destekçileriyle yaptığım görüşmelerden sonra edindiğim izlenimlere dayanıyor; bunlardan biri beni, söz konusu resimlerin bulunduğu ve gittikçe büyüyen bir depoya yönlendirdi.

Jake Davis'e hayranlarından gelen mektuplara ve evdeki yaşantısına dair ayrıntıların kaynağı, Spalding'deki evine yaptığım birkaç ziyaret de dahil, Davis ile yapılan görülmeler ve ona gelen kimi mektuplara dair kendi gözlemimdir.

William ve diğer /b/ mensuplarının Facebook'taki Selena (gerçek ismi bu değil) adlı on altı yaşındaki kıza düzenlediği saldırıya ilişkin ayrıntıların kaynağı, William ile e-posta üzerinden ve yüz yüze yaptığım görüşmelerdir.

Davis'in William ile buluşmasını ben ayarladım. Anonymous'tan iki kişi yüz yüze geldiğinde neler olup biteceğini gözlemlemenin ilginç olacağını düşünmüştüm. Ayrıca, bir Anon ile bir Anon kurbanının —örneğin, Jake Davis ile Aaron Barr'in— şahsen karşılaşmasını ayarlamak istemiştim. Mesafe ve zamansal kısıtlamalar, Barr ile Davis arasındaki bir buluşmayı pratik açıdan zorlaştırıyordu, dolayısıyla yapılabilecek en iyi şey William ile Topiary'yi buluşturmak olacaktı. İkisine de birbirleriyle görüşmeye razı olup olmadıklarını sordum ve buluşmayı kabul etmelerinin ardından Şubat 2011 içinde bir tarih ayarladım. Belirlenen günden önce William ile buluştum ve onunla trene binip David ile buluşacağı yere gittim. İkisine bir restoranda eşlik ettim, öğle yemeği boyunca birbirleriyle konuştular. Bu iki adam Anonymous'u konuşurken sorular sorup not aldım.

26. Bölüm: Gerçek Sabu

Sabu'nun polisle işbirliğine ve Anonymous ile LulzSec âlemi dışında işlediği suçlara dair ayrıntıların kaynağı, iddianamesi ve New York Bölge Mahkemesi'nde 5 Ağustos 2011'de verdiği ifadenin dökümüdür. Diğer şartlar ve betimlemeler, hem FBI'ın Sabu'ya yönelik soruşturmasına dair bilgi sahibi olan bir kaynaktan hem de LulzSec'in dağılmasından sonraki aylarda ve bir FBI muhbiri olduğu dönemde onunla birlikte çalışmış Anonymous hacker'ları ile yapılan görüşmelerden alındı. Tüm kaynaklar, farklı derecelerde şüphelenmiş olsalar dahi Sabu'nun bir muhbir olduğundan kesin bir şekilde haberdar olmadığını iddia ediyor.

Hector "Sabu" Monsegur'a dair betimlemenin kaynağı, 6 Mart 2012'de Fox News'ta "Infamous International Hacking Group LulzSec Brought Down by Own Leader" başlığıyla yayınlanan haber ve *New York Times*'ta 8 Mart 2012'de yayınlanan "Hacker, Informant and Party Boy of the Projects" başlıklı makaledir.

Sabu'ya dair diğer betimlemeler, onunla çevrimiçi ortamda ve telefon üzerinden yaptığım sohbetlere, Twitter beslemesinden edindiğim izlenimlere ve Sabu ile bir hacker olan Mike "Virus" Nieves arasında geçen sızdırılmış bir sohbet günlüğüne "sabu vs virus aka dumb & dumber part 2" başlığı altında Pastebin'de yayınlandı.

Bu sefer Hector Monsegur'un bir fotoğrafını da içeren, Sabu'nun kimlik bilgilerini, Le Researcher rumuzlu beyaz şapkalı bir güvenlik araştırmacısı yolladı; söz konusu kişi, http://ceaxx.wordpress.com/uncovered/ adresine e-postalardan, tahrifat mesajlarından ve forum gönderilerinden oluşan çeşit çeşit ekran görüntüsü koydu.

Hacktivizmin Brezilya'da "çok popüler" olduğu yönündeki iddia, "The Anatomy of an Anonymous Attack" başlığı altında Imperva'nın hazırladığı ve Şubat 2012'de yayınlanan bir rapora ve Anonymous'un Brezilya'daki siber saldırılarına ilişkin basında çıkan haberlerin miktarına dair edindiğim izlenime dayanıyor.

Stratfor saldırısından önce Sabu'nun sup_g (nam-ı diğer Jeremy Hammond) ile karşılıklı ilişkisine dair betimlemeler ve aralarında geçen diyalogların kaynağı, Hector Monsegur'un iddianamesidir; ayrıca, WikiLeaks ile ilişkisi dahil olmak üzere başka hususlar, Stratfor saldırısında yer almış diğer hacker'larla yapılan görüşmelere dayanıyor.

FBI'ın "[Stratfor] saldırısına müsaade ettiğini" inkâr ettiği, *New York Times*'ta çıkan haberin kaynağı, söz konusu gazetenin Bits adlı blogunda 12 Mart 2012'de çıkan "Inside the Stratfor Attack" başlıklı yazıdır.

Donncha "Palladium" O'Cearrbhail'in, FBI ile Büyükşehir Polisi arasında geçen bir görüşmeyi dinlemek üzere İrlanda ulusal polisinin bir mensubunun Gmail hesabını hack'lediği yönündeki ayrıntıların kaynağı, O'Cearrbhail'in ve Monsegur'un iddianamesidir.

Monsegur'un NYPD karşısında kendisini federal ajan olarak tanıtmasına dair ayrıntıların kaynağı onun iddianamesidir.

27. Bölüm: Gerçek Kayla, Gerçek Anonymous

Ryan Mark Ackroyd'a dair betimlemeler, 16 Mart 2012'de ilk kez mahkemeye çıktığında edindiğim izlenimlere dayanıyor. Ufak kız kardeşi Kayleigh'e dair ayrıntıların kaynağı, Ryan Ackroyd'un adının rehberde aranmasına dayanıyor; burada Ackroyd'un ebeveynlerinin ve kardeşlerinin ismi de açığa çıktı; Kayleigh'in fiziki görünüşüne ve

erkek kardeşi Keiron'un Facebook duvarına yazdığı yorumlara dair betimlemelerin kaynağı, onun kamuya açık Facebook hesabıdır.

Ryan Ackryod'un ilk ve ikinci kez tutuklanışına dair tarihler ve temel bilgilerin kaynağı, Büyükşehir Polisi'nin her iki hadiseye dair basın açıklamalarıdır. Ryan Ackroyd ve Büyükşehir Polisi'nin Anonymous'a yönelik soruşturmasına ilişkin röportaj istekleri genellikle reddedildi.

Sabu'nun sekiz aydır muhbirlik yaptığına dair habere Anonymous camiasından gelen tepkilerin ayrıntıları, bir akademisyen olan Gabriella Coleman, Jake Davis ve bir avuç dolusu Anon ile yapılan görüşmelere ve çeşitli Twitter beslemeleri, blog gönderileri ve Anonymous destekçilerinin girip çıktıkları IRC kanallarındaki yorumlarına ilişkin izlenimlerime dayanıyor.

Sözlükçe

4chan: Ayda 22 milyon farklı kullanıcının ziyaret ettiği popüler bir çevrimiçi resim panosu. Aslen Japon animeleri konuşmak üzere kurulan bu alan, çevrimiçi kötü şakalar ya da başka web siteleri veya kişilere dönük "baskınlar" düzenlemek dahil olmak üzere, her tür başlığın konuşulabileceği bir buluşma noktasına dönüştü (bkz. Bölüm 2 ve 3). En önemli özelliklerinden biri, kullanıcıların anonim olmaya zorlanmasıdır; böylece, engellenme ya da sorumlu tutulma korkusu taşımadan istedikleri gibi gönderiler yollayabilmektedirler.

Anonymous: Kötü şakalar yapmak için veya bir protesto aracı olarak interneti sekteye uğratan gruplara verilen bir isim. Bir resim panosu olan 4chan'deki mecburi anonimlikten türeyen bu oluşum, son beş yılda evrilip şirketlere ve devlet kuruluşlarına yönelik sansasyonel siber saldırılarla ilişkili bir hal aldı. Net bir liderlik yapısı veya üyelik kuralları olmayan Anonymous, internetin 47 Kuralı'ndan türetilen ve sıkı olmayan bir dizi ilkeye riayet eden akışkan bir kolektif olarak varlığını sürdürüyor. O sırada kimin bu ismi kullandığına bağlı olarak —örneğin, 2008'deki Chanology'yi örgütleyenler (bkz. 5. Kısım) ve 2011'deki LulzSec hacker'ları (bkz. Bölüm 17)— daha geniş olan kolektif, çeşitli kisvelere bürünür.

Antisec (Anti Security): Siyah şapkalı hacker'ların, bilişim alanındaki profesyonel çalışanların uyguladığı "tam ifşaata" bir son vermek üzere birçok durumda bizzat o beyaz şapkalı profesyonelleri hack'leyerek kampanya yürüttüğü 2000'lerin başlarında işe koyulan bir siber hareket. LulzSec, 2011 yazında devlet kurumlarına ve otorite figürlerine saldırmak gibi belirsiz bir hedefle hareketi diriltti; bu kapsamda yolsuzluğu ifşa etmek için bazen yapay bir çaba gösterdi.

/b/: 4chan'deki en popüler pano ve site kullanıcılarının yaklaşık üçte biri tarafından ziyaret ediliyor. /b/ ilk olarak söz konusu sitenin kurucusu Christopher "moot" Poole tarafından o sitenin "gelişigüzel" panosu olarak kurulmuştu. Lolcats gibi birçok yaratıcı internet meminin doğduğu beyaz bir sayfaya dönüşüverdi ve Anonymous "ağ zihniyetinin" burada doğduğu görüşü yaygındır. Birçok Anonymous destekçisi, Anonymous'u ilk kez /b/ üzerinden bulduğunu söyler. Moderatörü olmadığı için kötü bir şöhrete sahiptir.

Betik (Script): Birçok durumda görevleri otomatikleştirmek için kullanılan, görece basit bir bilgisayar programı.

Beyaz şapka (White hat): Bir bilgisayar ağını hack'lemeyi ve bilgi çalmayı bilen fakat becerisini web sitelerini ve kuruluşları korumak için kullanan kişi.

Botnet: Virüs ya da sahte yazılım güncelleme bağlantıları yayarak bir araya getirilmiş, zombi denen bilgisayarlardan oluşan bir ağ. Botnetler, web-tabanlı komutları topluca yerine getirmesi için binlerce, bazen milyonlarca bilgisayara talimat verebilen tek bir kişi tarafından kontrol edilebilir.

Chanology: Project Chanology olarak da anılır. Bu, Anonymous destekçilerinin 2008 yılında uzun bir süre boyunca Scientology Kilisesi'ne karşı düzenlediği bir dizi siber saldırı, protesto ve kötü şakadır; söz konusu isim, "4chan" ile "Scientology" kelimelerinden oluşturulmuştur.

Çömez hacker (Script kiddie): Muhtemelen siyah şapkalı bir hacker olma tutkusuna kapılmış ve bilgisayar ağlarına saldırmak üzere bilindik ve ücretsiz ulaşılabilen web araçlarını ya da "betikleri" kullananları kasteden aşağılayıcı bir terim. Çömez hacker'lar genellikle hack'leyerek arkadaşları arasındaki sosyal statülerine ivme kazandırmaya çalışır.

DDoS (Distributed Denial of Service / Dağıtık Hizmet Aksatma): Bir web sitesi ya da başka bir ağ kaynağına bir bilgisayar ağı üzerinden gerçekleştirilen ve söz konusu siteyi önemsiz e-posta trafiğiyle istila ederek onu geçici olarak çevrimdışı düşüren bir saldırı. Bu saldırı, her biri bilgisayarının başına geçmiş gönüllüler (bkz. "LOIC") ya da bir botnete dahil etmek üzere ele geçirilen bilgisayarlardan oluşan bir ağ üzerinden gerçekleştirilebilir.

Deface (Tahrifat/Tahrif Etmek): İsim haliyle kullanıldığında, hack'lenmiş bir sitede yayınlanan, söz konusu yerin bir hedef olduğunu ve saldırıya uğramasının sebebini duyuran bir resim ya da metin anlamına gelen bir terimdir. Fiil olarak kullanıldığında, bir web sitesini tahrip etmek anlamına gelir.

Encyclopedia Dramatica (ED): İnternet memleri, 4chan dili ve çeşitli bloglar ile IRC ağlarındaki görece daha popüler kullanıcılar arasındaki çevrimiçi tartışmalar dahil olmak üzere Anonymous'ta olup biten çoğu şeyin çetelesini tutan bir web sitesi. Bu site adeta Wikipedia'nın bir parodisidir;

görüntüsü aynıdır ve o da kullanıcılar tarafından düzenlenir fakat tarzı saygısız, bayağı ve bazen de saçmadır; kendi içinde dönen şakalarla ve sadece orada vakit geçirenlerin anlayabileceği diğer ED kayıtlarına bağlantılarla doludur.

Hacker: Geniş tanımı olan bir terimdir; Anonymous bağlamında, bir bilgisayar ağına girecek teknik becerilere sahip biri anlamına gelir (bkz. "siyah şapka" ve "beyaz şapka"). Bu terim, genel anlamıyla, dahili sistemleri kurcalamaktan, kısa yollar ve yeni sistemler oluşturmaktan keyif alan, bilgisayar programlamaya hevesli biri anlamına gelebilir.

Hacktivist: "Hacker" ve "aktivist" kelimlerinden oluşturulmuş bir kelime. Siyasi veya sosyolojik bir mesajı yaymak üzere dijital araçlar kullanan biri anlamına gelir. Kullanılan daha yasadışı yöntemler arasında DDoS saldırıları, web site tahrifatları ve gizli bilgilerin sızdırılması yer alır.

IP (Internet Protokol) adresi: Bir bilgisayar ağına ya da internete bağlı her bir aygıta atanan bir eşi daha olmayan numara. Her IP adresi, noktalarla ayrılmış dört ayrı rakam setinden oluşur.

IRC (Internet Relay Chat): Anonymous destekçileri arasında belki de en yaygın olan iletişim yöntemidir; IRC ağları, resim panolarının sunamadığı, gerçek zamanlı ve metne dayalı sohbetlere imkân tanır. 1980'lerin sonundan beri var olan IRC, kullanıcıların sohbet odaları ya da "kanallar" üzerinden birbirleriyle konuşmasına olanak tanır. Her bir IRC ağı, ortak bir ilgisi olan toplulukları çeker; örneğin, AnonOps IRC, Anonymous ile ilgilenenler için çekicidir. Bu ağlardaki tartışmaların moderasyonunu ağ ve kanal "operatörleri" üstlenir; bu roller, yüksek bir sosyal statünün göstergesi olarak görülür.

İnternetin Kuralları: 2006'da IRC'de dönen bir muhabbete dayandığı sanılan, 47 "kuraldan" oluşan bir liste; Anonymous'un kullandığı "unutmayız, affetmeyiz" sloganı buna dayanır. Söz konusu kurallar, 4chan gibi resim panolarındaki kültürel görgü kurallarını ve kadınların olmaması gibi çevrimiçi ortamlardan beklenmesi gereken şeyleri kapsar.

LOIC (low orbit ion cannon): Aslen sunucuların dayanıklılığını test etmek üzere yazılmış bu açık kodlu web uygulaması, Anonymous kullanıcıları arasında dijital bir silah olarak yaygınlaştı; yeterince insan tarafından kullanıldığında bir web sitesine bir DDoS saldırısı düzenlemek için kullanılabilir.

Lulz: LOL (laugh out loud-yüksek sesle gülmek) kısaltmasından türetilmiş bu terimin, ilk kez 2003'te bir Internet Relay Chat ağında komik bir şeye bir tepki olarak ortaya çıktığı sanılıyor. Şu anda başka birini sıkıntıya sokacak kötü bir şakadan ya da çevrimiçi ortamda yaratılan bir karmaşadan sonra hissedilen neşe anlamına geliyor.

LulzSec: Sony gibi şirketlere ve FBI gibi devlet kuruluşlarına bir dizi daha odaklı ve sansasyonel saldırı düzenlemek üzere, 2011 yazında geçici bir süreliğine Anonymous'tan kopan ufak bir hacker grubu. Topiary ve Sabu rumuzlu hacktivist'ler tarafından kurulan grubun çekirdek kadrosu altı kişiden oluşuyordu ve herhangi bir zamanda ikinci bir halkada bulunan bir ile iki düzine arasında destekçisi vardı.

Mem: İnternette bir şeylerin virüs gibi yayılması sayesinde artık dönüşü olmayan bir şekilde popülerleşen bir laf ya da resim; çoğu zaman anaakım web kullanıcıları açısından anlamını yitirmesi tipik bir durumdur. "over 9000" ya da "delicious cake" [leziz kek] gibi Anonymous destekçilerinin şaka olarak kullandığı birçok mem, eski bilgisayar oyunlarına ya da /b/'deki tartışmalara dayanır. Diğer örnekler şunlardır: "Rick Rolling" ve "pedobear" (pedofil ayı).

Moralfag (Ahlakçı ibne): Bir gönderiyi, resmi, trolleme yöntemini, fikri, saldırıyı veya faaliyeti ahlaki yönden doğru bulmayan bir 4chan kullanıcısı ya da Anonymous yandaşı için kullanılan yafta. Birçok durumda aşağılayıcı bir terim olarak kullanılır.

Newfag (Yeni ibne): 4chan'deki /b/'de yeni olan ya da topluluğun âdetlerinden bihaber kullanıcı.

Oldfag (Eski ibne): Genellikle, o sitede yıllarını geçirdikten sonra, topluluğun âdetlerini anlayan bir /b/ kullanıcısı.

OP (original poster/ilk gönderici): Bir resim panosunda bir tartışma silsilesini başlatan herhangi biri. 4chan kültüründe OP'lere daima "ibne" denir.

Pastebin: Herkesin metin yükleyip yayınlamasına olanak tanıyan, basit olsa da çok popüler bir web sitesi. Bu site, Anonymous destekçileri tarafından, web'teki veritabanlarından çalınmış gizli e-postalar ve şifreler gibi verileri yayınlamak üzere, son iki yıldır giderek daha fazla kullanır oldu. Ayrıca, hacker'lar açısından basın açıklamaları yayınlamak üzere bir platform olarak da kullanıldı; bu, Anonymous'tan ayrılan ufak bir grup olan LulzSec'in 2011 yazındaki hack'leme çılgınlığı esnasında kullandığı bir yöntemdi.

Resim panosu (Image board): Genel ilkeleri olan çevrimiçi tartışma forumu; kullanıcıları yorumlarını betimlemek için resimler ekler. "Chan" olarak da anılan bu tarz yerleri oluşturmak ve bakımını yapmak kolaydır. Kimi resim panoları özel konularıyla bilinir; örneğin, 420chan'de uyuşturucular tartışılır.

Server (Sunucu): İşlemin başka bilgisayarlardan oluşan bir ağ için merkezi kaynaklara veya hizmetlere erişmesine yardım eden bir bilgisayar.

Shell (Kabuk): Komut okuyan ve uygulayan bir yazılım arayüzü. Hacker'lar, güvenlik zafiyetleri olan kimi sitelerde, siteye ev sahipliği yapan bir

sunucuya kabuk koyabilir, onun yönetici kontrol panelini kullanabilir; bu durumda söz konusu kabuk yeni bir arayüz olarak hacker'ın bu siteyi kontrol etmesini sağlar.

Siyah şapka (Black hat) : Yazılım programlama bilgisini, web sitelerini tahrif etmek veya başkalarına satmak üzere kişisel bilgilerden oluşan veritabanlarını çalmak gibi kötü niyetli amaçlar için kullanan kişi. Siyah şapkalılara "cracker/kırıcı" da denir.

Sosyal mühendislik: Bilgi almak amacıyla, sahte bir kimliğe bürünerek ya da yalan bahanelerle bir insana yalan söyleme veya onunla konuşma eylemi.

SQL enjeksiyonu: SQLi olarak da anılan ve bazen "sequel injection" olarak telaffuz edilen bu terim, güvenlik zafiyetleri olan bir web veritabanına özel komutlar yerleştirerek ona erişim sağlama yöntemidir; bu bazen, sitenin normal kullanıcılarının kullandığı web formları üzerinden yapılır. Söz konusu işlem, normal kullanıcılardan saklanmış olması gereken bir veritabanından bilgi edinmek için kullanılır.

Troll: Anonim bir biçimde, çevirimiçi ortamda, bir kişi veya grubu taciz eden veya bunlarla dalga geçen bir kişi; bu, birçok durumda, web sitelerinin forumlarına yorumlar girilerek ya da aşırı durumlar söz konusu olduğunda sosyal medya hesaplarının hack'lenmesiyle yapılır. Trollemek şeklinde kullanıldığında, incelikli bir yalan uydurmak anlamına gelir. Amaç sonuçta kızdırmak ya da aşağılamaktır.

VPN (virtual private network / Sanal özel ağ): Tünel açmak olarak bilinen bir işlem vasıtasıyla, internet üzerinden uzaktan ve güvenilir bir erişim sağlayan ağ teknolojisi. Birçok kuruluş, çalışanlarının evden iş yapmasını ve güvenli bir biçimde merkezi bir ağa bağlanmasını sağlamak için VPN'ler kullanır. Ancak hacker'lar ve Anonymous destekçileri, VPN'leri gerçek IP adreslerini değiştirmek üzere kullanır, böylece yetkililerden ve camiadaki diğer kişilerden saklanabilirler.

Dizin

2600: The Hacker Quarterly, 218, 370
2chan, 31, 32
4chan;
  /b/ panosu, 32-3, 35-40, 41-44, 48-54, 56, 58-63, 65, 72, 82, 89-91, 101, 127, 128-9, 267, 300-305, 308, 349; /r/ panosu, 37, 39; /rs/ panosu, 39-40, 60, 70, 111, 351-2; akın etme, 49, 350; cinsiyet değiştirmiş hacker'lar, 87; hakkındaki internet memleri, 35, 37, 50; hayatı mahvetmesi, 33-4; kadınlardan nefret eden yorumlar, 54; kafa-üstünde-ayakkabı pozu 43; kimliğin olmaması, 37, 81; Poole'un yaratması, 31-32; popülerliği, 36; pornografi, 37-40, 81-2; saldırılar, 38-9, 49-51, 55-6, 58-63, 64-5, 89, 127; slogan olarak Lulz, 36; ve Anonymous, 33, 35, 38, 81-2, 84, 96; ve Forced_Anon, 32; ve LulzSec, 267; ve rumuzlar, 32; ve Scientology Kilisesi saldırısı, 58-65, 74, 77, 81-2.
711chan, 74
7chan, 61, 70-72, 77
9 Eylül saldırıları, 28
9gag, 350

A
A Topiary (film), 19
ABD Adalet Bakanlığı, 234
ABD Dışişleri Bakanlığı, 94, 168
ABD Hava Kuvvetleri, 258
ABD İç Güvenlik Bakanlığı, 295, 318
ABD Ticaret Odası, 15, 204
ABD Yeşiller Partisi, 112
Ackroyd, Kayleigh 325, 378
Ackroyd, Kieron, 325
Ackroyd, Ryan Mark 325-6, 331, 345, 350, 378, 379, bkz. Kayla.
Aiplex, 89-91
Ali, Ben, 122
Amazon, 95, 97, 104-5, 111, 149, 226, 340, 377
Anderson, Nate, 347-8
AnonLeaks, 136-7, 140, 165
AnonNews.org, 16, 148-9, 187, 362-3
Anonymous;
  4chan'deki /b/ kullanıcıları, 37-9, 43;

açık inançları, 16; AnonOps, 92, 94-5-98, 102-104, 107-109, 111-2, 119, 121-2, 125-6, 129, 130, 135, 140, 142-3, 181-3, 194, 258, 283-4, 357, 362; ayrılma, 79, 81-84; Barr'ın araştırması, 13, 17-20, 22-3, 27, 29-30, 125, 159-160, 173-4, 177-9, 347-8; Barr'ın web hesaplarını hack'lemeleri, 13-4, 21-2, 25-29, 33-4, 45, 133-6, 158-9, 241-2, 295; botnet saldırıları, 104-5; büyümesi, 57; chat odalarında statü, 181-3; Davis'in tutuklanmasına tepkiler, 299; fikir olarak, 281, 327, 330; HBFary Federal saldırısı, 14, 22, 23-30, 53, 125, 132, 134, 136, 143, 147, 157-9, 168, 174, 178-9, 188, 208-9, 241-2, 348, 361; iletişim altyapısı, 92; ilgili tutuklamalar, 286-287, 376; kadın katılımcılar, 80; külte benzeyen kimliği, 40; logo, 16, 27, 111; medyada çıkan ilk haberler, 15; polis araştırması, 293; Sabu'nun tutuklanmasına tepkiler, 329, 379; saldırı tipleri, 18, 20-2, 26-7, 55, 89; Scientology Kilisesi'ne saldırı, 27, 56, 62-78; siber sataşma kültürü, 28, 30, 127, 171; sosyal mühendislik örneği olarak, 330, 333; ve Aiplex saldırıları, 89-91; ve botnetler, 68-9; ve dox'a karşılık vermek, 180, 367; ve Internet Relay Chat (IRC), 51; ve LOIC, 68-70; ve LulzSec, 268, 270, 280; ve NATO, 273; ve Occupy hareketi, 328; ve Partyvan, 55; ve V maskesi, 74-5; yalanlar ve hakikat, 330; yapısı, 16, 18-20, 95-6, 111-2, 125, 135, 141, 167, 181-2, 189, 193, 295, 329, 357-8; slogan, 16, 35, 40, 73, 96, 122, 148.

Antisec hareketi;
ve Auernheimer, 233-4, 370, 372; ve Çömez Hacker'lar (Script Kiddies), 281; ve hacktivistler, 233, 370; ve Sabu, 220, 234-5, 241, 268, 313, 315-6, 318, 322, 324, 327; ve Topiary, 268, 270, 277-8.

ArsTechnica, 120, 348

Arthur, Charles, 296, 298

Assange, Julian;
iadesi, 97, 297; ve Bank of America, 166-7; ve Kayla, 131; ve LulzSec, 263-266, 277, 375; ve Sabu, 193-194, 211, 215, 320-1; ve WikiLeaks, 15, 94-5, 119, 263-6.

Astley, Rick 29, 61, 63, 91

AT&T, 233-234, 276, 279, 372

Auernheimer, Andrew "weev";
ve Antisec, 233-4, 370, 372; ve resim makrosu 36

AVunit;
Anonymous'a katılması, 191, 194-6; kimliği, 367; ve AnonOps, 181-2; ve Emick, 177; ve LulzSec, 201, 217, 220, 246, 248-9, 275, 277-8; ve PBS saldırısı, 212, 214.

B

B-Sides konferansı, 15, 17

Backtrace Security;
adının konması, 174; kimlik bilgilerini ifşa etme (dox) 367; ve Bailey, 178; ve Emick, 174, 176; ve HBGary hacker'ları, 178-9; ve Kayla, 177, 241; ve LulzSec, 221, 249, 252-3, 274-5; ve Sabu, 176, 178, 180-1, 366; ve Topiary, 177, 181, 185, 198.

Bahreyn, 125, 147, 360
Bailey, Wesley/Laurelai;
bağlantı kaydı sızıntıları, 138, 198, 208, 219, 245; cinsiyet değiştirme, 85-6; Project Chanology, 82-4, 142; ve Crowdleaks, 135-6; ve Emick, 83-4, 143, 147, 170, 175-6, 178, 361; ve HBGary Federal saldırısı, 136, 138, 139, 361; ve Kayla, 86-8, 135, 138, 219, 224, 226, 361; ve Sabu, 141, 143, 177, 295, 361.
Bank of America, 15, 136, 139, 165-7, 241-2
Barnhill, Corey, 172, 176, 365
Barr, Aaron;
ailesinin taşınması, 133-4; Anonymous'u araştırması, 13, 17-20, 22-3, 27, 29-30, 125, 159-160, 173-4, 177-9, 347-8; askeri kariyeri, 14; e-postaların AnonLeaks'te açıklanması, 137; HBGary Federal kariyeri, 14-5, 133, 137; parolaları, 20-1, 136, 203; ve Byun, 173; ve LulzSec, 208-9, 231, 262-3; web hesaplarının Anonymous tarafından hack'lenme, 13-4, 21-2, 25-29, 33-4, 45, 133-6, 158-9, 241-2, 295.
BBC, 101, 167, 274, 285, 296
Berico Technologies, 136-7, 361
BillOReilly, 99, 100, 356
Birleşmiş Milletler, 130-1, 360
Bitcoin, 216-7, 221, 231-2, 247-8
Black & Berg, 250-1, 373-4
Black, Joseph K., 250-1, 373-4
Black, Rebeca, 206
Blankenship, Lloyd, 114, 358
Booz Allen Hamilton, 159-160, 164, 364
Botnet, 68-70, 89, 90, 99, 100-5, 110-1
Brezilya, 318
Britanya Maliye Bakanlığı, 270
Britanya, 171, 184, 284, 323, 365
Brooks, Rebekah, 285, 376
Brown, Barrett;
Anonymous'a katılması, 162-3, 364; Operation Metal Gear, 161, 163-4, 167-9, 364-5; rumuzu, 27, 161; teorileri, 171; uyuşturucu bağımlılığı, 161-2, 364; ve Barr'in e-postaları, 159-161, 163-4, 364; ve Topiary, 139, 158-9, 160,-2, 167-9, 212, 364.
Bunker, Mark, 351
Byun, Jin Soo, 173, 176, 222, 366, 367

C

Cammerman, Gideon, 296-7
Case, Bryce, 171, 365
Cezayir, 122, 138-9, 341
Chen, Adrian, 127, 176-7, 231, 247
Christmam, Tory "Magoo", 73
CIA (Central Intelligence Agency), 262-4
Civil, 98-105, 110, 149, 355-6
Cleary, Ryan, 103, 147, 188, 269-271, 296, 367-9
Clinton, Bill, 117
Clinton, Hillary, 94
Cluley, Graham, 60, 351-2
CNN, 50, 62, 83, 162, 167
COINTELPRO, 193, 369
Coleman, Gabriella, 327, 336, 356, 379
CommanderX, 22-3, 25, 348
Computer Fraud and Abuse Act [Bilgisayar Dolandırıcılığı ve Suistimali Kanunu-ABD], 60, 186
Computer Misuse Act [bilgisayarı Kötüye Kullanma Kanunu-Birleşik Krallık], 295
Computerworld.com, 102

Conservatives4Palin, 111
Cooper, Ben, 356
CopyrightAlliance.org, 91, 355
Correll, Sean-Paul, 96-7, 101-2, 109, 355-6
Cross-Goldenberg, Peggy, 250
Crowdleaks, 135-6
Cruise, Tom, Tom Cruise videosu, 57-9, 64-5, 90, 113, 127

D

Daily Kos, 158-9
Daily Mail, 296
Davis, Dot, 46
Davis, Jake;
ailevi geçmişi, 45-8, 92-4, 349; çevrimiçi arkadaşları, 48-9, 93; duruşması, 296-8; eğitimi, 190-1; göz tembelliği, 47-8, 203; 298; güvenilir kaynak, 356; internette, 331-3; kefaletle serbest bırakılma koşulları, 298-9, 311-2; sinestezi, 46; telefon şakaları, 47, 48-52, 93, 349; tutuklanması, 291-6, 349; ve 4chan, 48-9, 299; ve 4chan'deki /b/, 48-9; ve Anonymous, 307-11; ve Internet Relay Chat (IRC), 51, 350; ve William, 299-300, 305-11, 377, bkz. Topiary.
Davis, Jennifer, 46-8, 292-3, 297-8, 349
Davis, Josh, 292
Davis, Sam, 46
DDoS (distributed denial of service attacks-dağıtık hizmet aksatma saldırısı);
Aiplex'in kullanması, 89-90, 352; Anonymous saldırıları biçimi olarak, 17, 20, 22, 27; ve Aiplex saldırıları, 89-91; ve botnetler, 68; ve Gawker saldırısı, 127; ve Internet Relay Chat (IRC), 72; ve LOIC, 76-7; ve PayPal saldırıları, 96, 98-101, 129, 135, 138, 166; ve Scientology Kilisesi saldırıları, 60-2, 64-5, 67-8, 71-2, 75, 77, 79, 351-2; ve Sony saldırıları, 186-7, 228-9; Wikileaks'in, 94-5, 218.
Denton, Nick, 58, 128
Derin Web, 35
Digg, 62, 67, 151
DigitalGangsters, 171-2, 365-6
DoS saldırıları (denial of service attacks-hizmet aksatma saldırıları), 223
Dox'lamak (kimlik bilgilerini bulup açıklamak), 34, 56, 84, 367
Dövüş Kulübü (film), 16, 233
Dunbar-Hester, Christina, 87, 354

E

Earnhardt, John, 373
eBaum's World, 50, 60-1, 64, 72
Ebner, Mark 58, 351
EduPro, 116
Efnet, 50, 53, 114-5, 188
Egeste, 237-8
El Cezire 119, 359
Electronic Freedom Foundation [Elektronik Özgürlük Vakfı], 134
Ellison, Christopher, 177, 367
Emick, Jennifer;
ve Anonymous'un HBGary Federal saldırısı, 171; ve Anonymous'un ifşa edilmesi, 140, 142-3, 147, 158, 170, 171-80, 184, 362, 366; ve Bailey, 83-4, 143, 147, 170, 175, 178, 362; ve Black & Berg, 373-4; ve Byun, 176-7; ve Kayla, 172-3, 175-8, 331, 365; ve LulzSec, 217-8; ve

Project Chanology, 80-2, 142, 170, 353; ve Sabu, 175-7, 233, 249, 321, 326-7ve The Jester, 223.
Encyclopedia Dramatica (ED), 37, 63, 65, 125, 172, 206, 258, 311
Enturbulation.org, 75, 82-3, 86
EveryDNS.com, 95, 97
evilworks, 95, 100, 149, 283
Evo, 189, 369

F

Facebook;
/b/ panosu kullanıcıları tarafından hack'lenmesi, 39-41, 300-5; Anonymous'a gelen hedefi vurma talepleri, 147; Anonymous'un Barr'ın hesabını hack'lemesi, 14, 22, 25; Barr'ın casusluk aracı olarak kullanması, 15, 17, 22, 181; Barr'ın sahte Facebook kişileri, 17, 22; ve 4chan'in hayatı mahvetmesi, 33-4; ve oltalama/kimlik avı, 119, 359; ve PBS saldırısı, 214-5; ve Sabu, 249-50; ve troll hesapları, 41.
FBI (Federal Bureau of Investigation);
Barr ile toplantısı, 18, 21, 24, 28; karşı istihbarat programı, 193; ve Anonymous soruşturmaları, 17, 30, 76-7, 105, 110, 324, 357; ve Byun, 174; ve Hijazi, 232; ve Housh, 28, 352; ve Infragard sitesi, 196-8, 209, 242-4; ve Kayla, 132; ve LOIC, 110; ve Mettenbrink, 77-8; ve PayPal saldırıları, 138, 170-1, 183; ve Ryan, 270; ve Sabu, 141, 179, 249-50, 252, 256, 259, 264, 266, 273, 277, 281-2, 313-6, 318-24, 326-8, 347, 358, 367, 373, 378; ve SWAT'lamak, 84, 354.
Fennic, 95, 184, 356
Financial Times, 18-21, 125, 296, 347
Fine Gael, 125, 202
Forbes, 134, 166-7, 215
Forever Alone, 29
Fox (hacker), 236-7
Fox News, 55-6, 62, 72, 326
Fox.com, 202, 204-7, 220
Freddy Got Fingered (film), 374
Fritzl, Josef, 50
Frontline (televizyon programı), 211, 214-5

G

Ganuçi, Muhammed, 120-2, 360
Gawker;
ve Anonymous, 73, 127, 157, 166, 176; ve Cruise videosu, 58, 67, 127; ve Kayla, 127-9, 157, 360; ve LulzSec, 231, 247.
Gigaloader.com, 61-4, 67-9, 352
Giuliani, Rudy, 192, 369
Globe and Mail, 64
Goatse Security, 233-4
Gontag, Martijn "Awinee", 109, 218, 224-5, 357
Gorman, Teresa, 214
Graham, Barbara, 351
Granick, Jennifer, 134
Gray, Patrick, 251, 372
Greenberg, Andy, 225, 362
Greenwlad, Glenn, 133
Guardian, 94, 101, 106, 274, 296, 298, 355, 367, 371, 375-6
GUROchan, 61
Guzner, Dmitriy, 79

H

Habbo Hotel; 4chan saldırısı, 49-50, 55

Hacker'lar;
beyaz şapkalı hacker'lar, 68, 86, 138, 232-6; cinsiyet değiştirmiş hacker'lar, 87, 126; cinsiyet farklılıkları, 88, 125-6; hüner seviyeleri, 39, 40, 72; LGBT hacker'lar, 126; siyah şapkalı hacker'lar, 86-7, 171, 228-9, 232-3, 236, 252; tanımları, 15-6; ve botnetler, 68; yetenekleri, 115-6.
hacktivist'ler;
aktivist mesajı olan hacker'lar olarak, 16; Kayla, 52; Sabu, 116, 191, 193-4, 200, 322; ve Antisec hareketi, 233, 370; ve Scientology Kilisesi saldırıları, 79.
Hackweiser, 117-8
Haefer, Mercedes Renee, 183, 286
Hammond, Jeremy, 319-320, 323
Hartman, Tom, 152
Hashkiller.com, 21, 197-8, 348
Havij, 211, 329, 370
HBGary Federal;
AnonLeaks'in e-posta içeriğini yayınlaması, 136-137; Anonymous'un saldırısı, 14, 22-5, 125, 132, 134-6, 140, 143, 147, 157-9, 168, 174, 178-9, 188, 208-9, 241-2, 348, 361; Barr'ın e-posta hesabı, 13-4, 21; Barr'ın kariyeri, 14-5; Kongrenin araştırması, 168; ve Barr'ın Anonymous destekçileri ve liderleri hakkındaki araştırması, 17-20, 24; ve Brown, 158-60; ve veri sızdırma, 228; ve WikiLeaks, 136, 139; web sitesinin savunmasızlığı, 20, 23.
HBGary Inc.;
ve Barr'ın Anonymous saldırısı sonra temizleme işi, 134; ve Barr'ın Anonymous'un destekçileri ve liderleri hakkındaki e-postası, 17; ve HBGary Federal, 14-5; ve Hoglund'ın Anonymous'un saldırısından sonraki hasar kontrolü, 134.
Heyguise, 27, 29
HideMyAss, 245, 247, 257, 294, 377
Hijazi, Karim, 232, 234-5, 242, 244, 247, 372
Hill, Jim 207
Hines, Eric, 233
Hoglund, Greg;
Anonymous'un saldırısından sonraki hasar kontrolü, 134; Barr ile çalışması, 14; e-postaların AnonLeaks'te açıklanması, 137, 139; ve AnonOps, 140; ve Anonymous'un HBGary Federal'e saldırısı, 26, 53-4; Barr'ın Anonymous destekçileri ve liderleri hakkındaki araştırması, 17-8, 24; ve LulzSec, 263, 270.
Hollanda, 109, 171, 218, 224, 365
Hotz, George "Geohotz", 186-7, 228, 368
Housh, Gregg;
aile geçmişi, 65-6; Anonymous rumuzu, 27; Scientology Kilisesi saldırısı, 66-7, 72-3, 75-6, 83, 352; ve Barr'ın e-postalarına ilişkin araştırma, 161; ve Emick, 140, 142-3; ve haber medyası, 139; ve Kayla, 224.
Huffington Post, 166, 252
Hunton & Williams, 15, 29, 133, 136, 166, 347, 361-2

I-İ

iMentor, 115, 358
Imperva, 329, 352

Infragard, 196-9, 209, 232, 236, 242-4, 250
International Business Times, 251
İnternet memleri; 4chan hakkında, 35, 37, 50
Internet Relay chat (IRC);
4chan saldırıları, 51-2, 62-3, 65, 90; ağı, 218-9, 221-6, 229, 240, 243; ağları, 51; 2600 dili, 51; kanal kurmak, 367; Kayla'nın ağı, 127-8; oluşturulması, 50; ve AnonOps, 94, 96-8,104-5, 107-11,118, 125, 130, 133-4, 138, 147, 152, 171, 182, 184, 188-9, 195, 211, 219, 223-4, 236, 355-6, 368-9; ve Anonymous, 16-9, 23, 27-9, 30, 51, 66-8, 71-2, 74-6, 82, 89-92, 94, 96-7, 104-6, 181-3; ve botnetler, 68; ve LulzSec, 219, 226, 236-9, 245-6, 250, 275.
İnternet;
Davis, 331-3; Kuralları, 27, 36-7, 54, 74, 351
InternetFeds, 112, 118-20, 122, 125, 127-30, 138, 148-51, 181, 201, 331
İnternetin Kuralları, 27, 36-7, 54, 73-4, 351
internette kural tanımamak, 55
İran, 147, 163, 246, 272
Isikoff, Michael, 162-3, 364
iSketch.com, 35
İspanya, 272
İtalya, 365
İzlanda, 264-5

J
Jaakonaho, Jussi, 26, 53
Japonya, 14, 31-2, 229, 349, 371
Jeroenzor, 95, 109
JMeter, 67
Joepie, 91, 109, 136, 220, 226, 236-7, 239, 240, 245
Johnny Anonymous, 126, 360
Johnson, Hank, 137, 361
Johnson, John Seward, 28

K
Kayla;
aile geçmişi, 52-4; Anonymous'a katılması, 18-9, 52, 112, 128-9, 157, 191, 194, 327-8; Ryan Mark; çevrimiçi kişiliği, 18-9, 26, 125-7, 172, 360; Emick'in araştırması, 171-3, 175-8, 331, 365; gizli kimliği, 126-7, 132, 209, 211, 330, 360; hack'leme deneyimi, 10, 20, 51-5, 86-7, 125-8, 130-1, 157; kadın kimliği, 54, 126, 210, 303; ninja, 126, 130; tutuklanması, 317, 324-7; ve Backtrace, 177, 241; ve Bailey, 85-8, 135, 138, 219, 224, 226, 361; ve Egeste, 237-8; ve Evo, 189; ve Gawker saldırısı, 127-9, 157, 360; ve HBGAry Federal saldırısı, 22, 26-7, 30, 125, 132, 135-7, 139, 143, 167-8, 348, 361, 364; ve Infragard, 196-9, 200, 242; ve Internet Relay Chat (IRC), 53-4, 195; ve Jester, 241; ve LulzSec, 201, 216, 219, 220-6, 228, 246, 273, 277; ve Ortadoğu, 119, 122; ve PayPal saldırıları, 100; ve PBS saldırısı, 211, 214, 228; ve Project Chanology, 86, 224; ve Sabu, 113, 132, 136-7, 227, 255-6, 278, 323, 326; ve ScientologyExposed.com, 83; ve Sony saldırısı, 230; ve Topiary, 169, 181, 196, 209, 211, 253, 283, 292, 299; ve Wikileaks, 123, 129-32; web betiği, 200, 203, 220; William ile kaşrılaştırma, 33; yalanları, 52, 54, 210, 330, 350-1, bkz. Ackroyd.

Keys, Matthew, 357-8, 360
King Nerd, 76
Kumar, Girish, 89-90, 354
Kutcher, Ashton, 50

L
Lague of Legends, 261
Lai, Marian, 253
Lamo, Adrian, 112, 222, 246, 247, 371,
Lauirelai, bkz. Bailey, Westley/ Laurelai
Le Researcher, 359, 366, 378
Leavy, Penny, 17-8, 24-5, 29, 135, 137, 214
Lexi, 136
Libya, 125, 147, 234, 244, 246, 360, 365
Lieberman, Joseph, 97
Ligatt, 24
LimeWire, 117-8
LinkedIn, 15, 207
Livingstone, Adam, 274
LOIC (Low-Orbit Ion Cannon);
etkisiz kalması, 100-3, 105-6; kullanıcılarının takip edilmesi ve tutuklanması, 71, 78-9, 104, 106, 108-10, 171, 218, 287, 356-7; kullanma talimatları, 97-8, 183, 356; Programlamada değişiklikler, 107-8, 110, 111; ve Operation Payback, 97-103, 105, 107; ve Project Chanology, 68-72, 77, 352; ve Recording Industry Association of America, 90; ve Sony saldırıları, 186-7.
Lowrey, Annie, 167
Lulz;
anlamı, 36-7; Anonymous ile ilişkilendirilmesi, 36, 56, 82, 162; lol'un bir türevi, 21, 36, 56; ve Anonymous'un HBGary Federal saldırısı, 23, 30, 147; ve Anonymous'un Scientology Kilisesi saldırısı, 79, 81; ve LulzSec, 203, 204, 212, 215.
LulzRaft, 252
LulzSec Brezilya,252, 272
LulzSec;
bağlantılı tutuklamalar, 286-7, 376; dezenformasyon kampanyası, 247-8; haber medyası, 206-7, 214-6, 220-1, 231-2, 242-4, 250-2, 270-1, 274, 279, 284-5, 370-1, 373, ihanet, 245-6; isim verme, 203; oluşması, 57, 200-1; önemi, 280-1; polis araştırması, 297; ve ABD Senatosu web sitesi, 260; ve Anonymous, 269, 170, 280; ve Arizona polis departmanı hack'lemesi, 273; ve Assange, 263-6, 277, 375;
ve AVUnit, 201, 216-7, 220, 246, 248-9, 275-6; ve Bethesda, 260-1; ve CIA saldırısı, 262-4; ve Fox, 202, 204-7, 220, 276; ve Infragard saldırısı, 232-3, 236, 242-3, 252, 276-7; ve Kayla, 201, 216, 219-26, 228, 246, 273, 277; ve PBS saldırısı, 211-7, 219-22, 289, 276-7, 370; ve Pwnsauce, 201-2, 216, 220, 228, 246, 248, 276; ve Sabu, 200-2, 216-21, 224-8, 231-2, 236-40, 245-9, 253-4, 277-8, 282, 314, 315, 321; ve Sony saldırısı, 217, 228-31, 238, 240, 251, 276, 280, 371; ve Tflow, 201-2, 216, 220, 222, 231, 246, 249, 271, 273-7, 279-80; ve Topiary, 156, 200-7, 215-8-223-5, 230-1, 236, 238, 246-9, 250-3, 256, 259-62, 267-9, 273-6, 278-9, 280; ve veri çalma, 228; web sitesi, 230-1; ve X Factor, 202, 204-6, 370
yapısı, 203, 217-8, 220-1, 226-7, 237, 245, 371.

M
M_nerva, 220-2, 245, 247, 253, 259, 272, 274
Manning, Bradley, 94, 112, 193, 215, 222
Marduk, 138-40, 143, 184, bkz. Q (Anonymous)
MasterCard; Anonymous saldırıları, 15, 19, 95, 104-6, 110-2, 128-9, 166, 170
Matrix (film), 299
MD5, 20, 240-1
Megaphonebitch, 76
Menn, Joseph, 18, 347
Mentor, 114
Mettenbrink, Brian, 70-1, 77-9, 90, 352
Mısır, 125, 139, 168, 177
Mitnick, Kevin, 247
Monsegur, Hector Xavier;
aile geçmişi, 114-5, 117-8, 358; bilgisayar eğitimi,115, 117-8; eğitimi, 115-6; hack'leme deneyimi, 118, 358-9, polisle karşılaşması, 191-193, bkz. Sabu.
Montana, Hannah, 172
Moralfag'ler (ahlakçı ibneler), 38, 81, 83, 85-6, 113
Motion Picture Association of America (MPAA), 90
Mudsplatter, 173
Murdoch, Rupert, 215, 284-5

N
NATO, 241-4, 260, 273, 276, 372
NBC Nightly News, 162
Nerdo, 95, 184, 188, 355
Neuron, 220, 237-40, 245-6, 371
New York Times, 80, 94, 101, 110, 118, 215, 320
NewEraCracker, 69, 71
News International, 284-5
News of the World, 284-5, 370
NewsHour web sitesi, 213-5
Newsweek, 72, 162
Nieves, Mike "Virus", 315-7
Nishimura, Hiroyuki, 31
No, 108, 183, 287-8
Northrop Grumann, 14
NpowerNY Technology Service Corps, 115
NSA, 270

O
O'Cearrbhail, Donncha "Balladium", 323, 378
Obama, Barack, 172, 213, 242-3
Occupy hareketi, 328
Ogger, Ken, 353
Oikarinen, Jarkko "WiZ", 50
Olağan Şüpheliler (film), 317
OP'ler, 37-8, 40
Operation Basement Dad [Bodrum Babası Operasyonu], 50
Operation China, 116-7
Operation Eternal Ruin, 364-5
Operation Leakflood, 111, 357
Operation Leakspin, 111, 135, 357
Operation Metal Gear, 161, 163-4, 167-9, 364-5
Operation Overload, 111
Operation Paperstorm, 111
Operation Payback;
ilişkili tutuklamalar, 171, 178, 184, 365; liderliği, 167; ve Anonymous'un yapısı, 92, 94, 295; ve botnetler, 68; ve FBI araştırması, 184; ve LOIC, 97-105, 107; ve MasterCard saldırıları, 170; ve

Operation Leakspin, 135; ve PayPal saldırıları, 101-2, 170, 184; ve Sabu, 193; hedefleri, 96, 164-5; ve telif hakkı kuruluşu, 91-2; ve The Jester, 178; ve Tunus, 121-2; ve WikiLeaks, 94, 96-8, 113, 119, 139.
Operation Wisconsin, 364-5
OpLeakS, 165-7, 364-5
Ortadoğu, 119, 121, 124, 139, 168, 188
Owen, 95, 110, 147, 171, 188-9, 365

P-Q
P4ntera, 117
Pager, François, 178
Pakman, David, 150-6, 363
Palantir, 136-7, 361
Palin, Sarah, 94, 111, 357
Palladium, 202, 323-4, 372
Panda Security, 96, 101, 109, 328
Partyvan, 55, 64-5, 67, 72, 82, 172, 351
Pastebin, 143, 163, 204-5, 214, 216, 218, 357
Pastore, James, 314-5
PayPal;
Anonymous saldırıları, 15-6, 19, 95-107, 110-2, 118, 128-9, 138, 166, 170-1; ve WikiLeaks, 94
PBS saldırısı, 212, 215-22, 228-9, 370
Pentagon, siber saldırılarda, 241-3
Phelps-Roper, Megan, 149
Phelps-Roper, Shirley, 150-6, 363
Phelps, Fred, 149-50, 362
Phelps, Nate, 150, 362
Pieniadz, Patty, 58, 351
Pirate Pad, 152, 354, 361, 363
PlayStation Ağı, 226-7, 229, 231, 368
Police ve Justice Act (Birleşik Krallık), 60
Poole, Christopher, 31-3, 95, 348, 350
PostFinance.ch, 96-7
Poulsen, Karen, 207
Poulsen, Kevin, 134
Praetox, 69
Primer (Kapsül, film), 19
Project Chanology;
4chan, 58-65, 74, 77, 81-2; başlangıcı, 64-5; liderliği, 76, 167; Mettenbrink, 70-1, 77-9, 90, 352; ve Bailey, 82-4, 142; ve botnetler, 113, 127; ve Emick, 80-2, 142, 170, 353; ve Housh, 66-7, 72-3, 75-6, 83, 352; ve Kayla, 99, 274, 351; ve LOIC, 68-72, 77, 352.
Prolexic Technologies, 72, 79
Pwnsauce;
Anonymous'a katılması, 202; kimliği, 327; tutuklanması, 336; ve Gawker, 129; ve LulzSec, 201-2, 216, 220, 228, 246, 248, 273.
Python, 117
Q (Anonymous), 27, 119-20, 125, 138, 158, 162, 181, 184, 191, bkz. Marduk.
q (Wikileaks), 130-2, 200, 263-6, 360-1

R
Radio Payback, 163-4, 168, 364
Ragan, Steven, 356
Raspberry Heaven, 32
Recording Industry Association of America (Amerika Kayıt Endüstrisi Birliği), 90, 118, 354
Recursion, 239-40, 244-5
Reddit, 134, 151, 173
Renchan, 61
Reuters, 166-7, 371
Rickroll şakaları, 29, 61, 73
Riddle, Howard, 297

Roberts, John, 354
Rolling Stone, 161, 321
Rootkit.com, 25-6, 52
Rosenberger, Rob, 373
Rotten, 38
Rune Scape, 48
Russia Today televizyon şebekesi, 105, 151-2
Russian Reporter, 321
Ryan;
botneti, 103-4, 188, 25-258, 259, 261-2, 270, 356; tutuklanması, 271-2, 274, 286-7, 375; ve AnonOps, 147, 189, 196, 258; ve LulzSec, 239, 257-259, 261-2, 267, 269, 270-1, 372, 374.

S
Sabu;
abartmaları, 114; amacı, 113-4; Anonymous'a katılması, ; ve Kayla, 113, 132, 136-17, 227, 255-6, 278, 323, 326; Hector, Xavierçevrimiçi kimliği, 18-9, 117, 194; Emick, 175-176, 177, 233, 249, 321, 326-327; FBI, 141, 179, 249-50, 252, 256, 259, 264, 266, 273, 277, 281-2, 313-6, 318-24, 326, 327-8, 347, 358, 367, 373, 378; hack'leme deneyimi; 18-9, 21, 112-3, 125, 191, 347; ifa etme tehditleri, 140-141, 143, 175-6, 180, 366; Internet Relay Chat (IRC), 51; tutuklanması, 141, 143, 177, 295, 361; ve Fox, 314; ve HBGary Federal saldırısı, 20, 22, 23-4, 26-30, 53-4, 125, 132, 136, 140, 143, 166-7, 348, 361, 364; ve Hijazi, 234-5; ve Infragard, 196-199, 242, 243-4, 314; ve LulzSec, 200-2, 216, 217-220, 221, 224-8, 231-2, 236-240, 245-9, 253-4, 277-8, 282, 314-5, 321; ve Ortadoğu, 119, 121; ve PBS saldırısı, 211-2, 214-5, 314-315; ve Ryan, 189; ve Sony saldırısı, 229-31, 241; ve Sun, 285; ve Tflow, 113, 118, 282, 323, 358; ve Topiary, 79, 112, 125, 141, 168-9, 181, 191, 194-7, 219-20, 225-6, 233, 235, 252, 254-6, 259, 268, 271-2, 275, 276-9, 281-2, 288, 294, 300, 312, 315, 323, 327; ve Tunus, 124-5, 157, 223, 359; ve WikiLeaks, 264-6, 319-20; William ile karşılaştırma, 33, bkz. Monsegur.
Samething Awful, 32
Sandberg, Daniel Ackerman, 177
Scientology Kilisesi;
Anonymous'un saldırısı, 27, 56, 62-78, 80-1, 184; ve 4chan, 59-63, 65, 74, 77; ve Tom Cruise videosu, 57-9, 64-5, 113, 127, 351.
ScientologyExposed.com, 83, 86, 142
Scott, Joshua Dean, 43, 349
Script Kiddies (Çömez Hacker'lar), 281, 376
Serious Organized Crime Agency (SOCA), 270-2, 286, 291, 293, 296
ShadowDXS, 212
Shadowserver Foundation, 68
Shakur, Tupac, 213-5
Sharpton, Al, 116
Shii, 32, 35, 349
Shitstorm, 98, 109, 188
Sias, Michael, 235
Skiz, 102
Sky News, 72, 215
Slaughter, Jessi, 174, 366
Slevin, 185, 211

Smurf saldırı, 359
Snow, Gordon, 243
SnowyCloud, 111
Sony;
Anonymous'un saldırısı, 174, 186-9, 228-9; LulzSec'in saldırısı, 217, 229-230, 238, 240, 251, 277-8, 280, 371-2
SonyRecon, 186
Sophos, 351
Sosyal medya; Barr'ın casusluk aracı olarak kullanması, 15, 17, 22, 27
Sosyal mühendislik;
Anonymous örneği, 330, 333; ve Anonymous'un HBGary Federal saldırısı, 26, 53; ve Emick, 84; ve Hijazi, 235; ve Kayla, 246; ve Sabu, 253, 278, 301veri elde etmek, 40, 43.
Spence, Alexander "Allie", 47-48
SQL enjeksiyonu;
hedefi veritabanları, 20, 348; Kayla'nın kullanması, 53, 128, 131; Tflow'un kullanması, 91; ve Anonymous'ın HBGary Inc. saldırısı, 134; ve LulzSec, 251.
SSH, 26
Stenberg, Daniel, 350
Storm, 220,-5, 238-40, 245, 246
Stratfor, 318-312, 324, 327
Stringer, Howard, 187, 368
Structure Query Language, bkz SQL enjeksiyonu
Stuxnet, 163
Sun, 284-6,Sup_g, 318, 320, 324
Switch, 99-102, 104-111, 356

T

Tampa Bay Tribune, 74
Tate, Ryan, 127
TeenChat.net, 35
Tflow;
Anonymous'a katılması, 19, 20, 112, 191, 194, 328; çevrimiçi kimliği, 19-20; Emick'in araştırması, 174-5, 177-8; tutuklanması, 285-7, 313, 314, 317, 327, 354-355; ve Aiplex saldırıları, 90-1; ve HBGary Federal saldırısı, 22-4, 27-8, 30, 126, 132, 348; ve Hijazi, 234; ve Internet Relay Chat (IRC), 183, 362-3; ve LulzSec, 201, 203, 216, 220, 222, 231, 246, 249, 271, 273-4, 276-7; ve Ortadoğu, 122; ve PBS saldırısı, 216; ve Sabu, 113, 118, 282, 323, 358; ve Topiary, 124-5, 154, 181, 286-7; ve Tunus, 119, 122, 359.
The David Pakman Show, 150-3, 363
The Fresh Prince of Bel Air (televizyon şovu), 106
The Jester;
ve AnonOps, 111, 140; ve Kayla, 241; ve LulzSec, 221-2, 225, 236, 274; ve Operation Payback, 178; ve Sabu, 212; ve Westboro Baptist Kilisesi, 151, 153, 156-7; ve WikiLeaks, 94-5, 218.
The Pirate Bay, 22, 29, 89-91, 205
The Register, 67
Theroux, Louis, 362
Tiger Team, 117
Tiny Chat, 49, 212, 216
Token, 95, 355
Topiary;
Anonymous'a katılması, 18, 65, 157, 180-1, 184-6, 189-91, 283, 327-8, 367-8; Barr ile chat'leşmesi, 18, 23-5, bkz. Davis, Jake
çevrimiçi kimliği, 19, 25-6, 148, 157;

Emick'in araştırması, 175, 177; gizli kimliği, 209; hack'leme deneyimi, 19, 21; ifşa edilme tehditleri, 140-1, 143, 151, 156, 158, 168-9, 179, 181; ve Tunus, 122; tutuklanması, 287, 291, 313-4, 317, 327; ve 4chan, 35, 148, 267-8; ve ağın gücü, 101-5; ve AnonOps, 94, 98-105, 112, 147, 286-7, 330, 355-6, 362; ve Assange, 264-6, 375; ve Barr'ın Twitter hesabı, 45, 147; ve botnetler, 111; ve Brown, 139, 158-9, 160-2, 167-9, 212, 364; ve HBGary Federal saldırısı, 14, 22-7, 125, 132, 134, 136-7, 139-40, 143, 147, 168, 347-8, 361; ve hijazi, 234-6, 247; ve Infragard, 196-9, 232, 243-4, 250; ve Internet Relay Chat (IRC), 183; ve Kayla, 169, 181, 196, 209, 211, 253, 283, 292, 299; ve LulzSec, 156, 200-7, 215-25, 230-1, 236, 238, 246-9, 250-3, 256, 259-62, 267-9, 273-6, 278-80; ve Ortadoğu, 122; ve PBS saldırısı, 212-4, 216-7, 219; ve performans, 44; ve Ryan, 258, 269, 374; ve Sabu 79, 112, 125, 141, 168-9, 181, 191, 194-7, 219-20, 225-6, 233, 235, 252, 254-6, 259, 268, 271-2, 275-9, 281-2, 288, 294, 300, 312, 315, 323, 327; ve Sony saldırısı, 229-31, 371-2; ve Tflow, 124-5, 154, 181, 286-7; ve Westboro Baptist Kilisesi, 148-56, 157, 168-9, 181, 190, 363.

Tor, 55, 71, 109

torrent dosyaları;
ve Aiplex, 89-90; ve Anonymous'un HBGary Federal saldırısı, 22-23, 27, 29, 136, 159; ve LOIC, 70

TorrentFreak.com, 90, 354

Touryalai, Halah, 167

tro11, 127-8, 189, 237, 360

Treehouse, 170

Tripcode, 32, 33, 35

troll hesapları, 41

trollemek, 55, 66

troller, 54

Trollpoll, 220, 237, 240, 242, 246

Tumblr, 72, 127

Tunus, 119-23, 124-5, 139, 157, 168-9, 223, 285, 295, 359, 360

Turner, Hal, 60, 351

Twitter;
Anonymous'un Barr'ın hesabını hack'lemesi, , 14, 22, 25-6, 28-9, 45, 134, 140, 142, 147, 241-2, 361-2; Barr'ın casusluk aracı olarak kullanması, 15, 23, 181; ve Aiplex saldırısı, 90; ve Anonymous'un PayPal saldırısı, 96; ve Emick, 140, 142-3, 175-6, 178, 217; ve Gawker saldırısı, 128; ve Kayla, 209-10; ve LulzSec, 203-8, 210, 214, 216-7, 221-2, 225, 231-32, 236, 243, 245, 247, 250-1, 259, 261-3, 267-8, 270-2, 280-1, 293, 370, 373 ; ve Operation Basement Dad (Bodrum Babası Operasyonu), 50; ve PBS saldırısı, 214, 216; ve Tunus, 119.

U-Ü

Unveillance, 232-4, 244

USA Today, 167

Ürdün, 125

V-W-X

V for Vendetta (film), 16, 74, 310, 378

Vader, Jeroen, 370

Venture Beat, 215

Vera, Ted, 17, 21, 23, 28, 134, 361

VeriSign, 69
Virtual Private Networks(VPNs), 55, 63, 126, 175, 245, 294, 348, 357
Visa; Anonymous'un saldırısı, 15, 95, 104-5, 110, 166, 184
VMs (virtual machines-sanal makineler VM'ler), 126, 209, 219, 223
Wall Street Journal, 215-6, 221
Wallisch, Phil, 21, 23, 28
Wansley, William, 159-60, 364
Weatherhead, Christopher "Nerdo", 184
Weatherman, 63
Webb, Marshall, 246, 272
Weisman, Dave, 110
Westboro Baptist Kilisesi, 148-56, 158, 168, 181, 218, 294, 362
WhiteKidney, 164-5
WhyWeProtest.net, 75, 83, 351
WikiLeaks;
aile geçmişi, 34; Anonymous'un finansmanın kesilmesinin intikamını almak için hack'lemesi, 15, 95, 97-8, 103, 107, 111, 113, 116, 184, 188, 295; Assange, 15, 94, 119, 263-6; çevrimiçi kimliği, 33-5; Facebook profilleri, 42; hack'leme becerileri, 33, 39, 40-4, 113, 300-6, 349, 377; hakkındaki Frontline belgeseli, 211; hayatı mahvetmesi, 33-4; Internet Relay Chat (IRC), 50; pornografi, 34-5; 38-9, 42; ve 4chan, 33, 35, 39, 43, 299-300, 306; ve Bank of America, 15, 136, 139, 165, 166, 242; ve Davis, 299-300, 305-11, 377; ve Kayla, 123, 129-32; ve LulzSec, 267; ve Operation Payback, 94, 97-8, 113, 117, 139;ve Sabu, 264-6, 319-20; ve Selena, 300-3; ve Sony saldırıları, 186-7; 368; ve SWAT, 354; ve Virtual Private Networks (VPN), 55.
WikiSecrets, 214, 228, 244
William;
ve 4chan'deki /b/ panosu, Wisniewski, Chester, 260 ve Anonymous, 75, 305-11.
Wolfy, 109, 171
X Factor, 202, 204, 206, 369
XSS (çapraz site betik yazma); hack'leme tekniği, 63, 252
Xyrix, 172, 176, 365

Y-Z
Yayın sunucuları, 120, 360
YouTube;
Cruise videosu, 58, 64, 353; ve Scientology Kilisesi saldırısı, 62, 66, 73-4, 76; ve Westboro Baptist Kilisesi, 156.
YTCracker, 171-2, 365
Zimbabwe, 122, 124, 125
Zombi bilgisayarlar, 68, 100-1, 104
Zwillinger & Genetski, 134
Zwillinger, Mark, 134

Paloma Bilişim Dizisi Kitapları

Uzman Sahtekârların ve İnsanları Kandıranların Sırlarını Keşfedin.

SOSYAL MÜHENDİSLİK
İnsan Kandırma Sanatı

Güvenlik önlemleriniz ne kadar ileri düzeyde olursa olsun, güvenliğin en zayıf halkası olan "insan" bileşeni kolaylıkla istismar edilebilir. Becerikli bir sosyal mühendislik saldırısı, kendinizi savunmanın neredeyse imkânsız olduğu bir silahtır.

Bu kitap, sosyal mühendislik konusunu son derece ayrıntılı biçimde inceleyen ilk kaynaklar arasındadır. Tüm tekniklerin ayrıntılı biçimde, farklı bileşenlere ayrılarak incelendiği bu kitapta dünyaca ünlü hacker Kevin Mitnick gibi öncü uzmanların hikâyeleri ve vaka analizlerine de yer veriliyor. Unutmayın, sosyal mühendislik saldırıları ile başa çıkmak için siz de bir sosyal mühendis haline gelmeli, düşmanınızı yakından tanımalısınız.

Paloma Bilişim Dizisi Kitapları

Teknolojideki en sıcak trendi ve bunun ekonomi, bilim ve geniş ölçekte toplum üzerinde sahip olacağı çarpıcı etkiyi açığa vuran bir inceleme, bir sonraki büyük şey için ilk büyük kitap:

BÜYÜK VERİ

Hangi boya renginin, ikinci el bir arabanın iyi durumda olduğunu söyleme olasılığı en fazladır? Memurlar New York'taki en tehlikeli rögarları patlamadan önce nasıl tespit edebilir? Google aramaları H1N1 grip salgının yayılmasını nasıl tahmin etti?

Bu soruları ve çok daha fazlasını yanıtlamanın anahtarı, büyük veridir. 'Büyük veri' çok büyük miktarda bilgiyi öğütme, onu anlık olarak analiz etme ve kimi zaman ondan dudak uçuklatan sonuçlar çıkarmak için yeni bulunmuş beceriye atıfta bulunur.
İnternetle ya da belki matbaayla eşdeğer bir devrim olan büyük veri, iş, sağlık, politika, eğitim ve inovasyon hakkında düşünme biçimimizi gelecek yıllarda değiştirecek.

Biz ANONYMOUS'uz

BİZ ORDUYUZ, AFFETMEYİZ, UNUTMAYIZ, BİZİ BEKLEYİN.

Karmaşık kurumsal güvenlik sistemlerine nasıl giriyorlardı? Onlar birer anarşist mi yoksa aktivist miydi? Bütün bunları bir ekip mi yoksa tek tabanca takılan birileri mi yapıyordu? Burada, becerikli hacker'lardan oluşan bir grup mu yoksa örgütsüz birtakım çocuklar mı söz konusuydu?

2010 yılının sonlarına doğru binlerce hacktivist, WikiLeaks'e yaptıkları muameleyi protesto etmek üzere VISA, MasterCard ve PayPal'a yönelik kitlesel bir dijital hücuma katıldı. Seçilen diğer hedeflerin yelpazesi genişti, verilen mesaj ise hiç kimsenin güvende olmadığı yönündeydi. Devlet çalışanlarını ve askeri personeli teşhir edecek şekilde pornografi sitelerinden alınan ve devlet memurlarıyla askeri personelin de dahil olduğu binlerce kullanıcı hesabının bilgileri yayınlandı.

Bu kitap, sıkı bağları olmayan bir hacker grubunun, nasıl olup da hükümetleri olduğu kadar kurumsal şirketleri de sarsarak yeni tipte bir ayaklanma başlattığını ve nihayetinde kendi içlerinden gelen bir ihanetle nasıl çökertildiklerini bütünlüklü olarak ele alan ilk aktarımdır. Parmy Olson, manşetlerin ötesine geçiyor, LulzSec'in çekirdek kadrosundaki herkesle yapılan özel röportajlar dahil olmak üzere bizzat bu hacker'larla yapılmış yüzlerce konuşmaya dayanarak, Anonymous ve LulzSec'in dünyasına eşi benzer görülmemiş bir biçimde dalıyor.

Biz Anonymous'uz, küresel siber ayaklanma hareketinin inanılmaz hikâyesini ve bunun bilgisayar güvenliğinin geleceği için beraberinde getirdiği şeyleri bütünlüklü bir biçimde anlatarak interneti bel altından vuruyor.

"Orada, başkalarına dalaşma kültüründen doğmuş insanlardan oluşan bir ağ vardı; bu, sakinlerinin birbirine kişisel sorular sormadığı ve kendilerini korumak için âdet gereği hayatları hakkında yalan söylediği bir dünya."

Kitaptan Alıntı

facebook.com/palomayayinevi

twitter.com/palomakitap

27₺

ISBN 978-605-64628-0-1

9 786056 462801